

Bình hoa

GIỚI

GIẢI

TRÍ

Tác giả: Mạch Ngôn Xuyên

Mục lục

<u>Chương 1</u>	
<u>Chương 2</u>	
<u>Chương 3</u>	
<u>Chương 4</u>	
<u>Chương 5</u>	
<u>Chương 6</u>	
<u>Chương 7</u>	
<u>Chương 8</u>	
<u>Chương 9</u>	
<u>Chương 10</u>	
<u>Chương 11</u>	
<u>Chương 12</u>	
<u>Chương 13</u>	
<u>Chương 14</u>	
<u>Chương 15</u>	
<u>Chương 16</u>	
<u>Chương 17</u>	
<u>Chương 18</u>	
<u>Chương 19</u>	
<u>Chương 20</u>	
<u>Chương 21</u>	
<u>Chương 22</u>	
<u>Chương 23</u>	
<u>Chương 24</u>	
<u>Chương 25</u>	
<u>Chương 26</u>	
<u>Chương 27</u>	
<u>Chương 28</u>	
<u>Chương 29+1</u>	
<u>Chương 29+2</u>	
<u>Chương 30</u>	
<u>Chương 31</u>	
<u>Chương 32</u>	
<u>Chương 33</u>	
<u>Chương 34</u>	
<u>Chương 35</u>	
<u>Chương 36</u>	
<u>Chương 37</u>	
<u>Chương 38</u>	
<u>Chương 39</u>	
<u>Chương 40</u>	
<u>Chương 41</u>	
<u>Chương 42</u>	

Chương 43
Chương 44
Chương 45
Chương 46
Chương 47
Chương 48
Chương 49
Chương 50
Chương 51
Chương 52
Chương 53
Chương 54
Chương 55
Chương 56
Chương 57+1
Chương 57+2
Chương 58
Chương 59+1
Chương 59+2
Chương 60
Chương 61
Chương 62
Chương 63
Chương 64
Chương 65
Chương 65+2
Chương 66
Chương 67
Chương 68
Chương 69
Chương 70
Chương 71
Chương 72
Chương 73
Chương 74
Chương 75
Chương 76
Chương 77
Chương 78
Chương 79
Chương 80
Chương 81
Chương 82: Hoàn Chính Văn
Chương 83: Phiên Ngoại 1: Nữ Chính Tốt Nhất
Chương 84: Phiên Ngoại 2: Một Nhà Ba Người Dễ Thương
Chương 85: Ngoại Truyện 3 Nhật Ký Bình Hoa Nhỏ Hãm Hại Cha – Phần 1
Chương 86: Phiên Ngoại 4 Nhật Ký Bình Hoa Nhỏ Hãm Hại Cha - Phần 2
Chương 87: Phiên Ngoại 5 Nhật Ký Bình Hoa Nhỏ Hãm Hại Cha - Phần 3

Chương 88: Phiên Ngoại 6 Nhật Ký Bình Hoa Nhỏ Hãm Hãi Cha - Phần 4
Chương 89: Phiên Ngoại 7 Nhật Ký Bình Hoa Nhỏ Hãm Hại Cha - Phần 5
Chương 90: Phiên Ngoại 8 Nhật Ký Bình Hoa Nhỏ Hãm Hại Cha - Phần 6
Chương 91: Phiên Ngoại 9 Nhật Ký Bình Hoa Nhỏ Hãm Hại Cha - Phần 7
Chương 92: Phiên Ngoại 10 Nhật Ký Bình Hoa Nhỏ Hãm Hại Cha - Phần 8
Chương 93: Ngoại Truyện 11 - Nhật Ký Bình Hoa Nhỏ Hãm Hại Cha - Phần 9
Chương 94: Ngoại Truyện 12 Nhật Ký Bình Hoa Nhỏ Hãm Hại Cha - Phần 10
Chương 95: Ngoại Truyện 13 Nhật Ký Tiểu Tồn Sâm Hãm Hại Cha - Phần 1
Chương 96: Phiên Ngoại 14 Nhật Ký Tiểu Tồn Sâm Hãm Hại Cha - Phần 2
Chương 97: Phiên Ngoại 15 Nhật Ký Tiểu Tồn Sâm Hãm Hại Cha - Phần 3
Chương 98: Phiên Ngoại 16 Nhật Ký Tiểu Tồn Sâm Hãm Hại Cha - Phần 4
Chương 99: Phiên Ngoại 17 Nhật Ký Tiểu Tồn Sâm Hãm Hại Cha - Phần 5
Chương 100: Phiên Ngoại 18 Gia Đình Bốn Người Hạnh Phúc (Chương Kết).

BÌNH HOA GIỚI GIẢI TRÍ

Mạch Ngôn Xuyên

dtv-ebook.com

Chương 1

Cảnh Tâm đã liên tục hơn nửa tháng không có bất kỳ quảng cáo nào, cũng không có vai diễn nào mới, khoảng cách sau giai đoạn đóng máy đã qua hơn hai tháng, hơn nữa hơn nửa tháng nay người đại diện Thẩm Gia cũng không gọi cho cô một cuộc điện thoại nào, cô gọi điện qua cũng đều bị từ chối.

Cảm giác rất không tốt!

Thẩm Gia mở cửa nhà Cảnh Tâm ra, bước vào liền thấy Cảnh Tâm đang nằm úp sấp trên tấm đệm yoga suy nghĩ về đời người, đôi chân trắng nõn thon dài đang xếp thành chữ nhất, vô cùng chân thực.

Thật sự là một đôi chân rất đẹp!

Ngành giải trí này không thiếu những nữ minh tinh có đôi chân đẹp, nhưng mặt cũng giống như chân đều đẹp thì không nhiều, Cảnh Tâm hướng gương mặt xinh đẹp về phía Thẩm Gia cười vui vẻ hỏi: “Chị Gia, có quảng cáo hay là vai diễn mới?”

Không có quảng cáo hay vai diễn mới thì Thẩm Gia cũng lười quan tâm đến cô.

Lúc trước Thẩm Gia cũng bị chính cái bộ dáng này của Cảnh Tâm lừa, liền một mạch ký hợp đồng 8 năm. Lúc trước tràn đầy tin tưởng, nghĩ rằng Cảnh Tâm dù không có kỹ thuật diễn thì cũng có thể dựa vào chân, dựa vào mặt để kiếm cơm, cho dù không thể nổi tiếng thì cũng có thể lẫn lộn với cái danh tiểu hoa đán.

Kết quả mấy năm trôi qua, Cảnh Tâm liền trở thành một cái bình hoa không hơn không kém.

Nghĩ vậy Thẩm Gia liền nổi giận, đi qua vỗ một cái lên bả vai Cảnh Tâm: “Mau thay quần áo! Xế chiều đi thử vai!”

Cảnh Tâm vừa định kêu đau, Nghe xong lời của Thẩm Gia thì lập tức quên đau, hai mắt sáng lên: “Nhân vật gì vậy?”

Thẩm Gia tức giận: “Hoa khôi nông thôn”

“...” Câu chuyện tình yêu nông thôn sao?

Cảnh Tâm từ nằm úp sấp biến thành ngồi xếp bằng, yếu ớt hỏi: “Em đã hết thời đến trình độ này rồi sao?”

Thẩm Gia vô cùng ghét bỏ liếc xéo cô một cái: “Em từng nổi tiếng sao?”

Cảnh Tâm: “... Không có...”

Thẩm Gia: “ Không nổi tiếng có tư cách gì nói đến chuyện hết thời”

Cuộc sống đã gian nan như vậy, hà cớ gì phải đâm lưỡi dao vào lòng người như thế!

Cảnh Tâm đổi một bộ quần áo, đang chuẩn bị trang điểm, Thẩm Gia liền vọt vào đến bàn: “ Được rồi, không cần trang điểm.”

“ Không cần trang điểm sao? Chẳng may đụng phải chó săn hoặc là fan muốn chụp ảnh thì làm sao bây giờ?”

“Em vừa không nổi tiếng lại không có scandal, lũ chó săn kia không rảnh rồi theo chụp em đâu! Một bình hoa đã tụt xuống hạng nữ phụ thứ ba thì cũng đâu có Fan nào thèm đuổi theo em xin kí tên!”

“...”

Người đại diện của cô dạo này oán hận thâm hậu quá đi!

Thẩm Gia có tức giận, nhưng sau khi lên xe vẫn là làm hết phận sự cho Cảnh Tâm, nói một chút về việc thử vai lần này.

Chương Chính Khôn là đạo diễn của kịch bản mới này, bộ phim được lấy từ một vụ án mua bán phụ nữ có thật, đã được chỉnh sửa để thành kịch bản, Cảnh Tâm lần này thử vai với nhân vật là một nữ sinh vừa thi lên đại học ở một thôn lạc hậu nào đó, cô chưa từng đi đến các thành phố lớn, đơn thuần thiện lương không hiểu xã hội hiểm ác. Mặc dù thấy đáng vẻ rất quê mùa nhưng ngũ quan lại rất xinh đẹp, Vì vậy đã bị bọn buôn người để mắt, không hiểu thế sự nên cô đã bị lừa lên một chiếc xe màu đen, trên chiếc xe màu đen này tất cả đều là những cô gái bị lừa, bị bắt cóc giống cô.

Trên đường vận chuyển, chiếc xe của bọn buôn người lại lừa được một cô gái, cô bé này chính là nhân vật chính, cũng là cảnh sát nằm vùng.

Nữ chính một bên giải cứu người trên chuyến xe tội phạm, một bên cung cấp manh mối cho cảnh sát bên ngoài, nội ứng ngoại hợp đem bọn buôn người một lưới bắt gọn, giải cứu rất nhiều cô gái trong cảnh nước sôi lửa bỏng.

Cảnh Tâm nghe thế không nhịn được cảm than: “ Nữ cảnh sát đó, nhân vật uy phong như vậy sao lại không tới lượt mình chứ!”

Thẩm Gia cười ha hả: “ Nữ cảnh sát là nữ chính, bạn diễn của cô ấy là ảnh đế Quý Đông Dương, cô thử vai nữ phụ số bốn.” Cô đem nữ chính cùng nữ phụ số bốn ẩn rất mạnh, ý định muốn kích thích Cảnh Tâm.

Cảnh Tâm hoàn toàn không cảm giác được âm thanh cao lên của Thẩm Gia, nghe được tên Quý Đông Dương trong mắt hiện lên kinh hãi, nam thần đó!

Cảnh Tâm chờ đợi không kịp hỏi: “ Em và ảnh đế có cảnh đối diễn không? Có không, có không?”

Đang lái xe Thẩm Gia thật sự muốn vung chân nhấn mạnh vô chân ga đụng vào cây cho r ối, Thẩm Gia li ền ngừng xe ở bên cạnh, quay đầu thở hển hển mắng: “ Cảnh Tâm, em có còn muốn sống ở giới giải trí nữa

không? Em có còn nhớ khi em mới vào nghề em nhận là nhân vật nữ số 2? Tôi vốn nghĩ đến năm thứ hai thì em nhất định có thể diễn nữ chính. Kết quả thế nào? Năm thứ hai chỉ nhận được vai nữ số ba! Còn toàn bộ đầu là những nhân vật bình hoa, năm nay thì lại càng tệ hơn, tổ phim chỉ cần em diễn vai nhân vật quần chúng”

“Sang năm thì sao đây? Nữ phụ số năm, hay là diễn viên phụ?”

Ký hợp đồng khi Cảnh Tâm năm 17 tuổi, đáp lại yêu cầu của cha mẹ Cảnh Tâm, trong lúc học đại học không thể nhận vai diễn, Thẩm Gia cảm thấy đi đầu này không có vấn đề gì, Cảnh Tâm rất xinh đẹp vóc người lại đẹp, gia thế bối cảnh không còn gì để nói, đúng là con cưng của trời. Cảnh Tâm đi học sớm, tốt nghiệp đại học cũng mới có 20 tuổi, hao phí thời gian bắt đầu bốn năm, cho nên trong lúc học đại học Thẩm Gia chỉ cho cô đóng chút quảng cáo cùng chụp tạp chí, hơn nữa đầu là phẩm chất cao nhất. Mấy năm đó Cảnh Tâm được xem như "người mới" được săn đón trong giới giải trí, cũng có chút tên tuổi.

Thẳng đến khi Cảnh Tâm tốt nghiệp Thẩm Gia mới biết mình nhảy vào hồ lửa, bối cảnh của Cảnh Tâm không những không làm hậu thuẫn cũng không thể mang đến thuận lợi cho cô ấy, ngược lại còn cản trở rất lớn đến con đường diễn xuất của cô ấy.

Cha mẹ Cảnh Tâm cũng không thực sự muốn cho con gái mình bước vào cái vòng luẩn quẩn này.

Lúc trước cho rằng có bối cảnh gia đình làm hậu thuẫn, Thẩm Gia có thể làm cho Cảnh Tâm nổi tiếng một cách dễ dàng, mình là người đại diện cũng có thể nâng cao giá trị con người lên, kết quả đầu là tưởng tượng.

Cảnh Tâm nhìn Thẩm Gia tức giận đến mức ngực cũng phập phồng, vội vỗ sau lưng Thẩm Gia cho cô ấy hạ hỏa: “Chị Gia Gia đừng lo lắng, tức giận dễ già! Em sẽ cố gắng thuyết phục ba mẹ, tuyệt đối không thể để cho mình luân lạc thành kẻ đóng vai phụ. Chị xem lần này mặc dù đóng vai nữ phụ số bốn, nhưng có ảnh đế a, phòng bán vé có người bảo đảm, nói không chừng đây là cơ hội của em.”

Khoé miệng Thẩm Gia run rẩy: “Chỉ là thử vai, ai nói em nhất định có thể được chọn?”

Ách, cũng đúng nga, cho dù sau khi thử vai được thông qua bị thay cũng là chuyện bình thường như cơm bữa.

Tuy nhiên Cảnh Tâm luôn lạc quan, cô cười híp mắt rất tự tin: “Không phải nói chọn hoa khôi trong thôn sao, em không tin những người thử vai có thể đẹp hơn em.”

Thẩm Gia nhìn mặt của cô, không còn lời gì để nói.

So sánh ở mặt này, Cảnh Tâm rất ít khi thất bại.

Cảnh Tâm cùng Thẩm Gia ăn cơm trưa ở Hoa Viên Nam Thành, cùng ăn còn có một cô gái trẻ tuổi Cảnh Tâm, Thẩm Gia nói: “Thử vai bắt đầu lúc ba giờ chiều, cô theo tiểu Thất học một ít tiếng địa phương”

“A?” Cảnh Tâm mở to hai mắt, “Sao lại phải học tiếng địa phương”

“Đừng quên cô muốn thử vai chính là một nữ sinh viên ở thôn trang lạc hậu”

“Vâng ạ.”

Cô Gái kêu tiểu Thất kia rất quê mùa, vừa mở miệng thì chính là tiếng địa phương: “Tên của tôi là Trương Kỳ, mọi người đều gọi là Tiểu Thất.”

Tiểu Thất còn đặc biệt nhấn mạnh một câu: “Nhưng tôi ở trên trấn nì, chứ không phải trong thôn nì.”

Cảnh Tâm chớp đôi mắt to: “Tôi tên Cảnh Tâm, tôi ở trong thôn nì.”

Cố ý đổi giọng, Cảnh Tâm học thật là có điểm giống, nói một hơi giọng nói địa phương cùng về bên ngoài của cô rất không phù hợp. Thẩm Gia không nhịn được bật cười.

Cảnh Tâm cùng Tiêu Thất dùng tiếng giọng địa phương nói chuyện hơn hai giờ, căn bản là không dừng được.

Thẩm Gia chạy xe đến bãi đỗ xe ngầm của Công ty Điện ảnh Hoa Thần, nói với Cảnh Tâm: “Được rồi, tiết kiệm chút sức lực đi.”

Cảnh Tâm phất tay ra hiệu OK, uống liền mấy ngụm nước rồi cùng Thẩm Gia xuống xe.

Công ty điện ảnh Hoa Thần đối với Cảnh Tâm thật sự không xa lạ, cô đến đây thử vai không dưới mười lần, thành công ba lần, ba lần đầu trước khi bấm máy thì bị người khác cướp mất, hai lần nữ chính, một lần nữ hai.

Lần này là lần thứ 11, nếu bị thay, cô quyết định sẽ đi nhờ anh trai hỗ trợ.

Mặc dù chỉ là nữ phụ số 4, nhưng vai nam chính lại là Quý Đông Dương, có thể cùng anh ta xuất hiện ở cùng một bộ phim cho dù chỉ có thể ở cùng vài cảnh thì đều đáng giá, hiển nhiên mọi người đều nghĩ như vậy, nhân vật đến thử vai đúng là không ít! Ngay cả Viên Dĩnh cũng đến đây.

Cảnh Tâm không có ý định cùng cô ta nói chuyện, Cũng không có ý định hướng tới tiếp cận những người đang đứng bên kia, dựa trên khung cửa chờ.

Cô bĩu môi: “Đông người quá.”

Rất nhiều người, Thẩm Gia nhìn lướt qua đơn giản giản lược, cảm thấy trận đấu tranh đoạt “Hoa khôi nông thôn” này Cảnh Tâm thắng hẳn là không có vấn đề gì, Thẩm Gia nhắc nhở: “Đừng quên vai diễn này coi trọng giọng địa phương”

Vì thế, Cảnh Tâm lập tức đổi thành cô gái nói giọng địa phương: “Em biết rồi ạ.”

Thẩm Gia vỗ vỗ vai Cảnh Tâm, sau đó đi ra ngoài gọi điện thoại.

Có một cô gái tiến đến gần Cảnh Tâm nói chuyện phiếm: “Bình hoa, không thể tin được là cô cũng đến thử sức, nhưng nhân vật này không phải bình hoa chứ? Là cô sinh viên nông thôn mà. Từ khi sau Cảnh Tâm ra mắt chỉ diễn hợp vai bình hoa, cho nên trong giới cô có một biệt hiệu rất chính xác đó là: Nữ diễn viên chuyên trị vai bình hoa.

Mà ngay cả các fan thân thiết của Cảnh Tâm cũng đều gọi cô là Bình hoa, nếu fan đều gọi như vậy, cô còn cảm thấy rất đắc ý, làm một người đủ tư cách một cái bình hoa.

Ít nhất mọi người đều cảm thấy bộ dáng cô xinh đẹp, cũng không tính là một chuyện xấu Cảnh Tâm quay đầu hướng cô gái kia cười cười: “ Là hoa khô trong thôn nì.”

Cô gái kia có vẻ bất ngờ: “ Cô nói giọng địa phương?”

Cảnh Tâm cảm thấy cô gái này hoặc là một sinh viên ở học viện nào đấy, không có người đại diện, hoặc chính là người đại diện không có thực lực, ngay cả thử vai nhân vật cô sinh viên dùng giọng địa phương cũng không biết, tuy rằng đầu là đối thủ cạnh tranh bất quá Cảnh Tâm vẫn hào phóng đem nguyên nhân nói cho cô ta.

Cô gái kia nghe xong giải thích về việc nói giọng địa phương của Cảnh Tâm, há miệng thở dốc “ Thật sao”

Cảnh Tâm tưởng cô ta nghe không hiểu, dựa vào kinh nghiệm đi trước, liền chia sẻ kinh nghiệm thử vai trước kia của mình.

Đương nhiên thời điểm này Cảnh Tâm nói là dùng giọng địa phương.

Ngoài cửa Tần Sâm ngẫu nhiên đi ngang qua, ánh mắt bị hấp dẫn bởi cặp chân trắng nõn thẳng tắp, cặp chân kia đúng là rất đẹp, ánh mắt của anh dừng lại lâu một chút, kết quả khi nghe chủ nhân của cặp chân nói chuyện với một giọng nũng nịu đậm giọng địa phương.

Sắc mặt Tần Sâm cứng đờ, nghiêng người nhìn thoáng qua chủ nhân của cặp chân dài kia, sau đó hắn thấy được gương mặt nghiêng xinh đẹp của

Cảnh Tâm

Tần Sâm đứng yên lặng tại chỗ 3 giây, tầm mắt phức tạp lập tức dời đi, đi về phía thang máy.

Cửa thang máy mở ra, vừa vặn gặp lại Phó Cảnh Sâm trong hội nghị vừa đi ra, Phó Cảnh Sâm liền hướng Tần Sâm chào hỏi.

Tần Sâm biết Cảnh Tâm là em gái Phó Cảnh Sâm năm trước, anh cùng Cảnh Tâm cũng không quen biết, cũng chưa từng nói chuyện, cũng chỉ ngẫu nhiên thấy qua trên tivi hoặc là tin tức giải trí.

Vừa rồi Cảnh Tâm dùng một giọng nói đặc giọng địa phương đã dọa đến Tần Sâm, anh nhìn về phía Phó Cảnh Sâm: “Em gái của anh luôn nói chuyện như vậy sao?”

Phó Cảnh Sâm: “Như thế nào?”

Tần Sâm nói: “Nói một hơi đầu là giọng địa phương”

Quay đầu nhìn về phía trợ lý: “Cậu vừa rồi cũng nghe thấy phải không? Bắt chước thử xem.”

Trợ lý. “...”

Ông chủ đã yêu cầu trợ lý không dám không làm, về mặt trợ lý kháng nghị bắt chước vài câu.

BÌNH HOA GIỚI GIẢI TRÍ

Mạch Ngôn Xuyên
dtv-ebook.com

Chương 2

Tần Sâm khi nghe xong trợ lý dùng giọng địa phương nói lại, cau mày ghét bỏ sao lại có cảm giác khó nghe như vậy? Nhà quê quá!

Tần Sâm bình luận về việc bắt trước của trợ lý: “Giống được 6-7 phần.”

Trợ lý có chút tan nát cõi lòng, rõ ràng là giống nhau như đúc mà? Không thể bởi vì hắn là đàn ông mà liền bị ghét bỏ như vậy!

Phó Cảnh Sâm đã biết nguyên nhân tại sao lại như thế: “ Chắc con bé đến thử vai, nhân vật kia đại loại là dùng giọng địa phương”

Mắt Tần Sâm có thêm vài phần nghi ngờ ngấm, cười lên tiếng: “ Thì ra là như vậy, nhập vai rất sâu”

Có nhiều người đến thử vai, cho nên cũng tốn thời gian, sau khi kết thúc thì cũng sắp đến 6 giờ.

Cảnh Tâm đang chuyển bị đi thì Viên Dĩnh đã đứng chắn ngay phía trước, cau mày nhìn cô: “ Sao cô lại đến thử vai, nhân vật này cũng không phải là cái bình hoa, có phải cô đã biết trước nhân vật này, cho nên ngay cả trang điểm cũng không làm”

Nhân vật này đòi hỏi phải tinh khiết đơn thuần, Cảnh Tâm cũng là khi thử vai mới được biết, nhưng phía nhà sản xuất không nói rõ, cũng không biết tại sao người đại diện của cô lại biết được.

Vừa rồi tất cả những người thử vai đó, chỉ có cô là để mặt mộc. Cảnh Tâm nhìn khuôn mặt trang điểm tinh xảo của Viên Dĩnh, cong cong khóe

miệng cười: “ Sao tôi không thể tới, nhân vật này yêu cầu để mặt mộc cũng phải xinh đẹp mà”

Sắc mặt Viên Dĩnh nhìn không tốt lắm, hôm nay đến thử vai mọi người đều cố gắng ăn mặc một phen, chỉ có Cảnh Tâm ăn mặc tương đối tùy ý, vẻ mặt trắng nõn thuần khiết, đặt ở giữa lại càng nổi bật, thời điểm nhà sản xuất công bố yêu cầu của nhân vật này là để mặt mộc, cô ta liền cảm thấy mình trang điểm thật sự là ngu dốt.

Xem tình hình vừa rồi, phía nhà sản xuất hình như rất vừa lòng đối với Cảnh Tâm.

Thẩm Gia ở ngoài cửa kêu Cảnh Tâm một tiếng, Cảnh Tâm vội vàng nói: “ Tôi đi trước”

Tần Sâm kết thúc hội nghị trở lại văn phòng liền nhớ đến Cảnh Tâm dùng giọng địa phương, anh hỏi trợ lý: “ Bộ phim Cảnh Tâm đi thử vai lần này, đạo diễn là ai?”

Trợ lý trả lời: “ Là đạo diễn Chương, bộ phim điện ảnh này đã được chuẩn bị từ năm trước, vai nam chính là Quý Đông Dương, lúc đàm phán lịch trình của Quý Đông Dương đã sắp xếp kín hết lịch năm nay, vì chờ anh ta có lịch trống, cho nên bộ phim này mới kéo dài cho tới bây giờ”.

Tần Sâm sờ cằm không biết suy nghĩ cái gì, trợ lý nhìn anh do dự nói: “ Anh có muốn tôi đem tư liệu đến không”

Tần Sâm gật đầu: “ Lấy đến đây đi”

Nhìn tư liệu mới biết được nhân vật này của Cảnh Tâm là một cô sinh viên ở một thôn trang xa xôi lạc hậu, khi nói đầu là dùng giọng địa phương.

Tần Sâm cười cười, nói như thế nào đây anh cảm thấy Cảnh Tâm rất thích hợp với vai diễn này. Có loại cảm giác đáng yêu dễ thương không thể nói thành lời?

Kết quả không ngoài dự kiến, Trận tranh giành “ Hoa khôi trong thôn “ lần này Cảnh Tâm vinh quang đạt giải quán quân.

Cảnh Tâm có chút đắc ý: “ Thấy chưa, em đã nói là em có thể dành được vai diễn này mà”

Thẩm Gia hất cho cô một chậu nước lạnh: “ Chỉ là nữ phụ số 4, em đắc ý cái gì? Khi nào được làm nữ chính thì hãy đến đây đắc ý”.

Làm ơn để lại ấn tượng tốt trong lòng nhau được không? Cảnh Tâm lặng lẽ nói nhỏ, sau đó hướng Thẩm Gia phát tay ra hiệu: “Em phải cố lên, em phải cố gắng”

Thẩm Gia hừ một tiếng: “ Cô trước hãy cầu nguyện cho vai nữ phụ số bốn này sẽ không bị người khác cướp mất đi”

Cảnh Tâm nghĩ: “ Chắc là không thể nào”

Tuy rằng ba mẹ cô không đồng ý cho tiến vào giới giải trí, nhưng ước mơ của cô là trở thành một diễn viên, năm đó Cảnh Tâm hết náo loạn đến làm nũng mà cũng không thể làm cho bọn họ đồng ý, cuối cùng cũng phải nhờ anh trai nói giúp cô rất lâu mới được, đáp ứng không ít điều kiện, Cảnh Tâm mới được bước vào cái vòng luẩn quẩn này.

Từ sau khi Cảnh Tâm bắt đầu sự nghiệp diễn xuất đến nay, ba mẹ cô ở sau lưng can thiệp rất nhiều, không ít vai diễn đều do cô dùng thực lực dành được, nhưng bọn họ lại cho rằng không thích hợp, hoặc họ cảm thấy vai diễn này có thể nổi tiếng, liền tìm phía bên kia đổi vai diễn của cô.

Dù sao, cố muốn đóng phim thì cứ đóng phim, nhưng không được nổi tiếng, chờ cô chơi đã hoặc là chán thì có thể rời khỏi giới giải trí một cách dễ dàng.

Chỉ là vai nữ phụ số bốn, chắc ba mẹ cô cũng không đến mức dấy đi?

Nhưng lần này là Công ty điện ảnh Hoa Thôn đầu tư, nam chính là ảnh đế Quý Đông Dương, doanh số bán vé khẳng định sẽ không thấp, ngộ nhờ

bộ phim này được giải thưởng, cô cũng có thể cùng đoàn làm phim đi trên thảm đỏ, cũng có thể nổi tiếng nha.

Cảnh Tâm cũng có chút lo lắng “ Hoa khôi trong thôn” của mình sẽ bị bay đi mất.

Vì để tìm hiểu tình hình, Cảnh Tâm có dự định buổi tối sẽ quay vềPhó gia một chuyến.

Vềnhà liền cao hứng tuyên bố: “ Con lại nhận được vai diễn, là nữ phụ số bốn, đóng vai một sinh viên nông thôn”

Cảnh Lam Chi cùng Phó Khải Minh liếc nhau, hai người cùng nhất trí, chỉ là vai sinh viên nông thôn chắc là cũng không có vấn đề gì.

Cảnh Tâm quan sát ánh mắt bọn họ, Phó Khải Minh cười cười: “ Nhân vật này không có vấn đề gì,diễn đi.”

Cảnh Tâm yên lòng, ban đầu muốn biểu đạt một chút lý tưởng của mình với ba mẹ, ngẫm lại vẫn là quên đi, đã bày tỏ rất nhiều lần, càng ngày càng không có tác dụng. Ba mẹ Cảnh Tâm rất chiều con gái, gần như là muốn gì được nấy, duy nhất chỉ có chuyện này là không được, cứng mồm đầu không được, cô vẫn nên tìm cách khác thì hơn.

Đoàn làm phim đã công bố ra bên ngoài vai nam chính là Quý Đông Dương, tên phim đã được xác định là “ Giải Thoát”, một số nhân vật quan trọng cũng đã công bố, chỉ còn nhân vật nữ chính.

Trong bộ phim này, Cảnh Tâm cũng nữ chính diễn chung nhiều nhất, nhin không được tò mò: “ Chị Gia Gia, chị có biết nữ chính là ai không?”

Thẩm Gia: “ Việc này còn chưa công bố với bên ngoài, chị cũng không biết”

Cho đến khi buổi họp báo bắt đầu ghi hình, Cảnh Tâm mới chính thức được gặp nữ chính, thì ra là Lục Tuyệt Tâm.

Cảnh Tâm liền yên tâm, hai người tên đầu có chữ “Tâm” gia thế bối cảnh của Lục Tuyết Tâm tốt, chủ yếu là nhờ người nhà chống đỡ, mấy năm nay đầu thuận buồm xuôi gió, là một tiểu hoa đán nổi tiếng. Thẩm Gia thường xuyên nhắc ở trước mặt cô: “ Nếu ba mẹ cô không nhúng tay vào, tôi cam đoan độ nổi tiếng của cô có thể so với Lục Tuyết Tâm, cô nói xem, tại sao cô lại không có ba mẹ như cô ấy chứ?”

Lúc đầu Fan Club của cô có tên là “ Tâm Tâm”, sau này Lục Tuyết Tâm càng ngày càng nổi tiếng, Fan Club của cô ấy cũng gọi là “Tâm Tâm”

Không nổi tiếng chung quy cũng bị nổi tiếng xử lý, trước hết xử lý tên thường gọi, cô ấy bây giờ vẫn gọi là “ Tâm Tâm”, còn cô thì thành “ Bình hoa”

Cô ấy bây giờ là diễn viên chính, còn cô chỉ là một diễn viên phụ nhỏ nhoi.

Có thể tưởng tượng, lát nữa xuống dưới Thẩm Gia sẽ lại nổi đoá.

Lục Tuyết Tâm mặc bộ váy dài thướt tha đi về phía Cảnh Tâm, mỉm cười nói: “Cảnh Tâm lần này chúng ta diễn chung rất nhiều nha”, Lục Tuyết Tâm cho cô cảm giác cũng không tệ lắm, Cảnh Tâm nhìn cô ấy cười cười: “ Đúng vậy, chúng ta lại hợp tác rồi”

Hai người đứng tán gẫu một lúc.

Đợi một lúc, đạo diễn Chương cùng Quý Đông Dương cũng đến nơi, buổi họp báo chính thức bắt đầu.

Các phóng viên tranh nhau đặt câu hỏi, đèn flash hướng về sân khấu nháy không ngừng.

Không bao lâu video về buổi phỏng vấn đã được lan truyền trên mạng, từ ngày đó ngẫu nhiên nghe được giọng địa phương của Cảnh Tâm, Tâm Sâm liền lưu ý những tin tức có liên quan đến cô, anh xem video thấy Cảnh Tâm mặc một chiếc váy ngắn màu trắng, thiết kế này đem vóc dáng Cảnh

Tâm phô diễn vô cùng tinh tế. một đôi chân thon dài trắng như ngọc, cân xứng thẳng tắp.

Nhìn mười mấy phút đồng hồ, phóng viên đặt câu hỏi: “Vai mà Cảnh Tâm nhận lần này khác hẳn với các vai mà cô đã nhận, cô có cảm tưởng gì?”

Ổng kính gần sát, Cảnh Tâm mỉm cười: “Cảm tưởng của tôi là, chính là diễn thật tốt, để lần sau đạo diễn Chương có kịch bản mới còn tìm tôi”.

Tần Sâm xem đến đoạn này, nở nụ cười.

Vẫn là dùng giọng điệu bình thường nói chuyện có vẻ cô ấy xứng với cặp chân cùng gương mặt của mình.

Trợ lý đứng một bên chờ Tần Sâm xem xong video buổi họp báo: “Bên kia hình như muốn đạo diễn đem vai diễn này của Cảnh Tâm đổi”

Chuyện trong nhà Cảnh Tâm anh cũng có nghe qua một chút, buổi họp báo mới qua vài giờ, ba mẹ liền muốn đổi vai diễn của cô ấy, Tần Sâm cũng đoán được nguyên do trong đó, bộ phim này có đội ngũ diễn viên lớn, nhân vật này lại khác hẳn với những vai bình hoa trong quá khứ của Cảnh Tâm, là một vai diễn hoàn toàn khác, sau khi bộ phim được công chiếu sẽ khiến mang đến tiếng vang không nhỏ.

“Cậu nói với đạo diễn, Cảnh Tâm rất thích hợp với vai diễn này”

Cảnh Tâm lúc này đang ở nhà học thuộc kịch bản, hoàn toàn không biết vai diễn nữ phụ số bốn của mình đã trải qua một hồi bị thay rồi lại được cứu vớt, rốt cuộc mới an toàn.

Bộ phim rất nhanh liền bắt đầu quay, các phân cảnh của Cảnh Tâm chủ yếu ở phần đầu, phân cảnh đầu tiên là của cô.

Trời còn chưa sáng Cảnh Tâm đã bị Thẩm Gia lôi từ trong chăn ra, đưa đến trường quay.

Do dùng mặt mộc để quay nên Cảnh Tâm không cần trang điểm, chỉ cần thay quần áo là xong rồi, thợ trang điểm đem bộ tóc đen bóng của cô bện thành hai cái bím, để ở trước ngực.

Thay đổi liên tục mấy bộ quần áo, nhà tạo hình cũng không cảm thấy vừa ý, lắc đầu nói: “Sao tôi cứ cảm thấy không thích hợp chứ?”

Thợ trang điểm đứng ở một bên rồi cuộc phát hiện ra chỗ có vấn đề, vỗ đầu một cái: “Đúng đúng đúng, chính là loại cảm giác này”.

Cảnh Tâm “...”

Sẽ không phải bởi vì dung mạo của mình mà cô bị đá ra khỏi trường quay đấy chứ? Làm ơn đừng mà!!

Thợ trang điểm nghĩ nghĩ, rồi đi ra ngoài.

Trong chốc lát đã trở lại, trong tay cầm một vốc bùn.

Đi về phía Cảnh Tâm, xoa hết lên hai má cô.

Cảnh Tâm “...”

Căn bản không kịp ngăn cản.

Chờ thợ trang điểm chuẩn bị cho mình xong, Cảnh Tâm cảm thấy đây là thợ trang điểm muốn chinh mình.

Cảnh Tâm chỉ vào khuôn mặt dính đầy bùn của mình nói: “Tuy tui ở nông thôn nì, nhưng tui vẫn thích rửa mặt lắm nấy, người trong thôn tui thích sạch sẽ lắm.”

Người tạo hình cùng thợ trang điểm cùng phì cười.

Lúc này đạo diễn cùng Thẩm Gia đang bước vào, nhìn thấy Cảnh Tâm liềng ngay ra một lúc.

Đạo diễn lập tức nhíu mày: “Ai nói muốn biến mặt thành như vậy? Chính là cần một người xinh đẹp. Dem khuôn mặt đi rửa sạch ngay.”

Cảnh Tâm như được đại xá, vội vàng chạy đi rửa mặt, cô đã sớm xem qua kịch bản, cái quan trọng nhất cảnh quay đầu tiên chính là gương mặt xinh đẹp của cô, không thì sao bọn buôn người lại chú ý cô đây.

Đầu do thợ trang điểm ra tay quá nhanh

Cảnh Tâm đem mặt đi rửa sạch, không lâu sau liền bắt đầu quay.

BÌNH HOA GIỚI GIẢI TRÍ

Mạch Ngôn Xuyên
dtv-ebook.com

Chương 3

Cảnh đầu tiên được quay ở nhà ga, vì nhà ga là chỗ đông người, đứng quay phim có chút khó khăn, vì thế lần quay phim này là bí mật. Đạo diễn đặc biệt chọn buổi sáng tinh mơ, toàn bộ đoàn làm phim đều bắt đầu chuẩn bị từ nửa đêm, khi nào bình minh thì bắt đầu quay.

7h30 sáng, đạo diễn dùng bộ đàm thông báo bắt đầu bấm máy. Vai diễn của Cảnh Tâm là Lâm Thuý, bắt đầu từ nhà ga xe lửa đi ra, cô mặc một chiếc áo sơ mi kaki cũ rộng thùng thình cùng với chiếc quần màu đen, phối hợp với hai bím tóc bù xù. Phong cách ăn mặc của cô đối lập với người đi đường, càng nhìn càng thấy quê mùa.

Ngoài ra chỉ có khuôn mặt là trắng nõn, đứng trong đám người xinh đẹp, đang kéo túi hành lí cũ của mình nhìn xung quanh.

Cảnh Tâm thể hiện hình ảnh Lâm Thuý mới đến thành phố của vừa khấn trương vừa hưng phấn, cùng với đó lại thêm vài phần lo lắng, vẻ mặt biểu đạt rất tốt.

Dáng vẻ quê mùa này rất nhanh đã khiến cho người đi đường chú ý, Cảnh Tâm nghe thấy đạo diễn hô “Ok”, vừa định cúi đầu tránh đi, bỗng nhiên có một người la lên: “Hình như là bình hoa!”

“Đúng như vậy! Sao cô ấy lại có thể ăn mặc quê mùa như vậy! Đang đóng phim sao?”

Cảnh Tâm “...”

Cảnh Tâm cảm thấy mình đã không nổi tiếng, ăn mặc thành thế này mà vẫn có người nhận ra, thực ra trong lòng cũng cảm thấy vui vẻ.

Càng ngày càng có nhiều người qua đường đi về phía Cảnh Tâm, những người trong đoàn lập tức đi vào trong đám người mang cô rời đi.

Không đến 2 phút Cảnh Tâm đã ngồi lên xe của đoàn làm phim.

Cảnh đầu tiên của cô đã quay xong, tiếp theo còn một cảnh ở bên cạnh nhà ga.

Tuy nhiên tình trạng vừa rồi đã hấp dẫn những phóng viên nằm vùng ở gần đây, có hai ba phóng viên theo tới đoàn làm phim, Cảnh Tâm nhìn thoáng qua thăm dò, Thẩm Gia xuống xe cùng phóng viên nói chuyện: “Hôm nay đoàn làm phim bí mật quay, ở đây rất nhiều người, khiến cho họ vây xem thì rất phiền toái, làm phiền các vị đi về trước đi”.

Phóng viên nhìn vào trong xe, thử hỏi: “Quý ảnh để cùng Lục Tuyết Tâm không có ở đây sao, cho chúng tôi chụp mấy tấm đi, bóng dáng bước đi cũng được, nếu không khi trở về chúng tôi không biết phải ăn nói thế nào cả”.

Trong xe, Cảnh Tâm: “...”

Hoá ra là tới chụp nam nữ chính, không liên quan đến cô.

Thẩm Gia với gương mặt tươi cười đáp lời: “Ở đây hôm nay chỉ quay cảnh diễn của Cảnh Tâm.”

Xoay người trở lại trên xe, vươn ngón trỏ ra chọc chọc vào ót Cảnh Tâm: “Thấy không! Đừng nói em có cố gắng! Ngay cả phóng viên cũng không thèm quan tâm đến em!”

Cảnh Tâm yên lặng quay mặt ra hướng cửa sổ, một lát sau phát hiện Thẩm Gia không lờm mình nữa, len lén lấy ra một gói bánh bích quy trong túi quần cắn một miếng, bữa sáng cô cũng chưa được ăn nữa, chết đói mất thôi.

Lúc này điện thoại Thẩm Gia đổ chuông, nghe điện thoại xong liền đứng lên, Cảnh Tâm bất ngờ không kịp phòng bị, vội vàng đem bánh bích

quy ra cổng hiên: “Chị Gia Gia, chị có muốn ăn một chút hay không?”

Thẩm Gia nhìn chằm chằm bánh bích quy cười lạnh: “Chị có việc đi trước, khi quay xong thì tự đón xe trở về”

Cảnh Tâm nhìn theo bóng dáng của cô ấy, cảm thấy nếu mình mà như vậy nữa, chắc chắn Thẩm Gia sẽ đem cô ra xé xác.

Phóng viên đi lại vài vòng, lại hỏi những người khác, bọn họ cần theo máy quay có phần gây chú ý, vì không muốn bị vây xem, nhân viên đoàn làm phim cố để lộ chút tin tức, các phóng viên lập tức chạy đến địa điểm khác.

Tiếp theo là phân cảnh diễn thứ hai của Cảnh Tâm, Lâm Thuý mới đi ra khỏi nhà ga thì bị bọn buôn người bám theo, không biết đường nên Lâm Thuý đã bị bọn chúng tiếp cận, tiếp theo là bị lừa lên chiếc xe của bọn buôn người, lên xe mới phát hiện có mấy người bị trói, đầu là những cô gái bị dán băng dính kín miệng.

Lâm Thuý vô cùng hoảng sợ mở lớn hai mắt, đột nhiên giữa đường biến thành kinh ngạc...

Đạo diễn: “Cắt!”

“Cảnh Tâm cô hoảng sợ rất khoa trương, mắt giống như trợn trắng, diễn tự nhiên một chút!”

Cảnh Tâm lập tức xin lỗi, bày tỏ chờ một lúc nữa nhất định sẽ không làm đạo diễn thất vọng.

Đạo diễn cho nghỉ ngơi vài phút, Cảnh Tâm lập tức chạy vào trong xe, đi đến trước mặt một cô gái vô cùng đau khổ nói: “Không đành được vai nữ phụ số bốn, cô cũng không đến mức phải đây làm bức tường trang trí chứ?”

Cô gái kia không phục: “Không phải tường trang trí! Tôi cũng không hề ít cảnh diễn, phó đạo diễn nói tôi diễn vai nữ phụ số năm.”

Cảnh Tâm há miệng thở dốc, trên chiếc xe của bọn buôn người ngoài nữ chính ra thì chỉ có cô có nhiều đất diễn nhất, những người khác cũng chỉ có vài câu thoại, không là bức tường trang trí thì là cái gì?

Được rồi, cũng có nhiều hơn người ta một hai lời thoại thôi.

Cảnh Tâm nhìn cô ấy, trong lòng cảm thán, tại sao thời gian gần đây những cô gái xinh đẹp thì đều chỉ được làm nữ phụ số bốn số năm vậy?

Cô gái này chính là ở buổi thử vai hôm đó học nói giọng địa phương với cô, hôm đó người đến thử vai khá nhiều, sau khi thử vai liền đi về, buổi thử vai kết thúc, Cảnh Tâm cũng không gặp lại cô ấy.

Không nghĩ tới có thể gặp cô ấy ở đây.

“Ai, lần trước quên giới thiệu tên mình với cô, tên của tôi là Chu Nghi Ninh.”

“Thì ra vậy, tên của tôi là...” Cảnh Tâm chợt dừng lại, “Cô biết tôi sao?”

Chu Nghi Ninh cười tủm tỉm gật đầu: “Biết chứ, tuy rằng cô không nổi tiếng, nhưng cũng có rất nhiều người biết đến.”

Trên đời này, mỗi người đều có cảnh khổ riêng, làm ơn đừng vạch ra một cách trần trụi như vậy có được hay không? Sao mọi người đều nhắc cô nhớ cái sự thật là mình không nổi tiếng vậy!

Cảnh Tâm: “... Cảm ơn cô nha.”

Một lát sau đạo diễn trở về liền hô tiếp tục quay phim, Cảnh Tâm diễn một lần là qua, phía sau còn một số cảnh quay, hôm nay NG hai lần thì toàn bộ những cảnh quay của nữ phụ số bốn đều đã quay xong.

Cho nên đến bao giờ cô mới được diễn vai chính đây? Vai mà nhân vật được xuất hiện từ đầu đến cuối phim ấy! Vai nữ phụ số 4 này diễn chưa đã nghiệm đã hết cảnh rồi.

Trước kia đã từng trải qua vài lần vừa vào đoàn làm phim thì bị mất vai diễn, vì thế dù hôm nay cảnh quay của Cảnh Tâm tương đối ít, nhưng cô vẫn rất thoải mái, ít nhất thì cũng không lo lắng sẽ bị mất vai, có thể an tâm quay hết bộ phim.

Đoàn làm phim muốn di chuyển xe đến địa điểm quay phim tiếp theo của nam nữ chính, Cảnh Tâm chưa từng được thấy kỹ thuật diễn của Quý Đông Dương, liền nói muốn đi chung để học tập, Chu Nghi Ninh bày tỏ mình cũng đi.

Đến bên kia vừa vặn ăn được một bữa cơm trưa, bữa cơm của đoàn làm phim Hoa Thần từ trước đến nay đều rất tốt, Cảnh Tâm chưa ăn sáng, cơm trưa vì thế ăn cũng rất nhiều, Chu Nghi Ninh bị sức ăn kinh điển của cô dọa sợ, liên tục nhìn Cảnh Tâm: “ Cô không sợ béo à?”

Cảnh Tâm gặm chân gà: “ Tôi thường xuyên luyện tập, sẽ không béo.”

Sau khi ăn trưa xong, vài diễn viên chính đều đã chuẩn bị xong tạo hình, đạo diễn hô bắt đầu quay phim.

Quý Đông Dương không hổ danh là ảnh đế, Lục Tuyệt Tâm bình thường đóng phim thần tượng đều không thấy có kỹ thuật diễn vụng về, nhưng khi diễn cùng ảnh đế thì lập tức hiện ra, liên tiếp NG, Lục Tuyệt Tâm đỏ mặt luôn tục nói xin lỗi, đạo diễn phải tạm ngừng quay để cho cô ấy đi điều chỉnh trạng thái.

Cảnh Tâm quay đầu muốn cùng Chu Nghi Ninh nói chuyện, lúc này mới phát hiện không thấy cô ấy đâu, cũng không biết là đi đâu nữa.

Có nhân viên đoàn làm phim đến bên tai đạo diễn nói gì đó, đạo diễn vội vàng xoay người rời đi, Cảnh Tâm có chút tò mò lộ đầu ra nhìn.

Cách đó không xa, nhìn thấy một một dáng người cao ngất, một người đàn ông anh tuấn đang dắt con chó to lớn đi về phía này.

Cảnh Tâm có chút ấn tượng với người này, là người cùng hợp tác với anh trai cô, tên Tần Sâm, cũng là tổng giám đốc của công ty điện ảnh Hoa

Thần, thường xuyên bị phóng viên viết một vài tin tức tình cảm đăng lên mạng, cô còn xem qua đấy.

Vị tổng giám đốc đại nhân này tới phim trường đi dạo à?

Hôm nay là thứ 7, tối hôm qua Thần Sâm mới đi công tác nước ngoài về, vốn định ở nhà nghỉ ngơi, sau khi nghe một cuộc điện thoại thì liền tới đây.

“Thần tổng, sao hôm nay ngài lại rảnh rỗi đến đây?” Đạo diễn có chút nghi ngờ, ông đã làm đạo diễn nhiều bộ phim như vậy, Thần tổng chưa đến phim trường bao giờ, chứ đừng nói ngay ngày đầu tiên quay phim đã tới, còn mang con chó đến đây?

Xem ra không giống đi kiểm tra công việc.

“Bộ phim này nằm trong hạng mục quan trọng của Hoa Thần, tôi tới đây nhìn xem” Thần Sâm lãnh đạm nói, ánh mắt hơi đảo qua, rất nhanh liền nhìn thấy Cảnh Tâm đang ngồi ở chiếc ghế bên kia.

Sau đó, Thần Sâm nhin không được nở nụ cười.

Thần mắt Cảnh Tâm và Thần Sâm vừa vặn chạm nhau, tuy rằng bộ dạng Thần Sâm rất đẹp, cười rộ lên cũng đặc biệt đẹp trai, nhưng sao cô lại cảm thấy trong mắt anh ta có vài phần nghi ngờ ngấm...

Cảnh Tâm vội vàng cúi đầu nhìn chính mình, lúc trước vội vàng theo xe tới đây, đến đây thì chính là thời gian ăn cơm trưa, sau khi ăn xong đạo diễn liền bắt đầu quay phim, sau đó cô vẫn ngồi ở bên cạnh xem, trên người bây giờ vẫn mặc một bộ quần áo quê mùa kia.

Anh ta nhất định là đang cười cô!

Lúc vừa mới tới chỗ này, còn có người khen Cảnh Tâm: “Bộ dáng xinh đẹp dù mặc bao tải thì vẫn xinh đẹp.” Anh ta cười cái khỉ gì chứ?

Đạo diễn nhìn theo thần mắt của Thần Sâm, Cảnh Tâm đã xoay eo trốn vào trong xe rồi.

Ông nhớ tới lần nói chuyện với trợ lý của Tần tổng, trong lòng cũng hiểu được vài phần, biết quy tắc nên cũng không hỏi gì thêm.

Tần Sâm đã thu hồi tầm mắt: “Tôi muốn xem những cảnh quay được lúc sáng.”

Đạo diễn dẫn Tần Sâm đi qua, những cảnh quay của Cảnh Tâm lúc sáng thực sự ngắn, hơn nữa NG ít, đạo diễn liền bắt đầu quay tiếp.

Tần Sâm nhìn video cô gái nông thôn nói toàn giọng địa phương, cười khê thành tiếng.

Đạo diễn cũng cười, giải thích nói: “Nửa sau của bộ phim điện ảnh này có hơi buồn, vài phút đầu là cảnh diễn của Cảnh Tâm, xem như là điểm mở đầu vui vẻ, càng về sau thì càng ngưng đọng.” Đây là nhân vật khác rất xa với tính cách của Cảnh Tâm, tuy rằng đất diễn không nhiều lắm, nhưng lại là một điểm nhấn của bộ phim điện ảnh.

Tần Sâm nhìn màn hình, chưa nói gì, nhưng ý cười trên khoé miệng vẫn chưa biến mất.

Cho đến khi video chiếu đến đoạn những cô gái trên chiếc xe tội phạm, Tần Sâm mới cau mày nói: “Tạm dừng một chút.”

Nhân viên công tác vội cho dừng video, Tần Sâm chỉ vào một cô gái trong màn hình hỏi: “Cô gái này các người tìm ở đâu đến vậy?”

Đạo diễn ngần ra, Tần tổng không phải đến xem Cảnh Tâm diễn sao? Liên quan gì đến cô gái này? Trong đoàn làm phim có việc ông cũng không rõ, có chút cẩn thận nói: “Cô gái này tôi cũng không biết, vai diễn không quan trọng, chắc là ở đoàn diễn nào đó, tuy nhiên đáng đáp thật sự rất xinh đẹp.”

Có người nói một câu: “Hình như Cảnh Tâm biết cô ấy.”

“Đúng đúng đúng, vừa rồi cô ấy còn ngồi bên cạnh Cảnh Tâm.”

“A, không thấy nữa, không biết đi chỗ nào rồi.”

Tần Sâm hôm nay đến đây chủ yếu cũng không phải tìm người, anh nhìn về phía đạo diễn: “Cắt hết mọi cảnh diễn của cô ta.”

Đạo diễn có chút sững sờ không hiểu tại sao, mặc dù có chút đáng tiếc, nhưng vẫn gật đầu đồng ý.

Cảnh Tâm vừa thay xong quần áo, đem bộ quần áo quê mùa cởi ra, chính là một mái tóc đen được uốn làm ba lọn to, cô nhìn gương cảm thấy uốn rất tự nhiên, rất đẹp, đang chuẩn bị đi ra ngoài thì, thì Chu Nghi Ninh nhắn tin đến: “ Tôi đi trước đây, lần sau cùng nhau ăn cơm, tôi mời khách!”

Cảnh Tâm trả lời tin nhắn xong, mới vừa đi ra ngoài được vài bước, trợ lý đạo diễn liền tới đây hỏi cô: “ Cảnh tiểu thư, cô quen biết cô gái trưa nay cùng quay với cô sao?”

Cảnh Tâm gật đầu: “ Biết.”

Trợ lý nói với cô: “ Vừa rồi Tần tổng nói muốn cắt bỏ hết các cảnh diễn của cô ấy, lộ mặt cũng không được, cho nên một lúc sau phải quay lại đoạn đó.”

Cảnh Tâm: “... ”

Tại sao lại không nói sớm? Cô vừa mới thay quần áo xong!

Không đúng, cái này không quan trọng, Cảnh Tâm vội vàng hỏi: “Tại sao lại phải quay lại, đoạn phim này cũng có phần cô ấy diễn, sao lại cắt?”

Trợ lý cũng bất đắc dĩ: “ Không có biện pháp nào khác, tổng giám đốc bắt xóa bỏ.”

Cảnh Tâm và Chu Nghi Ninh tuy vừa mới quen biết, nhưng vẫn cảm thấy cô ấy thật đáng thương, có mỗi một đoạn phim nhỏ như vậy mà cắt tất cả cảnh diễn của cô ấy, nhất định là đã đắc tội với Tần Tổng.

Trợ lý lại nghĩ rằng Cảnh Tâm không muốn quay lại, an ủi cô: “Các đoạn phim kia sáng mai quay bổ sung lại, cũng không nhiều, cũng không phiền phức.”

Trợ lý đi rồi Cảnh Tâm còn đang suy nghĩ Chu Nghi Ninh rốt cuộc tại sao lại đắc tội với Tần Sâm, tại sao lại bị cắt bỏ hết cảnh diễn, vốn định hỏi Chu Nghi Ninh một chút, suy nghĩ lại vẫn là quên đi, chẳng may đây là việc riêng của bọn họ thì sao?

Cảnh Tâm cúi đầu nhìn đường đi, đem di động nhét vào trong túi, mắt cá chân bỗng bị một vật lông xù cọ cọ vào, cô bị dọa nhảy dựng.

Cúi đầu nhìn xuống, thì ra là con chó của tổng giám đốc đại nhân đang ở bên cạnh cô, đang thân mật cọ cọ bắp chân Cảnh Tâm.

BÌNH HOA GIỚI GIẢI TRÍ

Mạch Ngôn Xuyên
dtv-ebook.com

Chương 4

Cảnh Tâm từ nhỏ đã rất thích chó, nhưng vì mẹ cô không thích động vật có lông, nên trong nhà chưa bao giờ được nuôi thú cưng, tự nhiên được một chú chó bày tỏ yêu thích đối với mình, có chút vui vẻ.

Vừa định nhân cơ hội sờ lông của nó một chút, bất chợt nghe được tiếng gọi lớn của Tầ n Sâ m: “Bố Duệ, lại đây.”

Bố Duệ nghe được mệnh lệnh lập tức chạy đến bên cạnh Tầ n Sâ m.

Mới vừa rồi trong lòng suy đoán quan hệ của Tầ n Sâ m cùng Chu Nghi Ninh, bất chợt lại nghe thấy giọng của anh, Cảnh Tâm bị dọa nhảy dựng, cúi đầu đôi mắt to tròn đảo quanh, sau đó ngẩng đầu nhìn Tầ n Sâ m cười rục rịch: “Xin chào Tầ n tồ ng, con chó của anh thật nghe lời.”

Tầ n Sâ m quay đầu thấy cô đã đổi một bộ quần áo, ban đầu anh cho rằng Cảnh Tâm sẽ dùng giọng nói địa phương ngày đó nói chuyện, không nghĩ đến lại là tiếng phổ thông, anh cười nhìn cô: “Đúng là rất nghe lời.”

Cảnh Tâm cảm thấy Tầ n Sâ m đang cười mình, mặt có chút đỏ chỉ phía đối diện: “Tôi phải qua bên kia trước.”

Nói hết câu liền lập tức dời đi, nếu không cô sẽ không nhận được mà hỏi anh, tại sao phải quay phim lại! Tại sao lại cười cô!

Cảnh Tâm đi đến chỗ ghé dựa, chọn một chiếc cách xa Tầ n Sâ m nhất và có thể xem nam nữ chính diễn xong liền ngồi xuống, cô vừa nhìn vừa lấy trong túi ra một gói thịt bò khô gặm.

Chờ cô ăn hết toàn bộ gói thịt bò khô thì di động chợt vang lên.

Thẩm Gia gọi điện cho cô hỏi tình hình quay phim thế nào rồi, Cảnh Tâm báo cáo: “Quay xong rồi, bây giờ nam nữ chính đang quay, ngày mai em mới quay tiếp.”

“Bây giờ em đang ở đâu?”

Cảnh Tâm vội vàng tỏ vẻ: “Em ở phim trường học tập.”

Thẩm Gia trái lại cười một tiếng: “Hiện nay chị đang ở gần đó, chị qua ngay.”

Cảnh Tâm vui vẻ tắt điện thoại, biết Thẩm Gia lương tâm trời đất, thuận tiện đến đón cô về nhà.

Đang cười một mình, không biết tại sao con chó của Tần tổng đại nhân lại xuất hiện trước mặt cô, Cảnh Tâm phản xạ có điều kiện ngẩng đầu nhìn trái phải, không có thấy Tần Sâm, vì thế lập tức đưa tay sờ lên lớp lông trên lưng của Bố Duệ, thật sự là rất mềm nha! Nuôi dưỡng thật là tốt!

Bố Duệ không phản kháng, Cảnh Tâm càng sờ càng hăng, bất chợt bên cạnh có tiếng động.

Ngừng động tác ở tay một chút, nghiêng đầu nhìn qua. Tần Sâm kéo ghế để bên cạnh cô, rất tự nhiên ngồi xuống, đôi chân dài duỗi ra một cách tùy ý.

Cảnh Tâm bất ngờ không kịp phòng bị, tim đập thành thịch vài cái.

Bố Duệ thấy móng vuốt của Cảnh Tâm đã rời đi, liền trở lại trước mặt chủ nhân.

Tần Sâm đột nhiên ngồi cạnh, Cảnh Tâm có chút khẩn trương đứng lên, không hiểu anh là vì Bố Duệ chạy tới đây nên mới cùng ở lại, hay là bởi vì nguyên nhân khác.

Cô trấn tĩnh vài giây, mới cười cười chỉ Bố Duệ: “Con chó của anh chạy đến bên cạnh tôi.”

Bây giờ là 5h30 chiều, mặt trời đang ở phía Tây, ánh nắng nhẹ dịu đến đây, dừng ở trên mặt cô, da rất mịn ngay cả lỗ chân lông cũng không có, tươi cười rạng rỡ có chút chói mắt, Tần Sâm nhìn không được hít mắt nhìn.

Anh dời tầm mắt: “Bố Duệ chắc là người được mùi của cô nên mới tới đây.”

“Hả?” Cảnh Tâm có chút không tin.

“Bộ Duệ là chó nghiệp vụ được tôi mang về từ căn cứ quân sự, đã qua huấn luyện đặc biệt.”

“Trách không được lại nghe lời như vậy.”

“Vô cùng nghe lời.”

Anh bảo nó làm gì thì liền làm cái đó.

Cảnh Tâm quay đầu nhìn bốn phía, vừa rồi cô cố ý chọn một chỗ vắng vẻ, bây giờ Tần Sâm lại ngẩng xuống đây, khiến cho bọn họ nhìn như rất quen thuộc, tuy rằng bây giờ người trong đoàn làm phim đều đang làm việc, những rõ ràng là không chuyên tâm, ánh mắt hóng chuyện vù vù quét tới, nếu lúc này cô đi, sẽ rất xấu hổ nhỉ?

Tần Sâm nhìn cô một cái, như là nhìn rõ cô, chủ động tìm đề tài nói chuyện.

Vì thế, Cảnh Tâm biết Bố Duệ trước kia là chó truy tìm dấu vết, nhưng khi chấp hành nhiệm vụ chịu quá nhiều thương tổn mà phải xuất ngũ trước hạn hai năm.

Tần Sâm nói: “Xem ra Bố Duệ nhớ rõ mùi của cô, về sau cô đi đâu nó cũng có thể lần theo mùi mà tìm được cô.”

Cảnh Tâm: “...” Đột nhiên có cảm giác bị giám thị.

Thẩm Gia chạy tới trường quay, đi chung quang tìm người, trợ lý đạo diễn chỉ chỗ cho cô: “Ở bên kia đó!”

Thẩm Gia đi qua nhìn, kinh ngạc khi thấy Cảnh Tâm và Tần Sâm cùng ngồi một chỗ, nhìn họ đang trò chuyện hình như rất vui vẻ.

Cảnh Tâm vào giới giải trí thì liên tục che giấu gia thế bối cảnh của mình đối với bên ngoài, cô rất xinh đẹp, bị người khác nhớ thương cũng là chuyện bình thường, không ít đạo diễn đã ám chỉ qua với Thẩm Gia, một số còn đưa ra đi đầu kiện.

Lúc trước Cảnh Tâm ký hợp đồng, ba mẹ cô đã nói rõ, cái vòng luẩn quẩn này có rất nhiều người dùng quy tắc ngầm muốn Cảnh Tâm tránh xa, lúc ấy Thẩm Gia tưởng là, bối cảnh của Cảnh Tâm như vậy còn cần phải dùng quy tắc ngầm lấy vai diễn hay sao?

Chỉ có thể đổ thừa cho lúc ấy còn trẻ, nhảy vào hố sâu của ba mẹ Cảnh Tâm.

Với bên ngoài che giấu gia thế của Cảnh Tâm, vì vậy cũng không thể lợi dụng quan hệ của Phó gia, không chỉ như thế, người nhà đã không hỗ trợ thì thôi, đằng này lại còn nhúng tay vào rất nhiều, vai diễn bị thay đổi, ở trong nhóm người mới vừa hơi thân thiết đã bị mẹ Cảnh Tâm tách ra, vừa cùng một sao nam nào đó có scandal thì ngay lập tức bị dập tắt.

Năm trước bối cảnh của Cảnh Tâm bị lộ, tưởng là có thể nghênh đón tương lai tươi sáng, không nghĩ tới sự nghiệp lại càng gian nan.

Vài năm nay Thẩm Gia xem như cũng hiểu được, Cảnh Tâm muốn tồn tại ở giới giải trí thì phải dựa vào chính mình.

Thẩm Gia nhìn hướng hai người kia, chẳng lẽ Cảnh Tâm đã thông suốt?

Tần Sâm xem Cảnh Tâm như là một người bình thường ở phim trường, không nhịn được hỏi: “Trợ lý của cô đâu?”

Cảnh Tâm lắc đầu: “Tôi không có trợ lý.”

Tần Sâm cảm thấy kỳ quái, Cảnh Tâm là một thiên kim tiểu thư, tên tuổi dù không nổi tiếng, nhưng cũng không đến mức ngay cả trợ lý cũng không có chứ.

Không đợi Tần Sâm hỏi, Cảnh Tâm liền làm bộ dáng đáng thương giải thích: “Từ tháng 8 năm trước tôi đã không có nhiều kịch bản quay phim, quảng cáo cũng rất ít, lâu nhất chính là hai tháng không có vai diễn, còn nhân rồi nhất là khoảng trên dưới 1 tháng không có công việc nào, trợ lý cũng không có việc làm. Các nghệ sĩ cùng công ty thì càng ngày càng phát triển, càng ngày càng tốt, dù sao làm trợ lý của tôi cũng chỉ là lãng phí nhân tài, đã bị đàn chị đi trước mượn dùng, sau đó liền biến thành trợ lý của người khác, bởi vì người khác liên tục có hợp đồng phim mới nha.”

Tần Sâm vừa định nói chuyện, đạo diễn cũng đã đi đến trước mặt anh: “Tần tổng, đoàn làm phim của chúng tôi tối nay đi ăn liên hoan, mọi người đã chuẩn bị kết thúc công việc, rất hân hạnh được mời cậu tới?”

Đạo diễn nhìn về phía Cảnh Tâm: “Cảnh Tâm, lát nữa cô cũng không có việc gì đúng không? Cùng nhau đi đi.”

Cảnh Tâm: “Được, tốt.”

Tần Sâm đứng lên, lãnh đạm nói: “Cho mọi người kết thúc công việc đi, đêm nay tôi mời khách.”

Đạo diễn tiết kiệm được chút tiền, vô cùng vui vẻ đi cho mọi người kết thúc công việc.

Cảnh Tâm thấy Thẩm Gia, vội vàng hướng Tần Sâm nói: “Người đại diện đến đây tìm tôi, Tần tổng, tôi đi trước.”

Tần Sâm gật đầu, nhìn cô chạy tựa như chạy trốn.

Cảnh Tâm chạy trốn đến trước mặt Thẩm Gia, một hơi buông lỏng ngửa xuống dưới, ngửa bên cạnh Tần Sâm không hiểu sao lại khẩn trương, anh

ta dường như rất hiểu cô, cái cảm giác bị người khác nhìn thấu thật sự không tốt lắm.

Thẩm Gia cười nhìn cô: “Cùng Tần tổng trò chuyện rất vui về sao?”

Cảnh Tâm cảm thấy tự nhiên lạnh hết cả sống lưng, mỗi lần Thẩm Gia cười như vậy, cô đều có cảm giác mình bị bán đi, lập tức lắc đầu: “Không tốt lắm, con chó của anh ta rất dữ, em không thích đàn ông nuôi chó đâu.”

Thẩm Gia ồ một tiếng: “Phải không? Sao chị lại nhớ rõ năm đó em đề cập qua với chị muốn nuôi chó vậy?”

Cảnh Tâm: “... Chị nhớ nhầm, em nói là mèo.”

Thẩm Gia thản nhiên nhìn cô một cái, nhìn đến da đầu Cảnh Tâm run lên.

Buổi liên hoan diễn ra ở hoa viên Nam Thành, dùng hai phòng bao lớn thông nhau, vừa đúng có thể chứa toàn bộ đoàn làm phim.

Bên ngoài căn phòng lớn có hai cái bàn, cách phòng bao xa hoa được sắp xếp cho diễn viên chính và nhà sản xuất, trong phòng bao nhìn qua thực sự có rất nhiều người, Cảnh Tâm suy nghĩ thấy mình chỉ là một nữ phụ số bốn nên sẽ không đi tiếp cận cái bàn này, lôi kéo Thẩm Gia ra bên ngoài ng ồi xuống: “Chúng ta ng ồi ở đây đi.”

Cái ghế ng ồi còn chưa nóng, đã bị người từ phía sau vỗ vai, Cảnh Tâm nhìn qua, nhà sản xuất đứng đối diện mỉm cười với cô: “Cảnh tiểu thư có thể đổi vị trí cho tôi không? Tôi muốn cùng Thẩm Gia nói chuyện.”

Cảnh Tâm nhìn anh ta, nhớ tới lúc trước Thẩm Gia đã biết trước yêu cầu của vai nữ phụ số bốn là dùng mặt mộc, suy đoán anh ta cùng Thẩm Gia đã quen biết từ trước, vội vàng đứng dậy nhường chỗ: “Được, anh ng ồi ở đây đi.”

Nhà sản xuất chỉ phía trong căn phòng: “Chỗ của tôi ở bên trong.”

Cảnh Tâm: “...”

Thẩm Gia nhìn cô một cái, Cảnh Tâm bất chấp khó khăn đi vào căn phòng xa hoa.

Cảnh Tâm đi vào thì phát hiện chỉ còn một vị trí trống, bên trái chỗ đó chính là Tần Sâm, bên phải là phó đạo diễn.

“Cảnh Tâm, mau tới đây ng ồi.” Đạo diễn tiếp đón cô.

Cảnh Tâm đành phải đi qua đó ng ồi xuống.

Tần Sâm cười nhạt nhìn cô một cái, để cho người phục vụ mang thức ăn lên.

Cũng may trên bàn ăn nhi ều người, mọi người đều nói nhi ều, Cảnh Tâm chỉ là một nữ phụ số bốn nên cũng không thể nói được mấy câu, đến lúc cô buông đũa xuống, Tần Sâm thân sĩ hỏi một câu: “Cảnh tiểu thư còn muốn ăn cái gì không?”

Cảnh Tâm vội vàng lắc đầu: “Không cần, tôi ăn no lặc.”

Toàn bộ bàn ăn lâm vào trạng thái im lặng kỳ lạ, ba giây sau, đều cùng cười to.

Cảnh Tâm bây giờ mới phản ứng lại, mặt ửng đỏ, thiếu chút nữa tự cắn đứt đầu lưỡi.

Cô vừa nói cái quái quỷ gì vậy? Gần đây nhập vai quá sâu! Nếu chỉ có người của đoàn làm phim thì không sao, nhưng bây giờ ở đây lại có cả Tần Sâm, cô lại nhớ đến buổi chiều lúc ở phim trường Tần Sâm tràn ngập hứng thú cười, không hiểu tại sao lại có cảm giác xấu hổ, rất muốn trở thành trong suốt tại đây.

Tần Sâm cười nhẹ một cái, nhìn về phía cô: “Cảnh tiểu thư nhập vai thực sự rất sâu, rất chuyên nghiệp.”

Đạo diễn cười nói: “Kỹ thuật diễn của Cảnh Tâm cũng không tệ lắm, chỉ đáng tiếc...”

Đạo diễn không nói tiếp nữa, nhưng những người ở đây đều hiểu được, điều đáng tiếc chính là không thể làm nữ chính.

Khuôn mặt Cảnh Tâm đỏ hòng cười gượng mấy tiếng: “Cảm ơn mọi người đã khen tôi như vậy.”

Thừa dịp Tần Sâm đang tính tiền, cô liền nhanh chân chuồn đi.

Bữa cơm đã ăn xong, bên cạnh Tần Sâm vẫn còn vài người, anh nhìn về phía Cảnh Tâm, phát hiện thấy cô đã lôi kéo người đại diện đi tới cửa.

Cũng như khi tới, mọi người tốp năm tốp ba tan cuộc, ai về nhà nấy.

Nhà trọ của Cảnh Tâm gần nơi này, hơn 10 phút là đã về đến nhà.

Thẩm Gia cùng Cảnh Tâm đều đi lên lầu, Cảnh Tâm biết cô ấy có lời muốn nói.

Thẩm Gia ngồi trên ghế salon, cầm lấy quyển kịch bản Cảnh Tâm để trên bàn: “Em đã sớm học thuộc lòng kịch bản rồi?”

Cảnh Tâm gật đầu: “Thuộc lắm rồi ạ.”

Cảnh Tâm cảm thấy mình trời sinh đã thích hợp ăn phần cơm này, cô học kịch bản rất nhanh, cũng rất ít khi quên lời.

“Vậy em có biết bên trong cái kịch bản này, em bị ăn ba cái tát, còn có cảnh diễn bị xé quần áo?” Thẩm Gia nhìn cô: “Em cảm thấy nếu ba mẹ em biết nhân vật này có những cảnh diễn như vậy, em còn có thể được diễn sao?”

Cảnh Tâm diễn nhân vật Lâm Thuý này, tuy bắt đầu nhìn có chút thật thà ngốc nghếch, nhưng cá tính cũng rất mạnh, cô là người cuối cùng trên chiếc xe của bọn buôn người được giải cứu, sở dĩ ở lại đến cuối cùng, là vì tên đầu sỏ coi trọng cô, vì tên đầu sỏ muốn chiếm được tiện nghi của cô,

cô liều mạng phản kháng, trong quá trình đó đã bị ăn ba cái tát, tay áo sơ mi cũng bị xé, có chút thê thảm.

Lúc trước cô dùng chút tâm cơ, nói với ba mẹ là mình diễn cô sinh viên nông thôn, nghĩ rằng nhân vật đơn giản ngây thơ như thế, bọn họ chắc sẽ không đi xem kịch bản.

Cảnh Tâm có chút mơ màng: “Ba mẹ em đã biết?”

Thẩm Gia gật đầu: “Hơn nữa nhân vật này vốn dĩ đã bị thay thế.”

Cảnh Tâm càng bối rối: “Em không phải đã tiến vào đoàn làm phim rồi hay sao?”

BÌNH HOA GIỚI GIẢI TRÍ

Mạch Ngôn Xuyên

dtv-ebook.com

Chương 5

“Hả?” Cảnh Tâm sửng sốt, đôi mắt bất chợt mở lớn, gần từng chữ hỏi: “Chị nói Tần Sâm làm cho đạo diễn không đem vai diễn của em đổi? Sau đó em thật sự không bị đổi?”

Dưới ánh mắt khiếp sợ của cô, Thẩm Gia gật đầu: “Đúng vậy.”

Cảnh Tâm cùng Thẩm Gia mắt to trừng mắt nhỏ, qua một lúc lâu mới tiêu hoá được tin tức kinh người này, trước kia cũng có nhà đầu tư, hoặc đạo diễn, nhà sản xuất ngỏ lời với cô, cho dù có cản trở gì, bọn họ sẽ không đem vai diễn của cô đổi, mà chỉ đem cô đá ra khỏi đoàn phim.

Tần Sâm vẫn là người đầu tiên nói giúp đỡ cô có thể tiếp tục quay phim, nhưng tại sao anh ta lại giúp cô? Chẳng lẽ cũng giống những người trước đó... Coi trọng cô?

Có đi đâu là Tần Sâm là bạn hợp tác của anh trai cô, chắc là đã sớm biết cô, vậy chắc cũng biết cô đến Hoa Thôn thử vai 11 lần, nếu thực sự coi trọng cô, tại sao lại không ra tay sớm hơn?

Cảnh Tâm cảm thấy chắc phán đoán của mình đã sai, có lẽ Tần Sâm chỉ muốn khiêu chiến một chút với quyền uy của ba mẹ cô thôi.

“Tần Sâm có thể đối phó với áp lực của ba mẹ em, cho em tiếp tục diễn nhân vật này, việc này cũng không phải người bình thường có thể làm, chị trước kia đã từng nói qua với em, em nếu thật sự muốn ở lại trong cái giới giải trí này, hoặc là thuyết phục ba mẹ mình, hoặc là...” Thẩm Gia dừng một chút: “Tìm một người giống Tần Sâm đi, có năng lực còn dám đối nghịch với ba mẹ em.”

Tháng 8 năm trước, Cảnh Tâm bị bọn chó săn chụp được cảnh ăn cơm cùng anh trai Phó Cảnh Sâm, anh em hai người một người theo họ mẹ một người theo họ ba, hơn nữa Cảnh Tâm trong giới giải trí cũng chỉ là nhân vật phụ làm bình hoa, bọn họ chưa bao giờ nghĩ cô và Phó Cảnh Sâm là anh em.

Lúc đó Phó Cảnh Sâm là bạn trai tin đồn của Trình Nhiễm, một minh tinh đang nổi, khi bức ảnh cô kéo tay anh trai bị lộ, fan và người qua đường không biết chân tướng đầu lên weibo của cô, chửi cô là tiểu tam không biết xấu hổ, anh trai vì có quan hệ bất cá hai tay với nữ minh tinh bình hoa cô đây cũng trở thành đàn ông cận bã, đúng là buồn cười!

Chuyện này rất ồn ào, cha mẹ cô tức giận vô cùng, cuối cùng Cảnh Tâm phải mở họp báo công bố quan hệ anh em giữa cô và Phó Cảnh Sâm, anh em ruột. Trình Nhiễm cũng phải đăng weibo xác thực, công ty quản lý của Cảnh Tâm đưa kẻ bịa đặt chuyện này kiện ra toà, chuyện này mới được chấm dứt.

Gia thế bối cảnh của Cảnh Tâm cũng bị lộ, những người trong giới bị chấn động, cũng dọa đến những người từng muốn quy tắc ngầm với cô, gia thế bối cảnh cô như thế, ai dám “Quy tắc ngầm” nha!

Vài ngày liên tục Cảnh Tâm đứng đầu các trang báo lớn, hot tìm kiếm trên weibo, tất cả đều là đào bới gia thế bối cảnh của cô, và tại sao lại giấu diếm gia thế khi vào giới giải trí, còn có nguyên nhân tại sao chưa được làm nữ chính...

Từ khi bắt đầu làm diễn viên thì đây là những ngày cái tên Cảnh Tâm hot nhất, chờ tất cả bị quật chúng bới móc xong, Cảnh Tâm lại bị công ty tạm ngừng tất cả các hoạt động, nguyên nhân có thể biết, khẳng định là ba mẹ cô can thiệp.

Cho đến khi sự việc lắng xuống, Cảnh Tâm mới một lần nữa được đi ra ngoài quay phim, xuất hiện trên quảng cáo.

Chỉ là kịch bản phim mới càng ngày càng ít, có cũng chỉ là một số vai vừa nhìn đã biết không thể nổi tiếng, lúc ấy Thẩm Gia sụp đổ lắc lắc vai cô

rống: “Trời ạ, cầu mong có người đàn ông nào đó đến dùng quy tắc ngần với em đi!”

Kể từ khi việc đó xảy ra, chỉ cầu cô làm hồng việc là Thẩm Gia lại nói câu đó, hoặc là lại cưỡng bức dụ dỗ cô đi tìm đàn ông, bộ dạng kia thật sự là có thể đem cô bán đi bất cứ lúc nào!

Cảnh Tâm nhớ đến nụ cười ban ngày của Thẩm Gia, thì ra lúc đó chị ấy thực sự muốn đem cô đi bán!

Bán cho Tần Sâm.

Thẩm Gia còn nói: “Rất hiển nhiên, nếu em có thể thay đổi chủ ý của ba mẹ, em cũng không phải lẫn lộn 6 năm trong giới giải trí mà cũng chỉ là cái bình hoa không hơn không kém.”

Cảnh Tâm: “...”

Hôm nay, đầu tiên là phóng viên không thèm chụp cô, tiếp theo là Chu Nghi Ninh nói cô không nổi tiếng, còn có mỗi phút mỗi giây đầu bị người đại diện ghét bỏ.

Cuộc sống đúng là càng ngày càng vất vả, chẳng lẽ cô thật sự phải tìm một người đàn ông?

Cô do dự vài giây, hỏi Thẩm Gia: “Chị Gia Gia, chị cảm thấy Tần Sâm là muốn ngủ với em hay là coi trọng em?”

Thẩm Gia mỉm cười: “Hai việc đó có khác nhau sao? Muốn ngủ với em chính là coi trọng em, coi trọng em chẳng lẽ sẽ không muốn ngủ với em sao?”

Cảnh Tâm: “...”

Quả nhiên vẫn là muốn ngủ với cô mà!

Ngày thường Thẩm Gia nói vẫn đầenày, Cảnh Tâm không phải giả vờ không nghe thì là chạy trốn, thế nhưng lần này lại cùng mình thảo luận việc

này, Thẩm Gia cảm thấy có hi vọng, cô tiếp tục cười: “Tần Sâm có bộ dáng đẹp trai đi?”

Cảnh Tâm không do dự gật đầu: “Phải, rất là đẹp trai.”

Không giống với các sao nam nổi tiếng hiện nay, Tần Sâm ngũ quan thâm thúy, thân thể cường tráng, vóc dáng rất cao, vai rộng eo hẹp, chân dài thẳng tắp, dáng người, khí chất, lại càng giống như những người mẫu nam lạnh lùng tuấn tú trên tạp chí, tràn đầy nam tính. Cô cao 1m72, so với phụ nữ thì cũng được gọi là cao, nhưng hôm nay khi Tần Sâm ngẩng xuống cạnh cô, cô giống như bị bé lại.

Cô thích người đàn ông có vóc người đẹp, cao và khuôn mặt đẹp trai, Tần Sâm vô cùng phù hợp với gu thẩm mỹ của cô.

Thẩm Gia không nói, mỉm cười bày tỏ ý nghĩ lúc này của mình.

Cảnh Tâm bị nụ cười của Thẩm Gia làm hoảng sợ, liền từ chối, “Quy tắc ngầm nhất định phải lên giường sao?”

Thẩm Gia mỉm cười: “Bằng không thì sao? Đem em như bình hoa trưng bày trong nhà? Em tưởng Tần Sâm là nhà sưu tầm?”

Cảnh Tâm: “...”

Qua vài giây, Cảnh Tâm mỉm cười nói: “Đây là lần thứ mười một em đến Hoa Thần thử vai, mười lần đầu đầu thất bại, tại sao anh ta lại không ra mặt? Tại sao phải đợi đến lần thứ mười một mới ra tay? Em cảm thấy chúng ta không nên dùng tư tưởng háo sắc này đi phỏng đoán người khác, nếu Tần Sâm không có ý nghĩ này, mà thật sự cảm thấy em diễn tốt, nhân vật của em có năng lực tăng doanh thu phòng vé, có ích đối với công ty, nếu như vậy mà chúng ta hoài nghi anh ta thì thật là thất đức. Hơn nữa nếu anh ta thật sự có ý muốn này, giúp em lấy vai nữ phụ số bốn, có phải rất không có thành ý đúng không? Mục tiêu của chúng ta là nữ chính mà!”

Cảnh Tâm phân tích rất có trật tự, cuối cùng còn vỗ vỗ vai Thẩm Gia, nói với vẻ thâm trầm: “Chị Gia Gia, trước mắt chúng ta không thể bị ỡn

huệ nhỏ này thu mua nha, tầm mắt phải xa hơn.”

Thẩm Gia: “....”

Đây là cô bị Cảnh Tâm dạy dỗ? Nha đầu kia thế mà dám dạy dỗ cô?!

Nhưng sao cô lại cảm thấy những lời này có đạo lý!

Cảnh Tâm chả mấy khi tẩy não thành công, có đắc ý vênh váo: “Chị Gia Gia, chị cùng nhà sản xuất phim kia có quan hệ gì vậy nha?”

Thẩm Gia phản ứng lại ngay, lập tức hung thần ác sát cầm một cái gối đập lên đầu Cảnh Tâm: “Biến.”

Cảnh Tâm nhảy dựng lên nhanh chóng trốn vào phòng ngủ, một lát sau lại lộ đầu ra: “Chị Gia Gia đây là nhà em nha, chị muốn ở lại thì ở phòng bên cạnh nha.”

Thẩm Gia hung hăng lườm Cảnh Tâm một cái, đứng lên làm bộ dáng muốn bóp chết cô ngay lập tức, Cảnh Tâm lập tức đóng cửa phòng lại.

Một lát sau, Cảnh Tâm nghe được tiếng đóng cửa, Thẩm Gia đi rồi.

Cảnh Tâm nằm sấp ở trên giường, bắt đầu nhớ lại. Thẩm Gia năm nay 27 tuổi, lớn hơn cô 4 tuổi, cô là nghệ sĩ đầu tiên Thẩm Gia quản lý, mấy năm trước Thẩm Gia đem hết tinh lực đầu đặt ở trên người cô, cô ấy cố gắng nâng đỡ cô nhiều năm như vậy, cô vẫn không nổi tiếng, ngay cả nữ chính cũng chưa bao giờ được làm.

Nếu đổi lại cô mà là Thẩm Gia, đại khái cũng cảm thấy thật sự thất bại.

Tuy rằng là quan hệ người quản lý và nghệ sỹ, nhưng cô và Thẩm Gia giống như bạn bè, Thẩm Gia còn giống như chị gái của cô.

Trước đây cô cũng có một người chị, được bác cô nhận nuôi, 7 năm trước đã ra nước ngoài vẫn không thấy trở về, cũng không có liên lạc, Cảnh Tâm bỗng nhiên nhớ tới cô ấy, có chút thương cảm, không hiểu tại sao tự nhiên cô ấy lại cắt đứt liên lạc.

Lúc này, điện thoại để ở phòng khách lại kêu lên.

Cảnh Tâm vội vàng chạy ra nghe, là anh trai cô gọi tới, vừa đúng lúc cô đang có chuyện muốn hỏi: “Anh, T`ân Sâm làm cho đạo diễn không đổi vai diễn của em, chuyện này anh biết không?”

Phó Cảnh Sâm nói: “Biết.”

Cảnh Tâm có chút lo lắng: “VẬY... Ba mẹ có nói gì với anh không?”

Ba mẹ rất chiều cô, có chuyện gì cũng sẽ không nói thẳng với cô, cho nên khẳng định sẽ tìm anh trai cô trước, hơn nữa anh cô còn có cổ phần ở công ty điện ảnh Hoa Th`ân, chuyện này trực tiếp tìm anh cô thì tiện hơn.

Phó Cảnh Sâm cười cười: “Cổ phần của anh không nhiều bằng T`ân Sâm, chuyện này anh quản không được, cho nên em không cần lo lắng, anh tâm đóng phim.”

Cảnh Tâm mím môi, suy nghĩ ý trong lời nói của anh, đây là biết rõ T`ân Sâm giúp cô, anh cũng không có ý kiến gì phải không?

Phó Cảnh Sâm nghĩ là, T`ân Sâm trước khi làm việc này hẳn là đã suy nghĩ tới hậu quả, theo anh thấy với tính cách của ba mẹ, nếu bây giờ mình nhúng tay ngược lại sẽ không tốt. Nếu T`ân Sâm dám làm, vậy chắc là không có vấn đề gì, nói không chừng đối với Cảnh Tâm đây còn là chuyện tốt.

Cảnh Tâm vốn còn muốn hỏi một chút chuyện của T`ân Sâm, nhưng cô đã đã lớn như vậy, cho đến bây giờ còn chưa từng thảo luận với anh trai cô về đàn ông... Có chút ngượng ngùng khi mở miệng, ngày trước lúc anh trai giúp cô thương lượng với ba mẹ, đã đáp ứng rất nhiều điều kiện, trong đó còn có cả anh không thể ra mặt giúp cô.

Lúc ấy tuổi còn nhỏ, tâm tư cao ngạo, không cần ai giúp đỡ cũng có thể làm nên sự nghiệp.

Anh bảo cô không cần lo lắng, Cảnh Tâm liền vô cùng an tâm, cô nói: “Anh, em vừa rồi bỗng nhớ đến Lục Tinh.”

Phó Cảnh Sâm bên kia dừng một chút, chỉ nói: “Đi ngủ sớm một chút đi.”

Cúp điện thoại, Cảnh Tâm nhìn chằm chằm di động có chút không sao nói rõ được, vì sao mỗi lần nhắc tới Lục Tinh anh trai liền cúp điện thoại của cô chứ? Mang thù với cô ấy sao?

Trước khi ngủ Cảnh Tâm nhận được tin nhắn của Thẩm Gia trên webchat: “Em cùng Cảnh Sâm vì sao nhất định phải là quan hệ tổng giám đốc dùng quy tắc ngầm với nữ minh tinh? Em cùng anh ta có thể nói chuyện yêu đương, làm bạn gái chính thức, quang minh chính đại nói với anh ta, em muốn diễn vai nữ chính.”

Cảnh Tâm nhìn chằm chằm di động rất nhiều lần, cảm thấy Thẩm Gia nhất định bị mình tẩy não, lúc này về mới nhớ phải phản ứng lại.

Cảnh Tâm nằm ở trên giường không nhịn được vui vẻ, cảm thấy nhất định là do hôm nay mình đã thông suốt, nhanh chóng trả lời một câu: “Em cảm thấy mình còn nhỏ, chưa vội nói chuyện yêu đương, chị cũng chưa có bạn trai mà, sao em phải gấp nha.”

Chờ rất lâu, không thấy có phản ứng lại, Cảnh Tâm lại thấy phản ứng như vậy, giống như rất đắc ý vênh vao... Thảm thảm!

Hôm sau, Cảnh Tâm đem một đôi mắt thâm xỉ tới phim trường, cả đêm qua cô gặp ác mộng, cô mơ thấy Thẩm Gia đem mình đóng gói đưa đến trên giường của Tần Sâm. Tần Sâm đứng cạnh giường, trên cao nhìn xuống cô: “Muốn làm nữ chính sao?” Sau đó bắt đầu tháo cà vạt, ngón tay thon dài chậm rãi tháo từng nút áo sơ mi...

Sau đó cô bị dọa cho tỉnh lại.

Thật vất vả mới ngủ tiếp được, lại tiếp tục mơ thấy ác mộng đó, Thẩm Gia thay đổi rất nhiều phương thức đóng gói, đem cô đóng gói đưa đến

phòng của Tần Sâm...

Toàn bộ đêm qua cô liên tục bị ác mộng Thẩm Gia thay đổi các phương thức đóng gói đưa lên giường của Tần Sâm, lặp đi lặp lại làm tỉnh!

BÌNH HOA GIỚI GIẢI TRÍ

Mạch Ngôn Xuyên
dtv-ebook.com

Chương 6

Đạo diễn không hài lòng lắm với đôi mắt thâm quầng của Cảnh Tâm, nói với thợ trang điểm: “Đem đôi mắt thâm quầng của cô ấy che lại đi!”

Thợ trang điểm vội mang kem che khuyết điểm đến, Cảnh Tâm ngoan ngoãn ngẩng mặt lên cho người ta chà đắp, sau khi chuẩn bị, tốt đạo diễn thông báo hôm nay sẽ quay lại cảnh ở trên xe của bọn buôn người.

Trạng thái hôm nay của Cảnh Tâm không thể so với hôm qua, quay lại mấy lần đều bị NG, đạo diễn đang muốn nâng thất lưng giáo huấn, trợ lý nói ngay bên tai ông: “Đạo diễn, Tần tổng đến đây.”

Vì thế, đạo diễn nhìn Cảnh Tâm, những lời giáo huấn chưa kịp nói ra, liền xoay người đi đón người.

Cảnh Tâm đi phòng nghỉ của mình rót chén nước uống, cố gắng đi đầu chỉnh trạng thái của mình.

Một lát sau, nghe được đạo diễn kêu bắt đầu, Cảnh Tâm vội vàng chạy ra ngoài, đi qua phòng nghỉ của Quý Đông Dương, bỗng nhiên thấy một con chó nhìn rất quen, Quý Đông Dương đang vuốt đầu nó, sao lại nhìn giống Bồ Duệ như vậy?

Cảnh Tâm không có nghĩ nhiều, bởi vì bên kia đạo diễn đã hô muốn bắt đầu quay phim, vội vàng đi ra chuẩn bị.

Lúc này cô rất nhanh tiến vào trạng thái ổn định, đạo diễn cuối cùng cũng hô: “Qua.”

Cảnh Tâm suy nghĩ rồi đi ra hỏi đạo diễn, vừa mở miệng: “Đạo diễn, buổi chiều tôi có phải hay không...” Âm thanh liền dừng lại, bởi vì cô

thấy Tần Sâm đang ở ng ỡng giám thị ở phía sau, đang ng ỡng đầu nhìn cô, khoé miệng có ý cười thản nhiên, đáy mắt có tia hứng thú, giống như đang chê cười tạo hình cùng giọng nói địa phương của cô.

Cảnh Tâm nhìn thấy anh, đầu tiên nghĩ thì ra con chó trong phòng nghỉ của ảnh để thật sự là Bố Duệ, tiếp sau đó cả người đều không bình tĩnh, vừa r ỡ cả quá trình cô quay phim Tần Sâm đều ở đó giám thị?

Tối hôm qua bị ác mộng quấn thân, bây giờ lại nhìn khuôn mặt anh tuấn tươi cười của Tần Sâm, tại sao lại cảm thấy anh ta cười rất không đứng đắn.

Tâm tình bây giờ rất khó có thể bình tĩnh, Cảnh Tâm ho khan vài tiếng, cố gắng quay về trạng thái bình thường: “Tần tổng, xin chào.”

Tần Sâm đứng lên cười nhìn cô: “Cảnh tiểu thư diễn, thật sự là rất tự nhiên.”

Cảnh Tâm quần bách: “Cảm ơn Tần tổng đã khích lệ.”

Nhân viên đang công tác ở bên cạnh đều dựng tai lên nghe, đạo diễn cũng cười nói với Cảnh Tâm mấy câu: “Đúng vậy, Cảnh Tâm diễn không sai, cũng rất thích hợp với nhân vật này, may nhờ có Tần Tổng ra mặt.”

Cảnh Tâm đứng im tại chỗ, Tần Sâm nhú mày lại, anh đem Cảnh Tâm nhìn một lượt, ý cười càng sâu: “Nhân vật này quả thật rất hợp với cô.”

“...” Cô có thể khẳng định, lần này anh ta tuyệt đối là cười mình!

Đạo diễn ý thức được mình vừa lộ ra một chuyện không nên nói, vội vàng nói sang chuyện khác: “A đúng r ỡ, Cảnh Tâm, trong phim có xuất hiện chó cảnh sát cô biết chứ? Tần tổng đề nghị cho đoàn làm phim mượn chó của cậu ấy.”

Cảnh Tâm nhin không được nhìn Tần Sâm, nhỏ giọng nói: “A, đi đầu này rất tốt, Bố Duệ thực sự rất nghe lời.”

Trách không được tại sao vừa rồi Bồ Duệ lại ở cùng Quý Đông Dương trong phòng nghỉ ngơi, dựa theo sắp xếp của kịch bản, chó cảnh sát cùng Quý Đông Dương có khá nhiều cảnh diễn chung, vì vậy chắc là bọn họ đang làm quen để gây dựng một chút ăn ý.

Đạo diễn gật đầu, Tần tổng nuôi chó là chuyện mà hầu như mọi người trong công ty đều biết, trước kia cũng có đạo diễn từng hỏi mượn qua, nhưng đều bị từ chối.

Không nghĩ tới hôm qua ông vừa thử hỏi, Tần Sâm liền đồng ý.

Đạo diễn nhìn về phía Cảnh Tâm, cười hỏi: “Vừa rồi cô muốn hỏi cái gì?”

Cảnh Tâm: “Tôi muốn hỏi buổi chiều tôi có còn cảnh diễn nào nữa hay không?”

“Không có nha, chắc khoảng ba ngày sau mới có cảnh diễn của cô.”

“Vậy, tôi đi về trước đây.”

Tối hôm qua không ngủ tốt, mệt chết, cô hiện tại muốn về nhà ngủ bù.

Đạo diễn khoát tay: “Đi, cô về trước đi, có gì thay đổi sẽ báo cho người đại diện của cô.”

Cảnh Tâm gật đầu, đối với đạo diễn và Tần Sâm hơi cúi đầu: “Tôi đi về trước đây.”

Một chân vừa mới xoay đi, phía sau liền truyền đến giọng nói trăn trập của Tần Sâm: “Chờ một chút, trợ lý cùng người đại diện của cô đều không ở đây, cô đi về như thế nào?”

Bước chân của Cảnh Tâm dừng lại: “Tôi đi đến phía trước bắt xe về.”

Xe của cô lần trước mang đi bảo dưỡng, còn chưa có bảo dưỡng xong, buổi sáng hôm nay Thẩm Gia không đến đưa cô đi, là cô tự bắt xe đến.

Cảnh Tâm có thể cảm giác được bốn phía tự nhiên yên tĩnh, vô số đạo ánh mắt bát quái đang vù vù quét tới, nếu cô cự tuyệt, Tần Sâm chắc chắn sẽ rất mất mặt đi? Cảnh Tâm do dự một chút, rồi gật đầu nói: “Vậy phiền Tần tổng chờ tôi một chút, tôi đi thay quần áo.”

Tần Sâm nhẹ nhàng gật đầu: “Được.”

Cảnh Tâm chạy đi thay quần áo, cô gọi điện thoại cho Thẩm Gia, Thẩm Gia tắt máy.

Cô lập tức gửi một tin nhắn qua, rất nhanh điện thoại liền đổ chuông.

Điện thoại được kết nối, Thẩm Gia nhanh chóng hỏi: “Tần Sâm muốn đưa em về nhà? Vậy em đồng ý rồi sao?”

Cảnh Tâm trông lòng khinh thường đại diện của mình, sau đó mới nói: “Đồng ý rồi, nhiều người ở đó như vậy, nếu em không đồng ý thì là không cho anh ta mặt mũi.”

Thẩm Gia cười ha hả: “Mặt mũi của em rất lớn sao?”

Cảnh Tâm: “...”

Đúng là không có, cô bây giờ chính là một nữ phụ không nổi tiếng, vai phụ này cũng là Tần Sâm cho, dựa theo cách nói của Thẩm Gia, cô phải nịnh bợ anh ta.

Tần Sâm đứng cách đó không xa, thấy cô đã thay quần áo xong liền đi ra, xoay người ngoảnh xồm bên chân sò sò đầu Bồ Duệ.

Cảnh Tâm đang cúi đầu mà đi, bên cạnh tự nhiên lại có một con chó lớn xuất hiện vẫy đuôi với cô, cô có chút kinh hỷ, xoay người sò sò đầu Bồ Duệ, Bồ Duệ phe phẩy cái đuôi đi về phía bên phải, Cảnh Tâm đi theo sau nó vài bước, vừa ngẩng đầu lên liền nhìn thấy Tần Sâm, anh ta đứng ở dưới tán cây, màu vàng của ánh nắng mặt trời qua tán cây chiếu xuống trên người anh, rất giống một cảnh tình cảm lãng mạn trong phim.

Bố Duệ giống như đặc biệt tới để dẫn đường, nó phe phẩy cái đuôi ngẩng đầu nhìn cô, Cảnh Tâm nhắm mắt đi theo sau chậm rãi đến chỗ Tầ Sâm, tim bỗng nhiên đập nhanh.

Tầ Sâm nhìn cô: “Xe của tôi ở bên kia.”

Cảnh Tâm cúi đầu: “Vậy, bây giờ chúng ta đi qua đi.”

Hai người đi đến bên cạnh chiếc xe, Tầ Sâm mở cửa bên ghế lái phụ, Cảnh Tâm cúi đầu nhìn Bố Duệ: “Bố Duệ ng ẩ phía sau đúng không? Tôi cũng ng ẩ phía sau đi, tôi rất thích Bố Duệ.”

Tầ Sâm nhìn cô một cái, tiếng cười tr ần thấp, bước một bước kéo cửa ghế sau ra: “Mời.”

Cảnh Tâm xoay người ng ẩ vào bên trong, tiếp đó dịch vào bên trong, Bố Duệ sau đẩy li ền vào trong xe, ng ẩ xuống bên chân. Sau khi xe lái ra bên ngoài, Cảnh Tâm nói địa chỉ nhà mình cho Tầ Sâm.

Dọc đường, Cảnh Tâm đầu sờ bộ lông của Bố Duệ, đầu ngón tay đụng đến vết sẹo thì dừng một chút, sờ theo vết sẹo được giấu dưới lớp lông chó, cô nhớ trước kia tầ Sâm nói Bố Duệ đã trải qua rất nhiều tổn thương, nhin không được hỏi: “Trước kia Bố Duệ bị thương ở bụng sao?”

Tầ Sâm nhìn cô qua kính chiếu hậu, “Đúng vậy, bị thương rất nặng.”

Cảnh Tâm chó chút đau lòng sờ vết thương cũ của Bố Duệ, cô biết đa số đàn ông đều thích nuôi những con chó có phép tắc, người có thân phận địa vị giống như Tầ Sâm, muốn nuôi một con chó đã qua huấn luyện thật sự rất dễ dàng, có ti ền là được.

Bố Duệ lại chịu quá nhiều tổn thương, lúc ấy chắc chắn không phải lựa chọn tốt nhất, nhưng Tầ Sâm vẫn nuôi dưỡng nó, hơn nữa còn chăm sóc nó rất tốt.

Dừng xe ở dưới l ầu, Tầ Sâm xuống xe đi ra phía sau mở cửa, Bố Duệ nhảy xuống xe, Cảnh Tâm ngẩng đầu nhìn anh cười cười: “Cảm ơn.”

Đôi mắt Tần Sâm, nhìn về phía chân trái của cô từ trong xe bước ra, thon dài trắng nõn, mỗi một đường nét đều gợi cảm vô cùng lay động lòng người, tiếp theo là đùi phải, sau khi hai chân cùng nhau xuống xe, động tác lưu loát nhẹ nhàng, làn váy tùy ý đung đưa.

Cô ấy khiêu vũ chắc chắn nhìn rất đẹp, bởi vì chân của cô ấy nhìn rất được.

Cảnh Tâm xoay người sờ sờ đầu Bố Duệ, ngẩng đầu nhìn Tần Sâm, nói lời cảm ơn một lần nữa: “Tôi lên nhà trước, cảm ơn anh đã đưa tôi về”

Tần Sâm cười với cô: “Bố Duệ gần đây cũng sẽ đưa đến đoàn là phim, đến lúc đó nhờ cô chiếu cố nó một chút.”

Cảnh Tâm ngẩn người, cô đang được uỷ thác trọng trách sao?

Cảnh Tâm do dự hai giây rồi gật đầu nói: “Không thành vấn đề, chỉ cần có tôi ở phim trường Bố Duệ sẽ không bị đối.”

Tần Sâm nhìn cô đã đi vào tiểu khu, mới vỗ vỗ đầu Bố Duệ: “Đi rồi.”

Cảnh Tâm đứng ở thang máy trước tiên hít sâu vài hơi, bình ổn nhịp tim, may mắn cô biểu hiện rất tốt, Tần Sâm nhất định không biết cô khẩn trương, cô vừa đi vào nhà, ngay lập tức có điện thoại gọi đến: “Đã về nhà?”

Cảnh Tâm đá giày cao gót xuống: “Đã về, em ba ngày sau không phải quay phim.”

“Vậy em ở nhà nghỉ ngơi đi, nghe nói đạo diễn mượn chó của Tần Sâm?”

“Àn, chuyện này chị cũng biết?” Cảnh Tâm đôi khi cảm thấy Thẩm Gia thật lợi hại, bây giờ không có trợ lý báo cho cô ấy, thế mà bất cứ lúc nào Thẩm Gia cũng biết được hành động của cô.

Thẩm Gia cười cười: “Biểu hiện thật tốt.”

Sau đó liền cúp điện thoại, Cảnh Tâm suy nghĩ ba giây, lúc này mới phản ứng lại, Thẩm Gia nói: “Biểu hiện thật tốt.”, là bảo cô ở trước mặt Tần Sâm biểu hiện thật tốt, ôm chặt cái đùi quý giá khó có được này.

Ba ngày kế tiếp đều không phải đi quay phim, Cảnh Tâm ở nhà xem phim truyền hình, chiều nào cô cũng đi câu lạc bộ tập thể hình, làm một người diễn viên chuyên nghiệp, tự giác quản lý dáng người của mình cũng là một loại tinh thần chuyên nghiệp, đây cũng là do Thẩm Gia yêu cầu.

Ngày thứ ba sau khi tập thể hình xong, Cảnh Tâm chọn một tấm hình xinh đẹp của mình đăng lên weibo: Tháng 3 không giảm béo, tháng 5 sẽ vô cùng bị thương, tháng 5 rồi nha.

“Bình hoa lại đang kéo thù hận rồi, được rồi cô xinh đẹp nên làm gì cũng đều đúng, tôi không tức giận

“Bình hoa lại đắc ý rồi! Khi nào được làm nữ chính nha.”

Cảnh Tâm nhìn đến đây thì trả lời: “...”

Cô cũng muốn được làm nữ chính nha! Thẩm Gia vì để cho cô có thể làm nữ chính thì phải đem cô đi bán!

Loại sự tình này không thể cùng fan nói, chỉ có thể thở dài một hơi, thu dọn đồ đạc về nhà.

Về nhà tắm rửa xong, đang chuẩn bị đặt thức ăn bên ngoài thì di động liền vang lên, nhìn trên màn hình hiển thị ba chữ “Chu Nghi Ninh”, Cảnh Tâm ngẩn cả người, hôm đó Tần Sâm làm làm cho phần diễn của Chu Nghi Ninh xoá bỏ, Chu Nghi Ninh cũng không đến đoàn làm phim nữa, quan hệ thật sự của hai người thật khó mà biết được.

Đầu óc Cảnh Tâm chợt loé, Chu Nghi Ninh không phải bạn gái bí mật của Tần Sâm đi?

Nghĩ đến việc này, không hiểu sao có chút chột dạ, có phải có lời đồn đến tai cô ấy, nên cô ấy gọi điện thoại qua máng chửi cô?

Cảnh Tâm nhìn chăm chăm di động kêu đã lâu, cuối cùng mới trượt xuống nút nghe: “A lô.”

Bên Chu Nghi Ninh có chút ần ỉ, cô ấy lớn tiếng nói: “Bình hoa, tôi mời cô ăn cơm, có rảnh không?”

“Hả?” Cảnh Tâm có chút do dự, “Bây giờ sao?”

“Đúng vậy, bây giờ vừa đúng lúc là thời điểm ăn cơm.”

Cảnh Tâm cùng nghĩ càng do dự, một lát sau mới nói: “Ngày đó Tàn tổng đem toàn bộ cảnh diễn của cô bỏ đi, việc này cô cũng biết đi?”

Chu Nghi Ninh hừ vài tiếng: “Đã biết, tức chết tôi.”

Cảnh Tâm: “... .”

Cô xác nhận một chút: “Cô cùng Tàn tổng là quan hệ người yêu sao?”

Chu Nghi Ninh a một tiếng, sau đó cười lớn: “Sao lại có khả năng được!”

Căng thẳng trong lòng của Cảnh tâm phút chốc biến mất, đột nhiên lại cảm thấy an tâm, cùng cô ấy hẹn địa điểm.

BÌNH HOA GIỚI GIẢI TRÍ

Mạch Ngôn Xuyên
dtv-ebook.com

Chương 7

Địa điểm do Cảnh Tâm quyết định, ngay bên cạnh nhà trọ của cô có một quán cơm, cô thường xuyên đến đó ăn, có giữ lại một bàn.

Chu Nghi Ninh được phục vụ dẫn đến bàn ăn, cười tủm tỉm ng ẩ xuống đối diện Cảnh Tâm.

Cảnh Tâm đem thực đơn đến trước mặt Chu Nghi Ninh: “Tôi đã gọi trước một số món, cô muốn ăn thêm cái gì thì mau gọi, tôi chết đói r ồi.”

Chu Nghi Ninh gọi thêm hai món, còn thêm hai bình rượu.

Cảnh Tâm nói: “Tôi không thể uống rượu.”

“Tại sao?” Về mặt Chu Nghi Ninh đau khổ: “Tôi g ần đây phi ền chết mất, bên cạnh cũng không có bạn bè, thật vất vả mới có người cùng ăn cơm, cô cùng tôi uống vài chén đi mà!”

“Ngày mai tôi phải quay phim, uống nhiều rượu ngày mai khuôn mặt sẽ xưng vù.” Cảnh Tâm thật sự không muốn uống rượu, không may ngày mai Tần Sâm nhiệt huyết sôi trào lại đến giám thị, nếu mặt cô sưng lên sẽ có nhiều lời nói không hay nha. Cảnh Tâm nhìn Chu Nghi Ninh tò mò hỏi: “Cô phi ền cái gì? Thất tình? Cô còn chưa nói cho tôi biết quan hệ giữa cô và Tần Sâm đâu!”

Chu Nghi Ninh nhướng mày: “Cô cùng tôi uống rượu tôi sẽ nói cho cô biết.”

Bị lòng hiếu kỳ thôi thúc, Cảnh Tâm cắn răng gật đầu: “Được, tuy nhiên tôi thật sự không được uống nhiều, không thì ngày mai sẽ bị đạo diễn mắng.”

Nếu Thẩm Gia biết cô trước khi quay phim mà uống nhiều rượu, sẽ đem cô xé xác.

Chu Nghi Ninh liếc mắt: “Cô thật sự rất chuyên nghiệp, chuyên nghiệp như vậy mà không nổi tiếng, thật sự là lãng phí sắc đẹp trời cho.”

Cảnh Tâm: “... ”

Đây là khen cô hay vẫn là cười cô đây?!

Chu Nghi Ninh uống vài chén rượu sau đó bắt đầu kể khổ: “Ba mẹ tôi tìm cho tôi một người họ cảm thấy không tệ làm vị hôn phu, bắt tôi đính hôn, nói là vì tốt cho tôi, nhưng tôi lại không thích anh ta, làm sao có thể cùng anh ta kết hôn, bệnh thần kinh! Cho nên tôi liền từ thành phố S chạy đến thành phố B.”

Cảnh Tâm bị sặc, thành ra là trào hôn...

Chu Nghi Ninh bắt đầu huyền thuyên kể một loạt, Cảnh Tâm đã biết rất nhiều chuyện về cô ấy, ví dụ như 23 tuổi, vừa mới từ nước ngoài về chưa được bao lâu liền bị người trong nhà bắt đính hôn.

Cô ấy nói rất nhiều, nhưng cũng chưa nói đến trọng điểm, Cảnh Tâm nhin không được ngắt lời cô ấy: “Vậy sao cô lại chạy đến Hoa Thôn thử vai? Còn vào đoàn làm phim? Cô có quan hệ gì với Tần Sâm? Tại sao anh ta lại muốn đạo diễn đem toàn bộ cảnh quay của cô cắt bỏ? Cô đắc tội với anh ta sao?”

Chu Nghi Ninh ợ một tiếng, gương mặt trẻ con đỏ hồng: “Tần Sâm a! Anh ấy là anh họ của tôi, tôi vốn muốn tìm anh ấy giúp, kết quả hôm đó anh ấy phải họp bảo tôi ở phòng tiếp khách chờ, ở công ty quá nhàm chán, su đó thấy có người đến thử vai, tôi liền đi theo vào, biết là thử nhân vật nữ sinh viên nông thôn, sau đó là cô tới...”

Thành ra là em họ nha, Cảnh Tâm âm thầm thở phào, may mắn may mắn, chân dài của Tần Sâm có thể suy nghĩ om một cái.

“Tôi nhờ một nhân viên cấp cao của công ty đánh tiếng với đoàn làm phim một câu, cho tôi vào đoàn làm phim xem thử nó ra làm sao, phó đạo diễn thấy tôi xinh, lại nhờ quan hệ nên mới có thể vào được đoàn làm phim, nên cho tôi một vai có thể nói là được nhiều lời thoại nhất, vai nữ phụ số năm.”

Kết quả chuyện này bị Tần Sâm biết.

Cảnh Tâm đột nhiên hoảng hốt, cho nên ngày ấy Tần Sâm đến đoàn làm phim là vì tìm Chu Nghi Ninh?

Ặc, cô còn tưởng Tần Sâm đặc biệt vì mình mà đến...

Xem ra cô và Thẩm Gia đầu đã hiểu nhầm anh ta, cô giống như tự mình đa tình...

Chu Nghi Ninh nâng cốc uống xong, đem ba lô quăng lên bàn, gọi chủ quán tính tiền, kéo khoá kéo ra, Cảnh Tâm bị xấp nhân dân tệ màu hồng trong túi dọa sợ: “Buổi tối cô cần theo một túi tiền lớn như vậy làm gì? Hấp dẫn trộm!”

Chu Nghi Ninh dùng một vẻ mặt: “Vừa nhìn cô là biết chưa bỏ nhà đi bao giờ!” nhìn cô: “Tôi là đi đào hôn, ba mẹ nhất định sẽ khoá hết thẻ của tôi, tôi không chuẩn bị nhiều tiền mặt nhờ may chết đói trên đường thì làm sao bây giờ?”

“Cô không phải đến nhờ Tần Sâm giúp sao? Anh ta có tiền!” Cảnh Tâm không hiểu đầu của cô ấy có vấn đề gì, mang nhiều tiền mặt như vậy, không thấy phiền sao?

Chu Nghi Ninh lấy ra một xấp tiền, chờ chủ quán đến: “Trước khi đào hôn tôi không suy nghĩ nhiều như vậy, nhờ may tôi nhất thời tôi muốn đến nơi khác thì phải làm sao? Nhất định phải mang tiền theo, trên người không có tiền tôi sẽ thiếu cảm giác an toàn.”

Trên người mang nhiều tiền mặt như vậy thì làm sao có cảm giác an toàn được chứ?!

Cảnh Tâm dùng ánh mắt khó hiểu nhìn cô ấy: “...”

Rất xin lỗi, cô chưa bao giờ đào hôn nên không thể lý giải hành vi của cô ấy.

Chu Nghi Ninh lục lọi trong túi một hồi, Cảnh Tâm hỏi: “Cô làm gì vậy?”

Chu Nghi Ninh lại tìm một lúc, sắc mặt chậm rãi trầm xuống: “Chuyện này, đêm nay cô có thể cho tôi ngủ nhờ một đêm không?”

Cảnh Tâm: “... Sao lại thế?” Cô ấy có rất nhiều tiền có thể đến khách sạn ở nha! Còn có anh họ Tần Sâm mà!

Chu Nghi Ninh làm bộ mặt suy sụp cho cô thấy: “Tần Sâm đưa cho tôi một căn hộ để ở, nhưng tôi quên mang chìa khoá, anh ấy gần đây bận rộn rất nhiều việc, nhất định không có thời gian để ý tôi, nhưng cũng không thể ở khách sạn, nếu ở khách sạn ba mẹ có thể tìm được tôi ngay.”

Cảnh Tâm ăn của người ta một bữa cơm chiều, đem Chu Nghi Ninh trên lưng cồng một đồng tiền về nhà.

Chu Nghi Ninh đi thăm một vòng nơi ở của cô, khen một câu: “Phòng của cô không tệ lắm, tôi rất thích phong cách trang trí này.”

Cảnh Tâm cười cười, khu trung cư này là Phó thị khai thác, trung bình mỗi một tầng có hai căn hộ, quét thẻ để lên thang máy, mới có thể về được nhà của mình, tính an toàn rất cao, căn hộ này là do anh trai đặc biệt để lại cho cô.

Cảnh Tâm đưa cho Chu Nghi Ninh một bộ quần áo ngủ, chỉ chỉ phòng bên cạnh: “Cô ngủ ở phòng này đi, bên trong có phòng tắm.”

Chu Nghi Ninh chắc do uống rượu, tắm xong liền ngủ, Cảnh Tâm mai phải dậy sớm, cũng đi ngủ.

Hôm sau lúc Cảnh Tâm đi ra ngoài Chu Nghi Ninh còn chưa có dậy.

Có lẽ do lần trước Tần Sâm đưa cô về nhà, Thẩm Gia thấy cô biểu hiện không tệ, sáng sớm hôm nay cố ý đến đưa cô đi phim trường.

Thẩm Gia hỏi: “Mấy ngày hôm nay Tần Sâm không có hẹn em?”

Cảnh Tâm do dự một chút, không biết có nên đem chuyện em họ của Tần Sâm nói cho Thẩm Gia hay không, tuy nhiên đợi đến khi cô quay phim trở về, chắc Chu Nghi Ninh cũng không còn ở đó.

Nghĩ nghĩ một chút vẫn là không nên nói cho Thẩm Gia, “Không có.”

Bọn họ ngay cả phương thức liên hệ còn không trao đổi, tuy nhiên nghĩ lại cũng thấy có chút buồn bực, cô ở nhà nhàn nhã ba ngày, nếu Tần Sâm thật sự muốn dùng quy tắc ngầm với cô, tại sao lại không chủ động một chút?

Thẩm Gia: “Em chủ động một chút thì sẽ chết à!”

Cảnh Tâm: “...”

Sẽ không chết, nhưng khó chịu!

Cảnh Tâm nhàn nhã ba ngày, nhưng lại không biết Tần Sâm đang phải vội vàng ứng phó ba mẹ cô, chính mình trải nghiệm vì sao lại không có ai dám ra mặt giúp Cảnh Tâm, ba mẹ Cảnh Tâm phản đối cô ấy trở thành diễn viên việc này vô cùng cố chấp, sẽ không trực tiếp nói với Cảnh Tâm, lần này trực tiếp tới tìm anh.

Bởi vì chuyện này, về phần cha mẹ của Cảnh Tâm, hẳn cũng đã bị thua thiệt không ít.

Giữa trưa Tần Sâm nhận được điện thoại của Chu Nghi Ninh, cô ấy nói mình quên mang chìa khoá theo, bảo hắn kêu người mang chìa khoá đến cho cô ấy.

Tần Sâm ấn mi tâm, có chút mệt mỏi: “Bây giờ em ở đâu?”

Chu Nghi Ninh cười hắc hắc: “Em đang ở nhà của bình hoa, nghe những người ở đoàn làm phim nói mấy hôm trước anh đưa cô ấy về nhà, địa chỉ anh chắc là biết đi, mau bảo người mang chìa khoá đến cho em đi.”

Tần Sâm ngây người: “Sao em lại ở nhà của Cảnh Tâm?”

“Tối hôm qua em cùng cô ấy ăn cơm, quên mang chìa khoá, sau đó cô ấy liền chứa chấp em.”

“Vậy trước hết em cứ ở lại đây đi.”

Điện thoại bị cúp, Chu Nghi Ninh trừng mắt nhìn di động, trước tiên ở lại đây... Cô đã ngây ngốc một mình ở căn nhà lớn này cả một ngày?!

Tần Sâm nhận xuống điện thoại nội bộ gọi trợ lý: “Hỏi một chút đoàn làm phim bên kia, Cảnh Tâm quay phim đến khi nào thì xong.”

Rất nhanh, trợ lý lại đây báo cáo: “Cảnh tiểu thư quay phim khoảng 6h là kết thúc.”

Buổi chiều, Tần Sâm rời khỏi công ty trước một tiếng, đến đoàn làm phim vừa đúng 6h, Bố Duệ ở đằng xa chạy như bay lại nghênh đón anh.

Nhân viên công tác thường chăm sóc Bố Duệ vừa thấy Bố Duệ đột nhiên chạy, lập tức khẩn trương chạy theo, thấy Bố Duệ đi nghênh đón chủ nhân mới yên tâm, cô cung kính nói: “Tần tổng.”

Lúc này mọi người đều biết Tần tổng đến đây, tư thế ngay ngắn nhao nhao chào hỏi.

Tần Sâm gật đầu, nhìn về phía Cảnh Tâm vừa mới quay phim xong.

Cô ấy vẫn mặc bộ quần áo quê mùa, tóc có chút lộn xộn, nhìn qua thật sự.... Nhìn đúng chất quê mùa.

Tần Sâm bị cái bộ dáng này của Cảnh Tâm chọc cười, mang theo Bố Duệ đi về phía cô, Cảnh Tâm chống lại ánh mắt của anh, ngực cứng lại, tim đập càng ngày càng nhanh.

Tần Sâm đứng trước mặt cô, thấp giọng hỏi: “Quay xong rồi sao?”

Giữa trưa hôm nay Thâm Gia đi khỏi đoàn làm phim, đặc biệt dặn dò cô một phen, Cảnh Tâm đã làm tốt việc chuẩn bị tâm lý, lại không nghĩ Tần Sâm xuất hiện nhanh như vậy. Cô có chút khấn trương cúi đầu kéo kéo hai bím tóc ở trước ngực, hình như mỗi lần Tần Sâm đến đây nhìn cô đều là một bộ dáng đang cười, “Đúng vậy, anh tới đón Bố Duệ?”

Hôm nay Bố Duệ cũng có cảnh diễn, sáng nay đạo diễn đã cho người đến đón nó.

Tần Sâm cười cười: “Buổi tối Bố Duệ cũng có cảnh diễn, đến lúc đó sẽ có người đưa nó về”

Cảnh Tâm chớp chớp mắt: “A.”

“Tôi tới đón cô.”

Cái tiếng nói trầm thấp mê người này làm Cảnh Tâm ngây ngẩn cả người, lòng của cô vì một câu nói của Tần Sâm, nhanh chóng đứng lên, đầu óc có chút trống rỗng, không biết phải nói gì

Tần Sâm nhìn chằm chằm vẻ mặt như lâm đại địch của cô, con người khê chyen động, cười khê một tiếng: “Chu Nghi Ninh còn đang ở nhà cô, tôi đưa cô về, thuận tiện đem chìa khoá cho cô ấy.”

“A a.” Trong lòng Cảnh Tâm bỗng dưng buông lỏng, ngẩng đầu nhìn về phía anh: “Vậy, anh ở đây chờ tôi một chút, tôi đi thay quần áo.”

Cảnh Tâm vừa đi thay quần áo không lâu, Lục Tuyết Tâm đi đến trước mặt Tần Sâm, khoé miệng có ý cười: “Tần tổng, cảm ơn anh đã cho đoàn làm phim mượn Bố Duệ, trước kia tôi rất sợ chó, nhìn thấy chó liền không dám tiếp cận, vốn dĩ còn lo lắng sẽ ảnh hưởng đến tiến độ của đoàn làm phim, nhưng Bố Duệ rất nghe lời, làm cho tôi vượt qua được chướng ngại tâm lý sợ chó.”

Tần Sâm thấy cô ta xoay người sờ sờ Bối Duệ, lãnh đạm nói: “Không có gì, chỉ là giúp công ty tiết kiệm chút tiền thôi.”

Lục Tuyết Tâm không nghĩ Tần Sâm sẽ trả lời như vậy, nụ cười có chút cứng đờ: “... Ân, đúng là có thể tiết kiệm một chút tiền.”

Tần Sâm không nói gì nữa, Cảnh Tâm đã thay xong quần áo đi về phía anh.

Cô hôm nay ăn mặc rất đơn giản áo T-shirt cùng quần bò, chẳng qua T-shirt rất ngắn, lộ ra một nửa thắt lưng trắng nõn tinh tế, Tần Sâm nhớ tới tấm hình hôm qua cô đăng lên weibo, eo nhỏ trong suốt, da thịt trắng nõn gần như có thể bóp ra nước.

Đôi mắt sắc bén của Tần Sâm chuyển sang thâm trầm, đúng là cảm xúc khi xem ảnh và người thật khác nhau.

Cảnh Tâm sờ sờ thắt lưng của mình, cảm thấy nhiệt độ làn da có chút tăng lên...

Tần Sâm bước về phía trước vài bước, khoé miệng cong lên: “Đi thôi.”

Cảnh Tâm nhận được ánh mắt bát quái từ bốn phương tám hướng quét đến, mặt đỏ ửng gật đầu: “Được.”

Bối Duệ phe phẩy cái đuôi đi theo Tần Sâm và Cảnh Tâm đến bên cạnh chiếc xe, Tần Sâm ngẩng đầu xuống sờ đầu nó, “Trở về đi.”

Bối Duệ nghe lời đi về

Sau khi xe Tần Sâm biến mất trước mắt mọi người, đạo diễn nói với trợ lý: “Sắp xếp người đưa Bối Duệ về đi.”

Trợ lý sửng sốt: “Vừa rồi không phải Tần Tổng nói buổi tối Bối Duệ còn có cảnh diễn hay sao?”

Đạo diễn: “Tôi là đạo diễn hay anh ta là đạo diễn.”

Trợ lý: "...Đương nhiên là ông!"

Đạo diễn ông có dám ở trước mặt T`ân tổng nói những lời này?!

BÌNH HOA GIỚI GIẢI TRÍ

Mạch Ngôn Xuyên
dtv-ebook.com

Chương 8

Lần này không có Bố Duệ, Tần Sâm mở cửa ghế lái phụ ra, Cảnh Tâm cũng không có ngại ngần trực tiếp ngồi vào.

Vừa lên xe di động Cảnh Tâm vang lên, vừa thấy là mẹ gọi tới, cô không vội nghe, lần này ba mẹ không để ý đến cảm nhận của cô mà đã định mang vai diễn của cô đổi, cô thực sự tức giận, không thì cũng không nhíu mày như vậy còn chưa về nhà.

Nghiêng nghiêng đầu nhìn Tần sâm, lần này anh giúp cô, không biết có bị phiền toái gì hay không.

Tần Sâm nhận thấy ánh mắt của Cảnh Tâm, cúi đầu nhìn điện thoại di động của cô, nhìn lướt qua màn hình thấy hiển thị “Mẹ”, nhướn mày hỏi: “Không nghe?”

Cảnh Tâm vội vàng lắc đầu: “Không phải.”

Cô ấn nút nhận cuộc gọi, Cảnh Lam Chi hình như quên mấy hôm trước bọn họ đã làm chuyện gì, âm thanh nhỏ nhẹ nói trong điện thoại: “Tâm Tâm à, sao lâu như vậy mà không về nhà? Tối nay rảnh thì về nhà ăn cơm đi, mẹ bảo thím Trương làm món ăn con thích.”

Trên cơ bản lần nào cũng như vậy, Cảnh Tâm cũng không phải chưa từng náo loạn qua, mặc kệ cô náo loạn đến mức nào, bọn họ đều xem cô như đứa trẻ, không mắng không nói, chỉ có dụ dỗ cưng chiều, cô làm mặt lạnh chống lại thì hai người họ luôn làm bộ mặt tươi cười với cô, cho dù có rất nhiều bất mãn nhưng cũng không náo loạn lâu.

Cảnh Tâm im lặng, giống như một đứa trẻ bực bội: “Con mấy ngày nay phải quay phim không có rảnh, nếu rảnh con sẽ về”

Cảnh Lam Chi bên kia dừng một chút chủ động nói lời giải thích: “Có phải tức giận với mẹ với ba con? Kịch bản mẹ cùng với ba con đã xem qua, cảm thấy không tốt lắm nên mới giúp con đổi vai, còn nếu có kịch bản phù hợp, thì con lại diễn được không?”

Đi đâu này nói ra còn dài lắm, kịch bản thích hợp cái gì? Cảnh Tâm hừ hừ: “Hai người luôn đề cho con đóng mấy kịch bản mà hai người thấy tốt, chính là tuyệt đối không tốt, tất cả đều là vai diễn bình hoa, hiện tại mọi người đều gọi con là bình hoa! Hơn nữa lần nào cũng diễn mấy vai giống nhau có khác gì việc ngày nào cũng ăn một món ăn không? Mẹ cùng ba đừng nghĩ sẽ thuyết phục được con, con đã tiến vào đoàn làm phim, nhất định phải quay cho xong.”

Cảnh Tâm nói xong những lời này, lặng lẽ liếc nhìn sườn mặt của Tần Sâm một cái, cô biết anh giúp cô, mà trong lòng anh cũng biết rõ ràng, hai người lại ăn ý không hề nhắc đến chuyện này, nhưng cô lại trực tiếp trước mặt anh nói chuyện điện thoại, liếc cảm thấy không được tự nhiên, còn giống như có một tia ái muội không rõ ràng.

Nghĩ vậy, Cảnh Tâm không đợi mẹ mình nói chuyện, vội vàng nói: “Tối nay con có hẹn ăn cơm với bạn, sẽ không trở về, mấy ngày hôm nay phải quay phim, không có rảnh về gặp hai người, cứ như vậy trước nha, con cúp máy đây.”

Cắt đứt điện thoại, bên trong xe yên lặng vài giây, Tần Sâm cười nhẹ nói: “Thật ra mọi người gọi em là bình hoa cũng không phải chỉ vì em diễn nhân vật bình hoa.”

Cảnh Tâm mím môi một cái, nhỏ giọng nói: “Tôi biết, bởi vì bộ dáng của tôi xinh đẹp.”

Tần Sâm không nghĩ cô sẽ thẳng thắn như vậy, cười nhẹ một trận: “Đúng vậy, cho nên em không để ý biệt danh này.”

Cảnh Tâm bị Tần Sâm cười đến mức hai má nóng lên, sắc mặt nghiêm chỉnh nói: “Ban đầu còn để ý, tuy nhiên rất nhanh liền nghĩ thông, biệt danh bình hoa này thực sự cũng thật đáng yêu.”

“Là rất đáng yêu.”

Đèn đỏ phía trước, Tần Sâm dừng xe lại nghiêng đầu nhìn cô.

Cảnh Tâm nhận thấy được ánh mắt của anh, không khỏi ngẩng đầu lên, khuôn mặt thâm thúy, mũi cao ngất, khoé miệng có chút ý cười như có như không: “Tối nay em có hẹn?”

Tim bỗng dừng lỡ mấy nhịp, cô lắc đầu: “Không có, là tôi lừa mẹ thôi.”

Cảnh Tâm bây giờ hoàn toàn phải dựa vào sự kỹ thuật diễn mới không chế được tâm mắt xúc động của mình, may mắn đèn xanh đến, Tần Sâm quay đầu tiếp tục lái xe.

“Nếu không có hẹn, tối nay ăn cơm cùng nhau đi.”

Hả? Tuy rằng đoán trước khả năng Tần Sâm sẽ nói như vậy, nhưng Cảnh Tâm vẫn hoảng một chút, sau đó đột nhiên nghĩ đến: “Tôi gọi điện thoại trước cho Nghi Ninh, bây giờ cô ấy cong ở nhà tôi, gọi cô ấy cùng đi.”

Trong lòng tính toán, ba người ăn sẽ không xấu hổ.

Tần Sâm không quên Chu Nghi Ninh còn ở nhà Cảnh Tâm, cũng dự đoán Cảnh Tâm sẽ đề nghị như vậy, con bé Chu Nghi Ninh kia thật đúng là gây thêm phiền toái.

“Được.” Thanh âm nam tính phát ra từ mũi, đẩy từ tính.

Cảnh Tâm gọi điện thoại cho Chu Nghi Ninh, lúc bọn họ đến dưới lầu, Chu Nghi Ninh đeo túi cũng vừa từ cửa đi ra, cô mở cửa xe ra nhìn bọn họ tùm tùm cười.

Tần Sâm thản nhiên liếc cô nàng một cái, hỏi Cảnh Tâm: “Em muốn ăn gì?”

Cảnh Tâm nghĩ một chút: “Ăn hải sản được không?”

Chu Nghi Ninh không có ý kiến gì: “Tốt, tôi cũng thích ăn hải sản.”

Xác định xong sẽ ăn gì, Tần Sâm liền an bài.

Chu Nghi Ninh ngồi ở ghế sau, vẫn quăn quýt lấy Cảnh Tâm nói chuyện phiếm, đến dưới lầu một nhà hàng, đột nhiên ngừng đầu nhìn Cảnh Tâm: “Có thể có phóng viên chụp cô không?”

Cảnh Tâm nghĩ đến mấy ngày trước ở nhà ga gặp phóng viên, có chút bất đắc dĩ nói: “Phóng viên đâu không thèm chụp tôi, tôi cũng không có scandal cũng không nổi tiếng...”

Chu Nghi Ninh bỗng nhiên lùi về sau vài bước, đem cô đẩy đến bên cạnh Tần Sâm, cười tủm tỉm nhìn bọn họ: “Như vậy là có scandal, nữ ngôi sao đi chung hoặc đi ăn với anh họ tôi đâu trở thành từ khoá tìm kiếm hot nhất weibo, nếu không tôi chụp ảnh hai người đăng weibo? Nói không chừng sau khi chúng ta ăn cơm xong liền trở thành từ khoá tìm kiếm hot nhất weibo.”

Cảnh Tâm: “...”

Cô cảm thấy Chu Nghi Ninh rất có tiềm lực làm người đại diện.

Tần Sâm lườm Chu Nghi Ninh một cái, nhìn về Cảnh Tâm ở phía sau, lãnh đạm nói: “Tất cả đều là phóng viên viết loạn, em cũng không cần lo lắng sau khi ăn cơm xong sẽ trở thành từ khoá tìm kiếm hot nhất.”

Cảnh Tâm: “...”

Đây là Tần Sâm giải thích với cô sao? Thật sự cô cũng không để ý chút nào việc mình trở thành từ khoá tìm kiếm hot nhất...

Dù sao đã rất lâu cô không được trải qua việc là từ khoá tìm kiếm hot nhất rồi...

Lần trước trở thành từ khoá tìm kiếm hot nhất cũng là tháng 8 năm ngoái, thời điểm gia thế bối cảnh bị lộ, đã qua hơn chín tháng.

Nếu cô và Tần Sâm thật sự trở thành từ khoá tìm kiếm hot nhất, đoán chừng Thẩm Gia sẽ mừng như điên.

Thấy Tần Sâm còn nhìn mình, Cảnh Tâm vội vàng lắc đầu: “Không có, tôi không có lo lắng.”

Tần Sâm cười cười: “Tôi đây có thể lý giải là, em muốn cùng tôi có scandal?”

Cảnh tâm: “...”

Cô không nghĩ sẽ trả lời như vậy, cảm thấy có chút ngại, nếu đến lúc đó bọn họ thật sự có scandal hoặc scandal trở thành sự thật thì sao?

Tần Sâm nhìn về phía đôi tai chuyển thành màu hồng của cô, mỉm cười thu lại thần sắc: “Đi vào thôi.”

Cảnh Tâm đi theo bậc thang, vội vàng gật đầu: “Được.”

Chu Nghi Ninh đứng ở phía sau, nhìn hai người kia tình tứ không coi ai ra gì, cảm thấy hôm nay mình đến đây làm bóng đèn, cô có nên một mình ngẩng một gian phòng?

Không đợi cô suy nghĩ ra kết quả, đã bị Cảnh Tâm trở về giữ chặt một cánh tay: “Cô nhanh lên nào.”

Ba người vào một gian phòng ngẩng xuống, rất nhanh đã có thức ăn.

Cảnh Tâm và Chu Nghi Ninh lần lượt ngẩng xuống, Chu Nghi Ninh đòi Tần Sâm đưa cho mình cái chìa khoá xe, tự giác nói: “Đợi lát nữa ăn cơm xong em tự đi xe về.”

Tần Sâm nhìn Chu Nghi Ninh một cái: “Em tính ở đây bao lâu? Ba mẹ em đã gọi điện thoại cho anh rồi.”

Chu Nghi Ninh bĩu môi: “Ở đến khi nào bọn họ loại bỏ ý nghĩ bắt em đính hôn ra khỏi đầu thì thôi, nếu chỗ này không ở được nữa, em sẽ đến nơi khác trốn.”

Nói xong bỗng nhiên nhìn về phía Cảnh Tâm, hỏi: “Bình hoa, nếu ba mẹ cũng bắt cô đính hôn với một người đàn ông cô không thích thì cô sẽ làm thế nào?”

Hỏi vấn đề này rất được, Tần Sâm nhìn về phía Cảnh Tâm, cũng không biết cô sẽ trả lời vấn đề này thế nào, cha mẹ cô hẳn cũng đã lĩnh giáo qua, ham muốn không chế rất mạnh, vấn đề Chu Nghi Ninh hỏi cũng không hẳn là không có khả năng xảy ra.

Cảnh Tâm không chút suy nghĩ đã nói: “Tôi chắc chắn sẽ không đồng ý, tuy nhiên tôi chắc sẽ không đào hôn đâu.”

Cô dừng một chút, đột nhiên nhận thấy ánh mắt Tần Sâm, hơi hơi cúi đầu: “Ừ... Tôi cảm thấy vấn đề này đau đầu nhất không phải là tôi đi.”

Chu Nghi Ninh nghe không hiểu: “Vậy là ai?”

Khoé miệng Tần Sâm nhếch lên: “Đau đầu nhất chắc là người đàn ông thích cô ấy.”

BÌNH HOA GIỚI GIẢI TRÍ

Mạch Ngôn Xuyên

dtv-ebook.com

Chương 9

Cảnh Tâm lặng lẽ ngẩng đầu nhìn Tần Sâm, trái tim căng thẳng, nháy mắt lại kinh hoàng như bị sét đánh, sắp hít thở không thông.

Bởi vì, Tần Sâm cứ như vậy mỉm cười với cô.

Cô lập tức thu ánh mắt về

Chu Nghi Ninh nghe hiểu chuyện này, tuy rằng chuyện này do cô khơi mào, nhưng hai người này nói mấy câu không khí liền thay đổi, không khí trở thành vô cùng ái muội, cô hiện tại cảm thấy mình rất chướng mắt...

Cảnh Tâm hai má ửng đỏ, vội vàng nói sang chuyện khác: “Vậy cô ở lại đây, tính làm cái gì?”

Cô cảm giác Chu Nghi Ninh không phải một cô gái thích nhàn nhã, không thì đã không trà trộn vào đoàn làm phim để làm diễn viên.

Chu Nghi Ninh nhìn thoáng qua Tần Sâm, có chút ấp a ấp úng nói: “Tôi nghĩ... Tôi cũng biết đóng phim, làm diễn viên quên chúng cũng được, ở đoàn làm phim chơi rất vui.”

Cảnh Tâm có chút kinh ngạc: “Cô muốn làm diễn viên?”

Không đợi Chu Nghi Ninh trả lời, Tần Sâm quả quyết nói: “Không được.”

Cảnh Tâm không khỏi ngẩng đầu lên nhìn anh, thấy Tần Sâm đang nhíu mày, thần sắc nghiêm túc, rõ ràng không ủng hộ.

Chu Nghi Ninh không phục: “Tại sao lại không được! Bình hoa chẳng phải cũng là diễn viên sao? Ba mẹ cô ấy gây cản trở, chỉ có thể làm diễn viên quần chúng không thể nổi tiếng được, cô ấy cũng không từ bỏ, em nghĩ mình thử một chút đâu có sao!”

Bình hoa nằm không cũng trúng đạn: “... .”

Tần Sâm cười lạnh: “Em và cô ấy có thể giống nhau sao? Cô ấy là nghiêm túc muốn làm diễn viên, em nhìn thử một chút thái độ chơi đùa của mình có thể so với cô ấy hay sao?”

Tim Cảnh Tâm đập càng nhanh: “... .”

Chu Nghi Ninh mất hứng: “Sao anh biết là em muốn chơi đùa, em thật sự cũng đã suy nghĩ qua mà?! Ba mẹ bình hoa không cho cô ấy diễn vai hoa khôi nông thôn kia, anh không phải giúp cô ấy sao? Anh dám cùng ba mẹ cô ấy đối nghịch, anh giúp em một chút đi mà, đối nghịch với ba mẹ em một chút không được sao? Em còn là em họ của anh đấy!”

Bạn hoa khôi nông thôn choáng váng: “... .”

Thế giới im lặng, thế giới sáng ngời.

Bầu không khí trong phòng bao yên tĩnh một cách quỷ dị, Chu Nghi Ninh bây giờ mới phản ứng mình vừa nói cái gì, rút bả vai lại, cẩn thận liếc nhìn Tần Sâm một cái, không biết có phải mình đã phá hỏng chuyện của anh ấy... Trong tất cả anh chị họ của cô, Tần Sâm chính là người có thể sắp xếp ổn thoả với ba mẹ cô.

Rất lo lắng anh sẽ đem cô giao nộp.

Tần Sâm ngay người một lúc, vẻ mặt nhanh chóng khôi phục bình thường: “Vì là em họ, anh mới không giúp em, anh là thương nhân.”

Cảnh Tâm đã hiểu, nguyên nhân vì Chu Nghi Ninh là em họ anh, cùng với cô không giống nhau, cô là... Người anh muốn dùng quy tắc ngầm,

Tần Sâm là thương nhân, sẽ không làm ăn lỗ vốn, sau khi trả giá cũng muốn thu cả gốc lẫn lãi thu về

Chu Nghi Ninh suy nghĩ vài giây, kịp phản ứng nhìn phía dưới.

Lúc này phục vụ mang thức ăn lên, Tần Sâm nhìn thoáng qua Cảnh Tâm, khoé miệng nhếch lên: “Ăn cơm trước đi.”

Cảnh Tâm vội vàng gật đầu: “Được, tốt.”

Chu Nghi Ninh gấp một con tôm lớn mình thích nhất, hung hăn cắn, ghét nhất bị phân biệt đối xử mà!

Bữa cơm này Cảnh Tâm ăn thật sự rất no, đầu do Chu Nghi Ninh lúc đầu nhanh miệng chọc thủng tầng giấy mỏng kia, cô không có cách nào giả vờ không biết Tần Sâm giúp mình được nữa, nhất thời cũng không biết nói gì mới tốt, chỉ có thể giả vờ bận rộn ăn uống.

Tần Sâm gọi phục vụ tính tiền, Cảnh Tâm nhân cơ hội nói: “Tôi đi toilet một chút.”

Trốn được vào toilet, Cảnh Tâm nhìn gương mặt ửng đỏ của mình, dùng nước lạnh vỗ vỗ, chờ sắc mặt khôi phục bình thường mới đi ra ngoài.

Đẩy cửa phòng ra, vừa đứng lúc nghe được Chu Nghi Ninh đang cầu xin Tần Sâm: “Anh họ anh giúp em một chút được không? Những người khác đều không chịu giúp em, từ bé chỉ có anh dám cùng trưởng bối đối nghịch.”

Cảnh Tâm: “...”

Tần Sâm thấy cô, trực tiếp bỏ qua vấn đề của Chu Nghi Ninh, nhìn thẳng cô: “Bây giờ đi về sao?”

Cảnh Tâm gật đầu: “A, vâng.”

Tần Sâm lấy giúp cô cái túi, Cảnh Tâm vội vàng nhận lấy: “Cảm ơn.”

Chu Nghi Ninh bị bỏ rơi hoàn toàn, tuy nhiên cũng không sốt ruột, lưng đeo túi đi đến bên cạnh Cảnh Tâm.

Ba người xuống lầu, Tần Sâm không cho Chu Nghi Ninh tự mình lái xe về nhà, mà kêu lái xe ở dưới lầu chờ trước, nhìn cô ấy lên xe rồi mới xoay người nhìn về phía Cảnh Tâm: “Tôi đưa em về.”

Cảnh Tâm cúi thấp đầu: “Vâng.”

Hai người đi về phía bãi đỗ xe, Cảnh Tâm liên tục cân nhắc không biết có nên mở miệng hay không, ngấm lại đợi một lúc nữa về đến dưới lầu nhà cô rồi nói sau, để tránh không phải xấu hổ trên đường đi.

Xe đi được một đoạn, Tần Sâm nói: “Chu Nghi Ninh hôm qua không gây thêm phiền toái cho em chứ?”

Cảnh Tâm lắc đầu: “Không có, cô ấy chỉ ngủ nhờ nhà tôi một đêm.”

Tần Sâm cười cười: “Vậy là tốt, về sau nếu cô ấy gây phiền toái cho em, em hãy gọi điện thoại cho tôi.”

Cảnh Tâm gần như là theo lời của anh nói: “Số của anh tôi...”

Nhận thấy được có chỗ không đúng, vội vàng bổ sung một câu: “Tôi là nói, cô ấy sẽ không gây phiền toái cho tôi.”

Tần Sâm cười nhẹ ra tiếng, anh nói: “Nếu như em có việc, cũng có thể tìm tôi.”

Cảnh Tâm: “...”

Tim đập càng ngày càng nhanh.

Xe dừng ở vị trí trước cửa như hai lần trước, Cảnh Tâm tháo dây an toàn, Tần Sâm một tay khoát lên trên vô-lăng, nghiêng người nhìn cô: “Cho tôi mượn điện thoại em một chút.”

Cảnh Tâm nghĩ nghĩ, rồi mở mật khẩu đưa điện thoại cho anh.

Tần Sâm gọi vào số của mình, sau đó trả điện thoại lại cho Cảnh Tâm, khẽ cười nói: “Về sau có chuyện gì thì gọi cho tôi.”

Muốn lấy số điện thoại sao lại thần nhiên như vậy, Cảnh Tâm tự nhận thấy mình không phải đối thủ, mím môi gật đầu, cuối cùng ngẩng đầu lên nhìn anh: “Cái đó, lần này vai diễn của tôi được cứu lại, thật sự rất cảm ơn anh, ba mẹ tôi Không làm khó anh chứ?”

“Có.” Tần Sâm một chút cũng không che giấu: “Ba mẹ em đúng là rất khó đối phó, tôi lần này xem như đắc tội bọn họ.”

Cảnh Tâm không nghĩ đến anh sẽ nói thẳng như vậy, ngây người vài giây mới nói: “Vậy... Lần sau tôi mời anh ăn cơm, cảm ơn anh.”

Một bữa cơm cũng không đủ.

Tần Sâm thấp giọng cười: “Được.”

Cảnh Tâm thấy anh đồng ý, nhẹ nhàng thở ra, nhìn anh cười cười: “Tôi đi về trước, cảm ơn anh đã đưa tôi về.”

Tần Sâm nhìn bóng dáng cô biến mất ở chỗ rẽ, đuôi lông mày hếch lên vỗ tay lái phát ra tiếng, lái xe rời đi.

Cảnh Tâm chạy thẳng về nhà, lập tức gọi điện thoại cho Thẩm Gia: “Chị Gia Gia, tối nay em cùng Tần Sâm ăn cơm, còn trao đổi số điện thoại.”

Thẩm Gia tất nhiên vô cùng cao hứng: “Không tệ lắm, em rốt cuộc đã nghĩ thông suốt.”

Cảnh Tâm bĩu môi: “Chị đúng là không tiếc bán đứng em, em hoàn toàn không phải đối thủ của anh ấy.”

Thẩm Gia: “Những chuyện thế này đàn ông ra sức phụ nữ hưởng thụ là được rồi.”

Cảnh Tâm: “...Chị đừng nói lung tung.”

Thẩm Gia ai nha một tiếng: “Chị nói là anh ta ra sức ứng phó với ba mẹ em, em hưởng thụ quá trình quay phim.”

Cảnh Tâm không tin lời nói của cô ấy trong sáng như vậy, chị ấy làm người đại diện của cô 6 năm, cô còn không biết sao?

Thẩm Gia cúp điện thoại, Cảnh Tâm ghi lại dãy số lạ gần nhất gọi đến, đem dãy số đó lưu vào máy.

Trước khi ngủ lướt weibo một lượt, không thấy được tên cô trên từ khoá tìm kiếm, lời Chu Nghi Ninh nói không đáng tin, cô quả nhiên không nổi tiếng, phóng viên không thèm chụp cô.

Đem điện thoại di động để trên tủ đầu giường.

Hai ngày tới Cảnh Tâm không phải quay phim, nhưng cô ngày nào cũng đến đoàn làm phim xem, ngày thứ ba quay cảnh đêm, ven đường một khu ngoại ô, cách nội thành có chút xa, buổi chiều cô đã đến trước chuẩn bị.

Đến bên kia, đạo diễn đang quay nam nữ chính diễn.

Cô đi lung tung một vòng, một con chó lớn tự nhiên chạy về phía cô, cô gái chăm sóc Bố Duệ cũng đi đến, thấy một màn như vậy, cảm thán nói một câu: “Bố Duệ đem cô thành chủ nhân, mỗi lần cố tới nó đều ra đón cô.”

Cảnh Tâm rất vui vẻ: “Đó là bởi vì nó thích tôi.”

Cô gái nói: “Nhưng là ngoại trừ Tần tổng và cô, ai tới nó cũng không chạy ra nghênh đón như vậy.”

Cảnh Tâm: “... ”

Cô gái, chôn nên vừa rồi cô nói chủ nhân, là chỉ nữ chủ nhân?

Có thể cả đoàn làm phim đều cảm thấy quan hệ giữa cô và Tần Sâm không bình thường, dù sao trước mặt mọi người cô đã hai lần lên xe anh.

Bố Duệ là chó của Tần Sâm, đoàn làm phim cẩn thận chăm sóc, từ lúc Cảnh Tâm đến đây Bố Duệ vẫn đi theo cô, cô nhìn cô gái kia nói: “Cô đi nghỉ ngơi một lát đi, tôi sẽ trông chừng nó.”

Một lát sau, đạo diễn bên kia hô: “Qua, tổ tiếp theo chuẩn bị.”

Thợ trang điểm đi về phía cô: “Cảnh tiểu thư, cô trước tiên hãy thay quần áo.”

Cảnh Tâm nhìn đồng hồ, đã sắp đến giờ cơm, đợi lát nữa ăn cơm xong trời tối thì gần đến lượt cô diễn, chuẩn bị trước cũng tốt, sờ sờ đầu Bố Duệ: “Em ngoan ngoãn ở trong này nhé.”

Đứng lên cùng thợ trang điểm đi thay quần áo làm tạo hình.

Chờ cô thay quần áo trở về, bên cạnh Bố Duệ nhiều hơn một người, là Quý Đông Dương.

Cảnh Tâm có chút hưng phấn, vào đoàn làm phim lâu như vậy rồi, cô cùng Quý ảnh đế cũng chưa nói chuyện được mấy câu, bởi vì cô cùng anh một câu lời thoại cũng không có, cho dù có đóng chung cảnh kết thúc phim, cũng chỉ là bối cảnh...

Ngày đầu tiên vào đoàn làm phim, cô đánh liêu đi lên chào hỏi Quý Đông Dương, sau đó cơ bản cũng không nói chuyện nhiều, bởi vì cảnh diễn của anh rất nhiều, cho dù thời gian nghỉ thì cũng chỉ ngồi một bên nhắm mắt dưỡng thần, vẻ mặt lạnh lùng người bên ngoài chói rầy.

Cảnh Tâm còn đang do dự có hay không đi vào, Bố Duệ đã chạy về phía cô, Quý Đông Dương đứng lên nhìn về phía cô, thản nhiên nở nụ cười.

Cảnh Tâm cũng cười cười: “Anh Đông cũng thích chó?”

Anh Đông là tên thân mật fan gọi Quý Đông Dương, Cảnh Tâm cũng là fan của anh.

Quý Đông Dương nghe đến đây, ý cười càng sâu sắc: “Cũng bình thường, tối nay hợp tác với Bố Duệ, cho nên đến đây tìm biện pháp.”

Cảnh Tâm đã nghe đạo diễn nói qua, Bố Duệ rất nghe lời, rất phối hợp quay phim, cơ bản không uổng sự tin tưởng của mọi người.

Cô gái chăm sóc Bố Duệ mang bát thức ăn lại đây, Quý Đông Dương nhận lấy: “Đưa tôi đi.”

Mặt cô gái kia h ồ ng h ồ ng, hung phẫn nói năng lộn xộn: “A...Được, tốt...” Vừa nhìn là biết bị Quý Đông Dương làm mê muội.

Quý Đông Dương đem bát thức ăn để xuống, Bố Duệ rất nhanh li ền bắt đầu ăn.

Quý Đông Dương vuốt ve đầu Bố Duệ.

Cảnh Tâm đứng ở một bên nhìn, một lát sau người của đoàn phim mang cơm đến, phó đạo diễn nói với mọi người: “Ăn cơm trước, ăn no đêm nay chúng ta phải quay phim cả đêm.”

Mọi người sôi nổi buông công việc trên tay xuống, đi qua lấy cơm.

Đợi hai ba giờ, mới đến lượt Cảnh Tâm diễn.

Đang chuẩn bị quay phim, Bố Duệ đột nhiên chạy như bay qua trước mặt cô, ngoại trừ chỗ đoàn làm phim đèn đuốc sáng trưng, bên ngoài đều là cảnh tối lửa tắt đèn.

Thân ảnh một người đàn ông cao lớn thon dài từ từ bước ra khỏi bóng tối, Cảnh Tâm thấy Bố Duệ hưng phẫn bỏ nhào hai chân trước, vô cùng nhiệt tình hoan nghênh anh, chủ nhân của nó.

BÌNH HOA GIỚI GIẢI TRÍ

Mạch Ngôn Xuyên
dtv-ebook.com

Chương 10

Bố Duệ chạy như vậy, mọi người li ền biết, Tần tổng đến đây.

Có người nhỏ giọng thì thầm câu: “Đạo này Tần tổng rất chịu khó đến đoàn làm phim, ngày trước ngày ngốc trong đoàn làm phim lâu như vậy mà chưa bao giờ gặp anh ấy.”

Người ở bên cạnh cười trộm: “Cô lại còn không nhìn ra à...”

Các cô ấy nói rất nhỏ, nhưng Cảnh Tâm vẫn nghe được, mặt có chút đỏ, không đợi người đàn ông kia đến, vội vàng chạy tới nghe đạo diễn chỉ bảo.

Đêm nay quay phim ở đường quốc lộ, chiếc xe của bọn buôn người đụng vào một chiếc xe khác gây tai nạn, lái xe và bọn đ ồng loã trên xe muốn dùng ti ền giải quyết riêng, nhưng tài xế xe bị đâm phải kia kiên quyết không bỏ qua, giao thông nhất thời ách tắc, các cô gái bị trói trong xe thấy được tình huống bên ngoài, nghĩ có thể phát tín hiệu c ầu cứu ra bên ngoài, đáng tiếc tất cả đ ều bị trói rất chặt, miệng cũng bị băng dính dán lại, trong nhất thời kế này không thể thực hiện được.

Cảnh Tâm dẫn Lâm Thuý ở gần cánh cửa nhất, cô dùng sức di chuyển đến cạnh cửa xe, còn bảo người bên cạnh phối hợp với mình, cô gái bị buộc chung với Lâm Thuý cũng hết sức di chuyển, Lâm Thuý chậm rãi tới gần cửa xe, nhưng khoảng cách vẫn như trước, muốn dùng cơ thể để đụng vào chiếc xe bị đâm là không thể.

Vì thế, cô dùng sức lấy đầu của mình đập vào cửa xe.

“D ầm” một âm thanh rất lớn, mọi người nghe thấy còn cảm thấy đau thay cô.

Tần Sâm ngẩng giám thị ở phía sau, lập tức nhăn mày, giai đoạn sau phối âm là được rồi, cô ấy dùng sức như vậy để làm gì.

Đạo diễn không nghĩ tới Cảnh Tâm sẽ dùng sức như vậy, hai cảnh diễn của cô hôm nay đều không có lời thoại, toàn dựa vào biểu cảm và động tác suy diễn, lúc này bầu không khí cùng biểu cảm rất phù hợp, đạo diễn cũng không có phát ra tiếng, sợ nhiễu loạn Cảnh Tâm. Một lát sau, khi quay phim xong, lúc này mới hô “Qua”.

Nhân viên đoàn làm phim vội vàng lên xe cời trói cho mọi người, tay vừa tự do Cảnh Tâm lập tức sờ sờ ót, khuôn mặt xinh đẹp cau lại, xem ra là biết đau.

Tần Sâm đứng lên, đi về phía Cảnh Tâm.

“Cảnh tiểu thư đầu cô có bị sao không?” Nhân viên đoàn làm phim lo lắng hỏi.

“Không có chuyện gì, chỉ là có chút... Choáng váng.” Cảnh Tâm xoa đầu nói, vừa rồi đầu tiên cô không nắm chắc lực đạo, không cẩn thận dùng rất nhiều sức khi đâm, sau đó là không thu lại được lực đạo của mình.

Cảnh Tâm một bên xoa ót một bên nhảy xuống xe, chờ một lúc nữa cô còn phải quay một cảnh nữa thì mới kết thúc công việc.

Đột nhiên nghe thấy vài âm thanh “Tần tổng”, Cảnh Tâm có chút sửng sốt, nghe thấy tiếng liền ngẩng đầu, tay vẫn đang đặt trên đầu. Tần Sâm cách cô chỉ có mấy bước, phía sau có Bộ Duệ trung thành đi theo.

Tần Sâm đi đến trước mặt Cảnh Tâm, cô vẫn còn đang duy trì cái tư thế kia, anh thấp giọng hỏi: “Đau không?”

Tình thần Cảnh Tâm bị hoảng, vội vàng bỏ tay xuống, lắc đầu: “Khá tốt...”

Tần Sâm thấy cái trán trắng nõn đầy đặn của cô có một mảng sưng đỏ, hơi hơi nhú mị.

Lúc này thợ trang điểm tiến lên, đưa cho Cảnh Tâm một gói có băng gạc và đá, nhỏ giọng nói: “Trước tiên cô chườm đá một lúc, lát sau sẽ trang điểm.”

Cảnh Tâm nhận lấy khối đá chườm lên trán, bang đá lạnh lẽo, đúng là thoải mái hơn.

Bởi vì lập tức phải diễn một cảnh nữa, Cảnh Tâm cũng không có thời gian nghỉ nhàn, nói với Tần Sâm một câu: “Tôi đi chuẩn bị một chút, còn một cảnh quay nữa.”

Tần Sâm gật đầu, lãnh đạm nói: “Lần sau đừng có diễn như vậy, em có thể dùng lực nhẹ một chút, không thì cần hậu kỳ làm cái gì.”

Cảnh Tâm cười cười: “Tôi đã biết, cảm ơn Tần Tổng.”

Tần Sâm: “...”

Thợ trang điểm hoá trang cho cái trán của Cảnh Tâm, thoạt nhìn chỗ đụng bị đỏ rõ hơn, còn cho thêm chút máu ứ đọng.

Thợ trang điểm nói thấp giọng bên tai Cảnh Tâm: “Vừa rồi Tần tổng đen mặt, phó đạo diễn vội vàng bảo tôi đi tìm một khối băng mang đến...”

Cảnh Tâm ngẩn người, mặt có chút hờn hờn, cúi đầu không nói chuyện, khoé miệng lại hơi hơi cong lên một chút.

Đạo diễn bên kia hô: “Cảnh diễn tiếp theo chuẩn bị.”

Cảnh Tâm vội vàng đi qua.

Cảnh thứ hai rất ngắn, rất nhanh liền quay xong.

Tiếp theo là cảnh diễn của Quý Đông Dương, Cảnh Tâm nhìn đồng hồ đã sắp 10 giờ, từ đây trở về nội thành mất hơn 1 giờ, cô tính đi về, vì thế xoay người đi thay quần áo.

Bố Duệ lát nữa cũng có cảnh quay, nhưng từ sau khi Tậ̀n Sầm đến đây, nó vẫn ở bên cạnh anh.

Lục Tuyết Tâm đi tới, mỉm cười: “Tậ̀n tộ̀ng, một lúc nữa Bố Duệ phải quay phim, tôi dẫn nó đi trước.”

Tậ̀n Sầm sờ sờ đầu Bố Duệ: “Đi thôi.”

Lần này Bố Duệ không nhúc nhích, phe phẩy cái đuôi ngẩng đầu nhìn anh, ánh mắt đen bóng.

Lục Tuyết Tâm liếc mắt nhìn Tậ̀n Sầm một cái, ng ậ̃ xồm xuống sờ thân mình Bố Duệ, ôn nhu nói: “Bố Duệ, đi nào.” Đầu ngón tay bỗng nhiên đụng phải tay của Tậ̀n Sầm, đỏ mặt rút tay về, nhỏ giọng nói câu: “Ngại quá.”

Tậ̀n Sầm không nói gì cả, vỗ vỗ Bố Duệ: “Đi thôi.”

Bố Duệ lúc này mới di chuyển đến phía trước, Lục Tuyết Tâm đứng lên, hai má ửng đỏ, thanh âm mềm mại như nước: “Cảm ơn Tậ̀n Tộ̀ng.”

Tậ̀n Sầm lãnh đạm nói: “Không cần khách sáo.”

Cảnh Tâm vừa thay xong quần áo thì nhận được điện thoại của Thẩm Gia: “Quay xong rồi à?”

Cảnh Tâm trả lời: “Vâng, đang chuẩn bị về”

Thẩm Gia cười cười: “Nghe nói Tậ̀n Sầm tới đoàn làm phim?”

Cảnh Tâm: “...Chị lại biết.”

Thẩm Gia nói cô vài câu, lại bảo cô phải biểu hiện thật tốt, cuối cùng nói: “Tối nay em lái xe của mình đến?”

“Vâng.” Xe của cô đã sửa xong rồi, ngày hôm qua vừa đi lấy về Thẩm Gia nhiều việc, cũng không có thời gian quan tâm đến cô, cho nên Cảnh Tâm liền tự mình lái xe đến đây.

“Thật đúng là một quyết định sai lầm, sớm biết như vậy hôm nay chị sẽ đưa em đến đoàn làm phim.”

“...”

Cảnh Tâm khoác túi đi ra ngoài, xa xa thấy Tần Sâm đứng bên cạnh đạo diễn, Bố Duệ ở dưới máy quay phim.

Hình như nhận thấy ánh mắt cô, anh nghiêng đầu nhìn qua.

Cảnh Tâm nghĩ một chút, rồi đi qua.

Tần Sâm cũng đi về phía cô, thoáng nhìn thấy cô cầm chìa khoá xe trong tay, “Em hôm nay tự mình lái xe?”

Cảnh Tâm gật đầu: “Vâng... Gần đây người đại diện của tôi bận rộn, xe của tôi đã sửa tốt rồi vì vậy liền tự mình lái xe đến đây.”

Tần Sâm nhìn cô một cái, nói đề nghị: “Nếu kỹ thuật lái không tốt, về sau nên ít lái xe.”

Cảnh Tâm: “... Tôi lúc đó chính là dừng xe không cẩn thận, bình thường lái xe vẫn rất an toàn.”

Tần Sâm cười cười, miễn cưỡng tin tưởng lời Cảnh Tâm, “Em bây giờ đang chuẩn bị đi về à.”

Cô gật đầu: “Đúng vậy.” Ngẩng đầu nhìn anh, “Còn anh?”

Tần Sâm nhìn hướng bên kia một chút, nghĩ nghĩ nói: “Bố Duệ một chút nữa là quay xong, em chờ tôi một chút đi, con đường này rất không an toàn.”

Cảnh Tâm do dự một chút, gật đầu nói: “Được.”

Ngoài ô đêm khuya, xe qua lại cực ít, giương mắt nhìn ra phía ngoài cửa sổ, chỉ có những dãy núi nhấp nhô,

Cảnh Tâm nhìn qua kính chiếu hậu, theo sát phía sau là một chiếc xe việt dã màu đen, làm cho người ta vô cùng an tâm.

Xe đi vào nội thành, Cảnh Tâm nhìn chiếc xe vẫn còn đi theo sau cô, chẳng lẽ là muốn hộ tống cô về nhà? Hay là... Tiện đường?

Qua mấy phút sau, nhin không được lấy di động ra.

Điện thoại bên kia rất nhanh liền bắt máy, âm thanh nam tính rất trầm: “Làm sao vậy?”

Cảnh Tâm dừng một chút: “Cái kia, tôi sắp về đến nhà, cảm ơn anh.”

Tần Sâm cười một tiếng: “Không cần khách sáo.”

Cảnh Tâm vừa liếc nhìn kính chiếu hậu, nghĩ nghĩ nói: “Tôi cúp máy đây, tạm biệt.”

“Được, nghỉ ngơi sớm một chút.”

Lúc Cảnh Tâm rẽ, không nhìn thấy chiếc xe kia, nghĩ rằng vừa rồi chắc là anh tiện đường thôi.

Buổi tối nằm trên giường, Cảnh Tâm nghĩ tới quan hệ bây giờ giữa mình và Tần sâm, chắc là thời kỳ thăm dò? Cô cảm thấy hiểu biết của mình về anh vẫn quá ít, cũng không đoán ra Tần Sâm rốt cuộc là coi trọng con người cô, hay vẫn đơn thuần là... Muốn ngủ với cô.

Thẩm Gia nói hai người không tệ, nhưng mà, nếu anh chỉ là muốn dùng quy tắc ngấm với cô.

Thật có lỗi, cô không bỡ - ngủ!

Nhắm mắt lại chuẩn bị đi ngủ, mắt đột nhiên mở lớn, a, cô còn thiếu anh một bữa cơm.

Cảnh Tâm rất khuya mới đi ngủ, sáng hôm sau bị tiếng chuông điện thoại đánh thức. Cô sờ soạn nửa ngày, rốt cuộc mới tìm thấy điện thoại

của mình: “Alo...”

“Em vẫn đang ngủ?” Âm thanh Thẩm Gia rất lớn, lại rống lên một tiếng: “Đứng lên vào xem weibo.”

“Hả?” Cảnh Tâm bị tiếng hét của Thẩm Gia làm tỉnh, đột nhiên nhảy dựng lên, “Weibo làm sao vậy? Em thành từ khoá tìm kiếm hot nhất sao?”

Thẩm Gia cười cười: “Tự mình nhìn.”

Điện thoại bị cúp, Cảnh Tâm vội vàng mở weibo ra, quả nhiên thấy mình thành từ khoá tìm kiếm hot nhất, hơn nữa không chỉ có mình cô. Đúng vậy, còn có Quý Đông Dương, Lục Tuyết Tâm, thêm cô nữa, đoàn làm phim có ba người bọn họ trở thành từ khoá tìm kiếm hot nhất, thật là náo nhiệt.

Từ khoá tìm kiếm hot nhất:

Thứ nhất- Lục Tuyết Tâm T`ân Sâm

Thứ hai- Quý Đông Dương Cảnh Tâm

Thứ ba- Cô gái nông thôn Cảnh Tâm

Cô gái nông thôn Cảnh Tâm... Cái gì vậy! Là hoa khôi nông thôn được không!

BÌNH HOA GIỚI GIẢI TRÍ

Mạch Ngôn Xuyên
dtv-ebook.com

Chương 11

Ngoại trừ từ khoá tìm kiếm thứ ba liếc mắt nhìn một cái là có thể hiểu rõ, còn cụm từ khóa thứ nhất và thứ hai là có ý ghép đôi sao? Bị ngược sao? Lục Tuyệt Tâm và Quý Đông Dương mới là nhân vật nam nữ chính, hai cái tên này phải buộc ở chung một chỗ thì mới coi là bình thường chứ!

Lục Tuyệt Tâm Tần Sâm cái quỷ gì!

Cảnh Tâm lập tức nhấn vào từ khóa tìm kiếm thứ nhất.

Giải Trí Bát Tỷ v: lúc trước mọi người đầu tò mò, tại sao Lục Tuyệt Tâm có thể đánh bại ảnh hậu Chu Duy để cùng Quý Đông Dương đóng vai nam nữ chính, xem ra bây giờ có thể hiểu tại sao, Lục Tuyệt Tâm có bộ dáng xinh đẹp gia thế tốt, cùng tổng giám đốc Hoa Thần rất xứng đôi nha!

Trên mạng, tất cả đều là hình chụp chung của Tần Sâm và Lục Tuyệt Tâm, trong đó còn có cả Bồ Duệ, Tần Sâm ngồi trên ghế đang sờ đầu Bồ Duệ, Lục Tuyệt Tâm ngồi xổm bên cạnh, cũng đang vuốt ve đầu Bồ Duệ, tay hai người ở khoảng cách rất gần, có một tấm còn giống như đụng vào nhau, nhìn qua giống như đang vuốt ve chó yêu nhà mình, trông rất thân mật.

“Trái tim chưa bị đánh mất, cô ấy chưa từng nói qua muốn đóng nhân vật này!”

“Thành ra là ôm đùi tổng giám đốc Hoa Thần, trách không được sao lại nổi tiếng nhanh như vậy, nói thật Lục Tuyệt Tâm không xinh đẹp bằng tôi, không tin thì vào weibo của tôi!”

“Trái tim chưa đánh mất, cô ấy có thể làm nữ chính là nhờ vào thực lực được không?!”

“Những tấm ảnh này không có gì kỳ lạ, tấm ảnh ở topic bên cạnh mới là vô cùng đặc sắc, bình hoa diễn cô gái nông thôn các người chắc chưa từng thấy bao giờ!”

Cảnh Tâm: “... ”

Thì ra cô diễn cô gái nông thôn, mà không, là hoa khôi nông thôn, là một chuyện vô cùng ngạc nhiên...

Cảnh Tâm gõ từ khóa thứ hai, trên đó là vô số hình của thợ săn ảnh nổi tiếng.

Buổi chiều hôm qua sau khi cho Bồ Duệ ăn xong, đoàn làm phim liền mang cơm tối, hai người cùng nhau đi lấy cơm, trợ lý của Quý Đông Dương đưa hộp cơm cho anh, anh lại xoay người đưa hộp cơm đó cho cô.

Hình ảnh trên weibo đúng là rất xứng đôi, lúc đó Quý Đông Dương mặc cảnh phục, cao lớn đẹp trai. Còn tạo hình của cô đúng chất cô gái nông thôn, trên weibo có 9 tiêu chuẩn để ghép thành một đôi, hình chụp của hai người đạt được 3 điểm, trên weibo cũng không thể nói thành hay không, chỉ có thể nói rằng Quý Đông Dương thân sĩ mà thôi.

Trên weibo Quý Đông Dương có hơn vài triệu fan, bình luận chủ yếu rất hài hoà, không giống từ khoá tìm kiếm hot nhất ba phái phân tranh.

“Đây là chuyện tình yêu xưa cũ lãng mạn của anh cảnh sát cấm dục lâu ngày và cô gái nông thôn xinh đẹp sao?”

Cảnh Tâm: “... ”

Bình luận này xếp hạng thứ nhất, cũng có rất nhiều người trả lời bình luận này, từ khoá tìm kiếm “Cô gái nông thôn Cảnh Tâm” cũng từ chỗ này đi ra...

“Từ topic Hot bên cạnh tớ mò qua đây, quả là cô gái nông thôn đẹp nhất mà tớ từng gặp! Không có người số hai!!!”.

“Cảnh Tâm cuối cùng cũng không đóng nữ phụ nữ phụ bình hoa, tạo hình cô gái nông thôn này ta cho 101 điểm, nhiều hơn một điểm cho cô lấy làm kiêu ngạo!”

“Bình hoa nhà tôi rất xinh đẹp nha! Ăn mặc thành như vậy mà vẫn rất đẹp! Đóng cô gái nông thôn cũng dùng giá trị nhan sắc để gánh vác! Không hổ là bình hoa!”

Cho nên dù diễn cô gái nông thôn thì cô vẫn là bình hoa? Cảnh Tâm xấu hổ, người này tuyệt đối không phải fan của cô!

Kiểm tra tất cả các topic nóng một lượt, Cảnh Tâm trở lại trang weibo của mình, cô vì có tên trên hai trong ba từ khóa tìm kiếm hot nhất nên tăng không ít fan vào bình luận, bình luận cơ bản đều là khen tạo hình cô gái nông thôn của cô, bày tỏ nhất định sẽ đến rạp chiếu phim xem để xem tạo hình này của cô, đều khen diễn xuất của cô đã có khóc có cười.

Mặc kệ như thế nào, có thể có tên trên từ khóa tìm kiếm hot nhất thì đều là chuyện tốt, Cảnh Tâm lướt weibo một lượt trong lòng sung sướng.

Vừa mới chuẩn bị đi rửa mặt, Chu Nghi Ninh gọi điện thoại tới, cô ấy hưng phấn nói: “Bình hoa, chúc mừng cô đã trở thành từ khóa tìm kiếm hot nhất nha! Đêm nay tôi mời cô ăn cơm chúc mừng một chút.”

Cảnh Tâm: “... Thật ra cô là fan của tôi phải không?”

Chu Nghi Ninh: “Cô suy nghĩ nhiều rồi!”

Cảnh Tâm nghĩ nghĩ: “Tối nay tôi mời khách.”

Chu Nghi Ninh không ý kiến: “Được, đêm nay tôi muốn ăn thật nhiều.”

Cảnh Tâm nhớ tới mình công nợ Tần Sâm một bữa cơm, có chút không được tự nhiên đề nghị: “Nếu không gọi anh họ cô cùng đến đi.”

Chu Nghi Ninh cố ý kéo dài âm cuối: “A...”

Hai má Cảnh Tâm nóng lên, đang muốn nói hay là quên đi, Chu Nghi Ninh đã nói: “Anh ấy đi công tác, lần sau hai người tự hẹn nhau thôi nhá!”

Cảnh Tâm: “....”

Tần Sâm đúng là đang đi công tác ở thành phố S, sau khi chấm dứt hợp đồng, trợ lý mới nói cho anh chuyện từ khoá hot nhất weibo mấy ngày qua, anh mở ra nhìn, cười lạnh một tiếng: “Cái tin tức lộn xộn này là gì, bảo nhân viên phòng truyền thông của Hoa Thiên đưa ra lời tuyên bố, Lục Tuyệt Tâm làm nữ chính là do Chương đạo diễn tuyển.”

Trợ lý há miệng thở dốc, nếu nói như vậy, không chừng một lúc nữa sẽ xuất hiện từ khoá tìm kiếm hot nhất Chương đạo diễn dùng quy tắc ngầm với Lục Tuyệt Tâm, nhưng anh cũng chỉ nghĩ trong lòng mà thôi, trợ lý nhìn sắc mặt của Tần Sâm nói: “Tôi bây giờ sẽ đi xử lý.”

Trợ lý xoay người đi ra ngoài, chỉ là lúc Tần Sâm xem đến từ khoá thứ hai lập tức bị gọi lại: “Chờ một chút.”

Trợ lý quay lại: “Tần tổng còn có chuyện gì phân phó.”

Tần Sâm nghiêm mặt lạnh lùng nói: “Từ khoá tìm kiếm Cảnh Tâm và Quý Đông Dương cũng phải xử lý, cái quái gì mà cảnh sát bị cấm dục lâu ngày và cô gái nông thôn đẹp nhất, chuyện này thì liên quan gì đến cái tên Quý Đông Dương đó chứ.”

Tần tổng đây là đang ghen tị????

Trợ lý: “...Vâng, tôi đã biết, lập tức đi làm.”

Sau khi trợ lý rời khỏi, Tần Sâm vào weibo của Cảnh Tâm, vài phút sau liền thoát ra, gọi cho Cảnh Tâm một cuộc điện thoại.

Cảnh Tâm vừa ăn cơm trưa xong, nhìn tên hiển thị trên màn hình thì ngáy ra một lúc, rất nhanh liền bắt máy: “Xin chào Tần tổng.”

Tần Sâm nghe được âm thanh của cô không nhịn được cười cười: “Tôi vừa biết chuyện trên weibo, lập tức gọi điện thoại cho em.”

Thành ra là như vậy, Cảnh Tâm có chút phẫn khích nói cho anh: “Tôi đã rất lâu chưa được thành từ khoá tìm kiếm hot nhất, lần này có ba từ khoá tìm kiếm hot nhất thì trong hai cái đầu có tên tôi.” Cảm giác như mình sắp nổi tiếng.

Một chuyện nhỏ thế mà cũng vui mừng như vậy, nếu anh cho cô làm nữ chính thì không biết sẽ vui đến thế nào?

Cảnh Tâm còn nói: “Nghị Ninh nói anh đang đi công tác?”

Tần Sâm cười cười: “Đúng vậy, ở thành phố S.”

“Uhm.” Cảnh Tâm mím môi bất giác cười cười, “Vậy khi nào anh đi công tác về tôi mời anh ăn cơm, lần trước nói muốn mời anh một bữa cơm thật tốt.”

Tần Sâm nhướn mày: “Tôi nghĩ em đã quên chuyện này.”

Cảnh tâm không hiểu sao có chút chột dạ, đúng là lúc trước cô đã quên mất, không nhịn được nhớ lại, nếu cô thực sự quên thì anh sẽ làm thế nào?

“Nếu em thực sự quên mất, vậy tôi sẽ mời em ăn cơm.”

Cảnh Tâm sửng sốt, không phải vừa rồi cô đã đem lời trong lòng nói ra chứ? Sao anh lại biết cô đang suy nghĩ cái gì...

Cảnh Tâm cảm thấy có chút lúng túng, vội vàng nói: “Vậy khi nào anh trở về chúng ta sẽ liên lạc.”

Tần Sâm nói: “Được.”

Kết thúc cuộc gọi, Cảnh Tâm hít một hơi thật sâu, đi đến trên nệm yoga tập một bài, lúc cô mở lại weibo, phát hiện từ khoá tìm kiếm thứ nhất và thứ hai đã không còn, cô gái nông thôn Cảnh Tâm trở thành từ khoá tìm

kiếm thứ nhất, chuyện kỳ quái gì vậy, lại phát hiện ra Hoa Thần vừa đưa ra một tuyên bố.

Công ty điện ảnh Hoa Thần v: Nhân vật chính bộ phim điện ảnh này do nhà sản xuất và đạo diễn Chương quyết định, ban đầu nhà sản xuất cũng đã liên hệ với ảnh hậu Chu Duy, nhưng lịch làm việc của cô ấy đã kín hết, cho nên không thể nhận vai này, trải qua quá trình tuyển chọn cuối cùng đã xác định nữ chính là nữ diễn viên Lục Tuyết Tâm. Cuối cùng, chúng ta có thể thấy Thần tổng hoàn toàn trong sạch, anh ấy và nữ diễn viên Lục Tuyết tâm không hề có quan hệ, đoàn làm phim mượn chó của Thần tổng để quay phim, đến lúc đó sẽ xuất hiện trong bộ phim, hoan nghênh các bạn đến rạp chiếu phim xem.

Màn ghép đôi này đầu do bức ảnh chụp cùng với Bồ Duệ.

Bên dưới là một màn náo nhiệt, Cảnh Tâm trở mình, xem ra hai từ khoá tìm kiếm kia do Thần Sâm sai người gỡ bỏ.

Nhìn đến câu kia “Chúng ta có thể thấy Thần tổng hoàn toàn trong sạch”, cô nhện không được nở nụ cười, thật ra cô biết Thần Sâm và Lục Tuyết Tâm không có gì, tối qua ở ngoại ô quay phim, có thể bảo vệ không chặt chẽ, mới làm cho phóng viên có thể nhân cơ hội trà trộn vào đoàn làm phim.

Nhưng tại sao từ khoá tìm kiếm của cô và Quý Đông Dương cũng không thấy đâu? Thật kỳ lạ.

Buổi tối cô và Chu Nghi Ninh đến một nhà hàng Nhật cao cấp ăn cơm, Cảnh Tâm hôm nay vừa trở thành từ khoá tìm kiếm hot nhất, vào nhà hàng liền có nhân viên nhận ra cô, ánh mắt trong suốt nhìn chằm chằm vào cô, lúc cô ấy mang thức ăn lên còn nhân cơ hội nói: “Bình hoa tôi là fan của cô, tôi thấy cho dù cô diễn cô gái nông thôn cũng là cô gái nông thôn tốt nhất!”

Cảnh Tâm: “...Cảm ơn cô nha.”

Chu Nghi Ninh ngẩng bên cạnh cười không ngừng: “Đó không phải là hoa khôi nông thôn à!”

Nhân viên phục vụ: “A đúng đúng đúng! Hoa khôi nông thôn! Tôi cảm thấy anh Đông và cô vô cùng xứng đôi!”

Cảnh Tâm: “...”

Sau khi nhân viên phục vụ đi khỏi, Chu Nghi Ninh vẫn còn cười, Cảnh Tâm trừng mắt nhìn cô ấy một cái.

Sau khi toàn bộ thức ăn được mang lên, Cảnh Tâm như thường lệ chụp ảnh đăng lên weibo.

Cảnh Tâm v: Hôm nay lên từ khoá tìm kiếm hot nhất, ăn bữa đại tiệc chúc mừng một chút!

Chu Nghi Ninh đã định ăn luôn vài miếng sushi, lúc này lại gần nói cho Cảnh Tâm: “Gần đây tôi đến một đoàn làm phim đóng vai nữ phụ, phim cổ trang, vào vai một hiệp nữ nhỏ!”

Cảnh Tâm nghiêng đầu nhìn cô: “Cô không sợ anh họ cô làm cho đoàn làm phim đem vai diễn của cô cắt bỏ à!”

Chu Nghi Ninh bĩu môi: “Vì vậy tôi mới gọi cô cùng đi ăn cơm, sau đó thuận tiện giúp tôi nghĩ biện pháp, khẳng định cô có thể giúp tôi, tôi vừa mới tốt nghiệp không lâu, chỉ đi thực tập trong công ty của gia đình một thời gian, thật sự tôi cũng không biết mình muốn làm cái gì. Thật ra tôi đã để ý cô từ trước, lại cùng cô diễn nửa ngày trong đoàn làm phim, mấy hôm này đều ở trong đoàn làm phim, cảm thấy... Làm diễn viên thực sự rất tốt, tôi nghĩ sẽ làm diễn viên.”

Cảnh Tâm: “Cô đã để ý tôi từ trước?”

Chu Nghi Ninh trừng cô: “Trọng điểm không phải chuyện này được không?!”

Cảnh Tâm: “Đã sớm để ý tôi, còn không thừa nhận là thích tôi.”

Chu Nghi Ninh: “...”

Hai người vừa ăn vừa trò chuyện, tình huống của Chu Nghi Ninh và Cảnh Tâm không giống nhau, lúc trước cô có thể tiến vào giới giải trí là nhờ anh trai cô giúp.

Chu Nghi Ninh hừ hừ nói: “Tôi vừa không có anh trai, anh họ tôi tin tưởng nhất cũng không giúp tôi.”

Cảnh Tâm bỗng nhiên nhớ đến chuyện gì, hỏi Chu Nghi Ninh: “Lần trước cô nói, trong tất cả các anh chị họ thì chỉ có Tề Sâm dám cùng trưởng bối đối nghịch... Đây là sự thật sao?”

“Đó là đương nhiên, không thì tôi cũng không tìm anh ấy làm nơi lương tựa! Từ nhỏ đến lớn anh ấy đâu không nghe lời, các trưởng bối đều không làm được gì, tôi từ nhỏ đã rất hâm mộ anh ấy, muốn làm gì thì làm cái đó, tự do tự tại. Mới trước đây các trưởng bối vẫn còn mang anh ấy ra nói, nhưng cô xem bây giờ anh ấy không phải rất tốt sao? So với các anh em họ khác chưa ai bằng anh ấy đâu.”

Cảnh Tâm nghe được xấu hổ, đây là khen hay là nói xấu anh đây?

Không nghĩ tới Tề Sâm tổng anh minh thần võ bây giờ, đã từng là một thiếu niên có vấn đề nha!

BÌNH HOA GIỚI GIẢI TRÍ

Mạch Ngôn Xuyên

dtv-ebook.com

Chương 12

Lòng hiếu kỳ của Cảnh Tâm nổi lên: “Trước đây anh ấy đã làm những chuyện gì vậy?”

“Anh ấy đã làm rất nhiều chuyện, kể một ngày một đêm cũng không xong! Nếu cô muốn biết thì tự đi hỏi anh ấy đi, hôm nay trước tiên phải nói về chuyện của tôi, mau giúp tôi suy nghĩ bước tiếp theo nên làm gì bây giờ.” Chu Nghi Ninh vỗ tay một cái, bỗng nhiên nở nụ cười, “A đúng rồi, người đại diện của cô còn muốn ký hợp đồng với nghệ sĩ nữa không?”

Cảnh Tâm vô cùng tiếc nuối nói với cô ấy: “Cho dù ký cũng không ký với cô.”

Chu Nghi Ninh kêu to: “Vì sao!”

Cảnh Tâm chỉ vào người mình: “Tôi rất hiểu chị ấy, khẳng định chị ý sẽ nói, có một người như em cũng đủ làm chị đau đầu rồi, lại đến một người nữa, chị tình nguyện đi chết!”

Chu Nghi Ninh: “...”

Sau khi thảo luận xong, Cảnh Tâm cũng không thể giúp Chu Nghi Ninh nghĩ ra được giải pháp nào, chính mình còn có một đồng khó khăn do người nhà gây ra, đối với chuyện của Chu Nghi Ninh đúng là lực bất tòng tâm.

Buổi sáng hôm sau, Thẩm Gia đến nhà cùng Cảnh Tâm đi đến địa điểm quay phim, thuận tiện nói cho cô hai tin tức tốt: “Một hợp đồng quảng cáo, hai tiết mục truyền hình.”

Mắt Cảnh Tâm sáng lên: “Quảng cáo cái gì? Chương trình truyền hình gì?”

Trở thành từ khoá tìm kiếm hot nhất đúng là tốt, ngay lập tức sẽ được làm việc.

Thẩm Gia liếc mắt nhìn cô một cái: “Đầu gọi đầu. Có một chương trình chị đã từ chối, còn chương trình trang điểm thì nhận.”

Cảnh Tâm bĩu môi: “Chương trình kia sao lại từ chối vậy?”

Thẩm Gia mỉm cười: “Chương trình kia là ngôi sao xuống nhà nông, có thể vì vai diễn cô gái nông thôn của em được biên kịch chương trình coi trọng, sau đó em lại không nổi tiếng, chương trình này thù lao cũng không cao, còn đúng lúc trời nóng, tổ chương trình đương nhiên liên hệ với chị đầu tiên.”

“Làm sao... Em muốn đi?”

Cảnh Tâm: “...”

Thật ra đi một chút cho biết cũng được, dù sao... Nhàn rồi vẫn là nhàn rồi.

Thẩm Gia khinh bỉ cô: “Nghĩ cũng đừng nghĩ, thà rằng cho em làm bình hoa, cũng không cho em đi tham gia chương trình này, để tránh sau chương trình này em trở thành trò cười.”

Cảnh Tâm chu miệng: “Hả, vậy thì không đi nữa.”

“Em cùng Tần Sâm thế nào rồi?”

Cảnh Tâm vội vàng nói: “Tần Sâm đang đi công tác ở thành phố S, em nói với anh ấy, chờ khi nào anh ấy về em sẽ mời một anh ấy một bữa cơm!”

Thẩm Gia lập tức biến thành một khuôn mặt tươi cười: “Chờ hai người hẹn xong thời gian địa điểm nhớ nói cho chị biết.”

Cảnh Tâm phòng bị nhìn Thẩm Gia: “Chị muốn làm gì... Đừng sắp đặt phóng viên đến nằm vùng nha! Cái gì cũng chưa xác định mà!”

Thẩm Gia nghĩ nghĩ: “Cũng có đạo lý, chẳng may em và anh ta không thành, cũng không đến mức mất mặt.”

Cảnh tâm: “...”

Đi đi đi, cái gì cũng đều là chị định đoạt!

Kế hoạch ban đầu của đoàn làm phim là quay cảnh diễn chung của Cảnh Tâm và Lục Tuyết Tâm, Cảnh Tâm đã làm xong tạo hình của mình đợi hơn một giờ, Lục Tuyết Tâm vẫn chưa đến, một lát sau, đạo diễn rất đau đầu nói với các cô: “Lục Tuyết Tâm hôm nay không khoẻ nên xin phép nghỉ, hôm nay không có cách nào quay được cảnh này, vài ngày sau thì quay ở nơi khác, địa điểm quay đã hẹn trước xong rồi, không thể thay đổi, cảnh quay này cũng chỉ có thể dời lại để sau thôi.”

Thẩm Gia nhíu mày: “Sao cô ta lại không đem việc này nói sớm hơn?” Không nên để một đám người bọn họ ở chỗ này đợi cô ta lâu như vậy mới nói.

Đạo diễn cũng vô cùng tức giận, nhưng cũng không có biện pháp nào khác: “Được rồi, như vậy các cô về trước đi.”

Sau khi nghe đạo diễn nói xong, Cảnh Tâm có chút buồn buồn sờ lưng Bố Duệ. Lục Tuyết Tâm không phải vì chuyện trên weibo mà cáu kỉnh đấy chứ? Lúc trước cô và cô ấy cũng có vài lần diễn chung, đã nghe qua chuyện bất quá của mấy thợ trang điểm, Lục Tuyết Tâm bình thường rất hay dở tính đại tiểu thư của mình ra.

Việc đã đến nước này, Cảnh Tâm cùng Thẩm Gia chỉ có thể đi về trước.

Vài ngày sau Cảnh Tâm cũng không phải quay phim, vừa đúng lúc có thời gian quay quảng cáo.

Mái tóc dài đen nhánh đến thắt lưng của Cảnh Tâm rất được các hãng d'ầu gội d'ầu gội thích, từ khi bước vào giới giải trí cô đã đóng không ít quảng cáo d'ầu gội d'ầu gội.

Cảnh Tâm mặc một bộ lễ phục ngắn màu đen, thiết kế cổ chữ v ôm sát lấy cơ thể, làm nổi vóc người duyên dáng gợi cảm của cô, một đôi chân dài thẳng tắp khiến người ta phải ngoái nhìn. Nhân viên công tác c'ần quạt gió thổi v'ề hướng Cảnh Tâm, mái tóc dài đen nhánh theo gió bay lên, hai bệ máy quay phim quay rất nhi'ều góc độ, sau khi quay xong, tiếp theo còn phải quay vài cảnh cận cảnh mái tóc.

Cảnh Tâm rất chú tâm trong công việc, nhìn không chớp mắt, vô cùng tập chung.

Đột nhiên có một thân ảnh cao lớn của người đàn ông bước vào studio, nhìn thấy anh nhân viên công tác vô cùng kinh ngạc, anh d'ơ lên một ngón tay làm dấu không được có lên tiếng, nhân viên công tác vội vàng che miệng.

Thẩm Gia nhìn thấy anh vội vàng đi đến chào một tiếng: “T'ần tổng.”

T'ần Sâm gật d'ầu, nhỏ giọng nói: “Còn bao lâu nữa thì xong?”

Giữa trưa nay anh đáp máy bay v'ề tới thành phố B, xử lí xong chuyện của công ty liền gọi điện thoại cho Cảnh Tâm, Thẩm Gia nghe, nói Cảnh Tâm đang quay quảng cáo.

Thẩm Gia nhìn d'ồng hồ “Chắc khoảng hơn một giờ nữa, trước 7 giờ là có thể kết thúc.”

Nhân viên công tác mang ghế đến cho T'ần Sâm, T'ần Sâm nhìn thoáng qua, không có ng'ãi xuống, ánh mắt nhìn v'ề phía Cảnh Tâm dưới ánh đèn, nửa phút sau mới nói: “Tôi ở đây chờ cô ấy.”

Thẩm Gia nhìn thoáng qua Cảnh Tâm, đáy lòng có chút hưng phấn, trên mặt lại biểu hiện vô cùng bình tĩnh: “Được.”

Gần 7 giờ, Cảnh Tâm kết thúc công việc, giẫm giày cao gót đi về phía Thẩm Gia, ánh mắt chạm vào người đàn ông bên cạnh Thẩm Gia, thoáng chốc ngây tại chỗ.

Đuôi lông mày của Cảnh Sâm nhếch lên, khoé miệng hơi cong lên, nhìn cô.

Cảnh Tâm không nghĩ anh lại đột nhiên xuất hiện như vậy, áp chế nhịp tim đang tăng tốc cùng một tia vui sướng trong lòng, hít sâu mấy hơi.

Đi đến trước mặt anh, lộ ra nụ cười đáng yêu: “Tần tổng, sao anh lại đến đây?”

Cô ấy chẳng lẽ không biết bây giờ mình mặc rất ít sao? Tần mắt Tần Sâm đảo qua ngực cô, híp mắt nhìn qua mấy lần, nhìn về phía ánh mắt của cô: “Người đại diện của em nói em đang quay quảng cáo ở đây, tôi tới xem một chút, không phải nói chờ tôi về sẽ mời tôi ăn cơm hay sao?”

Cảnh Tâm cúi đầu cười cười: “Lần này tôi không quên, cũng không biết anh bao giờ mới về”

Cũng không nghĩ đến anh sẽ gấp như vậy.

Tần Sâm mỉm cười: “Bây giờ tôi đã về”

Nhịp tim Cảnh Tâm tăng nhanh, vội vàng nói: “Tôi đi thay quần áo, anh chờ tôi một chút.”

Tần Sâm gật đầu: “Được.”

Thẩm Gia đi cùng Cảnh Tâm vào phòng thay quần áo, ôm cánh tay dựa vào tường nhìn cô: “Chị có thể nhìn ra ánh mắt của Tần Sâm, anh ta tuyệt đối không ăn chay, cũng không phải nhà sư tằm, em hiểu rõ rồi chứ, chuyện này có thể là tình yêu, cũng có khả năng chính là giao dịch.”

Trong lòng Cảnh Tâm động một chút, không nói gì, thay một cái váy liền không tay màu hồng cánh sen, tóc dài rũ xuống bên hông.

Thẩm Gia để đồ của Cảnh Tâm lên trên bàn: “Chị đi đây.”

Cảnh Tâm giữ chặt tay Thẩm Gia, cười tủm tỉm nói: “Em biết chị thật sự không nỡ mang em đi bán mà.”

Thẩm Gia ghét bỏ vuốt tay cô: “Đừng để kim chủ ba ba của em đợi lâu!”

Cảnh Tâm: “...” Cảm động không quá một giây.

Từ phòng thay quần áo đi ra ngoài, Tần Sâm đang đứng ở hành lang chờ cô, thấy cô đến gần, khoé miệng cong lên: “Đi thôi.”

Cảnh Tâm cười cười: “Được, anh muốn ăn gì?”

Tần Sâm nghiêng đầu nhìn cô: “Tuỳ em.”

“Vậy đến quán “tủ” gần nhà tôi đi.” Cảnh Tâm đồng ý, đợi lát nữa ăn cơm xong về nhà rất gần, rất tiện nha.

“Em thích là tốt rồi.” Tần Sâm nói.

Cảnh Tâm cúi đầu cười cười.

Sau khi hai người lên xe, Cảnh Tâm mới nhớ ra hỏi: “Vừa nãy tôi thấy có người chào hỏi anh, anh biết người của công ty quảng cáo sao?”

Tần Sâm cười cười: “Em quay quảng cáo này thuộc bộ phận quảng cáo của công ty Khải Sâm, Khải Sâm là công ty của ba tôi, bây giờ đang được ba cùng anh trai tôi quản lý.”

Cảnh Tâm giật mình: “A... Thì ra là như vậy.”

“Anh trai anh tên Tần Khải?”

“Đúng.”

“A...”

Khoé miệng Tần Sâm giương lên một đường cong đẹp mắt: “Về sau em sẽ gặp thôi.”

Cảnh Tâm ngây ra một lúc, lời này là đang ám chỉ cái gì sao?

Tần Sâm đậu xe xong, Cảnh Tâm nghiêng đầu, ánh mắt đen láy nhìn anh: “Nghị Ninh nói, những nữ minh tinh đi ăn cơm với anh đều trở thành từ khoá tìm kiếm hot nhất.” Sau khi Thẩm Gia nhắc nhở cô, cô cũng không muốn bị đưa ra ánh sáng nhanh như vậy, có thể giấu thì giấu trước đã.

Tần sâm không nhịn được bật cười, sau đó nói: “Vậy em có muốn thử một chút không?”

BÌNH HOA GIỚI GIẢI TRÍ

Mạch Ngôn Xuyên
dtv-ebook.com

Chương 13

Đôi mắt trong suốt to tròn đen nhánh của Cảnh Tâm cứ như vậy chăm chú nhìn anh, cảm thấy như anh đang mời cô cùng anh làm chuyện xấu, cô nhớ Chu Nghi Ninh đã nói qua, từ trước đến nay Tần Sâm luôn mặc kệ người khác nói gì, anh vẫn làm những chuyện mình muốn làm. Cho dù bây giờ đã là một tổng giám đốc anh minh thần võ, vẫn không thể thay đổi được sự thật trước kia anh là một thiếu niên cá biệt.

Dù phóng viên có chụp anh ở đây cũng chẳng được xem là chuyện gì, vì anh căn bản không thèm để ý.

Cảnh Tâm đột nhiên nở nụ cười: “Thử thì thử.”

Ánh mắt Cảnh Tâm lấp lánh như ngôi sao đang toả sáng, Chu Nghi Ninh nói cô ấy rất sung bái Tần Sâm có thể sống không theo bất cứ khuôn phép nào, cô đối với anh không thể nói là sùng bái, nhưng rất hâm mộ. Cô và Chu Nghi Ninh giống nhau, đều lớn lên trong khuôn phép đã được ba mẹ sắp xếp sẵn, hiện tại cô còn trẻ nên bọn họ nuông chiều cô, có lẽ qua một hai năm nữa, ba mẹ sẽ tìm cho cô một người đàn ông mà họ cảm thấy phù hợp với cô.

Tần Sâm là người đàn ông đầu tiên giúp vai diễn của cô không bị mất, anh có ý đồ với cô, ai mà biết ý đồ này có thể ẩn giấu tình yêu hay không? Phải thử thì mới biết được.

Với cô mà nói, người đàn ông này vô cùng đặc biệt.

Đuôi lông mày Tần Sâm nhếch lên, Cảnh Tâm mở cửa ra xuống xe.

Hai người sóng vai nhau đi vào nhà hàng, nhân viên phục vụ ở cửa nhận ra hai người, hai mắt hưng phấn nhìn bọn họ, Cảnh Tâm có chút lúng túng,

vội vàng nói mình đã đặt trước bàn.

Nhân viên phục vụ đi lên phía trước dẫn đường, thật ra Tần Sâm rất quen thuộc với nơi này, nhà hàng này anh mở lúc còn niên thiếu, anh đã tới rất nhiều lần, chỉ là cho tới bây giờ chưa bao giờ gặp qua cô.

“O, kia không phải là Tần Sâm sao?”

Phía sau đột nhiên có người kêu lên, Tần Sâm nhú mày, vận khí thật mẹ nó không tốt.

Cảnh Tâm ngay ra một lúc, quay đầu nhìn về phía Tần Sâm, không xác định hỏi: “Hình như có người gọi anh?”

Tần Sâm hạ mí mắt: “Ừ.”

Cảnh Tâm quay đầu nhìn, một đôi nam nữ đang đi về phía hai người, mà người đàn ông kia có vài phần giống với Tần Sâm, trong lòng lập tức nảy ra một suy đoán.

Không, không phải đâu...

Tần Sâm xoay người, nhìn về phía người đàn ông kia: “Anh, chị dâu.”

Cảnh Tâm ngây người, sao có thể là anh trai của Tần Sâm! Vài phút trước anh còn nói sau này sẽ có cơ hội nhìn thấy, không nghĩ tới lập tức ứng nghiệm, tỷ lệ này... Cô mặc niệm.

Hai người hứng thú nhìn chằm chằm vào Cảnh Tâm vài giây, Cảnh Tâm vội vàng nói: “Xin chào anh chị.”

Cuối cùng, bữa tối hai người ban đầu đã trở thành bữa tối bốn người.

Thật ra trong lòng Cảnh Tâm lúng túng không chịu được, cô chỉ nghĩ cùng Tần Sâm ăn bữa cơm thôi, sao có thể trùng hợp gặp anh trai chị dâu anh như vậy?

Gọi xong đồ ăn, người phụ nữ bên cạnh Tần Khải nhìn về phía Cảnh Tâm: “Tôi tên Phương Nguyệt, lớn hơn cô 3 tuổi, cô gọi tên của tôi là được rồi.”

Cảnh Tâm cười gượng: “Được.”

Phương Nguyệt cười cười: “À đúng rồi, 26 tháng sau là hôn lễ của tôi và Tần Khải, đến lúc đó cô và Tần Sâm cùng nhau đến nha.”

Cảnh Tâm ngốc tại chỗ, lần đầu tiên gặp mà đã mời cô tham gia hôn lễ, có phải có chút không thích hợp hay không? Nghiêng đầu nhìn thoáng qua Tần Sâm.

Tần Sâm cau mày dựa vào ghế, cười cười: “Hôm đó em có rảnh không?”

Cảnh Tâm sửng sốt, anh có phải hiểu sai ý rồi hay không? Nếu anh đã nói như vậy, Cảnh Tâm chỉ có thể nhắm mắt nói: “Chắc là có thể đi, tôi muốn nói với người đại diện của mình một chút.”

Tần Sâm gật đầu, nhìn về phía Phương Nguyệt: “Đến lúc đó em sẽ dẫn cô ấy cùng đi.”

Cảnh Tâm: “...”

Đừng tự tiện quyết định mà! Còn chưa chắc là sẽ đi đâu!

Tần Khải nói ít hơn, hầu như đều là Phương Nguyệt nói chuyện, cô ấy nói: “Tôi đã xem qua phim truyền hình cô đóng, mẹ chồng tôi cũng xem, bà ấy còn nói cô rất xinh đẹp, dáng cao chân lại dài, nhưng tại sao lại không nổi tiếng.”

Cảnh Tâm nhất thời bị sắc canh cá trong miệng, trước mặt xuất hiện một chiếc khăn giấy, cô vội vàng nhận lấy xoa xoa miệng, sắc mặt ửng đỏ nói: “Phải không?”

Lời như thế này đã nghe nhiều, cô cũng không biết trả lời sao mới tốt.

Tần Sâm thản nhiên liếc mắt nhìn Phương Nguyệt một cái, Phương Nguyệt vội vàng dựa sát vào người Tần Khải, không hề nhích lời về chuyện này nữa.

Cơm nước xong, Cảnh Tâm gọi phục vụ tính tiền, Tần Sâm đưa thẻ của mình ra, cần lại thẻ của cô trong lòng bàn tay, cứ như vậy thản nhiên nhìn cô một cái: “Để tôi trả.”

Cảnh Tâm nhỏ giọng thì thầm: “Không phải bảo hôm nay tôi mời khách sao?”

Tần Sâm không tập trung nói: “Hôm nay có người khác ở đây, em phải cho đàn ông chút mặt mũi chứ.”

Cảnh Tâm: “...”

Phương Nguyệt và Tần Khải cười nhạo, có người khác ở đây? Trước mặt người trong nhà còn giả bộ.

Lúc gần đi, Phương Nguyệt đột nhiên hỏi Cảnh Tâm: “Cô có biết chơi mạt chược không?”

Cảnh tâm lắc đầu: “Không biết.” Sờ cũng chưa sờ qua.

Phương Nguyệt nở nụ cười: “Bảo Tần Sâm dạy cô, cậu ấy chơi rất giỏi.”

Cảnh Tâm có chút không hiểu, cô có việc gì cần đâu mà phải học chơi mạt chược, tuy nhiên cũng gật đầu một cái: “Được.”

Chờ hai người rời đi, Cảnh Tâm cùng Tần Sâm lên xe, cô đối với Tần Sâm vô cùng tò mò: “Anh thật sự biết chơi mạt chược?”

Tần Sâm lái xe, không để ý chút nào cười: “Biết, rất lợi hại. Em muốn học không? Về sau sẽ dùng đến.”

Cảnh Tâm nghĩ nghĩ: “Trước mắt không cần, chỉ là có chút tò mò.”

“Tò mò cái gì?”

“Nghị Ninh nói anh từ nhỏ đã không nghe lời cùng người lớn trong nhà đối nghịch, rất tò mò trước kia anh là người như thế nào.” Cô thành thật mà nói.

Gió đêm nhẹ lướt, thổi vào người thật sự rất thoải mái, Tần Sâm tắt đèn đi ngủ, hạ kính xe xuống.

Cảnh Tâm nghiêng người nhìn anh, cảm thấy anh hôm nay không giống mọi khi, dựa lưng vào ghế, áo sơ mi màu đen để mở hai nút áo, lúc lái xe đầu lộ vẻ thông dong bình thản, Cảnh Tâm thấy anh thật sự rất là đẹp trai, loại khí chất lưu manh ẩn chứa tận xương đó rất rung động lòng người. Khoé miệng Tần Sâm khẽ nhếch, hỏi cô: “Ngày trước lúc em đến trường, cảm thấy dạng nam sinh như thế nào là xấu.”

Cảnh Tâm nghĩ: “Hút thuốc, đánh nhau, trốn học, xăm hình, trèo tường, bắt nạt con gái...”

Ừ, bây giờ chưa chưa nghĩ ra hết được.

Tần Sâm cười nhẹ một tiếng: “Có để bụng tôi hút thuốc không?”

Cảnh Tâm ngăn người: “Không ngại.”

Tần Sâm đưa tay ra trước mặt cô lấy một bao thuốc và một cái bật lửa kim loại từ ngăn kéo nhỏ trong xe, thành thạo đặt thuốc vào miệng, “Bốp” một tiếng, châm lửa, sau đó dựa người vào ghế, rất nhanh liền phun ra một vòng khói, vẻ mặt lười biếng: “Tôi đâu đã làm qua.”

Cảnh Tâm: “...”

Anh nghiêng đầu nhìn cô một cái, cười nhẹ: “Như thế nào, bị dọa r ồi?”

Cảnh Tâm vội vàng lắc đầu: “Không có, chỉ là có chút giật mình, không nghĩ tới anh trước đây hư hỏng như vậy.”

Hư hỏng sao? T`ân Sâm đưa tay ra ngoài cửa sổ búng đi một ít tàn thuốc, lại phun ra một ngum khói, thanh âm lười nhác không để ý: “Tôi hiện tại cũng rất xấu.”

Mặt Cảnh Tâm bỗng nhiên ửng đỏ, không biết là do cô mẫn cảm hay là tư tưởng không thuần khiết, cảm thấy lời này của anh rất xấu, mang theo chút sắc tình, trêu ghẹo khiến tim cô run lên.

“Bị dọa thật rồi?”

“Không, thật sự không có.”

Nhà cô cách rất gần, không đến 10 phút đã đến cửa khu trung cư, T`ân Sâm đánh tay lái sang bên, khi đi qua thùng rác, thuận tiện ném tàn thuốc vào trong.

Cảnh Tâm nhìn động tác nước chảy mây trôi sinh động lưu loát của anh, trong lòng lại run lên. Xong rồi, cô nhất định là không bình thường rồi, lại cảm thấy sau khi bản tính thật bị bại lộ T`ân Sâm càng đẹp trai hơn trước, ném tàn thuốc thôi mà cũng đẹp trai.

Xe đi vào trong khu trung cư, dừng dưới lầu toà nhà cô ở.

Cảnh Tâm chớp chớp mắt, nhìn về phía T`ân Sâm: “Cảm ơn anh, bữa cơm hôm nay không tính, lần sau tôi sẽ mời lại anh.”

T`ân Sâm nở nụ cười: “Được, ngày mai em có việc gì không?”

Cảnh Tâm có chút ngượng ngùng: “Ngày mai tôi có một chương trình phải ghi hình, tương đối muộn, lần khác sẽ liên lạc lại với anh.”

“Được.”

“Tôi lên nhà trước đây.”

T`ân Sâm gật đầu, khi cô xoay người bỗng nhiên có một trận gió lướt qua, mái tóc đen dài bị gió thổi tung lên, bàn tay để trên tay lái duỗi ra, bắt

được một chút đuôi tóc, đầu ngón tay thon dài như có một tấm tơ lụa mát lạnh lướt qua, lòng bàn tay trống không.

Cảnh Tâm không có chút cảm giác nào, vì hôm nay quay quảng cáo đầu gối đầu, tóc của cô đã trải qua rất nhiều quá trình dưỡng, tự nhiên so với bình thường mượt hơn rất nhiều.

Cô đứng ở ngoài cửa sổ xe, vẫy tay với anh, nghiêng đầu cười, xoay người đi.

Tần Sâm nhìn theo bóng dáng cô, vuốt mấy đầu ngón tay.

Nghĩ đến xúc cảm mượt mà vừa rồi, nhin không được cong khoe miệng.

Cảnh Tâm về nhà, lướt weibo một lượt, trên từ khoá tìm kiếm hot nhất không có tên mình. Cầm điện thoại di động ném sang một bên, chẳng lẽ là vì cô không nổi tiếng?

Hôm sau chuyện đầu tiên khi thức dậy, lên weibo, vẫn là không có.

Cảnh Tâm xoa xoa mặt, được rồi, định luật kia của Tần Sâm không có tác dụng khi dùng trên người cô.

Hôm sau, sau khi ghi hình xong chương trình trang điểm, Cảnh Tâm tiếp tục phải đến đoàn làm phim, tối đó quay phim vào ban đêm.

Thật ra hôm nay Lục Tuyết Tâm đi rất sớm, Cảnh Tâm thay xong quần áo thì cô ta cũng đến, hai người đối mặt, Cảnh Tâm nhìn Lục Tuyết Tâm cười cười: “Sớm nha.”

Lục Tuyết Tâm cười gượng: “Ừ, nghe nói lần trước các cô phải đến không một chuyến, xấu hổ quá.”

Chuyện này còn dùng từ nghe nói sao? Đạo diễn đã quy định thời gian, đoàn làm phim không ai dám đến muộn, Cảnh Tâm đặc biệt nghiêm túc gật đầu: “Đúng vậy, đợi rất lâu, kết quả cô không tới, mọi người đều uống

công cả một buổi sáng, lần sau nếu cần xin phép, vẫn là xin phép sớm một chút.”

Lục Tuyết Tâm: “....”

Cảnh tâm cười cười, rời đi.

Lục Tuyết Tâm trở lại phòng trang điểm của mình, đem điện thoại di động ném vào bàn trang điểm: “Tức chết tôi, cô ta dựa vào gì mà dạy dỗ tôi! Xét về địa vị thì cô ta vẫn còn kém tôi vài bậc!”

Thợ trang điểm vội vàng an ủi: “Đừng nóng giận, tí nữa còn phải trang điểm, tức giận sẽ không xinh đẹp đâu.”

Tính tình đại tiểu thư của Lục Tuyết Tâm lại bộc phát.

Cảnh Tâm ngửi một bên đợi hơn nửa tiếng, Lục Tuyết Tâm và trợ lý cuối cùng cũng đi ra.

Hôm nay Lục Tuyết Tâm diễn cảnh nữ cảnh sát nằm vùng giả vờ bị lừa, cũng bị giam vào trong xe, Cảnh Tâm không có lời thoại, cơ bản chỉ là chờ Lục Tuyết Tâm lên xe, mắt đối mắt vài cái, làm phong nền trang trí cho cô ta.

Cảnh Tâm và hơn mười diễn viên quần chúng bị trói ở trên xe, xe hôm nay phơi nắng cả một ngày, cho dù đến tối thì trong xe vẫn rất oi bức, hơn nữa không gian rất nhỏ, cô cùng mười mấy người thi nhau chen chúc, phía dưới còn có đạo diễn cùng nhân viên đoàn làm phim, càng bu ãn bức.

Lục Tuyết Tâm bị đạo diễn hô “Cắt” vài lần, Cảnh Tâm nóng lòng chờ ở bên trong, trên người cô mặc chiếc áo sơ mi kiểu cũ có chút dày, còn không thông khí, cô bắt đầu đổ mồ hôi.

Lục Tuyết Tâm làm cái quỷ gì mà “Cắt” nhiều như vậy chứ.

Đợi mười mấy phút, Lục Tuyết Tâm diễn cảnh nữ cảnh sát bị ném lên xe, trước mặt là người đàn ông hùng hùng hổ hổ cảnh cáo các cô đảng hoàng

một chút, máy quay hướng về phía Lục Tuyết Tâm, quay cận cảnh.

Cuối cùng cảnh này cũng quay xong, còn một cảnh nữa.

Được nghỉ ngơi hơn mười phút trước khi quay tiếp, Thẩm Gia đưa cho cô chén nước: “Làm sao lại nóng như vậy?”

Cảnh Tâm đang hít thở không khí trong lành, lấy tay quạt quạt: “Trong xe có hơn hai mươi người, có thể không nóng sao?”

Thẩm Gia cười cười: “Nhịn một lúc nữa là xong rồi.”

Cảnh Tâm uống liền mấy ngụm nước, gật đầu: “Vâng, sau khi quay xong cảnh này, hình như một thời gian ngắn nữa em mới phải quay tiếp.”

“Có một phim điện ảnh muốn mời em làm khách mời.” Thẩm Gia nói, “Chị còn chưa trả lời.”

“Phim điện ảnh gì vậy?” Cảnh Tâm hứng thú.

“”

“...”

Hôm sau, Thẩm Gia cũng không nhận vai khách mời này cho Cảnh Tâm, bởi vì có một cái tốt hơn, là một bộ phim HongKong, cũng là nhân vật khách mời.

Cảnh Tâm nghe xong đội ngũ diễn viên của phim này, mắt sáng rực lên.

Sao cô lại cảm thấy từ sau khi quen Tần Sâm, vận khí của cô càng ngày càng tốt hơn nhỉ?

Thẩm Gia cười vô cùng vui vẻ: “Còn một chuyện tốt nữa.”

Cảnh Tâm mở to hai mắt: “Còn nữa?”

Thẩm Gia gật đầu: “Vai diễn trong bộ phim "Thế giới trong lòng anh" năm ngoái của em đã được tham dự lên hoan phim Kim Kê*.”

Cảnh Tâm vui vẻ nói: “Oa, vậy em thì sao? Em diễn nhiều vai nữ phụ như vậy, có phải là có thể được giải nữ phụ xuất sắc nhất hay không.”

Khoé miệng Thẩm Gia run rẩy: “Người được đề cử giải là vai nữ số hai, em là nữ số ba, em có thể đến cọ xát với thảm đỏ một chút.”

BÌNH HOA GIỚI GIẢI TRÍ

Mạch Ngôn Xuyên

dtv-ebook.com

Chương 14

“Thế giới trong lòng anh” là bộ phim điện ảnh Cảnh Tâm đóng vào tháng 5 năm ngoái, sau giai đoạn hậu kỳ gia thế bối cảnh của cô bị đưa ra ánh sáng, ồn ào huyền ảo vô cùng, thời điểm đó vừa đúng lúc đi tuyên truyền phim, tháng 9 bắt đầu công chiếu, bất ngờ đạt doanh thu cao nhất phòng vé, thuộc về dạng điện ảnh ăn khách nhờ yếu tố ngược với lẽ thường, nam nữ chính nam nữ hai đầu đầu trở lên vô cùng hot.

Thời gian đó mọi người trong đoàn làm phim đều nghĩ cách để mình trở lên nổi tiếng hơn, còn Cảnh Tâm thì bị ngưng hoạt động trong một thời gian ngắn, chờ cơn sốt của bộ phim hạ nhiệt, cô mới xuất hiện một lần nữa trước mắt công chúng.

Lúc đó cô chiếm vị trí từ khoá tìm kiếm hot nhất một thời gian, vừa đúng lúc bắt đầu tuyên truyền truyền phim, Thẩm Gia nói bộ phim này sở dĩ đạt doanh thu cao nhất phòng vé, cũng coi như có công lao của cô, nhưng một chút chỗ tốt cô cũng không chiếm được, đúng là thiệt thòi lớn.

Thẩm Gia nói cho cô: “Lần này Lục Tuyết Tâm được đề cử giải nữ diễn viên chính xuất sắc nhất.”

Cảnh Tâm: “... Hả.”

À đúng rồi, “Thế giới trong lòng anh” nữ chính là Lục Tuyết Tâm.

Ban đầu quan hệ giữa Cảnh Tâm và Lục Tuyết Tâm còn tạm được, nhưng hình như từ sau khi vào đoàn làm phim “Giải thoát”, trạng thái bình yên giữa hai người đã có chút biến đổi, Cảnh Tâm có chút không hiểu, Lục Tuyết Tâm là nữ chính đi tranh góc kính với nữ phụ số bốn như cô làm cái gì?

Thẩm Gia vỗ vỗ vai cô: “Còn hai mươi ngày, chuẩn bị thật tốt, diện cho xinh đẹp đi ké thăm đồ cho nổi chút xíu mới được.”

Cảnh Tâm: “...”

Nữ số ba đúng là không có địa vị, đi thăm đồ mà cũng phải đi ké.

Gần đây chuyện tốt đến không ngừng, tâm tình Cảnh Tâm vô cùng tốt, cho nên khi Cảnh Lam Chi gọi điện thoại bảo về nhà ăn cơm, cô sáng khoái đồng ý rồi.

Buổi chiều, Cảnh Tâm nhận được điện thoại của Tần Sâm, cô cười gọi anh: “Tần tổng.”

Tần Sâm nghe ra giọng trêu chọc của cô, khoé miệng cong lên: “Tối nay định làm gì?”

Cảnh Tâm chẹp chẹp miệng, ở trong lòng trách anh không gọi điện thoại sớm một chút, “Tối nay tôi đã nói với ba mẹ rồi, trở về ăn cơm, trước kia vì chuyện đổi vai diễn, tôi đã gần một tháng không về nhà rồi.” Dừng một chút, mới phản ứng lại có thể anh gọi điện thoại muốn hẹn cô, mím môi bất giác nở nụ cười: “Ngày mai tôi mời anh ăn cơm? Lần này ít nhất cũng là anh ra tay trợ giúp.”

Tần Sâm cười nhẹ: “Cũng được, ngày mai tôi đến đón em.”

Trong đầu Cảnh Tâm hiện lên hình ảnh bộ dáng anh dựa lưng vào ghế, đỏ mặt nói: “Được.”

A, có lẽ trên ngón tay anh còn mang theo dấu thuốc.

Cảnh tâm tưởng tượng mấy hình ảnh kia, tưởng tượng mấy bộ dạng hư hỏng của anh, a đúng rồi, anh nói là mình có hình xăm, không biết là ở chỗ nào đây...

Cô rất ngạc nhiên, cũng muốn nhìn một cái.

Buổi chiều cô trở về Phó Trạch trước giờ cơm một giờ, Cảnh Lam Chi và Phó Khải Minh đều ở nhà.

Cảnh Tâm đi vào ngọt ngào gọi một tiếng: “Ba mẹ.”

Hai người đều cười rất vui vẻ, Phó Khải Minh nói: “Con bé kia, nhiều ngày như vậy mà không thèm trở về thăm ba ba con.”

Cảnh Lam Chi trừng mắt liếc nhìn ông một cái, đem Cảnh Tâm kéo xuống ngồi cạnh mình: “Mấy ngày nay không bận chứ?”

Cảnh tâm liếc nhìn hai người một cái: “Con có bận hay không hai người không phải đâu rõ ràng sao, hỏi con làm gì.”

Hai người ngẩn ra, bất đắc dĩ cười, con bé này ở trong giới giải trí đã lâu, ngày trước cũng chưa từng nhu thuận nghe lời.

Cảnh Tâm theo hai người xem phim truyền hình một lúc, cơm nước xong ra ngoài tản bộ, một lúc sau về phòng khách tiếp tục xem tivi. Cảnh tâm cảm thấy ba mẹ có chuyện muốn nói với cô, chỉ là không biết bắt đầu thế nào thôi.

Vì thế, cô chủ động hỏi: “Ba mẹ, hai người không phải có chuyện gì muốn nói với con chứ?”

Cảnh Lam Chi nhìn thoáng qua Phó Khải Minh.

Phó Khải Minh khụ một tiếng, nhìn về phía Cảnh Tâm: “Tâm bảo bố à, có phải gần đây con đang qua lại với tên tiểu tử Tần gia phải không?”

Tiểu tử Tần gia? Là chỉ Tần Sâm đi.

Cảnh tâm hạ mi mắt, không nói chuyện, chờ câu sau của ba.

Phó Khải Minh nói: “Trước ba có nghe qua một ít lời đồn về cậu ta, tiểu tử kia đã làm không ít chuyện xấu, thường đối nghịch với người lớn trong nhà, người trong nhà đều bị cậu ta làm cho vô cùng đau đầu, cậu ta còn làm cho ba mình tức giận đến mức suýt từ con. Tuy rằng mấy năm nay

đã bột phóng túng không ít, sự nghiệp cũng khá tốt, ngày trước là người như vậy, con cách xa cậu ta ra một chút, ba và mẹ con có mỗi con là con gái, không muốn bị cậu ta vấy bẩn.”

Vấy bẩn...

Cảnh Tâm cảm thấy vô cùng khó xử, ba mẹ vì muốn thuyết phục cô mà đã hợp lại, ngay cả loại từ vấy bẩn này mà cũng dùng tới.

Cảnh Lam Chi nói tiếp: “Không nói đến chuyện trước kia ủa cậu ta, bây giờ bình thường đâu nhìn thấy tin tức của cậu ta với một minh tinh nào đó, vài ngày trước không phải có scandal với Lục Tuyết Tâm sao? Dù sao, con nghe ba mẹ, đừng cùng cậu ta tiếp xúc nhiều quá.”

Mất Cảnh Tâm giật giật, nhìn xuống dưới: “Nói như vậy hình như ba mẹ rất quen thuộc với anh ấy.”

Phó Khải Minh nhú mày: “Dù sao con cứ nghe ba mẹ là được, chúng ta chỉ vì muốn tốt cho con.”

Cảnh Tâm quay đầu nhìn ông một cái, miệng dẫu lên: “Dạ dạ dạ, hai người đâu vì muốn tốt cho con, con muốn đóng phim, hai người cảm thấy nhân vật này không tốt li ên không cho con diễn, con cũng không phải là trẻ con, rất nhiều chuyện có thể tự mình quyết định, hai người cũng đừng quan tâm.”

Cảnh Lam Chi muốn nói lại thôi, qua nửa ngày, vẫn là mở miệng nói: “Tâm bảo bố à, từ năm sau con đừng đi đóng phim nữa được không?”

Cảnh Tâm lập tức trả lời: “Không được, chúng ta không nói chuyện này nữa, nói thêm nữa là con sẽ tức giận, hai người cũng không vui.”

Hai vợ chồng liếc nhau, Phó Khải Minh buông tay: “Được được được, không nói nữa, vậy con nhớ kỹ lời ba mẹ nói, cách xa Tâm Sâm một chút.”

Cảnh Tâm không nói lời nào, quay đầu sang chỗ khác.

Cùng lúc đó, trong phòng khách của Tầ gia mở bàn mạt chược vô cùng náo nhiệt, Tầ Sâm đêm nay vận vô cùng tốt, đã thắng được rất nhiều, không chút nhường tay.

Phương Nguyệt cùng mẹ Tầ bị thua không cam lòng, lại không làm gì được, Phương Nguyệt không nhịn được nói: “Cậu lương tay một chút không được sao?”

Tầ Sâm ngâm điếu thuốc, lãnh đạm nói: “Không được.”

Một lát sau, ba Tầ từ trên lầu đi xuống, “Tầ Sâm, anh đến thư phòng một chút.”

Tầ Sâm tiện tay ném bài về phía Chu Nghi Ninh nói: “Em tiếp, thua tính cho anh.”

Tầ Sâm vào thư phòng, nhìn về lão nhân gia: “Ba, chuyện gì?”

Sắc mặt ba Tầ nghiêm túc: “Lần trước tôi không phải đã nói với anh, bảo anh không được trêu chọc nhà đầu Phó gia nữa hay sao? Đó là chuyện riêng của nhà người ta, anh đừng gây thêm phiền toái cho người trong nhà nữa được hay không?”

“Chuyện lần trước không phải con tự mình gánh vác sao? Chưa gây thêm phiền toái gì cho ba.”

“Anh cho là mặt mũi mình lớn bao nhiêu? Còn không phải là nể mặt nhà họ Tầ nên mới không so đo với anh!”

Tầ Sâm sờ cằm, lười nhác lên tiếng: “Được, cảm ơn nhà họ Tầ của chúng ta, con đi về trước.”

Ba Tầ ở phía sau đập bàn rống: “Mẹ kiếp anh là tên tiểu tử thôi! Lần nào tôi nói chuyện anh cũng không thèm nghe! Có tin hay không lão tử đánh chết anh! Anh đứng lại đó cho tôi!”

“Ba à vẫn là tiết kiệm một chút sức lực để đỡ mẹ con đi, bà ấy hôm nay thua có vẻ thảm.”

Ném một câu, T`ân sâm cũng không quay đầu lại, đi thẳng xuống lầu.

Vừa xuống dưới lầu, Chu Nghi Ninh bên kia hô to: “Anh họ, vừa rồi bọn họ bắt nạt em! Em đâu thua hết! Anh mau đến cứu em!”

T`ân Sâm nhìn quăng một câu: “Tự mình chơi, anh về trước.”

Chu Nghi Ninh hoảng, vội vàng đến níu anh lại: “Không được mà, anh không thể đi, em không đủ tiền thua!”

T`ân Sâm cười nhẹ: “Tính vào của anh.”

Chỉ chờ những lời này! Chu Nghi Ninh lập tức buông tay, vui vẻ chạy về.

Mẹ T`ân vừa rồi thua không cam lòng, hướng anh gọi: “Con trai, con thắng mẹ nhiều như vậy sao có thể đi như thế?”

Thân hình cao lớn của T`ân Sâm đưa lưng về phía mọi người, quay đầu, khoé miệng nhếch lên: “Mẹ, một thời gian nữa con sẽ mang về một cô gái để cùng mẹ chơi đùa.”

Mẹ T`ân ngây ra một lúc: “Cái gì cô gái?”

Người anh đã mất dạng.

Chu Nghi Ninh trừng mắt nhìn tình hình, cười tủm tỉm nói: “Một cô gái vô cùng xinh đẹp, ngực to eo nhỏ chân dài!”

T`ân Sâm đi ra bên ngoài, cúi đầu nhìn Bõ Duệ: “Đi thôi.”

Bõ Duệ lập tức leo lên xe anh ngồi, ngồi chờ ở bên phía tay lái phụ, T`ân Sâm sờ sờ khoé miệng đi mở cửa sau ra, vỗ đầu nó nói: “Về sau mày ngồi phía sau đi, từ bây giờ phải tập thói quen này mới được.”

Bố Duệ vẫy vẫy cái đuôi, chui xuống ng ồi phía sau.

Hôm sau, sau khi ăn cơm trưa Cảnh Tâm liền lấy có đi khỏi Phó trách.

Trở lại nhà trọ của mình, cô vội vàng đến phòng để qu ần áo bắt đầu chọn qu ần áo, Thẩm Gia gọi điện cho cô hỏi: “Em đang làm gì vậy?”

Cảnh Tâm trả lời: “Tối nay em cùng T ần sâm ăn cơm, đang chọn qu ần áo.”

Thẩm Gia bên kia dừng một chút, sau đó nói: “Ba mẹ em gọi điện thoại cho chị, bảo chị trông chừng em, ấn tượng của ba mẹ em về T ần Sâm đúng là không h ết tốt nha.”

“Em biết, tối hôm qua hai người nói với em, bảo em cách xa anh ấy ra một chút.” Cảnh Tâm c ần một bộ váy dài đứng trước gươngướm thử,”
Chị định nói gì với em vậy?”

Thẩm Gia nói: “Chỉ là muốn nói cho em biết một tiếng, nếu em còn muốn chị tiếp tục làm người đại diện của em, chuyện mình và T ần Sâm em phải tự chịu trách nhiệm.”

Cảnh Tâm hừ một tiếng: “Không phải chị mang em đây lên thuy ền giặc hay sao?”

Thẩm Gia a một tiếng: “Vậy bây giờ em xuống vẫn còn kịp.”

“... Em không xuống!”

Thẩm Gia cười vài tiếng: “Vậy không phải, chị cúp đây, đừng quên ngày mai phải đi thử lễ phục.”

Cảnh Tâm vội vàng kêu lên: “Ai chờ một chút, chị chọn giúp em với, một lúc nữa em nên mặc váy dài hay váy ngắn đây?”

“Váy ngắn, càng ngắn càng tốt, T ần Sâm thích con gái chân dài.”

“...”

Sau khi nhận được điện thoại của Tần Sâm, Cảnh Tâm nhìn gương ngấm ngĩa, váy liền màu trắng cách gối 20cm, chân của cô lại vừa thẳng vừa dài, đúng là rất đẹp.

Xác nhận không có vấn đề gì, cầm túi đi về phía thang máy.

Ra khỏi thang máy, hít một hơi thật sâu, đi ra khỏi toà nhà liền thấy Tần Sâm đang dựa vào xe hút thuốc, vẫn là bộ dáng áo sơ mi đen để mở hai nút áo, sườn mặt anh tuấn, thân thể cường tráng, trên trán có một ít tóc ngắn, đẹp trai theo kiểu lưu manh.

Hình như phát hiện ra cô, anh nghiêng đầu nhìn qua, người không nhúc nhích, miệng thổi ra vài ngụm khói, lập tức dập tắt điếu thuốc, ném vào thùng rác bên cạnh.

Lại ngẩng đầu, phát hiện cô bé kia vẫn còn đứng bất động, anh cười nhẹ.

Cảnh Tâm tim đập có chút nhanh, vội vàng đi qua.

A, xong đời, chộc phải đàn ông xấu có độc.

BÌNH HOA GIỚI GIẢI TRÍ

Mạch Ngôn Xuyên
dtv-ebook.com

Chương 15

Tần Sâm đi đến trước mặt Cảnh Tâm, cô mặc một bộ váy ngắn màu trắng, xương quai xanh tinh xảo, làn da trắng nõn, mái tóc dài đen sẫm tùy ý để xoã sau lưng, hai chân thanh tú cân xứng lộ ra kết hợp đôi giày cao gót, đôi chân như càng trở lên thẳng tắp thon dài.

Đeo đồ trang sức trang nhã, xinh đẹp như một búp bê sứ.

Cảnh Tâm bị anh nhìn chằm chằm nhìn không được đỏ mặt, mím môi cúi đầu cười: “Chúng ta đi đâu ăn cơm?”

Tần Sâm mở cửa ghế lái phụ ra, cười cười: “Lên xe trước rồi nói sau.”

Cảnh Tâm cúi người ngۆ vào trong xe, khi ngۆ xuống váy ngắn bây giờ càng ngắn hơn, cô đem túi xách để trên đùi che đi.

Rất nhanh xe đã ra khỏi tiểu khu, sau đó Tần Sâm từ từ bại lộ bản tính, cũng sẽ không mang khuôn mẫu của một tổng giám đốc nữa, nghiêng đầu nhìn cô một cái, lười biếng mở miệng: “Muốn ăn cái gì?”

Rõ ràng là cô mời cơm, nhưng cô lại chưa nghĩ ra là ăn cái gì, Cảnh Tâm có điểm lúng túng: “Lần này anh quyết định đi.”

Tần Sâm cười nhẹ, dứt khoát đảo tay lái, quẹo qua.

Cảnh Tâm tuyệt đối không nghĩ đến anh sẽ mang cô ra khỏi nội thành, nhìn ra ngoài cửa sổ là những cánh đồng bát ngát, ánh nắng chói dẫu dần dần biến mất, sắc trời bắt đầu tối. Cô tò mò quay đầu nhìn anh, vô cùng tò mò không biết anh dẫn mình đi đâu.

Tần Sâm không chút để ý cong khóe miệng: “Biết nấu ăn không?”

Cảnh Tâm có chút chột dạ: “Biết một chút.”

Đáp án trong dự liệu, Tần Sâm không nói gì, chỉ là gọi một cuộc điện thoại, Cảnh Tâm nghe được anh nói cái gì mà 40 phút nữa sẽ đến.

Anh kết thúc cuộc gọi, quay đầu nhìn cô một cái, “Em khẩn trương?”

“... Không, không có mà.”

Đây là cánh đồng bát ngát ở ngoại ô, tiếng cười trầm thấp của người đàn ông phá lệ trên gheo, “Yên tâm đi, tôi sẽ không mang em đi bán.”

Cảnh tâm đỏ mặt, quay đầu ra hướng ngoài cửa sổ: “Mới không lo lắng loại sự tình này.”

Rất nhanh, Cảnh Tâm biết anh muốn dẫn cô đi đâu, đi trên đường rất khó thấy tấm biển viết: Khu nghỉ dưỡng XX

Hai chữ XX đầu nhìn không rõ.

Sau hơn 2 giờ đi xe, 8 giờ tối, hai người đã tới nơi.

Khu nghỉ dưỡng này nhìn qua có chút phong cách cổ xưa, không lớn, cũng không có nhiều người, cũng không biết có phải do hôm nay không phải cuối tuần hay không, nhìn qua có vẻ giống kiểu kinh doanh không tốt sắp đóng cửa.

Tuy nhiên không khí vô cùng trong lành, vừa mới xuống xe Cảnh Tâm nhìn không được đi về phía trước vài bước, hít sâu một hơi không khí trong lành, nhìn khu nghỉ dưỡng yên tĩnh này, khoé miệng nhìn không được nhếch lên.

Tần Sâm người này... Thật sự là cùng người đàn ông cô biết trước kia không giống nhau.

Nếu là người đàn ông khác, thấy cô ăn mặc như vậy chắc chắn sẽ đưa cô đến một nhà hàng sang trọng đi.

Tần Sâm đứng phía sau cô, lấy ra một hộp thuốc lá, rút một điếu ngậm trong miệng. Cảnh Tâm nghe thấy âm thanh của bật lửa, quay đầu lại vừa vặn thấy ánh lửa kia chiếu sáng đêm tối, chiếu khuôn mặt anh vô cùng rõ ràng, đôi con người đen sẫm thâm trầm nhìn cô một cái, ánh lửa tắt.

Tim Cảnh Tâm đập mạnh vài cái, giống xe qua núi đột nhiên tăng tốc, nhanh mà cấp bách.

“Đói bụng sao?”

“Bình thường.”

Anh ngậm điếu thuốc đi đến bên cạnh cô, hít một hơi vào bên trong, lười biếng thở ra, sương khói lượn lờ, đi đến phía trước cô, “Đi thôi, đồ ăn chắc là đã chuẩn bị xong.”

Cảnh Tâm nhìn bóng dáng cao lớn của anh, xuất thần vài giây, vội vàng đi theo.

Nhìn điếu thuốc ở đầu ngón tay anh, rõ ràng đã tắt.

Tần Sâm dẫn cô đến một gian phòng, ở ngoài đã nghe thấy âm thanh náo nhiệt bên trong, anh đẩy cửa ra, Cảnh Tâm nhìn thấy bên trong có một đám người, có nam có nữ, tất cả đều mặc trang phục rằn ri, trên mặt cũng là đủ loại màu sắc, đang chơi bài.

Nhìn thấy bọn họ đến sau, đang náo nhiệt đều ngừng lại, liếc về phía sau Tần Sâm một cái, toàn bộ người đều loạt nhìn về Cảnh Tâm phía sau anh, lập tức có người đứng lên kêu: “F*ck, đây không phải là bình hoa sao? Trách không được gọi cậu ta đến cậu ta không thèm để ý, thì ra cậu cậu được em gái xinh tươi này rồi.”

Một người đàn ông bên cạnh nói tiếp: “Tuy nhiên, bối cảnh cô gái này không đơn giản, chỉ có đại ca chúng ta vừa háo sắc vừa dũng cảm, mới dám chơi thôi.”

Tần sâm nhấc chân đá cây súng bên cạnh đi, vừa vặn đụng phải chân người kia: “Miệng sạch sẽ một chút.”

Người nọ hô F*ck, ôm cằm chân nhe rang trợn mắt.

Cảnh Tâm có chút đỏ mặt, những người này mở miệng ra vui đùa đúng là không có chừng mực, lúc này có một cô gái chỉ chỉ phòng trong: “Đồ ăn của hai người đã chuẩn bị xong, ở bên trong đó.”

Tần sâm ném tàn thuốc, quay đầu nhìn cô: “Đi thôi.”

Cảnh Tâm gật đầu, đi theo phía sau anh vào gian phòng nhỏ bên trong.

Tần Sâm ngồi xuống, thân mình lười biếng dựa vào phía sau, nhìn về Cảnh Tâm trước mặt mình, cong khoé miệng: “Sợ?”

Có lẽ với những người bên ngoài, anh là con em nhà giàu, nhưng anh đã có vài năm không kiêu chề được phản nghịch, giao thiệp với một số người nhìn qua trông giống như hư hỏng, nhưng thật ra tâm địa của những người này không hề xấu, chỉ là cuộc sống so với người khác quá tùy tiện.

Theo người nhà anh thì anh không đủ đứng đắn, tính tình thì hư hỏng, trừ bộ dáng đẹp trai biết kiếm tiền, thì là tay ăn chơi số một, con gái nhà ai đi theo anh dường như đều bị anh vấy bẩn.

Cô bé trước mặt anh, được cha mẹ nâng niu trong bàn tay chiêu như công chúa, anh đã nghe qua chuyện của cô, lúc đầu cũng không hề có ý nghĩ trêu chọc cô.

Bây giờ, nếu đã trêu chọc cô rồi, phải cho cô rõ anh là người thế nào.

Cảnh Tâm chớp mắt vài cái, sau đó lắc đầu: “Không có.”

Nếu như vài năm trước, có thể sẽ.

Tần Sâm nhướng mày, chậm rãi nở nụ cười: “Ăn cơm trước đi.”

Cảnh Tâm thật ra cũng đói bụng, cần đưa gấp một miếng thịt nướng, bỏ vào trong miệng mắt liền sáng lên: “Ăn rất ngon.”

Không chút nào khoa trương, hương vị tuyệt đối không kém nhà hàng năm sao.

Tần Sâm cũng cần đưa lên, nở nụ cười: “Đi xa như vậy ăn bữa cơm này, đáng giá sao?”

Cảnh Tâm liên tục gật đầu: “Đáng giá!”

Cho dù không thể ăn, cô cũng nguyện ý đến.

Cách một bức tường, bên ngoài đang ồn ào, lúc Cảnh Tâm buông đĩa xuống, nhận ra đã gần 9 giờ.

Cũng không biết thanh toán như thế nào, ngay cả nhân viên phục vụ cô cũng chưa nhìn thấy.

Tần Sâm nhìn thấu ý nghĩ của cô, nâng cằm về phía cô: “Không cần trả tiền, khu nghỉ dưỡng này là bạn tôi mở, bữa cơm này bọn họ mời.”

Cảnh tâm: “... Bữa cơm này tôi còn phải nợ bao lâu đây.”

Tần Sâm cười một tiếng, đứng lên: “Nợ đi.”

Hai người đi ra ngoài, có người hét to: “Đến uống một chén.”

Trước mặt Tần Sâm liền có hai người, anh liếc liếc mắt một cái, biết bọn họ hôm nay không định về, nếu như anh chỉ có một mình anh, tối nay mang theo Cảnh Tâm, không được.

Nhưng anh vẫn bảo Cảnh tâm ngủ xuống, Cảnh Tâm ngủ xuống bên cạnh anh, nghe anh giới thiệu những người này, có chừng mười người, căn bản không nhớ được.

Có người lại muốn nói giỡn, bị ánh mắt của Tần Sâm nhìn sang, hậm hực ngậm miệng.

Tần Sâm chơi bài một lát, cứ như vậy một chén rượu cũng không bị thua.

Cảnh Tâm không chơi, ngồi bên cạnh xem vô cùng chăm chú, Phương Nguyệt nói anh chơi mặt chược rất lợi hại, không nghĩ đến chơi bài mà cũng lợi hại như vậy.

Tần Sâm nhìn đồng hồ, 10 giờ.

Anh nghiêng đầu nhìn Cảnh Tâm đang hứng trí bưng bưng, đưa tay lấy một lọn tóc đen bên hông, quấn vào ngón tay khẽ kéo một cái: “Đi thôi, tôi đưa em về nhà.”

Cảnh Tâm cảm giác được da đầu bị giật một cái, không đau, có chút ngứa, cô ngẩng đầu nhìn anh: “Hả đi về sao?”

Tần Sâm dựa vào phía sau, nở nụ cười: “Bọn họ đêm nay ở lại đây, em nếu muốn ở lại, cũng được.”

Có người không có ý tốt nói: “Chỉ còn một phòng, muốn ở lại, hai người một gian.”

Mọi người đều cười, sắc mặt Cảnh Tâm có chút đỏ, nhưng cô vẫn cứng rắn chống đỡ: “Vậy không được, tôi phải trở về, mai còn có việc.”

Tần Sâm đứng lên, từ trên cao nhìn xuống cô: “Nếu không muốn ở lại, vậy thì đi thôi.”

Cảnh Tâm vội vàng đứng lên, đùa gì thế, cái gì cũng chưa xác định đâu, làm sao có khả năng ở cùng một phòng.

Trên đường trở về, hai người nói cũng không nhiều, gió đêm thổi vào, cảm giác vô cùng thoải mái.

Tần Sâm chạy xe nhanh hơn lúc tối, cùng một đường đi, nhanh hơn nửa giờ một chút, lúc 12:12 phút, xe đậu dưới lầu nhà Cảnh Tâm.

Cảnh tâm cởi dây an toàn ra, quay đầu nhìn anh, ánh mắt cười cong lên: “Tôi về trước, hôm nay rất cảm ơn anh đã dẫn tôi đi chơi.”

Ánh mắt cô bé này sáng ngời trong suốt, cười đến mức mẹ nó rất đẹp, anh nhìn mà lòng ngứa ngáy.

Tần Sâm lấy ra hộp thuốc lá rút một điếu, ngậm vào miệng châm lửa, ngửa đầu thở ra một ngậm khói, bây giờ mới nghiêng đầu nhìn cô: “Mau trở về đi.”

Cảnh tâm thấy bộ dạng người đàn ông này hút thuốc, lưu manh lười nhác, cả người đều là hơi thở nam tính, trái tim cô đập mạnh, vội vàng gật đầu: “Vâng.”

Cảnh tâm đứng ở ngoài cửa sổ xe, vẫy vẫy tay lại nghiêng đầu cười, mới xoay người đi.

Tần Sâm nhìn bóng dáng của cô đã đi vào toà nhà, hít thật mạnh vài hơi thuốc, lập tức dập tắt, khởi động xe quay đầu, đem tàn thuốc ném vào thùng rác, rời đi rất nhanh.

BÌNH HOA GIỚI GIẢI TRÍ

Mạch Ngôn Xuyên

dtv-ebook.com

Chương 16

Sáng sớm hôm sau, Cảnh Tâm còn chưa rời giường Thẩm Gia đã tới rồi, Thẩm Gia một phen xốc chăn của cô lên: “Rời giường!”

Cảnh Tâm dụi mắt đứng lên, oán giận ngập: “Nếu chị muốn bảo em dậy thì có thể gọi điện thoại cho em trước, đừng lần nào cũng đến vén chăn của người ta lên mà.”

Thẩm Gia nhìn cô chằm chằm, bỗng nhiên nở nụ cười: “Tối hôm qua em về rất khuya?”

Cảnh Tâm gật đầu: “Hơn 12 giờ.” Tắm rửa tẩy trang xong cô mới lên giường, xong lại suy nghĩ miên man một lát, cũng không biết ngủ lúc nào.

Thẩm Gia nhướn mày, ngẫm lại thấy có điểm không thích hợp: “Em đã cùng Tần Sâm ăn cơm ba lần, hai lần trước không có động tĩnh gì thì còn chưa tính, em không có scandal thì không có người chụp, nhưng Tần Sâm lại khác, nhẽ ra đám phóng viên phải nhìn chằm chằm anh ta mới đúng, tại sao lại một chút động tĩnh cũng không có?”

Cảnh Tâm buông lỏng: “Hôm qua bọn em vào trong núi ăn cơm.”

Cầm Thẩm Gia thiếu chút nữa thì rơi xuống: “Núi???”

“Đúng vậy, trong núi, đi xe hơn 2 giờ mới đến nơi.”

“... ”

Chỗ đó có đám phóng viên mới là lạ.

Cảnh Tâm sửa soạn ổn thoả liền bị Thẩm Gia xách đi chọn lễ phục, chuẩn bị để hơn mười ngày sau đi ké thăm đồ ở liên hoan phim.

Xong việc buổi chiều vừa về nhà, liền nhận được điện thoại của Chu Nghi Ninh: “Bình hoa tôi có việc vui đây! Đêm nay tôi mời cô ăn cơm! Chúc mừng cho tôi!”

Cảnh Tâm cảm thấy chắc chắn Chu Nghi Ninh là người hâm mộ của mình, nếu không tại sao lại luôn luôn muốn tìm cơ hội ăn cơm với cô. Tối hôm qua cô đã không ngủ được, hôm nay đi giày cao gót lại phải đứng vài giờ, bây giờ nằm trên ghế sofa động cũng không muốn động, “Tôi mệt quá, cô đến nhà tôi được không? Chúng ta gọi thức ăn bên ngoài về”

Chu Nghi Ninh một chút cũng không ý kiến: “Vô cùng tốt, bây giờ tôi lập tức qua.”

Một tiếng sau, Chu Nghi Ninh đến, còn mang theo một đồng hồ ăn đến.

Cảnh Tâm nhìn khuôn mặt tươi cười vô cùng xán lạn của cô ấy, không nhận được hỏi: “Có chuyện vui gì vậy?”

Chu Nghi Ninh đem đồng hồ để lên bàn giữa đầu cười to ba tiếng: “Ba mẹ tôi không bắt tôi đính hôn nữa.”

Cảnh Tâm cũng không bất ngờ lắm, dù sao vị đại tiểu thư này cũng theo một số tiền lớn đào hôn, cha mẹ cô ấy thoả hiệp chỉ là chuyện sớm hay muộn, bất quá cô vẫn hỏi câu: “Tại sao ba mẹ cô đột nhiên thoả hiệp vậy?”

“Ít nhiều nhờ anh họ tôi.”

Cảnh Tâm mi mắt khẽ nhúc nhích: “Tên Sâm?”

“Đúng vậy, lần trước anh ấy không chỉ đi thành phố S công tác thôi, ba mẹ biết tôi trốn ở chỗ Tên Sâm, tìm anh ấy đòi người, kết quả bị anh ấy nói cho hoảng, suy nghĩ mấy ngày cuối cùng huỷ hôn sự kia đi.” Chu Nghi Ninh nói đến mặt mày hớn hờ.

Cảnh Tâm càng tò mò: “Tần Sâm nói gì vậy?”

Chu Nghi Ninh bẹp bẹp miệng: “Anh ấy nói, nếu cô ấy không thích người đàn ông kia, hai người bắt ép cũng vô dụng, đính hôn có khả năng từ hôn, kết hôn cũng có thể ly hôn.”

“Cứ như vậy sao?”

“Đúng vậy, ba mẹ tôi rất sĩ diện, nếu đính hôn mà từ hôn thì rất khó coi, ly hôn thì càng không phải nói, những lời này thật ra tôi đã nói qua, nhưng hiệu quả lời nói của anh ấy và tôi khác nhau, tôi có thể tưởng tượng được bộ dáng của anh ấy lúc nói những lời này!”

Cảnh Tâm thử tưởng tượng bộ dáng của Tần Sâm khi nói mấy lời kia, bỗng nhiên nở nụ cười, thật ra cô có thể tưởng tượng được.

Lúc này, Tần Sâm cũng không thoải mái, tối qua vừa mang Cảnh Tâm ra khỏi thành phố ăn bữa cơm, người Phó gia liền đến tìm anh hỏi tội.

Phó Cảnh Sâm dựa vào ghế sofa, Tần Sâm ném cho cậu ta bao thuốc, sau đó anh ng ồi xuống đối diện, “Lần này là ba mẹ cậu cử cậu đến đi? Tôi cái gì cũng không có làm, bọn họ lại khấn trương thành như vậy, có phải đã quan tâm hơi quá r ồi không?”

Phó Cảnh Sâm cười cười: “Xem như vậy đi, ai bảo trước kia thanh danh của cậu không tốt.”

Tần Sâm dựa người vào phía sau, thở ra một ngụm khói, có chút tự giễu nhếch miệng: “Tôi cũng không làm chuyện gì trái lương tâm, cũng chưa gây hoạ cho con gái nhà ai.”

Phó Cảnh Sâm nghiêng đầu nhìn bên ngoài cửa sổ, bộ dáng có chút đắm chiêu, Tần Sâm người này, anh đã tiếp xúc vài năm, cùng bên ngoài đồn đại vẫn có chút khác nhau, ít nhất không hư hỏng như vậy. Anh rút điếu thuốc lá để lên miệng, châm lửa sau đó mới nhìn Tần Sâm: “Tôi không phản đối cậu theo đuổi Cảnh Tâm, chính là nhắc nhở cậu vài câu, Cảnh Tâm mặc dù đã ở trong giới giải trí vài năm, nhưng con bé vẫn rất đơn

thuần, cậu phải biết rằng, nếu ngày nào đó con bé bị khi dễ, cậu có nói gì với ba mẹ tôi cũng không xong đâu. Còn nữa, con bé là em gái tôi.”

Tần Sâm hiểu ý tứ trong lời nói của Phó Cảnh Sâm, nếu anh không suy nghĩ kỹ càng, tốt nhất đừng trêu chọc Cảnh Tâm.

Giới giải trí này đủ dạng mỹ nữ, Cảnh Tâm xinh đẹp mọi người đều biết, nhưng cô ấy không nổi tiếng, sau khi gia thế bối cảnh của cô ấy bị lộ anh cũng nghe nói qua, nếu anh thật sự chỉ coi trọng bộ dáng xinh đẹp của cô, sẽ không đợi đến hôm nay.

Giúp Cảnh Tâm giữ vai chỉ là quyết định trong nhất thời, không nghĩ đến tổn sức như vậy.

Tần Sâm anh, từ nhỏ đã có chút quậy phá, còn thích làm theo ý mình, ba mẹ cùng trưởng bối trong nhà đều không có biện pháp dạy dỗ anh, nhìn thấy Cảnh Tâm chỉ vì một vai diễn nho nhỏ mà khó khăn như vậy, nhịn không được ra tay giúp đỡ một chút. Sau đó thì sao? Anh một người đàn ông sắp 30 tuổi, có thể không nhìn ra cô bé kia cẩn thận tiếp cận dò hỏi? Cho dù anh không chủ động, thì cô bé kia cũng liều mạng tìm đủ mọi cách tiếp cận anh.

Ánh mắt của cô có thể làm cho anh mềm lòng, như đụng vào nơi mềm mại nhất trong lòng anh.

Anh nguyện ý giúp cô.

Tần Sâm liếc mắt nhìn Phó Cảnh Sâm một cái, khoé miệng thần nhiên nhếch lên: “Tôi đã biết, tôi sẽ suy nghĩ kỹ càng.”

Cảnh Tâm ở nhà ngày hai ngày, nhịn không được thỉnh thoảng cần điện thoại nhìn chằm chằm, Tần Sâm không gửi một tin nhắn, càng không gọi cho cô một cuộc điện thoại nào, cô đang do dự không biết có nên chủ động một chút hay không.

Ở nhà vô cùng nhàm chán, vừa đúng cuối tuần, anh trai cô đang ở nhà, cô chuẩn bị đi qua đó ăn ké cơm trưa, thuận tiện hỏi thăm một chút tin tức

của Tần Sâm.

Lái xe đến đó, Phó Cảnh Sâm mới từ phòng tập thể thao trên tầng đi xuống, cả người toàn mồ hôi ối.

Mở cửa ra thấy Cảnh Tâm cũng không bất ngờ lắm, chỉ để lại cho cô một bóng lưng: “Anh đi trước tắm rửa một cái.”

Cảnh Tâm a một cái, tự mình đến ng ối trên ghế sofa.

Phó Cảnh Sâm tắm rửa xong, mặc một bộ quần áo màu xám T-shirt cùng quần dài mặc ở nhà đi vào phòng bếp, Cảnh Tâm đi theo phía sau anh: “Anh, hôm nay có thức ăn chưa?”

Anh cũng không quay đầu: “Chỉ có mì thịt bò.”

Cảnh Tâm chu miệng lên: “L ần nào cũng là mì thịt bò, anh nấu ăn giỏi như vậy, không thể đổi món khác sao?”

Lúc này Phó Cảnh Sâm quay đầu, anh nhú mi: “Em cảm thấy anh làm mì thịt bò không thể ăn?”

“Ăn ngon, vô cùng ngon, ngon đến mức có thể mở quán ăn, nhưng cũng không thể lúc nào cũng ăn mì mà.” Cảnh Tâm nhỏ giọng nói th ần, “Trước kia cũng không thấy anh thích ăn mì thịt bò mà, sao bây giờ lại thích ăn.”

Nói xong câu này liền phát hiện mình đã giẫm phải mìn, sao, Lục Tinh, đã nhiều năm không gặp, nhưng từ bé bọn họ đã ở chung một chỗ, lúc lơ đãng thỉnh thoảng cũng nhắc đến cô ấy.

Phó Cảnh Sâm đun nước, giống như không nghe thấy lời của cô, Cảnh Tâm hừ nhỏ một tiếng, chạy ra khỏi phòng bếp.

Có mì thịt bò ăn cũng không tệ.

Hai bát mì đặt lên bàn, Cảnh Tâm ăn vài miếng, nhin không được vụng trộm liếc Phó Cảnh Sâm hỏi, làm bộ lơ đãng hỏi: “Anh... Anh cùng Tần Sâm rất quen thuộc phải không?”

Phó Cảnh Sâm thản nhiên ừ.

Cảnh Tâm lại hỏi: “Vậy trước kia anh ấy có giúp ngôi sao nữ nào dành vai diễn không?”

Phó Cảnh Sâm nhìn cô một cái, như là tự hỏi vài giây rồi mới nói: “Chuyện này anh chưa có nghe qua, nếu em tò mò có thể trực tiếp hỏi cậu ta.”

Cảnh Tâm có loại cảm giác tâm tư của mình bị nhìn thấu vô cùng lúng túng, vội vàng cúi đầu xoa tóc che mặt lại.

Từ nhà Phó Cảnh Sâm rời đi, điện thoại cô ném ở ghế lái phụ kêu lên, cô cầm lên liếc thấy, là Tần Sâm gọi đến, lập tức cho xe tấp vào lề đường, vừa trượt xuống nút nghe: “Tần tổng xin chào.”

Sau buổi tối hôm đó hai người chưa liên lạc, cô thật ra có điểm hoảng, cô không hiểu được tâm tư của Tần Sâm, anh hẹn cô ăn cơm, mang cô đi ra ngoại thành, cho cô hiểu thêm về anh, biết bạn bè trước kia của anh, loại hành vi này biểu hiện cái gì đây? Cô hỏi qua Thẩm Gia, Thẩm Gia bảo anh đang thử cô.

Thử cô làm gì? Cô không hiểu lắm, Thẩm Gia cũng không giải đáp giúp cô, đoán chừng ngay cả chị ấy cũng không hiểu.

Không phải nên là cô thử anh ấy sao? Như thế nào lại ngược đây?!

Tần Sâm nở nụ cười nói: “Anh đang ở phía sau em.”

Cảnh Tâm: “Hả?” Vội vàng nhìn đằng sau, còn... Đúng là trên đường có một chiếc xe màu đen đang đậu, mấy lần trước cô đã ngó qua chiếc xe này.

Tần Sâm mở cửa xe ra, đeo một cặp kính mát từ trên xe bước xuống, đi đến bên cạnh xe của cô, thấy cô còn đang cầm điện thoại di động nhìn anh, thản nhiên cong khoé miệng, giơ tay lên gõ vào cửa kính xe cô, kết thúc cuộc gọi.

Cảnh Tâm vội vàng bỏ điện thoại di động xuống, hạ kính xe.

BÌNH HOA GIỚI GIẢI TRÍ

Mạch Ngôn Xuyên

dtv-ebook.com

Chương 17

Tần Sâm bỏ kính râm xuống, hôm nay anh mặc một chiếc áo sơ mi trắng, bớt chút vô lại của ngày thường, thêm chút thanh cao nho nhã, Cảnh Tâm nhìn mặt anh, hoảng hốt một hồi, mới phản ứng lại được hỏi: “Tại sao anh lại ở chỗ này?”

Xe của anh từ phía sau cô đi ra, đằng sau chính là khu biệt thự, Cảnh Tâm có chút kinh ngạc: “Anh ở chỗ này sao?”

Tần Sâm cười cười: “không phải, anh trai tôi ở chỗ này, anh ấy gần đây bận bận chuẩn bị hôn lễ, chuyện công ty đầu đầy cho tôi, tôi đến đây lấy một tập tài liệu.”

anh bình thường rất ít đến đây, không nghĩ đến lần này có thể gặp được cô.

một người ở trên xe, một người đứng bên ngoài, có chút không bình thường, Cảnh Tâm mở cửa xuống xe, đứng trước mặt anh: “Chắc anh bận rộn rất nhiều việc phải không?” Cho nên mấy ngày hôm nay mới không có thời gian liên lạc với cô, là như vậy đúng không?

Tần Sâm như là nhìn thấu tâm tư nhỏ của cô, cười nhẹ một tiếng, khoe miệng cong lên: “Có chút bận rộn, buổi tối phải bay đến thành phố S.”

Cảnh Tâm âm thầm một tiếng, cảm giác không khí trở nên kỳ lạ, vì điều này cô nhất thời không biết nên nói cái gì, chính là ngửa đầu nhìn mặt anh, không vì cái gì cả, chỉ là muốn nhìn thôi.

“Em đến đây tìm anh trai sao?” Tần Sâm cũng biết Phó Cảnh Tâm ở đây.

“Vâng.” Cảnh Tâm gật đầu.

Tần Sâm nhớ đến lời nói của Phó Cảnh Sâm mấy ngày trước, anh muốn hút thuốc, phát hiện bao thuốc đã hết trên xe, chỉ có thể từ bỏ. Một lát nữa anh còn có việc phải xử lý, không còn bao nhiêu thời gian, bất quá anh muốn cùng cô bé trước mặt này nói chuyện.

“Cảnh Tâm.”

Cảnh Tâm ngẩng mặt lên, đây là lần đầu tiên anh gọi tên cô như vậy, cô không hiểu sao có chút căng thẳng: “Dạ, làm sao vậy?”

anh cong khóe miệng: “Một lát nữa tôi còn có việc, phải đi ngay.”

Cảnh Tâm có chút thất vọng, bất quá rất nhanh liếc nhìn khuôn mặt tươi cười lên, nói: “Vậy anh mau đi làm việc đi, chờ anh trở về tôi mời anh ăn cơm, tôi còn nợ mà.”

Quả nhiên vẫn là chủ động tìm anh làm chỗ dựa, Tần Sâm nở nụ cười, ngay cả đuôi lông mày cũng ưỡn ý trêu chọc: “Được.”

Cảnh Tâm thấy tâm tư của mình lại bị anh nhìn thấu, có chút xấu hổ cúi đầu, thúc giục anh: “Vậy anh mau đi đi.”

Hai người một trước một sau rời đi, ở giao lộ lúc chờ đèn đỏ, xe của Tần Sâm ở bên cạnh xe cô chuẩn bị rẽ trái, cô quay đầu hướng anh vẫy vẫy tay, dùng khẩu hình miệng nói: “Bye bye”, mười phần sức sống.

Tần Sâm bị cô chọc cười, nhếch đuôi lông mày cười cười.

Một thành động nhỏ với nhau như vậy, Cảnh Tâm giống như ăn vụng mật ngọt, nhin không được cúi đầu cười.

Mấy ngày nay Tần Sâm đi công tác, Cảnh Tâm trở lại đoàn làm phim quay phim, vẫn là diễn cùng Lục Tuyệt Tâm, tháng 6 thời tiết vô cùng nóng bức, vừa thay đổi quần áo cô đã cảm thấy nóng không chịu được, mặt trời chói chang lại còn bị chói ngời trong xe, vừa lên xe đã bắt đầu đổ mồ hôi, nóng hoa cả mắt.

Lục Tuyết Tâm vừa lên xe liền nhíu mày: “Nóng chết mất, sao lại không có đi ầu hoà!”

Cảnh Tâm quay đầu, an ủi cô ta vài câu: “Đạo diễn ầu, đây là quan điểm nghệ thuật, đợi lát nữa chúng ta cố gắng một chút, qua sớm một chút là được.”

Lần trước Lục Tuyết Tâm bị Cảnh Tâm giáo huấn vài câu, trong lòng vẫn còn thấy vô cùng khó chịu, bây giờ lại bị Cảnh Tâm nói như vậy liền cảm thấy cô lại đang thuyết giáo, hất cằm kiêu ngạo nói: “Chuyện này không cần cô phải nói, tôi tin tưởng kỹ thuật diễn của mình, cô đừng liên lụy tôi là được.”

Cảnh Tâm: “...”

Chị gái này, số lần cô bị đạo diễn NG còn nhiều hơn tôi n lần đấy được không?

cô mỉm cười: “Tôi sẽ không liên lụy cô, cô yên tâm.”

Ai liên lụy ai còn chưa biết đâu.

Chuẩn bị ổn thỏa, đạo diễn hô bắt đầu quay phim.

Đúng là mùa hè nóng bức, bên trong thùng xe của bon buôn người một thời gian dài bị đóng kín, một cô gái bị cảm nắng ngất đi, nhưng người đàn ông trước mặt vẫn chưa phát hiện, các cô lại bị bịt miệng, kêu không ra tiếng, trong xe mười mấy người đầu vô cùng sốt ruột, Lục Tuyết Tâm vào vai Cảnh Lâm Hi trong nóng ngoài lạnh, trên mặt không có bao nhiêu biểu tình, thật ra trong lòng rất sốt ruột.

Đạo diễn: “Cắt, Lục Tuyết Tâm biểu cảm của cô tự nhiên một chút, không cần phô trương như vậy, thu vào một chút hiểu không?”

Kết quả quay một đoạn ngắn như vậy, NG đến bốn năm lần, mọi người đầu vô cùng khó chịu.

Chờ quay xong một cảnh, sau lưng áo của Cảnh Tâm đã ướt hết, Lục Tuyệt Tâm vừa xuống xe hai trợ lý của cô lập tức đến hầu hạ, một người đưa nước một người cầm quạt.

Cảnh Tâm không có trợ lý, Thẩm Gia cũng không ở đây, tự mình đi đến phòng nghỉ uống nước, uống liên tục hai chén, hai má vì nóng mà đỏ bừng.

Lúc này thợ trang điểm đi đến cùng cô nói chuyện: “Sao Cảnh tiểu thư lại không có trợ lý vậy?”

Cảnh Tâm bây giờ cũng rất muốn có một trợ lý, nhưng tình trạng hiện giờ của cô không tốt lắm, bình thường căn bản không có công việc, Thẩm Gia đã nói cô trợ lý đúng là lãng phí, mất toi tiền công: “Chờ tôi đóng phim nhiều hơn thì thuê trợ lý, bây giờ công việc của tôi rất ít.”

Thợ trang điểm nhướn mày cười cười: “Kỹ thuật diễn của cô rất tốt, chỉ là... Bất quá, bây giờ cô cùng Tần Sâm ở chung một chỗ, lần này là nữ phụ số bốn, nói không chừng lần sau chính là nữ chính.”

Cảnh Tâm bị sắc nước: “Khụ khụ khụ... À nói tôi cùng Tần Sâm ở chung một chỗ?”

Lần trước đến đoàn làm phim còn gọi Tần tổng đi, lần này trực tiếp gọi tên, hơn nữa nhìn trạng thái mỗi lần Tần tổng đến đoàn làm phim, nói là không có gì, toàn bộ người trong đoàn làm phim mới không tin.

Về mặt thợ trang điểm với biểu tình “Tôi biết”, sau đó đi trang điểm lại cho các diễn khác.

Cảnh Tâm lại ngồi uống thêm một chén nước nữa, toàn bộ đoàn làm phim đều cảm thấy Tần Sâm đang trên ghê cô, chính cô cũng cảm thấy vậy, đến lúc đó bọn họ lại không có gì, vậy đúng là phải xin lỗi qu ân chúng bất quá.

Buổi chiều còn phải quay mấy cảnh nữa, gần tối mới kết thúc công việc, Thẩm Gia đến đón Cảnh Tâm, nhìn mặt cô ửng đỏ, bộ dáng mệt mỏi, có chút lo lắng: “Làm sao vậy?”

Cảnh Tâm đưa mắt nhìn Thẩm Gia, âm thanh vô lực trả lời: “Có thể là bị cảm nắng rồi, đầu có chút choáng.”

Thẩm Gia nhíu mày: “Vậy em mau đi thay quần áo đi, chị đưa em về về nhà nghỉ ngơi sớm một chút.”

Cảnh Tâm gật đầu, chậm rì rì đi thay quần áo.

Cảnh Tâm về nhà tắm rửa một cái lập tức leo lên giường nằm, đang ngủ không biết trời đất là gì, di động vang lên.

Cô xoa mặt tìm di động, mắt nhấp nhem nhìn thoáng qua, nhìn cái tên trên màn hình, lập tức thanh tỉnh vài phần, vội vàng ngẩng xuống nghe điện thoại: “Tần tổng.”

Ngủ lâu, thanh âm có chút khàn, còn... có chút quyến rũ.

Tần Sâm ngây ra một lúc, cô bé này chính là cố ý?

Khoé miệng anh cong lên, “Tôi đã trở về, bây giờ chưa đến 9 giờ, có muốn đi gặp mặt một chút không?”

Cảnh Tâm ngủ hai ba giờ cảm giác tốt hơn rất nhiều, chỉ là đói bụng, cô vuốt bụng nhỏ giọng nói: “Có thể ăn khuya sao?”

Tần Sâm cười nhẹ: “Được, em ở nhà chờ, khoảng 1 giờ nữa tôi đến.”

Cúp điện thoại, Cảnh Tâm vội vàng đi đến phòng để quần áo, ăn khuya cũng phải ăn mặc xinh đẹp, dù sao đã mấy ngày rồi bọn họ chưa gặp nhau.

thật ra... cô rất muốn thấy anh.

Sau khi chọn quần áo xong, lại đi gội đầu, sấy tóc, trang điểm.

Sau khi làm xong hết tất cả các việc, Tần sâm gọi điện thoại đến, Cảnh Tâm vội chạy đi thay giày, một bên nghe điện thoại: “anh đã đến? vậy anh chờ một chút, tôi lập tức đi xuống.”

cô đi giầy đế bằng, từ trong toà chung cư chạy ra, Tần Sâm đứng trong bóng đêm, thân hình cao to, miệng cô bất giác cong lên, bước nhanh về phía anh.

Tần Sâm thấy cô đến gần, dập đầu thuốc ném vào thùng rác, cô mặc một chiếc áo sơ mi màu trắng, xương quai xanh tinh xảo, mái tóc dài đen sẫm tùy ý để xoã sau lưng, mặc váy ngắn lộ ra hai chân thon dài, giống như trước vô cùng xinh đẹp.

anh nhìn cô cười: “không cần gấp như vậy.”

Cảnh Tâm bẽn lẽn nói mặt đỏ lên, phản bác nói: “Tôi đói bụng mà thôi.”

Tần Sâm nhìn chòng chọc cô vài giây: “Chưa ăn cơm chi đâu?”

Cảnh tâm thành thật gật đầu: “Vâng, hôm nay quay phim thời tiết quá nóng, cũng không có khẩu vị ăn cơm, về nhà lập tức đi ngủ.”

anh khẽ nhăn mày: “Bị cảm nắng?”

“Cũng không hẳn, chỉ là có chút choáng váng, bây giờ tốt rồi.” Cảnh Tâm vội vàng lắc đầu, “đi thôi đi thôi, chúng ta đi ăn khuya!”

cô đi đến bên cạnh xe của anh, sau đó quay đầu: “anh đi từ sân bay tới đây?”

Tần Sâm gật đầu: “Đúng.”

cô vừa cười, trong lòng liền nổi lên một tia ngọt ngào, hỏi anh: “Vậy anh không mệt mỏi sao?”

Tần Sâm cười cười: “không mệt, lên xe đi, mang em đi ăn khuya.”

Xe chạy rồi, Cảnh Tâm mới nhớ tới hỏi: “Đến chỗ nào ăn? Bình thường tôi rất ít ăn khuya, cũng không biết tới chỗ nào mới có đồ ăn ngon.”

Tần Sâm lái xe, lãnh đạm hỏi: “Muốn đến nhà tôi không?”

Cảnh Tâm sửng sốt, hẳn là bị lừa dối của anh họ, về mặt không thể tin được nghiêng đầu nhìn anh, lắp bắp xác nhận: “anh nói... đi, đi nhà anh?”

Ăn khuya xong... Thuận tiện dùng quy tắc ngầm với cô?

Nghĩ như vậy, mặt Cảnh Tâm lập tức đỏ, cho dù anh có ý nghĩ này, nói như vậy không phải quá trực tiếp đi?

Tần Sâm biết cô hiểu nhầm, anh cố ý không giải thích, khoé miệng cong lên: “Đúng, nhà tôi có đồ ăn khuya.”

anh nói nhà là Tần gia bên kia, bây giờ đi qua, thím Dư đang chuẩn bị đồ ăn khuya, Chu Nghi Ninh bây giờ cũng đang ở đó, mẹ anh thích chơi mạt chược, cơ bản tối nào cũng mở một bàn chơi một lúc, luôn chuẩn bị sẵn đồ ăn khuya ăn vặt, so với bên ngoài dinh dưỡng đều tốt hơn.

Cảnh Tâm vô cùng rối rắm, có nên đi hay là không đây?

Editor: Có ai nhận ra anh Sâm suốt ngày đứng cạnh thùng rác không?

BÌNH HOA GIỚI GIẢI TRÍ

Mạch Ngôn Xuyên

dtv-ebook.com

Chương 18

Tần Sâm nghiêng đầu nhìn cô, phát hiện hai tai Cảnh Tâm đều đỏ ửng, bộ dáng cúi đầu tựa như sắp chết.

Cô càng như vậy, anh lại càng có hứng thú, nhưng lại rất hiếu kỳ không biết cô sẽ trả lời thế nào.

Trong đầu Cảnh Tâm liệt kê ra rất nhiều loại khả năng, cực tuyệt thì sẽ như thế nào, đồng ý rồi thì sẽ thế nào, rốt cuộc nên đi hay là không nên đi đây? Lặng lẽ ngẩn đầu nhìn về phía Tần Sâm, mắt anh nhìn về phía trước, vẻ mặt nhàn nhã, dường như người hỏi vấn đề đó không phải là anh.

Cô đúng là thật ngẹn mà, nhỏ giọng nói: “Đi nhà anh cũng chỉ ăn khuya đúng không?”

Tần Sâm cong khoé miệng, nhin không được tiếp tục trêu cô: “Nếu em còn muốn làm thêm cái gì, tôi sẽ vui vẻ phụng b ả.”

Cảnh Tâm: “... .Cái gì cũng không muốn, tôi chỉ muốn đến nhà anh ăn khuya thôi.”

Hoàn toàn không phải là đối thủ, mặt đỏ tim đập căn bản không khống chế được!

Tần Sâm thấy cô đã sắp bốc khói, không đùa cô nữa: “Tôi nói nhà là nhà của ba mẹ tôi, mẹ tôi rất thích chơi mạt chược, mỗi ngày nhà bếp đều chuẩn bị đồ ăn khuya, rất phong phú, Chu Nghi Ninh cũng ở đó, không phải gần đây em và cô ấy rất hay qua lại sao?”

Đi nhà ba mẹ anh?!

Cảnh Tâm lập tức lắc đầu: “Tôi tình nguyện đi nhà anh còn hơn là đi đến nhà ba mẹ anh, rất ngượng ngùng đó!”

Cô lấy thân phận gì mà đến nhà ba mẹ anh! Tuyệt đối không đi!

Tần Sâm nhướn mày: “Đi nhà của tôi?”

Cảnh Tâm: “...”

Trọng điểm không phải đi đâu này được không?

Tần Sâm cười nhẹ, không hề làm cô khó xử: “Quên đi, lần sau anh sẽ dẫn em đến.”

Ở giao lộ anh quay đầu xe, Cảnh Tâm nhẹ nhàng thở ra, nghĩ đến anh nói lần sau cũng không biết là bao giờ, khoảng thời gian này cô phải chuẩn bị tâm lý thật tốt mới được.

Cảnh Tâm nhìn ra ngoài cửa, nhỏ giọng nói thầm: “VẬY ĐI ĐÂU ĂN BÂY GIỜ?”

“Em theo tôi đến một nơi.”

Cảnh Tâm a một tiếng, cũng không hỏi nữa, chắc lại mang cô lên núi thôi?

May mắn, anh không có làm như vậy.

Tần Sâm dừng xe ở bên ngoài một ngõ nhỏ, bên cạnh cũng có không ít xe đậu, đứng ở đâu ngõ cũng có thể nghe được âm thanh náo nhiệt bên trong, Cảnh Tâm chưa bao giờ đến đây, đi theo phía sau anh vào bên trong, càng đi càng thấy náo nhiệt, là phố ăn khuya, cơ bản thức ăn gì cũng có.

Anh quay đầu nhìn cô: “Chưa đến đây bao giờ sao?”

Cảnh Tâm lắc đầu: “Chưa từng.”

Thành phố B lớn như vậy, Phó gia ở phía Đông, Tầm gia ở phía Tây, cô không quen với bên này, từ lúc 17 tuổi vào giới giải trí đến bây giờ, Thẩm Gia bất kể như thế nào vẫn quản cô rất nghiêm, loại chuyện hơn nửa đêm chạy đi ăn khuya thật sự rất ít.

Anh quay đầu nói với cô: “Nếu không muốn cho người ta chú ý, lát nữa em dựa vào tôi, cúi đầu.”

Cô thất thần: “Sao, dựa vào như thế nào?”

Anh tới gần cô, đem đầu của cô áp vào bả vai của mình.

Cảnh Tâm: “...” Thân thể tiếp xúc bất ngờ, làm cho cả người cô đều như đang trên mây, đẩy lòng mạnh mẽ rung động.

Tầm Sâm cười nhẹ một tiếng, anh mang cô vào một quán bán đồ ăn khuya, bởi vì quán này ít người hơn, anh cũng coi như nhân vật của công chúng, cùng Cảnh Tâm đi trên đường thế này, cho dù là khu phố ăn khuya náo nhiệt, cũng khó làm người ta không chú ý, anh không hy vọng hai người ngay cả đi ăn khuya cũng bị chụp ảnh, thành kiến của ba mẹ cô đối với anh rất lớn, bây giờ tốt nhất không nên rêu rao.

Cảnh Tâm đỏ mặt, lặng lẽ đưa tay nắm lấy tay áo anh, Tầm Sâm cong khóe miệng.

Lúc hai người vào trong quán, chủ quán nhìn họ ngỡ người ra một lúc, bất quá không thấy rõ mặt Cảnh Tâm, chỉ cảm thấy người đàn ông này rất đẹp trai, có chút quen mắt, không nhận được nhìn thêm mấy lần.

Tầm Sâm nhìn không chớp mắt, mang cô lên tầng hai, chọn một vị trí yên tĩnh ngồi xuống.

Trên bàn để thực đơn, Tầm Sâm đem thực đơn để trước mặt cô, “Trước kia tôi học trường cấp ba gần đây, thường xuyên cùng bạn bè đến chỗ này, em xem xem muốn ăn gì.”

Cảnh Tâm a một tiếng: “Lúc học cấp ba, vậy không phải đã mười mấy năm rồi sao? Anh bây giờ vẫn còn đến bên này sao?”

Tần Sâm dựa vào phía sau: “Thỉnh thoảng vẫn cùng bạn bè đến đây,”

Cảnh Tâm lại a một tiếng, cúi đầu nhìn thực đơn.

Loại thực đơn này có thể trực tiếp chọn, Cảnh Tâm cầm cái bút trên bàn chọn một nĩa cháo, hai phần sủi cảo tôm, lại chọn một ít đồ ăn vặt cùng với điểm tâm ngọt, sau đó đưa cho anh xem: “Anh có muốn ăn món gì nữa không?”

Tần Sâm không đói bụng, chỉ là muốn cùng cô ăn một chút, anh nhìn thoáng qua: “Thế là được rồi.”

Nhân viên phục vụ đến lấy thực đơn đã đi rồi, Cảnh Tâm cúi đầu, tóc che cả một bên mặt.

Chờ nhân viên phục vụ đi rồi, Cảnh Tâm mới phản ứng lại, tại sao cô lại phải trốn tránh làm gì?

Bị chụp ... Thì chụp thôi!

Cho nên ăn khuya xong, lúc đi ra, Cảnh Tâm ngẩng đầu ưỡn ngực, thay đổi bộ dáng cô vợ bé lúc trước.

Tần Sâm nhăn lông mày nở nụ cười, tùy cô vậy.

Cảnh Tâm cảm thấy tâm tư cẩn thận của mình bị anh nhìn thấu, mặt có chút đỏ, nhưng cũng không cúi đầu. Nhân viên phục vụ cầm thực đơn đi qua trước mặt bọn họ liếc nhìn một cái, sau đó ngây ngốc tại chỗ, Cảnh Tâm cười với cô ấy một cái.

Sau khi đi ra khỏi cửa quán, phía sau truyền đến một tiếng hô kinh ngạc: “A, vừa rồi người kia không phải bình hoa sao! Người đàn ông có bộ dáng tuấn tú kia không phải là Tần sâm sao! Bảo sao nhìn quen mắt như vậy!”

Trong quán nhất thời trở lên náo nhiệt, vài vị khách không nhịn được đi xác thực với nhân viên.

“Bình hoa? Cảnh Tâm sao? Cô ấy cùng Tần Sâm ăn khuya?? Cô không nhìn lầm chứ?”

“Tuyệt đối không sai, tôi là fan của cô ấy! Cô ấy còn nở nụ cười với tôi, rất xinh đẹp! Chân vừa dài vừa thẳng! Vừa rồi tôi còn tưởng vị soái ca nào mang người yêu đi ăn khuya đây, không nghĩ đó là bình hoa, sau đó mới nhớ đến người đàn ông kia là Tần Sâm! Muộn như vậy hai người còn đến đây ăn khuya! Đi đâu này chứng minh cái gì?”

“A thật là tốt, tôi phải đi nhìn xem!”

“Ai! Tôi cũng đi!”

Sau đó lập tức có mấy người đuổi theo, chỉ có thể nhìn thấy bóng dáng của Tần Sâm và Cảnh Tâm, có người không cam lòng, dù là bóng dáng cũng muốn chụp mấy tấm nha!

Hai người đã vào trong xe, Cảnh Tâm còn có chút vui vẻ, cảm giác có điểm kích thích.

Cô nghiêng đầu về phía Tần Sâm, hứng trí bưng bưng hỏi: “Anh nói, chúng ta có thể trở thành từ khoá tìm kiếm hot nhất hay không đây?”

Tần Sâm có chút hứng thú nhìn cô: “Như thế nào, em rất muốn cùng tôi lên từ khoá tìm kiếm hot nhất?”

Cảnh Tâm: “.... Lên một chút cũng không có gì mà.”

Cảnh Tâm ngẩng đầu nhìn anh, ánh mắt có phần sáng lên: “Anh để ý sao?”

“Không ngại.” Tần Sâm lười biếng dựa lưng vào ghế, chỉ là giai đoạn này sẽ có chút phiền toái.

Cảnh Tâm a một tiếng, không đoán được ý nghĩ của anh, ngoan ngoãn ng ẩ, chờ anh lái xe.

Tần Sâm không lái xe đi ngay, anh lấy ra một hộp thuốc lá từ ngăn để đồ trên xe rút ra một điếu đưa lên miệng, Cảnh Tâm lại ngẩng đầu nhìn anh, thấy vẻ mặt nhàn nhã của anh, dường như cái gì cũng không để ý, anh hơi nghiêng mặt, bỗng nhiên khoé miệng nở nụ cười, “Nếu ba mẹ vẫn muốn ngăn cản em, em tính làm như thế nào bây giờ?”

Cảnh Tâm ngẩn người, không nghĩ đến anh lại hỏi như vậy, cô hơi cup mắt xuống, hít một hơi thật sâu: “Mặc kệ hai người họ phá rối tôi như thế nào, tôi vẫn muốn làm diễn viên, làm diễn viên phụ cũng vui vẻ.”

Về việc bây giờ phải làm gì, đương nhiên là cố gắng ôm đùi anh thôi! Nhưng bây giờ cô không thể nói.

Anh hơi ngửa đầu, tần mắt chăm chú nhìn về phía trước thở ra một ngụm khói, tay kẹp điếu thuốc để ra ngoài cửa sổ búng tàn thuốc đi, “Thật? Em đã tiến vào giới giải trí được sáu năm, không muốn làm nữ chính sao?”

Ngực Cảnh Tâm như muốn nổ tung, cuối cùng là nói đến chuyện này sao? Cô vừa khần trương lại vừa hưng phấn, khuôn mặt nhỏ hiện lên thứ ánh sáng rực rỡ, âm thanh vô cùng kiên định: “Muốn! Vô cùng muốn! Không có diễn viên nào không muốn làm nữ chính cả!”

Tần Sâm cong khoé miệng, quay đầu nhìn cô, vẫn là bộ dáng lười biếng, “Vẫn rất có chí hướng.”

Cảnh Tâm rất thích bộ dáng lười biếng này của anh, nhìn như không chút để ý, thật ra trong lòng cái gì cũng biết, có thủ đoạn có năng lực.

Không thì cũng không giúp cô.

Có lẽ đã có rất nhiều người giúp cô, nhưng chưa có người nào có thể làm cô ấn tượng sâu như vậy, cho dù anh và cô chưa có phát sinh chuyện gì, cô cũng sẽ vĩnh viễn nhớ rõ anh. Có lẽ một ngày đó sẽ thấy trên tin tức

có tên anh, sẽ giết mình, là T`ân Sâm, anh là người đầu tiên giúp cô giữ vai diễn.

Anh đối với cô mà nói, là một loại t`ên tại đặc biệt.

Trong xe một trận yên lặng, cô nhin không được ngẩng đầu nhìn anh: “Này.”

T`ân Sâm thản nhiên: “Ừ?”

Cảnh Tâm nhìn anh một lát, hít sâu mấy l`ần, mới mở miệng: “Anh... Tại sao lại giúp tôi giữ vai diễn kia?”

T`ân Sâm nở nụ cười, thấp giọng hỏi: “Em cảm thấy là tại sao?”

Cảnh Tâm cúi đầu, mặt có chút h`ồng, do dự một chút, mới nhỏ giọng nói: “Tôi nghĩ anh muốn dùng quy tắc ngầm với tôi...”

Lời nói này của cô là thật, trong giới giải trí này lợi ích vô cùng rõ ràng, nói là phức tạp khắt nghiệt nhưng cũng vô cùng đơn giản, đàn ông có quyền có t`iền ham muốn sắc đẹp, phụ nữ muốn danh lợi tự nguyện hiến thân, thật ra đều là theo nhu cầu, ai cũng không nợ ai.

Cho nên, khi Thẩm Gia nói cho cô biết, vai diễn này T`ân Sâm giúp cô giữ lại, cô cũng nghĩ giống Thẩm Gia, T`ân Sâm coi trọng cô.

Coi trọng cái gì đây? Hai người bọn họ không quen, cũng không biết, anh sẽ không vô duyên vô cớ mà giúp cô.

T`ân Sâm bật cười: “Nếu dùng quy tắc ngầm với em sẽ rất vất vả.”

Cảnh Tâm: “...”

Cho nên anh muốn bỏ dở giữa chừng sao?

Anh nhìn về phía cô, đuôi lông mày nhếch lên, khoé miệng cong lên cười vô cùng xấu xa: “Bất quá, chỉ cần một vai nữ phụ số bốn mà có thể dùng quy tắc ngầm với em sao?”

Cảnh Tâm: “...”

Lời này ý là gì vậy? Cảm thấy đây chỉ là thuận tiện hay thật sự muốn dùng quy tắc ngăn cản với cô! Không thể nói chuyện tình cảm được sao?

Cảnh Tâm nuốt nước miếng, mặt lại bắt đầu nóng lên, có chút buồn bực: “Không thể nói chuyện tình cảm trước, sau đó thuận theo tự nhiên hay sao?”

BÌNH HOA GIỚI GIẢI TRÍ

Mạch Ngôn Xuyên
dtv-ebook.com

Chương 19

Tần Sâm bật cười, cảm thấy cái từ chuyện tình cảm này nói ra từ miệng cô rất buồn cười, rõ ràng là không có kinh nghiệm gì, thế mà lại làm ra vẻ một người dày dặn kinh nghiệm. Cô bé này rất đặc biệt, cô có kiên trì của mình, có rụt rè, có kiêu ngạo, cô sẽ không giống những người phụ nữ khác nhìn giá trị bên ngoài của anh liền lập tức đến tiếp cận anh. Đúng, cô không cần như vậy, bởi vì chính cô đã vô cùng chói mắt rồi, cô có gia thế như vậy, diện mạo xinh đẹp, cô không cần cúi đầu với ai hết.

Bây giờ, cô nói ra như vậy, đối với anh mà nói, thật ra có chút đắc ý, loại tư vị này đúng thật là rất giày vò, nhưng cũng rất hưởng thụ.

Tần Sâm nghịch cái bật lửa trong tay, quay đầu nhìn về phía cô, khoe miệng chậm rãi cong lên: “Nói chuyện tình cảm? Tôi cũng đang có ý này.”

Cảnh Tâm: “...”

Hối hận muốn chết! Rất muốn xuyên qua trở về mấy phút trước, cô sao lại nói ra miệng nhanh như vậy.

Chờ một chút, chờ một lát nữa... Nói không chừng anh sẽ nói trước.

Cảm giác bị rơi vào bẫy của anh.

Tần Sâm giơ tay lên, sờ sờ đầu cô, cười khế nói: “Nói chuyện tình cảm, về phần khi nào dùng quy tắc ngầm với em, tôi không cần thú như vậy, khi nào tình cảm đủ sâu thì chúng ta liền thuận theo tự nhiên thôi.”

Khi nào tình cảm đủ sâu...

Cảnh Tâm cúi đầu, tim không khống chế được đập nhanh, khuôn mặt đỏ bừng, nói không được câu phản bác nào, không lại tự làm mất mặt.

Tần Sâm vuốt tóc của cô, vừa cười một tiếng, thu tay về khởi động xe.

Dọc theo đường đi Cảnh Tâm chưa hết xấu hổ nên cũng không nói chuyện, bất quá cô có rất nhiều lời muốn nói, trước tiên cô cần sắp xếp trước lời nói trong đầu đã, để tránh rơi vào bẫy.

Tần Sâm quay đầu nhìn cô vài lần, cười cười, không nói cái gì cả.

Xe dừng ở dưới lầu, Cảnh Tâm tháo dây an toàn ra, xoay người nhìn về phía anh.

Tần Sâm nghiêng người, lười biếng dựa vào ghế, chờ cô mở miệng, Cảnh Tâm mân mê cánh môi, mới nói: “Vậy bây giờ anh là bạn trai của tôi đúng không?”

Anh cười gật đầu, âm thanh giọng mũi trầm thấp phát ra một tiếng: “Đúng.”

Trong lòng Cảnh Tâm rốt cuộc được buông xuống, giống như chiếm được một bảo bối mình dòm ngó đã lâu, nhếch môi cười rộ lên: “Vậy anh có thể tiếp tục giúp tôi không? Bên ba mẹ tôi anh giúp tôi ứng phó tiếp được không?”

Tần Sâm nhướn mày: “Em tìm bạn trai cuối cùng vẫn là tìm núi dựa phải không?”

Cảnh Tâm thành thật trả lời: “Bạn trai chính là núi để tôi dựa vào.”

Được, lời này anh vô cùng hưởng thụ. Tần Sâm cười, không chút để ý mở miệng: “Xem biểu hiện của em.”

Cảnh Tâm: “...”

Người đàn ông này bày ra biểu tình “Lấy lòng tôi”, cô phải làm sao bây giờ?

Cô cố nghiêm mặt: "... Không phải bảo nói chuyện tình cảm thật tốt trước sao?"

Tần Sâm nhìn cô, vẫn biểu tình kia: "Lại đây một chút."

Cảnh Tâm a một tiếng, sau đó dịch dịch người về phía anh, đôi mắt đen lúng liếng nhìn anh.

Khoé miệng Tần Sâm cong lên nhìn cô, rất nhanh chạm người qua, dưới đôi mắt tròn tròn của cô, đôi môi dán vào môi cô, không dừng lại lâu, chỉ một giây liền dời đi, ở khoảng cách gần nhìn cô, chớp mũi hai người chỉ cách nhau một cm, hơi thở hoà quyện cùng một chỗ.

Tim Cảnh Tâm đập thành thịch, chưa bao giờ rung động như vậy, hai người đối mặt, cô nháy mắt một cái, thấy khoé miệng anh bất giác cong lên, nghe được âm thanh trầm thấp của anh: "Như vậy có biết không?"

Cô nuốt nước miếng sau đó máy móc gật đầu: "Biết..."

Tần Sâm cười khẽ, hơi lui về phía sau, sau đó vuốt tóc cô, "Hiểu là tốt rồi, mau trở về nghỉ ngơi đi."

Cảnh Tâm a một tiếng, khẩn trương cầm túi xách lên, xoay người mở cửa xe, nhanh chóng xuống xe.

Đứng ở ngoài cửa xe, bóng đêm che giấu khuôn mặt đỏ bừng của cô, vẫy vẫy tay chạy chạy như bay đi.

Tần Sâm nhìn bóng dáng Cảnh Tâm chạy trốn, dùng lưỡi liếm mép một cái, tâm tình vô cùng tốt sờ sờ khoé miệng, lập tức cười ra tiếng.

Cảnh Tâm chạy một mạch về nhà, gục trên giường a a a ô vài tiếng, nói chuyện tình cảm đúng là vô cùng kích thích nha!

Nhất là gặp phải người đàn ông như Tần Sâm.

Cô lấy di động từ túi xách ra nhắn tin trên webchat cho Thẩm Giai: "Chị Giai Giai, em ôm đùi!"

Thẩm Gia chắc đang bận việc. đợi một lúc lâu mới thấy h ồ ỉ âm: “!!!! Ngủ??”

Cảnh Tâm: “....”

Nào có nhanh như vậy! Cô ngốc như vậy sao? T ầ n S ầ m c ầ n thú như vậy sao?

Cô nhanh chóng nhấn lại: “Không phải! Bây giờ em cùng anh ấy nói chuyện tình cảm, anh ấy là bạn trai em, là bạn trai hiểu không? Bạn trai!”

Thẩm Gia: “ a, như vậy rất tốt, cố gắng thật tốt, nói chuyện tình cảm thật tốt, đừng để bị đá.”

Cô: “... . Chị có phải người đại diện của em không hả?”

Thẩm Gia: “Phải, cho nên chị mới nhắc nhở em.”

Cảnh Tâm để điện thoại sang một bên, không để ý đến cô ấy nữa, sau đó cẩn thận h ồ ỉ tưởng lại lời nói của Thẩm Gia.

Cô không muốn bị đá, tuyệt đối không muốn.

Sau khi đã tẩy trang xong, Cảnh Tâm nằm trên giường, nhấn một tin cho T ầ n S ầ m: “Anh đã về nhà chưa?”

Đây là lần đầu tiên cô nhắn tin cho anh.

T ầ n S ầ m bình thường rất ít nhắn tin, có khi nhìn thấy tin nhắn cũng không trả lời, trực tiếp g ị điện thoại qua.

Tắm xong mặc một chiếc áo choàng tắm màu trắng đi ra, đến tủ lạnh lấy chai nước, nghe thấy điện thoại di động trên bàn kêu lên một tiếng, liếc mắt một cái, vốn định không quan tâm. Ánh mắt hơi đổi, nhớ tới tối nay có một cô bé muốn nói chuyện tình cảm với anh, khoé miệng cong lên, đi qua lấy di động.

Quả nhiên là cô ấy, gửi từ 20 phút trước.

“Anh đã về nhà chưa?”

“Chưa về sao?”

“...”

Anh cười nhẹ ra tiếng, ngón tay thon dài rất nhanh nhấn lại: “Đã về”

Cả người dựa vào trên ghế sofa, vặn mở nắp chai, ngửa đầu lên uống vài hớp, sau đó cúi đầu nhìn di động.

Cảnh Tâm chờ nửa ngày, chờ được hai chữ này, trừng mắt nhìn một cái, nhấn tin lại cho anh: “A.”

Tần Sâm nhìn h ỏi âm của cô, cười cười gọi điện thoại cho cô.

Cảnh Tâm nhìn điện thoại, đặc ý cười cười, rất nhanh li ền nhận: “Alo, sao bây giờ anh mới đọc tin nhắn vậy, bình thường về nhà không phải bạn trai nhấn tin cho bạn gái hay sao?”

Cô đang giáo huấn anh sao? Tần Sâm hơi hơi nhướn mày: “Ban nãy đi tắm rửa.”

Cảnh Tâm a một tiếng, nghĩ đến hôm nay anh vừa xuống máy bay, lại dẫn cô ra ngoài ăn khuya, chắc rất mệt mỏi, vội vàng nói: “Vậy anh đi ngủ sớm một chút đi.”

Tần Sâm cười cười: “Ừ, em cũng vậy.”

Cảnh Tâm nói chúc ngủ ngon, sau đó kết thúc cuộc gọi.

Đêm đó, nhân viên phục vụ đăng bức ảnh chụp bóng lưng hai người lên mạng, còn tag Cảnh Tâm và Tần Sâm vào: tối nay ở trong quán thấy hai người, chỉ là hối hận không nhận ra sớm hơn, không thì sẽ chạy theo đòi chụp ảnh chung, vô cùng đáng tiếc nha! Hoan nghênh lần sau lại đến quán của chúng tôi.

Đợi cả đêm lại không được đáp lại, nhưng lại đợi được người từng tung ra scandal của T`ân Sâm và Lục Tuyết Tâm là Giải trí Bát tử v: Chuyện của T`ân Sâm và Lục Tuyết Tâm chắc là tin đồn nhảm, anh ta cùng bình hoa mới là một đôi, cùng nhau đi ăn khuya, nhìn rất xứng đôi!

Giải trí Bát tử không ngờ lại gửi tin nhắn cho cô: “Bạn nói sự thật? Bạn thật sự thấy Cảnh Tâm cùng T`ân Sâm đi ăn khuya?”

Người nhân viên phục vụ có chút kinh ngạc: “Đúng vậy, vô cùng chính xác! Không tin bạn có thể xem ảnh chụp, toàn bộ là ảnh chụp bóng dáng hai người, đôi chân dài vô cùng bắt mắt, đặc biệt cặp chân của cô gái kia vừa dài vừa thẳng, được đèn chổ ngã tư đường chiếu rọi, càng lộ vẻ trong suốt xinh đẹp.

Một phút sau, Giải trí Bát tử v: có người cùng trí hướng nói ra, nói tối hôm qua nhìn thấy Cảnh Tâm cùng T`ân Sâm đi đến một quán ăn khuya ở phía Nam, trách không được scandal với Lục Tuyết Tâm bị gỡ bỏ nhanh như vậy, còn thanh minh làm sáng tỏ, bây giờ lại cùng Cảnh Tâm đi ăn khuya, muốn nói không có cái gì tôi cũng không tin,nhìn hình, mặc dù không có mặt, nhưng mời xem chân.”

Cảnh Tâm lướt các từ khoá tìm kiếm hot trên weibo, nhìn thấy từ khoá tìm kiếm số 21 “T`ân Sâm Cảnh Tâm ăn khuya”, kinh ngạc một chút, vội vàng mở ra xem.

Chỉ là bóng dáng thôi a.

Vội vàng mở bình luận ra xem.

“Chỉ là một bóng dáng, mặt cũng không có mà dám nói, chân đẹp thì chính là bình hoa sao? Vòng giải trí chỉ có mỗi bình hoa có chân đẹp thôi hay sao? Bát tử đoán càng ngày càng đoán bạo nha, cẩn thận tôi khoá nick cô!”

“Chỉ là một bóng dáng, cái gì cũng không nói lên được, thật ra theo tôi đây chỉ là người qua đường!”

“Tin tức tình cảm của Tần Sâm rất nhiều, lần trước nữa là Lộ Huyền, lần trước là Lục Tuyết Tâm, lần này là Cảnh Tâm, người ta nhận thức thế nào đây? Nói không chừng chỉ là vui đùa một chút mà thôi, hơn nữa đừng quên bối cảnh của Cảnh Tâm là gì, ai dám trêu ghẹo cô ấy.”

“Bát tử, nói cẩn thận không lại bị phong toả nhà nữa đấy.”

Giải trí Bát tử trả lời: “Không sợ, còn hàng nghìn hàng vạn bát tử khác.”

Cảnh Tâm: “...”

Vào tường nhà tài khoản vừa nhìn thấy, tài khoản Giải trí Bát tử đúng là vừa mới lập, đoán chừng lần trước bị khoá tài khoản rồi.

Weibo của cô cũng nhiều bình luận hơn một chút, đầu hỏi cô tối qua có phải đi ăn khuya cùng Tần Sâm hay không.

“Bình hoa, có người đến trêu chọc cô, là thật sao?”

“Tôi nhìn người kia chân và tóc đầu dài, liền cảm thấy chính là bình hoa nhà ta, nhưng mà Tần Sâm đáng tin không? Tôi vẫn thích anh Đông, cảnh sát cấm dục lâu ngày và hoa khôi nông thôn đẹp nhất mới là chân lý.”

“Tôi sắp xếp trên lầu J “

Weibo của cô không nhiều fan lắm, chỉ khoảng hai ba triệu fan, không đủ sức kéo đề tài gì lên cả.

Cảnh Tâm xem một lúc, chụp đoạn đó trên weibo của Giải trí Bát tử kia gửi cho Thẩm Gia, sau đó lại gửi tiếp cho Tần Sâm.

Thẩm Gia gửi cho cô một mặt cười.

Hơn một giờ sau, Tần Sâm trả lời: “Nói rất đúng.”

Cảnh Tâm nhìn tin nhắn trả lời của anh, lại nhìn cái weibo kia, nhếch môi nở nụ cười. Được rồi, tạm thời xem như lời tỏ tình.

Hai ngày nữa liên hoan phim chính thức khai mạc, lễ phục của Cảnh Tâm đã chuẩn bị xong, buổi chiều Thẩm Gia đến đây đón cô, hai người cùng đến một công ty thiết kế thời trang tư nhân cao cấp.

Cảnh Tâm thay lễ phục, trang điểm.

Thẩm Gia ở một bên nhìn cô gật đầu, cảm thấy cô đúng là không làm thất vọng cái danh xưng bình hoa của mình.

Cảnh Tâm đang soi gương, nhìn về Thẩm Gia: “Có cần chụp một tấm đăng weibo không?”

Thẩm Gia nghĩ một chút: “Bây giờ không cần, hai ngày nữa có thể thấy được, đến lúc đó rồi đăng.”

Cảnh Tâm gật đầu: “Được rồi, nhưng chị chụp cho em mấy tấm hình đi.”

Thẩm Gia nhìn cô một lúc, mỉm cười: “Em có thể gửi cho Tần Sâm.”

Cảnh Tâm: “...”

Gửi ảnh cho anh xem, coi như là... Lấy lòng anh sao?

Thẩm Gia chụp cho cô mấy kiểu, Cảnh Tâm nhìn ảnh chụp, chọn hai cái đẹp nhất gửi cho anh.

Đợi một lúc không thấy Tần Sâm trả lời, chắc là đang làm việc.

Nhưng là có một đoàn người đi vào trong này, Cảnh Tâm vừa ngẩng đầu lên nhìn thấy ngay Lục Tuyết Tâm ở chính giữa, hai người liếc nhau, Lục Tuyết Tâm nhìn chằm chằm lễ phục trên người cô, dùng ánh mắt đầy toan tính nhìn cô: “Cô mặc đẹp như vậy làm gì, đoàn làm phim của chúng ta tôi mới là nhân vật chính, giọng khách át giọng chủ là không tốt đâu.”

Cảnh Tâm ngây ra một lúc, sau đó cười cười: “Bộ lễ phục này kiểu dáng rất đơn giản, màu sắc cũng là màu trắng, giọng khách át giọng chủ là như thế nào?”

Lục Tuyết Tâm bị nghẹn họng một chút, khí thế kiêu ngạo đã bị giảm đi ba phần, tự nhiên dừng bước chân lại, quay đầu nhìn Cảnh Tâm: “Tối qua cô cùng Tậ̀n Sầm đi ăn khuya thật sao?”

Cảnh Tâm nháy mắt, mỉm cười, không nói lời nào.

Tại sao phải nói cho cô biết nha!

Lục Tuyết Tâm giẫm giày cao gót đi đến phòng Vip, sau khi vào, bắt đầu bộc phát tính tiểu thư của mình: “Ban tổ chức bị làm sao mà ngay cả cô ta cũng mời! Rõ ràng chỉ là nữ thứ ba, lại mặc váy ngắn như vậy, chỉ biết cố tình khoe chân, rõ ràng muốn nổi bật.”

Người đại diện Trậ̀n Trà khuyên nhủ cô ta: “Cô trước kia không phải không so đo đi đâu này hay sao? Bây giờ sao lại không yên tâm với cô ấy? Cô diễn nữ chính, cô ấy chỉ là nữ phụ, cô giận cái gì, lần này được đề cử là cô chứ không phải Cảnh Tâm.”

Lục Tuyết Tâm hừ một tiếng: “Cô cũng không phải không biết, nhân vật Lâm Thuý kia do Tậ̀n Sầm giúp cô ta giữ lại, cái ảnh chụp bóng dáng kia tôi thấy rất giống bọn họ, sau này có Tậ̀n Sầm giúp đỡ, được làm nữ chính cũng chỉ là chuyện sớm hay muộn thôi sao?”

Trậ̀n Tà nhíu mày, bối cảnh của Lục Tuyết Tâm và Cảnh Tâm tương tự nhau, gia thế hai người đều hiển hách, nếu mà thật sự so sánh với nhau, vẫn là gia thế Cảnh Tâm tốt hơn một ít, bởi vì vẫn còn một Cảnh gia nữa. Vị trí của hai người ở giới giải trí thật ra khá giống nhau, con gái nhà giàu, xinh đẹp, khác nhau duy nhất là gia đình Lục Tuyết Tâm thì hỗ trợ, mà Cảnh Tâm thì ngược lại, cha mẹ cô ấy phản đối việc tiến vào giới giải trí, nhiều năm như vậy cũng chỉ làm diễn viên phụ, Lục Tuyết Tâm diễn nhiều vai nữ chính như vậy, fan nhiều hơn cô ấy gấp mấy lần, vốn không tạo thành uy hiếp gì, hai người trong lúc đó cũng không có mâu thuẫn.

Nếu cô ấy thật sự ở cùng một chỗ với Tậ̀n Sầm, về sau có Tậ̀n gia, có Tậ̀n Sầm làm hậu thuẫn, đoán chừng Lục Tuyết Tâm sẽ nhanh chóng thua kém, nghệ sĩ của mình là cái dạng gì cô còn không biết hay sao? Luận kỹ

thuật diễn, vẫn là Cảnh Tâm diễn tốt hơn, chỉ là không có chỗ phát huy thôi.

Trần Trà an ủi nói: “Cô nhiều năm hoạt động như vậy đã có rất nhiều fan, cô ấy không thể lập tức vượt qua, lần này cô được đề cử giải nữ diễn viên chính xuất sắc nhất, lại tiến lên một tầng cao mới, không cần lo lắng.”

Lục Tuyết Tâm ngẫm lại cảm thấy cũng có chút đạo lý, nhưng vẫn có cảm giác nguy cơ... .

Hơn nữa, cô chủ động tiếp cận Tần Sâm, anh cũng không thêm để ý đến cô, lần trước Hoa Thanh minh cái tin kia, như tát vào mặt cô, tức chết mà! Cô không hề kém Cảnh Tâm, anh dựa vào gì mà chướng mắt cô!

Cảnh Tâm về nhà rồi mà Tần Sâm vẫn chưa hồi âm, lúc chuẩn bị đặt thức ăn bên ngoài, anh gọi điện thoại tới.

Vội vàng nhận: “Alo.”

Thanh âm Tần Sâm có chút khàn: “Ăn cơm chưa?”

Không phát biểu ý kiến gì về ảnh chụp của cô, khen cô vài câu đi mà!

Cảnh Tâm có chút mất mặt, nhỏ giọng nói: “Chưa có.”

Tần Sâm đang ở tập đoàn Khải Sâm, Tần Khải cùng Phương Nguyệt đi ra nước ngoài thử áo cưới, đồng thời bỏ bê luôn chuyện công ty, anh bị bắt về công ty, ngay cả việc ăn cơm cũng không có thời gian ăn, cổ họng có chút không thoải mái, nghe trong giọng cô có chút mất mát, anh cười cười: “Ảnh chụp anh đã xem, rất đẹp.”

Tâm tình Cảnh Tâm lập tức trở nên sáng sủa, hé miệng cười: “Cảm ơn, anh ăn cơm chưa?”

Tần Sâm dựa lưng vào ghế, cầm hộp thuốc lá trên bàn rút ra một điếu để trên miệng, châm, ngửa đầu hút vài hơi phun ra vài ngụm khói, khô

phục thanh âm lưỡi biếng của mình: “Chưa ăn, em qua đây cùng anh ăn cơm?”

Đây là yêu cầu của kim chủ ba ba sao? Cảnh Tâm nghĩ đến ngày mai phải đến thành phố S, chắc mấy ngày tới cũng không gặp mặt, “Được, em đến đâu chờ anh?”

Khoé miệng Tần Sâm cong lên: “Để anh bảo trợ lý đặt một bàn ăn, có cần anh cho người đến đón em không?”

Cảnh Tâm vội vàng nói: “Không cần tự em lái xe đến là được rồi.”

Như vậy có thể tiết kiệm thời gian, cô biết anh gần đây rất bận rộn, làm bạn gái phải hiểu chuyện một chút, dù sao anh cũng là bạn trai kiêm kim chủ của cô mà.

Kết thúc cuộc gọi, Tần Sâm bảo trợ lý đặt một bàn ở nhà hàng gần đây, sau đó gửi địa chỉ lại cho Cảnh Tâm, dập tắt điện thoại tiếp tục xử lý công việc.

Cảnh Tâm đi vào gian phòng, Tần Sâm đã ở bên trong, lưỡi biếng dựa lưng vào ghế, hai chân tùy ý duỗi ra, tư thế vô cùng lưỡi biếng, nghe được tiếng động đưa mắt nhìn về phía cô. Cảnh Tâm bỗng chốc nhớ lại nụ hôn chuồn chuồn lướt buổi tối hôm đó, hai con người đen như mực gần gũi đối diện với cô.

Trong lòng bỗng dung lại động một cái.

Cô đi qua, ngã xuống vị trí đối diện với anh.

Người nọ nâng cằm, liếc mắt nhìn phía bên cạnh mình: “Đến ngã bên cạnh anh.”

BÌNH HOA GIỚI GIẢI TRÍ

Mạch Ngôn Xuyên
dtv-ebook.com

Chương 20

Cảnh Tâm nhìn chỗ trống bên cạnh, anh đang nhàn nhã khoát tay lên trên lưng ghế dựa, cô khẽ mím môi, chậm rãi di chuyển đến, ngoan ngoãn ngồi xuống bên cạnh.

Vừa ngồi xuống, cái tay đang khoát trên lưng ghế dựa của anh liền chạm một lọn tóc của cô, nghịch tóc cô.

Cảnh Tâm: “...”

Người này sao lại động tay động chân, thân thiết như quen nhau lâu lắm rồi vậy! Tối hôm qua vừa mới nói chuyện tình cảm thì đã hôn cô, làm động tác thân mật cũng dễ như trở bàn tay, tự nhiên đến mức không thể tự nhiên hơn, cô tự nói với mình không được kinh sợ, kinh sợ liền thua.

công găng đầu nhìn anh cười: “anh đã gọi món chưa?”

Tần Sâm cúi đầu nhìn cô, khoé miệng cong lên, đem thực đơn để trước mặt cô: “Chờ em đến chọn.”

Cảnh Tâm âm thầm nghĩ, cũng không cần nhớ, nhấn chuông gọi phục vụ.

Nhân viên phục vụ liền tiến vào, ánh mắt sáng rực nhìn tư thế thân mật của hai người. Cảnh Tâm có chút xấu hổ, nhân viên phục vụ bây giờ đều bất quá như vậy hả? cô nhanh chóng gọi món, mỉm cười với nhân viên phục vụ.

Cảnh tâm nhớ đến một chuyện, quay đầu nói với anh: “Buổi tối ngày mai em phải bay tới thành phố S.”

Tần Sâm nhíu mi: “Liên hoan phim?”

Chuyện này anh đã biết.

Cảnh Tâm gật đầu: “Vâng.” Sau đó có chút tự nhiên, “Em chỉ là may mắn được đi ké thăm đồ, lộ được cái mặt, giải thưởng gì cũng không có.”

Tần Sâm bật cười, thấp giọng nói: “không có việc gì, sang năm còn có cơ hội.”

Cảnh Tâm híp mắt nở nụ cười, ánh mắt sáng ngời nhìn anh, cười giảo hoạt: “anh đang hứa hẹn với em sao?”

Tần Sâm liếc mắt nhìn cô một cái, “Chuyện này phải xem biểu hiện của em.”

Cảnh Tâm: “... A.”

Tần Sâm nhìn cái tai ửng đỏ của cô, cười khẽ một tiếng: “anh đang nói đến kỹ thuật diễn của em, nghĩ gì vậy?”

Cảnh Tâm: “...” Lại rơi vào bẫy.

Đồ ăn rất nhanh được mang lên, trong lúc ăn Tần Sâm nhận vài cuộc gọi, Cảnh Tâm nghe thấy, biết là anh chuyện công việc của anh, chờ anh nói chuyện điện thoại xong, nhin không được nói: “Rất bận rộn.”

Miệng anh đang cắn bất giác nở nụ cười: “Em rất để ý chuyện anh vừa ăn cơm vừa xử lý công việc sao?”

Cảnh Tâm vội vàng lắc đầu: “không có, em chỉ là quan tâm anh.”

A, không nghĩ tới lại đem lời trong lòng nói ra, nhìn thấy miệng anh bất giác cười sâu hơn, Cảnh Tâm nhanh chóng cúi đầu.

Nghe cô bé này nói chuyện thật đúng là mẹ nó rất hưởng thụ, khoé miệng Tần Sâm cong lên.

Cơm nước xong, Cảnh Tâm biết anh còn phải về công ty, vì thế chủ động nói: “Em phải về đây, anh đừng tăng ca quá muộn.”

Tần Sâm nói: “Trong khoảng thời gian này cũng không có biện pháp khác, em về đến nhà thì gọi điện thoại cho anh.”

anh chắc phải bận rộn đến đầu tháng sau, hôn lễ của Tần Khải và Phương Nguyệt sau đó bọn họ còn muốn đi hưởng tuần trăng mật.

Cảnh Tâm gật đầu: “Được.” cô đứng lên, nghĩ một chút, “Em đi trước, hai phút sau anh hãy đi? Bằng không bị nhân viên nhìn thấy thì không tốt.”

Tần Sâm vui vẻ, không nghĩ tới cô có loại giác ngộ này, ánh mắt trêu chọc: “Em không muốn cùng anh trở thành từ khoá tìm kiếm hot nhất nữa sao?”

Cảnh Tâm: “...”

Tuy rằng cô không ngại việc trở thành từ khoá tìm kiếm hot nhất, nhưng sắp tới liên hoan phim, cô chỉ làm một tiểu minh tinh để kiếm tiền, vẫn là khiếm tốn một chút mới tốt, miễn cho người khác nghĩ cô là một cô gái bột bột không biết suy nghĩ, lúc nào cần khiêm tốn, khi nào có thể phách lối, điểm đó cô vẫn biết rất rõ.

Cảnh Tâm nhớ đến ánh mắt Lục Tuyết Tâm nhìn cô lúc trước, vội vàng lắc đầu, cô cũng không muốn người nào cũng dùng ánh mắt đầy toan tính nhìn cô.

Cảnh Tâm chỉ chỉ cửa: “Em đi đây.”

Tần Sâm dựa lưng vào ghế, cánh tay vẫn để trên lưng ghế dựa của cô như cũ, ngón tay thon dài gõ nhẹ, lười biếng nhắc nhở: “Em có phải đã quên chuyện gì không?”

Cảnh Tâm mờ mịt: “Đã quên chuyện gì?”

Đôi con ngươi đen như mực cứ thản nhiên nhìn cô như vậy, trí nhớ quay về, Cảnh Tâm rất nhanh liền hiểu anh đang nói gì.

Thoáng một cái đỏ mặt.

Đấu tranh vài giây, đi qua túm lấy cánh tay anh, nhanh chóng hôn lên môi anh một cái, lập tức chạy trốn.

Cánh tay đang khoát trên ghế dựa kia nhanh hơn động tác của cô, nắm lấy vai cô, đè cô về phía anh.

Cảnh Tâm chỉ kịp nhìn mặt anh đột nhiên tới gần, môi đã chạm hôn.

Môi đàn ông rất nóng, khác với tối qua là hôn nhẹ, nụ hôn này là mạnh mẽ bá đạo, dùng sức hôn môi cô, lại thong thả liếm môi của cô, tiếp theo tách môi của cô ra, quấn lấy đầu lưỡi của cô, làm cho cô chân chính cảm nhận được cái gì mới là kiểu hôn chiếm hữu.

Âm thanh yếu ớt từ miệng Cảnh Tâm phát ra, cô không có kinh nghiệm, đẩy lòng ghen hàng run lên, thân thể mềm yếu ngã trong ngực anh.

Tần Sâm nâng cái cằm xinh xắn của cô lên, ngậm môi của cô hôn sâu hơn, Cảnh Tâm giật mình một cái, cơ thể càng mềm mại, anh nắm tiết tấu đầu ra đây, Cảnh Tâm dần dần thở hổn hển, hai tay dùng sức níu chặt chỗ áo trước ngực anh, dùng sức mà túm lấy áo sơ mi của anh. Tần Sâm biết cô bé này đang nóng nảy, chậm lại, giữ lấy vai cô, hơi lùi lại, cúi đầu nhìn cô: “Như vậy anh sẽ vui hơn, biết chưa?”

Cảnh Tâm mặt đỏ đến tận mang tai, lại tóm lấy một chút áo anh, cố gắng đi đầu chỉnh sắc mặt: “Ừ, đã biết.”

Tần Sâm cười nhẹ, tiếng nói trầm thấp, cúi đầu nhẹ chạm vào môi cô.

Cảnh Tâm nháy mắt một cái, điện thoại anh bỗng nhiên kêu vang lên, cô hô một tiếng rồi đứng lên, “Cái kia, em đi về trước, anh cũng mau trở lại công ty đi.”

Cần lấy túi lùi đến vị trí an toàn, khuôn mặt xinh đẹp vẫn còn hồng, ánh mắt đen láy trong veo như nước nhìn anh, sau đó phất tay: “Bye bye.”

Tần Sâm nhìn cô rời đi, cười nhẹ vài tiếng, cần điện thoại di động trên bàn lên nghe.

Đồng thời rút ra một liều thuốc ngậm vào miệng chằm. Lười biếng dựa vào phía sau, bàn giao công việc xong, nhớ tới nụ hôn vừa rồi, mi mắt hạ xuống, thở ra vài ngụm khói, một ngày làm việc với cường độ cao và mệt mỏi đều tiêu tan.

Hút xong một liều thuốc, dập tắt tàn thuốc, đứng dậy rời đi.

Nhân viên phục vụ nhìn hai người một trước một sau rời đi, tranh thủ lúc rảnh rồi bắt quai với người bên cạnh vài câu: “Rất ấn tượng nha, một trước một sau đi ra, nếu không phải đạo đức nghề nghiệp, thật muốn chụp vài tấm bán cho phóng viên.”

Cảnh Tâm quay về xe, uống liền mấy ngụm nước, bình phục lại trái tim đang loạn nhịp của mình, nói chuyện tình cảm trước là cô, thật ra cô cũng không nghĩ nói chuyện tình cảm lại kích thích như vậy, cô phải bình tĩnh thì mới có thể lái xe, nếu không chắc chắn sẽ xảy ra chuyện

cô vừa nghĩ một lát thì đã nghĩ tới mười phút đồng hồ, sau đó mới lái xe rời đi.

Chiều tối hôm sau, Cảnh Tâm và Thẩm Gia cùng nhau đến thành phố S, không nghĩ tới gặp đoàn người Lục Tuyết Tâm trên máy bay, cách một biệt đi, lại còn cùng một dãy. Nếu như trước kia thì còn tốt, bây giờ thế nào cũng thấy có cảm giác oan gia ngõ hẹp.

Cảnh Tâm ngồi ở vị trí gần cửa sổ, Thẩm Gia ngồi bên cạnh cô, cách một biệt đi, Trần Trà ngồi bên cạnh.

Thẩm Gia cười cười với cô ấy: “Chị Trà.” Vẫn là muốn bảo trì quan hệ hoà bình ở bên ngoài, trong những tiểu hoa đán được người này dẫn dắt nổi tiếng, trước mắt Lục Tuyết Tâm là người nổi tiếng nhất, lần này được đề cử giải nữ diễn viên chính xuất sắc nhất, không thể nghi ngờ việc giá trị con người Trần Trà cũng tăng lên một tầng.

Thẩm Gia tự biết mình không bằng người ta, tính khí cũng thu lại vài phần.

Trần Trà cười cười: “thật khéo, không nghĩ tới mọi người ng ỡ cùng một khoang.”

Thẩm Gia mỉm cười: “Quả thật rất khéo.”

Thời điểm đăng kí cuối cùng, lại có một đoàn người đi tới, Cảnh Tâm nhận ra người dẫn đầu là anh Dương người đại diện của Quý Đông Dương, người đàn ông cao gầy mang khẩu trang và mũ lưỡi trai phía sau anh ta đúng là Quý Đông Dương, tốt lắm, ba người cùng lúc được lên từ khoang tìm kiếm hot nhất đã tụ tập cùng nhau.

Cảnh Tâm bỗng nhiên nghĩ đến, thiếu một người nữa, là có thể mở một bàn tiệc, đáng tiếc cô không biết chơi tiệc.

Đúng rồi, bây giờ cô cùng Trần Sâm ở chung một chỗ, có phải nên học một chút hay không? Miễn cho ngày nào đó anh hứng trí đến đây, lại nói muốn dẫn cô về nhà ba mẹ anh.

Cảnh Tâm rất kính trọng vị tiền bối Quý Đông Dương này, đứng dậy xoay người chào hỏi: “anh Đông, thật khéo.”

Quý Đông Dương nghe được âm thanh mới chú ý đến cô, đôi mắt khẽ cong, tháo khẩu trang xuống, cười nhẹ: “Ừ, rất trùng hợp.” Trần Sâm nhìn thoáng qua, bên kia Lục Tuyết Tâm đứng dậy cùng anh chào hỏi, anh gật đầu với cô một cái, sau đó ng ỡ xuống phía sau Cảnh Tâm, kéo vành mũ xuống, ngủ.

Cảnh Tâm nhìn thoáng qua phía sau, cảm thán, anh Đông trước sau đều rất lạnh nhạt nha, cấm dục nha.

Vừa rồi tiếp viên hàng không nhìn thấy anh, ánh mắt đều sáng rực lên mừng phát khóc.

Xuống máy bay, từng người rời khỏi sân bay.

Phó gia lập nghiệp bắt đầu bằng kinh doanh bất động sản và khách sạn, thành phố S tự nhiên cũng có khách sạn năm sao của Phó gia, quản lý

khách sạn biết cô đến đây, đã sớm chuẩn bị xong phòng.

Cảnh Tâm cùng Thẩm Gia đến sảnh lớn của khách sạn, không có gì bất ngờ, rất nhiều nghệ sĩ đến đây ở, lập tức gặp vài người quen mắt, Quý Đông Dương cùng người đại diện đang làm thủ tục nhận phòng, Lục Tuyết Tâm nhưng lại không ở đây.

Quản lý khách sạn thấy cô, vội vàng đi tới: “Tiểu thư cô tới rồi, phòng tôi đã chuẩn bị tốt, tôi mang cô lên.”

Cảnh Tâm gật đầu, đi theo phía sau anh ta lên lầu.

Ở cửa thang máy thấy bạn gái tin đồn của anh trai cô Trình Phi.

Trình Phi thấy cô tháo cặp kính đậm che mất nửa khuôn mặt xuống, cười cười với cô: “Tâm Tâm, tối nay cô cũng ở lại đây, sao trước đó tôi không nghe ai nhắc tới.”

Trình Phi lớn hơn cô vài tuổi, từ bé đã quen biết với cô, hai người xem như cùng nhau lớn lên, cô ấy đối với cô rất tốt, chỉ là... Sau khi Cảnh Tâm lớn lên không còn quá thích cô ấy nữa, đại khái là Trình Phi tốt với cô là vì muốn tiếp cận Phó Cảnh Sâm, mục đích quá to lớn.

Bất quá hai người cũng quen biết từ bé, Cảnh Tâm cười với Trình Phi: “Chị Trình Phi.” Dừng một chút lại nói, “Em đến đây để thăm đồ, cũng không có gì hay để mà nói đi...”

Trình Phi nhấp môi dưới, cười nói: “Em lần này cùng đoàn làm phim <Thế giới trong lòng anh> đến đây.”

Cảnh Tâm gật đầu: “Đúng.”

Thang máy đến nơi, đoàn người đi vào trong, quản lý khách sạn nói một câu: “Sáng hôm nay Phó tổng cũng đến đây.”

Cảnh Tâm nháy mắt, không nhìn được Trình Phi một cái.

Trình Phi cũng không biết lịch trình của Phó Cảnh Sâm, cảm thấy kinh ngạc, bất quá cô che dấu rất khéo, chỉ nhìn Cảnh Tâm cười cười.

Cảnh Tâm mím môi: “A.” Đáp lại câu nói của quản lý khách sạn.

Sau khi lên lầu, Cảnh Tâm gọi điện thoại cho Phó Cảnh Sâm: “anh, anh tới đây mà không thèm nói với em một tiếng, anh sẽ không phải là theo chị Trình Phi đến đây chứ?”

Phó Cảnh Sâm giống như đang cười: “không phải, chỉ vừa đúng lúc anh đi công tác thôi.”

Cảnh Tâm âm thầm nghĩ, tuy nói anh trai cô là bạn trai tin đồn của Trình Phi, nhưng thế nào thì cô cũng không thấy hai người họ giống người yêu.

Cúp điện thoại, Cảnh Tâm lướt weibo, trên weibo bây giờ đều là tin bất quá đoán ai sẽ giành được vị trí ảnh đế ảnh hậu, diễn viên có khả năng cao nhất dành giải cao nhất là Trình Phi và Tiêu Nghệ.

Lướt một lúc, cô liền thoát ra.

Nghĩ một lúc, cô gọi một cuộc điện thoại cho Trình Sâm, đợi một lúc điện thoại mới được kết nối.

Thanh âm trầm thấp lười biếng của người đàn ông truyền đến: “Tới rồi, hửm?”

Hửm?

Cảnh Tâm cảm thấy mình như lại bị rơi vào bẫy: “Vâng, anh ăn cơm chưa?”

Trình Sâm cười một tiếng: “đã ăn, em chưa ăn phải không?”

Cảnh Tâm trả lời: “Chị Gia Gia, người đại diện của em đã đi mua đồ ăn, trong khách sạn có rất nhiều nghệ sĩ, bên ngoài có rất nhiều phóng viên, trong khách sạn cũng có, tuy rằng em không nổi tiếng, nhưng vẫn là không nên chạy lung tung.”

Tần Sâm nói: “Quả thật, không ngốc.”

Cảnh Tâm nghĩ nghĩ, nhỏ giọng nhắc nhở anh: “Đến lúc đó anh có thời gian nhớ xem truyền hình trực tiếp nhé, nói không chừng có thể thấy em lộ cái mặt.”

Tần Sâm bật cười: “không có thời gian anh cũng sẽ sắp xếp thời gian.”

Cảnh Tâm vụng trộm vui vẻ, lúc này cô là người đại diện của em đã về.”

Mở cửa ra, Thẩm Gia mang theo túi cơm hộp đi vào, nhìn biểu cảm hưng phấn đỏ bừng mặt của cô, có người gõ cửa, cô vội vàng nói: “Em cúp trước đây, có người gõ cửa, chắt nhiu mày: “nói chuyện điện thoại với Tần Sâm sao?”

Cảnh Tâm mở hộp cơm ra, tách đôi dưa ra: “Đúng vậy.”

Thẩm Gia ngồi bên cạnh cô, cười vài tiếng: “Gần đây rất có phong thái của người đang yêu đương nha, phát triển đến trình độ nào rồi? Tần Sâm có phải mãnh liệt nhào lên hay không?”

Cảnh Tâm bị sặc, ho khan vài tiếng, ngẩng đầu trừng mắt với người đại diện nhà cô một cái: “Đừng đem Tần Sâm đi so sánh với một con sói đang đói khát được không? Đã bảo nói chuyện tình cảm trước, sau đó thuận theo tự nhiên được không?”

cô nhớ tới nụ hôn ngày hôm qua, tuy rằng nói thuận theo tự nhiên...

Nhưng tiết tấu thuận theo tự nhiên của Tần tổng cũng quá nhanh rồi, cô có chút không theo kịp mà...

Thẩm Gia mỉm cười: “Tin chị đi, bộ dáng đàn ông thân sĩ này sẽ không duy trì quá lâu đâu, nhất là đối với những kiểu giống như em... Như thế rất hợp khẩu vị anh ta.”

Cảnh Tâm: “...”

Đừng ngần ngại rửa anh như vậy được không?

Cơm nước xong, Thẩm Gia nhắc nhở cô đứng sớm một chút, sau đó liền về phòng của mình.

Cảnh Tâm tắm rửa xong, đắp mặt nạ, nằm trên giường lướt weibo, phát hiện Trịnh Phi trở thành từ khoá tìm kiếm hot nhất, còn mang cả anh traicô theo luôn.

cô: "..."

Mở ra liền thấy, lại là phóng viên đem những bức ảnh chụp ra so sánh, đầu tiên nói hai người ở cùng một khách sạn, tổng giám đốc Phó thị hộ tống bả gái đi dự liên hoan phim. Trịnh Phi lần này được đề cử giải nữ diễn viên xuất sắc nhất vốn đã bị chú ý, nhất cử nhất động đều bị phóng viên theo dõi, cho dù không chụp được ảnh hai người ở chung một chỗ, cũng có thể vớ vẩn hàng mấy chục trang bản thảo.

Topic về từ khoá tìm kiếm đó bây giờ rất náo nhiệt, dù sao cũng không phải chuyện của cô.

Thoát weibo, ngủ.

Sáng sớm hôm sau, Thẩm Gia cố ý mời thợ trang điểm đến đây làm tạo hình cho Cảnh Tâm, trên người mặc một bộ lễ phục ngắn cổ chữ V màu trắng, kiểu dáng nhìn qua đơn giản, một chi tiết nhỏ thiết kế cũng vô cùng tinh xảo, độ xẻ ngực cũng không quá sâu, lộ ra xương quai xanh tinh xảo, khe rãnh trước ngực như ẩn như hiện, hai chân thon dài thẳng tắp, cả người vô cùng gợi cảm.

Thợ trang điểm đem mái tóc dài của cô vén lên, chỉ để lại một ít tóc mái tôn lên đường nét khuôn mặt, làm tạo hình xong cũng là 2 giờ sau.

Thẩm Gia nhìn cô: "Tạo dáng, chụp vài tấm ảnh, em đăng lên weibo trước."

Cảnh Tâm: "Bây giờ đăng luôn sao?"

Thẩm Gia mỉm cười: “không thì bao giờ? Hôm nay nhiều người như vậy, có thể quay đến em một lần cũng là quá tốt rồi, đợi lát nữa mọi người sẽ chỉ chú ý đến từ khóa tìm kiếm hot nhất, đầu đề của các tờ báo sẽ chỉ nói đến nam nữ chính được nhận giải, cho dù em xinh đẹp như hoa, cũng không có người nào thêm quan tâm.”

Cảnh Tâm: “...”

Cảnh Tâm đối với chuyện chụp ảnh rất có năng khiếu, lần này lại đặc biệt phối hợp, Thẩm Gia theo yêu cầu của cô chụp được không ít ảnh, cuối cùng chọn được bốn tấm đẹp nhất đăng lên weibo.

Cảnh Tâm v: <doge> tạo hình hôm nay, để phòng trừ lát nữa một góc màn hình cũng không được vào, tôi tự mình lộ cái mặt trước.

“Dưới ngực tất cả đều là chân! Yên tâm đi, còn như vậy rất xinh đẹp, chuyên viên quay phim chắc chắn sẽ không nhìn được mà cho cô thêm vài lần vào ống kính. <thắng lợi>”

“đã bắt đầu chờ, đợi lát nữa tôi chắc chắn sẽ tìm được cô đại gia chân dài!”

“Chân dài của năm! Bình hoa đã lâu không đăng ảnh, vừa đăng đã nhìn thấy thay đổi xinh đẹp hơn! <nước miếng>”

“Khi nào bình hoa mới được làm nữ chính quang minh chính đại đi trên thảm đỏ! <cười cry>”

Cảnh Tâm: “...”

Đừng cười nhạo cô được không? đi ké thảm đỏ cũng không xấu hổ mà!

Xe chậm rãi dừng lại, Cảnh Tâm xuyên qua cửa sổ thủy tinh nhìn ra phía bên ngoài, bốn phía đã vang lên âm thanh tách tách, vô số ánh đèn flash nháy, làm loá mắt không mở lên nổi, các fan hâm mộ hò hét chói tai, nghe vô cùng kích động.

Bởi vì nhận giải không liên quan gì đến mình, tâm tình Cảnh Tâm thư thả vô cùng, sau khi xuống xe có ống kính máy ảnh hướng đến mình, cô tự nhiên mỉm cười.

Rất nhanh, máy ảnh liên tục quay chỗ khác, đuổi theo những nghệ sĩ nổi tiếng hơn.

Rồi sẽ có một ngày, cô sẽ lấy thân phận nghệ sĩ đến nhận giải ở chỗ này. Ánh đèn flash đuổi theo cô, fan hò hét tên của cô.

Trương đạo diễn cùng nam nữ chính của đoàn làm phim <Thế giới trong lòng anh> cùng nhau đi tới, Trương đạo diễn hiển nhiên rất cao hứng, vui tươi hơn hẳn nhìn Cảnh Tâm: “Cảnh Tâm, hôm nay rất được nha.”

Cảnh Tâm cười cười: “Cảm ơn Trương đạo diễn, nếu không nhờ bộ phim điện ảnh này, tôi cũng không có cơ hội tới đây.”

Trương đạo diễn nghĩ không nhờ Cảnh Tâm trở thành từ khoá tìm kiếm hot nhất trong một thời gian dài, bộ phim điện ảnh này cũng không có doanh thu phòng vé tốt như vậy: “Công lao của cô cũng không nhỏ.”

Cảnh Tâm mỉm cười một cái, nở nụ cười, theo chân bọn họ cùng nhau đi qua.

Lục Tuyết Tâm cùng nam chính Khương Cảnh của <Thế giới trong lòng anh> bị vô số máy ảnh vây quanh, máy quay chuyển hướng qua bên này, Cảnh Tâm ở phía sau lộ cái mặt.

Thành phố B, Tần Sâm đang xem phát trực tiếp, khi máy quay hướng đến chỗ có nhiều ống kính, anh thấy được Cảnh Tâm.

Máy quay rất nhanh liên tục đi, chỉ là một cái thoáng qua, tựa như nói, nói không chừng có thể nhìn thấy—

Đoàn làm phim xếp hạng đầu tiên là <Thế giới trong lòng anh> đoàn làm phim <Âng Cửu> xếp phía sau, nữ chính Trình Phi của <Âng Cửu> khoác tay nam chính cùng đi trên thảm đỏ, chờ trả lời xong vấn đề của phóng viên,

sau khi chụp ảnh xong, lại bỗng nhiên quay người lại, đi đến đứng trước mặt Cảnh Tâm.

Trình Phi cười cười: “Tâm Tâm, chúng ta chụp chung tấm ảnh.”

Cảnh Tâm ngây ra một lúc, không có ý kiến gì: “Được.”

không thể nghi ngờ bây giờ Trình Phi chính là ứng cử viên sáng giá nhất được đề cử cho giải ảnh hậu, tối hôm qua lại trở thành từ khoá tìm kiếm hot nhất, bây giờ thân mật khoác tay em gái bạn trai, nhìn qua quan hệ rất hoà hợp, các phóng viên liên hướng ánh đèn flash về phía này.

Cảnh Tâm vì nguyên nhân là Trình Phi, cũng trở thành tiêu điểm.

Máy quay phim hướng về phía cô, cho cô được vào trọn màn hình, thời gian dừng lại cũng không ít.

Rất nhanh, tin hai người chụp ảnh chung liên lên weibo.

Cảnh Tâm bởi vì Trình Phi mà cũng nhận được một chút chú ý, nói linh tinh cái gì mà quan hệ thân mật hoà hợp giữa Trình Phi và em chồng tương lai.

Giải trí Bát tử v:<doge> liên hoan phim năm nay ta muốn cho Cảnh Tâm giải thưởng minh tinh nữ làm bình hoa tốt nhất, nhan sắc của cô ấy là hạng nhất, từ ngực trở xuống tất cả đều là chân, gia thế hiển hách, thế nào mà lại không thoát được vận mệnh bị thảm làm bình hoa, Cảnh Tâm.

Poster đặc trình bày theo tiêu chuẩn cửu cung cách, ở weibo Cảnh Tâm có 4 bức, còn có bức ảnh chụp chung với Trình Phi và các nghệ sĩ khác.

Cảnh Tâm vốn xinh đẹp, vô cùng ăn ảnh, chụp chung với ai cũng không thua kém, nhất là đôi chân trắng tấp thon dài hút mắt người nhìn, weibo của Giải trí Bát tử cũng thu hút rất nhiều người vào bình luận, còn cô.

Ở khán phòng phía sau, Cảnh Tâm lấy điện thoại trong túi xách ra nhắn tin cho Trình Phi: “Em đang ở khán phòng, vừa rồi anh có nhìn thấy

em không?”

Trong thời gian chờ anh trả lời, thuận tiện lướt weibo một cái, phát hiện có hơn một nghìn bình luận, cô có chút mộng lung, đã rất lâu rồi cô không có nhiều bình luận như vậy.

Mở ra liếc nhìn thấy, Cảnh Tâm: “... .”

“Thông cảm với bình hoa! rõ ràng bộ dáng tốt như vậy, lại chỉ có thể làm diễn viên phụ. <cười cry>”

“Thông cảm với bình hoa! Nhưng cũng rất hâm mộ cô ấy, tôi muốn xinh đẹp và gia thế tốt như cô ấy, nhân vật chính tôi cũng không thèm làm! <doge> không nói nữa, tôi phải đi nhặt rác đây.”

“Bình hoa có đôi chân của năm! Quỳ liếm một trăm lần! Thuận tiện đăng tình một chút với vạn kiếp làm nữ phụ của bình hoa, rất muốn phỏng vấn chặng đường chua xót của cô <cười cry>”

Thành ra có rất nhiều người đồng tình với cô nha... .

Cảnh Tâm đăng weibo: <cười cry> lãnh thưởng từ dưới đếm lên, đau lòng quá đi.....

BÌNH HOA GIỚI GIẢI TRÍ

Mạch Ngôn Xuyên
dtv-ebook.com

Chương 21

Cảnh Tâm vừa đăng weibo xong, Tần Sâm đã trả lời tin nhắn của cô.

“Thấy rồi, rất đẹp.”

Có mỗi thế? Cảnh Tâm phát hiện anh nhắn tin có thể viết ngắn gọn liền ngắn gọn, còn tưởng rằng anh sẽ nói thêm vài câu, ví dụ như có ý kiến thế nào về liên hoan phim, là phim điện ảnh do Hoa Thiên đầu tư mà, phóng viên đầu vây quanh nam nữ chính, anh cũng không quan tâm.

Cảnh Tâm nghĩ nghĩ, chụp lại màn hình bình luận trên weibo của cô, gửi qua webchat cho anh: “em cũng có giải, giải bình hoa tốt nhất.”

Cần di động đợi một lúc lâu mà không thấy anh trả lời, Cảnh Tâm đoán chắc anh đang bận việc, cũng không biết khi nào mới đọc được, cô lại vào weibo một lúc, một giờ ngắn ngủn, đã có hơn một nghìn bình luận.

“Chúc mừng bình hoa lấy được giải thưởng, cô là người duy nhất trong lịch sử đạt được giải thưởng này, vui mừng chạy khắp nơi!”

“Ha ha ha ha ha cười nhạo, bình hoa tôi đã yêu cô làm sao bây giờ!”

“Bình hoa tuyệt đối là người duy nhất trong giới giải trí nhận được giải thưởng này, tôi đi cười một lát ha ha ha ha!!”

Cảnh Tâm: “...”

Mọi người đúng là nhân tài, cô nhện không được bật cười.

Di thăm dò vẫn đang diễn ra, người dẫn chương trình giới thiệu các đoàn làm phim, sau khi kết thúc, người chủ trì liên hoan phim được mời lên

sân khấu, tuyên bố lễ trao giải chính thức bắt đầu, sau đó là màn biểu diễn mở đầu.

Ngồi bên cạnh Cảnh Tâm là nữ hai cùng đoàn làm phim với cô, rõ ràng đã thấy tin cô mới đăng weibo, tiến đến bên tai cô cười nhẹ nói: “Hôm nay chúng ta đến xem mọi người nhận giải, cảm nhận bầu không khí thôi, nhưng cô còn có fan trên mạng trao giải thưởng, tôi cái gì cũng không có.”

Cảnh Tâm: “... Cô nói như vậy, đúng là có chút an ủi đấy.”

“Đúng vậy, Lục Tuyết Tâm cũng chỉ được đề cử mà thôi, với tên tuổi bộ phim điện ảnh của chúng ta, không tranh nổi?”

Cảnh Tâm cười cười, sự thật là như thế, bất quá cô cùng vị nữ hai này cũng không thân quen lắm, cho nên cũng không nói gì.

Nữ hai lại nói: “Tôi cảm thấy nếu lúc đó cô làm nữ chính, thì nói không chừng, kỹ thuật diễn của cô tốt hơn cô ấy, hơn nữa còn xinh đẹp hơn, lúc ấy gia thế của cô bị lộ, rất nhiều người qua đường cũng trở lên nổi tiếng, cho dù là người qua đường cũng có cảm tình với cô.”

Thật ra lúc trước đạo diễn đi tìm cô, nhưng bởi vì quan hệ của ba mẹ cô, cô bị lùi xuống làm nữ ba.

Cảnh Tâm trừng mắt nhìn: “Nhưng mà không có nếu, tôi chính là nữ ba, chuyện này không thay đổi được.”

Nữ hai ngẩn người, cười cười, không nói gì nữa.

Trên sân khấu, rất nhiều giải thưởng đã được công bố, người chủ trì cũng khách quý thay nhau trao giải, những nghệ sĩ được giải lên phát biểu cảm nghĩ, cuối cùng cũng đến lúc công bố giải thưởng nặng ký là nhất ảnh và đề ảnh hậu, khi người chủ trì công bố người nhận giải ảnh hậu là Trình Phi, Cảnh Tâm cũng không cũng không có gì bất ngờ.

Bất qua khi Trình Phi phát biểu cảm nghĩ, thật sự là... Lại vô tình kéo anh trai cô vào, vô cùng có kỹ xảo, không có nói rõ tên họ, nhưng chính là

có thể làm người ta liên tưởng đến cái tên Phó Cảnh sâm.

Không cần nghĩ, đêm nay anh trai cô kiều gì cũng được lên từ khoá tìm kiếm hot nhất.

Sau khi lễ trao giả kết thúc, Cảnh Tâm đã nhận lời mời tham gia tiệc rượu bế mạc, Thẩm Gia đi cùng cô, ở cửa gặp Quý Đông Dương đang bị phóng viên bao vây.

Cái tên được nhắc đến nhiều nhất cho danh hiệu ảnh đế của liên hoan phim Kim Kê là Quý Đông Dương, anh đã hai lần nhận được danh hiệu ảnh đế này, mọi người đều nghĩ anh sẽ tiếp tục nhận được giải thưởng này, cuối cùng kết quả ngược lại, đạt được danh hiệu ảnh đế là một tiểu thị tưởi vô cùng trẻ tuổi Lê Tranh.

Cảnh Tâm nghe các câu hỏi sắc bén của phóng viên, khẽ nhú mày, đứng ở đó không nhúc nhích.

Thẩm Gia nhắc nhở cô: “Đừng đứng đó, đi thôi.”

Cảnh Tâm thấy Quý Đông Dương đã được nhân viên an ninh hỗ trợ rời đi, nhin không được bùng nổ: “Sao nhân viên lại hỏi mấy loại câu hỏi này, không phải muốn sát muối vào vết thương của người ta hay sao? Cái gì mà nội tình bên trong cái gì mà bại bởi hậu bối.”

Thẩm Gia cười một tiếng: “Người nổi tiếng chính là như vậy, lúc tốt họ có thể nâng em lên tận trời, nhưng lúc ngã xuống thì cũng chỉ có tự mình nếm nỗi đau.”

Cảnh Tâm không nói được lời phản bác, cô đã ở trong giới giả trí nhiều năm, sợ dĩ không có người nhằm vào cô, chủ yếu là vì cô không nổi tiếng.

Trong tiệc rượu, Cảnh Tâm đang chuẩn bị đi lấy một chút đồ ăn, bỗng nhiên phía trước có người kêu tên cô: “Cảnh tiểu thư, xin chào.”

Tiếng phổ thông không quá đúng chuẩn, vừa nghe là tiếng phổ thông của Hongkong, Cảnh Tâm ngây ra một lúc, ngẩng đầu lên nhìn, một người

đàn ông có diện mạo đoan chính đang đứng trước mặt cô, nhìn vô cùng ổn trọng chừng chạc, tuổi chừng 35 36.

Cảnh Tâm nhìn anh ta có chút quen mắt, nhưng nhất thời lại không nhớ ra là ai, vì thế mở miệng nói: “Xin chào, xin hỏi anh là?”

Người đàn ông mỉm cười: “Kha Đăng.”

Kha Đăng? Là tổng giám đốc tập đoàn tài chính Anh Đăng ở HongKong?

Cảnh tâm ngạc nhiên, trong đầu rất nhanh hiện lên những tin tức trên trang giải trí cô thấy trước kia, trách không được cô thấy quen mắt, cô cười cười: “Kha tổng, xin chào, vừa rồi nhất thời không nhớ ra, thật có lỗi.”

Kha Đăng lại cười: “Không sao.”

Cảnh tâm không biết anh ta đột nhiên đến gần mình là có ý gì, nhưng ánh mắt anh ta nhìn cô làm cô có chút không thoải mái, đang muốn kiếm cớ rời đi, Kha Đăng đột nhiên thân sĩ vươn tay về phía cô: “Cảnh tiểu thư, không biết có vinh hạnh được cùng cô nhảy một bài?”

Cảnh Tâm cười cười xin lỗi: “Ngại quá, chân của tôi mấy hôm trước bị thương, vẫn chưa khỏi, không thể theo Kha tổng khiêu vũ được rồi.”

Kha Đăng chậm rãi đứng thẳng dậy, nhíu mi đánh giá cô.

Cảnh Tâm từ nhỏ lớn lên trong gia đình như vậy, anh trai cô, ông ngoại và mấy người anh họ, có người nào không phải là rợ trong biển người, bọn họ đối với cô rất tốt, cô cũng đã thấy qua mặt tàn nhẫn của họ, cho nên khi Kha Đăng dùng ánh mắt có chút đáng sợ nhìn cô, bất quá cô vẫn có thể duy trì bình tĩnh, không đổi sắc mặt.

Hơn nữa, cô là diễn viên.

Kha Đăng hí mắt: “Vậy đúng là rất đáng tiếc.”

Cảnh Tâm liếc mắt thoáng qua nhìn thấy Thẩm Gia đang đi về phía cô, nhìn Kha Đăng, mỉm cười nói: “Người đại diện tìm tôi, tôi đi trước.”

Cảnh Tâm đi đến trước mặt Thẩm Gia, thấy thần sắc chị ấy có chút kích động, nghi hoặc nói: “Chị làm sao vậy?”

Thẩm Gia nhú mày, lôi kéo cô đi đến một góc: “Vừa rồi Kha Đăng nói gì với em?”

Cảnh Tâm nói: “Anh ta mời em khiêu vũ, em nói chân em bị thương chưa khỏi, không thể nhảy.”

Thẩm Gia nhẹ nhàng thở ra: “May mà em cự tuyệt.”

Mấy năm nay có không ít đàn ông muốn dùng quy tắc ngầm với cô, nhưng cô chưa bao giờ thấy đáng vẻ Thẩm Gia khinh thường như vậy, có chút không hiểu: “Kha Đăng rất lợi hại sao? Sao chị lại lo lắng như vậy.”

Thẩm Gia nhìn cô: “Năm em 19 tuổi, lúc đi Hongkong chụp ảnh cho tạp trí, Kha Đăng liền có ý với em, cho người đến đề cập với chị chuyện này, lúc ấy chị cự tuyệt.”

Cảnh Tâm bỗng nhiên hiểu ra: “Trách không được sau đó vai diễn của em bị đổi hết.”

Thẩm Gia nói: “Lúc ấy chuyện này ba mẹ em ra mặt giải quyết, bằng không chuyện này sao có thể kết thúc một cách dễ dàng như vậy.”

Cảnh Tâm thật bất ngờ, cô hoàn toàn không biết chuyện này: “Sao chị không nói chuyện này với em vậy?”

Thẩm Gia liếc cô một cái: “Lúc ấy em mới 19 tuổi, còn đang học đại học, khi đó chị còn trẻ tuổi, gặp loại chuyện này chị không ứng phó nổi, từ trước đến nay công ty luôn mặc kệ những chuyện như thế này, chị chỉ có thể đem chuyện này nói với ba mẹ em.”

“A.” Cảnh Tâm cảm thán, “Không nghĩ lúc em nhỏ tuổi như vậy mà đã bị người ta nhớ thương.”

“Ha ha, Kha Đăng ngay cả người 15 tuổi cũng ngủ cùng, 19 tuổi thì là cái gì.”

“... ..”

Cảnh Tâm nhìn chăm chăm Thẩm Gia, Thẩm Gia bị cô nhìn đến phiền: “Nhìn cái gì vậy, có chuyện gì nói thẳng.”

Cảnh Tâm nhướn mày: “Chị không phải ước có người dùng quy tắc ngậm với em sao? Tại sao lại ngăn cản giúp em? Tầm Sâm đấy, sao chị lại vội vã muốn đem em ném lên giường anh ấy.”

Thẩm Gia rất tự nhiên nói: “Người muốn dùng quy tắc ngậm với em rất nhiều, không phải già thì là xấu, ngay cả chị cũng thấy chóng mặt, cô gái xinh đẹp như em sao chị có thể nhẫn tâm làm hại, có một ít người bộ dáng cũng đẹp trai, nhưng bản lĩnh cũng không lớn, không dùng quy tắc ngậm với em nổi.”

Thẩm Gia liếc Cảnh Tâm một cái: “Hơn nữa, em có ba mẹ, ông ngoại như vậy, chị trừ phi không muốn tiếp tục ở thành phố B lẫn lộn nữa, mới dám đem em bán đi. Tầm Sâm không giống vậy, người đàn ông độc thân hoàng kim, hơn nữa anh ta còn đang khiêu chiến ba mẹ em, không phải huyện của chị, lửa có cháy cũng không lan được đến gần chị.”

Cho nên cô chỉ là biết thời thế mà thôi.

Cảnh Tâm hiểu được toàn bộ: “Tâm cơ thật sâu... ..”

Thẩm Gia lườm cô một cái: “Em không phải cũng thấy Tầm Sâm rất đẹp trai hay sao, bị anh ta lừa dối sao?”

Cảnh Tâm: “... ..”

Cô còn... .. Thật sự bị lừa dối.

Hai người nói xong đi vào, Cảnh Tâm thấy Quý Đông Dương cầm một chén rượu vang đang đứng ở một bên, nghĩ một chút vẫn là đi qua đi, “Anh Đông.”

Quý Đông Dương quay đầu về phía cô, cười cười: “Em định đến an ủi tôi?”

Cảnh Tâm lắc đầu: “Em chỉ muốn hỏi anh, có thể chụp chung một tấm ảnh không? Em từ nhỏ đã thích xem phim điện ảnh và phim truyền hình có anh đóng, ở phim trường em cũng không có cảnh diễn chung với anh, bình thường rất khó gặp gỡ, gặp thì anh cũng vội quay phim không thì ngủ...”

Cô chỉ là muốn chụp chung với thân tượng một tấm ảnh, hơn nữa hôm nay trên thảm đỏ, cô thấy rất nhiều nghệ sĩ chụp ảnh chung với anh. Vừa mở weibo ra, nhìn thấy mọi người đua nhau share bức ảnh đó, bây giờ cơ hội khó có được, cô cũng muốn chụp chung mấy tấm hình để lưu niệm.

Quý Đông Dương nhướn mày: “Từ nhỏ đã thích phim truyền hình và phim điện ảnh của tôi? Tôi cũng chưa có già mà.”

Cảnh Tâm: “... Em không có ý đó, bởi vì anh bắt đầu sự nghiệp từ sớm.” Quý Đông Dương tiến vào giới giải trí năm 15 tuổi, năm nay 33 tuổi, đã được 18 năm, cô nói từ nhỏ đã xem phim của anh đóng là đúng mà! 18 năm trước cô mới có 5 tuổi!

Quý Đông Dương cười cười, lấy di động ra ấn ấn, nhìn về phía cô: “Không phải muốn chụp ảnh sao? Lại gần một chút, chụp không được em.”

Cảnh Tâm a một tiếng, vội vã lại gần, vài giây sau, anh đã chụp xong.

Sau đó, anh đem ảnh chụp gửi cho cô, Cảnh Tâm có chút buồn bức nhìn ảnh chụp, kỹ thuật chụp ảnh của thân tượng rất là tệ.

Quý Đông Dương liếc mắt nhìn cô một cái: “Không hài lòng?”

Cảnh Tâm gật đầu: “Em có thể nhờ người đại diện chụp ảnh cho chúng ta không?”

Quý Đông Dương cười cười, gật đầu.

Lần này dùng điện thoại Cảnh Tâm chụp, Thẩm Gia chụp xong đem điện thoại trả cho cô, Cảnh Tâm vừa thấy, nở nụ cười.

Vẫn là kỹ thuật chụp ảnh của Thẩm Gia tốt.

Cảnh Tâm vui vẻ rạo rực mở weibo ra, cũng ra nhập đội quân share trên weibo, đương nhiên share không chỉ có cô và Quý Đông Dương, còn có mấy người khác lấy ảnh chụp chung với ảnh đế ảnh hậu, cũng đều là ảnh chụp ảnh chung với thần tượng.

Buổi tối Tần Sâm phải đi xã giao, không có thời gian xem điện thoại, nửa đêm về nhà vừa nhìn di động, cô bé kia ngay cả một tin nhắn cũng không gửi cho anh.

Anh nhú mày, đem điện thoại di động để một bên.

Tắm rửa xong đi ra, mở máy tính lên, vào webchat, mới phát hiện ra cô đều gửi tin nhắn qua webchat.

Tâm bảo bối: “em cũng có giải, giải bình hoa tốt nhất.”

Tâm bảo bối: “Anh đang bận à? Em không quấy rầy anh nữa, một lúc nữa đến lễ trao giải, buổi tối còn có tiệc rượu, anh xong việc nhớ về nghỉ ngơi sớm một chút.”

Khoé miệng Tần Sâm cong lên, mở tấm ảnh kia ra, sau khi xem xong, cười khẽ ra tiếng.

Anh lười biếng dựa vào ghế sofa, mở weibo ra, vào trang cá nhân của cô.

BÌNH HOA GIỚI GIẢI TRÍ

Mạch Ngôn Xuyên
dtv-ebook.com

Chương 22

Trang cá nhân của cô bé này hôm nay đúng là rất náo nhiệt, tất cả đều là like cùng share, tổng cộng có mười hai bài đăng, ngoại trừ bài đăng mới nhất, các bài khác đều là chúc mừng các nghệ sĩ nhận được giải thưởng, bài đăng trao giải trên weibo của Giải trí Bát tử đã bị bài đăng mới nhất lấn át.

Cảnh Tâm v: hôm nay chụp ké được rất nhiều ảnh, mọi người đừng hâm mộ, sau đó muốn nói một câu, tôi rất cuộc biết tại sao anh Đông không bao giờ đăng ảnh tự chụp lên, bởi vì kỹ thuật chụp ảnh của anh Đông ... Mọi người có thể chiêm ngưỡng.

Năm tấm ảnh đầu tiên là cô chụp chung với ảnh đế ảnh hậu nhiệm kỳ trước, hai sau là ảnh chụp chung với Quý Đông Dương, tất nhiên cái cuối cùng chính là ảnh mà Quý Đông Dương chụp.

Tay châm điều thuốc của Tần Sâm hơi ngừng, mắt nheo lại, bấy tấm ảnh, chỉ có mình Quý Đông Dương là hai lần lộ mặt, cô bé kia còn cố ý nhắc đến tên anh ta.

Tiện tay đem cái bật lửa vút lên bàn trà, Tần Sâm mở bình luận ra, rất cuộc biết tại sao bài đăng này lại nhiều bình luận và like như vậy.

“Từ chỗ anh Đông tới đây! Tâm can tôi đều kích động đến đau lòng! Không thể ngờ anh Đông lại like bài của cô! Đúng là rất hiếm thấy!”

“cục cụng sợ ngây người! Anh Đông lại có thể like bài của bình hoa! Phải biết rằng lần trước anh Đông like bài trên weibo là lúc tuyên truyền bộ phim điện ảnh mới... Anh Đông thật sự coi trọng bình hoa?”

“Mọi người có nhớ bài đăng trước kia không? Cảnh sát cấm dục lâu ngày và cô gái nông thôn đẹp nhất dù sao tôi cũng thích cp* này.”

(*) couple: cặp đôi

“Tôi cũng thích cp này! Không thể xứng đôi hơn! Chẳng lẽ các người không phát hiện... Anh Đông để ý bình hoa sao?”

“Giới giải trí có chuyện lớn rồi...”

Tần Sâm cười lạnh vài tiếng, Quý Đông Dương diễn thật đúng là hơi quá mức rồi.

Anh mở webchat nhắn tin lại cho Cảnh Tâm.

Đợi một lát, điện thoại vang lên.

Tần Sâm nhìn cái tên hiển thị trên màn hình, khoé miệng cong lên, nghe điện thoại.

Cô bé kia cười cười trong điện thoại: “Anh về nhà rồi sao? Em vừa mới về đến khách sạn.”

Tần Sâm thở ra vài ngụm khói, lười biếng nói: “Ừ, anh vừa mới về một lúc, em bao giờ thì về?”

Cảnh Tâm trả lời: “Tối ngày kia em về, ngày mai chị Gia Gia còn có công việc phải bàn, ngày kia cùng chị ấy đi gặp một đạo diễn.”

Tần Sâm đem tàn thuốc dụi vào gạt tàn, thấp giọng nói: “Lúc về nhớ nói cho anh biết, anh đi đón em.”

Khoé miệng Cảnh Tâm cong lên, đáy lòng nổi lên một tia ngọt ngào, “Vâng.”

Người nọ bỗng nhiên chuyển đề tài: “Bây giờ em có thể nói, em quen thân với Quý Đông Dương như vậy từ khi nào?”

Cảnh Tâm đăng weibo xong cũng chưa nhìn qua di động, tự nhiên cũng không biết weibo của mình bây giờ náo nhiệt như vậy, đột nhiên nghe anh hỏi vậy, có chút mờ mịt: “Không quen thuộc lắm, chỉ là hôm nay chụp chung với anh ấy vài tấm ảnh.”

Duôi lông mày thâm thúy của T`ân Sâm nhếch lên: “Anh đã biết, em ngủ sớm một chút đi.”

Cảnh Tâm a một tiếng: “Anh cũng vậy, ngủ ngon.”

Anh cười: “Ngủ ngon.”

Kết thúc cuộc gọi, Cảnh Tâm che mặt, tiếng ngủ ngon trầm thấp kia đúng là rất trêu người, nếu thật sự nói ở bên tai cô... Cảm thấy bị quyến rũ đến đỏ cả mặt cùng tim đập lồi nhịp.

Cảnh Tâm đá gi`ầy cao gót xuống, xoa xoa cái cẳng chân đau nhức, c`ần quần áo đi vào trong phòng tắm.

Cô nằm ở trên giường, đột nhiên nhớ đến câu nói của T`ân Sâm, sao cô lại cảm thấy ngữ khí giống như đang chất vấn người vợ h`ồng hạnh vượt tường vậy?

Trước khi ngủ lướt weibo, bị số bình luận cùng lượt like dọa, vội vàng mở ra xem, rốt cuộc biết tại sao đột nhiên T`ân Sâm lại nhắc đến Quý Đông Dương, bất quá sao anh Đông tự nhiên lại like bài của cô vậy? Rõ ràng anh ấy cũng chưa nói chuyện với cô được bao nhiêu câu.

Cuối cùng cô hoảng sợ phát hiện, Quý Đông Dương ấn theo dõi cô!

Nhìn bình luận, rất nhiều fan ghép cp, rốt cuộc cô đã biết vì sao T`ân Sâm lại hỏi vậy.

Chẳng lẽ anh ghen tị? Cảnh Tâm nghĩ đến khả năng đó, bỗng nhiên ôm chần nở nụ cười, còn nghĩ rằng người đàn ông như anh sẽ không để ý những chuyện nhỏ nhặt này đâu.

Cô nghĩ một chút, mở webchat ra nhắn tin cho anh, cần di động chờ tin nhắn trả lời, lúc này đã sắp hừng đông, thời gian đã khuya, hôm nay cô cũng mệt mỏi, không lâu sau liền ngủ.

Tần Sâm ở thư phòng đọc xong các văn kiện, cần di động trở về phòng, nhìn thấy webchat báo có tin nhắn, anh vừa thấy liền mở ra, cười nhẹ ra tiếng.

Tâm bảo bối: “Em đối với anh Đông là kiểu sùng bái thần tượng, tuyệt đối không có tâm tư khác!”

Xem ra đã nhìn đến weibo, cô bé này còn rất có giác ngộ, nói thì nói như vậy nhưng anh vẫn rất hưởng thụ.

.....

Hôm sau, Thẩm Gia phải đi bàn công việc, Cảnh Tâm ở khách sạn nghỉ ngơi, bữa sáng được nhân viên khách sạn đưa lên phòng, đã sắp đến thời gian ăn cơm trưa, trước đó người quản lý đã gọi điện tới, hỏi cô: “Cảnh tiểu thư, bữa trưa cô muốn ăn gì?”

Cảnh Tâm nghĩ một lúc nói: “Không cần chuẩn bị cho tôi đâu, tôi đi ra ngoài ăn là được rồi.”

Quản lý: “Được, nếu cô cần gì thì cứ gọi xuống quầy lễ tân cho chúng tôi.”

Cảnh Tâm: “Được, cảm ơn.”

Kết thúc cuộc gọi, Cảnh Tâm vừa định gọi điện thoại cho anh trai cô, thì một số máy xa lạ gọi tới, cô nhìn thoáng qua sau đó nghe máy.

“Cảnh tiểu thư, tôi là Kha Đăng, tối hôm qua chúng ta đã gặp nhau.” Giọng nói thản nhiên của người đàn ông.

Cảnh Tâm sửng sốt, đem điện thoại ở bên tai xuống nhìn thoáng qua, sau đó mới tiếp tục nghe: “Xin chào, xin hỏi có chuyện gì vậy?”

Kha Đăng cười một tiếng: “Cảnh tiểu thư không cần cảnh giác như vậy, tôi chỉ là muốn mời cô ăn bữa cơm mà thôi.”

Đối với một người đàn ông thầ m muốn được ngủ với cô, cô cảnh giác một chút có gì sai sao? Cảnh Tâm bĩu môi, cũng cười cười: “Ngại quá, tôi đã có hẹn với người khác rồi.”

Ý cười của Kha Đăng càng sâu: “Phải không? Cảnh tiểu thư đã liên tục cự tuyệt tôi ba lần, lý do cũng không quá cao siêu.”

Ba lần? Rõ ràng là hai lần... Đợi chút, anh ta không phải nói đến sự kiện năm cô 19 tuổi chứ?

Đến đây cơn tức của Cảnh Tâm lại bị khơi lên, cố nhin nói: “Tôi đây trực tiếp nói với anh, tôi không muốn ăn cơm cùng anh, Kha tổng hẹn gặp lại.”

Nhanh chóng dập điện thoại, Cảnh Tâm nhìn di động bĩu môi, cô mà phải sợ anh ta sao?

Kha Đăng nghe âm thanh tút tút trong điện thoại, khoé miệng tràn ra một ý cười, đây là lần đầu tiên có người phụ nữ dám trực tiếp cự tuyệt anh ta như vậy.

Kha Đăng phân phó trợ lý: “Chuẩn bị cho Cảnh tiểu thư một phần lễ vật.”

Trợ lý vội vàng nói: “Vâng, xin hỏi Kha tổng muốn tặng cái gì?”

Kha Đăng nghĩ một chút, lãnh đạm nói: “Cũng như trước thôi, chỉ là phụ nữ thôi, quần áo trang sức túi xách, lần này chọn những thứ tốt nhất đưa, bảo Linda đi chọn.”

Trợ lý gật đầu: “Vâng.”

Kha Đăng cầm tách cà phê trên bàn lên nhấp một ngụm, nhớ thời điểm lần đầu tiên gặp Cảnh Tâm, cô mới 19 tuổi, khuôn mặt non nớt xinh đẹp

cùng dáng người với những đường cong hoàn mỹ có thể làm cho đàn ông nhiệt huyết sôi trào, nhưng anh ta không nghĩ đến một tiểu minh tinh lại có gia thế bối cảnh như vậy, lúc ấy chỉ cảm thấy là một người phụ nữ mà thôi, không cần phải phân cao thấp làm gì.

Thời gian trước trên tin tức giải trí và weibo thấy cô để mặt mộc ăn mặc quê mùa, đã cách 4 năm, khuôn mặt kia cho dù có không trang điểm trông vẫn giống như trước, khuôn mặt trắng nõn, mềm mại tựa như miếng đậu hũ, đột nhiên lại có hứng thú.

Buổi chiều, Cảnh Tâm nhận được một bó hồng lớn, cùng với năm sáu hộp quà, cô vừa nhìn bên ngoài đã biết tất cả đều là hàng hiệu cao cấp nhất.

Thẩm Gia cầm mấy cái túi kia lên chặc chặc vài tiếng: “Hermès kiểu dáng mới nhất, LV kiểu dáng mới nhất... Đây là cái gì, còn có vòng cổ kim cương, a, còn có quần áo, chị phải lau mắt mà nhìn, tất cả đều là số đo của em...”

Cảnh Tâm liếc mắt một cái, nhú mày: “Tên Kha Đăng này sao lại làm người khác chán ghét như vậy.”

Thẩm Gia cầm mấy cái túi quăng vèo chỗ cũ, khinh bỉ nói: “Trên Kha Đăng kia có phải bị lừa đá rỗng không? Không biết em không thiếu nhất chính là tiền hay sao? Em quay một bộ phim điện ảnh cũng không đủ tiền mua bộ lễ phục hôm qua, anh ta nghĩ gì vậy, nghĩ mấy thứ này có thể lấy lòng bất cứ người phụ nữ nào hay sao?”

Cảnh Tâm nhìn không được nở nụ cười, cô không thiếu tiền, tuy rằng cô chưa bao giờ quan tâm đến công ty của gia đình, nhưng hàng năm chia hoa hồng anh trai chưa bao giờ chia thiếu phần cô.

Cô hỏi Thẩm Gia: “Vậy những thứ này làm sao bây giờ?”

Thẩm Gia cười nhạo một tiếng: “Gọi người mang trả lại cho anh ta.”

Cảnh Tâm gật đầu: “Vậy chị sẽ xử lý?”

Thẩm Gia nhìn cô một cái, bỗng nhiên khoanh tay nhìn chăm chăm cô cười: “Nếu đây là Tần Sâm đưa thì sao?”

Cảnh Tâm nói chuyện đương nhiên: “Em sẽ nhận, bạn trai em tặng quà tất nhiên em phải vô cùng cao hứng mà nhận.”

Thẩm Gia nhướng mày, không nói cái gì, đi xử lý những lễ vật này.

Bởi vì chuyện Quý Đông Dương ấn theo dõi và like bài của cô, chuyện này càng ngày càng náo nhiệt hơn, đến buổi tối, đã trở thành từ khoá tìm kiếm hot nhất.

Cảnh Tâm nhìn tên mình trở thành từ khoá tìm kiếm hot nhất, có chút mừng lung, hỏi Thẩm Gia: “Em sẽ không bị fan của anh Đông mắng chửi chứ?”

Quý Đông Dương là nam thần có mấy chục triệu fan, cũng có fan nữ vì anh mà làm rất nhiều chuyện điên cuồng, lần trước mấy nữ minh tinh có scandal với anh đều bị chửi thảm, cô có chút lo lắng.

Thẩm Gia ngẩng trước máy tính mở bình luận, nở nụ cười: “Người ghép đôi rất nhiều, rất ít bình luận mắng chửi.”

Thẩm Gia đem máy tính đến trước mặt cô.

“Bình hoa rất tốt, gia thế tốt vóc người cùng khuôn mặt xinh đẹp, quan trọng nhất là chưa bị ai bao nuôi! Không có gièm pha, không có scandal, cùng anh Đông rất xứng đôi! Dù sao tôi thích anh Đông nhiều năm như vậy, nếu anh ấy thực sự ở chung một chỗ với bình hoa, tôi đồng ý hai tay hai chân!”

Bình luận này có lượt like rất cao.

Cảnh Tâm hoàn toàn bối rối, cô vẫn là lần đầu tiên có scandal với một sao nam mà được lên từ khoá tìm kiếm hot nhất, đối phương lại còn là ảnh đế Quý Đông Dương có lượng fan khổng lồ.

Hơn nữa... Nguyên nhân chuyện này, có vẻ như không phải là cô, là do Quý Đông Dương tiện tay like bài và ấn nút theo dõi cô mà thôi!

Lúc Tần Sâm nhìn thấy từ khoá tìm kiếm hot nhất, cười lạnh vài tiếng, gọi điện thoại cho trợ lý: “Đem toàn bộ tin tức và các topic liên quan đến từ khoá tìm kiếm của Cảnh Tâm và Quý Đông Dương xoá hết.”

Trợ lý nhìn sắc mặt lạnh như băng của Tần Sâm, vội vàng nói: “Vâng, tôi sẽ đi làm ngay.”

Rất nhanh, tin tức liên quan đến Cảnh Tâm cùng Quý Đông Dương đều bị xoá hết.

Thẩm Gia đang xem liền bất động, lại nhìn một cái, không có.

Cô quay đầu về phía Cảnh Tâm: “Bị xoá.”

Cảnh Tâm cùng Thẩm Gia bốn mắt nhìn nhau, qua vài giây, đột nhiên Cảnh Tâm mở miệng có chút khó khăn: “... Có thể là Tần Sâm cho người xoá bỏ.”

Thẩm Gia nở nụ cười: “Em thế nào mà biết nhất định là anh ta? Cha mẹ em cũng có khả năng làm chuyện này.”

Cảnh Tâm: “... Trục giác.”

Hơn nữa, cô cảm thấy mình đã gặp phải chuyện xui xẻo lớn rồi.

Tiểu rồi.

Tần Sâm nhìn những topic kia cùng bình luận toàn bộ bị xoá bỏ, vẻ mặt mới dịu xuống, trợ lý liền vào báo cáo: “Tần tổng, dựa theo chỉ thị của anh toàn bộ đã làm xong.”

Tần Sâm thản nhiên gật đầu, rút điều thuốc để lên miệng, thần sắc lười biếng dựa lưng vào ghế thở ra vài ngụm khói.

Hút thuốc xong, vẻ mặt anh nhàn hạ mở weibo ra.

Loại sự tình tranh giành vị trí thế này, anh cũng sẽ làm.

BÌNH HOA GIỚI GIẢI TRÍ

Mạch Ngôn Xuyên

dtv-ebook.com

Chương 23

Tần Sâm chia sẻ bài viết Cảnh Tâm được trao giải bình hoa tốt nhất trên weibo, cũng like một cái.

Làm xong chuyện này, trợ lý ôm một xấp văn kiện đi vào, anh sờ khoé miệng nhìn thoáng qua màn hình di động, để điện thoại xuống bên cạnh, bắt đầu xử lý đồng văn kiện trên bàn.

Buổi tối hôm nay Cảnh Tâm ăn cơm cùng Phó Cảnh Sâm, lúc ăn cơm liên tiếp c ần điện thoại lên xem, Phó Cảnh Sâm nhú mày nói: “Ăn cơm đừng nghịch điện thoại.”

Cảnh Tâm a một tiếng, để điện thoại xuống, nghĩ th ần Tần Sâm sao lại chưa gọi điện hay nhắn tin cho cô chứ?

Thời gian càng lâu, cô càng cảm thấy sắp có chuyện xảy ra.

Cơm nước xong trở về khách sạn, rốt cuộc Cảnh Tâm nhin không được gọi điện thoại cho Tần Sâm, chờ điện thoại kết nối, trong lòng cô có chút không yên.

Nửa ngày sau, giọng nói lười biếng của Tần Sâm trong điện thoại truyền đến: “Ừ?”

Cảnh Tâm: “... Anh đang làm gì vậy?”

Chẳng biết tại sao, một chút không yên lòng của cô đột nhiên tiêu biến, cô mím môi cười cười.

Tần Sâm nói: “Vẫn đang ở công ty, em ăn cơm chưa?”

Đã 9 giờ mà vẫn còn ở công ty, nghe giọng nói của anh chắc chắn chưa ăn cơm tối, gần đây anh rất bận rộn nha, cô nhỏ giọng nói: “Em vừa đi ăn cơm cùng anh trai về xong, sao ngày nào anh cũng tăng ca vậy, anh trai cùng chị dâu anh vẫn chưa về sao?”

Tần Sâm cười một tiếng: “Về về, nhưng hôn lễ sắp đến, bọn họ có thể bỏ mặc liền bỏ mặc.”

Cảnh Tâm a một tiếng: “Được rồi...”

Tần Sâm rút điều thuốc để lên miệng, lấy bật lửa trong ngăn kéo ra châm, dựa lưng vào ghế lười biếng mở miệng: “Yên tâm đi, về sau anh sẽ bắt bọn họ trả lại.”

Cảnh Tâm: “...”

Cô im lặng, đột nhiên có chút lo lắng cho anh trai chị dâu của anh.

Ý của anh là đến lượt anh kết hôn, anh cũng đem công việc đây ra ngoài, nghe ngữ khí kia, là muốn anh trai cùng chị dâu anh trả lại gấp bội.

Cảnh Tâm nghĩ một lúc, giả bộ lơ đãng nói: “Cái kia... Scandal của em và anh Đông anh cho người xóa sao?”

Tần Sâm thản nhiên: “Ừ.”

Cảnh Tâm: “...”

Thật đúng là, trực giác của cô rất chuẩn.

Cô bỗng nhiên nở nụ cười, có chút đắc ý: “Vậy có phải anh ghen tị hay không?”

Vừa mới dứt lời, liền truyền đến tiếng đập cửa, Cảnh Tâm nghe thấy anh kéo dài âm cuối: “Em nghĩ đi đâu vậy?”

Tần Sâm ký xong văn kiện, giờ tay xoa nhẹ mi tâm, ba ngày hai bận đầu là tin tức của cô và cái tên Quý Đông Dương kia lên từ khoá tìm kiếm hot

nhất, fan đi cũng cũng muốn ghép hai người thành một đôi, cô nghĩ anh hào phóng như vậy sao?

Tiếng đập cửa có chút gấp, Cảnh Tâm cảm thấy nếu nói chuyện tiếp lợi thế sẽ không thuộc về mình, vì thế quyết đoán nói: “Em, cái kia có người gõ cửa, em đi xem đã, đợi lát nữa em sẽ nhắn tin trên webchat cho anh, bye bye.”

Nhanh chóng cúp điện thoại, Cảnh Tâm mơ hồ nghe thấy thanh âm của Thẩm Gia, vội vàng tới mở cửa.

Thẩm Gia cần di động đi vào, nhìn cô chậm rãi nở nụ cười: “Em mấy ngày nay lên tin tức thật nhiều nha, xem ra cùng một chỗ với Tần Sâm là vô cùng chính xác.”

Cảnh Tâm: “...Phát sinh chuyện gì sao?”

Sẽ không phải lại trở thành từ khoá tìm kiếm hot nhất nữa chứ?

Thẩm Gia lướt qua cô đi vào, “Em chưa vào weibo?”

Cảnh Tâm đi theo sau cô ấy, nghe câu này vội vã mở weibo ra, tối nay lúc ăn cơm bị anh trai nói vài câu, cô cũng không nhìn đến điện thoại nữa, bình thường trên weibo tin tức tương đối nhiều, cô tắt thông báo, cho nên cô cũng không biết Tần Sâm làm cái gì.

Thẩm Gia ngẩng xuống ghé sát vào nhìn cô: “Tần Sâm share bài trên weibo của em, đã có fan phát hiện, chị đoán, chậm nhất sáng sớm mai em sẽ cùng anh ta lên từ khoá tìm kiếm hot nhất.”

Cảnh Tâm kinh ngạc ngẩng đầu liếc mắt nhìn Thẩm Gia một cái, vội vàng trở về trang cá nhân của mình, một đồng @ người thấy được Tần Sâm share bài của cô, lại còn like bài của cô.

Cảnh Tâm: “...”

Quả nhiên là xui xẻo lớn rồi.

Cảnh Tâm có chút bối rối, anh đang muốn đấu Quý Đông Dương hay sao?

Gần đây cô tăng không ít fan, phần lớn là fan của Quý Đông Dương theo đến, chính là fan cp, bình luận cùng like trên weibo của cô bọn họ luôn là lực lượng hùng hậu nhất.

Thẩm Gia đem ipad đưa cho Cảnh Tâm, trên màn hình có rất nhiều bình luận...

“Phát hiện chưa? Đại cổ đông giải trí Hoa Thần Tần Sâm share bài kia, lại còn like, đây là chuyện gì? Nhìn không hiểu thế giới này nữa!”

Trước đó vài giờ không phải có scandal với anh Đông hay sao, những topic đăng bài đột nhiên đều bị xoá, nghiêm trọng hơn còn bị khoá tường nhà, đây là muốn làm chuyện gì? Tổng giám đốc Hoa Thần phát hiện cô gái mình coi trọng có scandal với anh Đông, chính mình chịu không được liền ra tay! Cho nên... Tần tổng đang muốn dùng quy tắc ngầm với Cảnh Tâm sao?”

“rốt cuộc cũng có người dám dùng quy tắc ngầm với Cảnh Tâm sao? Có khả năng Cảnh Tâm sắp được làm nữ chính.”

“Fu*k! Bình hoa là của anh Đông! Không cho phép cướp! Fan anh Đông đâu đứng lên!”

“Tôi mặc kệ, tôi là fan của bình hoa, ai có thể cho cô ấy vai nữ chính, tôi liền ủng hộ người đó! Đồng ý thì khen tôi!”

Cảnh Tâm: “...”

Sao lại lôi kéo nhau vào như thế! Tiếp tục như vậy, không cần chờ đến sáng mai, đoán chừng một lát nữ có thể lên...

Tuy rằng lúc trước vẫn cảm thấy cùng Tần Sâm lên từ khoá tìm kiếm hot nhất không có gì, lần này thật sự được lên, ngược lại có chút không biết phải làm sao.

Cô nuốt nước miếng, nhìn về phía Thẩm Gia: “Chuyện này... Bây giờ em phải làm gì?”

Cô có nên gọi một cuộc điện thoại cho Tần Sâm hay không?

Thẩm Gia nhướn mày mỉm cười: “Cái gì em cũng không cần làm.”

Thẩm Gia đứng lên, vỗ vỗ vai Cảnh Tâm, “Không cần suy nghĩ nhiều, dù sao chuyện này cũng do Tần Sâm bắt đầu, để cho anh ta xử lý, em đi ngủ sớm một chút, đừng quên trưa mai cùng ăn cơm với biên kịch và đạo diễn, đừng làm cho mắt trở thành mắt gấu trúc.”

Cảnh Tâm nhìn cô ấy đóng cửa lại, tự mình ôm ipad ngồi trên ghế sofa, mở lại xem bình luận, fan của anh Đông quả thật đúng dũng mãnh đến mức khiến người ta phẫn nộ, vào weibo của cô bình luận liên tục.

“Bình hoa là của anh Đông! Bình hoa là của anh Đông!”

“Bình hoa là của anh Đông! Bình hoa là của anh Đông!”

“Anh Đông khó mà coi trọng một người con gái! Tần Sâm đừng cướp được không!”

Cảnh Tâm: “... ”

Tâm tình rất phức tạp.

Sau này cùng Quý Đông Dương chạm mặt sẽ rất xấu hổ đó!

Cảnh Tâm lướt weibo một lát, đã thấy có bảng phân tích kèm hình ảnh lượt từ khoá tìm kiếm hot nhất.

Giải trí Bát tử v: “Phát hiện một chuyện vô cùng rung động, weibo của nữ minh tinh bình hoa tốt nhất Cảnh Tâm bị thất thủ, fan của anh Đông vô cùng dũng mãnh, tôi đưa bảng phân tích kèm ảnh chụp, cái gì gọi là fan vì thần tượng đi dành phụ nữ, sau khi thông suốt thì sẽ là fan chân chính. nguyên nhân chuyện này do tổng giám đốc Hoa Thần share một bài trên weibo, lại còn like! Bài này là do tôi đăng đấy! Scandal mới đây của anh

Đông và Cảnh Tâm đã bị xoá bỏ, lần trước các topic liên quan đến từ khoá tìm kiếm cảnh sát cấm dục lâu ngày và cô gái nông thôn đẹp nhất cũng bị xoá, tài khoản lúc trước của tôi bị khoá cũng vì chuyện này, các người có biết? Rốt cuộc cũng có người dám dùng quy tắc ngầm với Cảnh Tâm!”

Hai cái ảnh đầu tiên là chụp bình luận ở weibo của Cảnh Tâm, hai cái sau là ảnh chụp ở weibo của Tần Sâm, vì trên weibo có xác nhận: Tổng giám đốc công ty giải trí Hoa Thần.

Cảnh Tâm: “...”

Vì sao mọi người đều cho rằng Tần Sâm muốn dùng quy tắc ngầm với cô? Anh không thể nói chuyện yêu đương với cô sao?

Nghĩ một chút, cô nhắn tin trên webchat cho Tần Sâm.

Tâm bảo bối: “Em nhìn thấy trên weibo...”

Tâm bảo bối: “Tại sao đột nhiên anh lại chia sẻ bài đăng trên weibo của em, bây giờ weibo của em trở lên vô cùng hỗn loạn”

Tần Sâm đi xe vào gara, anh cần lấy điện thoại di động bên cạnh, khoe miệng thần nhiên cong lên, trả lời cô: “Em không phải vẫn muốn cùng anh lên từ khoá tìm kiếm hot nhất sao?”

Tâm bảo bối: “...”

Những lời này của anh tựa như đang nói “Anh tha mãi em”...

Buổi tối hôm nay, Cảnh Tâm trơ mắt nhìn mình cùng Tần Sâm lên từ khoá tìm kiếm hot nhất, còn mang theo cả Quý Đông Dương.

Từ khoá tìm kiếm thứ nhất: Cảnh Tâm Tần Sâm

Từ khoá tìm kiếm thứ hai: Quý Đông Dương

Từ khoá tìm kiếm thứ ba: Quy tắc ngầm Cảnh Tâm

Tần Sâm trả lời cô: “Nghỉ ngơi sớm một chút, ngày mai trở về anh đi đón em.”

Nếu đã như vậy, Cảnh Tâm nghĩ một chút, đơn giản mặc kệ, gửi cho anh thời gian cô về, liền tắm rửa đi ngủ.

Sáng hôm sau tỉnh lại, mở weibo ra xem, phát hiện từ khoá tìm kiếm của cô và Tần Sâm vẫn còn, của Quý Đông Dương đã không còn.

Cảnh Tâm: “...”

Lúc Thẩm Gia đến, cô còn đang lướt weibo.

Thẩm Gia lấy ipad của cô: “Nhanh đi thay quần áo trang điểm, chúng ta chuẩn bị đi ra ngoài.”

Cảnh Tâm trề môi một cái, đứng dậy đi thay quần áo.

Sau khi lên xe, Cảnh Tâm hỏi Thẩm Gia: “Em có cần đăng weibo một cái không?”

Thẩm Gia lườm cô một cái: “Em bị ngốc à, em định đăng cái gì lên weibo, muốn nói trước tiên muốn cùng Tần Sâm nói về”

Cảnh Tâm ngẩng mặt lên, nhướn mày nói: “Bên anh Đông thì như thế nào?”

Thẩm Gia mỉm cười: “Sở dĩ anh ta bị cuốn vào chuyện này, đó là do anh ta bắt đầu trước, bình thường ai cũng không quan tâm, đột nhiên like bài lại còn ấn theo dõi một tiểu minh tinh như em, không trách được sẽ bị fan hiểu nhầm, hơn nữa mà nói chưa chắc đã là hiểu nhầm đâu. Việc này đều do Tần Sâm và Quý Đông Dương gây ra, không liên quan đến em, e cũng đừng xía vào.”

Cảnh Tâm: “...”

Làm sao có thể không liên quan đến cô! Có mà Thẩm Gia cảm thấy cô được lên từ khoá tìm kiếm hot nhất chính là chuyện tốt!

Lúc này Quý Đông Dương đang ở phim trường quay phim, anh Dương người đại diện của anh từ bên ngoài chạy vào, thừa dịp anh nghỉ ngơi liền hỏi: “Đang em đẹp tự nhiên like bài của Cảnh Tâm làm gì? Cậu không biết với tác phong bình thường của mình, chuyện này rất dễ làm cho người ta hiểu nhầm biết không?”

Quý Đông Dương nhìn người đại diện một cái: “Không có gì, chỉ cảm thấy cô gái Cảnh Tâm này rất tốt, lúc về xem, thuận tiện like một cái mà thôi.”

Anh Dương không nói gì: “... Cậu sẽ không thích cô gái này chứ?”

Quý Đông Dương nhìn anh ta một cái.

Anh Dương nhíu mày hỏi: “Nếu không có gì, thì lên weibo làm sáng tỏ một chút, fan của cậu bây giờ đều sang weibo của Cảnh Tâm náo loạn.”

Quý Đông Dương nhìn anh ta một cái, vẫn không nói gì.

.....

Cảnh Tâm và Thẩm Gia đi đến nhà hàng đã hẹn trước, nhân viên phục vụ mang đến hai tách trà, Cảnh Tâm nhấp một ngụm, “Chị Gia Gia, em không phải là nhân vật khách mời hay sao? Tại sao Vương đạo diễn cùng biên kịch còn muốn gặp chúng ta?”

Thẩm Gia cười cười: “Mấy hôm trước Vương đạo diễn gọi điện cho chị, nói đã sửa kịch bản, nhân vật của em có thêm nhiều đất diễn hơn.”

Cảnh Tâm rất bất ngờ: “Thêm đất diễn? Thêm đến trình độ nào?”

Thẩm Gia nói: “Bây giờ còn chưa rõ ràng lắm, đợi lát nữa Vương đạo diễn cùng biên kịch đến đây bàn lại.”

Cảnh Tâm: “... Sẽ không phải bắt em bồi ngủ, sau đó mới cho thêm cảnh diễn chứ?”

Thẩm Gia lườm cô một cái: “Sao có khả năng đó được, trong giới giải trí Vương đạo diễn có tiếng là bị vợ quản nghiêm, hơn nữa ông ta cũng không háo sắc, chưa thấy ông ta có scandal với ngôi sao nào cả.”

Vương đạo diễn đã sớm có mấy bộ phim điện ảnh kinh điển, bất luận là ở Hongkong hay đại lục, danh tiếng đều rất lớn, rất nhiều đại gia đều nguyện ý cùng ông ta hợp tác, lần này Cảnh Tâm có thể nhận được lời mời, đúng là chuyện ngoài dự liệu.

Hai người đợi 10 phút, thì Vương đạo diễn cùng biên kịch đến.

Cảnh Tâm cùng Thẩm Gia đứng lên, Vương đạo diễn đi đến trước mặt hai người: “Ngại quá, đã để hai người chờ lâu.”

Thẩm Gia vội vàng nói: “Đâu có, chúng tôi cũng vừa mới đến.”

Vương đạo diễn gật đầu: “Ngồi đi.”

Mấy người ngồi xuống, gọi đồ ăn sau đó mới nói chuyện.

Vương đạo diễn nhìn Cảnh Tâm, rất vừa lòng với ngoại hình của cô: “Lúc trước có người đề cử cô với tôi, tôi xem tư liệu của cô, cô ở ngoài so với trong ảnh cũng rất xinh đẹp.”

Cảnh Tâm cười có chút câu nệ: “Cảm ơn đạo diễn khích lệ.”

Vương đạo diễn là người Hongkong, ông nói chuyện dùng giọng địa phương, Cảnh Tâm đột nhiên nhớ đến Kha Đăng.

Vương đạo diễn cười cười, tán gẫu chuyện khác, Thẩm Gia là người đại diện, bây giờ cơ bản là Thẩm Gia thay mặt Cảnh Tâm nói chuyện.

Sau khi ăn cơm xong, biên kịch mới nói: “Kịch bản trước tôi cùng Vương đạo diễn không hài lòng lắm, cho nên chúng tôi đã sửa phần lớn kịch bản, từ đó phần diễn của cô cũng tăng thêm rất nhiều.”

Thẩm Gia mỉm cười: “Thêm tới mức nào vậy?”

Vương đạo diễn nói: “Nữ hai.”

Thẩm Gia mím môi một cái, có chút do dự, cũng không phải vì vai diễn có vấn đề

Đã gần hai năm Cảnh Tâm không nhận vai diễn nặng ký như vậy, năm trước là nữ ba, năm nay là nữ phụ số bốn, lần này Vương đạo diễn ném ra nhân vật nữ số hai, có thể tiếp tục hay không còn phải xem ba mẹ của Cảnh Tâm, chẳng may bọn họ lại can thiệp thì?

Cô nghiêng đầu nhìn Cảnh Tâm, Cảnh Tâm cũng đang nhìn cô, hai người liếc nhau, lập tức biết đối phương đang lo lắng chuyện gì.

Vương đạo diễn đem kịch bản đã sửa đổi cho Thẩm Gia, cười nói: “Hai người có thể mang kịch bản về xem trước.”

Thẩm Gia gật đầu: “Được, như vậy đi, ngày mai tôi sẽ trả lời hai người, nếu không có vấn đề gì, hoặc là có vấn đề gì cần gặp giải quyết, đến lúc đó tôi sẽ đi tìm các người.”

Lúc rời đi, Vương đạo diễn bỗng nhiên nói: “Chuyện của Cảnh tiểu thư, tôi cũng biết một chút, những thứ này cô không cần lo lắng, nếu cô thực sự muốn nhận vai diễn này, những vấn đề khác cứ giao hết cho chúng tôi giải quyết là được.”

Cảnh Tâm ngây ra một lúc, lập tức cười nói: “Được, tôi sẽ nghiêm túc suy nghĩ, cảm ơn Vương đạo diễn.”

Sau khi cùng Thẩm Gia lên xe, Cảnh Tâm cau mày: “Sao em lại cảm thấy có điểm kỳ lạ ở đây?”

Thẩm Gia lái xe, quay đầu nhìn cô một cái, “Kỳ lạ ở chỗ nào?”

“Chị không cảm thấy dường như Vương đạo diễn quá coi trọng em à? Nhưng ánh mắt ông ta nhìn em rất ngay thẳng, em lại không nổi tiếng, ông ta coi trọng em như vậy đúng là có chút kỳ lạ...”

Thẩm Gia cười cười: “Đúng là có chút kỳ quái, nhưng chị cũng chưa bao giờ tiếp xúc với ông ta, suy đoán cũng không chuẩn, nói không chừng ông ta chỉ là cảm thấy em phù hợp với vai diễn này mà thôi.”

Cảnh Tâm quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, nhỏ giọng nói: “Nữ hai, dù sao chưa chắc em có thể diễn.”

Thẩm Gia ngẫm lại một chút cũng đúng: “Chất lượng phim điện ảnh của Vương đạo diễn có thể bảo đảm, tuy rằng kịch bản đã sửa lại, nhưng nam nữ diễn viên chính cũng chưa đổi, còn có danh tiếng của vài nghệ sĩ gạo cội, đội hình này rất mạnh, nếu đối phương có thể giải quyết vấn đề chỗ ba mẹ em, đó chính là một chuyện tốt.”

Cảnh Tâm cười cười: “Khẳng định là chuyện tốt.”

Bất quá, cô chỉ là một tiểu minh tinh, có nhất thiết phải tốn công tốn sức như vậy không? Giới giải trí này còn rất nhiều diễn viên mà.

Bốn giờ chiều, Cảnh Tâm cùng Thẩm Gia mang hành lý ra khỏi khách sạn, đi tới sân bay.

Trước khi lên máy bay, Cảnh Tâm gửi thông tin chuyến bay cho Tần Sâm.

Vừa ng ồi vào chỗ, anh đã trả lời: “Tốt, tôi đi đón em.”

Cảnh Tâm c ần di động cười cười.

Vài ngày không gặp, trong lòng cô cũng có chút chờ mong lúc gặp anh.

Thẩm Gia nhìn cô một cái: “Tần Sâm đến sân bay đón em?”

Cảnh Tâm gật đầu: “Vâng.”

“Mới sáng hôm nay hai người còn lên từ khoá tìm kiếm hot nhất đấy, đợi lát nữa em xuống máy bay chắc chắn sẽ có phóng viên theo dõi, nhìn xem có người đến đến đón em hay không.”

Cảnh Tâm nghĩ một lúc, có đạo lý.

Bất quá... Khổng định Tân Sâm cũng biết, anh biết rõ còn đến đón cô, có phải là muốn công khai hay không?

Cô kéo xuống cái bịt mắt, sau đó dựa lưng vào ghế, thản nhiên nói: “Không có việc gì, anh ấy còn không sợ bị chụp, em cần gì phải sợ.”

Thẩm Gia nhìn cô một cái, cười cười.

Thành phố S, Kha Đăng và đám người Vương đạo diễn cùng nhau ăn cơm, Vương đạo diễn nhìn anh ta một cái, cười cười: “Kha tổng, ngoại hình của Cảnh tiểu thư quả thật rất thích hợp với nhân vật này.”

Kha Đăng cầm ly rượu vang lên, nhấp một ngụm, cười nhạt nói: “Vương đạo diễn cảm thấy thích hợp là được.”

Vương đạo diễn nói: “Bất quá, Cảnh tiểu thư có thể diễn nhân vật này hay không chúng ta cũng chưa xác định được, nhưng ngày khởi quay đã được xác định, nếu không nhanh sẽ ảnh hưởng đến toàn bộ quá trình quay phim.”

Kha Đăng nhìn đạo diễn một cái, nở nụ cười: “Chuyện này ông không cần quan tâm, quay tốt phim của ông là được.”

BÌNH HOA GIỚI GIẢI TRÍ

Mạch Ngôn Xuyên
dtv-ebook.com

Chương 24

Cảnh Tâm xuống máy bay vừa mở di động ra liền nhận được điện thoại của Tần Sâm, cô vừa đi vừa nghe điện thoại: “Anh đến rồi sao?”

Khoé miệng Tần Sâm cong lên: “Ừ, anh vừa mới đến, em ở bên trong chờ anh.”

Cảnh Tâm vội vàng ngăn anh lại: “Không cần đâu, anh ở trên xe chờ em là được rồi, e đi qua tìm anh.”

Nếu thật sự đúng như lời Thẩm Gia nói, bên ngoài đã có phóng viên chờ sẵn, anh đến đây rất dễ bị trông thấy, cộng với việc hai ngày nay lên từ khoá tìm kiếm hot nhất, vẫn là nên khiêm tốn một chút mới tốt.

Tần Sâm nhướn mày, cũng không nói gì, nói vị trí cho cô.

Cảnh Tâm theo Thẩm Gia đến nơi nhận hành lý, nhìn cô ấy: “Chị xác định không ngồi xe Tần Sâm?”

Thẩm Gia mỉm cười: “Không ngồi, chị gọi xe.”

Cảnh Tâm quệt miệng một cái: “Được rồi.”

Cảnh Tâm cúi đầu bước nhanh về phía bãi đỗ xe, lại quay đầu nhìn chung quanh, cũng nhìn không ra rốt cuộc có phóng viên hay không.

Cô thấy xe Tần Sâm, ngón tay thon dài của người đàn ông đang cầm điều thuốc, hơi hơi nhướn ra ngoài cửa sổ, cô kiên chế tâm tình kích động của mình, bước chân nhanh hơn.

Tần Sâm cũng thấy cô, khoé miệng cong lên, dập tắt điều thuốc xuống xe, bước về phía cô.

Cảnh Tâm nhìn thấy anh xuống xe, vội vàng nhìn trái phải, Tần Sâm nhận lấy hành lý trên tay cô, ôm thắt lưng cô, cúi đầu nhìn cô: “Nhìn cái gì, bọn họ muốn chụp thì cứ để bọn họ chụp đi.”

Cảnh Tâm: “... ”

Nếu anh bình tĩnh như vậy cô còn lo lắng cái gì?

Sau khi Tần Sâm đem vali hành lý bỏ vào cốp xe, trở lại trên xe, Cảnh Tâm quay đầu nhìn anh, sau đó nở nụ cười.

Mẹ nó cô bé này cười đúng là rất đẹp mắt.

Tần Sâm nhìn cô vài giây, giữ vai cô kéo về phía mình, cúi đầu hôn cô.

Cảnh Tâm không nghĩ đến anh lại đột nhiên hôn mình như vậy, tim đập nhanh giống như đi xe vượt núi, bị hôn đến mơ hồ chợt nhớ đến anh nói lần trước, tiếp theo chậm rãi vòng tay lên cô anh, chủ động hôn anh.

Cô nói cô biết.

Tuy rằng kỹ thuật có chút kém, nhưng Tần sâm không nghĩ tới cô học được nhanh như vậy, anh đem quyên chủ động giao cho cô.

Cảnh Tâm: “... ”

Anh không phối hợp dẫn dắt cô cũng không biết làm thế nào tiếp cả, kiên trì hôn vài cái, sau đó cúi đầu rút lui.

Tần Sâm cười nhẹ, hung hăng hôn cô một hơi, xoa xoa tóc cô: “Đói bụng không?”

Cảnh Tâm vội vàng gật đầu: “Đói bụng.”

Hai má cô đỏ ửng, lại ngẩng đầu nhìn anh: “Anh cũng chưa ăn phải không?”

Tần Sâm cười cười, thuận tay cài dây an toàn cho cô: “Chưa, chúng ta đi ăn cơm trước.”

Trên đường, Cảnh Tâm hỏi: “Chúng ta đi đâu ăn cơm?”

Tần sâm nói: “ Đến nhà hàng có món tử gà nhà em ăn đi, ăn xong đưa em về nhà.”

Cảnh Tâm không có ý kiến, “Được.”

Vừa dứt lời, di động liền vang lên, là Chu Nghi Ninh.

Thanh âm của Chu Nghi Ninh rất vui vẻ: “Bình hoa, có phải cô đã về rồi không? Nói xong rồi tôi mời cô ăn cơm chúc mừng cô đoạt giải.”

Cảnh Tâm: “...”

Ngày đó sau khi Giải trí Bát tử trao cho cô giải thưởng bình hoa tốt nhất, Chu Nghi Ninh liền nhắn tin webchat cho cô, nói muốn mời cô ăn cơm chúc mừng.

Tuy rằng cô ấy vẫn không thừa nhận, nhưng Cảnh Tâm vẫn cảm thấy Chu Nghi Ninh nhất định là fan của cô không thì tại sao chỉ có như vậy mà cũng mời cô ăn cơm.

Cô liếc mắt nhìn Tần Sâm một cái: “Lần sau đi, hôm nay tôi có hẹn rồi.”

Chu Nghi Ninh lập tức truy hỏi: “Có hẹn? Anh họ tôi hay là anh Đông?”

Cảnh Tâm khụ khụ một tiếng, lãnh đạm nói: “Anh họ cô.”

Tần Sâm liếc cô một cái, khoé miệng cong lên.

Chu Nghi Ninh cũng không bất ngờ, ở bên kia cười vài tiếng: “VẬY hai người hẹn hò thật tốt, bye bye.”

Cảnh Tâm cúp điện thoại, TầN SầM lãnh đạm hỏi: “Chu Nghi Ninh lại muốn làm gì?”

Cô trả lời: “Cô ấy nói muốn mời em ăn cơm, chúc mừng em lấy được giải thưởng...”

TầN sầM bật cười, Cảnh Tâm hừ một tiếng: “Cười cái gì, anh không phải cũng share hay sao?”

Cũng vì anh share một cái like một cái, bọn họ mới có thể lên từ khoá tìm kiếm hot nhất.

TầN SầM quay đầu nhìn cô một cái, lườm biếng mở miệng: “Không thì sao, để cho fan của Quý Đông Dương tiếp tục bảo hai người là một đôi? Hiện tại em đang nói chuyện tình cảm với anh.”

Cảnh Tâm: “...”

Cho nên, anh tuyệt đối là đang ghen tị.

Phát hiện này đúng là làm cô sung sướng, khoé miệng cô nhin không được cong lên.

Sau khi ăn cơm xong, TầN SầM liền trực tiếp đưa cô về nhà, anh đến cốp sau xe lấy hành lý của cô ra, Cảnh tâm muốn tiến lên nhận, anh thuận tiện dắt tay cô, cúi đầu nhìn về phía cô, thầN sắC tự nhiên nói: “Anh đưa em lên nhà.”

Cảnh Tâm: “...”

Lên nhà làm cái gì.....

Sau sinh nhật 20 tuổi Cảnh Tâm liền dọn ra ngoài sống một mình, ba mẹ khuyên không được cô, căn nhà này cô đã ở ba năm, ngoại trừ ba ba thì chưa có người đàn ông nào đến cả, ngay cả anh trai cô cũng chưa từng đến.

Tần Sâm ôm cô đi ra khỏi thang máy, Cảnh Tâm thoát khỏi cánh tay anh, xoay người lấy trong tủ giày lấy ra một đôi dép lên nam để dưới chân anh, sau đó nhìn qua đôi giày da của anh, “Có thể có chút chật, đây là dép của ba em.”

Tần sâm đưa tay đem người cô kéo lên, khoé miệng cong lên: “Không có việc gì, lần sau em mua cho anh một đôi khác.”

Có lần sau, lại còn chuẩn bị một đôi.....

Ý anh là muốn thường xuyên đến đây sao? Thường xuyên, cô nam quả nữ ở chung một nhà, thời gian dài chắc chắn sẽ xảy ra chuyện.

Mặt Cảnh Tâm có chút đỏ, nhìn anh thay dép lê, cũng vội vàng thay dép lê.

Tần Sâm tùy ý liếc nhà của cô mấy cái, diện tích rất lớn, trang trí theo phong cách hiện đại, có phong cách của cô. Cảnh Tâm đem vali hành lý để một bên, ngẩng đầu nhìn anh, chỉ hướng sofa nhỏ giọng nói: “Anh có muốn qua bên kia ngồi một chút không, có muốn uống chút gì không?”

Tần Sâm vươn tay nắm lấy thắt lưng cô: “Không cần, em lại đây ngồi cùng anh một chút, sau đó chúng ta còn có việc.”

Cảnh Tâm a một tiếng, cùng anh đi đến ghế sofa, vừa ngồi xuống, lại đứng lên: “Em đi lấy cốc sữa chua.”

Thời tiết nóng nực, cô thuận tay mở tủ lạnh lên.

Tần Sâm nhìn cô chạy đến phòng bếp, màu sắc con người hơi đổi, đứng lên đi theo, lấy lọ sữa chua trên tay cô, Cảnh Tâm nghĩ là anh muốn uống, lại lấy trong tủ lạnh ra một lọ nữa, vừa muốn mở ra, kết quả lại bị anh lấy, tiếp đó hai cái lọ sữa chua kia bị ném đi, chuẩn xác rơi vào thùng rác.

Cảnh Tâm ngây ra một lúc, trừng anh: “Anh làm gì vậy!”

Tần Sâm nhìn cô, lãnh đạm nói: “Quá hạn rồi.”

Sữa chua này là Thẩm Gia lần trước đến mua cho cô, cũng chưa lâu lắm, Cảnh Tâm có chút không tin, lại cần một lọ lên nhìn, đúng là hết hạn thật.

Cô ngượng ngùng cười cười: “Vậy không uống sữa chua, em uống nước suối.”

Lấy bình nước khoáng từ trong tủ lạnh ra, lôi kéo anh ra khỏi phòng bếp.

Cảnh Tâm mở ti vi lên, mới ngồi xuống bên cạnh anh, người đàn ông kia liền nghịch mấy sợi tóc của cô, nhàn nhã lười biếng giống như đang dụ hoặc, cô khẩn trương không chịu được, thân thể căng cứng không dám lộn xộn.

Tần Sâm nhàn nhã dựa vào ghế sofa, quay đầu nhìn thoáng qua cô đang ngồi nghiêm chỉnh, cười nhẹ một tiếng: “Em khẩn trương cái gì? Ngồi như vậy không khó chịu sao?”

Mệt á... Cảnh Tâm thoáng thả lỏng một chút, sau đó nhích lại gần, tựa vào cánh tay anh.

Trên ti vi đang chiếu một bộ phim cổ trang dài tập, lúc trước Cảnh Tâm đã xem qua mấy tập, rất hay, đến thành phố S vài hôm, không nghĩ nội dung bộ phim có chuyển biến lớn như vậy, cô xem đến mê mẩn.

Tần Sâm cần vài sợi tóc của cô, dùng đuôi tóc chọc chọc vào lỗ tai cô, Cảnh Tâm, Cảnh Tâm ngửa ngáy rụt cổ lại, anh lười biếng nói: “Muốn đóng phim cổ trang hả?”

Cảnh Tâm ngẩn ra, trong lòng vui vẻ, ngẩng đầu nhìn anh: “Muốn.”

Cho đến bây giờ cô chưa từng đóng qua phim cổ trang, vẫn luôn là phim thần tượng, năm trước còn đóng phim thần tượng thanh xuân vườn trường, không hiểu sao không có đạo diễn nào tìm cô đóng phim cổ trang, thật ra cô vẫn muốn được đóng phim cổ trang, trang phục cổ trang rất xinh đẹp, cô muốn mặc một chút.

Tần sâm nhìn ánh mắt trong suốt của cô, khoé miệng cong lên một cái.

Hoa Thần đang có một dự án phim lịch sử cổ trang, ngày hôm qua đạo diễn cũng nhắc đến với anh, cảm thấy ngoại hình của Cảnh Tâm rất hợp đóng phim cổ trang, hỏi anh có thể làm cho Cảnh Tâm tham gia đoàn làm phim được không.

Chuyện anh giúp Cảnh Tâm giữ vai diễn kia, một số đạo diễn và nhà sản xuất trong giới cũng biết, những người đó thật sự rất tinh, có nhân vật gì tương đối tốt li ền nói với anh, hiện tại bây giờ cũng có mấy nhân vật tốt hơn một chút.

Muốn cho Cảnh Tâm làm nữ chính cũng không phải chuyện dễ như vậy, việc khai thông chỗ ba mẹ cô về chuyện này vô cùng khó khăn, còn về chuyện lần trước ấn tượng của ba mẹ cô về anh đã không tốt, Tần Sâm hơi nhú mi, anh vốn không được trưởng bối thích cho lắm.

Sau này, trong chuyện ứng phó ba mẹ cô, khó khăn càng thêm khó khăn.

Ngoại trừ nhân vật chính, vài nhân vật kia quả thật cũng không tệ lắm, có thể cho cô thử xem.

Tần sâm nói: “Mấy ngày nữa em đến Hoa Thần thử vai, có chuyện gì bọn họ sẽ liên hệ với người đại diện của em.”

Hai mắt Cảnh Tâm sáng lên, ôm cổ anh cười híp mắt, “Được, là phim cổ trang sao?”

Tay Tần Sâm khoát tay lên lưng cô, cúi đầu nở nụ cười: “Đúng.”

Cảnh Tâm cười ngây ngô một lúc, sau đó phát hiện anh đang dựa vào ghế sofa, nghiêng đầu nhìn cô, ngay cả ánh mắt cũng lười biếng...

Cô nuốt nước miếng một cái, cảm thấy có chút khát nước.

Lại uống một ngụm nước, hai má đỏ ửng, hôn cầm anh một cái, tiếp theo hướng lên trên, hôn vào môi anh.

Môi cô bé này rất mềm, ở trên môi anh hết hôn lại cắn, Tần Sâm híp mắt một cái, yết hầu chuyển động vài cái, tóm hông cô ôm đến trong lòng, nắm lại thế chủ động, đầu lưỡi tách hai hàm răng cô ra, xông vào, quấn quýt lưỡi cô.

Cảnh Tâm ngẩng lên trên đùi anh, dán chặt vào ngực anh, người anh rất nóng, cô cảm thấy mình như sắp bị đốt cháy.

Nửa ngày sau, Cảnh Tâm thấy đầu lưỡi tê dại, anh mới buông tha cô.

Cô động cũng không dám động.

Tần Sâm hôn cô một cái, trong mắt xuất hiện ý cười, thanh âm khàn khàn: “Còn muốn tiếp tục?”

Cảnh Tâm lập tức lắc đầu, lặn một vòng rời khỏi đùi anh, nghe được anh buồn bực hừ một tiếng, lúc này mới phát hiện, hình như có gì đó không thích hợp.

Cô xấu hổ đến mức cả mặt đầu đỏ ửng, cúi đầu không nói lời nào.

Không khí yên lặng vài phút, đi đầu hoà nhiệt độ xua tan vài phần khô nóng.

Cảnh Tâm yên lặng cầm bình nước lạnh, nhỏ giọng nói với anh: “Anh có muốn uống chút nước lạnh hay không...”

Càng ngày càng nóng...

Tần Sâm nhìn cô một cái, thật sự nhận lấy bình nước kia, uống vài hớp.

Người đàn ông nâng cằm, yết hầu chuyển động, gọi cảm chết người, Cảnh Tâm cảm thấy mình có chút như bị dụ hoặc, vội vàng quay đầu.

Lại một phút nữa trôi qua, Cảnh Tâm ngẩng đầu nhìn anh, nhỏ giọng đề nghị: “Không thì... Anh đi về trước đi?”

Tần Sâm nhíu mày: “Như thế nào? Không tin anh?”

Cảnh Tâm lắc đầu: "...Không phải." Anh tuy rằng xấu xa, nhưng cô vẫn tin tưởng anh.

Tần Sâm cảm thấy mình không sai biệt lắm đã ổn định, đứng lên, "Được rồi, anh về trước."

Cảnh Tâm a một tiếng, cũng đứng lên, "Em đưa anh đến thang máy."

Hai người đứng ở cửa thang máy, cửa thang máy mở, Tần Sâm vuốt tóc cô, đi vào trong, đối diện với cô khoé miệng cong lên: "Trở về đi."

Cảnh Tâm không biết mình bị làm sao, đột nhiên có một sự xúc động, nhìn cửa thang máy sắp đóng lại, mạnh mẽ vọt vào thang máy ôm cổ anh kiễng mũi chân hôn lên môi anh.

Cô vốn nghĩ hôn một cái rồi bỏ chạy.

Kết quả bị anh đè lại, cô ngẩng đầu lên nhìn anh, giây tiếp theo, cả người bị anh mạnh mẽ áp vào trên tường thang máy, hung hang hôn xuống.

Cửa thang máy phía sau hai người chậm rãi đóng lại.

Thang máy bắt đầu đi xuống.

Cảnh Tâm ô ô ô vài tiếng, đẩy anh ra vội vàng nói: "Em, em không mang thẻ phòng rồi, kiểu này muốn về cũng không được."

Cô bé này đã bắt đầu muốn trêu ghẹo người khác, Tần Sâm một tay ôm cô, một tay chống lên vách thang máy, nở nụ cười nhìn chằm chằm cô: "Là em tự mình xông vào."

Cảnh Tâm đỏ mặt, nói không được lời phản bác nào, cô chính là nhất thời xúc động...

Anh nói: "Em vào nhà kiểu gì?"

Cô cúi đầu nhìn chằm chằm đôi dép lê của mình, nghĩ một chút, mới nhỏ giọng nói: "Em xuống phòng an ninh chỗ đó có thẻ phòng dự trữ."

Tần Sâm nhướn mày, cửa thang máy mở, anh theo cô đi lấy thẻ phòng, nhìn cô vào trong thang máy mới rời đi.

Tần Sâm ng ẫ trong xe, dựa lưng vào ghế hút hết hai điếu thuốc, xao động trong cơ thể mới đề xuống được một chút.

Nhớ tới bộ dáng lúc cô vọt vào thang máy, khoé miệng anh cong lên, lái xe đi.

Sáng sớm hôm sau, Cảnh Tâm còn chưa tỉnh ngủ, Thẩm Gia đã gọi điện thoại đến.

“Em và Tần Sâm lên từ khoá tìm kiếm hot nhất.”

“...”

“Tối hôm qua anh ta qua đêm ở chỗ em?”

BÌNH HOA GIỚI GIẢI TRÍ

Mạch Ngôn Xuyên
dtv-ebook.com

Chương 25

Editor: Lê Thị Ngọc Huyền

Cảnh Tâm: "..."

Tin tức này rất kinh người, cô phản ứng không kịp.

Thẩm Gia lại hỏi: "Hai người tối qua không phải thật sự ngủ chung chứ?"

Cảnh Tâm lúc này mới có phản ứng, xấu hổ giận giữ phản bác: "Sao lại có khả năng này được!"

Thẩm Gia: "thật sự?"

Cảnh Tâm nóng nảy: "Chắc chắn là thật! Tối hôm qua anh ấy chỉ đưa em lên lầu, sau đó lập tức rời đi."

Thẩm Gia cười cười, cũng không nói gì, chỉ thông báo vài câu: "Em trước tiên nhìn tin tức giải trí mới trên weibo đi, phía ba mẹ em bên kia em cũng chuẩn bị tâm lý trước một chút, còn có tí nữa chị sẽ qua chỗ em, thảo luận về cái kịch bản kia."

Kết thúc cuộc gọi, Cảnh Tâm vội vàng lên weibo.

Từ khoá tìm kiếm hot nhất: Tần Sâm qua đêm ở nhà Cảnh Tâm.

Hôm qua không phải anh chỉ đưa cô lên nhà thôi hay sao? Sao lại thành qua đêm ở nhà cô? Chuyện này phóng viên cũng viết loạn! Cảnh Tâm mím môi mở topic từ khoá tìm kiếm hot nhất ra, trên đó video cùng ảnh chụp đầu có, phóng viên bắt đầu theo chân hai người từ sân bay.

Video cắt ghép biên tập lại rất rõ ràng, đầu tiên là T`ân Sâm đến sân bay đón cô, tiếp đó là cùng đi ăn cơm, sau đó đến cửa khu trung cư mà cô ở, T`ân Sâm vào khu trung cư sau đó không thấy xuất hiện nữa, trong video mỗi thời điểm đều có âm thanh của người bên ngoài giải thích, nói sinh động như thật, giống như sự thật đúng là như vậy.

Cuối video có dòng chữ: “Sau khi T`ân Sâm đưa Cảnh Tâm vào khu chung cư không thấy xuất hiện nữa, mọi người hiểu chứ.....”

Cảnh Tâm có chút không biết phải nói gì, hiểu cái gì hả? Phóng viên vì thu hút người đọc sao có thể làm loại chuyện bịa đặt sự thật như thế này, sẽ mất hết sự tin tưởng của cư dân mạng.

cô mở bình luận ra xem-

“Cho nên Cảnh Tâm thật sự bị bao nuôi sao? Có phải vì không được làm nữ chính hay không, cho nên mới đi tìm một núi dựa? Tôi sẽ chờ xem Cảnh Tâm có thể làm nữ chính hay không!<doge>”

“<khóc> cho nên chuyện với anh Đông chỉ là giả? Mất nhìn của Cảnh Tâm bị gì vậy, sao lại không c`ần anh Đông mà lại đi thích cái tên T`ân Sâm kia, scandal của T`ân Sâm so với anh Đông còn nhiều hơn!”

“Gần đây vận đào hoa của Cảnh Tâm thật nhiều nha, đầu tiên là anh Đông like bài cùng theo dõi, sau đó là T`ân Sâm share và like, bây giờ... T`ân Sâm vs anh Đông, T`ân Sâm thắng?<cười cry> đau lòng cho anh Đông.”

(Vs: đấu)

“Sao lại có một đám nói Cảnh Tâm đang bị người khác bao nuôi, anh ta cùng Cảnh Tâm không thể nói chuyện tình cảm hay sao? Gia thế Cảnh Tâm người bình thường có thể bao nuôi được sao? Nếu cô ấy không tình nguyện T`ân Sâm muốn bao nuôi cũng chưa chắc đã được! Nam chưa cưới nữ chưa gả, người ta không thể nói chuyện yêu đương sao? nói chuyện yêu đương không thể ngủ cùng nhau một giấc hay sao?<mỉm cười>”

Cảnh Tâm: “...”

cô rất muốn like cái bình luận này, anh và cô không thể nói chuyện tình cảm? Bất quá sau câu nói kia... Quê đi, ngủ một giấc đã chuyện gì thì cũng để sau.

còn chưa lướt hết weibomộtlượt, điện thoại liền vang lên.

Vừa thấy là mẹ gọi đến, Cảnh tâm đoán nhất định là gọi đến chất vấn cô, do dự vài giây mới nhận điện thoại: “Mẹ...”

Cảnh Lam Chi ngắt lời cô: “Tâm bảo bối, sao con lại không nghe lời như vậy? không phải bảo con cách xa Tần Sâm một chút hay sao? Sao con lại còn đi man hta về nhà mình? Con, con... Con muốn mẹ phải nói con thế nào đây!”

Cảnh Tâm: “....”

Cảnh Lam Chi không cho cô cơ hội nói chuyện: “Từ hôm qua đến giờ, chỗ nào cũng là scandal của con, đây là giới giải trí, địa phương lộn xộn như vậy, mẹ và ba con đã sớm nói qua, giới giải trí này không thích hợp với con.”

Cảnh Tâm không thích nghe những lời này nhất, cô rất nhanh liền phản bác: “Mẹ đừng có thành kiến với giới giải trí nữa được không, mẹ không xem ti vi sao? Mẹ cũng thích xem phim truyền hình đúng không? không có giới giải trí thì sẽ không có diễn viên, vậy mẹ còn cái gì để mà xem nữa? Còn cần TV làm cái gì? Internet mà không có phim điện ảnh phim truyền hình... Cuộc sống con người sẽ rất nhàm chán!”

Cảnh Lam Chi bị cô làm ghen hòng.

Cảnh Tâm nhin không được nói chuyện Tầ n Sầ m: “Tầ n Sầ m tốt lắm, không xấu xa giống như hai người nói, con cũng không phải trẻ con, biết nhìn người.”

Cảnh Lam Chinói: “Conthìbiết nhìn người cái gì! Mẹ và ba con
đềuđãnóiqua, thanh danh của cậu takhôngtốt, sao con lại đem cậu ta vào
nhà mình? Congáimà cũngkhôngbiết kiêng kị!”

Cảnh Tâm cũng không muốn tranh cãi với mẹ, dù sao ba mẹ cô cũng cảm thấy Tầm Sâm giúp cô, chính là đối nghịch với họ, cho dù bây giờ cô có nói nhiều hơn nữa, thì thành kiến của bọn họ về Tầm Sâm cũng không thay đổi.

Cảnh Lam Chi thay đổi giọng điệu, âm thanh mềm mại khuyên nhủ: “Tâm bảo bố à, mẹ bảo lái xe đến đón con, tối nay về nhà ăn cơm đi.”

Cảnh Tâm vội vàng nói: “không được đâu, con hôm nay còn có công việc, đừng làm cho lái xe đến một chuyến mất công, hai ngày nữa con sẽ về gặp hai người.”

không đợi Cảnh Lam Chi nói chuyện, cô vội tìm có cúp điện thoại.

cô sẽ không ngốc mà trở về nghe dạy dỗ đâu!

đang chuẩn bị load lại weibo, đang load thì bị ngừng, lại nhìn một cái, tất cả đã bị xóa.

Cảnh Tâm ngây người, sẽ không phải là Tầm Sâm cho người xóa chứ? Dù sao chuyện xóa tin tức trên weibo anh vẫn thường xuyên làm. . . .

Tầm Sâm đến công ty sớm, trợ lý đến báo cáo tình huống lúc trước với anh, cuối cùng nói: “Bất quá tin tức về chuyện này trên weibo đã bị xóa hết, cũng không biết sao lại thế này.”

Tầm Sâm nhìn trợ lý một cái, trong lòng hiểu rõ, lãnh đạm nói: “Tiếp tục.”

Trợ lý vội vàng nói: “Tin tức trên weibo tôi đã lưu hết, anh có muốn xem một chút hay không?”

Tầm Sâm gật đầu, nhận lấy ipad của trợ lý, mở ảnh chụp màn hình ra xem, ngay cả bình luận cũng được lưu lại, anh hơi nhíu mày.

Trợ lý nhìn Tầm Sâm một cái, phát hiện Tầm tổng so với bình thường cũng không có gì khác, hình như cũng không lơ lửng, anh thận trọng nói, vừa

rồi thư ký chủ tịch Phó thị gọi điện đến, nói chủ tịch Phó muốn đến đây, đoán chừng cũng sắp đến...”

Tần Sâm lúc này mới ngẩng đầu lên, hơi nhú mi: “Được, tôi đã biết.”

Sau khi trợ lý rời khỏi đây, Tần Sâm dựa lưng vào ghế hút thuốc, từ từ nhắm mắt lại thở ra vài ngụm khói.

Vừa hút xong một điếu thuốc, trợ lý đến gõ cửa, nói cho anh biết: “Tần tổng, chủ tịch Phó đến, bây giờ đang ở phòng tiếp khách.”

Tần Sâm dập tắt điếu thuốc, đứng lên đi ra ngoài.

Phó Khải Minh ngồi ngay ngắn ở phòng tiếp khách, cà phê trước mặt đang bốc hơi nóng lên.

Tần Sâm đi đến trước mặt ông, khẽ mỉm cười một cái: “Phó chủ tịch, xin chào.”

Phó Khải Minh nhìn anh một cái, không có nhiều lời vô nghĩa, trực tiếp vào thẳng vấn đề “Hình như lần trước chúng ta đã nói qua, chuyện công gái tôi là chuyện nhà chúng tôi, một người ngoài như cậu nhúng tay vào không tốt lắm.”

Tần Sâm ngồi xuống đối diện với ông, cười khẽ một tiếng: “Hiện tại cháu cũng Cảnh Tâm đang kết giao, làm bạn trai thì cháu nên giúp cô ấy.”

Phó Khải Minh đen mặt: “Tôi không đồng ý cho các người kết giao, tình cảm của cậu có bao nhiêu thì hình cậu cũng rõ, chuyện tối qua cậu định giải quyết như thế nào? Cậu không biết như vậy sẽ làm xấu thanh danh của con bé hay sao?”

Tần Sâm nói: “Tin tức này đầu do phóng viên viết loạn, tối hôm qua cháu cũng không có ngủ lại.”

Phó Khải Minh nhìn anh một cái, Tần Sâm thẳng thắn vô tư nhìn thẳng ông.

Hơn nửa tiếng sau, Phó Khải Minh đứng lên hừ một tiếng: “Tâm bảo bối của chúng tôi không thích hợp với giới giải trí, cũng không thích hợp cùng một người đàn ông thường xuyên có scandal với nữ minh tinh như cậu.”

Tần Sâm cũng đứng lên, so với ông cao hơn nửa cái đầu, hơi cúi đầu nhìn về phía Phó Khải Minh.

anh làm một người không quá để ý đến ánh mắt của người khác, những scandal không đúng sự thật đó anh cũng lười quản, bất quá bây giờ thật sự không thể làm như vậy nữa, anh cười cười: “Cảm ơn bác đã nhắc nhở, về sau ở phương diện này cháu sẽ chú ý, về phần Cảnh Tâm, cháu vẫn cần nói kia, làm bạn trai thì nên giúp cô ấy.”

Phó Khải Minh phải tay mà đi, tên tiểu tử này quả nhiên hư đồn giống như lời đồn, khó chơi, không nể mặt mũi! thật sự là chán ghét!

Tần Sâm lười biếng dựa vào ghế sofa, gọi điện thoại cho Cảnh Tâm.

Cảnh Tâm đang ăn bữa sáng do Thẩm Gia mang tới, mơ hồ hỏi: “Chuyện trên weibo là do anh cho người xóa sao?”

Tần Sâm cười cười: “không phải, là do ba mẹ em cho người xóa.”

Cảnh Tâm đang cắn bánh bao dừng một chút, sau đó ả một tiếng, “Thiếu chút nữa đã quên ba mẹ em cũng có thể làm loại chuyện này...”

Khoé miệng Tần Sâm cong lên, “Hôm nay em định làm gì?”

Cảnh Tâm trả lời: “Hôm nay em cùng người đại diện thảo luận về một kịch bản, ả đúng rồi, em quên nói cho anh, có một đạo diễn Hongkong muốn mời em diễn vai nữ hai, chính là bộ phim < Dân cờ bạc > của Vương đạo diễn.”

Nữ hai?

Tần Sâm có chút bất ngờ, thanh âm trở nên trầm: “Chuyện khi nào?”

Cảnh Tâm đem sự việc nói qua một lần, sau đó nói: “Kịch bản mới này người đại diện của em đã xem qua, chị ấy cảm thấy không có vấn đề gì, rất tốt.”

thật sự không có vấn đề gì? Trần Hân thì còn có ai dụng tâm cho Cảnh Tâm vai diễn như vậy, còn sửa kịch bản để thêm cảnh diễn cho cô?

Tần Sâm hạ mí mắt, thản nhiên nói: “anh đã biết, em đừng vội đồng ý.”

Cảnh Tâm nhớ tới tối hôm qua anh nói đến đoàn làm phim cổ trang, nếu thời gian quay phim cùng nhau, quả thật chỉ có thể chọn một cái, cô cười nhẹ: “Vâng.”

Kết thúc cuộc gọi, Tần Sâm bước nhanh về phòng làm việc, giao phó trợ lý: “Kế hoạch quay phim gần nhất của đạo diễn Hongkong Vương đạo diễn, giúp tôi đi đầu tư một chút, còn có người đầu tư là ai.”

Trợ lý nói: “Vâng, lập tức đi làm.”

không lâu sau, trợ lý đem tình huống cơ bản nói một lần, cuối cùng nói: “Người đầu tư là Kha Đăng.”

Tần Sâm trầm mặc vài giây, lạnh nhạt mở miệng: “Kha Đăng?”

Trợ lý nhìn sắc mặt Tần Sâm, gật đầu nói: “Đúng, anh cùng anh ta trước kia đã từng quen biết, nên cũng coi như quen thuộc.”

Tần Sâm cười lạnh một tiếng: “Tôi đã biết, đạo diễn Từ chuẩn bị bộ phim cổ trang kia thế nào rồi? Bảo bọn họ nhanh chóng thông báo thời gian thử vai.”

Vội vã như vậy? Trợ lý ngây ngất một lúc, báo cáo chi tiết: “Trước đó bên kia đã nộp bài vào thứ sáu tuần sau.”

Tần Sâm nói: “Trước thời hạn, thứ hai.”

Trợ lý vội vàng nói: “Vâng, tôi lập tức đi thông báo cho bọn họ.”

“Chờ một chút.”

Tần Sâm quay bút máy trên tay, khoé miệng cong lên: “Làm cho bọn họ thông báo trước cho người đại diện của Cảnh Tâm, nói cho cô ấy, thử vai chỉ là đến đó cho có lệ một chút.”

Trợ lý bỗng nhiên hiểu ra, thừa là vì Cảnh tiểu thư!

“Vâng.”

Lúc này Kha Đằng đã trở lại Hongkong, đang kiên nhẫn chờ đợi con cá mắc câu, không nghĩ tới mới sáng sớm đã nhìn thấy tin tức của Cảnh Tâm và người đàn ông khác, qua đêm?

Mặt Kha Đằng lạnh xuống nhấn điện thoại nội bộ, thư ký rất nhanh đã đi vào.

Kha Đằng lạnh lùng nói: “Đây là chuyện gì? Sao trước đây không nghe được chuyện Cảnh Tâm và Tần Sâm có quan hệ?”

Thư ký thấp thỏm nói: “Trước đây Cảnh tiểu thư vẫn không có scandal nào, cũng không biết từ khi nào thì cùng một chỗ với Tần Sâm.”

Kha Đằng bỗng nhiên nở nụ cười: “Cùng một chỗ? Tôi nói bọn họ cùng một chỗ khi nào.”

Thư ký đỏ mặt cúi đầu, vội vàng xin lỗi.

Kha Đằng nhìn cô ta một cái: “Bảo phía nhà sản xuất liên hệ với người đại diện của Cảnh Tâm sớm một chút, mau chóng ký hợp đồng.”

Thư ký vội vàng nói: “Vâng ạ.”

.....

Lúc Thẩm Gia cùng Cảnh Tâm xem kịch bản, Thẩm Gia nhận được điện thoại phía nhà sản xuất của Hoa Thiên, nghe xong lời nói của đối phương hai mắt đều phát sáng, vội vàng nói: “Được được, không thành vấn đề”

Cảnh Tâm nhìn cô ấy một cái: “Làm sao vậy?”

Thẩm Gia mỉm cười: “Hoa Thấn chọn trúng em chomột bộ phim cổ trang.”

Cảnh Tâm nháy mắt, vẻ mặt vô tội nói: “Em đã biết, tối hôm qua Tần Sâm đã nói qua với em.”

Thẩm Gia ngây ramột lúc, ý cười càng sâu: “À... Vậy sao em không nói sớm cho chị một chút?”

Cảnh Tâm buồn lòng, tỏ vẻ oan uổng: “Em vốn muốn nói cho chị, nhưng sáng nay lại xảy ra chuyện, sau đó chị gọi điện thoại cho em bảo tới đây, em vẫn chưa có cơ hội nói.”

Thẩm Gia mỉm cười: “Trước tiên nói qua một chút, tối qua em đã bán cái gì?”

Cảnh Tâm: “...”

cô hôn anh có tính không?

Buổi sáng Thẩm Gia nhận điện thoại của biên kịch phía Hongkong gọi tới, hỏi cô xem kịch bản như thế nào rồi, có ý kiến gì không.

Thẩm Gia cẩn thận ngẫm lại, cũng thấy phía đoàn làm phim cũng có chút quá nhiệt tình, Cảnh Tâm chỉ làm một tiểu minh tinh không nổi tiếng, không cần phải khách khí như vậy đi? Gần như đã đem cô ấy thành ảnh hậu.

Thẩm Gia nhìn về phía Cảnh Tâm đang xem kịch bản: “Hai kịch bản này chỉ có thể chọn một cái, em vẫn muốn đóng phim cổ trang sao?”

Cảnh Tâm cũng đang do dự, hai bên đều rất dụ hoặc, tuy nhiên... Phim cổ trang là của Hoa Thấn, cô hẳn phải giúp đỡ bạn trai đúng không? Hơn nữa cô chưa từng đóng qua phim cổ trang, bình thường phim cổ trang

thường rất nhiều tập, cảnh diễn của cô cũng nhiều, có thể đóng phim lâu một chút.

Thẩm Gianóichocô: “Nữ chính đã được xác định là Chu Duy.”

Chu Duy? Ảnh hậu đó, cho nên lúc trước không cùng hợp tác với Quý Đông Dương, thật sự là do không có thời gian nha.

BÌNH HOA GIỚI GIẢI TRÍ

Mạch Ngôn Xuyên

dtv-ebook.com

Chương 26

IMG

IMG

IMG

IMG

BÌNH HOA GIỚI GIẢI TRÍ

Mạch Ngôn Xuyên

dtv-ebook.com

Chương 27

IMG

IMG

IMG

IMG

IMG

BÌNH HOA GIỚI GIẢI TRÍ

Mạch Ngôn Xuyên

dtv-ebook.com

Chương 28

  IMG IMG IMG IMG IMG IMG IMG
IMG

BÌNH HOA GIỚI GIẢI TRÍ

Mạch Ngôn Xuyên
dtv-ebook.com

Chương 29+1

 IMG

Bỏ lại những lời này, Tần Sâm bỏ hai tay vào túi quần chậm rãi đi.

Trợ lý nhìn thấy anh đi ra, vội vàng đuổi theo: “Tần tổng, không làm việc nữa sao?”

Tần Sâm cười: “Xem tâm tình.”

Trợ lý: “... .”

đang chờ thang máy, thư ký của Tần cha vội vã chạy đến, gọi anh lại: “Tiểu thiếu gia, chủ tịch bảo anh về làm việc.”

Tần Sâm nhướn mày: “Còn gì nữa không?”

Thư ký nói: “Chủ tịch nói ông ấy mặc kệ chuyện của anh, anh thích làm thế nào thì cứ làm.”

Khoé miệng Tần Sâm thần nhiên cong lên: “Cứ như vậy?”

Thư ký lau trán một cái, hai cha con nhà này có thể đừng nhiều chuyện như vậy được không? Đầu là công ty nhà mình cả, ai lại đi so đo với tiền chứ. anh ta nói: “Chủ tịch còn nói, có cơ hội ông ấy sẽ đến Phó thị uống trà.”

Thang máy đến nơi, thư ký cùng trợ lý đồng loạt nhìn về phía Tần Sâm.

Tần Sâm cau mày, “đi, quay về làm việc.”

Tối nay Cảnh Tâm về nhà họ Phó, tránh không được sẽ bị nói một chút, bất quá tối nay Phó Cảnh Sâm cũng về, Cảnh Lam Chi cùng Phó Khải Minh cũng không nói được nhiều lắm, Cảnh Tâm đối với việc nghe hai người nói là vào tai này ra tai kia, ba mẹ thích nói thì nói, cô nghe một chút là được rồi.

Phó Cảnh Sâm nhìn cô một cái, nói với Phó Khải Minh: “Tâm Sâm bất kể là ngoại hình gia thế hay sự nghiệp, đều không thể chê vào đâu được, Cảnh Tâm cùng cậu ta ở một chỗ rất tốt.”

Cảnh Tâm cười cảm kích với anh trai: “Chính là, hai người không phải coi trọng nhất là gia thế sao?”

Phó Khải Minh: “Hừ, ai nói chúng ta coi trọng gia thế, chúng ta nhìn nhân phẩm.”

Phó Cảnh Sâm cười cười, ánh mắt liếc về phía Cảnh Lam Chi, thản nhiên mở miệng: “thật không?”

Đột nhiên liền im lặng.

Cảnh Tâm liếc mắt nhìn bọn họ một cái, Phó Cảnh Sâm đứng lên, vỗ vỗ cái ót của cô: “đi thôi, tiện đường đưa em về”

Hôm nay lái xe đến đón cô, ý của Cảnh Lam Chi và Phó Khải Minh là muốn cô ở lại, cô cũng không muốn ở lại đây, trước khi ba mẹ thay đổi chủ ý, cô sẽ cố gắng về nhà ít nhất có thể.

Vội vàng đứng lên: “Vâng, ba mẹ, con và anh đi đây.”

Cảnh Lam Chi nhíu mày: “Con đã rất lâu không ở nhà rồi.”

Cảnh Tâm cười mắt cong lên: “Con không muốn bị hai người tẩy não.” cô làm một cái mặt quỷ, liền chạy theo sau Phó Cảnh Sâm.

Phó Khải Minh cùng Cảnh Lam Chi nhìn bóng dáng bọn họ, liếc nhau, có chút bất đắc dĩ.

Cảnh Lam Chi nói: “Tâm Tâm hiện tại nhận kịch bản phim cổ trang kia, rất nhiều cảnh diễn, ông thương lượng với bên Hoa Thần thế nào rồi?”

Phó Khải Minh vừa nhắc đến Tân Sâm liền tức giận: “Tên tiểu tử Tân Sâm này chống chế với tôi, kiêu căng ngạo mạn! nói cái gì mà Tâm tâm đang ở cùng một chỗ với cậu ta, về sau chuyện của con bé là do nó quản, còn bảo tôi đừng quá cứng nhắc, cuối cùng là Tâm bảo bố muốn lập gia đình.”

Cảnh Lam Chi nhú mày, khó có người nào làm cho Phó Khải Minh tức giận thành như vậy.

Cảnh Tâm ngồi trên xe Phó Khải Sâm, lấy di động ra lên weibo, bị số lần tag và tin nhắn dọa cho sợ.

Đây là... Lại xảy ra chuyện gì vậy?

cô vội vàng mở ra xem, trên từ khoá tìm kiếm hot nhất có tiêu đề rất kỳ lạ “Trong nhà thiếu một bình hoa.”

Chợt cảm thấy cái tiêu đề này rất giống cái gì đó! Rất nhanh cô đã nghĩ đến mình, fandom của cô tên là bình hoa đó.

 IMG

Cảnh Tâm thật sự không biết trả lời như thế nào, scandal của cô và Quý Đông Dương mới là buồn cười, gần đây Quý Đông Dương không hề đăng gì lên weibo, lần like cuối cùng cũng là like bào của cô.

Có thể đây chỉ là một hành động vô tâm, lại bị phóng lên đến cực đại, Quý Đông Dương cái gì cũng chưa nói, mặt mũi cô cũng không có lớn như vậy mà đứng ra giải thích.

Quý Đông Dương là một ảnh đế, bộ dáng lại đẹp, sao fan mà cũng như mẹ suốt ngày lo anh ấy không tìm được bạn gái vậy?

Cùng với việc fan của cô chỉ quan tâm cô lúc nào thì được làm nữ chính, fan CP đều nói không muốn tin chuyện cô và T`ân Sâm ở chung một chỗ là sự thật, còn cư dân mạng qua đường thì để lại lời nhẩn nhủ.

Cảnh Tâm lướt một lúc, bỗng nhiên cảm thấy có chút không được tự nhiên, g`ân đây liên tục lên từ khoá tìm kiếm hot nhất hình như không tốt lắm đâu?

Rất nhiều người bình luận nói cô đang giả bộ.

Sau khi về nhà, cô gọi điện thoại cho Thẩm Gia: “Chị Gia Gia, chị vào weibo chưa? Em có cần vào trả lời một chút không.”

Thẩm Gia nghĩ một chút: “Đối với em công ty luôn thực hiện trạng thái nuôi thả, em muốn trả lời thì trả lời.”

Năm đó Cảnh Tâm ký hợp đồng với công ty Quang Ảnh, ở đây có rất nhiều nghệ sĩ tên tuổi, ban đầu công ty còn muốn nâng đỡ cô, sau đó phát hiện cô như thế nào cũng không nổi tiếng nổi, còn liên tục bị mất vai diễn một cách rất kỳ lạ, cuối cùng công ty đều lười quan tâm cô, cô vẫn trong tình trạng nuôi thả tự do, từ sau khi gia thế bị phát hiện, quản lý cấp cao của công ty đều khách khí với cô.

Cảnh Tâm nghĩ một chút, hỏi: “Em phản h`ồi như thế nào cho tốt bây giờ?”

Thẩm Gia nói: “Tuỳ em.”

Cúp điện thoại, Cảnh Tâm trừng mắt nhìn di động, g`ân đây Thẩm Gia đối với cô cũng là trạng thái nuôi thả nha! Cũng không cho cô chút ý kiến, cô phải phản h`ồi như thế nào mới là tốt nhất đây?

Tắm rửa xong, cô gọi điện thoại cho T`ân Sâm, T`ân Sâm vẫn đang ở công ty.

Cảnh Tâm oán giận anh vì công khai mà cũng không nói trước với cô một chút, “Bây giờ trên weibo rất loạn, các loại bình luận đều có, em phải

phản hồi như thế nào bây giờ?”

Tần Sâm ngẩng đầu nhìn máy tính trước mặt, xoa xoa cổ, cười nhẹ nói: “Tuỳ em.”

Cảnh Tâm cố ý nói: “Nếu em không nói lời nào, cảm giác giống như không cho anh mặt mũi.”

Tần Sâm lười biếng nói: “Vậy thì em cho anh một câu đi.”

Hai người nói chuyện một lát, đầu óc Cảnh Tâm bỗng nhiên có linh quang chợt loé, vội vàng nói: “A em biết nên nói gì rồi, em cúp trước đây!”

Cảnh Tâm v: “Dù sao anh ấy là nhà đầu tư đầu tiên dám trêu ghẹo tôi, có khả năng tôi sẽ làm nữ chính.”

Đăng weibo xong, Cảnh Tâm đắc ý nở nụ cười.

anh bảo cô cho anh một câu, cô cho, xem anh phản ứng như thế nào!

Khu vực bình luận rất nhanh liền nổ tung.

“Giới giải trí này đúng là công khai tình cảm cũng không giống bình thường! Các người thật sự đang nói chuyện yêu đương sao? một người nói trong nhà thiếu một bình hoa, một người nói mình thiếu một vai nữ chính, buồn cười vậy. Thể hiện mục đích của mình một cách trần trụi, xác định là yêu đương sao?”

“Quả nhiên là bị trêu ghẹo nha! Tôi đang nghĩ không biết khi nào bình hoa có thể làm nữ chính, ngời chờ ngày đó”

“Chuyện này có thật không? Bình hoa thật sự vì một vai nữ chính mà bán thân sao? Ba mẹ của cô khẳng định đang khóc ở WC! Bất quá tôi ủng hộ cô, dù sao anh ta là người đầu tiên dám trêu ghẹo cô, ảnh hai người hôn nhau ở bãi đỗ xe tôi vẫn còn lưu, vừa thấy đã biết chuyện kia cô bị trêu ghẹo.”

“anh Đông hoàn toàn không vui, fan CP khóc...”

“Bình hoa cô muốn gia nhập đại quân b ấ ngủ sao? Tôi không tin đây là tình yêu!”

Cảnh Tâm nhìn cái bình luận kia, như thế nào lại nói đây không phải là tình yêu?

Tần Sâm nhìn bài kia trên weibo, lười biếng dựa lưng vào ghế hút thuốc, nhìn đồng hồ, đã gần 11 giờ, anh nhìn văn kiện trên bàn một cái.

Quên đi, ngày mai r ấ xử lý.

Bây giờ anh muốn tìm một phương pháp làm giảm sức ép từ cư dân mạng.

Cần chìa khoá xe trên bàn đứng lên, đi ra phòng làm việc bên ngoài, phân phó với nhân viên đang làm việc: “Về nhà cả đi.”

Mọi người nhìn anh đi ra ngoài, nhẹ nhàng thở ra, rốt cuộc có thể tan t ầm, vội vàng nói: “Vâng vâng vâng, Tần tổng đi thông thả.”

Nhà họ Phó, Phó Khải Minh và Cảnh Lam Chi cũng thấy, Phó Khải Minh mắng Tần Sâm vài câu, cuối cùng nói: “Bảo bối cục cưng của chúng ta bị thằng quỷ kia dạy hư r ấ! Lời này con gái có thể nói sao?!”

trên bàn mặt chược nhà họ Tần, Chu Nghi Ninh mở di động, hưng phấn chạy đến trước mặt mẹ Tần: “Mọi người xem người xem! anh họ và bạn gái đang ở trên mạng ân ái nha!”

Mẹ Tần quay đầu một bên đánh bài, một bên nhìn lướt qua màn hình di động: “Nó có bạn gái từ bao giờ? A a nhớ r ấ, chính là người cháu nói, eo nhỏ ngực to chân dài sao?”

Chu Nghi Ninh xấu hổ, có một số lời nói ra trên bàn mặt chược, mọi sẽ quên đi hơn một nửa, hơn nữa lúc trước Cảnh Tâm còn chưa phải người yêu Tần Sâm.

cô vào weibo của Cảnh Tâm, tìm được mấy tấm hình, “Chính là đây, ngày trước mợ còn xem qua phim truyền hình cô ấy đóng đấy.”

Tần mẹ lúc này mới dừng lại việc xào bài, cần di động nhìn chăm chú, vừa lòng cười: “cô bé này rất xinh đẹp.”

Chu Nghi Ninh dùng sức gật đầu: “Vô cùng xinh đẹp!”

Mẹ Tần tiếp tục gật đầu, nhớ tới một chuyện: “Lần trước Tần Sâm nói muốn mang cô ấy về chơi mặt chược với mợ phải không?”

Chu Nghi Ninh: “... Đúng.”

Đối với con dâu mợ đúng là không có yêu cầu gì, chỉ cần sẽ chơi mặt chược là được.

Cảnh Tâm đem điện thoại di động để vào trong ngăn tủ, đang chuẩn bị đi ngủ, tiếng chuông di động đột nhiên vang lên.

cô trở mình lấy di động, thấy tên hiện trên màn hình, đôi mắt tràn đầy ý cười, rất nhanh liền nghe máy: “Sao muộn vậy còn gọi điện thoại cho em, anh về nhà chưa?”

Tần Sâm nói: “Xuống lầu đón anh.”

Cảnh Tâm sửng sốt: “anh nói cái gì?”

“anh ở dưới lầu, trước cửa thang máy, em xuống đón anh đi.”

Cảnh Tâm: “...”

Cúp điện thoại, cô trừng mắt nhìn di động, hơn nửa đêm rồi anh đến nhà cô làm gì! cô có thể cự tuyệt không?

Bên thềm một lát, Cảnh Tâm vẫn thay váy xuống lầu đón người.

Cửa thang máy mở ra, Tần Sâm ngẩng đầu nhìn cô, khoé miệng cong lên, bước nhanh vào trong.

Cảnh Tâm: “...”

Cảnh Tâm ngẩng đầu nhìn anh, nhin không được hỏi: “đã trễ thế này, anh tới làm gì vậy...”

Tần Sâm giơ tay lên ấn nút số “8”, Cảnh Tâm ở tầng 8.

Cửa thang máy chầm chậm đóng vào, Cảnh Tâm thấy anh cúi đầu cười xấu xa nhìn cô.

Cửa thang máy đóng kín, bắt đầu chuyển động.

Giây tiếp theo, cô trực tiếp bị anh áp lên vách thang máy lạnh lẽo, một nụ hôn cuồn cuộn.

Tim Cảnh Tâm đập rất nhanh, như sắp nhảy ra ngoài, giống dấm phải đám mây, bị anh hôn không biết trời đất là gì, cửa thang máy mở ra, anh ôm thắt lưng cô mang cô ra ngoài, áp cô trên tường tiếp tục hôn, bàn tay của anh rất nóng, từ hông sau đó hướng lên trên, vuốt ve khiêu khích sau lưng cô, cuối cùng bàn tay thon dài nhấn thắt lưng sau áp cả người cô về phía anh.

Chỉ có quẹt thẻ mới có thể dùng thang máy, mà nó chỉ dừng lại ở tầng của mình, không có ai lên được, anh vô cùng cần rõ.

Cảnh Tâm có chút hoảng, sao anh lại gấp như vậy chứ? Hai người mới ở cùng một chỗ không lâu mà!

Thân thể người đàn ông rất cứng, cô rất mềm mại, thân thể kèn sát ái muội, cô có thể cảm nhận được đường cong cơ bắp cứng rắn của anh, cả người đều tỏa ra hương vị nam tính trí mạng, một cơn sâu ăn mòn lý trí của cô. Cảnh Tâm rất nhanh liền bị dụ hoặc, cánh tay chầm rãi vòng qua ôm cổ anh, nâng cằm đáp lại anh.

Hai người hôn rất khó chia lìa, tay anh đã trượt đến đùi cô, váy dài bị cuốn lên, cẳng chân trực tiếp dán lên tường lạnh lẽo, một chút lý trí Cảnh Tâm chầm rãi trở về, không phải tối nay anh chạy đến vì cái này chứ? Nghĩ

vậy liền có chút mất hứng, thân mình cô mềm nhũn, trượt xuống, anh liền giữ cô lại, không đến 2 giây sau, cô lại trượt xuống.

Tần Sâm

Tần Sâm thổi ra một luồng khí nóng, nhìn chằm chằm hai má đỏ bừng của cô, âm thanh khàn khàn nở nụ cười: “Đến trêu chọc em.”

Cảnh Tâm: “...”

Nhớ tới chuyện trên weibo của mình, sau khi cắn cô một cái, buông cô ra, đáy mắt có chút tơ máu, cúi kính đèn thấp thanh âm: “không muốn?”

Cảnh Tâm: “...”

Mặt đỏ bừng, nhìn yết hầu lên xuống của anh, có chút cảm giác lại bị dụ hoặc.

Tần Sâm cúi đầu, thổi khí ở bên tai cô, thay đổi đa dạng cách đùa cô, Cảnh Tâm đỏ mặt đẩy anh: “không muốn, tối như vậy anh chạy đến đây muốn làm gì!”

anh nhìn đến weibo, hơn nửa đêm đặc biệt chạy đến trêu chọc cô sao?

Cái gì gọi là tự làm tự chịu, cô cuối cùng cũng được cảm nhận.

cô lại đẩy anh một cái, Tần Sâm thuận thế lùi về phía sau.

Cảnh Tâm nói: “Em nói hai câu mà, câu sau anh không thấy được à!”

Tần Sâm nhướn mày, “Thấy được.”

Cảnh Tâm ghen một chút, nhỏ giọng nói thầm: “Thấy được là tốt rồi.”

Tần Sâm đột nhiên có chút hoài nghi, cô bé này có phải thật sự thích anh hay không, anh cúi đầu hôn cô một cái, khoé miệng cong lên: “Nếu không có vai nữ chính, còn theo anh không?”

IMG

BÌNH HOA GIỚI GIẢI TRÍ

Mạch Ngôn Xuyên
dtv-ebook.com

Chương 29+2

 IMG

Nhớ tới hình ảnh vừa rồi, hai má liền nóng lên.

“Gấp như vậy đã muốn đuổi anh đi, không tin anh?”

Cảnh Tâm: “... không phải.”

côngăng đầu nhìn anh, còn thật sự nói: “Em cảm thấy chúng ta cần bàn lại chuyện tình cảm một chút.”

Tần Sâm bật cười, đem khăn lau tay treo lên, xoa nhẹ đầu cô, tiếp theo đem cô dán vào trong lòng mình, có chút bất đắc dĩ: “Yên tâm đi, trong nhà em không có đồ, anh không gần em được.”

Cảnh Tâm bây giờ mới phản ứng lại, buồn bực chọc vào vai anh, than hèn hèn: “Cái gì vậy?”

“Áo mưa.”

“... ”

cô đỏ mặt, từ trong ngực anh côngăng đầu lên: “Nhà anh có?”

Tần Sâm liếc một cái đã nhìn thấu tâm tư cẩn thận của cô, đem đầu cô ấn trở về, “không có.”

anh làm một người đàn ông độc thân, mua thứ kia về thì bóng sao?

Cảnh Tâm nghe được đáp án, lập tức vui vẻ cười rộ lên, kết quả chợt nghe thấy anh nói: “Bất quá lời của em cũng nhắc nhở anh, quả thật nên

chuẩn bị sẵn,sẽ có lúc phải dùng đến.”

Cảnh Tâm: “....”

Trong một thời gian ngắn nữa chắc cô cũng không dám đến nhà anh đâu.

Tần Sâm lại lười biếng bỏ thêm một câu: “anh nhớ rõ trong khu này hình như có hiệu thuốc 24h và cửa hàng tiện lợi.”

Tay Cảnh Tâm lập tức phản ứng ôm lấy anh, ôm thật chặt: “không cho phép đi!”

Tần Sâm vui vẻ, đùa cô thật là dễ dàng.

Ôm một lát, Tần Sâm buông cô ra, vỗ vỗ cái ót của cô: “Được rồi, anh về đây.”

Cảnh Tâm am một tiếng, theo anh ra cửa.

Tần Sâm hôn trán cô một cái, đi vào thang máy.

Cảnh Tâm nhìn anh, lần này cô cũng không dám chạy vào thang máy nữa, nhớ may anh hiểu nhầm là cô muốn anh ở lại thì sao bây giờ?

Cửa thang máy đóng lại, Tần Sâm thản nhiên vuốt mũi, còn tưởng rằng cô sẽ đuổi theo anh vào thang máy như lần trước chứ, cô bé này càng ngày càng biết gây khó dễ cho anh.

Giơ tay lên nhìn đồng hồ, gần 12 giờ rồi rồi.

Hôm sau Cảnh Tâm quay về đoàn làm phim để quay cảnh tiếp theo, cảnh diễn của cô không nhiều, dự tính đầu tháng 7 có thể vào giai đoạn hậu kỳ.

Hôm nay Bố Duệ cũng đến đoàn làm phim, Cảnh Tâm vừa mới đến, nó liền chạy đến nghênh đón.

Cảnh Tâm cười xoay người sờ đầu Bồ Duệ, Bồ Duệ rất hưởng thụ sự vuốt ve của cô, đôi mắt đen nhánh híp lại, nhìn vô cùng thoải mái.

Cảnh Tâm đứng lên, vừa ngẩng đầu lên liền thấy Quý Đông Dương đang đứng trước mặt. Đã một thời gian không gặp, hơn nữa trong thời gian này fan của anh điên cuồng ghép hai người thành một đôi, đột nhiên đụng phải như vậy, Cảnh Tâm có chút xấu hổ.

Quý Đông Dương cũng đang nhìn cô, rất nhanh dời tầm mắt, gọi một tiếng: “Bồ Duệ.”

Đầu tiên Bồ Duệ quay đầu nhìn thoáng qua, rất nhanh liền chạy tới.

Cảnh Tâm sắp xếp ngôn ngữ thật tốt, đi qua chỗ Quý Đông Dương cười cười: “anh Đông.”

Quý Đông Dương nhìn khuôn mặt tươi cười xinh đẹp của cô, mím chặt môi, dời tầm mắt, cúi đầu ừm một tiếng.

Không khí tự nhiên có chút xấu hổ, Cảnh Tâm đang định nói chuyện, bên kia đạo diễn hô một tiếng, Quý Đông Dương lên tiếng trả lời xong liền đi.

Cảnh Tâm đứng vài giây, cũng đi thay quần áo chuẩn bị trước.

Chờ cô thay xong quần áo làm tốt tạo hình, ở bên cạnh đợi một lát, cảnh diễn của Quý Đông Dương hôm nay cũng đã quay xong, tiếp theo đến lượt Cảnh Tâm cùng Lục Tuyết Tâm và các nhân vật khác.

Chờ quay xong hai cảnh này, sau đó đoàn làm phim sẽ chuyển nơi khác quay tiếp.

Cảnh cuối cùng của cô quay ở ngoài trời, nếu dựa theo tiến độ của đoàn làm phim, cuối tháng này hoặc đầu tháng sau những cảnh quay của cô có thể tiến vào giai đoạn hậu kỳ.

Lục Tuyết Tâm làm tạo hình xong đứng bên cạnh cô, Cảnh Tâm quay đầu nhìn cô tam một cái, nghe thợ trang điểm nói, gần đây Lục Tuyết Tâm

cũng không dám đi muộn, bởi vì có một lần Quý Đông Dương vô cùng tức giận, anh chán ghét nhất người hợp tác với mình không tuân thủ thời gian, cũng không biết rằng Đông nổi giận lên thì thành cái dạng gì, cô cũng không có cơ hội chiêm ngưỡng.

Nguyên văn lời của thợ trang điểm là: “Lúc ấy anh Đông lạnh mặt nhìn Lục Tuyết Tâm một hồi lâu, thế nên đến lúc quay phim Lục Tuyết Tâm liên tục bị NG, đạo diễn cũng nổi đóa.”

Lục Tuyết Tâm cũng nhìn cô cười một cái: “Ôm đùi Tần Sâm, nhận vai nữ chính, chúc mừng cô.”

Một miệng đầy hàm ý châm chọc, cô còn chưa được làm nữ chính đâu! Cảnh Tâm bĩu môi, mỉm cười nói: “Cảm ơn, tôi phải nhanh chóng nhận vai nữ chính thì mới không làm thất vọng những lời này của cô.”

Lục Tuyết Tâm không nghĩ tới cô thản nhiên như vậy, cười khẽ một tiếng: “Nhân vật Lục Hoàn kia không phải do cô nghĩ mà được đi? cô đường đường là một thiên kim đại tiểu thư, cũng làm loại chuyện này, trước kia thật không nhìn ra cô là người như thế, nói ra không sợ sẽ dọa người sao?”

Cảnh Tâm thu lại ý cười, liếc mắt nhìn cô một cái, ngữ khí càng thản nhiên: “Tôi theo bạn trai tôi làm gì cũng không liên quan đến cô đi? không nghĩ tới cô là một thiên kim đại tiểu thư mà miệng lại thích nói nhảm như vậy.”

 IMG

Tần Sâm đưa lễ vật cho cô? Cảnh Tâm lập tức nở nụ cười, có chút chờ không kịp muốn mở hộp ra, cô nhìn Chu Nghi Ninh: “Bên trong là cái gì vậy?”

Chu Nghi Ninh lắc đầu, “Đợi lát nữa lên lầu cô mở ra không phải là biết sao.”

Sau khi lên lầu, Cảnh Tâm lập tức cởi ruy băng trên hộp ra, mở hộp quà, một bộ lễ phục màu lam nằm lẳng lẳng bên trong, màu lam vô cùng xinh đẹp.

còn nhìn chăm chăm cái hộp đến sưng sờ, T`ân Sâm đưa cô lễ phục làm cái gì?

Chu Nghi Ninh đem một cái hộp khác để trước mặt cô, Cảnh Tâm mở ra xem, làm một đôi giày cao gót trong suốt, tựa như giày thủy tinh.

Chu Nghi Ninh nhìn về mặt nghi hoặc của cô, nhú mồm nói: “không phải cô quên chứ? Ngày mai là là ngày 26, chị dâu lớn của tôi nói, cô đã đồng ý tham dự hôn lễ của chị ấy.”

Cảnh Tâm lúc này mới nhớ ra, mấy ngày nay quay phim nên liề ãn đem chuyện này quên mất.

Bất quá, “Lễ phục này là chị ấy đưa sao?”

Chu Nghi Ninh lắc đầu: “không phải không phải, vừa xong tôi nói là anh họ tôi đưa mà, áo cưới của chị dâu lớn do nhà thiết kế nước ngoài thiết kế, anh họ tôi, anh họ nhỏ, chính là T`ân Sâm đó, anh ấy đồng ý giúp anh họ lớn cùng chị dâu lớn làm việc, nhưng đi ãn kiện là phải làm cho nhà thiết kế kia thiết kế cho cô một bộ lễ phục.”

Vậy chuyện này là từ một tháng trước sao?

Cảnh Tâm rất bất ngờ, cô vẫn cảm thấy T`ân Sâm không phải là người đàn ông biết chăm sóc cẩn thận như thế này, không nghĩ tới ãn có thể vì cô mà chuẩn bị một bộ lễ phục tham dự hôn lễ.

Chu Nghi Ninh mím môi, “Tôi bị cô làm rồi tình rồi mù, tôi cũng có mấy người anh họ ãu, T`ân Sâm đứng hàng thứ hai, anh ấy không cho tôi gọi là anh hai, trước đây ai gọi anh ấy như vậy, ãu bị đánh đó.”

Cảnh Tâm rất hứng thú với chuyện trước đây của T`ân Sâm, cô truy hỏi: “Đánh như thế nào?”

Chu Nghi Ninh bĩu môi: “Vớ ãi bé trai thì trực tiếp đánh, bé gái thì ãi, liề ãn ôn nhu một chút, giống như lúc trước tôi gọi anh ấy là anh hai, anh ấy dùng tay nhấn ãu của tôi xuống, bất kể tôi giãy dụa như thế nào ãu không ngừng

đầu lên được, phải đến lúc tôi tỏ vẻ không bao giờ gọi anh ấy là anh hai nữa thì anh ấy mới buông tay.”

Cảnh Tâm: “....”

Quả thật rất thô bạo, cái gốc tích của cái tính đó khẳng định vẫn còn, về sau tốt nhất cô vẫn bớt chọc anh đi.

Mấy hôm nay hai người đầu nhieu việc, cũng không có thời gian gặp mặt, có khi nhắn tin cho anh, rất lâu sau mới thấy trả lời, chờ cô xem được và nhắn lại, anh lại có việc, thời gian làm việc của hai người không giống nhau, ngay cả nói cũng chưa nói được mấy câu, sau hôn lễ của Tần Khải và Phương Nguyệt, chắc anh sẽ không bận như vậy nữa.

Chu Nghi Ninh đẩy cô: “còn anh đi thử xem thế nào đi.”

Bộ lễ phục này là kiểu dáng lệch vai rất đơn giản, dài đến đầu gối, là dạng váy xoè, tôn lên đôi chân vừa dài vừa thẳng của cô. Dù sao cũng là đi tham gia hôn lễ, kiểu dáng đơn giản rất tốt, sẽ không giằng ống kính, chỗ đặc biệt nhất của bộ lễ phục này chính là màu sắc, màu lam này thật sự rất đặc biệt, làn da của Cảnh Tâm rất trắng, mặc màu sắc này càng trở lên vô cùng xinh đẹp, khi cô chân trần đi ra, hai mắt Chu Nghi Ninh đều phát sáng, xoay vòng vòng quanh cô: “Rất xinh đẹp! Biết thế lúc trước tôi cũng phải bảo nhà thiết kế kia thiết kế cho tôi một bộ lễ phục có màu sắc như thế này.”

“anh họ tôi không phải là người đầu tiên được nhìn thấy, thật sự vô cùng tiếc nuối.”

“cô mau đi cả giày vào đi.”

“À, để cho tôi chụp bức ảnh.”

Cảnh Tâm: “....”

Đột nhiên nhớ đến một chuyện, cô đi tham gia hôn lễ, không phải sẽ gặp mặt ba mẹ anh hay sao? không những thế, còn rất nhiều họ hàng bạn bè thân thiết.

Chu Nghi Ninh chụp ảnh xong, liền đem ảnh chụp gửi qua webchat cho Tậ̀n Sầm: “Nhiệm vụ đã hoàn thành!”

Quay đầu thấy bộ dáng mê mang không biết đang suy nghĩ cái gì của Cảnh Tâm, cô giờ tay lên trước mặt Cảnh Tâm quơ quơ: “cô đang nghĩ cái gì vậy?”

Cảnh Tâm nhìn cô ấy: “Tôi đang nghĩ, ngày mai có tính là ra mắt ba mẹ hay không.”

Chu Nghi Ninh vui vẻ: “cô không nói thì tôi cũng quên mất, cậu mợ tôi chưa gặp cô bao giờ, không phải cô khẩn trương chứ?”

Cảnh Tâm: “....”

“cô không cần khẩn trương đâu, con người cậu mợ tôi tốt lắm, cậu tôi cơ bản chỉ hung dữ với anh họ thôi, mợ tôi... cô chỉ cần chơi mạt chược cùng thì mợ liệ̀n yêu thích cô.”

“....”

Xem ra kỹ năng chơi mạt chược cũng vô cùng quan trọng.

Hai người cũng chưa ăn cơm tối, Chu Nghi Ninh gọi đồ ăn bên ngoài, Cảnh Tâm nói: “cô gửi những bức ảnh chụp ban nãy cho tôi đi.”

Chu Nghi Ninh đem ảnh chụp gửi cho cô.

Cảnh Tâm cũng đem ảnh chụp gửi cho Tậ̀n Sầm.

Lúc Tậ̀n Sầm hơi cúi người, lấy điện thoại xem tin nhắn, nhìn thấy ha cô bé gửi cùng một bức ảnh đến, khoé miệng cong lên, nhắn lại cho Cảnh Tâm: “Rất đẹp, ngày mai anh đi đón em.”

Dáng người cô rất đẹp, mặc cái gì cũng đẹp, ở phim trường thấy cô mặc quần áo quê mùa lại còn tệ̀t bím, cũng thấy rất xinh đẹp.

Cảnh Tâm không nghĩ tới anh trả lời nhanh như vậy, cười nhắc lại cho anh: “Ngày mai lúc mấy giờ vậy?”

Tần Sâm: “anh sẽ gọi điện thoại cho em trước.”

Hôm sau Cảnh Tâm thức dậy rất sớm, đi đến thẩm mỹ viện một chuyến, làm kiểu tóc y tá, chờ khi Tần Sâm gọi điện thoại cho cô, cô đang ở hội sở tư nhân cao cấp, vừa thay lễ phục xong, thợ trang điểm đang trang điểm cho cô.

IMG

BÌNH HOA GIỚI GIẢI TRÍ

Mạch Ngôn Xuyên
dtv-ebook.com

Chương 30

 IMG

Tần Sâm không nói cho cô, chính là không muốn công nghệ nhiều, dù sao kết quả đều giống nhau, cần gì phải có thời gian suy nghĩ đến vài ngày, chỉ tăng thêm phiền não mà thôi.

anh giờ tay lên ôm thắt lưng của cô, cười cười: “Được rồi, đi vào thôi.”

Hội trường hôn lễ được bố trí vô cùng xa hoa lãng mạn, từ nhỏ đến lớn Cảnh Tâm cùng bố mẹ đi tham gia rất nhiều hôn lễ, trong nước ngoài đều đã đi qua. cô cần thận đánh giá, phát hiện một số chi tiết nhỏ, cô nhìn không được hỏi: “Hôn lễ này không phải do anh trai cùng chị dâu anh tự thiết kế đấy chứ?”

Tần Sâm quay đầu nhìn cô, gật đầu nói: “Ừ, một tháng nay cơ bản đều đem tất cả thời gian tốn cho việc chuẩn bị hôn lễ, ngay cả công ty cũng không đến được mấy lần.”

Cảnh Tâm: “... A, trách không được anh bận đến như vậy.”

cô ôm cánh tay anh, “Có phải sau hôn lễ này anh có thể được giải thoát rồi?”

Tần Sâm cười như không cười: “Còn hai tuần nữa, bọn họ đi tuần trăng mật.”

Cảnh Tâm: “...”

Hội trường hôn lễ đã có rất nhiều tân khách, dọc theo đường đi đều có người đến chào hỏi với Tần Sâm, ánh mắt mọi người vẫn liếc mắt về phía

Cảnh Tâm bên cạnh, Tần Sâm chỉ nói một câu: “Cảnh Tâm, đây là...”

Có một số là họ hàng thân thích nhà anh, có chút là bạn bè làm ăn, Cảnh Tâm liên tục gật đầu, một đường đi vào căn bản không nhớ được bao nhiêu người.”

Tần Sâm mỉm cười cúi đầu nhìn cô: “không nhớ được cũng không sao, sau này gặp nhiều rồi sẽ nhớ.”

Cảnh Tâm nhu thuận gật đầu, Tần Sâm dừng bước chân một chút, cười nhẹ một tiếng: “Bây giờ mang em đi gặp ba mẹ anh, người này phải nhớ kỹ.”

Sống lưng Cảnh Tâm lập tức thẳng tắp, xốc lại mười hai phần tinh thần, Tần Sâm vòng tay qua ôm hông cô khẽ vuốt nhẹ vài cái, động tới chỗ nhột của cô, mặt liền đỏ bừng, anh cúi đầu, nói nhỏ bên tai cô: “Khẩn trương cái gì? Có anh ở đây.”

Tay anh ở trên lưng cô lại vuốt nhẹ vài cái, thân thể vốn cứng đờ của cô lập tức liền buông lỏng.”

Đứng trước mặt cha mẹ Tần, hai gò má cô đỏ ửng, nhìn như đang thẹn thùng.

Khoé miệng Tần Sâm cong lên, nói với ba mẹ anh: “Ba mẹ, đây là Cảnh Tâm.”

Cảnh Tâm vội vàng chào một tiếng cô chú.

Cha mẹ Tần đã thấy qua Cảnh Tâm trên tivi, gặp người thật thì đây là lần đầu tiên, cô bé này ở ngoài cũng giống như trong tivi, vô cùng xinh đẹp, vừa nhìn liền thích, mẹ Tần cười tủm tỉm nhìn cô: “Nha đầu Nghi Ninh kia thường xuyên nhắc đến cháu, hôm nay mới được gặp.”

Tần cha nghe xong lời này cũng gật đầu, vẻ mặt ôn hòa.

Cảnh Tâm ngượng ngùng nói: “Nghị Ninh cũng thường xuyên nhắc tới cô, cô ấy nói cô rất thích chơi mạt chược.”

Nói đến mạt chược, ánh mắt mẹ Tần sáng lên vài phần: “Lần sau cháu cùng tiểu Sâm về nhà cô chơi nha, cùng nhau chơi mạt chược, thuà thì tính cho nó.”

Cảnh Tâm xấu hổ, không nghĩ tới Tần mẹ thật sự giống như lời Chu Nghị Ninh nói, cô nhu thuận đồng ý: “Vâng.”

Cô không có ý định nói không, nghĩ tới lần sau nếu thật sự tới Tần gia, cô nhất định phải bắt Tần Sâm dạy cô một chút mới được.

 IMG

Cảnh Tâm ánh mắt khẽ cong nhìn anh chằm chằm, đột nhiên nở nụ cười.

Anh hướng mày: “không tin?”

Cảnh Tâm lắc đầu: “Chính là đột nhiên cảm thấy, anh đặc biệt đáng tin cậy.”

Một người con gái nói một người đàn ông đáng tin cậy.

Lời này thật mẹ nó dễ nghe.

Tần Sâm ôm vai cô, nghiêng đầu hôn môi cô một cái, Cảnh Tâm ném một chút, dư quang thoáng qua, liền nhìn thấy hai thân ảnh quen thuộc đứng ở một bên, cô cả kinh lập tức đứng lên, có chút quẫn bách nói: “Ba mẹ, hai người cũng tới rồi... ”

Vừa rồi cô và Tần Sâm thân mật, ba mẹ cô khẳng định thấy được.

Phó Khải Minh trừng mắt nhìn Tần Sâm.

Tần Sâm cười nhạt đứng lên: “cô chú, hai người khỏe.”

Phó Khải Minh chỉ liếc mắt nhìn anh một cái, liền híp mắt nhìn về phía Cảnh Tâm: “Bảo bối, lại đây.”

Đầu tiên Cảnh Tâm nhìn thoáng qua Tần Sâm, nhỏ giọng nói: “Em qua đó một lát.”

Tần Sâm gật đầu, không nói gì.

Cảnh Tâm đi đến trước mặt Phó Khải Minh và Cảnh Lam Chi, Cảnh Lam Chinh nhỏ giọng quở trách: “Con đến đây sao không nói trước với ba mẹ một tiếng? Con biết trường hợp này được coi là gì không? Là hôn lễ của anh trai Tần Sâm, cha mẹ cậu ta đều ở đây, hôm nay con đến đây, mọi người đều cảm thấy quan hệ của hai đứa không bình thường.”

Cảnh Tâm nở nụ cười: “Con và Tần Sâm vốn đang kết giao mà.”

đành vậy, mà ba mẹ cô còn cố chấp, tóm lại chỉ là do không thích Tần Sâm, chẳng qua là không bỏ được sĩ diện, là đang khảo nghiệm anh?

Cảnh Lam Chi nhìn anh một cái, muốn nói lại thôi, cuối cùng chỉ nói: “Đời lát nữa con ngồi bên cạnh mẹ đi, Tần Sâm cũng còn công việc, nói không chừng tí nữa phải đi chần rượu thay anh trai.”

Cảnh Tâm nói: “Phù dâu phù rể cộng lại cũng mười người, làm sao đến lượt anh ấy đi chần rượu.”

Cảnh Lam Chi vỗ tay cô: “Con bé này, cho con bú mẹ mà sao không muốn hả?”

Cảnh Tâm vội vàng nói: “Nguyên ý nguyên ý.”

Tối hôm nay, Cảnh Tâm bị đoạt đi rồi.

Tần Sâm có chút bất đắc dĩ, nhưng cũng không thể theo chân bọn họ cướp người, vài người thấy anh một mình, như ông võ tổ tiến lên, trêu chọc nói: “Bình hoa xinh đẹp nhà cậu đâu rồi?”

Tần Sâm liếc nhìn đám người kiamộtcái, hất cằm vềhướng Cảnh Tâm, khôngchút để ý: “Đó.”

Cảnh Tâm đưa lưng vềphía bọn họ, mộtđôi chân trắng nõn thẳng tắp, đẹp vô cùng.

“Trong giới giải trí bình hoa có tiếng là chân đẹp đó.”

“Quảthật, vừa thẳng vừa cân xứng, bắp chân có đường congthậtxinh đẹp, khôngghềkém so với người mẫu.”

“anhSâm cũng chân đẹp... .”

Tần Sâm lạnh mặt, trần giọngnói: “Nhìn đủ chưa?”

Đám người lúc này mới thu tầnmắt lại.

Hôn lễ cử hành theo thứ tự, sau khi tiệc rượu bắt đầu, Tần Sâm vẫn bị túmđịchấn rượu, nguyên nhân là: “Phù rể tửu lượngkhôngtốt, ba ngườiđāsay, cậudịchống đỡ.”

Tần Sâm khinh bĩnói: “Tửu lượng kémthìcònđilàm phù rể làm gì.”

nóinhư vậy, nhưnganhvẫnđi, dù sao cũng là hôn lễ củaaanhtrai.

Lúc đến bàn của Cảnh Tâm, Tần Sâm cố ý đứng ở phía sau, bên trái Cảnh Tâm là Cảnh Lam Chi, Phó Khải Sâm cùng bạn làm ăn ng ồi ở mộtbàn khác, anhliền đứng bên phải Cảnh Tâm, lúc Cảnh Tâm đứng lên kính rượu, ghé vào lỗ taianhnhệgiọngnói: “anhưỡng ítmộtchút.”

Tần Sâm dựa gầnvào, hơi thở nóng rực phun vào cổcô, cúi đầunói: “Trước khi vềnhớđitìmanh.”

Tiệc rượu kết thúc, Chu Nghi Ninh đến đây giữ chặt Cảnh Tâm: “Bọn họ muốndínháo động phòng, chúng ta cũngđi.”

Cảnh Tâm vội vàng đứng lên, nốivới Cảnh Lam Chi: “Mẹ, con cũngđixem, mẹ cùng ba vềtrướcdi.”

không đợi Cảnh Lam Chi trả lời, Cảnh Tâm liền túm Chu Nghi Ninh đi.

Chu Nghi Ninh thật sự muốn định háo động phòng, Cảnh Tâm không phải, còn nhìn chung mà không thấy bóng dáng của Tần Sâm đâu.

Cứ như vậy bị Chu Nghi Ninh đưa đến phòng tân hôn của cô dâu chú rể, rất nhiều người, Chu Nghi Ninh chen lấn đi vào, vóc dáng cô ấy nhỏ nhắn, tìm được khe hở liền chui vào, đang định gạt người bên cạnh ra giành chỗ cho Cảnh Tâm, vừa quay đầu lại, chỉ thấy một chút tà váy màu lam biến mất ở cửa.

Cảnh Tâm bị Tần Sâm ôm ngang từ phía sau bắt đi, sợ đến mức hét ra tiếng, ra sức giãy dụa, tay chân dùng sức đâm đá, đột nhiên thấy âm thanh quen thuộc kêu lên: “Là anh.”

IMG

BÌNH HOA GIỚI GIẢI TRÍ

Mạch Ngôn Xuyên
dtv-ebook.com

Chương 31

IMG

Di động vang lên lần nữa, anh vẫn không bật đèn, Cảnh Tâm đành phải lần theo hướng tiếng chuông phát ra, đèn trong phòng bỗng chốc được bật sáng, cô có chút thích ứng không kịp nheo mắt lại, ở cái tủ bên cạnh thấy được túi xách của mình, vội vàng nhặt lên lấy di động ra.

Quả nhiên là mẹ gọi đến, vội vàng nhận điện thoại: “Mẹ...”

Cảnh Lam Chinói: “Bảo bối, những người nháo động phòng đã bị đuổi hết ra ngoài, con đi đâu vậy? Nhanh đi đến phòng khách, mẹ và ba đang chờ con ở đây.”

Cảnh Tâm quay đầu nhìn thoáng qua Tần Sâm, anh dựa vào cửa phòng tắm, lông mày nhíu chặt, khó chịu kéo cà vạt ra, trực tiếp ném trên sàn.

Tiếp theo, là thanh âm của dây lưng được cởi bỏ.

“...”

Cảnh Tâm bị một loạt động tác của anh dọa sợ, đỏ mặt nhìn anh, thất thần ở đó, thẳng đến lúc Cảnh Lam Chi ở trong điện thoại thúc giục: “Bảo bối, có nghe thấy không? Ba con uống rượu muốn về sớm một chút nghỉ ngơi.”

cô nuốt nước miếng: “Có ạ, con nghe được, con lập tức đi xuống.”

Cúp điện thoại, Tần Sâm đang cởi quần, thấy cô còn ngây ngốc đứng một chỗ, dựa cửa cười xấu xa nhìn cô, chỉ chỉ đống quần căng lên của mình: “Thất thần cái gì? Muốn ở lại giúp anh?”

Cảnh Tâm đỏ mặt: "... Em lập tức đi."

Ôm túi bước nhanh về phía cửa, đi qua phòng tắm bị Tần Sâm túm lại hôn một cái, cho là mình không đi được, không nghĩ đến rất nhanh liền buông cô ra, xoay người vào phòng tắm, Cảnh Tâm chớp mắt một cái nhìn cái cửa phòng tắm đang đóng chặt kia, sau đó nhìn về phía cà vạt dây lưng cùng áo vest dưới đất.

Khoé miệng nhen hàng cong lên, sau đó xoay người nhặt áo vest lên, vuốt vuốt, sau đó treo vào trong tủ quần áo, đặt dây lưng và cà vạt trên giường.

Trong phòng tắm truyền đến tiếng nước chảy, sau khi làm xong, cô mới rời khỏi phòng.

Cảnh Tâm vội vàng đi xuống lầu, Cảnh Lam Chi vừa thấy cô liền nhíu mày, nửa ngày mới trừng mắt nói với cô: "Sao tóc lại lộn xộn thành như vậy..."

Cảnh Tâm: "..."

Lấy tay sờ sờ, mới phát hiện kiểu tóc thợ trang điểm làm cho cô đã không còn ra hình thù gì nữa rồi.

cô đỏ mặt đem tóc xoắn ra, vừa dùng ngón tay làm lược vuốt vuốt, vừa lắp bắp giải thích: "Có thể do vừa rồi nháo động phòng, bị chen lấn, liền bị rối..."

Cảnh Lam Chi nhìn cô một cái, cũng không nói gì, đi đến chỉnh lại tóc cho cô.

Cảnh Tâm trong lòng thầm mắng Tần Sâm nhiều lần.

Tần Sâm từ phòng tắm đi ra, khăn tắm được quấn trên eo, nhìn không thấy dây lưng cà vạt đâu, di chuyển tầm mắt, nhìn thấy trên giường có gì đó, khoé miệng cong lên.

Đêm nay anh uống nhiều rượu, không có say, cũng không tỉnh táo, đầu có chút đau.

Nằm trên giường, nghĩ đến Cảnh Tâm, đột nhiên cảm thấy thân thể lại nóng lên.

Chỉ thầm một tiếng, đứng dậy đi đến phòng tắm.

Cảnh Tâm ở Phó giám một đêm, buổi sáng hôm sau, Chu Nghi Ninh gọi điện thoại cho cô, hỏi cô: “Tối hôm qua cô đi đâu vậy? Tôi đi khắp nơi tìm cô, gọi điện thoại cô cũng không nhận.”

Cảnh Tâm không biết Chu Nghi Ninh đã gọi điện thoại cho cô, tưởng rằng tối qua có mẹ gọi điện thoại cho cô, cũng không xem danh sách cuộc gọi nhớ, trong lúc nhất thời xấu hổ không biết trả lời thế nào, cô không thể nói trong lúc mọi người đang náo động phòng, cô bị Tần Sâm kéo đến một gian phòng khác đi? “Tôi... Theo ba mẹ về trước, ba tôi uống nhiều rượu, tôi liền cùng hai người họ về nhà cũ.”

Chu Nghi Ninh nói: “À, chẳng trách.”

Cảnh Tâm ừm một tiếng.

Chu Nghi Ninh đột nhiên cười ha ha: “nói với cô một chuyện, tối hôm qua hai phù rể uống say, không biết tại sao lại ở chung một phòng, rõ ràng đã chuẩn bị cho mỗi người một gian phòng, buổi sáng hôm nay hai người cùng tỉnh dậy trên một chiếc giường, ai cũng không chịu nhận là mình dính ân phòng, vì chuyện này mà đánh nhau một trận, tôi buồn cười quá ha ha ha!”

Cảnh Tâm: “...”

cô sẽ không bán đứng bạn trai, nói cho Chu Nghi Ninh là việc này do Tần Sâm làm.

Chu Nghi Ninh ở bên kia cười đến mức sắp tắc thở, “không phải chỉ ngủ chung một phòng sao? Hai người đàn ông lại vì chuyện nhỏ này mà đánh nhau, buồn cười, ngây thơ chết mất.”

IMG

Chu Thân: “Mẹ kiếp, vậy sao anh không bảo phòng lễ tân lấy cho mình một phòng?”

Tần Sâm lấy dây lưng từ trong ngăn tủ ra, liếc cậu ta một cái, lười biếng mở miệng: “Phiền toái, không có thời gian.”

Chu Thân: “... ..”

Tần Ninh trừng mắt liếc cậu ta một cái: “anh hai, vậy anh đem cậu ta sang phòng người khác không được sao? Mẹ nó, em sống 26 năm lần đầu tiên cùng đàn ông ngủ chung giường, mẫu chốt là mẹ nó cậu ta còn ngủ trằn! anh có biết sáng sớm em thấy một người đàn ông trằn truồng có cảm nhận thế nào không?!”

Chu Thân: “Mẹ kiếp, lão tử thích trằn truồng thì trằn truồng, cậu đánh rắm cái gì!”

Tần Ninh đá cậu ta một cước: “Cậu ở trằn trên giường của tôi! Tôi ghê tởm! Chuyện này sao lại không liên quan đến tôi!”

Mắt thấy hai người này lại sắp đánh nhau một trận.

Tần Sâm thắt dây lưng, lãnh đạm nói: “Ồn ào gì thế, còn nữa không được gọi là anh hai.”

Tần Ninh: “... ..anh Sâm.”

Tần Sâm vòng qua mấy người này, đi vào phòng tắm rửa mặt, không sen vào chuyện của bọn họ nữa.”

Có người vỗ bả vai Tần Ninh và Chu Thân, “Cam chịu số phận đi, nếu không thì hai người các cậu cùng nhau đánh một trận đi.”

Chu Thân cùng Tần Ninh đồng thời lắc đầu: “Quên đi, đại trượng phu có được dẫn được, không phải chỉ là cùng đàn ông nằm trên một chiếc giường

hay sao? Chuyện nhỏ chuyện nhỏ, mẹ nó đúng là đau đầu, tôi trở về phòng ngủ một lát.”

Chu Thân nhìn thoáng qua căn phòng bị Tần Sâm chiếm, cũng không biết bình hoa xinh đẹp kia tối qua có ngủ lại hay không...”

Cậu ta cắn răng nói: “Tôi về nhà ngủ!”

“Thôi đi, theo tôi thấy có mà các cậu bị anh Sâm dọa sợ rồi.”

“Ai cần cậu lo! Cậu không phải cũng từng bị anh Sâm đánh hay sao.”

“Mẹ kiếp! Về nhà đánh rắn đi!”

Ai mà không có bóng ma thời thơ ấu chứ! Tần Sâm chính là bóng ma thời thơ ấu của bọn họ.

.....

Cảnh Tâm hôm nay ở lại Phó gia ăn cơm tối, kỳ quái là, tối nay Cảnh Lam Chi và Phó Khải Minh không nói gì cô, Cảnh Tâm mừng thầm trong lòng, ba mẹ không phải đồng ý rồi chứ?

Cơm nước xong, Cảnh Tâm cùng ngẩng lên xem phim với Cảnh Lam Chi, không nghĩ tới Cảnh Lam Chi cũng đang theo dõi một bộ phim cổ trang, cô liếc mắt nhìn mẹ một cái, cười tủm tỉm nói: “Mẹ, con cũng nhận một bộ phim cổ trang, tháng sau bắt đầu bấm máy, con lần đầu tiên đóng phim cổ trang, ba mẹ chưa từng thấy qua bộ dáng của con khi mặc quần áo cổ trang đi?”

Cảnh Lam Chi nhìn tạo hình cổ trang của nữ minh tinh trong tivi, quay đầu nhìn về phía ánh mắt sáng rực của Cảnh Tâm, cười cười: “Con rất muốn đóng phim cổ trang?”

Cảnh Tâm gật đầu: “Muốn, nhân vật gì con cũng muốn thử một chút, cuộc sống mà, cái gì con cũng muốn thử một lần.”

Cảnh Lam Chi nhìn cô, khẽ thở dài một cái, không nói gì nữa.

Cảnh Tâm trong lòng có chút thấp thỏm, bất quá công nghệ đến những lời T`ân Sâm đã nói với mình, an tâm.

Dù sao cũng có anh ở đây, anh nói có thể diễn li`ền có thể diễn.

cô tin anh.

Ngày thứ hai sau hôn lễ T`ân Khải cùng Phương Nguyệt li`ền đi Châu Âu hưởng tuần trăng mật, trong khoảng thời gian này T`ân Sâm vẫn giống như trước bề bộn rất nhiều việc, Cảnh Tâm hiện tại cũng không có nhiều thời gian, chỉ rút ra được chút thời gian rảnh cùng anh đi ăn cơm, thời gian nói chuyện tình cảm đúng là eo hẹp mà!

Bộ phận trang phục của gọi điện tới bảo cô qua thử trang phục diễn, nếu không vừa còn có thể sửa được.

Thẩm Gia đến đây đón cô, thấy Cảnh Tâm đeo khẩu trang lên xe, nhướn mày nói: “Gần đây biết phòng đám phóng viên rồi sao?”

Cảnh Tâm đóng cửa xe, tháo khẩu trang ra, “Em phát hiện từ sau khi T`ân Sâm công khai quan hệ trên weibo, lúc nào cũng có phóng viên nhìn chăm chăm bọn em, hai ngày trước cùng anh ấy tham gia hôn lễ, ngày hôm qua cùng anh ấy đi ăn cơm, đều bị chụp, may mắn trong khoảng thời gian này giới giải trí có rất nhiều chuyện, cũng không lên từ khoá tìm kiếm hot nhất.”

Thẩm Gia nở nụ cười: “không phải trước kia em luôn chờ đợi được lên từ khoá tìm kiếm hot nhất hay sao? Từ lúc nào lại bài xích như vậy.”

Cảnh Tâm mím môi một cái, bu`ồn bực nói: “Cũng không phải bài xích, chỉ cảm thấy quá được chú ý cũng không tốt lắm, em không muốn mỗi lần cùng T`ân Sâm hẹn hò đều có người đi theo, hơn nữa bây giờ trên mạng rất nhiều người nói em tự tạo scandal, em tạo scandal lúc nào!”

Thẩm Gia liếc cô một cái: “Cái loại chuyện tạo scandal trong giới giải trí vô cùng bình thường, em đừng để ý đến chuyện nhỏ đó, lúc nào phải tạo scandal thì công ty sẽ nói với em, đúng rồi, quản lý cấp cao tìm chèn nói, nếu tình huống bên em thật sự chuyển biến tốt, sẽ cho em nhận một ít quảng cáo.”

Cảnh Tâm có chút kinh ngạc: “Công ty không muốn dì em nữa hay sao?”

Thẩm Gianó: “Nếu em có thể nổi tiếng, không phải công ty sợ nếu tiếp tục không quan tâm thì đến kỳ hạn hợp đồng em sẽ chạy mất hay sao? Bọn họ cũng không ngốc, nếu sau này ba mẹ em không nhúng tay vào chuyện của em, tài nguyên của em tuyệt đối tốt hơn rất nhiều so với nhiều nghệ sĩ trong công ty, dù sao...”

Thẩm Gia ngừng một chút, mỉm cười nhìn Cảnh Tâm, “Dù sao hiện tại em cũng ở cùng một chỗ với Tần Sâm.”

Cảnh Tâm cười cười đồng ý: “Cũng đúng.”

Thẩm Gia khởi động xe, “Cho nên chuyện lên từ khoá hot nhất này, lên nhiều cũng rất tốt.”

Cảnh Tâm: “...”

Đến công ty điện ảnh Hoa Thần, Cảnh Tâm nhấn một tin cho Tần Sâm: “Em hiện tại ở bộ phận trang phục của Hoa Thần, anh ở đây hay vẫn ở Khải Sâm?”

Đợi một lát, cũng không thấy trả lời, Cảnh Tâm đem điện thoại di động để vào trong túi xách, cùng nhà thiết kế đi thử trang phục.

Cảnh diễn thứ nhất của Cảnh Tâm trong là ở hoàng cung, cô vẫn làm một công chúa vô ưu vô lo, trang phục của công chúa có chút phiêu phất, Cảnh Tâm vừa nhìn thấy trang phục diễn ánh mắt liền phát sáng, “thật xinh đẹp, mặt trên thêu rất tinh xảo.”

Nhà thiết kế cười cười: “cô thử trước một chút, dáng người cô rất tốt, mặc trang phục này đảm bảo vô cùng đẹp.”

IMG

BÌNH HOA GIỚI GIẢI TRÍ

Mạch Ngôn Xuyên
dtv-ebook.com

Chương 32

IMG

Cảnh Tâm cho rằng đã che giấu được động tác nhỏ của mình không bị ai phát hiện, kỳ thật mấy cô gái trong bộ phận trang phục đã bị ngược đến thương tích đầy mình, Tần tổng chưa bao giờ đến đây, lần đầu tiên đến đã ngược cầu FA, quả thật không muốn cho người ta sống mà!

Cảnh Tâm thay trang phục của mình, đã làm một giờ sau.

cô đi đến trước mặt anh, Tần Sâm đứng lên, giơ tay lên vuốt mái tóc dài của cô, giọng trầm thấp lười biếng mở miệng: “Xong rồi?”

Cảnh Tâm gật đầu: “Vâng, anh phải về văn phòng sao?”

Tần Sâm khoát tay lên lưng cô, khoe miệng cong lên: “Trước tiên đi ăn trưa với anh đã.”

Cảnh Tâm nhìn về phía Thẩm Gia, Thẩm Gia mỉm cười: “Tuỳ em, buổi chiều chị còn có việc, đi trước đây.”

Hai người đi chờ thang máy, dọc theo đường đi hấp dẫn 300% ánh nhìn, mặt Cảnh Tâm có chút đỏ, thần sắc Tần Sâm thì vô cùng tự nhiên.

Sau khi lên xe, Cảnh Tâm mới hỏi: “Chúng ta đi đâu ăn?”

Tần Sâm nói: “Ở gần đây đi, ăn xong anh đưa em về.”

Cảnh Tâm gật đầu: “Được.”

Trong phòng bao nhà hàng, Cảnh Tâm buông đũa, chống cằm nghiêng đầu nhìn anh, híp mắt hỏi: “Phòng làm việc trên lầu của anh có phải có rất nhiều cô gái nhỏ hay không?”

Tần Sâm có chút ngoài ý muốn với vấn đề của cô, nhìn cô cười: “Cũng không ít, làm sao vậy?”

Chính cô vẫn là một cô bé, lại giả bộ lão luyện nói những lời này.

Cảnh Tâm hừ một tiếng: “Chẳng lẽ anh không phát hiện sao? Mà cô bé trong công ty cứ nhìn lên anh mãi?”

Lời nói này, có mười phần ghen tuông nha.

Anh buông đũa ôm cô vào trong lòng, anh híp mắt, cười như không cười liếc nhìn người trong ngực: “Cô gái nhỏ, em vừa rồi cũng không nhìn lên anh sao?”

Cảnh Tâm: “... Em đó là quang minh chính đại nhìn, em nhìn bạn trai em thì làm sao! Còn không cho nhìn!”

Miệng Tần Sâm tà ác cong lên, cười vô cùng lưu manh, nói bên tai cô một câu.

Má Cảnh Tâm có chút đỏ, giấy khò anh, máng anh lưu manh.

Cô bé này đúng là không thể trêu chọc, khoé miệng Tần Sâm cong lên, cúi đầu hôn cô.

... Cảnh Tâm bị một câu nói một cái hôn của anh mà cả người trở nên mềm nhũn.

Tần Sâm đưa Cảnh Tâm về nhà, sau đó đến công ty xử lý công việc, vừa vào văn phòng, trợ lý liền tiến vào báo cáo: “Tần tổng, Kha Đăng thu mua công ty giải trí Tinh Vũ, Tinh Vũ năm trước bị thâm hụt tanhta bù vào toàn bộ, bây giờ trên mạng đều là những tin tức này.”

Tần Sâm hơi nhú mày: “Còn gì nữa?”

Trợ lý đem thiệp mời để lên bàn: “anh ta cho người mang thiệp mời đến đây, ngày mùng 3 tháng 7 mời khách.”

Tần Sâm liếc tấm thiệp kiểm tra một cái, trong lòng cười lạnh, thật đúng là vô cùng phô trương.

Dời ánh mắt, lãnh đạm nói: “Tôi đã biết.”

Trợ lý ra khỏi văn phòng, Tần Sâm vào trang web xem một chút tin tức, sau đó rút điều thuốc ra châm, dựa lưng vào ghế hút vài ngậm, đưa tay ra cầm tấm thiệp kia lên nhìn.

Hút xong một điều thuốc, ngón tay thon dài đem tàn thuốc nhấn trên tấm thiệp mời, đốt ramột cái lỗ.

Cười lạnh một tiếng, lập tức đem tàn thuốc cùng thiệp mời ném vào trong thùng rác.

Buổi chiều, Cảnh Tâm nhận được một văn kiện chuyển phát nhanh.

Mặt trên không có kí tên, vuốt một cái, cầm theo nghi hoặc mở ra, bên trong có một tấm thiệp mời.

 IMG

Buổi chiều, di động lại vang lên, Cảnh Tâm thoáng nhìn tên hiển thị trên màn hình, lập tức vui vẻ nhận: “Alo, hôm nay anh không bận sao?”

Tần Sâm cười cười: “Tối nay còn có việc, anh nói cho em biết một tiếng, tối nay đừng đi lung tung, ở nhà ngủ ngon thôi.”

Cảnh Tâm có chút không vui chép miệng: “À, em còn nghĩ là hôm nay anh không bận nên cùng em đi ăn cơm đấy.”

Hai người đã mấy ngày không gặp, khoe miệng Tần Sâm cong lên: “Tối mai, được không?”

Cảnh Tâm trầnn mặcmộthút, mớinhỏgìongnóivớianh: “Ngày maikhôngđược, em phảiđiquay phim,đithành phố C, quay cảnh cuối trong phim ”

T`ân Sâm nhíu mày: “Sao em lạikhôngnóitrước vớianh?”

Cảnh Tâm than thởnói: “anhlà người vô cùng bận rộn, emkhôngcó cơ hợinóivớianh.”

“đimấy ngày?”

“Khoảng 5 ngày gì đó...”

T`ân Sâm xoanhệmi tâm, chỉ có thềnnói: “Ừ,đithôi.”

Cảnh Tâm cười cười: “Emsẽnhanh chóng trở về”

Kết thúc cuộc gọi, T`ân Sâm có chút phiềncán rút điếu thuốc ra ngậmtrênmiệng châm, đứng bên cạnh cửa sổ hút vài ngậm, giờ tay lên nhìn đờnghồ

Dập tắt điếu thuốc,đivào nhà tắm trong phòng nghỉ, cạo râu, thay âu phục.

Trợ lý nhìn thấyyanhmộthân tây trangđira khỏi văn phòng, ngậy cả người: “T`ân tổng muốndđâu vậy?”

T`ân Sâm vượt đờnghồmộtcái, lãnh đạmnói: “Khách sạn Nam Nhạc.”

Trợ lý sửng sốt,anhnhớrbuổi sáng hôm đó, thấy cái thiệp bị cháymộtlở nằm trong thùng rác, còn tưởng rằng T`ân tổngkhôngtham gia,khôngnghĩ tới...

Bất quá, lần nàyrờàng Kha Đằng có chuẩn bị mà đến, nếu mà T`ân tổngnóikhôngđi, đại khái Kha Đằngsẽcho rằng T`ân tổng sợ.

anhđãđitheo T`ân tổng vài năm, chỉ thấyanhấy trời sinhdãmạnh mẽ, sợ là cái gì?

Tối nay Tần Sâm không tự mình lái xe, thân hình cao lớn lười biếng dựa vào ghế sau, nhắm mắt lại, nhìn giống như đang ngủ.

Tài xế dừng xe trước cửa khách sạn Nam Nhạc, trợ lý quay đầu kêu một tiếng: “Tần tổng, đến rồi.”

Tần Sâm mở mắt ra, giơ tay lên sửa sang lại cà vạt, mở cửa ra xuống xe.

Trợ lý lấy quà tặng Tần Sâm đã chuẩn bị từ cốp xe ra, thấy rồi cái túi kia đựng hộp gì cùng dòng chữ phất trên, trong lòng khâm phục, Tần tổng thật sự rất ngoan độc đó.

Yến tiệc hôm nay của Kha Đằng được tổ chức vô cùng long trọng, không ít nhân vật lớn của thành phố B biến hóa mời đến, người đầu tư trong giới, đạo diễn biên kịch nhà sản xuất phim, ngoại trừ bên Hoa Thần, chỉ cần có chút danh tiếng đầu được biến hóa mời đến.

Nghệ sĩ trong giới giải trí cũng đến đây không ít, Tần Sâm thản nhiên nhìn lướt qua, khoé miệng cong lên một tia cười.

Kha Đằng đi về phía anh, cầm một chén rượu từ khay bầy bàn đưa cho anh, mỉm cười nói: “Tần tổng, còn tưởng rằng anh không tới.”

Tần Sâm nhận lấy, cười khẽ một tiếng: “Kha tổng khoa trương như vậy, nếu tôi không đến đây, chẳng phải sẽ biến hóa cười.”

anh quay đầu nhìn về phía trợ lý, lãnh đạm nói: “Quà tặng chuẩn bị cho Kha tổng đâu?”

Trợ lý vội vàng tiến lên phía trước, đem mấy cái túi rượu được đóng gói tinh xảo đưa lên, túi đựng bên ngoài có dòng chữ được viết chói lọi “Nhưng hươu” “Lộc tiên”.

Tần Sâm vừa đi vào sảnh lớn đã hấp dẫn không ít ánh mắt, lúc này đứng đối mặt với Kha Đằng, mọi người đầu nhìn về phía này, phần lớn là xem náo nhiệt, Kha Đằng năm nay 35 tuổi, Tần Sâm 28. Nhìn thế nào cũng thấy

gừng càng già càng cay, thủ đoạn của T`ân Sâm so sánh với Kha Đăng, khẳng định có chút non nớt.

Bây giờ mới nhìn đến lễ vật này

Mọi người nhìn không hiểu, đưa rượu bỏ thên tráng dương? Chuyện này đối với một người đàn ông quả thật là sỉ nhục trần trụi! Hai người này bây giờ là đối thủ cạnh tranh trên thương trường, hiện tại là muốn trực tiếp xé rách mặt nạ?

Kha Đăng vừa thấy, sắc mặt hơi đổi, nhưng rất nhanh liền khôi phục bình thường, mỉm cười nhìn T`ân Sâm: “T`ân tổng, đây là có ý gì?”

Thân hình cao lớn của T`ân Sâm đứng ở đó, khoé miệng cười cong lên, thần sắc thản nhiên, hơi dựa g`ân vào, thấp giọng nói: “Phương diện này Kha tổng tiêu hao tinh lực cũng không ít, ngủ với nhiều nữ minh tinh như vậy, thân thể hư nhược, một ngày nào đó sẽ phải dùng đến.”

Sắc mặt Kha Đăng không đổi, cười cười: “Tôi sẽ nhận phần đại lễ này.”

Liếc mắt về phía sau một cái, thư ký bên cạnh vội vàng lên tiếp nhận rượu từ trên tay trợ lý.

T`ân Sâm cười nhẹ, nâng ly rượu vang trên tay lên, ực một cái uống cạn.

Tự nhiên chuyển biến bất ngờ, những người đứng ngoài xem như đi lạc trong sương mù, nhất là những người đàn ông ở đây, nếu là mình trước mặt mọi người nhận được lễ vật thế này, mặt mũi chắc chắn không thể nhận được, Kha Đăng lại có thể không tức giận, còn mỉm cười nhận?

Tiệc rượu kết thúc, Kha Đăng nhìn mấy hộp rượu kia, cười lạnh vài tiếng, rõ ràng đây là T`ân Sâm châm chọc anh không đủ tinh lực, đừng nghĩ có thể chạm vào Cảnh Tâm.

Thứ nhất là châm chọc anh không đủ năng lực, thứ hai là châm chọc thân thể anh, cũng không khác biệt lắm.

Là đàn ông, ai có thể nhẫn nhịn được sự sỉ nhục này!

Đúng là buồn cười, thân thể anh thế nào anh có thể không rờ ràng hay sao?

Vung tay lên, toàn bộ rượu rơi xuống đất, vỡ hết.

Tần Sâm ngồi trên xe, nhìn đồng hồ, đã gần một giờ sáng, đã trễ thế này, chắc Cảnh Tâm đã ngủ.

Có chút mệt mỏi giờ tay lên xoa xoa mi tâm, nói với lái xe: “Về nhà.”

Lúc này trong gian phòng bao của một thời sở, mấy người đàn ông đang uống rượu chơi bài, thanh âm của Tần Ninh đột nhiên rất cao: “Cậu nói cái gì? Cậu nói anh hai bảo cậu đưa mười bình rượu trắng dương qua? Mẹ nó cậu nói lo đi!”

Chu Thân ngậm thuốc, vênh vác đem chân gác lên bàn: “Đúng đấy, lúc tôi nghe anh nói bị dọa đến rơi luôn điện thoại.”

Nhà Chu Thân kinh doanh rượu, tìm cậu ta lấy rượu, trên cơ bản muốn cái gì có cái đó, bây giờ cậu ta nói Tần Sâm tìm cậu ta lấy rượu trắng dương! Lại còn tận mười bình, quả thật cảm cũng bị dọa rớt.

“Mẹ kiếp, không phải chứ, đáng người cùng thể trạng của anh Sâm, mà cần trắng dương? Mẹ nó cậu nói đi!”

“Chẳng lẽ cái kia của anh Sâm nhỡ nên chỉ nhìn được chứ không dùng được? Một tôi lúc nhỏ còn tự tìm một chút.”

“không phải, Chu Thân, tôi nói này không phải cậu ghi hận chuyện lần trước anh Sâm để cậu và Tần Ninh ngủ chung một phòng đấy chứ, sau đó lấy việc này bôi nhọ danh dự của anh Sâm đi? Chu Thân cậu đúng là cay độc, cần thận rơi vào tay anh Sâm, anh ấy sẽ dễ gãy xương sườn cậu.”

IMG

BÌNH HOA GIỚI GIẢI TRÍ

Mạch Ngôn Xuyên
dtv-ebook.com

Chương 33

 IMG

Thẩm Gia vừa mới ký hợp đồng với mấy cô gái, gần đây vận khí cũng không tệ, Cảnh Tâm cũng biết việc này, cười với tiểu Thất: “Về sau làm phi nhân cô.”

Tiểu Thất rất hoạt bát: “Đây là công việc của tôi, nên làm.”

Thẩm Gia đưa hai người đến sân bay, Cảnh Tâm đang chờ máy bay, bỗng nhiên có một thân ảnh nhónhắn xinh xắn thoáng qua trước mặt mình, hưng phấn gọi: “Bình hoa!”

Cảnh Tâm kinh ngạc quay đầu nhìn cô ấy: “Sao cô lại đến đây?”

Chu Nghi Ninh cười vô cùng ngọt: “Tôi cùng cô đi đến thành phố C.”

Cảnh Tâm: “... Sao cô lại biết tôi nghĩ chuyển bay nào?”

Chu Nghi Ninh: “anh họ đặt vé máy bay cho tôi, dù sao ở đây tôi cũng không có việc gì, thành phố C tôi còn chưa đến bao giờ, nhân tiện đến chơi một chút.”

Vị đại tiểu thư này đúng thật là rất rảnh rỗi.

Cảnh Tâm liếc về phía sau lưng cô ấy, không biết sau lưng có phải lại là một túi tiền mặt hay không, “Ba mẹ cô cứ như vậy thả tự do cho cô?”

Chu Nghi Ninh gật đầu: “Đúng vậy, không thể làm gì tôi! Bất quá ba tôi có chút kỳ quái, tôi nói tôi muốn làm diễn viên đóng phim, ông ấy thế mà đồng ý.”

Chu Nghi Ninh cau mày, bây giờ vẫn có chút không dám tưởng tượng, bác ô lại dễ nói chuyện như vậy.

Cảnh Tâm chớp mắt một cái: “Bác ô thật sự đồng ý?”

Chu Nghi Ninh lắc đầu: “Cũng không hẳn, ông ấy cũng chưa nói là đồng ý, dù sao cũng không phản đối, nói chung ông ấy không nói lời nào có nghĩa là đồng ý.”

Chu Nghi Ninh dí sát người vào Cảnh Tâm, nhỏ giọng nói: “Quên chưa nói với cô, tôi cũng có vai diễn trong.”

Cảnh Tâm tròn tròn hai mắt: “Nhân vật của cô là gì vậy?”

Chu Nghi Ninh đắc ý cười cười: “Mục Ninh, Ninh phi.”

Lấy bối cảnh trong cung là chủ yếu, nhân vật vốn dĩ nhiều, phụ nữ lại càng nhiều, Mục Ninh là công chúa của Thượng thư, một trong tứ phi, cảnh diễn không nhiều cũng không ít.

Cảnh Tâm thật sự rất vui vẻ: “Vậy thì tốt quá, chúng ta có thể cùng nhau vào chung một đoàn làm phim rồi.”

Chu Nghi Ninh cũng cười: “Ừ, bất quá... Ai đóng vai hoàng đế, cô biết không? Tôi bám theo anh họ hỏi rất lâu mà anh ấy không nói cho tôi biết, nói cái gì mà đây là chuyện của đoàn làm phim anh ấy không thể nói, tức chết tôi.”

Nam chính của vẫn chưa công bố, Cảnh Tâm cũng rất ngạc nhiên, cô nói: “Tôi cũng không biết.”

Chuyện này, đoán chừng phải sau khi tiến vào đoàn làm phim mới biết được.

Tới thành phố C đã là buổi chiều, hai người đi ăn một chút sau đó mới về khách sạn nghỉ ngơi.

Địa điểm quay phim là ở trêntrêncách đây hai đường xe, ý của đạo diễn là, Cảnh Tâm có thể ở đâymộtđêm, sáng hôm sauthìqua đó.

Buổi tối, Cảnh Tâm ở trong phòng học thuộc kịch bản, Chu Nghi Ninh cũng ôm kịch bản của mình đến, “Hai chúng ta cùng nhau học thuộc, tôi họcmộtminhkhôngvào.”

Kết quả hai người học cùng nhau... .

Ai cũng đừng nghĩ có thể học thuộc.

Chu Nghi Ninh lôi kéo Cảnh Tâmnoíchuyện phiếm, cho tới khi mệtthìtrực tiếp ngủ luôn ở chỗ Cảnh Tâm.

Hôm sau Cảnh Tâm theo xedịđến đoàn làm phim, Chu Nghi Ninh cũngđi.

Trừ bỏ đạo diễn, phó đạo diễn cùng vài biên kịch trong đoàn làm phim,khôngcó ai biết thân phận của Chu Nghi Ninh, bất quácôấyđitheo Cảnh Tâm, mọi người nghĩcôấy là trợ lý,khôngkhỏi cảm thán: “L ần trước Cảnh tiểu thư đến đoàn làm phim vẫn làmộtngười, ngay cảmộtrợ lý cũngkhôngcó, bây giờ cùngmộthỗ với T ần tổng, trợ lý có, còn là hai!”

“Cảnh tiểu thư bộ dạng xinh đẹp như vậy, ngay cả trợ lý cũng có khuôn mặt hạng nhất,côgáimặc váy đỏ kia cười vô cùng ngọt.”

IMG

Đối với kỹ thuật diễn xuất củacôđây cũng làmộtkhảo nghiệm rất lớn, đối với Lục Tuyết Tâm mànoicũng vậy, sau khi bộ phim điện ảnh này công chiếu, tin tưởng hình ảnh của hai người trong ấn tượng của khán giả sẽkhácđi.

Chu Nghi Ninh nhìn chằm chằmcômộtlúc: “anhọ tôikhôngbiết có cảnh nàyđi?”

Cảnh Tâm lắc đầu: “khôngbiếtđi.....”

Nhân vật này là anh giúp cô lấy về, nếu biết có cảnh như vậy, không biết anh sẽ có phản ứng gì.....

Bình thường đã là đàn ông thì đầu để ý? Huống chi là Tần Sâm.

Chờ sau khi Chu Nghi Ninh trở về phòng, điện thoại di động của Cảnh Tâm vang lên, thoáng nhìn hai chữ trên màn hình, cô cười nhận điện thoại.

Lúc này Tần Sâm đang trên đường đến sân bay, chuyến cuối cùng, đến thành phố C.

Nguyên nhân sao?

anh dựa lưng vào ghế, lười biếng mở miệng: “Nhớ anh không?”

Cảnh Tâm nói: “Nhớ.”

cô bé này vài ngày liên tục nói nhớ anh, ở trên webchat, trong điện thoại.

Thành thật trong lòng anh ngứa ngáy, muốn làm chút gì đó.

Tần Sâm nghe lời của cô, khoé miệng cong lên: “Bây giờ vẫn ở trên trên?”

Cảnh Tâm: “Vâng, ngày mai sau khi quay xong, những cảnh diễn của em sẽ tiến vào giai đoạn hậu kỳ.”

Lúc này đi qua, đến thành phố C cũng đã hơn nửa đêm.

Tần Sâm nói: “Vậy em đừng ngủ sớm một chút.”

Cảnh Tâm nghĩ đến sau khi tiến vào giai đoạn hậu kỳ là có thể về gặp anh, mím môi cười cười: “Tối mai em về.”

Tần Sâm cười nhẹ: “Vậy ngày mai gặp.”

Cảnh Tâm vui mừng rạo rực cúp điện thoại, tính tính ngày, hai người đã nửa tháng không gặp.

Cuối cùng ngày mai cũng có thể gặp mặt.

Tần Sâm xuống máy bay đã quá nửa đêm, trợ lý nhìn về phía anh: “Tần tổng, nếu không tối nay ở khách sạn chỗ này đi, mai rồi đi qua, nghe đoàn làm phim bên kia nói còn đường lên trấn trên đang sửa chữa, đi đêm không an toàn.

anh liếc mắt nhìn trợ lý một cái: “Được rồi.”

Buổi sáng hôm sau chưa đến 7 giờ, Cảnh Tâm đã rời giường.

Tắm gội thu thập xong, tiêu Thất đến gõ cửa, Cảnh Tâm cầm túi lên đi ra ngoài: “Đi thôi.”

Ăn qua bữa sáng đi đến đoàn làm phim vừa vặn 8 rưỡi, Quý Đông Dương và một số nam diễn viên khác quay phim từ đêm qua cũng vừa mới kết thúc, đang chuẩn bị về nghỉ ngơi.

Cảnh Tâm nhìn thấy Quý Đông Dương ở phía đối diện đang đi tới, vội vàng kêu một tiếng: “anh Đông.”

Quý Đông Dương đã quay phim một đêm, rất mệt mỏi, anh nâng mắt nhìn về phía cô, “Ừ.”

trên tay Cảnh Tâm còn một ly sữa chưa uống qua, cô đưa cho anh: “Cho anh này, bổ sung một chút dinh dưỡng, vất vả rồi.”

Quý Đông Dương có chút bất ngờ, ánh mắt sâu thẳm nhìn cô, sau đó nhận lấy sữa trên tay cô, khoé miệng cong lên: “Cảm ơn.”

Cảnh Tâm có chút ngượng ngùng cười cười: “không có gì.”

Hai người cùng trong một đoàn làm phim, anh là tiền bối cô là nhân vật, chỉ làm một ly sữa mà thôi.

“Bình hoa, phần diễn của cô khi nào thì bắt đầu?”

Cảnh Tâm quay đầu, Chu Nghi Ninh không biết từ khi nào đã xuất hiện phía sau cô, trên tay đang cầm một cái bánh bao cắn.

cô nói: “Sáng nay quay bờ sông một số cảnh, buổi chiều mới quay.”

Chu Nghi Ninh âm một tiếng, sau đó nhìn về phía Quý Đông Dương vẫn đang uống sữa tươi, kỳ thật cô cũng không thích nam tài tử kỳ cựu Quý Đông Dương này lắm, bất quá fan anh ta rất nhiều, cô về sau muốn lăn lộn trong giới giải trí, người ta là tiên bối, cô chỉ làm một hậu bối nhỏ.

Chu Nghi Ninh lấy một cái bánh mì từ trong túi ra, đưa cho anh: “anh Đông, cho anh, ăn cùng với sữa.”

Quý Đông Dương liếc Chu Nghi Ninh một cái, lãnh đạm nói: “không cần, cảm ơn.”

Thân hình cao lớn bên người cô động một cái, đi xa.

Chu Nghi Ninh nhìn tay mình đang giữ không trung, chậm rãi đem bánh mì cất vào trong túi, “Ly sữa kia là vừa rồi cho anh ta đi?”

Cảnh Tâm gật đầu: “Ừ, làm sao vậy?”

Chu Nghi Ninh hừ một tiếng: “cô cho sữa anh ta liếm nhận, tôi cho bánh mì anh ta không thèm, chắc chắn anh ta thích cô.”

Cái này là cái gì vậy... .

“Chỉ bởi vì anh ấy nhận hộp sữa của tôi?”

“Lúc trước fan của anh ta điên cuồng ghép cặp cô và anh ta, anh ta cũng không ngăn cản, cũng không nói gì, chắc chắn là đúng.”

Cảnh Tâm nghĩ một chút: “anh Đông bình thường vẫn như vậy đi? Về cơ bản anh ấy sẽ không đi giải thích gì hết.”

Chu Nghi Ninh liếc cô một cái: “Giải thích cũng vô dụng, cô cùng anh họ tôi ở chung một chỗ, anh ta có thể nói cái gì? nói anh ta thất tình?”

Cảnh Tâm: “...”

Cảnh Tâm đi thay quần áo, ở cửa gặp Lục Tuyết Tâm.

Lục Tuyết Tâm nhìn cô một cái, lãnh đạm nói: “Chiều nay diễn cảnh kia, cô đừng hại tôi NG.”

Cảnh Tâm mím môi: “Tôi cũng muốn nói những lời này.”

Lục Tuyết Tâm hít cảm hờ một tiếng, lại liếc cô một cái: “Cái cô Chu Nghi Ninh kia là em họ của Tầm tông đi? cô cũng thật lợi hại, đi quay phim có vài ngày, cũng có em họ cùng, không biết còn tưởng rằng cô dẫn theo hai trợ lý đấy.”

Cảnh Tâm cười cười: “Đạo diễn cũng không nói cô bận tâm cái gì? Yên tâm đi, trừ cô ra, chỗ này không có minh tinh nào có tận hai trợ lý đâu, cô nổi tiếng nhất.”

Sau đó, cô xoay người đi thay quần áo.

IMG

BÌNH HOA GIỚI GIẢI TRÍ

Mạch Ngôn Xuyên
dtv-ebook.com

Chương 34

 IMG

Cảnh Tâm: “...”

Vừa rồi thấy Tần Sâm, cô vô cùng cao hứng, đem cảnh diễn buổi chiều quên mất.

Bây giờ, đạo diễn nói cô mới ý thức được, Tần Sâm ở chỗ này, cảnh diễn buổi chiều...

Nghĩ lại liền thấy áp lực rất lớn! Thế này làm sao mà quay!

Đạo diễn nhìn sắc mặt của cô, biết cô hiểu, nhỏ giọng thương lượng: “Đợi lát nữa cô tìm Tần tổng dễ dàng đi? Để cho cậu ta chiều nay đừng đến phim trường. Nếu cậu ta mà ở chỗ này, áp lực bên chúng tôi sẽ rất lớn, áp lực của Tần Trác rất lớn, lát nữa tôi sợ cậu ta không dám xuống tay.”

Tần Trác là nam diễn viên đóng chung với cô chiều nay.

Không nói đến ai khác, hiện tại Cảnh Tâm cũng cảm thấy áp lực rất lớn, mím chặt môi: “Tôi sẽ thử xem sao...”

Đạo diễn gật đầu: “Chiều nay quay muộn hơn một giờ đi.”

Cảnh Tâm thay xong quần áo đi ra ngoài, Tần Sâm đã đứng ở cửa chờ cô, thấy cô đi ra, khoé miệng cong lên.

Trong đầu Cảnh Tâm bây giờ tất cả đều là làm thế nào có thể dễ dàng được Tần Sâm, để chiều nay anh không đến phim trường. Bây giờ Tần Sâm

vẫn chưa biết chuyện này, chỉ cảm thấy cô có chút không yên lòng, giờ tay lên sờ chancô, nhỏ giọng hỏi: “Bị cảm nắng?”

“không có.” Cảnh Tâm vội vàng lắc đầu, cảnh diễn sáng nay củacôđều ở trong phòng, cô không phơi nắng.

Ngẩng đầu nhìn anh: “Em chỉ đang suy nghĩ, chỗ này có cái gì ăn ngon, đợi lát nữa em mang anh đi ăn.”

Tần Sâm rũ mắt nhìn cô, thản nhiên cười: “Ăn cái gì cũng được, anh đến đây cũng không phải vì ăn cơm.”

Cảnh tâm nghe câu này càng chột dạ, mím môi cười cười, “Em đói bụng anh, anh bảo em ăn.”

Hai người chân trước vừa đi, giây tiếp theo, đoàn làm phim liền lâm vào trong tình trạng bất quá đi điên cuồng-

“Tần tổng từ xa đến thăm trường quay, thật sự doạ đến tôi, cùng đoàn làm phim bốn ba một thời gian dài như vậy, dẫu mưa dãi nắng vẫn còn bị ăn thức ăn cho chó, quá ngược.”

“Chính là, câu trong nhà thiếu một bình hoa kia của Tần tổng vẫn trong đầu tôi không gạt đi được!”

“Chuyện này... Vừa rồi tôi nghe thấy đạo diễn cùng phó đạo diễn nói, chiều nay quay cảnh cường bạo... nói nếu như Tần tổng ở hiện trường, toàn bộ đoàn làm phim sẽ chịu ngược.”

“... ”

Tần Sâm đóng cửa xe, Cảnh Tâm nghiêng đầu nhìn anh, thấy khoe miệng anh cong lên, hai tay chế trụ vai cô kéo vào trong lòng, cúi đầu hôn.

Trong lòng Cảnh Tâm khẽ run, hai tay vòng qua ôm cổ anh, ngửa đầu hôn môi anh.

Nửa ngày sau, Tần Sâm mới buông cô ra, trong mắt chứa ý cười: “không thành thạo.”

Cảnh Tâm: “...”

Thị trấn này có vẻ là một địa phương lạc hậu, giá cả rẻ, không có nhà ăn sang trọng xa hoa.

Cảnh Tâm đi nhanh đến một tiệm bún, gọi hai phần bún, “Bún của cửa hàng này ăn rất được, em cùng Nghi Ninh đến đây ăn liên tục hai ngày liền.”

Tần Sâm hỏi: “Con bé đâu rồi?”

Cảnh Tâm lắc đầu: “Lúc trước cô ấy nói là đi dạo một chút, cũng không biết đi dạo ở chỗ nào.”

Tần Sâm cười cười, cũng không nói gì.

IMG

“Cốc cốc cốc”

Bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng đập cửa, thân thể Cảnh Tâm lập tức khẩn trương căng cứng lại, trong mắt khôi phục chút thanh tỉnh, mặt đỏ bừng đầy anh ra.

“Bình hoa, cô ở đâu? Tôi mua được của một người nông dân rất nhiều trái cây, chua chua ngọt ngọt! Ăn siêu ngon!”

Là Chu Nghi Ninh, lúc này Cảnh Tâm hoàn toàn thanh tỉnh, dùng sức đẩy người đàn ông vẫn đang đè nặng phía trên cô ra.

Tiếng đập cửa liên tục không ngừng, cả người Cảnh Tâm khẩn trương, dùng sức đẩy anh: “anh thật nặng, mau đứng lên ...”

Tần Sâm khẽ hôn lên bả vai của cô, khàn khàn nói: “không cần phải quan tâm đến con bé.”

Cảnh Tâm: “... ”

Chu Nghi Ninh ở ngoài cửa gõ tiếp vài cái lên cửa, không được đáp lại, lấy di động từ trong túi xách ra gọi chocô.

Rất nhanh liền nghe thấy tiếng chuông điện thoại của Cảnh Tâm sau cánh cửa, công gâ ramột lúc, bỏ điện thoại ra dán tai vào cánh cửa nghe một chút, lớn tiếng gọi: “Bình hoacô có ở đó không? Sao lại không ra mở cửa, cô không sao chứ?”

Cảnh Tâm: “... ”

Lúc trước túi xách rơi gần cửa, di động ở bên trong kê không ngừng.

Thân thể cô càng cứng, rất sợ Chu Nghi Ninh nghĩ cô xảy ra chuyện gì, sau đó gọi cho quây lễ tân mở cửa phòng cô ra.

Tần Sâm dùng sức cắn một ngụm trên bả vai cô, nghiêng qua một bên, thở ra gấp.

Cảnh Tâm bị đau, cuống quýt đứng lên sửa sang lại quần áo, dùng chân đá anh: “anh mau trốn đi.”

Tần Sâm quay đầu nhìn cô, bực mình cười: “Trốn chỗ nào?”

Cảnh Tâm chỉ nhà vệ sinh bên cạnh.

“... ”

Ngoài cửa, Chu Nghi Ninh bị Tiểu Thất kéo sang một bên, “Làm gì vậy?”

Tiểu Thất đỏ mặt nói: “cô đừng gõ, Tần tổng ở bên trong.”

Chu Nghi Ninh: “... ”

Cảnh Tâm sửa sang cho mình xong, kéo ramột khe cửa, bên ngoài một người cũng không có.

Ngồi trên giường đợi một lúc lâu, Tầm Sâm từ trong nhà vệ sinh đi ra, gặp cô bé ngay ngắn ngồi một mình trên giường, dựa khung cửa lạnh đấm nói: “Chu Nghi Ninh đâu?”

Cảnh Tâm cắn môi, “Trở về phòng rồi...”

Nửa tiếng nữa cô phải đến phim trường, may mắn vừa rồi dừng lại, bằng không chiều nay cô quay phim kiểu gì.

Chỉ là đang cân nhắc không biết nên mở miệng thế nào, Tầm Sâm đi đến trước mặt cô, xoa đầu cô, “Đi thôi, anh đưa em đến phim trường.”

Lại cùng công ty ngồi trong cùng một phòng, năng lực kiêu căng có lớn hơn nữa cũng không chịu được.

Đi phim trường! Như vậy sao được!

Cảnh tâm lập tức ngăn đầu nhìn anh: “không cần, chắc rất mệt mỗi phải không? Như vậy, anh ở phòng nghỉ ngơi chờ em, sớm nhất 7 giờ em có thể kết thúc công việc.”

Dương nhiên, nếu tình trạng không tốt, hôm nay quay phim không tốt, sẽ kéo dài thời hạn.

Nếu anh mà đi theo cô, tuyệt đối sẽ kéo dài thời hạn!

Tầm Sâm đã đi ra đến cửa, quay đầu thấy cô vẫn đang ngồi yên, cười xấu xa nói: “không đi? Vậy chúng ta đem việc còn dang dở làm cho xong.”

Cảnh Tâm: “...”

Phim trường, lúc đạo diễn nhìn thấy Tầm Sâm, trong lòng đã tuyệt vọng.

Cảnh Tâm chống lại ánh mắt của đạo diễn, trong lòng cũng đã tuyệt vọng.

Lần quay phim này có vẻ rất bị thương, không khí ngưng trọng; Tầm Sâm ở đây, không khí đã không thể dùng từ ngưng trọng để hình dung.

Giám thị phía sau, đạo diễn nhìn thoáng qua Tần Sâm, cắn răng hô bắt đầu quay.

Cảnh Tâm cùng Lục Tuyết Tâm bị trói chặt tay chân, co rúm ở góc tường.

Trần Trác vô cùng áp lực đẩy cửa đi vào, tà ác nhìn vào hai cô gái xinh đẹp ở góc tường, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người Cảnh Tâm.

Tần Sâm vốn dĩ lười biếng tựa vào trên ghế, thời điểm anh thấy Trần Trác ném Cảnh Tâm trên giường, sắc mặt thay đổi mãnh liệt, đứng lên, nhìn về phía đạo diễn lạnh lùng nói: “Chương đạo diễn, lần này là quay cảnh gì?”

Đạo diễn nhắm mắt, chậm rãi quay đầu về phía anh, ho khan vài tiếng: “Chính là một cảnh cường bạo, bất quá cậu yên tâm, Cảnh Tâm không có việc gì, chỉ bị chiếm chút tiện nghi xem một chút quần áo, gãy dựa một chút là xong, người chân chính bị chính là nữ chính Lục Tuyết Tâm.”

“Chỉ bị chiếm chút tiện nghi, xem một chút quần áo?”

Giọng đàn ông lạnh như băng, gằn từng chữ nói.

anh quay đầu nhìn trợ lý ở phía sau.

Trợ lý: “... ”

anh ta cũng không biết kịch bản như vậy mà! Huống chi khi đó Tần Sâm cùng Cảnh Tâm cũng không nói gì, anh ta cũng không nghĩ xa như vậy, lần này thì xong rồi, sẽ không trừ tiền thưởng của anh ta chứ?

Đạo diễn vô cùng áp lực, không đếm xỉa đến nói: “Đúng, nhân vật này không phải Tần tổng giúp Cảnh Tâm giữ lại hay sao? Tần tổng cũng phải biết rõ chứ? Cảnh Tâm... Chỉ còn cảnh quay cuối này, quay xong là có thể tiến vào giai đoạn hậu kỳ.”

Phó đạo diễn muốn dựng thẳng ngón tay cái lên với đạo diễn, dám đem trách nhiệm đẩy hết lên đầu Tần tổng.

Hai người nói chuyện qua microphone đã truy đến tai Cảnh Tâm bên kia, Cảnh Tâm lúng túng không chịu được.

Tần Trác chà xát hai tay, cũng không dám làm gì nữa.

Môi Tần Sâm mím chặt lại, liếm mép một cái, ánh mắt đen sẫm nhìn chằm chằm vào Cảnh Tâm trong màn hình giám thị.

Lúc này thật sự không nên thách thức.

Ở trong lòng mắng vài câu, nhìn về phía đạo diễn, lạnh lùng hỏi: “không có thể thân?”

Đạo diễn: “... không có.”

Bình thường chỉ có nghệ sĩ nổi tiếng mới có thể thân, Cảnh Tâm không nổi tiếng, vai diễn này cũng không quan trọng lại càng không nguy hiểm, chưa từng dùng qua thể thân, người có dáng người diện mạo xuất chúng giống như Cảnh Tâm, muốn tìm một thể thân cũng không phải là một chuyện đơn giản, chủ yếu là không có thời gian để chờ.

Tần Sâm phiên chán rút điều thuốc ra ngậm bên miệng, mạnh mẽ hút vài hơi, thở ra vài ngụm khói, ánh mắt nhìn chằm chằm phía trước, không nói chuyện.

Nhân viên công tác xung quanh thở mạnh cũng không dám, dục vọng chiếm hữu của Tần tổng cũng quá mạnh, bất quá nếu đã là đàn ông bình thường thì đâu không thể tiếp nhận nổi những cảnh diễn thế này đi...

Phó đạo diễn cùng đạo diễn liếc nhau, bây giờ phải làm gì với tình huống trước mắt này?

Quay tiếp hay không đây?

Tất cả mọi người nhìn về phía Tần Sâm, chờ một câu của anh.

Tần Sâm hút hết một điếu thuốc, mím môi một cái, nửa ngày sau mới trẦN GIỌNG nói: “Bảo nam diễn viên kia xuống tay cẩn thận một chút, cái gì nên xé cái gì không nên xé.”

Đạo diễn: “... Được.”

TrẦN TRÁC: “...”

Cảnh Tâm: “...”

Lúc quay phim, tất cả mọi người trở lên vô cùng cẩn thận, TrẦN TRÁC không còn khí thế lúc trước, đạo diễn hô cắt vài lần: “TrẦN TRÁC, cậu có xuống tay hay không! Yêu đuối thành cái dạng gì thế này!”

TrẦN TRÁC vội vàng xin lỗi, Cảnh Tâm cảm thấy ngượng ngùng, mím môi nói: “Lần sau chúng ta nghiêm túc một chút, một lần qua...”

Lời nói này hoàn toàn không có chút tự tin nào.

Tần Sâm lại tiếp tục hút thuốc, sắc mặt lạnh lẽo sa sầm đứng ở một chỗ, đạo diễn đấu tranh sau đó can đảm nói: “Nếu không... Tần tổng tránh đi một chút?”

IMG

BÌNH HOA GIỚI GIẢI TRÍ

Mạch Ngôn Xuyên
dtv-ebook.com

Chương 35

 IMG

Đạo diễn thiếu chút nữa là quỳ xuống!

Thế này là sao đây!

Mười mấy năm làm đạo diễn, đây quả thực là khảo nghiệm kiếp sống làm đạo diễn của ông!

Tần Sâm đen mặt, định nhanh về gian phòng chỗ Cảnh Tâm.

Đạo diễn vội vàng hô: “Nghỉ ngơi! Nghỉ ngơi nửa tiếng! Mọi người phải làm gì thì làm đi! Chuyện này Trần Trác cậu lại đây một chút, còn có Lục Tuyệt Tâm cô cũng lại đây, tôi nói chuyện diễn suất với hai người!”

Phải đem mọi người rời đi hết, chừa không gian lại cho Tần Sâm và Cảnh Tâm.

Tần Trác vội vàng đưa ngoài, ở ngoài cửa đứng phải Tần Sâm, cơ thể cứng nhắc, người đàn ông cao hơn anh ta nửa cái đầu lạnh lẽo liếc nhìn anh ta một cái, đi vào.

Lục Tuyệt Tâm đang khó chịu chờ nhân viên công tác tháo dây thừng cho cô ta, thấy Tần Sâm đi vào, mím chặt môi, nhỏ giọng nói: “Tần tổng.”

Tần Sâm liếc mắt nhìn anh ta một cái, lạnh lùng nói: “Đưa ngoài.”

Lục Tuyệt Tâm: “...”

Trùng mắt nhìn Cảnh Tâm ng ấitrên giường, hất cằm bước nhanh ra ngoài.

Cảnh Tâm ng ấitrên giường, hai bím tóc trở nên lộn xộn, áo sơ mi bị cởi ba cúc, cổ áo mở rộng, anh mắt bởi vì diễn khóc mà trở nên long lanh đen bóng, hàng mi dày từng sợi rất rõ ràng, cứ như vậy ngược mặt nhìn anh, giống như con thỏ nhỏ bị hoảng sợ.

Tần Sâm lại muốn hút thuốc.

anh có chút không tỉnh táo nổi.

Trong các góc phòng còn để mấy máy quay phim, đạo diễn cùng mấy nhân viên còn vẫn còn đang đứng trước máy giám thị.

Tần Sâm nhìn vào một cái máy quay trong đó lạnh lùng cười, đạo diễn sợ quá vội một cái vào nhân viên đang làm việc phía sau: “Tắt nhanh! Còn muốn làm việc nữa không!”

Máy quay phim đình chỉ công tác.

Lưu lại không gian cho hai người.

Cảnh Tâm nghĩ đến mình bị lộ dấu hôn trước mặt toàn bộ đoàn làm phim, cảm thấy thật không chịu được, còn nhìn anh, sau đó dứt khoát quay đầu đi chỗ khác.

Tần Sâm đỡ chán, cô bé này đang biểu hiện sự tức giận với anh.

đi qua, xoa đầu cô, bỗng nhiên nhớ đến tình cảnh vừa rồi, dùng sức vỗ cái ót của cô, Cảnh Tâm vội vàng né tay anh, trừng anh: “anh làm gì vậy!”

Tần Sâm ng ấi xuống bên cạnh cô, hai tay chống ra phía sau, cơ thể ngửa về sau, thản nhiên: “Em cứ nói đi?”

Cảnh Tâm cúi đầu, xoay người đối mặt với anh, ng ấi xồm bên giường, bĩu môi nói: “Em không nói cho anh có cảnh quay này là em sai, nhưng nhân vật này anh giúp em giữ lại, em đã quay đến cảnh cuối cùng rồi, em muốn

quay cho xong, không thể chỉ vì một mình em mà ảnh hưởng đến tiến độ của cả đoàn làm phim phải không?”

Đối với loại chuyện tự bê đá đập chân mình như thế này, Tần Sâm thật mẹ nó chưa từng làm qua.

Đây là lần đầu tiên.

anh dùng tay, đem Cảnh Tâm kéo vào trong lòng.

Cảnh Tâm không vững, trực tiếp ngã vào lòng anh, hai tay giãy dụa chống trên vai anh, cau mày: “anh làm gì vậy!”

nó còn chưa hết câu, đã lại động tay động chân rồi.

Tần Sâm ngẩng thẳng dậy, ôm lấy cô, đem đầu của cô áp vào trong ngực, nhỏ giọng nói: “không có chuyện gì, để anh ôm một lát.”

Lòng Cảnh Tâm lập tức mềm nhũn, ngoan ngoãn ghé vào trong ngực anh, nhỏ giọng nói: “anh rất tức giận?”

Tần Sâm hít mắt nhìn cô bé trong ngực, tức giận sao? Khẳng định là có, nhưng không phải chỉ có chuyện này, có chút phức tạp, không nói rõ được, chỉ là nhìn cô giãy dụa, bộ dáng khóc đến tuyệt vọng, cảm thấy rất khó chịu, ngực như bị người nào dùng dao đâm vào, rất đau.”

Cho dù biết cô chỉ đang diễn, vẫn có loại cảm giác này.

không nghe thấy anh trả lời, Cảnh Tâm dùng ngón tay chọt chọt ngực anh, nhỏ giọng nói: “anh cũng mắng lời thô tục.”

Khoé miệng Tần Sâm cong lên: “không nhin được.”

cô bị anh lưu lại ấn ký trên vai, cứ như vậy bất ngờ không kịp phòng bị mà bại lộ trước mặt mọi người, anh thật sự là ghen tới cực điểm.

Cảnh Tâm cắn môi một cái, có chút muốn cười, ai, người đàn ông này...

côôm thất lưnganh, thầnn óánnói: “anhxemanh, doạ toàn bộ người trong đoàn làm phim, mọi người đều rụt rè sợ hãi nhìn sắc mặtanh mà làm việc, vốn cảnh này hôm nay có thể quay xong, bây giờ chắc sẽ phải kéo dài thời hạn...”

Đây làđangtráchanh? Mặt Tầnn Sâmkhôngchút thay đổi,khôngnóichuyện.

Cảnh Tâm lăinói: “Nếukhông, đợi lát nữaanh tìm một cái phòng nghỉ ng ồi đó chờ em, hoặc quay lại phòng em chờ em cũng được,anhở đây Trầnn Trác cũngkhôngdám diễn, vừa r ồianh còn mắglời thô tục, tí nữaanh ta lại càngkhôngdám diễn...”

Tầnn Sâmhừmộttiếng: “Em muốnanhtránhđi?”

IMG

anhđiqua, “Đạo diễn sao lạikhôngquay phim?”

Đạo diễn quay đầu, thở dài: “Đoán chừng sẽ bị kéo dài thời hạn.”

Quý Đông Dương nhú mày: "Vì sao?"

Đạo diễn biết lịch trình của Quý Đông Dương đã kín hết, nếu bây giờ kéo dài thời hạn, quả thật sẽ ảnh hưởng đến lịch trình tiếp theo, đạo diễn cười cười: “không có việc gì, chỉ là xảy ra chút chuyện nhỏ, cậu tối qua quay phim cả đêm cũng chưa nghỉ ngơi được bao nhiêu, có thể về tiếp tục nghỉ ngơi một chút.”

Quý Đông Dương kéo ghế dựa bên cạnh ng ồi xuống, lãnh đạm nói: “không cần.”

“Đạo diễn!”

Chu Nghi Ninh mang theo một giỏ trái cây hào hứng đi tới, “Sao mọi người đều ng ồi ở đây vậy? anh họ tôi đâu? Bình hoa đâu? không quay phim sao?”

Chu Nghi Ninh đến xem trò vui, cô không nghĩ đến tự nhiên Tầ Sâm lại đến phim trường, vừa đúng lúc Cảnh Tâm phải quay cảnh diễn kia, tình cảnh đó nhất định rất phấn khích! Nhưng trưa nay công tử quên, vội vàng đến, sao lại cảm giác dường như cả đoàn làm phim đều đình trệ.

Đạo diễn nhìn biểu tình hưng phấn của Chu Nghi Ninh, chỉ chỉ vào trong phòng: “Ở bên trong.”

Chu Nghi Ninh hỏi thăm dò: “Ở bên trong làm gì vậy?”

Đạo diễn: “một lời không nói hết...”

Chu Nghi Ninh: “...”

Hỏi đạo diễn cũng không được gì, Chu Nghi Ninh tính hỏi người khác.

cô mang theo cái giỏ đi mời mọi người: “Tôi mua của một bác nông dân, nói nhà mình trồng, ăn rất ngon, mọi người nếm thử đi.”

Có hoa quả ăn, mọi người đều đến lấy vài quả, Chu Nghi Ninh cười tủm tỉm đi chia cho mọi người, đến chỗ Quý Đông Dương, do dự một chút, dù sao sáng hôm nay đưa bánh mì bị cự tuyệt, theo lễ phép cô vẫn hỏi một câu: “anh Đông, anh ăn không?”

Quý Đông Dương liếc mắt nhìn giỏ một cái, lãnh đạm nói: “không ăn, cảm ơn.”

Chu Nghi Ninh: “...”

Hừ, cả ngày mang gương mặt than, không thấy mệt à, cũng chỉ có fan mới thấy hiếm lạ.

Chu Nghi Ninh ôm giỏ đi lung tung ở phim trường, gặp ai cũng hỏi có muốn ăn trái cây không, đi đến chỗ mấy thợ trang điểm tụ tập, mấy cô gái này đang khí thế ngất trời nói chuyện bát quái.

“Tầ Sâm tổng quản thật làm tôi sợ muốn chết! Má ơi, bùng nổ luôn! Tôi thích anh ấy mất rồi!”

“Đừng thích! Tần tổng là của bình hoa được không? Cái vết hôn kia... Đúng là ngọt ngào chết người mà! Vốn đạo diễn còn nói sau khi đưa vào giai đoạn hậu kỳ sẽ thêm một số vết gì đó, nhưng tôi thấy trên vai bình hoa đã có sẵn rồi, nói không chừng trên người còn có nhiều hơn! Quả thật chịu không nổi! Cảm giác thật kích liệt... Mẹ nó, bỏ não không chịu được!”

“Ngắm lại mới thấy quá phóng túng... Xong rồi, tôi muốn ngừng mà không được!”

“F*ck, các người đừng như vậy nữa! Tôi còn là trẻ con, không muốn bỏ não thế này đâu!”

Chu Nghi Ninh đứng ở ngoài cửa, nhanh chóng xông vào, mấy cô gái này thấy cô liền hoảng sợ, sắc mặt đều có chút thay đổi, đang chuẩn bị giả vờ bận rộn chỗ khác, Chu Nghi Ninh giữ chặt một người trong số đó: “Đừng đi, tiếp tục nói đi! Vừa rồi đã xảy ra chuyện gì?”

Mọi người nghĩ cô là trợ lý của Cảnh Tâm, vội vàng lắc đầu nói: “không, không có gì...”

Chu Nghi Ninh nhìn bộ dáng không muốn tiếp chuyện của mấy người này, đem trái cây để lên bàn, cười tủm tỉm nói: “Tôi mời các cô ăn trái cây, vừa giòn vừa ngọt.”

cô nói tiếp: “Tôi không phải trợ lý của bình hoa, mọi người không cần lo lắng, mau, tiếp tục bắt quaidi! Vừa rồi đã xảy ra chuyện gì?”

Nghe xong toàn bộ những chuyện đã xảy ra, Chu Nghi Ninh nhin không được cười ha ha: “Tôi biết mà, chỉ cần anh ấy ở đây kiểu gì cũng có trò hay để xem.”

Thợ trang điểm cầm một quả mận, hỏi Chu Nghi Ninh: “cô và Tần tổng rất quen thuộc?”

Chu Nghi Ninh trừng mắt nhìn: “Vô cùng quen.”

“Quan hệ gì vậy?”

“không nói cho cô.”

“... ”

IMG

Ánh mắt Tần Sâm đen bóng nhìn chằm chằm cô, đột nhiên cúi đầu hung hăng hôn cô một cái, dùng sức mút môi của cô, Cảnh Tâm ômanh đáp lại.

còn hỏi: “Được không...”

Tần Sâm cắn nhẹ môi cô một cái, cười xấu xa nói: “Được, đến lúc đó em đừng có mà khóc.”

Cảnh Tâm: “... ”

Mọi người ở bên ngoài đợi gần một giờ, rốt cuộc Tần Sâm cũng từ trong phòng đi ra.

Đám người đạo diễn vội vàng đứng lên, ngoại trừ Quý Đông Dương.

Đạo diễn cười nhạt nói: “Tần tổng.”

Tần Sâm lãnh đạm nói: “Tiếp tục quay phim đi.”

Đạo diễn vui mừng trong bụng, cười nói: “Được, Tần tổng ngài chuẩn bị đi về sao?”

Tần Sâm thản nhiên cười cười: “không.”

Đạo diễn: “... ”

Trần Trác đi đánh mấy bài Thái Cực Quyền, tĩnh tâm, lúc về thấy Tần Sâm vẫn ở đó, đột nhiên lại cảm thấy tĩnh tâm không nổi.

Đạo diễn ghé vào lỗ tai anh ta nói nhỏ: “một lát nữa cậu đi lên thì xé luôn, tốt nhất có thêm một lần rưỡi qua, dù sao kết quả cũng không khác nhau lắm, cậu xé nhiều thêm một lần ấn tượng Tần tổng với cậu sẽ xấu thêm một phần.”

Trần Trác: “... Đạo diễn, ông không nói còn hơn!”

Đạo diễn vỗ vỗ vai anh ta: “đi thôi.”

Cảnh Tâm đi tìm thợ trang điểm, nhờ cô ấy che vết hằn đi, thợ trang điểm cười cười, nhỏ giọng nói: “Chuyện này, có thể không che không? Lúc trước đạo diễn nói muốn bỏ sung một số dấu vết, bây giờ lại có sẵn...”

Cảnh Tâm: “...”

Thợ trang điểm không những không che cho cô, mà còn tạo thêm mấy vết trầy.

Cảnh Tâm thấy Trần Trác đứng ở ngoài cửa hút thuốc, có chút ngượng ngùng đi đến: “Ngại quá...”

Trần Trác vội vàng khoát tay, ngắt lời cô: “không có việc gì, là vấn đề của tôi, nếu kỹ thuật diễn cùng yếu tố tâm lý của tôi mà tốt, thì sẽ không có ảnh hưởng gì, dù sao lúc trước Tần tổng cũng không nói gì, nếu không phải là tôi do dự, bây giờ có lẽ đã quay xong rồi.”

Cảnh Tâm: “... anh thông suốt như thế, vậy là tốt rồi.”

Trần Trác mỉm cười.

Chu Nghi Ninh đã chạy đến trước mặt, đứng bên cạnh Tần Sâm, nhìn chằm chằm màn hình giám thị.

Tần Sâm liếc mắt nhìn Chu Nghi Ninh một cái, giơ tay lên nhấn nút chuông xuống một chút, nghĩ đến chuyện lúc trưa, dùng sức đập hai cái xuống.

Chu Nghi Ninh giãy dụa né tránh, nhảy sang một bên, cười nhạo nói: “anh họ, lúc trưa nay em không biết tanh đã đến rồi, nếu em biết, chắc chắn

emsẽkhôngđigõ cửa!”

Đạo diễn: “...”

Mọi người: “...”

Tin tức này có chút lớn,côChu gọi T`ân tổng làanh họ? Buổi trưa gõ cửa quấy rầy chuyện tốt của t`ân tổng?”

Cho nên, lúc trưa nay T`ân tổng tức giận lớn như vậy,khôngphải chỉ vì Cảnh Tâm diễn cảnh cường bạo, còn vìkhôngthoả mãn dục vọng?

Chu Nghi Ninh nhìn mọi người,nóith`ân: “Mọi người nhìn tôi làm gì...”

T`ân Sâm cảnh cáo nhìncômột cái, Chu Nghi Ninh lập tức ngoan ngoãn trốn ởmột bên,khôngdámnoíthêm nữa.

Quý Đông Dương nhìn thoáng qua Chu Nghi Ninh trốn bên cạnh,khôngnói gì.

Lúc nàyđã6 giờ chiều, đạo diễn vô cùng áp lực, lại hô bắt đầu quay.

Bây giờ trực tiếp quay luôn đoạn tiếp theo sau cảnh bạt tai, Chu Nghi Ninh nhìn chăm chăm màn hình giám thị, khi Tr`ân Trác kéo cổ áo Cảnh Tâm,cônhìn thấy dấu hôn ngọt ngào kia, ánh mắt lập tức sáng lên,nhỏgiọngnóith`ân: “Đúng là có dấu hôn nha...”

Quý Đông Dương nhú mày, liếc mắt nhìncômột cái,một cô bé nhìn thấy dấu hôn sao lại hưng phấn thành như vậy?

T`ân Sâm lại một lần nữa ném tàn thuốc xuống, chứimột câu.

Đạo diễn: “...”

Trái tim mệt mỏi.

Mặt T`ân Sâm vẫn tr`ân như trước: “Saotrêncô Cảnh Tâm lại thành như vậy?”

Đạo diễn nháy mắt nói: “Vốn chính là thiết kế thành như vậy... ..”

Trong phòng Trần Trác lại không diễn nổi nữa.

Cảnh tâm xoa xoa mặt, sửa sang lại cổ áo, từ trong nhà chạy ra, đứng ở chỗ rẽ nhìn Trần Sâm, ánh mắt có chút u oán.

Trần Sâm giương mắt nhìn cô, sai bước đi tới.

Đạo diễn ngẫm một bên đấm ngực, xem ra hôm nay không quay được rồi.

Cảnh Tâm kéo Trần Sâm đến gian đạo cụ, bên trong đang có nhân viên sửa chữa cái này cái kia, vừa nhìn thấy bọn họ, lập tức đi ra, để lại không gian cho hai người.

Trần Sâm kéo cổ áo cô ra, hai vết hôn kia chẳng những không che, trên cổ còn nhiều hơn mấy cái, anh trầm giọng nói: “Sao lại thế này? không phải đã bảo em gọi thợ trang điểm che đi sao?”

Cảnh Tâm lắc cánh tay anh: “Nhân tiện... Nội dung cảnh quay này cần... không thể che...”

Trần Sâm nhìn cô, Cảnh Tâm tiếp tục nói: “Dù sao là anh lưu lại, em cảm thấy... Có thể tiếp nhận...”

Cảnh Tâm không nheo làm nũng anh một lúc, môi Trần Sâm kéo căng thành một đường thẳng tắp, thỏa hiệp: “Tối nay anh sẽ về”

công gắng đầu nhìn anh: “thật sao?”

Trần Sâm hừ một tiếng: “Nháy mắt làm ngơ.”

Cảnh Tâm: “... ..”

Hai người đi ra ngoài, đạo diễn đi đến trước mặt, thương lượng: “Trần tổng, hôm nay tạm quay đến đây thôi, tối nay đoàn làm phim chúng tôi định diễn liên hoan, hoan nghênh ngài đến tham gia.”

Tần Sâm nhìn ông tam một cái, còn hoan nghênh, có mà ước gì anh đi thật nhanh thì đúng hơn.

anh lãnh đạm nói: “không cần, tôi tối nay đi trước.”

Lời này vừa nói ra, mọi người thiếu chút nữa nhảy dựng lên hoan hô.

Đạo diễn cố nhin để khoe miệng không cong lên: “À, vậy ngài cực khổ chuyến này rồi.”

Tần Sâm nhìn ông tam một cái, không nói nữa.

Toàn bộ đoàn làm phim nhìn Tần Sâm lên xe rồi đi, ba giây sau, đạo diễn cùng phó đạo diễn kích động thiếu chút nữa là ôm nhau, đạo diễn lau trán một cái: “Cuối cùng cũng đi rồi.”

Phó đạo diễn cũng cảm thán: “Đúng vậy, có thể xem như là đi rồi.”

Lúc này, có người hỏi: “Đạo diễn, có liên hoan nữa không?”

Đạo diễn vỗ tay: “Liên hoan! Đương nhiên phải liên hoan rồi!”

Toàn bộ đoàn làm phim hoan hô.

Cảnh Tâm ở trong phòng thay quần áo, Chu Nghi Ninh cũng theo vào trong, ánh mắt thẳng tắp nhìn cô, vạch cổ áo cô ra xem, chặc chặc nói: “anh họ tôi đúng là trời sinh đã dưỡng mệnh, thực xin lỗi, trưa nay quấy rầy chuyện tốt của hai người...”

Cảnh Tâm hất tay cô ấy ra: “Cảm ơn sự quấy rầy của cô!”

Đây là lời nói thật lòng của cô, không hề chi đâu nay dấu vết trên người cô sẽ càng nhiều.

Cảnh Tâm thay quần áo xong, cùng Chu Nghi Ninh đi ra ngoài, xe của Quý Đông Dương dừng bên ngoài, trợ lý của anh thấy cô vội nói: “Cảnh tiểu thư, đạo diễn nói tối nay liên hoan, bọn họ đã đi trước, chúng tôi bên này vẫn còn chỗ, hai người ngồi chung xe với chúng tôi đi.”

Cảnh Tâm nhìn qua, trực tiếp đi đến, cười cười: “Được.”

Xe bảo mẫu rất lớn, Cảnh Tâm cùng Chu Nghi Ninh tiến vào ghế sau ngay, Quý Đông Dương đang tựa lưng vào ghế, thản nhiên nhìn hai người, Bố Duệ ngồi bên cạnh anh, hưng phấn vẫy vẫy cái đuôi với cô.

Cảnh Tâm sờ đầu Bố Duệ, cười với Quý Đông Dương: “anh Đông, làm phiền anh.”

Quý Đông Dương cười gượng: “không cần khách khí.”

Chu Nghi Ninh liếc Quý Đông Dương một cái, người đàn ông này sao lại không thức thời như vậy? Toàn bộ đoàn làm phim đều biết Cảnh Tâm ở cùng một chỗ với anh học cô, sao anh ta còn không biết ngại đến nịnh nọt, loại thủ đoạn ngây thơ này sao có thể đấu lại anh học cô.

Địa điểm liên hoan là một nhà hàng lớn ở vùng này, ăn thịt nướng.

Lục Tuyết Tâm thấy Cảnh Tâm cùng Quý Đông Dương cùng nhau từ trên xe bước xuống, nhíu mày, sao cô ta ở đâu cũng được hoan nghênh như vậy? Tần Sâm thích cô ta, ngay cả Quý Đông Dương suốt ngày làm mặt than cũng lấy lòng cô ta.

Lục Tuyết Tâm đưa một ly rượu cho Cảnh Tâm, cười cười: “Cùng nhau uống vài ly đi.”

Cảnh Tâm có chút tật xấu, nếu uống nhiều rượu một chút mặt sẽ bị phù, nhưng cũng không rõ ràng lắm, trang điểm một chút sẽ không nhìn ra, nhưng bộ phim này cô phải dùng mặt mộc, mặt bị phù chắc chắn lên hình không thể xinh đẹp được, Lục Tuyết Tâm đã đóng chung với cô vài lần, tự nhiên cũng biết tật xấu này của cô.

Cảnh Tâm nhìn cô ta một cái, cười cười: “Mai tôi phải quay phim vẫn nên uống nước thì hơn.”

IMG

BÌNH HOA GIỚI GIẢI TRÍ

Mạch Ngôn Xuyên
dtv-ebook.com

Chương 36

 IMG

cô đem tiều bỗ vào trong ví của mình, ôm thắt lưng anh, ngược mặt nhìn chăm chăm anh: “anh có phải đã nhận ra mình đã ảnh hưởng đến tiến độ của đoàn làm phim, nên muốn bù đắp một chút đấy chứ?”

Tần Sâm xoa đầu cô, lãnh đạm nói: “không phải.”

Cảnh Tâm nhìn anh cười, bẽn lẽn cầm hôn một lúc.

.....

Quý Đông Dương nghe Cảnh Tâm nói xong, quay đầu nhìn cô một cái, ánh mắt của Cảnh Tâm và Quý Đông Dương chạm nhau, Quý Đông Dương quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Cảnh Tâm phát hiện thái độ của Quý Đông Dương đối với cô có chút quái lạ.

Chẳng lẽ đúng như những lời Chu Nghi Ninh nói, anh thích cô?

Về đến phòng, Chu Nghi Ninh nói: “Quý Đông Dương đại khái là ghen, dấu hôn trên vai cô là thật, cho nên bù đắp.”

Cảnh Tâm: “...”

Chu Nghi Ninh nhướn mày cười: “đã lâu chưa thấy qua người đàn ông thâm trầm như vậy.”

Cảnh Tâm nhìn cô ấy một cái, thử hỏi: “cô thích anh ấy?”

Chu Nghi Ninh lườm cô một cái: “không thích, không thích nhất là loại đàn ông thâm trầm như thế này, không có hứng thú.”

Cảnh Tâm bị Chu Nghi Ninh chọc cười, anh Đông là nam thần trong mắt vô số thiếu nữ, thế nhưng lại bị Chu Nghi Ninh ghét bỏ thành như vậy.

.....

Hôm sau, Tần Sâm không ở đây, tiến độ quay của đoàn làm phim vô cùng thuận lợi, đến 6 giờ chiều thì vai diễn của Cảnh Tâm tiến vào giai đoạn hậu kỳ.

Đạo diễn vỗ ngực thở phào một hơi: “Mẹ nó, cuối cùng cũng quay xong rồi.”

Tối hôm đó, Cảnh Tâm trở về thành phố B.

Thẩm Gia đến sân bay đón cô, thấy Chu Nghi ngay một lúc: “Đây là?”

Cảnh Tâm giới thiệu: “Chu Nghi Ninh, em họ Tần Sâm, cô ấy cũng có vai diễn.”

Thẩm Gia sáng tỏ, cười cười. Hai người chào hỏi nhau, Chu Nghi Ninh được lái xe của Tần gia đến đón đi.

Sau khi lên xe, Thẩm Gia mới hỏi: “Sao Tần Sâm lại không đến đón em?”

Cảnh Tâm nói: “Tối nay anh ấy phải đi xã giao.”

Vừa dứt lời, di động liền vang lên, thấy tên hiển thị, cười nghe điện thoại.

Lúc này, Tần Sâm từ trong phòng hội sở đi ra, đứng bên ngoài toilet gọi điện thoại cho Cảnh Tâm, thanh âm lười biếng: “Đến nơi?”

IMG

Tần Sâm cười như không cười: “Việc này cậu không phải xen vào.”

Phó Cảnh Sâm nhìn Tần Sâm một cái, cầm ly rượu cùng ly anh một cái: “Cảnh Tâm là em gái tôi, tôi sẽ không mặc kệ, nếu cần tôi hỗ trợ thì cứ mở miệng”

Tần Sâm cầm một điều thuốc, không nhanh không chậm hút xong, mới nói: “không cần.”

.....

Sáng hôm sau Cảnh Tâm nhận được điện thoại của Thẩm Gia, nói: “Bên Tinh Vũ đang chuẩn bị quay một bộ phim cổ trang lớn, đối phương vừa gọi điện thoại cho chị.”

Điện ảnh Tinh Vũ, đó không phải là Kha Đăng sao?

Cảnh Tâm nhú mày: “nói gì vậy? Lại muốn cho em diễn nữ hai?”

Thẩm Gia cười một tiếng: “Nữ chính.”

Cảnh Tâm: “...”

Thẩm Gia còn nói: “Chị nói với đối phương, em đã ký hợp đồng rồi, đối phương còn tỏ vẻ bọn họ sẽ trả tiền vì phạm hợp đồng, thù lao so với Hoa Thần trả cho Chu Duy còn gấp đôi, Kha Đăng đúng là giàu nứt đố đổ vách, đối với em nhớ thương vô cùng sâu sắc.”

Cảnh Tâm không có động tĩnh, cảm thấy có chút ghê tởm, cô hỏi: “Vậy chị trả lời thế nào?”

Thẩm Gia mỉm cười nói: “Cực tuyệt, chính là nói với em một tiếng.”

Cúp điện thoại, Cảnh Tâm ngồi trên ghế sofa ngắm một lát, sau đó lấy kịch bản ra.

Buổi tối, Tần Sâm đến đây đón cô cùng nhau đi ăn cơm.

Cảnh Tâm đã chuẩn bị xong từ sớm, khi xuống lầu thấy anh mặc một chiếc sơ mi màu xám, lưng biếng dựa vào xe hút thuốc, cô mím môi đi qua.

Tần Sâm dập tắt điếu thuốc, thẳng tắp nhìn về phía cô, cong khoé miệng ôm cô một cái.

Cảnh Tâm cọt cọt trên vỉa hè, nhỏ giọng nói: “Nhanh lên xe, có người nhìn đó.”

Tần Sâm cười cười, buông cô ra.

Ăn cơm xong, Tần Sâm mang Cảnh Tâm lên xe, rất nhanh đưa khỏi bãi đỗ xe, Cảnh Tâm có chút khẩn trương nhìn anh, cô không quên nhìn lúc trước của mình, “Bây giờ chúng ta đi đâu?”

Tần Sâm quay đầu nhìn cô một cái, cười xấu xa nói: “Mang em đi học một số thứ.”

Cảnh Tâm: “...”

Đỏ mặt cúi đầu, loại chuyện này còn phải học sao?

Đến nơi, Cảnh Tâm mới phát giác mình bị Tần Sâm lừa giỡn, đứng ở trung tâm thể hình đèn đuốc sáng trưng, cô có chút mờ mịt: “Anh dẫn em tới đây làm gì?”

Nhìn mấy cô gái trước mặt đang đá tấm ván, bỗng nhiên nhớ tới hai ngày trước, anh hỏi cô đã học qua thuật phòng thân chưa, cô nói chưa.

“Anh muốn em học thuật phòng thân?” cô hỏi.

Khoé miệng Tần Sâm cong lên gật đầu: “Ừ, Chu Nghi Ninh cũng học qua, những cô gái nhà anh đều đã học qua, em cũng nên học một chút.”

Cảnh Tâm chớp mắt một cái, vượt bụng nhìn chính mình một cái: “Nhưng em vừa ăn no, không thích hợp vận động đi? Hơn nữa em lại mặc váy đi giày cao gót đó.”

Tần Sâm giữ bả vai củacô, cười cười: “Quần áo đã chuẩn bị xong rồi, chúng ta xem trước một chút, tối nay anh dạy cho em.”

Cảnh Tâm kinh ngạc, ngửa đầu nhìn anh: “anh dạy em?”

Tần Sâm thản nhiên ừ.

Đương nhiên, nếu lo lắng, anh cũng có thể thuê vệ sĩ cho cô, nhưng có đôi khi vẫn phải dựa vào chính mình, chẳng hạn như thời điểm vệ sĩ sơ sẩy, chẳng hạn như lúc anh không ở bên cạnh cô.

Mấy cô gái đang đá tấm ván nhìn thoáng qua hai người, đầu dừng lại, có chút kích động nhìn hai người, nhỏ giọng nói chuyện.

“A, là bình hoa cùng Tần Sâm! Bọn họ tới đây làm gì?”

“Hai người đứng chung một chỗ nhìn vô cùng xứng đôi...”

“Tôi là fan CP của bình hoa và anh Đông, thấy một màn như vậy đúng là vô cùng ngược tâm!”

“thật ra, tôi thấy bình hoa với Tần Sâm xứng đôi hơn, có thể đi lên xin chụp ảnh chung không?”

Huấn luyện viên soái ca lúc này mới chú ý đến bên này, nói với các cô gái được nghỉ ngơi vài phút, lập tức đi về phía hai người, hiển nhiên là biết Tần Sâm, anh ta nói: “Nhạc Minh đang ở phòng làm việc.”

Tần Sâm thản nhiên ừ.

Lúc này có một cô gái đi đến trước mặt Cảnh tâm, ngại ngùng hỏi: “Bình hoa, có thể chụp chung một tấm ảnh được không?”

Cảnh Tâm liếc mắt nhìn Tần Sâm một cái, cười cười: “Có thể.”

Thấy cô đồng ý, cô gái này vẫy vẫy tay về phía sau: “Mau tới.”

Tần Sâm liếc mắt nhìn Cảnh Tâm một cái, chỉ chỉ bên phải, xoay người đi.

Mấy cô gái tiếc hận nhìn bóng dáng anh, các cô muốn là chụp ảnh chung với cả hai người mà!

Tần Sâm đi đến một căn phòng phía trước, đá văng cửa đi vào, Nhạc Minh vốn đang nhiệt tình cùng một mỹ nữ trò chuyện, vừa thấy người tới liền khựng lại, nói với mỹ nữ: “Chúng ta sẽ liên lạc lại qua webchat nha.”

Mỹ nữ thấy Tần Sâm, mắt sáng rực lên, nhìn thêm vài lần, mới lưu luyến rời đi.

Nhạc Minh: “Mẹ kiếp, tôi rất vất vả mới dụ dỗ được một mỹ nữ, cậu vừa tới đã phá hỏng chuyện của ông đây.”

Tần Sâm kéo ghế ra, lười biếng ngồi xuống: “Lấy cho tôi hai bộ quần áo, một bộ nam một bộ nữ.”

Nhạc Minh sửng sốt một chút: “Cậu mang bình hoa yêu tinh kia đến?”

Tần Sâm nghiêm mặt, bắt lấy từ mẩu chốt: “Bình hoa yêu tinh?”

Nhạc Minh: “...”

Đầu do mấy người Tần Ninh cùng Chu Thân, luôn kêu Bình hoa yêu tinh này bình hoa yêu tinh nọ, đều thành thói quen.

anh ta vội vàng nói: “Tôi đang nói Cảnh Tâm.”

Tần Sâm liếc mắt nhìn cậu ta một cái, “Cậu nói Cảnh Tâm là bình hoa yêu tinh.”

Nhạc Minh: “...”

Sau khi Cảnh Tâm chụp ảnh xong, ở bên cạnh nhìn một lát, Tần Sâm đi về phía cô, đã thay quần áo xong, cả người mặc một bộ quần áo màu trắng, bên

hông thất bại, Cảnh Tâm nhìn anh, có chút ngây ngời, so với huấn luyện viên anh còn đẹp trai hơn!

Tần Sâm đưa quần áo cho cô: “đi, thay quần áo.”

Cảnh Tâm cười cười, “Được.”

Sau khi Cảnh Tâm thay xong quần áo, bị Tần Sâm đưa lên một gian phòng ở tầng hai, nhấn công tắc bên cạnh cửa, cả phòng lập tức sáng ngời.

Cô lôi kéo anh hỏi: “Sao đột nhiên lại muốn em học cái này? Bởi vì Kha Đăng? Anh sợ em bị anh ta khi dễ?”

Tần Sâm rũ mắt nhìn cô, không nói chuyện.

Cảnh Tâm nghĩ một chút, “Bởi vì... Cảnh diễn hôm đó sao?”

Tần Sâm vuốt tóc cô, “Đầu có, như vậy, anh mới yên tâm một chút.”

Cảnh Tâm ngược mặt nhìn anh, kỳ thật anh mặc đồ màu trắng rất đẹp, so với màu đen thì sáng chói hơn nhiều, vòng tay ôm lấy thắt lưng gầy gò của anh, “Ài nha, có huấn luyện viên đẹp trai như vậy, em chắc chắn sẽ học tốt.”

Tần Sâm bị lời của cô nói làm cho tâm tình sung sướng.

Tần Sâm dạy cô vài động tác ứng phó lúc khẩn cấp, Cảnh Tâm học rất nghiêm túc, dù sao cũng lấy anh làm người xấu, đi đá vào đánh.

Còn rất hưng phấn.

Tần Sâm giữ chân đá tới của cô, cứ giữ như vậy, Cảnh Tâm đứng bằng một chân, rất nhanh liền mất trọng tâm, tức giận trừng anh: “anh giữ chân em làm gì! Mau buông ra!”

Tần Sâm duỗi một tay cho cô bám, cười vô cùng cà lơ phất phơ: “Em đá vào chỗ nào vậy?”

Cảnh Tâm: "...khôngphảianhday em sao?"

Đá địa phương chết người của đàn ông, hơn nữacôkhôngđáthật.

cònào dám đáanh...

Tần Sâm nhìncôđứngkhôngvững, mới buông lỏng tay, Cảnh Tâm đứng bằngmộthân nênđãcó chút tê, hai chân đều chạm đất, nhìnkôngđược trờng mất liếccanhmộtcái.

Thừa dịpanhkhôngchú ý, đột nhiên bỏ nhào vềphíaanh, giữ chặt tayanh.

Tần sâm liếc mắt nhìncômộtcái, dùng tay khác giữ chặtcô, đemcôđẩy vào góc tường, cúi đầu ở bên taicôthở khí, "anhday cho em cái này,khôngphải dùng để đối phóanh, hiểukông?"

nóixong, trực tiếp cúi xuống cắn vành tai củacô.

Cơ thể Cảnh Tâm liền mềm nhũn, đỏ mặt nhìnanh: "Em thử thôi mà... anhđừng làm loạn, bên ngoài có người đấy..."

Tần Sâm cười xấu xa nhìncô, "khôngphải em trêu chọcanhsao?"

Cảnh Tâm cúi đầu, "Mớikôngphải."

Cửa đột nhiên mở.

Chu Thân cùng Tần Ninhđivào trong, Nhạc Minh theo sau lớn tiếng ồn ào: "Kỳ quái, người đâu?"

Chu Thânói: "khôngphảidir ấ chứ? Bây giờđã10 giờ."

Nhạc Minh: "khôngcóđi, tôikôngthấy ngườiđimà."

Cảnh Tâm phản nhanh chóng ứng đem Tần Sâm đẩy ra.

Tần Sâm thuận thế lui vềsau hai bước, lạnh lùng quét mắt vềphía bọn họ: "Đầu mù sao?"

Mấy người Chu Thân: "...."

Ai biết hai người trốn ở góc tường...

Mẹ nó, giống như làm hồng chuyện tốt gì r ấ.

T`ân Ninh lấy tay che miệng, khụmộttiếng: “Nghenóianh mang chị dâu đến đây, bọn em đến nhìnmộrchút, muốn cùng nhaulđiăn khuyakhông?”

IMG

BÌNH HOA GIỚI GIẢI TRÍ

Mạch Ngôn Xuyên
dtv-ebook.com

Chương 37

 IMG

Xe đến dưới lầu, Cảnh Tâm nhanh chóng cởi dây an toàn, mở cửa ra xuống xe.

Tần Sâm níu cô lại: “Làm gì vậy?”

Cảnh Tâm cảm thấy nếu mình chậm một phút nữa thôi có lẽ sẽ bị lộ, dùng sức đẩy anh: “anh đừng giữ em, em phải lên lầu gấp.”

Chạy nhanh ra khỏi xe, cần túi che mắt chạy đi.

Tần Sâm ở phía sau thấy vậy, đã hiểu.

Nắm tóc một cái, khoé miệng bất đắc dĩ cong lên, bước nhanh đuổi theo.

Cảnh Tâm bị anh giữ chặt, quay đầu trừng anh, Tần Sâm ôm vai cô, nhỏ giọng nói: “anh đưa em lên.”

Mặt Cảnh Tâm có chút đỏ, không quá tình nguyện nói: “không cần đâu, anh về ngủ sớm đi.”

Thân hình cao lớn của Tần Sâm đứng đó, cúi đầu cười xấu xa: “Yên tâm đi, để anh không xả em.”

Cảnh Tâm: “....”

Cảm tạ dì cả.

Sau khi lên lầu, Cảnh Tâm mặc kệ anh, chạy vào phòng cần quần áo cùng một số thứ đi vào phòng tắm.

Tần Sâm ng ỡ tậtrênghế sô pha, từ từ nhắm hai mắt lại, có chút mệt mỏi.

Mấy ngày gần đây đều tăng ca, có lúc cả ngày lẫn đêm đều không được nghỉ ngơi, đúng là mệt chết đi được, dựa vào ghế một lúc, người bên trong còn chưa có đira.

Cảnh Tâm thu thập chính mình xong ra khỏi phòng, thân hình cao lớn của Tần Sâm đang lười biếng ngả rậtrên sô pha củacô, hình như đang ngủ?

cô đi đến, vẫn là lần đầu tiên thấy bộ dáng không phòng bị như vậy củaaanh.

công ấmmột bên nhìn anh.

Cái mũi rất thẳng.

Môi mỏng.

Ánh mắt có chút hẹp dài.

Lông mi cũng rất dài...

cô đưa tay lên nghịch lông mi củaaanh, mí mắt anh giật giật, nhúu mày quay đầu sang chỗ khác, cô cảm thấy chơithật vui, nhin không được lại vượt tiếp vài cái.

Cổ tay đột nhiên bị nắm lấy, người đàn ông hơi mở mắt, nhìn cô.

Cảnh Tâm cười vớianh: “anh tỉnh rồi sao?”

Tần sâm xoa xoa tóc, lười biếng dựa vào ghế sô pha lắc lắc cổ, tiếp theo đem cô ôm vào trong lòng, cầm tay vào đầu cô, giọng khàn khàn: “không muốn lái xe.”

Ý tứ này là không muốn trở về?

Cảnh Tâm bị anh đè nặng, không ngẩng đầu lên được.

cô biết gần đây anh bận việc đến hông luôn rồi, cô cũng đau lòng anh, thân mình cọ cọ trong ngực anh, nhỏ giọng nói: “Vậy anh ở lại đây đi, vẫn cong phòng trống.”

Tần Sâm nhìn quần áo ở nhà trên người cô, cô vừa tắm xong, trên người rất thơm, mềm mại cọ trong lòng anh, một chút buồn ngủ cũng không còn.

Xoay người đem cô đặt dưới sofa, cúi đầu xuống hôn cô.

Cảnh Tâm uốn éo người đẩy anh ra: “Ai ai, hôm nay không thể xứng bậy...”

Tần Sâm trực tiếp khóa trụ môi của cô, chặn lời của cô lại.

Cảnh Tâm bị hôn một lúc, thân mình mềm nhũn dưới thân anh, nhắm mắt lại đón nhận nụ hôn của anh, hai tay ôm lấy hông anh đáp lại.

IMG

Cửa phòng tắm mở ra, ở đây Tần Sâm không có quần áo sạch để thay, tắm xong trực tiếp quấn khăn tắm ngang hông đi ra, Cảnh Tâm ngây ngốc nhìn anh, dáng người anh vô cùng tốt, cơ ngực, cơ bụng, cánh tay, hai chân thon dài, cả người nhìn vô cùng mạnh mẽ, vị trí mê người nhất chính là thắt lưng, hình xăm kéo dài từ sườn eo đến bụng, một phần hình xăm biến mất dưới khăn tắm màu trắng ...

Cảm giác cấm dục cùng dự hoặc kết hợp với nhau cùng tồn tại, vô cùng cuốn hút người khác.

Cảnh Tâm biết anh có hình xăm, vốn tưởng rằng ở cánh tay hoặc trước ngực hay sau lưng, không nghĩ tới ở vị trí gợi cảm mê người như vậy, làm trong đầu người ta chỉ có suy nghĩ đến vị trí ...

cô hiện không được nuốt nước miếng.

Có chút muốn nhào tới.

Tần Sâm vừa lau tóc vừa nhìn cô, thấy cô hình không dờ mắt chỗ bụng anh, khoé miệng cong lên, ng ưỡ xuống bên cạnh cô.

Cảnh Tâm thu lại ánh mắt, giấu đầu hờ đuôi đỏ mặt giải thích: “Em chỉ đang nhìn hình xăm của anh.”

Tần Sâm cúi đầu nhìn cô, cười xấu xa nói: “Có muốn xem toàn bộ không?”

... Toàn bộ không phải là xuống tới phía dưới sao?

Cảnh Tâm cảm thấy mình lại bị anh trêu ghẹo, tim đập rất nhanh, hai má đỏ ầu ầu, cứ như vậy cùng anh ngây ngốc ở một chỗ, rất kích thích.

“Thôi, lần sau đi...”

cô ôm túi chườm nóng đứng lên: “anh ngủ phòng bên cạnh đi, em mệt, có chút không thoải mái, đừng ngủ trước...”

Tần Sâm kéo công ưỡ lên đùi, đưa tay xoa nhẹ bụng cô, nhẹ giọng hỏi: “Nơi này đau sao?”

Cảnh Tâm gật đầu: “Có chút.”

Tần Sâm nhẹ nhàng xoa cho cô một lúc, Cảnh Tâm cảm thấy cơ thể anh càng ngày càng nóng, vội vàng giãy ra, nhảy xa vài bước, “anh cũng mau ngủ đi, ngủ ngon.”

Tần Sâm nhìn bóng dáng chạy trốn chết của cô, khoé miệng nhẹ nhàng cong lên.

cô chạy làm cái gì, tình huống như bây giờ, anh có thể làm gì cô được?

Buổi sáng hôm sau, Cảnh Tâm ngủ thẳng đến lúc tự nhiên tỉnh, chạy ra khỏi phòng đi đến phòng cách vách xem xét, Tần sâm đã đi mất.

Điện thoại di động của cô có tin nhắn-

“anhđilàm.”

Cảnh Tâm nhinkhôngđược cười cười.

Hôm naycôvẫn như cũ ở nhà học thuộc kịch bản, buổi tối lái xe đến đónccôvềPhó gia ăn cơm, Cảnh Tâm có chút khó chịu co lại trênghế sofa, chắc là do uống nước lạnh quá nhiềurồi, lần này kinh nguyệt đến vô cùng khó chịu, Cảnh Lam Chi thấy sắc mặtcôkhôngtốt lắm, bảo dì giúp việc nấu súp trứng gà chocô.

Cảnh Tâm uống xong cảm thấy tốt lên rất nhiều, nhưngcôvẫn tiếp tục giả vờ cho giống lúc trước, sắp khởi quay, ba mẹcôcũngkhôngvô duyên vô cớ gọicôvề, chắc chắn vẫn còn muốn thuyết phụccô.

Cảnh Lam Chi cùng Phó Khải Minh vô cùngyêuthương con gái, nhinccôthành cái dạng này, cũngkhôngnói quá nhiều.

Phó Khải Minh nói: “Bảo bối, conđãgặp qua Kha Đăng?”

Cảnh Tâm có chút kinh ngạc, nhìn ôngmộtcái, “Làm sao vậy?”

khôngphảidãnghe ainóigì đó chứ? Chẳng lẽ, ba mẹcôlại ra lệnh áp chếcônữa?

Phó Khải Minh nhinccô: “Bảo bối, tâm tư của Kha Đăng đối với con là gì, con hãndãbiếtđi? Con xem giới giải trí này rất hỗn loạn, nếukhôngở trong cái giới này,sẽkhôngcó người như vậy nhớ thương con.”

Cảnh Tâm mím môi, cười cười: “Ba, ba cũng đừng lo lắng,khôngphải có mọi người sao? Kha Đăng có thể làm gì con được đây?”

côtrong lòng bổ xungmộtcâu, còn có Tần Sâm đó.

Cảnh Lam Chi nhíu mày nói: “Nhưng con vẫnkhôngvâng lời, nếu nghe chúng ta, bây giờ con còndangở nước ngoài học đại học đó.”

Cảnh Tâm chu miệng: “Mẹ, đừngnóinhững chuyện này nữa, con như bây giờ rất tốt, rất vui vẻ.”

cô không sờ khám một tiếng, ôm bụng xoa xoa, “Con đi lên phòng nằm đây...”

Vào trong phòng, Cảnh Tâm mới nhìn hàng thở ra.

Ba mẹ cô rất cuộc muốn thế nào, mới có thể hoàn toàn yên tâm đây!

Hai ngày sau, Cảnh Tâm nhận được điện thoại của Chu Nghi Ninh: “Bình hoa, anh họ lớn và chị dâu tôi đã về, mang quà về cho cô, tôi nhận giúp cô ỉ, hai ngày nữa nghỉ lễ bấm máy tôi sẽ mang qua cho cô.”

Cảnh Tâm có chút thụ sủng nhược kinh: “Còn có quà sao?”

Chu Nghi Ninh cười cười: “Đúng vậy, mọi người đều có.”

Cảnh Tâm cười cười: “Vâng cảm ơn bọn họ.”

Nếu bọn họ đã đi tuần trăng mật về, có phải Tần Sâm đã được giải thoát rồi không?

Cảnh Tâm gọi điện thoại cho Tần Sâm, cô vui vẻ hỏi: “Anh trai chị dâu anh đã về, anh sẽ không phải tăng ca nữa đúng không?”

Khoé miệng Tần Sâm cong lên: “Ừ.”

Cảnh Tâm cười cười: “Tối nay chúng ta ta cùng nhau đi ăn cơm đi.”

Tần Sâm nói: “Được, buổi tối anh đi đón em.”

Bất quá bữa cơm tối không thành, chiều nay trợ lý của đạo diễn Từ Bình gọi điện thoại cho cô, nói đạo diễn muốn mời mấy diễn viên chủ chốt ăn cơm, có việc thương lượng.

Tần Sâm vốn muốn theo ô đi, Cảnh Tâm nghĩ đến chuyện lần trước ở đoàn làm phim, cự tuyệt nói: “Tự em đi là được rồi, có đạo diễn biên kịch và mấy diễn viên, anh ở đây mọi người sẽ rất cần.”

Chu Nghi Ninh cũng bị đạo diễn gọi đi.

trên bàn cơm, Chu Nghi Ninh không kiên nhẫn hỏi: “Đạo diễn, nam chính là ai vậy?”

đến bây giờ còn chưa công bố nam chính, mọi người vô cùng tò mò, trong mấy diễn viên chính, hình như chỉ có Chu Duy đã biết.

Từ đạo diễn cười cười: “Chuyện này, trước tiên không thể tiết lộ, phần diễn của anh ta đến tháng tám mới bắt đầu quay, gọi mọi người đến là muốn nói trước một tiếng, quay trước một phần.”

Người thông minh nghe đến đây đều hiểu, ý tứ của Từ đạo diễn là muốn đi đầu chỉnh thứ tự các cảnh quay, chẳng lẽ là vì thay đổi để phù hợp với thời gian của nam chính?

Tháng Tám.....

Cảnh Tâm bỗng nhiên nhớ đến, tháng Tám sẽ tiến vào giai đoạn hậu kỳ, chẳng lẽ nam chính là Quý Đông Dương?

Kết thúc bữa ăn, Chu Nghi Ninh kéo Cảnh Tâm ra ngoài, nói nhàn nhàn: “Lúc trước tôi nghe Chương đạo diễn nói tháng Tám sẽ tiến vào giai đoạn hậu kỳ, vừa đúng lúc Quý Đông Dương không có lịch trình gì, nam chính kia không phải là Quý Đông Dương chứ?”

Cảnh Tâm cười cười: “cô cũng nghĩ vậy sao? Tôi cũng nghĩ như vậy, bất quá đạo diễn không tiết lộ, không phải vì chưa đàm phán xong chứ.”

Chu Nghi Ninh hừ một tiếng: “Tốt nhất không phải là anh ta, mỗi ngày phải đối mặt với gương mặt than của anh ta, chắc tôi không diễn nổi mất.”

IMG

BÌNH HOA GIỚI GIẢI TRÍ

Mạch Ngôn Xuyên

dtv-ebook.com

Chương 38

IMG

Cảnh Tâm chu miệng, không có gì để nói.

5 giờ chiều, toàn bộ nhân viên đoàn làm phim tụ lại lái xe đến Nam Thành hoa viên, Cảnh Tâm đi đến bên cạnh Chu Nghi Ninh: “đi thôi, chúng ta ngồi xe Tân Sâm.”

Chu Nghi Ninh tủm tỉm cười lấy chìa khoá xe trong túi xách ra: “không cần, tự tôi lái xe cũng được.”

Cảnh Tâm liếc mắt nhìn cái chìa khoá xe của cô ấy, “Mua xe bao giờ vậy?”

Trong khoảng thời gian này, Chu Nghi Ninh đi đến đâu trên cơ bản cũng đều là lái xe của Tân gia đưa đi, không thì là gọi xe, cô chưa thấy cô ấy lái xe bao giờ.

Chu Nghi Ninh nhướn mày nói: “nói như cô đừng ghen.”

Cảnh Tâm: “Ừ?”

Chu Nghi Ninh ghé vào tai cô nói nhỏ: “Tôi lấy xe từ trong gara của anh họ, dù sao anh ấy cũng chỉ đậu để đó, tôi lái coi như khởi động giùm, anh ấy đưa tôi.”

Chiếc xe này cũng hơn trăm vạn, Chu Nghi Ninh thật sự có chút lo lắng Cảnh Tâm sẽ ghen.

Cảnh Tâm sững sốt một chút, hỏi: “Tôi ghen làm gì? Bất quá sao cô lại chọn xe việt dã?”

Chu Nghi Ninh gật đầu: “Tôi chỉ thích xe việt dã, mạnh mẽ.”

Cảnh Tâm cười cười: “Được rồi, vậy cô lái xe cẩn thận một chút.”

trên đường Cảnh Tâm nhận được mấy cuộc điện thoại, là Thẩm Gia cùng bên phía công ty gọi tới, chắc công ty thấy gần đây vận thế của cô khá tốt, nói cho cô nhận mấy quảng cáo.

Chờ cô cúp điện thoại, Tần Sâm lãnh đạm nói: “Sao lại có cảm giác bây giờ em còn nhiều việc hơn anh.”

Hình như đúng là như vậy, gần đây thời gian của hai người cuốn không giống nhau, lúc anh bận rộn thì cô nhàn rồi, lúc anh hết bận, cô lại phải đi quay phim.

Tháng sau đoàn làm phim muốn đi Hoàn Kiếm quay phim.

Dự tính ở đó ngây ngốc khoảng một tháng.

Cảnh Tâm nghiêng đầu cười với anh: “Vậy lúc anh không bận, có thể đến trường quay.”

Dù sao nghi thức bấm máy anh cũng đi, đi thêm vài lần cũng không có gì, dù sao mọi người cũng đều biết.

Khoé miệng Tần Sâm cong lên, cũng chỉ có thể như vậy.

Tần Sâm đã bảo trợ lý đặt trước hai phòng bao lớn ở hoa viên Nam Thành, tổng cộng có năm bàn, mới có thể chứa hết toàn bộ đoàn làm phim.

Chu Nghi Ninh ngồi bên cạnh Cảnh Tâm, Cảnh Tâm ngồi bên cạnh Tần Sâm.

Ánh mắt mọi người không ghen mà cùng dừng trên người Chu Nghi Ninh, mang theo tìm tòi nghiên cứu.

Chu Nghi Ninh từ đầu đến cuối chỉ làm một người mới, trong đoàn làm phim chỉ có đạo diễn mới biết quan hệ của cô ấy với Tần Sâm, hôm nay trong nghi lễ bấm máy lại đột nhiên xuất hiện, gây ra oanh động không nhỏ, mọi người đều suy đoán thân phận của cô ấy, chẳng lẽ lại làm một người mới dựa vào quy tắc ngầm để lên?

Lúc này Chu Nghi Ninh lại ngồi xuống bên cạnh Cảnh Tâm, người không biết thì lại càng không hiểu, người biết cũng không nhiều lời, dù sao cũng là em họ của Tần tổng, cho dù biết cô ấy dựa vào quan hệ với Tần tổng mới lấy được nhân vật này, cũng không có tư cách nói gì, về phần kỹ thuật diễn, đến lúc quay phim mọi người có thể biết.

Chu Nghi Ninh từ trước đến nay đều không quan tâm đến ánh mắt người khác, cá tính của cô và Tần Sâm kỳ thực có chút giống nhau, rất ít để ý đến ánh mắt của người khác, muốn nói cái gì thì cứ nói đi.

IMG

Chu Nghi Ninh mỉm cười: “Hôm nay tôi thấy đoàn làm phim không thiếu những tiểu thít tươi soái ca, trước tiên tôi sẽ khảo sát, nhìn xem người nào khám một chút.”

Đúng lúc trước mặt có một người đàn ông cao ráo tiến vào trong xe, là người đang nổi tiếng gần đây Dư Viễn Hàng, diễn vai tướng quân trong.

Chu Nghi Ninh hít cảm: “anh ta cũng không tệ!”

Cảnh Tâm: “...”

Luôn luôn có một loại dự cảm không tốt, có Chu Nghi Ninh ở đó, đoán chừng đoàn làm phim sẽ gà bay chó sủa.

cô trực tiếp véo Chu Nghi Ninh một cái, nhắc nhở cô ấy: “cô vẫn là người mới, chú ý ngôn từ cử chỉ một chút, đừng phóng túng quá, tránh để bị truyề ra, đừng đại không tốt.”

Chu Nghi Ninh lè lưỡi với cô: “Tôi phóng túng chỗ nào?”

Chu Nghi Ninh nói nhò bên tai Cảnh Tâm: “Phóng túng thì phải là cô theo anh họ tôi phóng túng chứ?”

Tần Sâm giơ tay lên, tóm cổ áo của cô ấy, trực tiếp đem người xách sang một bên, giọng hơi trầm xuống: “Đợi lái xe đến đây, về ngay cho anh.”

Chu Nghi Ninh ảo não lên xe.

Ở chỗ này, cũng chỉ có Tần Sâm mới trị được cô ấy.

Tần Sâm lười biếng ngồi ở ghế lái phụ, Cảnh Tâm thông thả cho xe rời đi.

cô đang do dự, định nhà của anh? Hay là nhà của cô?

Tần Sâm lười biếng mở miệng: “định nhà của anh.”

Cảnh Tâm im một tiếng, ở giao lộ phía trước quay đầu xe.

Vừa vào nhà, Tần Sâm lập tức đèn cô lên cánh cửa, tối nay cô một bộ váy liền ngắn, hai chân thon dài trắng nõn câu dẫn anh cả đêm.

Cảnh Tâm khép chân lại né tránh tay anh, hai chân đột nhiên bị ôm lên khỏi mặt đất, cả kinh vội vàng ôm cổ anh, hai chân vòng qua thắt lưng anh, trước khi anh hôn xuống, vội vàng nói: “Kỳ kinh nguyệt của em còn chưa có đi....”

Tần Sâm giống như bị tạt một chậu nước lạnh, cọ cọ cổ cô một cái, cắn vành tai, mới buông cô ra.

Hai chân Cảnh Tâm chạm xuống đất, có chút vô lực, đỏ mặt nhìn anh: “Hay là em về thôi, lái xe của anh về”

Tần Sâm liếm mép một cái, mỉm cười xoa đầu cô: “Đừng về”

Cảnh Tâm không nói chuyện, chỉ nhìn anh, ánh mắt ngập nước mềm mại đáng yêu.

Tần Sâm giữ đầu cô, thổi khí bên tai cô, thanh âm khàn khàn: “Đừng nhìn anh như vậy, cũng đừng đánh giá quá cao sự tự chủ của đàn ông.”

Cảnh Tâm rất vô tội, cô cái gì cũng không làm mà.

Bây giờ đang là thời kỳ đặc biệt, có thể ném thử bằng phương thức khác, Tần Sâm cúi đầu nhìn cô bé trước mặt, anh thầm nghĩ chỉ muốn dùng phương thức kích thích trực tiếp nhất.

Thời gian coi như sớm, Cảnh Tâm vui ở trên ghế sofa lướt weibo, Tần Sâm lười biếng dựa vào một bên, híp mắt nhìn cô.

trên bảng từ khoá tìm kiếm hot nhất vẫn còn tên của cô.

Quả thật đầu đang nghị luận chuyện cô đóng phim cổ trang.

“Bình hoa đứng bên cạnh Chu Duy? Xem ra vai diễn này rất quan trọng, bây giờ hẳn không phải là bình hoa nữ phụ nữa đi?”

“Tôi còn tưởng bình hoa sẽ diễn nữ chính đó, dù sao cũng ở cùng một chỗ với tổng giám đốc Hoa Thần, lấy vai nữ chính hẳn là vô cùng dễ dàng đi? Bất quá xem ra vẫn còn phải chờ một thời gian nữa, đây là vì sao vậy? không đem Tần tổng hầu hạ tốt?”

“Với tên tuổi của bình hoa thì còn chưa đủ đảm nhận vai nữ chính đi? Tuy rằng bộ dáng rất được, nhưng trong ấn tượng của mọi người cô ấy chính là một bình hoa xinh đẹp, bất quá tôi cũng muốn biết rốt cuộc khi nào cô ấy có thể làm nữ chính, dù sao trong giới giải trí những mỹ nhân như cô ấy, chưa được làm nữ chính bao giờ, tìm không ra người thứ hai, có chút đau lòng.”

Cầm Tần Sâm từ trên đỉnh đầu cô, híp mắt nhìn màn hình di động trên tay cô.

Cảnh Tâm lướt lướt, phát hiện mọi người không phải chú ý mỗi mình cô, còn có Chu Nghi Ninh, lúc ấy Chu Nghi Ninh đứng bên cạnh cô, bức ảnh bị cư dân mạng cắt ra.

“Đây là ai? Cũng là diễn viên sao? Hình như chưa thấy bao giờ, một chút ấn tượng cũng không có, sao lại đứng bên cạnh bình hoa, chẳng lẽ cũng đóng phim?”

“Đúng, ở trong một đoàn làm phim, chính là gương mặt vô cùng xinh đẹp, bất quá đây rốt cuộc là ai?”

“Đoán chừng chắc lại là một diễn viên nhỏ dùng quy tắc ngầm để lên, giới giải trí này rất loạn”

trên mạng suy đoán càng ngày càng ác liệt, Cảnh Tâm nhìn một lúc, có chút lo lắng hỏi Tần Sâm: “Như vậy có phải sẽ ảnh hưởng lớn đến Chu Nghi Ninh hay không?”

Tần Sâm lãnh đạm nói: “Chuyện này anh cũng đề cập qua, con bé nói không có việc gì, yên tâm đi, nó chịu được.”

Cảnh Tâm ngẫm lại cũng đúng, vào thời điểm lúc trước scandal của cô và Tần Sâm bị phát tán, cũng có rất nhiều suy đoán ác liệt, cho dù là bây giờ cũng vẫn tồn tại. Là một nhân vật của công chúng, không có khả năng làm tất cả mọi người đều vừa lòng, cho dù mình có làm tốt, vẫn có người lựa xương trong trứng gà.

Cảnh Tâm về trang weibo cá nhân của mình, các bình luận bên dưới weibo của mình có xu hướng ngày càng...

“Bình hoa ở cùng một chỗ với Tần Sâm khá lâu rồi đi? Kích động hôn nhau cũng có, chứng cứ ngủ chung hình như cũng có, đừng nói với tôi bọn họ chỉ đơn thuần đáp chẵn nói chuyện phiếm, cực kỳ không tin!”

“Cho nên rốt cuộc khi nào bình hoa mới có thể làm nữ chính?”

“Cho nên rốt cuộc khi nào bình hoa mới có thể làm nữ chính?”

.....

Những bình luận này đều bị xoá.

Cảnh Tâm: "..."

Fandom của cô đúng là vì cô mà hao hết tâm tư nha!

Cảnh Tâm ở trong lòng Tần Sâm xoay mình một chút, quay đầu nhìn anh: "anh cũng thấy đi?"

Tần Sâm miễn cưỡng ừ một tiếng.

Cảnh Tâm đá giày rơi xuống, ngã ở trên đùi anh, ôm cổ anh cười tủm tỉm hỏi: "Cho nên rốt cuộc khi nào em mới được làm nữ chính vậy?"

Tần Sâm nhìn chằm chằm cô, liếm mép cười xấu xa: "Cho nên, chừng nào thì em bắt đầu ngủ?"

Cảnh Tâm: "..."

Người đàn ông này vô cùng xấu xa, quả thực không có thuốc nào cứu được.

Đêm nay Cảnh Tâm không ngủ lại, thừa dịp anh vào nhà vệ sinh, lấy chìa khoá xe lái xe của anh đi.

Tần Sâm cài dây thắt lưng đi ra, cô đã mất dạng, liếc mắt nhìn di động, cười vô cùng lưu manh.

Tâm bảo bối: "Em vẫn nên trở về, tránh cho ở lại đây lại ngược anh."

Tâm bảo bối: "Lần sau."

Người đi rồi mà vẫn còn muốn trêu chọc anh.

Hôm sau đến đoàn làm phim, Cảnh Tâm thay xong quần áo, trợ lý của nhà tạo hình đi đến, chỉnh sửa một chút hoàn chỉnh làm một mỹ nhân cổ điển, giống như từ trong tranh bước ra.

Ánh mắt mọi người sáng ngời, sôi nổi khen ngợi.

“Vốn đang nghĩ khí chất của Cảnh Tâm không phù hợp với phim cổ trang, không nghĩ tới.”

“Đúng vậy, rất thích hợp, bức ảnh trong phim trường này chỉ cần được tung ra, về sau chắc chắn rất nhiều kịch bản phim cổ trang tìm đến cửa.”

“Nữ thần phim cổ trang thế hệ mới!”

Đạo diễn Từ Bình đối với phim cổ trang yêu cầu rất cao, từ trang điểm cho đến trang phục diễn, mỗi một tí ti đều yêu cầu vô cùng khắc nghiệt.

Lúc trước rất nhiều bộ phim cổ trang khuôn mặt diễn viên đều không có một chút hương vị cổ điển nào, đàn ông gì mà mày cong môi đỏ, giống như phong cách cổ điển của Nhật, làm cho người ta thấy như đang đi đóng hề.

IMG

BÌNH HOA GIỚI GIẢI TRÍ

Mạch Ngôn Xuyên
dtv-ebook.com

Chương 39

IMG

Kha Đăng ng ồi trước máy tính, nhìn video hậu trường sáng nay của vừa mới được truyền thông tung ra, Cảnh Tâm một thân quần áo cổ trang im lặng đứng một chỗ, làn váy thướt tha, eo buộc chặt, đường cong trước ngực no đủ xinh đẹp, tóc dài đến thắt lưng, dáng người vô cùng đẹp.

Nhiều năm như vậy còn dạng mỹ nữ gianh ta chưa thấy qua, bây giờ nhìn Cảnh Tâm, có chút không thể dời mắt.

Thư ký gõ cửa đi vào, Kha Đăng ngừng đầu liếc mắt một cái, lãnh đạm hỏi: “Thế nào?”

IMG

Trợ lý thu lại ý cười: “A, đã tìm được ba người, chỉ đều cao dáng người diện mạo ít nhất có bảy phần giống Cảnh tiểu thư, bất quá những người này có phẫu thuật thẩm mỹ hay không thì không biết, đương nhiên mấy người đó cũng không xinh đẹp bằng Cảnh tiểu thư.”

Lần trước sau khi từ đoàn làm phim trở về, Tần tổng bảo anhta tìm thế thân cho Cảnh tiểu thư, lần bạo phát đó của Tần tổng để lại bóng ma vĩnh viễn không thể xóa nhòa trong lòng anhta, từ trước tới giờ anhta chưa bao giờ thấy Tần tổng tức giận như vậy, bây giờ nghĩ lại vẫn thấy sợ, đoán chừng cả đoàn làm phim đều không quên được.

Tần Sâm không đồng ý: “Có thể làm thế thân là được, chỉnh sửa nhan sắc hay không cũng không quan trọng.”

Trợ lý gật đầu: “Ở Cảnh tiểu thư có không ít cảnh phải dùng cáp treo, bất quá phương diện này chỉ số an toàn Hoa Thần luôn làm rất tốt, cho đến bây giờ cũng chưa từng xảy ra chuyện, cái này có thể yên tâm, còn có mấy cảnh diễn cũng có chút nguy hiểm.”

Trợ lý báo cáo từng việc, từ sau việc Tần tổng tức giận nổ tung, về vấn đề kịch bản của Cảnh Tâm, anh cũng không dám nửa phần chậm trễ, có vấn đề gì phải báo cáo đầu tiên.

Trợ lý tiếp tục nói: “Ba thế thân này, chỉ có một người học qua taekwondo, ngoài ra hai người còn lại đều là công nhân yếu tay mền, nhưng các cô gái học qua taekwondo này không muốn diễn thay những cảnh tình cảm mãnh liệt.”

Tần Sâm nhàn nhã tựa lưng vào ghế, cười khẽ một tiếng: “Chuyện này thì cần gì phải do dự, giữ lại hai người không được sao.”

Trợ lý: “... Vâng.”

Hai người phải hai phần tỉ mỉ, lúc trước anh ta không phải lo vấn đề tỉ mỉ này hay sao? Xem ra anh ta đã nghĩ quá nhiều, Tần tổng không thiếu tỉ mỉ, Cảnh tiểu thư cũng không thiếu.

Trợ lý nói tiếp: “Mấy người... diễn viên thế thân kia bây giờ đang ở Hoa Thần, ngài có muốn đến nhìn hay không? Tự mình quyết định?”

Tần Sâm vừa châm điếu thuốc để lên miệng, hút một hơi, đứng lên: “Đi xem.”

Bà cô gái vừa nhìn thấy anh, trên mặt lập tức tươi cười: “Tần tổng.”

Tần Sâm dựa khung cửa gật đầu, ánh mắt lướt qua dừng trên người bà cô, dừng lại ba giây, dời tầm mắt về điếu thuốc trên ngón tay, búng tàn thuốc một cái, xoay người rời đi.

Trợ lý ngây ramột lúc, vội vàng đuổi theo: “Tần tổng?”

Tần Sâm lười biếng mở miệng: “Chọn hai người bên trái đi, giống một chút.”

Cẩn thận tuyển chọn lâu như vậy mới được ba người, Tần tổng nhìn không quá một phút liền quyết định.

Trợ lý: “... Vâng.”

Trợ lại văn phòng, Tần sâm dập tắt điều thuốc, mở hình Cảnh Tâm đã làm tạo hình xong ra xem, khoé miệng cong lên, cùng dự đoán giống nhau.

Mẹ nó thật xinh đẹp, chính là một bình hoa yêu tinh xinh đẹp.

Có chút luyện tiếc khi đem vẻ đẹp của cô công khai trên màn ảnh.

Hôm sau, trang chủ của Hoa Thần tung poster tạo hình của mấy diễn viên trọng yếu trong, giữa trưa sau khi ăn xong cơm ở đoàn làm phim, Cảnh Tâm thấy mấy diễn viên chính đều share, cũng vội vàng share bài viết này.

Hôm qua những bức ảnh phóng viên chụp được đã khiến cho mọi người đều sôi sục, những poster tạo hình này vừa tung ra, cư dân mạng đều hưng phấn!

Mỹ nhân mây liễu thất truyền lâu năm nay đã tái xuất giang hồ Đẹp đến ngơ ngẩn luôn! Rốt cuộc phim cổ trang không còn là mặt nạ nữa! Khi còn sống có thể nhìn thấy tạo hình cổ trang như vậy, cảm động sắp khóc! Về sau toàn bộ phim truyền hình của Hoa Thần tôi đều phải xem xem xem!”

“Nữ thần Chu Duy rốt cuộc cũng tiếp tục đóng phim cổ trang, mừng phát khóc! Nữ Thần của tôi!”

“Bình hoa vô cùng xinh đẹp! Quá bất ngờ, ban đầu còn nghĩ cô ấy đóng phim cổ trang sẽ không hợp, không nghĩ tới, xinh đẹp như vậy!”

“Chỉ cần nhìn nhan sắc của bộ phim này, tôi quyết định phải theo dõi, bình hoa đúng là đẹp đến ngây người! Tớ thành Fan cu ờng rồi! Tớ muốn liếm sạch màn hình!”

Trừ lần đó ra, mọi người còn dừng một chút chú ý trên người Chu Nghi Ninh, trong giới giải trí cô ấy chỉ là một gương mặt xa lạ, mọi người đều nghị luận phỏng đoán thân phận của cô ấy.

Cư dân mạng đã phá thiên vấn đề, nam chính đâu?

“Người biên tập của Hoa Thần có phải viết thiếu cái gì hay không? Vai nam chính của chúng ta đâu? Hoàng đế đâu?”

“Đúng vậy! Tôi cứ thấy là lạ, vai nam chính đâu? Đừng bảo tôi bộ phim này không có nam chính đấy?”

Chiêu này của Hoa Thần rất cao, đây sự tò mò hứng thú của mọi người lên đến đỉnh điểm.

Buổi chiều Tần Sâm rút ra một chút thời gian trống đến thăm trường quay, Cảnh Tâm vừa quay xong cảnh diễn khóc, đôi mắt hờn hờn đứng trước mặt anh, cảm xúc còn chưa thoát ra khỏi vai diễn, sắc mặt cũng không tốt lắm, lớp trang điểm cũng bị lem hết, bộ dáng nhìn đáng thương không chịu được, Tần Sâm bất đắc dĩ véo hai má cô một cái, “Cười một cái cho anh xem nào.”

Cảnh Tâm nặn ra một nụ cười vớ vẩn, mang theo giọng mũi nhỏ giọng nói: “Bây giờ cười cũng không xinh, anh đến không đúng lúc.”

Khoé miệng Tần Sâm cong lên: “Hôm nay diễn tới cảnh gì?”

Cảnh Tâm nói: “Tối nay cũng phải quay phim.”

Gần đây cô còn bận rộn hơn anh.

Tần Sâm vỗ cái ót của cô, hừ hừ một tiếng, không đếm xỉa tới.

Hai người đứng dưới một gốc cây đại thụ, sáng nay đạo diễn cho nhân viên đuổi hết phóng viên ra, còn nhìn xung quanh, mọi người đều đang bận việc, hình như không có người chú ý đến bên này.

Cô kiễng chân, nhanh chóng hôn lên môi anh một cái.

Cảnh Tâm đi trang điểm lại, chuẩn bị quay cảnh tiếp theo.

Phía sau máy theo dõi, Tần Sâm lười biếng ngả người ra trên ghế, khoe miệng hơi cong, nhìn người bên trong.

Trợ lý ở phía sau nhận được một cuộc điện thoại, sắc mặt lập tức thay đổi, đi đến nói nhỏ bên tai Tần Sâm mấy câu: “Tần tổng, đoàn làm phim

Sắc mặt Tần Sâm lập tức thay đổi, xoay người nhìn về phía trợ lý, trầm giọng nói: “Cái gì?”

Trợ lý biết Bố Duệ là cún cưng của Tần tổng, việc Bố Duệ bị thương, bên phía đoàn làm phim đều vô cùng hoảng sợ, Chương đạo diễn gọi điện thoại cho anh ta.

Trợ lý nhìn sắc mặt của anh, thận trọng nói: “Nhân viên không chuẩn bị cho Bố Duệ tốt, dây thừng của Bố Duệ bị chặn lại, thời điểm bị nổ nó chạy không thoát... May mắn khoảng cách cũng không gần lắm, bên kia nói bị thương cũng không nghiêm trọng lắm.”

Mặt Tần Sâm vẫn trầm như trước: “Có ai bị thương không?”

Trợ lý vội vàng nói: “Không có.”

Nếu có người vì chuyện này mà bị thương, vậy thì rất phiền toái, đúng là vô cùng may mắn.

Nhưng Bố Duệ là Tần tổng cho đoàn làm phim mượn, đoàn làm phim không bảo vệ tốt, khuyết điểm này quá lớn, trợ lý đứng bên cạnh đều có thể cảm nhận được sự tức giận trên người anh.

Tần Sâm liếc mắt nhìn Cảnh Tâm đang diễn trong máy theo dõi, anh lạnh lùng nói: “Đặt vé máy bay, tôi muốn đi qua xem tình hình.”

Cảnh Tâm quay xong một cảnh, đi đến bên cạnh Tần Sâm, nhận ra không khí quanh anh có chút lạnh lẽo.

Miệng Tần Sâm thở ra vài ngụm khói, quay đầu nhìn cô.

Không được cô mở miệng, Tần Sâm giơ tay lên, vuốt ve cái ót của cô, có chút khó chịu mở miệng: “Bố Duệ bị thương, anh muốn qua nhìn một chút.”

Trong lòng Cảnh Tâm căng thẳng, vội vàng hỏi: “Hả? sao lại bị thương?”

Tần Sâm giải thích đơn giản vài câu, Cảnh Tâm cả người cũng khẩn trương theo, cô biết tình cảm của Tần Sâm với Bố Duệ, anh rất yêu chú, lại nuôi Bố Duệ lâu như vậy, hơn nữa trước kia Bố Duệ làm nhiệm vụ nên bị thương, không nghĩ tới lần đầu tiên cho đoàn làm phim mượn lại xảy ra chuyện như vậy, chắc chắn trong lòng anh rất khổ sở.

Tần Sâm đi rồi, Chu Nghi Ninh cũng vừa tới phim trường, thấy Cảnh Tâm đắm chiêu ử dột ngấm một chỗ, đi đến gần vỗ vỗ bả vai của cô: “Làm sao vậy? Cãi nhau với anh họ tôi?”

Cảnh Tâm lắc đầu, thở dài nói: “Không có, Bố Duệ ở đoàn làm phim bị thương, anh ấy đã đi sân bay.”

Chu Nghi Ninh ngây ngất một lúc, nói: “Đoàn làm phim này xong rồi.”

Cảnh Tâm: “....”

Vừa lo lắng cho Bố Duệ, vừa mặc niệm thay cho đoàn làm phim...

Đêm đó Tần Sâm tới thành phố C, Bố Duệ ở bệnh viện thú y, đã làm giải phẫu xong, vốn dĩ đang yếu ớt nằm, ngửi được mùi của anh lập tức muốn ngẩng lên, có lẽ đã động miệng vết thương, lại ngao ngao nằm xuống.

Mấy người đạo diễn cùng phó đạo diễn đứng ở một bên, sắc mặt càng ngày càng trắng, trong lòng đều mặc niệm: Xong rồi xong rồi.

Đạo diễn trần trối nhìn trợ lý của Tần Sâm, lần trước làm cho người phụ nữ của Tần tổng bị xé quần áo trước mặt mọi người, lần này lại làm chó của anh bị thương, kiếp sống đạo diễn của ông, một đời huy hoàng, không chừng sẽ bị huỷ trên tay đoàn làm phim này.

Trợ lý vỗ bả vai đạo diễn, tỏ vẻ lực bất tòng tâm.

Phụ nữ và chó, đều là vật trong tim của Tần tổng, đạo diễn đều chạm, anh ta chỉ có thể vì ông mà châm nến.

Tần Sâm đi đến, hạ mắt nhìn Bồ Duệ, hít sâu mấy hơi, sờ đầu Bồ Duệ, trấn an nó.

Bồ Duệ ư ử vài tiếng, yếu ớt liếm tay anh.

Nghe xong bác sĩ nói, Tần Sâm nhú mày càng sâu, quanh thân toả ra khí lạnh khiến cho Bồ Duệ cũng cảm thấy bất an.

Nhìn Bồ Duệ xong, Tần Sâm mới xoay người nhìn về phía đạo diễn, lạnh lùng nói: “Chương đạo diễn, ông làm đạo diễn cũng được mười mấy năm rồi đi? Quay cảnh dùng thuốc nổ cũng không biết đi? Loại sai lầm nhỏ này ông không nên phạm.”

Đạo diễn cũng hiểu được vận số năm nay của mình không được may mắn, chuyện này xảy ra ở đoàn làm phim của ông, ông không có biện pháp thoái thác, chà xát hai tay ngược ngùn nói: “Lần này là lỗi của tôi, giải quyết như thế nào, Tần tổng ngài định đoạt.”

Tần Sâm đang muốn nói chuyện, di động liền vang lên, liếc mắt nhìn màn hình một cái, sắc mặt dịu đi vài phần, đưa ngoài nhận điện thoại.

Cảnh Tâm vội vàng hỏi: “Bồ Duệ không có việc gì chứ?”

Tần Sâm rút điều thuốc ra để trên miệng, Cảnh Tâm nghe thấy tiếng động của chiếc bật lửa, anh nói: “Cũng tạm, không tính là quá nghiêm trọng, đã làm giải phẫu khâu lại, trên người bị bỏng một chút, trong khoảng thời gian này ở lại bệnh viện dưỡng thương.”

Cảnh Tâm nghe vậy liền đau lòng, ôn nhu hỏi: “anh có khỏe không?”

Tần Sâm thản nhiên cười một tiếng, dựa lưng vào tường phun ra vài ngụm khói, thấp giọng nói: “không có việc gì.”

Tần Sâm ngây ngốc ở thành phố C ba ngày, lúc trở về, cũng mang Bố Duệ về theo.

IMG

BÌNH HOA GIỚI GIẢI TRÍ

Mạch Ngôn Xuyên
dtv-ebook.com

Chương 40

IMG

Cảnh Tâm nhớ Tần Sâm nói đợi ngày mai vết thương của Bồ Duệ tốt hơn một chút, sẽ mang nó về.

Về nhà cô đúng thật là có chút xa, Cảnh Tâm nghe theo đề nghị của Chu Nghi Ninh, vừa đến nhà Tần Sâm, cô không kịp chờ đợi lập tức vào bồn tắm ngâm nước nóng nửa giờ, quần áo có chút bẩn thỉu, cô không muốn mặc, liền trực tiếp quần khăn tắm đi ra.

Cô tuyệt đối không nghĩ tới anh về sớm như vậy.

Cảnh Tâm nhìn về phía khoé miệng nhếch lên cười xấu xa của Tần Sâm, bàn tay siết chặt nút buộc khăn tắm lại, khăn tắm bắt đầu quấn từ ngực, dài qua bắp đùi một chút, dưới xương quai xanh tinh xảo làm một khe rãnh thật sâu, quan trọng nhất là, bên trong trống không, bìa nhìn chăm chú như vậy, dường như cả người đều nổi lên một tầng hồng nhạt.

Từ trước đến nay năng lực kiềm chế của Tần Sâm không tệ, tần mắt dời khỏi ngực cô, nhìn mái tóc dài xoã ra của cô, đầu đang nhỏ nước, gương mặt xinh đẹp lên nhìn anh, ánh mắt so với nước còn mềm mại hơn.

Chút thời gian này anh vẫn chờ được, sai bước đi tới, lấy khăn mặt sạch sẽ từ ngăn tủ trong phòng tắm ra, đứng phía sau cô, nhìn cặp chân thẳng tắp thon dài kia, giọng nói khàn khàn: “Lại đây.”

Cảnh Tâm mím môi, bất động.

Khoé miệng Tần Sâm cong lên, đem khăn mặt từ phía sau trùm lên đầu cô, hơi thô lỗ lau mái tóc dài của cô, Cảnh Tâm cứ đứng như vậy để

choanhlau, đầu theo động tác củaaanhmà chuyển động, người đàn ông phía sau càng ngày càng dán vào gầncô, hơi thở ấm áp phả bên taicô.

Tim Cảnh Tâm muốn nhảy ra ngoài.

Tần Sâm ném khăn mặt xuống, từ phía sau ôm lấycô, vùi đầu vào gáycô, từ từ nhắm hai mắt,nhẹnhàng vuốt ve gáycô, dịu dàng hôn xuống.

anhcúi đầunói: “Emthậtsựđãchoanhmộtkinh hỉ.”

khôngnghĩ đến vềnhà liềnthấycô, vẫn là bộ dáng mê người như vậy.

Cảnh Tâmkhôngchịu được nhất chính là cái loại khiêu khích tùy ý này củaaanh, bạnhtrêu chọc cùng hôn đến nhũn cả người ra, hai má đỏ ửng,côđây được coi là tự dâng đến cửa phảikhông?

cônhỏgionói: “Emkhôngbiết tối nayanhvề...”

Tần Sâm cườinhẹ, “Bây giờđãbiết.”

Cả người đột nhiên được bế bổng lên.

Tần Sâm hípmắt nhìncô, cười càng ngày càng xấu xa hơn.

Tim Cảnh Tâm đập nhanh hơn, cuống quýtmộttay túm khăn tắm,mộttay ôm cổanh, đem mặt chôn ở ngựcanh.

Vào phòng ngủ, Tần Sâm ápcôlên cánh cửa dùng sức hôncô, nháy mắt Cảnh Tâm liềnmềm nhũn, khẽ rênmộttiếng, hai tay ôm cổanh, chân dài quăn lên thất lựnganh, khăn tắm tụt xuốngmộtnửa.

Tần Sâm cúi đầu hôn lên xương quai xanh củacô, cườinhẹmộttiếng: “Tim em đập rất nhanh.”

Cảnh Tâm: “....”

anhngẩng đầu, hôn mồmicô, “Nghĩ kỹ chưa?”

Cảnh Tâm cúi đầu dậm một tiếng, sau đó nhỏ giọng hỏi: “Có phải sẽ rất đau không?”

Tần Sâm gật đầu, cắn một ngụm trên vai cô, giọng nói rất thấp rất gọi cảm: “Em nghe lời phối hợp với anh sẽ không đau như vậy đâu.”

Cảnh Tâm không muốn bị đau, cô ôm cổ anh, học cách anh hôn cô hôn lại anh, cắn tai anh.

Tần Sâm chỉ nhỏ một tiếng, mẹ nó đúng là rất đòi mạng!

Trong phòng không bật đèn, ngoài cửa sổ từng trận tiếng sấm, tia chớp ngẫu nhiên chiếu sáng căn phòng tối tăm, ánh sáng lập loè.

Tần Sâm ôm Cảnh Tâm đi vài bước, tiếp đến đặt cô lên chiếc giường mềm mại, tháo khăn tắm ra, toàn thân lộ lồ trước mặt anh, anh vừa nhìn chăm chăm cô vừa cởi quần áo của mình, chậm rãi cởi đồng hồ ra, Cảnh Tâm xấu hổ đến mức nhắm chặt hai mắt, tiếng dây lưng được cởi bỏ, tiếp theo da thịt nóng bỏng của người đàn ông dán vào người cô, hai người trần trụi dán sát vào nhau.

anh hôn lên môi cô, nhỏ giọng hỏi: “không muốn xem hình xăm?”

IMG

anh cười nhẹ, thanh âm lười biếng mãn nguyện: “Được rồi, không làm em.”

Cảnh Tâm ở trong ngực anh cọ cọ tìm một tư thế thoải mái nhất, rất nhanh liền ngủ say.

Tần Sâm cúi đầu nhìn cô, khoé miệng cong lên.

Ngón tay quăn một lọn tóc dài của cô, nếu 4 năm trước anh không lựa chọn hợp tác cùng Phó Cảnh Sâm, có lẽ rất nhiều chuyện sẽ không như vậy, anh không tin số mệnh, nhưng lúc này lại cảm thấy may mắn, lúc

trước đã lựa chọn vô cùng chính xác, đại khái đây chính là cái gọi ở giới u minh, đã định sẵn rồi.

Lúc ấy cô vẫn là một học sinh, quay một tí quảng cáo cùng lên trang bìa một số tạp chí, hai người không quen biết, không có quan hệ.

Biết cô là em gái của Phó Cảnh Sâm anh mới chú ý đến cô bé này, mấy hôm nay các trang mạng và trang nhất của các tạp chí đều ko ngừng trăn trở than phục cô gái này, bộ dáng xinh đẹp, đôi chân vừa dài vừa thẳng, cho dù bên trong giới giải trí mỹ nữ như mây này, cũng vô cùng xinh đẹp, nguyên nhân không được làm nữ chính, anh thấy cũng rất vớ vẩn.

cô đến Hoa Thấn thử vai trong, đó là lần đầu tiên anh thấy cô ở khoảng cách gần như vậy, cô ra sức nói giọng địa phương, vì một vai diễn nhỏ mà cố gắng, không giống thiên kim tiểu thư của Phó gia chút nào, không có chỗ dựa, lại còn bị đủ loại làm khó.

Cũng là lần đó, anh mới biết vai diễn của cô ở Hoa Thấn đã bị thay đổi rất nhiều lần, không phải không thích hợp hay không đủ tư cách.

Vốn chỉ muốn giúp cô một chút, lúc ban đầu cũng không có ý đồ gì, chỉ là tính hanh nhẹn không quen cách làm của ba mẹ cô.

không nghĩ đến ba mẹ cô cố chấp như vậy, anh phải không ít tâm tư, tâm huyết dâng trào đi thăm đoàn làm phim, nhìn cô, càng ngày càng cảm thấy cô bé này thật đáng yêu, đột nhiên trong đầu có ý đồ tiếp cận cô, đem Bồ Duệ đến cho đoàn làm phim mượn.

Mấy năm nay scandal của anh không ít, đầu là phóng viên viết loạn, phụ nữ? Đó là chuyện rất lâu lúc trước, tình cảm cũng là.

cô có diện mạo xuất chúng gia thế tốt, lại vì một vai diễn nhỏ mà lo lắng, lẫn lộn trong giới giải trí lâu như vậy rồi mà một vai nữ chính cũng chưa lấy được, anh biết cô rất thích đóng phim, nhìn ánh mắt cô có thể thấy được loại khát vọng này.

Phó Cảnh Sâm nói về sau Cảnh Tâm lập gia đình, sau khi lập gia đình người nắm quyền trong tay sẽ không còn là ba mẹ nữa, mà là người đàn ông kia.

không do dự, anh muốn lấy được quyền khống chế Cảnh Tâm, anh sẽ không khống chế cô, anh chỉ muốn mang đến cho cô thật nhiều thứ.

Nhưng hình như cô bé kia chỉ coi anh là chỗ dựa vững chắc, muốn cự tuyệt vậy mà vẫn còn sẵn lòng, anh nhìn ra tâm tư này của cô, kỳ thật có chút khó chịu.

May mà, cô nói chuyện tình cảm, được, liềnnói chuyện tình cảm.

Sau đó thì sao? cô từ từ nhìn anh bằng ánh mắt chờ mong hơn, vui mừng hơn, anh hỏi cô nếu không có vai nữ chính cô còn cùng anh không?

cô nói cùng...

Tần Sâm nghĩ đến chuyện lúc trước, nghĩ đến đêm nay, khoé miệng cong lên.

Hơn 7 giờ sáng hôm sau, Tần Sâm theo đồng hồ sinh học ngày thường tỉnh lại, người trong lòng vẫn còn ngủ say, cửa không đóng kín, loáng thoáng nghe thấy tiếng chuông di động kêu ở dưới lầu.

anh vén chăn lên, trằn trọc xuống giường, lấy áo choàng tắm từ tủ quần áo ra khoác vào, xuống lầu.

Là điện thoại di động của Cảnh Tâm kêu.

Tần Sâm cầm di động của cô từ ghế sofa lên, đem chuông báo thức tắt đi, 6 giờ 50 phút, xem ra đã kêu mấy lần rồi.

Sớm như vậy đã phải đi quay phim?

anh xoa tóc ngẩng xuống, gọi điện thoại cho trợ lý, điện thoại vừa kết nối, di động Cảnh Tâm liền vang lên.

anh nói với trợ lý: “Chờ một chút.”

Nghe điện thoại của Cảnh Tâm, phó đạo diễn nói: “Cảnh Tâm, bên này khắp nơi đều là nước, người vệ sinh còn đang quét dọn, buổi sáng không quay phim được, buổi chiều cô hãy đến đi.”

Tần Sâm nghe xong, lãnh đạm trả lời: “Tôi đã biết, tôi sẽ chuyển lời cho cô ấy.”

Phó đạo diễn: “...”

Giọng nói kia là...

Tần tổng?

Cúp điện thoại, phó đạo diễn trừng mắt nhìn di động một lúc, người biên kịch nhìn cô tam một cái: “Làm sao vậy?”

Phó đạo diễn khụ khụ một tiếng: “không có gì, chỉ là vừa rồi gọi điện thoại cho Cảnh Tâm, hình như là Tần tổng nhận, không phải hình như, chính là giọng nói của Tần tổng.”

Nhân viên công tác bên cạnh vừa nghe thấy, lỗ tai lập tức dựng thẳng lên.

Sáng sớm tinh mơ như vậy, Tần tổng nghe điện thoại...

Tần Sâm cúp điện thoại, đem điện thoại di động của mình áp lên tai, lười biếng nói: “không có chuyện gì.”

Lấy điện thoại di động đem lên lầu, trở lại giường đem người ôm vào trong lòng, tiếp theo ngủ bù.

Hơn một giờ sau, Tần Sâm tỉnh, Cảnh Tâm vẫn đang ngủ.

Lúc Cảnh Tâm tỉnh lại đã là 10 giờ, vừa mở mắt đã thấy Tần Sâm ngả dựa vào đầu giường, duỗi một chân ra, chân trượt đến bụng, lộ ra cơ bụng hơi cảm cùng hơn nửa hình xăm, tối hôm qua cô vẫn bị bắt buộc nhìn cái

hình xăm kia, hình xăm từ sườn eo xuống dưới, cho đến địa phương gọi cảm nhất mới ngừng lại, cái hình xăm kia dính sát bụng của cô, tách ra, dán vào, mạnh mẽ lặp lại, cảm thấy vừa then vừa kích thích, anh xấu xa bắt cô cúi đầu nhìn một màn kia.

Nghĩ đến chuyện tối qua, Cảnh Tâm mặt đỏ tim đập, cuối cùng nhìn không được che mặt lại chui vào trong chăn.

Tần Sâm cầm điện thoại di động trả lời email, cảm thấy bên người có động tĩnh, quay đầu qua nhìn, cô bé kia đem cả người mình vùi vào trong chăn.

Cười nhem một tiếng, để để điện thoại di động xuống, đem người từ trong chăn kéo ra, thanh âm lười biếng khàn khàn: “Tỉnh?”

Cảnh Tâm nhỏ giọng nói: “Ừ...”

Đột nhiên nhớ tới sáng nay còn phải quay phim, vội vàng hỏi: “Mấy giờ rồi?”

“10 giờ 40 phút.”

“!!!!”

Thấy cô muốn bò xuống giường, Tần Sâm xoay người chặn cô lại, giữ chặt eo cô lại, cười xấu xa: “Gấp cái gì?”

Cảnh Tâm gấp đến độ ngay cả then thùng cũng không thèm để ý đến nữa, đẩy anh: “Em đã muộn không chỉ hai tiếng! Từ đạo diễn cùng chị Duy Duyệt mắng người.”

Tần Sâm cúi đầu khẽ hôn một cái lên cổ cô, “Phó đạo diễn gọi điện cho em, nói sáng nay không quay.”

Cảnh Tâm run rẩy: “anh gạt người...”

Đột nhiên nghĩ đến khả năng nào đó, cô ớn ớn người trốn anh, “Có phải anh đã nói gì đó với đạo diễn đúng không?”

Tần Sâm lại chống người lên nhìn cô, khoé miệng cong lên: “không có.”

Vốn cũng định làm vậy.

Cảnh Tâm bất động, nhìn chăm chăm anh: “thật sự?”

Tần Sâm cúi đầu ừm một tiếng, ở trong chăn cộm một cái, trải qua chuyện tối qua, Cảnh Tâm đối với vật kia đã rất quen thuộc, đỏ mặt xoay người cầu xin tha thứ: “Đừng mà, còn đau...”

Là rất đau, anh quá mạnh mẽ.

không được xoay loạn giống cái bình hoa yên tĩnh nữa.

Tần Sâm nghiêng người qua một bên, thở ram một hơi.

Cảnh Tâm dịch người đến mép giường nhặt khăn tắm lên, quấn lên người.

Tần Sâm ở đằng sau lười biếng mở miệng: “đi đâu đấy?”

Cảnh Tâm lết xuống giường, “Em xuống dưới lầu lấy quần áo...”

không đợi anh đáp lời, đã xoay người rồi đi.

Trở lại gian phòng tắm dưới lầu một hôm qua, Cảnh Tâm lấy quần áo của mình từ trong tủ ra.

Bộ quần áo này có chút bẩn, nhưng ở đây cô cũng không có quần áo để thay, chỉ có thể chấp nhận mặc lại.

Chờ cô thay quần áo xong đi ra ngoài, Tần Sâm đã thay xong một bộ quần áo thể thao nhàn nhã đứng ngoài cửa, cầm trên tay điện thoại của cô.

Cảnh Tâm vươn tay về phía anh, lấy điện thoại di động của mình.

trên webchat có không ít tin nhắn, trong đó nhiều nhất là Chu Nghi Ninh.

“Bình hoacô có khoẻ không? Tàn phê không?”

“Tối hôm qua thật sự tôi không cố ý rời đi, anh họ đuổi tôi, cô muốn trách tôi thì phải trách anh ấy.”

Cảnh Tâm: “... ”

cô trả lời một cái mỉm cười đi qua.

Cảnh Tâm gọi điện thoại cho tiểu Thất, bảo cô ấy mang một bộ quần áo đến đây.

Tần Sâm vuốt tóc cô: “Đói không?”

Cảnh Tâm gật đầu, vận động quá nhiều, đói không chịu được.

Khoẻ miệng Tần Sâm cong lên: “Đi rửa mặt, đến đây ăn chút gì đó đi.”

Cảnh Tâm âm thầm, ngoan ngoãn đi rửa mặt.

Bữa ăn này lành đặt bên ngoài, Cảnh Tâm ăn khá nhiều, dựa lưng vào ghế thở ramột hơi, cảm thấy đã khôi phục chút nguyên khí.

Lúc này, tiểu Thất mang quần áo đến.

Tiểu Thất đứng ở ngoài cửa, mặt đỏ ửng nhìn Cảnh Tâm, đem quần áo đưa cho cô: “Tôi ở trên xe chờ cô nhé?”

Cảnh Tâm ngẫm một chút: “Ừ, tôi thay quần áo xong sẽ đi ra.”

Tần Sâm nhìn cô: “không cần anh đưa em đi sao?”

Cảnh Tâm mỉm cười lắc đầu: “không cần, anh cũng phải đến công ty, bây giờ em có trợ lý, cô ấy đưa em đi cho tiện.”

Tần Sâm châm điếu thuốc, hút thuốc cười xấu xa một tiếng: “anh thấy em rất mệt mỏi, buổi chiều còn có sức mà quay phim sao?”

Mặt Cảnh Tâm đỏ lên, nhỏ giọng nói: “Vậy cũng muốn quay phim.”

Tần Sâm không nói gì, kéo cô vào trong lòng.

Cảnh Tâm ngẩng đầu nhìn anh, hỏi một vấn đề cô vẫn để bụng:
“Nhà anh lúc nào thì đã có cái kia rồi?”

Tần Sâm cố ý hỏi: “Cái gì?”

Cảnh Tâm dậm chân: “Áo mưa.”

Khoé miệng Tần Sâm cong lên, “Sau lần anh ở nhà em về vài ngày thì phải.”

Cảnh Tâm: “...”

Người đàn ông xấu xa, nói muốn chuẩn bị li hôn thật sự chuẩn bị, cũng nghiêm túc quá đi mà.

Cảnh Tâm đi đến phim trường, Tần Sâm về Hoa Thôn, hai người đã hẹn tối nay đến bệnh viện thăm Bố Duệ.

Tần Sâm vừa đến công ty, trợ lý lập tức đến báo cáo với anh: “Tần tổng, hai diễn viên của bị Tinh Vũ cướp đi rồi.”

Tần Sâm dừng bước chân lại, hít một hơi thật sâu, lạnh giọng nói: “Cướp ai?”

Trợ lý nói: “Viên Dĩnh cùng Khương Hạo, lúc trước bọn họ muốn kéo Quý Đông Dương qua, không thành, sau đó thử từng người một, cuối cùng lôi kéo được hai người này đi, tiền vi phạm hợp đồng cũng do Tinh Vũ bồi thường, nghe nói bên kia trả thù lao gấp ba, bây giờ phải làm sao?”

Tần Sâm cười lạnh một tiếng: “Thích cướp người thì cứ để bọn họ cướp đi, có thể bị lôi kéo người như vậy Hoa Thôn cũng không cần giữ lại làm gì, đem hai người kia xếp vào sổ đen.”

IMG

BÌNH HOA GIỚI GIẢI TRÍ

Mạch Ngôn Xuyên
dtv-ebook.com

Chương 41

IMG

Cảnh Tâm âm thầm, tâm đột nhiên mềm nhũn, Tần Sâm cũng chưa từng đề cập qua việc này với cô.

Thẩm Gia cười cười, có chút cảm khái: “Ai, chị dẫn dắt em nhiều năm như vậy, cuối cùng cũng sắp khổ tận cam lai, em nhanh cướp cho chị vai nữ chính về, chị cũng được coi là viên mãn.”

Cảnh Tâm nghĩ đến chuyện tối qua, sắc mặt đỏ ửng, “Sắp rồi...”

Thẩm Gia nhướn mày, thấp giọng hỏi: “đã bắt ngủ?”

Cảnh Tâm liếc mắt trừng cô ấy một cái: “không nói khó nghe như vậy được không? Em cùng anh ấy là người yêu.”

Thẩm Gia cười vài tiếng, không nói gì nữa, thông báo chút chuyện công việc.

Thảo luận công việc xong, Cảnh Tâm phải đi về, Thẩm Gia hất cằm: “Mấy cái đồ kia em định xử lý thế nào?”

Cảnh Tâm nói: “Tuỳ chị, dù sao em cũng không cần.”

Sau khi lên xe, tiểu Thất hỏi: “Chúng ta đi đâu?”

Cảnh Tâm nghĩ một chút: “Đến Hoa Thàn đi.”

Đến Hoa Thàn vừa đúng lúc 5 giờ chiều, Cảnh Tâm không biết chính xác văn phòng của Tần Sâm ở đâu, đành phải gọi điện thoại cho anh.

Trợ lý của Tần Sâm xuống đón cô, mỉm cười nói: “Cảnh tiểu thư, Tần tổng đang họp, tôi mang cô đến phòng làm việc của anh ấy trước.”

Cảnh Tâm sửng sốt: “... Họp có thể nhận điện thoại sao?”

Trợ lý mỉm cười: “Tần tổng có thể.”

Cảnh Tâm: “...”

Trợ lý đưa cô đến tầng lầu làm việc của Tần Sâm, Cảnh Tâm vừa thấy, thật đúng là rất nhiều cô gái nhỏ, một đám đầu nhìn trộm cô.

Phòng làm việc của Tần Sâm rất lớn, cùng với văn phòng của anh ta cô không sai biệt lắm, màu sắc trang nhã, thương nhân, bất quá cách bài trí dựa vào tính cách rất nhiều, rất giống phong cách của anh.

Cảnh Tâm lắc lư bên trong phòng làm việc của anh, bên ngoài đang bắt quái khí thế ngất trời.

“Ai nha bình hoa đến thăm, cảm giác mặt lại nở hoa rồi, mỗi ngày gặp Tần tổng, bây giờ lại thấy cô ấy, tôi lại nghĩ tới lần kích động hôn nhau bị chụp lén trước.”

“Thấy cặp chân kia không? Nếu chân tôi cũng thẳng như vậy thì tốt rồi! Nghen nói Tần tổng cuồn cuộn chân.”

“Người ta là bình hoa vừa có nhan sắc vừa có chân được không? Lúc trước ảnh hậu trường phim cổ trang bị tung ra, cảm giác so với nữ thần Chu Duy còn có hương vị hơn, tôi bây giờ là fan của cô ấy.”

“Tôi đã sớm biết như vậy rồi được không?! Từ sau khi nhìn tấm ảnh kích động hôn nhau.”

....

Tần Sâm đẩy cửa văn phòng ra, Cảnh Tâm đang dựa vào tường lướt weibo, cô mặc sơ mi trắng đơn giản cùng chân váy ngắn, hai chân khép lại, đứng nghiêm..

Nghiêng đầu nhìn về phía anh, cười cười: “anh hợp xong rồi?”

Khoé miệng Tần Sâm cong lên, đi về phía cô, hai tay nắm chặt eo cô xách người thẳng trên bàn làm việc, cúi đầu hôn cô.

Ồ... Đùng vừa đến đã hôn môi mà, Cảnh Tâm đẩy anh ra, anh càng dùng sức hôn, mút môi của cô, cho đến khi cô chạm rãi nhắm mắt lại.

IMG

Về mặt Tần Sâm nhàn nhã lùi lại phía sau, “sẽ không, so với ba em, ba anh mắng chửi người còn kinh hơn nhiều.”

Mấy năm anh ngỗ ngược, ba anh không ít lần còn động thủ.

Cảnh Tâm sửng sốt, được rồi, cô đã quên trước kia anh chính là thiếu niên bất lương.

Tần Sâm vừa muốn tiếp tục, Cảnh Tâm lại nói: “Ừm, em cảm thấy chuyện này phải nói một tiếng với anh, Kha Đăng tặng cho em rất nhiều lễ vật, ở công ty bên kia.”

Cố tình không cho anh xử lý công việc mà.

Tần Sâm đem văn kiện đẩy ra, đứng lên túm cô đến trước mặt, hai tay chống lên bàn làm việc, đem cô khống chế trong phạm vi hẹp, khoé miệng hơi nhếch lên: “Còn gì nữa?”

Cảnh Tâm cắn môi một cái, cúi đầu nhỏ giọng nói: “Em ghét anh ta.”

Tần Sâm xoa xoa tóc cô, không chút để ý nói: “Lần trước anh dạy em thuật phòng thân còn nhớ không?”

Cảnh Tâm gật đầu: “Nhớ rồi.”

anh kéo cô đi đến trước bàn làm việc, “Thử xem.”

Cảnh Tâm xê dịch chân, bấp đúi vẫn mỗi như,côđáanhmộtcái:
“anhkhônglàm việc sao? Vậy chúng tađixem Bố Duệđi!”

Tần Sâm có chút bất đắc dĩ cười cười, tắt máy tínhđi, cầnm chìa khoá xe,
“đithôi.”

Cảnh Tâm lập tức cười vớianh.

Hai ngườiđira khỏi văn phòng, mọi người đầng loạt nhìn vềphía bọn họ.

Tần Sâm thản nhiên nhìn lướt qua, mọi người lại cúi đầi,anhôm Cảnh Tâmđi.

Tới bệnh viện, Cảnh Tâm có chút khẩntương, Tần Sâm ôm lấycôđivào.

Bố Duệ ngửi được mùi của hai người, nó hầi phục khá tốt,đăcó thể ngầi,đangthè lưỡihà hơi, ánh mắt đen bóng hưng phấn nhìn hai người.

Cảnh Tâm thấy nó như vậy,nhệnhàng thở ra,điqua sờ đầi nó,nhỏgiọngnói: “Bố Duệ, tao đến thăm mày.”

Bố Duệ liếm taycô, ngaomộttiếng.

Cảnh Tâm nghiêng đầi nhìn vết thương của nó, có chỗ lông bị thiêu trụi, lộ ra thịt màu hầng hầng, có chỗđăkết vảy, bụng bị tổn thương chỗ to chỗnhỏ, nghiêm trọng nhất là chân sau.

Tần Sâm thấyckhuôn mặtnhỏhắn củacônhắnlại, thuận tay nhéo hai cái mácô: “khôngcó việc gì,mộthời gian nữa có thể khôiphục.”

Cảnh Tâm cau mày: “Vậy lôngtrênngười nó có thể dài lại đượckhông?”

Tần Sâm hạ mắt, “Chắc là có thể.”

Cảnh Tâm đau lòng vuốt ve Bố Duệ,nhỏgiọng oán giận: “Đoàn làm phim bên kia sao lại làm ănkhôngcẩn thận như vậy, may mắn Bố

Duệ không sao, cũng không có người bị thương, nếu không sẽ ảnh hưởng rất lớn đến Hoa Thần.”

Chuyện này bây giờ còn đang trong giai đoạn đi đầu tra, rốt cuộc là ngoài ý muốn hay là, anh phải tra cho ra.

Ở bệnh viện ngay người hơn 20 phút, di động Cảnh Tâm liên vang lên.

Cô đi ra một chỗ nghe điện thoại: “Mẹ, có chuyện gì vậy?”

Cảnh Lam Chi cười cười: “không có chuyện gì, chỉ là muốn gọi con về ăn bữa cơm.”

Cảnh Tâm nghĩ một chút mấy ngày nay cô đã không về nhà, cô quay đầu nhìn Tần Sâm, Tần Sâm dưới sự chỉ dẫn của bác sĩ đang bôi thuốc cho Bố Duệ, tấm lưng rộng lớn thon dài tạo thành một độ cong đẹp mắt, cô biết giấu sau lớp áo sơ mi kia chính là cơ bắp mạnh mẽ, nhìn bóng lưng anh, nhếch nhếch không được nở nụ cười.

Đàn ông yêu chó đẹp trai nhất!

Người đàn ông của cô đẹp trai nhất!

Cảnh Tâm nói vào trong điện thoại: “Hai ngày nữa con sẽ về”

Cảnh Lam Chi bên kia dừng một chút, nhỏ giọng nói: “Bảo bối, con nó thật đi, con không phải thật sự thích Tần Sâm chứ?”

Cảnh Tâm nói: “Đúng vậy, lúc trước con đã nói qua.”

Cảnh Lam Chi nhíu mày, Cảnh Tâm nghe thấy Bố Duệ ngao ngao ô ô vài tiếng, chắc là đau, trong lòng căng thẳng, vội vàng nói: “Mẹ, con có việc cúp trước nha, bye bye.”

Cảnh Tâm chạy vào, Tần Sâm đang xoa đầu Bố Duệ, nó đã không kêu nữa.

Chuyện tiếp theo bác sĩ xử lý, Tần Sâm nhíu mày nhìn, Cảnh Tâm ngẩng đầu nhìn anh một cái, nghĩ một chút, lôi kéo anh ra ngoài.

Ngồi ra vào bệnh viện thú y không nhiều lần, hai người diện mạo xuất chúng ở trong bệnh viện lại hai vòng, đã có người nhận ra Cảnh Tâm, xì xào bàn tán: “A, là Cảnh Tâm!”

Cảnh Tâm đang định quay đầu, đột nhiên một con Labrador từ bên cạnh nhào lên, Tần Sâm tay mất lạnh lẽo kéo vào một bên, dùng thân mình chắn.

Hai chân trước của con Labrador liền nhào lên lưng Tần Sâm, lưu lại hai cái dấu chân.

Chủ nhân của con chó đó vội vàng cầm sợi dây lại, giữ chặt đầu dây nhìn bọn họ xin lỗi: “thật sự có lỗi, tôi lỡ làm một chút, con chó này thích nhất là vồ mỹ nữ.”

Cảnh Tâm: “...”

Tần Sâm thản nhiên nhìn người trước mặt, “Muốn làm gì?”

Cảnh Tâm lúc này mới nhớ ra, đây là một trong những phù rể lần đó, cô chỉ nhớ mấy người cùng ăn khuya với mình là Chu Thân Tần Ninh cùng Nhạc Minh, người đàn ông trước mặt này cô đã quên mất tên là gì rồi.

Người đàn ông kia khụ khụ ho khan vài tiếng: “anh Sâm, thật sự không cố ý mà.”

Tần Sâm nhìn cậu ta một cái, “Lần sau trông chừng tốt một chút.”

“Được được được, nhất định sẽ trông thật kỹ.”

Từ bệnh viện đi ra, hai người vào một nhà hàng gần đó ăn cơm, lúc trưa Cảnh Tâm ăn khá nhiều, lúc này thời tiết nóng nực khẩu vị của cô cũng không tốt, ăn cũng không nhiều lắm.

Tần Sâm nhìn vào đĩa của cô, “Ăn nhiều một chút.”

Cảnh Tâm lắc đầu: “Em no rồi.”

Tần Sâm cười xấu xa nhìn cô: “Em rất gầy.”

Cảnh Tâm cúi đầu nhìn mình một lượt: “Có sao?”

cô vẫn cảm thấy mình duy trì dáng người rất khá, không béo, cũng không quá gầy.

“Béo thêm một chút xúc cảm sẽ rất tốt.”

“...”

cô cũng không phải không có ngực!

Cơm nước xong, Tần Sâm mang cô về nhà mình, Cảnh Tâm cảm thấy nếu cứ tiếp tục như vậy, bọn họ rất nhanh sẽ chuyển thành ở chung.

Khoẻ miệng Tần Sâm cong lên: “Khoảng cách từ đoàn làm phim đến bên này không phải gần hơn sao? Thời gian này em ở đây đi, sẽ tiện hơn.”

Cảnh Tâm rất muốn nói, đây là tiện cho anh đi?!

Tần Sâm tắm xong trực tiếp quấn khăn tắm đũa, một phần của hình xăm giấu dưới khăn tắm, Cảnh Tâm tắm xong trước, đang ôm chăn lướt weibo, ngừng đầu liếc nhìn một cái, đầu ngón chân quẹt vào phía bên trong, cô bây giờ vừa nhìn thấy hình xăm liền bắt đầu khẩn trương.

Lúc này, di động của Tần Sâm vang lên.

anh vừa lau tóc vừa cầm di động đi ra ban công.

Ánh mắt Cảnh Tâm nhìn theo anh.

Thân hình cao lớn của người đàn ông nhàn nhã lười biếng dựa vào lan can, cơ bắp ở lưng chuyển động theo động tác của tay anh, mạnh mẽ lại cứng rắn, gợi cảm không chịu được.

Cảnh Tâm thấy anh không biết lấy từ đâu ra hộp thuốc lá, châm, sương khói lượn lờ.

Người đàn ông này... Sao chỗ nào cũng đều có thuốc lá vậy!

cô bò xuống giường, chân trần đi qua.

“Cậu nói nhân viên phụ trách trông coi Bố Duệ đã đi rồi?”

“... ”

“không nhớ lúc trước tôi đã nói hay sao, trước khi sự việc được làm rõ không được thả người đi hay sao?”

“... ..”

Thanh âm của anh trầm lãnh giận giữ.

IMG

BÌNH HOA GIỚI GIẢI TRÍ

Mạch Ngôn Xuyên

dtv-ebook.com

Chương 42

IMG

Trong cả quá trình, Cảnh Tâm rất cuộc biết anh muốn dạy cô cái gì, cả người cô ần nhũn không chút sức lực, quả thực là phối hợp cao độ để thỏa mãn anh.

.....

Tám giờ sáng hôm sau, Cảnh Tâm là bị đói làm tỉnh, cô chưa từng trải qua loại chuyện này.

Tần Sâm đã dậy, ăn mặc chỉnh tề, hai tay chống lên giường, khom người nhìn cô, Cảnh Tâm xoay người, lưu lại cho anh một bóng lưng.

Khoé miệng Tần Sâm cong lên, mạnh mẽ đem chân xốc lên, Cảnh Tâm oa oa kêu to, giận đỏ mặt: “anh khốn kiếp!”

Còn có thể mắng chửi người. Tần Sâm nhướn mày, lãnh đạm nhắc nhở cô: “9 giờ sáng hôm nay em phải đến đoàn làm phim.”

Cảnh Tâm ôm chăn trùm anh, Tần Sâm biết cô thẹn thùng, không đùa cô nữa, lấy áo choàng tắm từ trong tủ ra ném qua, chồm ngay trên giường.

Cảnh Tâm: “...”

Kéo áo choàng xuống dưới, anh đã đưa đến cửa.

Cảnh Tâm xuống giường, hai chân thiếu chút nữa không đứng nổi, cô sửa soạn cho mình xong thì đã 8 rưỡi, vội vàng xuống lầu, đứng trước bàn ăn

nhìn Tần Sâm, “Em không cần đâu, đi đoàn làm phim trước đây.”

Tần Sâm túm chặt cô, đem một túi sandwich đã gói kỹ nhét vào tay cô, “Cần lên xe ăn.”

Cảnh Tâm nhìn nhanh một cái, gạt đầu, vội vàng đổi giày, trợ lý tiểu Thất của cô đã chờ ngoài cửa.

Đến đoàn làm phim, thời gian vừa vặn.

Cảnh Tâm thay quần áo xong ngồi trước gương trang điểm, thợ trang điểm vén mái tóc dài của cô lên, thoáng thấy trên gáy trắng nõn của cô có rất nhiều ấn ký màu hồng, mặt đỏ lên, Cảnh Tâm ở trong gương nhìn thấy cô ấy có chút động tác quái dị, có chút kỳ quái: “Làm sao vậy?”

Đầu là người trưởng thành, thợ trang điểm ho khan vài tiếng: “Không có gì, chỉ là sau gáy cô có chút vết màu hồng.”

Cảnh Tâm có chút xấu hổ cúi đầu, “Vậy cô giúp tôi che một chút.”

Thợ trang điểm cười cười: “Được.”

Cảnh Tâm trang điểm xong đi ra ngoài chờ quay phim, thợ trang điểm không cần nữa rồi, đi theo mọi người bắt quái, “Xem ra Cảnh Tâm cùng Tần tổng tình cảm vô cùng ngọt ngào nha, ngày hôm qua không phải thấy phó đạo diễn nói, buổi sáng gọi điện qua là Tần tổng nhận.”

“Lúc trước trên mạng có rất nhiều người nói Cảnh Tâm vì vai nữ chính nên mới ở chung một chỗ với Tần tổng, bây giờ nhân vật này cũng là Tần Sâm cấp cho, đầu nói Cảnh Tâm xem Tần Sâm là kim chủ là núi dựa, không phải thật sao?”

“Cho dù thế thì sao? Người ta bây giờ ở chung một chỗ rất tốt, Tần tổng đẹp trai như vậy, bộ dáng Cảnh Tâm xinh đẹp như thế, hai người đâu không thiết thòi.”

“không phải tôi nói đâu, đáng người Tần tổng... thật đúng là làm cho người ta không chịu nổi, so với người mẫu nam trong tạp chí còn hoàn hảo hơn!”

.....

Tần Sâm trở lại công ty, trợ lý đem chuyện chưa nói xong tới qua tiếp tục báo cáo: “Tần tổng người kia đã rời khỏi đoàn làm phim, tiền lương cũng không cần, không biết là do sợ bị trừng phạt, hay là do đã động tay động chân nên không dám tiếp tục ở lại đoàn làm phim.”

Tần Sâm ngồi xuống dựa vào ghế, trầm mặc một lúc, “Thông báo cho các đoàn làm phim, chú ý các cảnh diễn nguy hiểm nhiều hơn một chút, đừng gây rắc rối, đem hậu quả nói cho bọn họ.”

Trợ lý gật đầu: “Vâng.”

IMG

Sắc mặt Kha Đăng thay đổi mãnh liệt, rất nhanh khôi phục như thường, cho tới bây giờ không dám ở trước mặt anh ta nói những lời này, anh ta lạnh lùng cười: “Cảnh tiểu thư nói như vậy có phải rất không cho tôi mặt mũi?”

Đàn ông thành thực ổn trọng như anh ta, bao nhiêu phụ nữ muốn bỏ nhà vào.

Cảnh Tâm mím môi: “Tôi chỉ ăn ngay nói thật.”

Còn nhìn sắc mặt Kha Đăng nháy mắt liên tục thay đổi, bình tĩnh nói: “Tôi còn có việc, đi trước.”

Cảnh Tâm rất nhanh liên tục đi về phía trước, vào trong xe của mình, khởi động xe nhanh chóng rời đi.

Kha Đăng đứng im tại chỗ, nhìn xe của cô rời đi, chậm rãi gọi lên một chút ý cười.

Cảnh Tâm trở lại Phó gia, bác giúp việc đang chuẩn bị cơm chiêu, Cảnh Lam Chi từ trên lầu đi xuống, Cảnh Tâm cười với bà, ngọt ngào gọi một tiếng: “Mẹ.”

Cảnh Lam Chi có chút bất đắc dĩ sờ đầu cô, kéo công tử xuống ghế sofa: “Sao lại gầy thế này.”

Cảnh Tâm vội vàng phản bác: “Đâu có!”

Gần đây quay phim có chút mệt mỏi, còn phải ứng phó với nhu cầu của Tần Sâm, hình như có chút gầy.

Cảnh Lam Chi hỏi cô: “Gần đây quay phim rất mệt sao?”

Cảnh Tâm lắc đầu: “không có, rất vui vẻ.”

Cảnh Lam Chi nhìn cô một lúc, sau đó nói: “Bảo bối, con không phải ở chung với Tần Sâm chứ?”

Cảnh Tâm ngây ngốc một lúc, sắc mặt ửng đỏ, không có trả lời ngay.

Cảnh Lam Chi nhìn bộ dạng này của cô lần nữa, bà vỗ vỗ mu bàn tay của Cảnh Tâm, không vui nói: “Bảo vệ bên kia mấy ngày nay đâu không thấy con về nhà, mấy hôm trước gọi điện cho con là muốn hỏi chuyện này, con cái đứnh này mẹ chưa nói xong đã vội cúp điện thoại, ba với mẹ còn chưa đồng ý cho con qua lại với Tần Sâm, con sao lại... Sao lại sống chung với cậu ta? Con với cậu ta mới quen biết bao lâu? Con đủ hiểu nó sao? Sao có thể tùy tiện như vậy!”

Dù sao cũng là mẹ của mình, Cảnh Tâm bị bà hỏi như vậy mặt có chút đỏ, cô phản bác nói: “Con đâu có tùy tiện! Con là người trưởng thành, chuyện gì có thể làm chuyện gì không, trong lòng con rất rõ, mẹ, người đừng nói con như vậy, có người nào lại nói con gái mình như vậy.”

Cô có chút tức giận, quay đầu sang một bên, “Ba mẹ không thích Tần Sâm, không phải vì anh ấy đối nghịch với hai người hay sao? Nếu anh ấy

nghe lời hai người, ở cùng một phe với hai người, ba mẹ còn có thể như vậy sao?”

Phó Khải Minh cùng Phó Cảnh Sâm đi vào nhà, vừa đúng lúc nghe thấy lời này của Cảnh Tâm.

Phó Khải Minh nhíu mày, Phó Cảnh Sâm thì sắc mặt tự nhiên đi vào.

Cảnh Tâm vừa thấy Phó Cảnh Sâm giống như đã tìm được cứu tinh của mình, vội vàng đứng lên đi đến bên cạnh anh, ôm lấy cánh tay anh làm nũng, “anh, anh và Tần Sâm đã quen biết một thời gian dài, anh giúp em nói đi.”

Phó Cảnh Sâm xoa nhẹ đầu cô, nhìn về phía Cảnh Lam Chi, lãnh đạm nói: “Tần Sâm không có vấn đề gì, có vấn đề là hai người.”

Cảnh Tâm: “....”

anh trai cô đúng là cái gì cũng dám nói.

Sắc mặt Cảnh Lam Chi cùng Phó Khải Minh đều biến đổi, Cảnh Tâm nhìn hai người, cảm giác rất không ổn, đúng lúc này bác giúp việc gọi vào ăn cơm.

Phó Khải Minh nhìn nhanh hai người, “Ăn cơm trước đi.”

.....

Buổi tối về nhà, Cảnh Tâm gọi điện thoại cho Tần Sâm, lúc này Tần Sâm vừa bị Chu Nghi Ninh kéo đến bên bàn mặt chực, gần đây Chu Nghi Ninh thua rất thảm, cô vất vả ngóng trông Tần Sâm về Tần gia báo thù cho mình, ai biết anh thắng hai ván liền ném bài lại cho cô, cần đi động đũa ngoài ban công.

Chu Nghi Ninh đành phải tự mình chơi, nhìn thoáng qua bài mình, “Mẹ kiếp, bài gì mà dở như vậy!”

Mẹ Tần thấy con trai đi rồi, vô cùng cao hứng, “không sao, cháu vừa thắng hai ván rồi còn gì!”

Chu Nghi Ninh bữu môi, “Được rồi, mấy ngày nữa cháu cũng phải quay phim, mọi lần thiếu một người chơi cùng.”

Nhắc tới chuyện này, mẹ Tần có chút ưu sầu thở dài.

trên miệng Tần Sâm còn đang ngậm điều thuốc lá, lười biếng nói: “Muốn anh đến đón em về sao?”

Cảnh Tâm yên lặng liếc mắt, sau đó nói: “không cần, tối nay em ở nhà, anh đang làm gì vậy?”

Khoé miệng Tần Sâm cong lên: “Vừa xong anh chơi mạt chược.”

Cảnh Tâm âm thầm nói: “anh còn chưa dạy em chơi mạt chược đâu.”

Tần Sâm quay đầu nhìn phòng khách, cười cười: “Lần sau mang em đến đây chơi.”

Cảnh Tâm có chút hâm mộ: “Nhà anh có phải vô cùng náo nhiệt hay không?”

Cảm thấy anh và cô không giống nhau, anh rất nhiều bạn bè, họ hàng cũng rất nhiều, nghe Chu Nghi Ninh nói qua, những phù rể lần trước đầu cùng lớn lên trong một đại viện.

anh cười: “Vô cùng náo nhiệt, muốn đến không?”

Cảnh Tâm có chút xao động, bất quá gần đây cô phải quay phim, hai ngày sau phải đến Hoàn Kiếm, nghe Từ đạo diễn nói, đến lúc đó nam chính cũng sẽ tiến vào đoàn làm phim, tiến độ quay phim của cả đoàn sẽ nhanh hơn, hai tháng sau chắc cô sẽ rất bận.

cô thật thà nói: “Muốn... Lần sau em sẽ cùng về với anh.”

Tần Sâm cười nhẹ: “Được.”

Hai người nói chuyện một lúc, Cảnh Tâm nghe thấy Chu Nghi Ninh bên kia gào to: “anh họ! Em van anh! Mau tới cứu em!”

Cảnh Tâm ngây ramộtlúc, vội vàng thúc giụcanh:
“anhmaudigiúpccôấyđi, hai ngày trước em thấy ti ền trong túi xách củacôấyđãsắp hết.”

Tần Sâm nhìn vềphía bên kia, ngườiitrên bàn mặt chượcđãthay đổi, Chu Thân cùng Tần Ninhkhôngbiết đến đây từ bao giờ, hai người này rất hư hỏng, thường xuyên kết bè chĩnh người khác, Chu Nghi Ninhrõ ràng bị bắt nạt.

Cúp điện thoại, Tần Sâmđiqua, Chu Nghi Ninh vội vàng nhường chỗ choanh.

Chu Thân cùng Tần Ninh ở dưới gầm bàn đạp nhaumộtcurốc.

Tần Sâm liếc mắt nhìn bọn họmột cái: “khôngchơithìcútđi.”

Chu Thân vội vàngnói: “Chơi chơi chơi, đúng r ồi,anhSâm, saohanlạikhôngmang Cảnh Tâm cùng đến đây.”

Mẹ Tần lúc này mới nhìn vềphíaanh: “Đúng vậy, tiểu Sâm, lúc trước connóimuốn mang con bé đến đây chơi mặt chược với mẹ mà.”

“L ần sau mangcôấy đến.” Tần Sâm tìm bài, liếc mắt nhìn Chu Thânmột cái: “Cậunói quá nhi ều.”

Chu Thân lập tức ngậm miệng.

Tối nay chơi xongđãkhá muộn, Tần Sâm trực tiếp ngủ luôn ở đây, tắm rửa xongđangởtrênban công hút thuốc, nhìn thấy Chu Thân lén lút lôi kéo Chu Nghi Ninh đến bên cạnh xe,anhthờ ơ nhìn vài l ần, dập tắt tàn thuốc, xoay ngườiđivềphòng.

IMG

BÌNH HOA GIỚI GIẢI TRÍ

Mạch Ngôn Xuyên
dtv-ebook.com

Chương 43

 IMG

Cảnh Tâm amộttiếng: “Vậythìthôi, em hẹn Chu Nghi Ninh cùng nhau ăn.”

Khoé miệng Tần Sâm cong lên: “Được, buổi tối về sẽ ăn thường cho em.”

Lời này ám chỉ...

Cảnh Tâm vội vàng nói: “không cần, cảm ơn!”

Cảnh Tâm gọi điện thoại cho Chu Nghi Ninh, Chu Nghi Ninh có chút hưng phấn nói: “Tôi đang ở Thời Quang truy cập thông tin, anh họ giới thiệu công ty quản lý cho tôi, tôi vừa gặp mặt người đại diện về bất ngờ tôi cũng làm một nghệ sĩ có người đại diện.”

Trách không được hôm nay đến đoàn làm phim không gặp cô ấy.

Bây giờ Cảnh Tâm vẫn có chút khó tin, Chu Nghi Ninh không phải đi trốn hôn hay sao? Như thế nào lại tiến vào giới giải trí?

cô hỏi: “cô xác định muốn vào cái vòng luẩn quẩn này sao?”

Chu Nghi Ninh nói: “Đúng vậy, ít nhất bây giờ tôi muốn, dù sao một ngày nào đó không muốn lẫn lộn trong cái giới này nữa thì rút lui là được, không ảnh hưởng.”

Cảnh Tâm cười cười: “Buổi tối tôi mời ăn cơm.”

Chu Nghi Ninh vui vẻ nói: “Tốt tốt.”

Hai người hẹn nhau ở một nhà hàng Nhật, trước khi ra cửa Cảnh Tâm nhét một cái khẩu trang vào trong túi, lái xe đến bên kia vừa đúng 6 giờ rưỡi, Chu Nghi Ninh đã ở trong phòng bao.

Cảnh Tâm ngồi xuống đối diện cô ấy, lúc này mới hỏi: “Người đại diện của cô là ai?”

Chu Nghi Ninh nở nụ cười: “Vạn Vi, hình như rất lợi hại, nghe nói trước kia là người đại diện của Chu Duy.”

Cảnh Tâm gật đầu: “Ừ, rất lợi hại, là kim bài trong giới người đại diện đấy!”

Hai người ăn được một lát, Cảnh Tâm nở nụ cười: “anh Đông cũng là nghệ sĩ của Thời Quang truyền thông, cô cũng biết đấy?”

Chu Nghi Ninh liếc mắt nhìn cô một cái: “Tôi mới không thèm để ý anh ta là người của công ty nào, tôi lại không ghen tuông anh ta, đúng rồi, sao lúc trước cô không ký với Thời Quang truyền thông vậy?”

Cảnh Tâm bất đắc dĩ thở dài: “Ông chủ của Thời Quang truyền thông khi đó có quen biết với nhà chúng tôi, ba mẹ sợ công ty sẽ ưu ái tôi, liền cho tôi ký với Quang Ảnh.”

Chu Nghi Ninh chắc chắn nói: “Ba mẹ cô cũng quá --, so với ba mẹ tôi còn lợi hại hơn, thật sự bị thảm.”

Cảnh Tâm nháy mắt cười với cô ấy: “không sao, bây giờ không phải tôi có anh họ của cô rồi sao.”

Hai người bây giờ đều ôm chung một cái đùi, liếc mắt nhìn nhau một cái, cùng lúc cười ầm lên.

Cơm nước xong, Chu Nghi Ninh kéo Cảnh Tâm đi dạo phố, cũng một thời gian dài Cảnh Tâm không đi dạo phố rồi, cô đeo khẩu trang, hỏi Chu Nghi

Ninh: “Như vậy chắc là không nhận ra phải không?”

IMG

Cảnh Tâm cười một tiếng: “cô cũng đừng suốt ngày chơi mạt chược, có thời gian thì học thuộc lời thoại đi, không mấy hôm nữa cô quay phim, đến lúc đó lại đứng ngây ra.”

“Tôi biết rồi, tôi có học lời thoại, cam đoan sẽ không làm mất mặt anh họ đâu.”

....

Lúc Cảnh Tâm về biệt thự của Tần Sâm vẫn chưa đến 9 giờ, còn chưa kịp xuống xe, Thẩm Gia đã gọi điện thoại tới, “Em đã xem weibo chưa? Em cùng Tần Sâm lại lên từ khoá tìm kiếm hot nhất rồi.”

Cảnh Tâm: “.... Có chuyện gì sao?”

cô cùng Tần Sâm gần đây rất khiêm tốn nha, sao lại lên từ khoá tìm kiếm hot nhất rồi.

Thẩm Gia nói: “Em tự mình xem đi, chắc đám chó săn đã theo em vài ngày rồi, lần này không phải chỉ đứng thứ hai đâu, mà là tin tức lớn nhất trong ngày.”

Cảnh Tâm: “....”

Cúp điện thoại, Cảnh Tâm ngồi trong xe lướt weibo.

“Tình cảm của Cảnh Tâm Tần Sâm tiến triển nhanh chóng, Cảnh Tâm vào biệt thự của Tần Sâm ở mấy ngày, nghi đã sống chung!”

Trách không được lúc trước bảng từ khoá tìm kiếm hot nhất trên weibo lại im lặng như vậy, thành ra muốn làm luôn một tin tức lớn, Cảnh Tâm nhìn ảnh chụp trên màn hình, đoán chắc đám chó săn này mỗi ngày đều cầm chốt ở gần đây, ảnh chụp cùng video đều có, mỗi ngày cô mặc quần áo cũng không giống nhau, đủ để chứng minh cô ở đây.

Cư dân mạng cùng Fan luôn chú ý đến hai người, còn có antifan, bỗng chốc bùng nổ.

“Fuck, tôi nói rồi mà, từ lần lộ ảnh hậu trường, sau đó không thấy tin tức hai người này nữa, thành ra muốn làm một tin tức lớn luôn nha! Sống chung! Hình như hai người cùng một chỗ chưa được bao lâu đi?! Tiến triển thế này đúng là thần tốc! Tôi phục!”

“không nghĩ tới thực sự là b ồ ỉ ngủ, Cảnh Tâm bất quá cũng chỉ như vậy, gia thế tốt xinh đẹp thì sao, còn không phải cũng đi b ồ ỉ ngủ hay sao ”

“không chịu nổi cái vòi phun này, người ta nói chuyện tình cảm thuần túy, ở chung thì làm sao? Ngủ với đàn ông nhà cô sao?”

“Nhan sắc cùng dáng người của bình hoa, T ần Sâm chịu được mấy lạ!”

“nói thật, với dáng người cùng giá trị con người của T ần Sâm, anh ta mà muốn ngủ với tôi, tôi cam đoan sẽ nằm im!”

Weibo của cô lập tức có vô số bình luận cùng tin nhắn, thời gian trước cô bận rộn quay phim, lúc trước chuyện của cô và T ần Sâm khá huyền ảo trên mạng, cô không muốn cho nhiều người chú ý, cũng khá lâu chưa đăng gì lên weibo, bài đăng mới nhất cũng là ảnh hậu trường lúc trước.

“Bình hoa! Trách không được lâu như vậy cô không đăng weibo, thành ra là vội vàng b ồ ỉ T ần tổng!”

“Bình hoa có phải sắp làm nữ chính rồi hay không?”

“T ần tổng đã quỳ gối dưới sắc đẹp của bình hoa, ng ẩng chờ bình hoa diễn nữ chính!”

Cảnh Tâm mở cửa ra xuống xe, vừa lướt weibo vừa đi vào trong gara, không biết T ần Sâm đã thấy chuyện trên weibo chưa.

Đêm nay trăng rất sáng, cô đang cúi đầu, đột nhiên thoáng nhìn thấy trên đất có bóng người đứng phía trước cô, hoảng sợ ngẩng đầu, thiếu

chút nữa là hết lên, thấy rõ người tới mới nhận được.

Cảnh Tâm có chút hoảng hốt chưa định thần lại được nhìn cô gái trước mặt, cô ta mặc một thân âu phục màu trắng, bộ dáng rất được, dáng người cao, một đôi chân dài thẳng tắp, tràn đầy hương vị thiếu nữ.

Cảnh Tâm nhìn cô ta: “cô tìm ai?”

cô gái kia nhìn chằm chằm cô: “Tôi tìm anh Sâm.”

Cảnh Tâm nhìn cô ấy, trề mắt vài giây, “anh ấy chưa về cô là ai?”

cô gái kia vẫn nhìn chằm chằm cô, lặp lại câu nói kia: “Tôi tìm anh Sâm.”

Cảnh Tâm tuyệt đối không nghĩ đến sẽ có một cô gái tìm đến cửa, cô thở ram một hơi, mỉm cười nói: “Vậy cô muốn vào nhà ngồi một chút không?”

cô gái kia không trả lời.

Cảnh Tâm cũng luờn quan tâm, lướt qua cô ta đi về phía cửa nhà.

cô gái kia không nói một tiếng đi theo phía sau cô, lúc Cảnh Tâm đổi giày cô ta cũng theo tới cửa, cô cười nhẹ một cái, “Vào trong ngồi đi.”

cô gái kia nhìn cô một cái, buồn bực theo vào, ngồi xuống ghế sofa.

Cảnh Tâm hỏi: “cô có muốn uống gì không?”

“không cần, cảm ơn.”

Còn có thể nói cảm ơn, xem ra cũng không khó chơi lắm.

Cảnh Tâm cầm túi lên lần, lấy điện thoại ra gọi điện cho Tần Sâm.

Tần Sâm vừa lên xe, đang chuẩn bị về tin tức trên weibo trợ lý đã nói với anh, nghĩ đến chắc Cảnh Tâm gọi điện thoại cho anh vì việc này, nghe điện thoại, khoé miệng cong lên: “Bây giờ anh đi về đại khái 9 giờ rồi sẽ về đến nhà.”

Cảnh Tâm amộttiếng, sau đó cười cười, “Được, emđãở nhà, cómộtkinh hỉđangchờanh.”

Tần sâm nhượng mày, cười xấu xa nói: “Cái gì?”

Cảnh Tâm híp mắt, có ý kéo dài giọng ra: “anhv`ẽbiết, em cúp đây.”

Tần Sâm cười ném điện thoại sangmộtbên, lái xe vềnhà.

Cảnh Tâm c ần kịch bảnđi xuống l ầu,côgáikia vẫn ng ồi ngay ngắn, ng ẩng đ ầu nhìncôchăm chăm,khôngcó chút kiêng nể gì, chủ độngnói: “Tôi là Nhạc San.”

Họ Nhạc? Cảnh Tâm hỏimộtcâu: “Nhạc Minh làanhtraicô?”

Nhạc San gật đ ầu: “Đúng.”

côta lại ng ẩng đ ầu nhìncôchăm chăm, “côthậtsựsống chung vớianhSâm sao?”

Chỉ có thênnóilàmột nửa sống chungđi.

IMG

BÌNH HOA GIỚI GIẢI TRÍ

Mạch Ngôn Xuyên
dtv-ebook.com

Chương 44

IMG

Tần Sâm thản nhiên ừm một tiếng, cửa xe mở ra, anh thoáng nhìn thấy Nhạc Minh ngồi ở ghế lái đang cố ý trốn, rũ mắt xuống, không nói gì, ôm Cảnh Tâm xoay người.

Phía sau tiếng động cơ khởi động, rất nhanh lái xe đi.

trên xe, Nhạc San lau nước mắt, một bên nức nở một bên phát giận, “Sao anh lại không nói cho em biết? Nghỉ hè em liền cùng bạn học đi tham gia trại hè, về nước anh Sâm đã có bạn gái, nếu anh sớm nói cho em biết chắc chắn em sẽ không đi cái trại hè đó...”

Tín hiệu ở trại hè kia không tốt, cô ta cần bản không lên mạng, cũng không nhìn tới tin tức giải trí, hôm nay vừa về thì nghe được chuyện này, lại còn là ở trên mạng thấy được tin tức của Cảnh Tâm và Tần Sâm, cô ta hồi hận muốn chết, sớm biết như vậy vừa nghỉ hè cô ta đã lập tức về nước.

Buổi tối thật sự nhịn không được chạy đến nhà anh ấy, Nhạc Minh lo lắng liền tự mình đưa cô ta tới.

Nhạc San không nghĩ tới sẽ gặp Cảnh Tâm, cô ta vốn còn cảm thấy bộ dáng của mình rất được, vừa nhìn thấy Cảnh Tâm, liền cảm thấy mình vô cùng kém cỏi.

Nhạc Minh thở dài, vô cùng bất đắc dĩ nói: “Việc này anh đâu có biết, bình thường anh Sâm rất nhiều scandal, nhưng đều là do mấy nữ minh tinh kia tung ra, lúc nhìn thấy tin tức của anh ấy và Cảnh Tâm, mọi người cũng đều nghĩ như các lần trước, ai biết được đây là thật.”

Nhạc San khóc nói: “Vậy anh cũng phải nói cho em biết... anh biết rõ em thích anh Sâm...”

Nhạc Minh nhìn Nhạc San, thấy em gái không kịp thở, mặc dù có chút đau lòng, nhưng vẫn thấp giọng cảnh cáo: “anh Sâm vô cùng không thích người ngoài quản chuyện riêng tư của mình, em đừng xằng bậy, anh ấy thật sự coi trọng bình hoa yên tĩnh kia, anh thấy anh ấy cũng không thích em, nếu thực sự thích em, sao lại còn chờ đến bây giờ.”

Nhạc San rung rung nước mắt trừng anh, không nói gì, đá mạnh một cái.

Nhạc Minh vội vàng quát nhỏ: “Làm gì vậy! anh còn đang lái xe! không muốn sống nữa sao!”

....

IMG

Cảnh Tâm hừ một tiếng, “Ai mà biết được, vạn nhất không chết tâm thì làm sao bây giờ?”

Trước kia Tần Sâm còn tưởng tâm tư của cô rất lớn, kỳ thật cũng vẫn chỉ là một cô gái nhỏ, sẽ tức giận sẽ ghen thế này mới là bình thường, anh rất hưởng thụ khoảnh khắc cô tra hỏi anh thế này, anh cười nhẹ một tiếng, cố ý hỏi lại: “Em muốn làm sao bây giờ?”

Khu biệt thự lúc này có chút im lặng, người lui tới cực ít, hai người đứng dưới tán cây, đèn đường mờ nhạt chiếu lên mặt, phản chiếu thần sắc ôn nhu của anh, Cảnh Tâm rất ít khi thấy anh lộ ra loại thần sắc này, trong lòng mềm xuống một chút.

Bất quá thế nhưng anh lại hỏi cô? Cảnh Tâm mím môi cười cười: “thật ra cái loại chuyện em gái nhỏ thầm mến anh trai lớn thế này rất bình thường, thật ra lúc trước em cũng thầm mến anh trai của một người bạn, đúng rồi, anh ấy là Hà Diệc Sâm, anh có biết hay không? Em cũng hỏi anh ấy là anh Sâm mà.”

Kỳ thầy cô gọi là anh Diệc Sâm, cô cố ý nói như vậy cho anh nghe.

Tần Sâm lập tức đen mặt, híp mắt lại, sau đó cười xấu xa nhìn cô: “Phải không? Lúc anh cho em gọi là anh trai sao em lại không gọi?”

Cảnh Tâm sửng sốt, anh không phải nói lúc ở trên giường đấy chứ?

Mặt cô đỏ ửng, mạnh mẽ dùng sức đẩy anh ra: “Ai muốn gọi anh là anh trai, mơ tưởng!”

Tần Sâm không hề phòng, để cho cô trốn thoát, nhìn bóng dáng chạy trốn chết của cô, liếm mép cười một cái.

Cảm thấy như vậy rất tốt.

Vào nhà, Cảnh Tâm ôm kịch bản về phòng, cần quần áo vào phòng tắm tắm rửa.

Tần Sâm đi vào một gian phòng tắm khác.

Chờ anh tắm rửa xong đi ra, cô vẫn ở trong phòng tắm, thời gian tắm của phụ nữ thường rất dài.

Tần Sâm nhàn nhã dựa vào ghế sofa chờ một lúc, Cảnh Tâm mới chần chừ từ phòng tắm đi ra, ngồi ở bàn trang điểm bôi kem dưỡng da.

cô bé này cả ngày nay vẫn chưa thèm nhìn anh, vẫn tức giận?

Tần Sâm đứng lên, đi đến ban công, rút điều thuốc trong bao ra để lên miệng châm, lưng dựa vào lan can, hai chân thon dài bắt chéo, thở ra vài ngụm khói, ánh mắt nhìn chằm chằm thiên hạ trong phòng.

cô bôi cả mặt xong, ôm di động cùng kịch bản lên giường, tóc dài rủ xuống theo bả vai, rủ xuống giường, thân mình mảnh khảnh dịch chuyển, tựa vào đầu giường bắt đầu đọc kịch bản.

một lát sau, anh dập tắt tàn thuốc, đi vào.

Mí mắt Cảnh Tâm giật giật, không ngẩng đầu, tiếp tục xem kịch bản.

Bàn tay thon dài của người đàn ông xuất hiện trước mặt cô, lấy đi kịch bản trong tay cô, thấp giọng nói: “Đã khuya, kịch bản để mai lại xem, đi ngủ thôi.”

Cảnh Tâm im lặng, kéo gối đầu ra, nằm xuống.

Tần Sâm có chút buồn cười nhìn cô, thật đúng là tức giận? Anh vẫn còn không thoải mái đây, Hà Diệc Sâm kia anh cũng gặp hai ba lần, vừa nãy cô bé này còn nói trước kia thà anh chết còn hơn anh sống?

Anh xích chân lên, trực tiếp xoay người áp cô xuống dưới, vén áo ngủ của cô lên, tay chạm khối mềm mại trước ngực, dùng sức bóp một cái, Cảnh Tâm đầu hét lên một tiếng, mở mắt ra trừng anh: “Anh làm gì vậy!”

Bàn tay đi vào bắt lấy tay của anh, kéo không được tay anh, anh chầm rãi bóp chặt khối mềm mại kia, cô xấu hổ đến đỏ cả hai tay.

Tần Sâm chống đỡ nửa người trên người cô, cười vô cùng vô lại: “Em nói xem anh đang muốn làm gì?”

Cảnh Tâm lấy tay đẩy anh, thân thể người đàn ông như một tòa núi ghì chặt cô, to lớn bất động, Tần Sâm cúi đầu khẽ hôn vành tai của cô, thân thể rất nhanh có phản ứng, đầu gối đè hai chân cô lại, vật cứng rắn cọ vào người cô, cọ vào bắp đùi của cô, thân thể Cảnh Tâm lập tức mềm nhũn, thở hổn hển vài cái, lại vẫn giúp anh, “Em không cần.”

Tần Sâm cách lớp vải mỏng manh cọ sát cô, hôn cái gáy trắng nõn của cô, thanh âm khàn khàn: “Em mỗi lần đều nói không cần, cuối cùng vẫn cần anh.”

Đó là vì anh tận lực dùng thủ đoạn dụ dỗ cô!

Cảnh Tâm dùng chân đá anh, mất hứng nói: “Em thật sự không muốn, sáng sớm ngày mai còn phải quay phim, anh mỗi đêm đều ép buộc em, tháng này em đã ấy hơn 3 cân.”

(* 3 cân ở TQ=1,5kg ở VN)

Tần Sâm dừng một chút, híp mắt nhìn cô, nửa ngày, đỡ người sang một bên, đem người kéo vào trong lòng, áp đầu cô lên ngực, “Ngủ đi, đêm nay anh không làm em.”

Cảnh Tâm rầu rĩ dăm một tiếng, hai má ở trước ngực anh cọ cọ, cảm nhận thân thể cường tráng cùng cơ bắp của anh, tay vòng qua ôm thắt lưng anh, sau đó nhắm mắt lại.

Hạ thân Tần Sâm vẫn còn dựng đứng, nửa ngày còn chưa mềm xuống, hô hấp người trong lòng đã đều, ngủ rất say.

Làn da cô trắng nõn, nhắn mịn đến cả lỗ chân lông cũng không thấy, mặt mộc có mấy phần non nớt, ngũ quan tinh xảo khéo léo, đôi mắt rất to, đuôi mắt hơi nhếch lên, anh vuốt nhẹ gương mặt cô.

Kỳ thật ngẫm lại, cảm thấy ba mẹ cô làm như vậy có thể thông cảm được, cô được bao bọc rất tốt, không chịu qua bất cứ thương tổn hay ô nhiễm gì, cũng không có người đàn ông nào thực sự tiếp cận được cô.

Trần An Hra.

Tần Sâm ôm cô, lúc này có loại xúc động muốn đánh thức cô.

Rốt cuộc không làm được.

Tần Sâm không ngủ được, xuống giường đi đến ban công hút thuốc, hút hết ba điếu, dập tắt tàn thuốc trở lại trên giường, đem người ôm vào trong ngực.

Vô cùng xác định, chỉ có cô.

....

Hôm sau Cảnh Tâm tỉnh lại, hiếm khi tinh thần sáng khoái thế này, một chút cũng không cảm thấy mệt.

Hai người cũng không đề cập đến chuyện tối qua, tiểu Thất đã chờ ở ngoài cửa, Cảnh Tâm thay giày xong vội vã đi ra cửa, một thân hình cao lớn chắn trước mặt, Tần Sâm cúi người ôm lấy cô, một bàn tay giữ cái ót áp vào ngực mình, thấp giọng hỏi cô: “Vẫn tức giận?”

Cảnh Tâm cắn môi, ở trong ngực anh lắc đầu.

Khoé miệng Tần Sâm cong lên: “Hôm nay anh đưa em đi.”

Cảnh Tâm nói: “không cần, tiểu Thất đợi chờ ở ngoài cửa rồi.”

Tần Sâm nắm tay cô đi ra ngoài, “Bảo cô ấy lái xe đi trước, anh đưa em đi.”

Cảnh Tâm ngẩng đầu nhìn anh, cười nhẹ một cái, “Được rồi.”

Tần Sâm đưa cô đến đoàn làm phim, sau đó đến công ty.

Cảnh diễn chiều nay của Cảnh Tâm đã quay xong, vừa tháo trang sức thay quần áo xong Thẩm Gia đã tới nơi, tối nay cô phải tham gia một tiết mục phỏng vấn.

Sau khi lên xe, Thẩm Gia cười cười: “Tối hôm qua e vừa lên từ khoa tìm kiếm hot nhất hôm nay lại phải tham gia chương trình, chương trình này chiếu vào thứ Sáu, rating cũng khá tốt.”

Cảnh Tâm tham gia các tiết mục phỏng vấn khá ít, lúc trước gia thế bị lộ có rất nhiều chương trình muốn mời cô, nhưng thời gian này cô bị nửa đóng băng, chờ vụ đó qua đi cô tham gia một chương trình phỏng vấn, độ chú ý đã giảm rất nhiều.

Tới tổ chương trình, Cảnh Tâm trang điểm thay quần áo xong, đi đến ngỗ xuống đối diện MC của chương trình bắt đầu ghi hình.

Gần đây tin tức tình cảm của cô cùng Tần Sâm ở trong giới giải trí được xem là một tin tức lớn, MC sau khi hỏi cô mấy vấn đề theo thông lệ, liền bắt đầu hỏi các loại vấn đề xoay quanh chuyện tình cảm của cô và Tần Sâm.

MC: “Cảnh tiểu thư, mọi người đều rất ngạc nhiên, cô cùng Tầ Sầm trước kia không biết nhau phải không?”

Cảnh Tâm nở nụ cười: “Xem như là biết đi, anh ấy là tổng giám đốc của Hoa Thần, trên mạng thường xuyên có tin tức của anh ấy, sao lại có chuyện không biết được?”

MC: “...”

cô ấy không phải đang nói những tin tức tình cảm đó chứ?

MC cười cười: “Cảnh tiểu thư và Tầ tổng dùng phương thức công khai tình cảm rất đặc biệt, rất nhiều người cảm thấy hai người khá tùy tiện trong chuyện tình cảm, nhìn không ra hai người thực sự thích nhau, điểm này cô có muốn giải thích gì không?”

Cảnh Tâm mỉm cười, cười cười: “Tình cảm của chúng tôi rất nghiêm túc, anh ấy cũng rất nghiêm túc với tôi.”

Đây là nói thật, tuy anh không nói, nhưng cô cảm nhận được.

MC lại hỏi rất nhiều câu hỏi xoay quanh vấn đề này, đến lúc giữa chương trình lại hỏi một câu: “Cảnh tiểu thư cho đến bây giờ chưa hề có scandal, Tầ Sầm là mối tình đầu của cô sao?”

Cảnh Tâm dừng một chút, mỉm cười nói: “không phải.”

MC không giấu được biểu cảm kích động trên mặt mình, rốt cuộc cũng bị cô cũng bắt được một chút sơ hở! MC vội vàng truy hỏi: “Mối tình đầu của Cảnh tiểu thư là khi nào?”

IMG

BÌNH HOA GIỚI GIẢI TRÍ

Mạch Ngôn Xuyên
dtv-ebook.com

Chương 45

 IMG

Tần Ninh cùng Nhạc Minh nhìn nhau, cười không nói, Tần Ninh đã sớm nghe nói chuyện Tần Sâm đưa chỗ rượu kia cho Kha Đăng, Chu Thân cùng Nhạc Minh không ở trong giới này tự nhiên cũng không biết chuyện, Tần Ninh chỉ nói cho Nhạc Minh, hai người quanh co cùng nhau giật dây Chu Thân đưa rượu cho bình hoa yên tĩnh, tên kia cũng thực sự tặng luôn.

Tần Sâm đẩy cửa phòng ra, bên trong có bảy tám người, ngay cả Chu Nghi Ninh cũng đã ở đó.

Chu Nghi Ninh đến sớm hơn Tần Sâm vài phút, cô ở nhà chơi mạt chược thua, bỏ chạy ra ngoài chơi, ai biết được đến đây rồi mà vẫn thua! Thấy Tần Sâm như thấy được cứu tinh của mình, ra sức vỗ tay: “anh họ, anh họ ở bên cạnh em, cùng một đội với em đi!”

Chu Nghi Ninh bình thường rất ngay thẳng, chỉ là có chút xấu xa, người bình thường cũng không nguyện ý ở cùng một đội với cô.

Tần Sâm liếc mắt nhìn cô một cái, nhưng vẫn ngẩng xuống bên cạnh cô, anh hỏi một câu: “Sao em vẫn chưa đến đoàn làm phim?”

Chu Nghi Ninh nói: “Còn chưa đến phiên em mà, hoàng đế còn chưa tiến vào đoàn làm phim đâu.”

Tần Sâm lãnh đạm nói: “Đừng suốt ngày chỉ nghĩ đến chơi, vai nam chính còn chưa đến đoàn làm phim thì em vẫn có thể đến trước, đi theo đoàn làm phim bên kia học hỏi một chút, đừng để đến lúc đó làm mất mặt anh.”

Chu Nghi Ninh: “....”

Mấy người Tần Ninh đầu thuộc dạng bĩ ối, vừa nghe thấy lời này liền ồn ào, “Tiểu ma nữ, em xác định mình biết đóng phim? Đừng để đến lúc đó kỹ thuật diễn không ra gì làm chậm cả tiến trình của cả đoàn làm phim.”

Chu Nghi Ninh thật muốn cầm cốc ném vào mặt anh ta: “Liên quan cái rắm gì đến anh! Cũng không cần anh xem!”

Chu Thân vỗ vai cô, “Quay phim cho tốt, khẳng định đến lúc chiếu anh sẽ om TV xem.”

nói xong nhếch miệng không được cười ha hả: “Vừa nghĩ đến em xuất hiện trên TV, anh đã muốn cười.”

“Ha ha ha ha, mẹ nó thật sự đã đóng phim! anh Sâm cứ nhiên dấm để cho cô ấy đi đóng phim!”

“Ha ha ha ha! Đúng đúng!”

Chu Nghi Ninh trừng mắt nhìn mấy tên đàn ông kia, tung chân đá Chu Thân một cước, “Cười cái gì, có giỏi thì các anh đi đóng phim đi!”

Chu Thân vỗ vỗ ống quần, cầu xin tha thứ nói: “Được được, anh không cười nữa.”

Tần Sâm châm một điếu thuốc, nhàn nhã dựa vào một bên, khép hờ mắt nhìn bọn họ ồn ào, không lên tiếng.

Chu Thân cùng Nhạc Minh liếc nhau vài lần, quan tâm hỏi: “anh Sâm, không chơi sao?”

Tần Sâm liếc mắt nhìn Nhạc Minh một cái, “không chơi.”

Chu Nghi Ninh quay đầu nhìn anh, nở nụ cười: “Vậy anh giúp em đi.”

Tần Sâm lười biếng nói: “không chơi thắng được thì đừng chơi nữa.”

Chu Nghi Ninh hừ một tiếng, cố ý nói: “Chương trình bình hoa tham gia em cũng xem, còn xem cùng mọi nhà, trong lòng anh bây giờ có phải rất

buồn bực hay không? Bình hoa thẫn thờ nhìn anh trai lớn kia đã nhiều năm như vậy, bây giờ trên weibo đã đang nói chuyện này đấy.”

Sắc mặt Tần Sâm nhất thời lạnh đi vài phần, sắc bén liếc một cái, Chu Nghi Ninh co rút vai lại, quay đầu đi chỗ khác.

Vừa ăn cơm xong một vài người không biết chuyện nào đó đã bị kéo đến nơi này, Chu Nghi Ninh vừa dứt lời, đã có người cầm di động lên weibo.

Trách không được hôm nay gọi anh ấy đến uống rượu lại đến nhanh như vậy, thành ra là bị bình hoa yêu tinh kia làm cho buồn bực.

Vài người ghen cười, nhưng Chu Thân lại nghĩ, không biết bình rượu kia anh ấy dùng đến chưa?

Lúc đó, Cảnh Tâm vừa trở lại khách sạn, tối hôm qua Tần Sâm nói hôm nay anh sẽ xem chương trình kia, chương trình kia đã chiếu xong được hơn một giờ rồi, rốt cuộc anh có xem không? Sao một chút phản ứng cũng không có vậy?

Cảnh Tâm lướt weibo, bỗng nhiên nhìn thấy tên mình trên từ khóa tìm kiếm hot nhất, có chút không hiểu, kích vào topic đó, nguyên nhân là tổ chương trình cố ý để cái tiêu đề như vậy, “Cảnh Tâm bỏ mặc Tần Sâm, nói về mối tình đầu của mình.”

“Cảm giác như bị tiêu đề lừa, cái này chính là thẫn thờ mà! Thẫn thờ ai chưa từng có? Tôi còn thẫn thờ nhìn anh trai cách vách 10 năm đấy!”

“Tôi chỉ biết, bình hoa nói kết thúc bộ phim này sẽ diễn vai nữ chính, ngời chờ!”

“Tiêu đề này đúng là gạt người! Tôi còn nghĩ bình hoa quảng Tần Sâm rồi, mừng hụt”

“tôi cũng nghĩ đến Tần Sâm bị bình hoa bỏ...”

“Sao tôi lại cảm thấy buổi trò chuyện này nặng nề như mùi thuốc súng nhỉ? Bình hoa giống như đang ghen, có loại ý tứ có ý chọc giận Tầm Sâm.”

Cảnh Tâm: “...”

Lại có tầng chân lý?

Tầm Sâm sẽ không phải là biết cô cố ý rồi chứ? Cho nên mới không gọi điện thoại lại đây.

IMG

Tầm Sâm cũng không quay lại, khoát tay.

“Đã đi rồi sao? Nửa quân bài cũng chưa sò, một ngụm rượu cũng chưa uống.”

“Chẳng lẽ anh Sâm thật sự bị bình hoa kia làm cho buồn bức hả?”

“Nói cũng đúng đấy...”

Nhạc San cắn môi, giậm chân một cái, Chu Thân nhìn về phía cô ta: “Em gái Nhạc tức giận với ai vậy?”

Nhạc San mím môi: “Anh Sâm vừa nhìn thấy em liền đi.”

Nhạc Minh vỗ ót cô ta một cái: “Bảo em đừng đến đây em còn.”

Nhạc San bĩu môi, trừng anh: “Trong chương trình kia bình hoa yêu tinh chỉ nói về mỗi tình đầu, như vậy là không cho anh Sâm mặt mũi, khẳng định là cố ý nói cho anh Sâm nghe, tâm cơ nặng như vậy, anh Sâm mới không thích cô ta.”

Chu Nghi Ninh cười cười: “Anh họ chỉ thích cô ấy, đó là lát nữa buột chặt hiểu hay không?”

Cô đã sớm nhìn ra Nhạc San thích Tầm Sâm.

Nhạc San trừng mắt: “Cái gì mà lạt mềm buộc chặt, tâm cơ kỹ nữ chính là tâm cơ kỹ nữ.”

Nhạc Minh vội vàng che miệng Nhạc San lại, sắc mặt lo lắng không yên nhìn ra cửa, Tần Sâm dựa khung cửa, dùng cằm hất một cái: “Nhạc Minh cậu lại đây.”

Nhạc Minh bất động vài giây, nhận lệnh đứng lên.

Tần Sâm đứng dựa khỏi phòng, dựa lưng vào tường nhìn Nhạc Minh, “Nhạc San làm bữa, cậu cũng để nó muốn làm gì thì làm?”

Nhạc Minh khựng một tiếng: “anh Sâm, tối nay thật sự không phải em cho con bé đến, chắc con bé biết em ở đây, nên đến thử vận may.”

Tần Sâm nhắc nhở cậu ta: “Tôi đang nói đến buổi tối mấy hôm trước, cậu đem người đến nhà tôi rồi cuộc là ý gì?”

Nhạc Minh: “... ”

Fu*k, lại có thể bị nhìn thấy?

Nhạc Minh ngượng ngùng giải thích: “Con bé vô cùng ần ỉ, em cũng chỉ muốn cho con bé sớm hết hy vọng một chút thôi.”

Tần Sâm nhìn về phía cánh cửa mở hé ra kia, biết mấy người bên trong đều dán tai vào cửa để nghe, anh thản nhiên, “Về sau đừng làm loại chuyện như thế này nữa, Cảnh Tâm không thích.”

anh liếc về phía cửa, giọng nói trầm thêm vài phần: “Cũng đừng để tôi nghe thấy cái loại lời nói như lúc này nữa.”

Nhạc Minh đứng ngốc tại chỗ, Tần Sâm đút một tay vào túi quần, xoay người rời đi.

Vài người ở trong phòng dựa vào cửa, nhìn bóng dáng Tần Sâm, Chu Thân chặc chặc nói: “Đã rất nhiều năm không thấy anh Sâm như vậy, bình hoa kia đúng là rất lợi hại.”

Tần Ninh cười cười: “khôngthìsao có thể được gọi là bình hoayêutinh?”

Hai mắt Nhạc San đỏ ửng, muốn đuổi theo, bị Nhạc Minh kéo lại.

Chu Thân bĩ ổi đặt tay lên vai Nhạc San, “Đừng khóc, nếukhôngem theoanhlà được.”

Chu Nghi Ninh cười cười: “Bộ dáng củaaanhxấu,côgáinhỏchương mắtanh.”

Chu Thân: “... Mẹ kiếp! Tuy rằng tôi khôngđẹp trai nhuranhSâm, nhưng cũng phong lưu phóng khoáng đượckhông!”

....

Sau khi Tần Sâm lên xe, vốn muốn gọi điện thoại cho Cảnh Tâm, lấy đi động cầmtrentay, cười giếumộtcái, lại ném trở vềchỗ cũ.

Cảnh Tâm đợi đến 12 giờ vẫn chưa thấyanhgọi đến, có chút buồn bực nằm úp sấptrên giường ngủ.

Sáng hôm sau Cảnh Tâm làm tạo hình xong, Chu Duy đến vỗ vai củacô, nướng mày cười: “khôngnghĩ đếncôcũng thầnmếnanhtrai lớn nha.”

Cảnh Tâm quần bách: “Đó là chuyện trước kia...”

Chu Duy nhìn chằm chắmcôvài giây, bật cườimộttiếng: “Chuyện này cũng rất bình thường, trước kia tôi cũng thầnmếnmộthọc trưởng đấy.”

Đúng vậy, loại chuyện thầnmến như thế này rất bình thường, rất nhiều người đều trải qua.

Cảnh Tâm nở nụ cười, nhớ tới Tần Sâm,anhkhôngphải đối tượng thầnmến củacô, mà là người trong lòng bây giờ củacô.

Ngày thứ ba, trợ lý vào văn phòng của Tần Sâm báo cáo: “Tần tổng, hai ngày nữa Cảnh tiểu thư có cảnh diễn phải dùng đến cáp treo, Cảnh tiểu thư

chưa quay những cảnh thế này bao giờ, có phải sắp xếp thế thân đi qua không ạ?”

Tần Sâm nhích người vào bên trong ghế tựa, khẽ cúi đầu không biết đang nghĩ gì.

Trợ lý tiếp tục nói: “hôm qua đã tiến vào giai đoạn hậu kỳ, ngày kia Quý Đông Dương cũng tiến vào đoàn làm phim.”

Lúc này Tần Sâm mới ngẩng đầu, “Cậu đi thu xếp một chút, ngày kia tôi cũng qua đó.”

Trợ lý cười cười: “Vâng.”

Từ đạo diễn tuyên bố ngày mai nam chính sẽ tiến vào đoàn làm phim, trong lòng Cảnh Tâm kích động một chút, đến đây vài ngày rồi, cuối cùng nam chính cũng đến.

Chu Nghi Ninh nghe nói nam chính tiến vào đoàn làm phim, đêm đó liền thu dọn hành lý chuẩn bị ngày mai đến đoàn làm phim, cô vừa kiểm tra vé máy bay vừa gọi điện thoại cho Tần Sâm: “anh họ, ngày mai em đến đoàn làm phim, anh có gì muốn em đưa cho bình hoa không?”

Tần Sâm nói: “không cần, chúng ta cùng đi qua.”

Chu Nghi Ninh: “... anh cũng đi?”

cô bỗng nhiên cười thông suốt, “Vâng anh bảo trợ lý, đem vé máy bay của em đổi rồi đặt lại cùng anh luôn đi, không đến lúc đó em ngồi một mình một máy bay đang lo phải chuyển xe đây, anh dẫn em cùng đi luôn nha.”

Tần Sâm cười một tiếng: “Có thể, bất quá chuyện này em đừng nói cho Cảnh Tâm.”

Chu Nghi Ninh lập tức gật đầu đồng ý: “không thành vấn đề”

Kính hỉ chứ gì, cô biết.

Hôm sau Chu Nghi Ninh đi theo Tần Sâm lên máy bay, ngời nghiêm chỉnh ở hai hàng ghế sau, “anh tìm thế thân cho bình hoa sao?”

Tần Sâm gật đầu, Chu Nghi Ninh lại quay đầu nhìn vài lần, “Nhìn qua thấy khá giống, chính là chân không thẳng như bình hoa.”

Khoé miệng Tần Sâm cong lên từ chối cho ý kiến.

Bọn họ chập tối thì đến Hoàn Kiếm, Từ đạo diễn vốn là đấng nam chính, không nghĩ tới có một chiếc xe khác đậu trước mặt, Tần Sâm từ trên xe đi xuống.

Từ đạo diễn ngậy ramột lúc, vội vàng tiến lên: “Tần tổng sao ngài lại đến đây?”

Ông ta cũng không ghen với đại gia này muốn đến.

Tần Sâm nhìn xung quanh một lượt, không thấy người đâu, Từ đạo diễn lúc này mới phản ứng lại, “Cảnh Tâm vừa quay xong, đoán chừng đang tháo trang sức trang phục ra.”

Tần Sâm thu hồi ánh mắt, “Tối nay tìm một chỗ đi, tôi mời đoàn làm phim ăn cơm.”

Từ đạo diễn cười cười: “Được, vốn hôm nay đoàn làm phim cũng định đi liên hoan.”

Lái xe giúp Chu Nghi Ninh đem vali hành lý xuống xe, Chu Nghi Ninh vừa ngẩng đầu lên, bên cạnh liền có một chiếc xe bảo mẫu ngừng lại, xe này... Sao lại thấy có chút quen quen? Cửa xe mở ra, thân hình cao lớn của người đàn ông từ trên xe bước xuống, mang theo một luồng không khí lạnh lẽo.

Chu Nghi Ninh đứng ở đó, ngẩng đầu nhìn người đàn ông đối diện, sao anh ta lại đến đây?

 Quý Đông Dương cảm giác có người nhìn anh, nghiêng đầu nhìn lướt qua.

Chu Nghi Ninh nở nụ cười: “anh Đông, anh sẽ không phải là diễn viên chính diễn vai hoàng đế kia chứ?”

IMG

BÌNH HOA GIỚI GIẢI TRÍ

Mạch Ngôn Xuyên
dtv-ebook.com

Chương 46

IMG

Chuyện Quý Đông Dương là nam chính, Cảnh Tâm đã mơ hồ đoán được từ trước, không ngoài dự đoán lắm, bất quá tâm tình cũng hưng phấn không khác gì so với mấy nữ diễn viên kia, công gắng đầu nhìn Tần Sâm, anh đã sớm biết nam chính là ai, như thế nào mà lại không nói cho cô.

Tần Sâm nhìn chằm chằm chút biểu tình hưng phấn của cô, giờ tay lên sờ cái ót của cô xuống.

Đầu Cảnh Tâm bị ấn đến mức chỉ có thể nhìn dưới đất, bỗng nhiên cười ra tiếng.

Chỗ này thường xuyên có fan đến thăm quan trường quay, có fan thấy Quý Đông Dương, sợ hãi kêu một tiếng: “A a a, đó là anh Đông!”

Quý Đông Dương khẽ nhú mày, cùng Từ đạo diễn nói mấy câu, chuẩn bị đi về phòng trước.

Từ đạo diễn gật đầu: “Vậy cậu đi về trước nghỉ ngơi một lát đi, tối nay đoàn làm phim liên hoan.”

Quý Đông Dương gật đầu, mang theo trợ lý vân đạm phong kinh rời đi.

Chu Nghi Ninh nghĩ không ra ở trong giới giải trí với loại tính cách này của Quý Đông Dương sao lại có thể nổi tiếng được, nhìn về phía anh quét miệng một cái.

Từ đạo diễn tiếp tục chủ trì đại cuộc, cười vài tiếng, “Vai nam chính của chúng ta đã tiến vào đoàn làm phim, tối nay chúng ta liên hoan một bữa, Tần

tổng mời khách.”

Mọi người tán gẫu một lúc, chuyển dời sự chú ý về bên này, mỉm cười nhìn về phía Cảnh Tâm đang dựa vào người Tần Sâm, Cảnh Tâm có chút ngượng ngùng, dịch người xa ra một chút.

Tần Sâm nhìn đồng hồ, thần sắc lạnh nhạt bình tĩnh nói: “Thời gian đến bữa tối còn sớm, Từ đạo diễn chọn địa điểm trước đi, đợi lát nữa tôi cùng Cảnh Tâm sẽ đi qua.”

Dựa theo thời gian phát cơm hộp của đoàn làm phim, sớm nhất đến sáu rưỡi mới ăn cơm, bây giờ mới có năm giờ, thời gian quả thật có chút sớm.

Từ đạo diễn hiểu rồi cười cười, tỏ vẻ không thành vấn đề.

Mọi người nhìn bọn họ mỉm cười, Cảnh Tâm bị Tần Sâm mang đi.

Vừa quay người đưa lưng về phía mọi người, Tần Sâm hí mắt nhìn cô, nhỏ giọng hỏi: “Phòng em ở đâu?”

Tim Cảnh Tâm khẽ nhộn nhạo, ngẩng đầu nhìn anh, không nói gì, nắm lấy tay anh, Tần Sâm cúi đầu nhìn thoáng qua, nắm chặt tay cô.

Cảnh Tâm mang anh về phòng, vừa vào cửa đã bị anh háctrên cửa, cúi đầu dùng sức hôn cô, mạnh mẽ đến mức cônggừa cả người về sau, đầu thiếu chút nữa là đụng vào cửa, Tần Sâm đưa tay ngăn lại, một tay đỡ cái ót củacô, một tay đểtrênlưngcô đem thân thể cô áp vào người mình, hai người dính sát cùng một chỗ.

Nửa ngày sau.

Tần Sâm cúi đầu nhìn cô, thanh âm rất thấp, “Vẫn tức giận sao?”

Trong lòng Cảnh Tâm nhất thời mềm nhũn.

Đầu chôn ở ngực anh cọ cọ, nhỏ giọng nói: “không có...”

thật ra cô cũng không tức giận, chỉ là muốn nhìn phản ứng của anh, muốn nghe anh giải thích, hoặc là dỗ cô.

Khoá miệng anh cong lên, “Vậy sao lại không gọi điện thoại cho anh.”

Ngày đó lúc đầu nếu anh gọi một cuộc điện thoại cho cô thì cô sẽ không suy nghĩ nhiều, nhưng anh không gọi, cô cũng nhẫn nhịn không gọi, thời gian càng dài càng không biết gọi điện qua phải nói như thế nào.

Cảnh Tâm mím môi một cái, “anh cũng không gọi cho em mà...”

cô là con gái, luôn hy vọng người đàn ông cúi đầu trước.

Tần Sâm chôn đầu ở cổ cô, khẽ hôn vành tai của cô, nhỏ giọng nói, “không phải anh đến thăm em sao? Gặp mặt đỡ không phải tốt hơn gọi thoại sao?”

cô ôm chặt anh: “Ừ...”

Giây tiếp theo, hai chân đột nhiên dời khỏi mặt đất, trong lòng Cảnh Tâm lập tức khẩn trương, hai tay ôm lấy cổ anh, chân dài vòng qua ôm thắt lưng anh.

anh nâng cô lên, mỉm cười nhìn cô chăm chăm, Cảnh Tâm dơ tay lên che mắt anh, thật sự trong đêm một chút khí thế cũng không có.

Tần Sâm nhìn xuyên qua khe hở ở ngón tay cô mà cô đi về phía giường.

Đêm người đặt dưới thân, Tần Sâm cởi áo sơ mi ra ném trên giường, cơ ngực phập phồng, bên dưới thắt lưng, chỗ cơ bụng săn chắc lộ ra hơn phân nửa hình xăm, không tiếng động câu dẫn cô.

Tần Sâm kéo tay cô đặt trên đùi, khàn khàn nói: “Cởi ra.”

Hai má Cảnh Tâm đỏ bừng, nhìn người phía trên mình, trong mắt đã nhiễm tình dục, chần chừ động tác trên tay lại, “Em còn muốn đi ăn cơm...”

Cổ đã nhìn qua gương, biết mỗi lần làm xong thì trên mặt mình có bao nhiêu kỉ niệm, người sáng suốt chắc hẳn có thể nhìn ra...

Tần Sâm nhìn cô chăm chăm, cười nhẹ: “Thời gian ăn cơm vẫn còn sớm.”

“Buổi tối rồi tiếp tục...”

Tần Sâm cầm tay cô cởi dây lưng của mình ra, phủ lên người cô, bàn tay tiến vào trong quần áo, mạnh mẽ xoa nắn khối mềm mại trước ngực cô, thân mình Cảnh Tâm liên mềm nhũn, anh vừa hôn cô vừa cởi sạch quần áo trên người cô ra, hôn từ cổ xuống đến ngực, cô ở dưới anh uốn éo không một cái, hai chân thon dài trắng nõn cọ eo anh.

Bàn tay đi xuống phía dưới, chạm vào một mảnh ướt át mềm nhũn trơn trượt.

anh cúi đầu cười ra tiếng, cắn tai cô một cái, dùng lời nói xấu xa khiêu khích cô.

anh nhẹ nhàng ma sát, “Muốn anh sao?”

Cảnh Tâm nắm lấy mái tóc đen của anh, sắc mặt đỏ ửng, anh không nên tại thời điểm này mà còn hỏi cô vấn đề này chứ?

IMG

Từ đạo diễn cười cười, nói với trợ lý: “Thời gian cũng không còn sớm, thông báo cho mọi người cùng nhau qua đi.”

Trợ lý hôm đó tiếng: “Được.”

Mọi người cùng nhau đi ra ngoài, Từ đạo diễn gọi điện thoại cho Quý Đông Dương không được, điện thoại đã tắt.

Thận tay vỗ vỗ Chu Nghi Ninh bên cạnh, “cô thử gọi nam chính của chúng ta đi.”

Chu Nghi Ninh: "... Sao lại là tôi?"

không thể vì cô là người mới mà bắt nạt cô chứ! cô là em họ của Tần Sâm đấy!

Từ đạo diễn cười cười: "cô không phải là phi tần của cậu ta sao, cảnh diễn chung với cậu ta rất nhiều, làm quen trước một chút."

Chu Nghi Ninh không vui, nói thẳng: "Chị Chu Duy chính là hoàng hậu của anh ta đấy, sao ông lại không bảo chị ấy đi."

Chu Duy nở nụ cười, cô bé này không thông suốt hay thực sự không muốn đi đây, hành động này của Từ đạo diễn hoàn toàn là ý tốt, Quý Đông Dương bình thường ở chung không tốt lắm, lạnh lùng lãnh đạm, bình thường người mới cho dù e ngại anh lãnh đạm cũng sẽ nghĩ biện pháp làm quen với anh, nhìn vẻ mặt không tình nguyện của Chu Nghi Ninh, bộ dáng giống như thực sự ghét bỏ.

Đoán chừng Từ đạo diễn đã nhìn ra, cho nên mới muốn cho cô ấy cùng Quý Đông Dương thân quen hơn một chút, để tránh đến lúc vào cảnh diễn chung hai người sẽ bị NG.

Từ đạo diễn vui tươi hơn hớn nói: "Hậu cung Hoàng hậu là lớn nhất, cô gặp qua Hoàng hậu nào bị phi tần sai khiến chưa?"

Chu Nghi Ninh: "... Đạo diễn ông nhập vai diễn quá sâu rồi!"

Cuối cùng, Chu Nghi Ninh vẫn phải vào thanh máy đi lên lầu.

Bởi vì Quý Đông Dương ở trên lầu.

Cảnh Tâm tắm rửa xong đi ra, Tần Sâm cũng vào tắm rửa một cái.

Cảnh Tâm mở va li hành lý của mình ra, thật vất vả mới tìm được bộ váy liền có cổ tương đối cao để thay, với tay ra phía sau lưng kéo khoá.

Tần Sâm từ phòng tắm đi ra, khoé miệng cong lên, đi qua cửa khoá kéo, hôn một cái trên vai cô, mới kéo khoá lên.

Cảnh Tâm nhìn đồng hồ đã 6 giờ 40, thúc giục anh: “anh mặc quần áo nhanh lên!”

Tần Sâm cười một tiếng, nhặt quần áo trên đất mặc lên người.

“Được rồi, đi thôi.”

Đi qua cửa phòng tắm, Cảnh Tâm lại đi vào, lấy tay lau sạch lớp sương mờ trên gương, nhìn mình trong gương, xác định sắc mặt mình lúc này coi như là tự nhiên mới đi ra.

Tần Sâm bật cười, “Em soi gương cũng vô dụng, chúng ta ở trong phòng lâu như vậy, không cần nghĩ cũng biết chúng ta đã làm gì.”

Cảnh Tâm: “...”

Nhà hàng này rất gần, hai người xuống lầu đi vài phút đã đến.

Cảnh Tâm nhìn chung quanh một vòng, “Nghị Ninh đâu?”

Từ đạo diễn chỉ chỉ phía sau, “đã đến.”

Vẻ mặt Chu Nghị Ninh không vui đi đến bên cạnh Cảnh Tâm, theo sau là Quý Đông Dương với vẻ mặt lãnh đạm.

Cảnh Tâm lôi kéo Chu Nghị Ninh xuống bên cạnh, hỏi một câu: “Sao cô lại cùng đến với anh Đông vậy?”

Chu Nghị Ninh ha ha một tiếng: “Bởi vì đạo diễn bắt tôi đi gọi anh ta, tên mặt đen chết tiệt kia lúc ngủ dậy khó chịu lắm, mẹ kiếp, thật muốn dội một chậu nước đá lên mặt anh ta.”

Cảnh Tâm nhìn Quý Đông Dương, nhỏ giọng nói: “còn hỏi một chút, anh Đông vừa mới vào giai đoạn hậu kỳ thì lập tức phải chạy đến một đoàn phim khác, chắc là do quá mệt mỏi.”

Chu Nghị Ninh bĩu môi, không nói gì nữa.

Tần Sâm khoát tay lên lưng ghế dựa tay nện hàng gõ gõ vaicô, Cảnh Tâm có chút mờ mịt quay đầu nhìn anh: “Làm sao vậy?”

Tần Sâm nhìn cô chăm chú, không trả lời.

Cảnh Tâm không hiểu, lại quay đầu nói chuyện tiếp với Chu Nghi Ninh.

Mọi người gọi đồ ăn xong, mới phát hiện có một cô gái có chút giống Cảnh Tâm, khuôn mặt không giống lắm, nhưng thân hình thì giống.

Chuyện này lúc trước trợ lý của Tần Sâm đã nói qua với đạo diễn, cô gái này là thế thân của Cảnh Tâm, trong thời gian này sẽ đi theo đoàn làm phim, nếu cảnh diễn nguy hiểm thì sẽ dùng thế thân, mọi người suy nghĩ một chút rồi rồi rờ ràng.

không khỏi cảm thán trong lòng: Bình hoa đúng là bảo bối nhà Tần tổng mà!

Cảnh Tâm cũng đã phát hiện, còn nhìn thêm mấy lần, mới quay đầu nhìn Tần Sâm, nhỏ giọng hỏi: “Sao anh lại không nói chuyện này với em?”

Tần Sâm nhìn cô, cười cười: “Bây giờ đang nói không phải sao?”

cô muốn làm diễn viên, về sau nhân vật sẽ rất đa dạng, có đôi khi sẽ không tránh nổi những cảnh phải dùng thế thân, anh không muốn hai người vì chút chuyện nhỏ này mà cãi nhau.

Huống chi diễn viên dùng thế thân, trong giới này là chuyện quá bình thường.

Cảnh Tâm vốn muốn nói cô không muốn dùng thế thân, nhưng nhìn ánh mắt đen nháy của anh, lời đến khoé miệng lại nuốt vào, khéo léo bày tỏ: “Em không sợ cao, có thể dùng cáp treo.”

Tần Sâm không phát biểu ý kiến, chỉ nói: “Ngày mai nhìn kỹ rồi hẵng nói.”

Cảnh Tâm mấp míp môi, “Được rồi.”

trên bàn ăn mọi người uống không giọt rượu, tửu lượng của Cảnh Tâm khá ổn, chủ yếu là cô không thích uống rượu, cũng sợ ngày mai quay phim mặt sẽ bị phù, Tàn Sâm giúp cô, uống không giọt.

Con người Chu Nghi Ninh rất cởi mở, cùng người trong đoàn làm phim quây, cũng uống khá nhiều.

Chờ bữa cơm kết thúc, Cảnh Tâm nghiêm mặt nhìn sắc mặt đỏ bừng của Chu Nghi Ninh, nhìn về phía Tàn Sâm, “Trước tiên chúng ta uống cô ấy đi.”

Chu Nghi Ninh cũng không say, chỉ là có chút mệt mỏi, dựa vào người Cảnh Tâm.

Tàn Sâm gạt đầu, vỗ đầu Chu Nghi Ninh một cái: “Tự mình đi.”

Chu Nghi Ninh hừ một tiếng, đứng thẳng dậy, đi thẳng tắp.

Cảnh Tâm chớp mắt, đúng thật là bị cô ấy lừa, công nghệ cô ấy thực sự say.

Khoé miệng Tàn Sâm cong lên, lười biếng nói: “Tửu lượng của nó rất tốt, có thể hạ gục cả Tàn Ninh và Nhạc Minh về khoản uống rượu, không cần phải quan tâm đến nó.”

Cảnh Tâm có chút giật mình, “cô ấy giả thật kỹ, em còn tưởng tửu lượng của cô ấy rất kém.”

Chu Nghi Ninh đã đi lên phía trước, Cảnh Tâm nhìn bóng dáng đi giày cao gót thẳng tắp của cô ấy, cảm thấy lo lắng của mình đúng là dư thừa.

IMG

BÌNH HOA GIỚI GIẢI TRÍ

Mạch Ngôn Xuyên
dtv-ebook.com

Chương 47

 IMG

Viên Dĩnh bị ánh mắt chăm chú của anh ta làm cho ngỡ ngàng, ổn định tinh thần lại một chút, duy trì nụ cười: “Tôi ngẫu nhiên nghe thấy thư ký của anh nhắc đến.”

Thư ký ở một bên sợ hãi ngẩng đầu, Kha Đằng thản nhiên liếc mắt một cái, nhìn Viên Dĩnh một lượt từ đầu đến chân, mím môi một cái: “Nếu như vậy, Viên tiểu thư vào trong phòng tôi nói chuyện đi.”

Viên Dĩnh xiết chặt hai tay, cười quyến rũ như trước: “Được.”

.....

Cảnh Tâm cùng Tần Sâm không trở về phòng luôn, cô kéo tay anh đi dưới ánh đèn đường mờ ảo, bóng của hai người đổ ra rất dài, cô nhớ tới vừa rồi anh nói câu kia, nhin không được ở trên lưng anh bất cứ một cái.

không nên hẹn hò, xuống tay rất độc ác.

Tần Sâm khờ sở kêu một tiếng, giữ tay cô lại: “Làm gì vậy, xuống tay độc ác thế.”

Cảnh Tâm hừ một tiếng: “Hết giận.”

Tần Sâm cố ý hiểu lầm ý của cô, nhìn cô cười nhẹ: “Vẫn tức giận? không nghĩ tới máu ghen của em thật lớn.”

Cảnh Tâm trừng anh: “Máu ghen của ai lớn? Em cũng không phải vì chuyện kia.”

cô bĩu môi: “Máu ghen của anh không lớn sao? không lớn sao nhiều ngày như vậy mà không gọi điện thoại cho em.”

Tần Sâm bật cười, anh không nên lấy chuyện này ra đùa cô.

Tần Sâm kéo cô đến bên người, híp mắt nhìn cô, “nói cho anh nghe một chút đi, thăm mến Hà Diệc Sâm bao nhiêu năm? Thư tình viết cái gì?”

Loại thư tình này, lúc anh đi học cũng nhận được không ít, không nghĩ tới cô bé này thế mà cũng viết mấy cái này.

Cảnh Tâm vui vẻ, nhìn anh cười: “Thư tình em vẫn để ở nhà đó, anh có muốn xem không?”

Tần Sâm hừ nhẹ một tiếng, thờ ơ nhìn cô: “Vẫn còn giữ?”

Cảnh Tâm gật đầu, lúc đó lá thư tình kia cô kẹp vào trong một cuốn tiểu thuyết, sau khi biết Hà Diệc Sâm có bạn gái, quyển tiểu thuyết kia cô cũng không dỡ ra.

anh không kiên nhẫn: “Tại sao?”

Cảnh Tâm mím môi, lại cười tiếp: “Lúc ấy không ném đi, nên bây giờ vẫn ở nguyên đó.”

Tần Sâm dùng sức nắm lấy tay cô, thanh âm có chút trầm, “Trở về nếm.”

Cảnh Tâm đi đến trước mặt anh, ngẩng đầu lên dán sát vào anh cười: “anh không muốn xem sao?”

Tần Sâm híp mắt nhìn cô, thản nhiên mở miệng: “Đốt.”

Cảnh Tâm cười vô cùng vui vẻ, ôm lấy hông anh nhào vào trong ngực anh cọ cọ, đồng ý: “Được.”

Đến lúc đó cô sẽ đốt trước mặt anh.

Khoé miệng Tần Sâm cong lên, giờ tay lên xoa đầu cô, nhỏ giọng dụ dỗ: “Ngoan.”

Cảnh Tâm có chút kinh ngạc ngẩng đầu, không nghĩ tới anh cũng nói từ này, trong lòng nhất thời mềm nhũn, ôm chặt anh.

Tần Sâm đẩy cô ra, vẻ mặt xấu xa cúi đầu nhìn cô: “Trở về phòng ôm tiếp?”

Cảnh Tâm: “...”

Về phòng tất nhiên sẽ không chỉ là ôm đơn giản như vậy, Cảnh Tâm bị anh tới tới lui lui ép buộc mấy lần, mệt không chịu được, cũng không biết tại sao anh lại nhiều tinh lực như vậy.

Sáng sớm hôm sau, Cảnh Tâm bị chuông báo thức làm tỉnh, mệt mỏi cực độ đứng lên đi rửa mặt, đôi mắt Tần Sâm khẽ cong, khoanh tay dựa khung cửa nhìn cô nhắm mắt lắc lắc đầu đánh răng, thật sự nghi ngờ giây tiếp theo cô sẽ đứng ngủ.

anh đi qua, đứng ở phía sau cô, dùng thân thể làm chỗ cho cô dựa.

Động tác của Cảnh Tâm dừng một chút, tựa vào người anh tiếp tục nhắm mắt từ từ đánh răng, nửa ngày sau, cúi đầu nhổ bọt đánh răng ra, mở to mắt bóp kem đánh răng cho anh, tay cầm bàn chải đánh răng đưa qua vai, “Cho anh.”

Khoé miệng Tần Sâm cong lên, nhận lấy.

Ngoài hành lang, Chu Nghi Ninh đang cùng Tiểu Thất nói chuyện: “cô ở đây bao lâu rồi?”

Tiểu Thất: “Nửa tiếng... không dám đi gõ cửa.”

IMG

Từ đạo diễn đang chuẩn bị hô bắt đầu quay phim, quay đầu lại nhìn anh, cười cười: “Buổi chiều quay.”

Tần Sâm ngã người trên ghế tựa, bắt chéo chân, lười biếng thở ra vài ngụm khói.

Từ đạo diễn nhìn sang hướng bên kia, thế thân cầu Cảnh Tâm sáng sớm đã tới rồi, trước khi Tần Sâm tới ông đã hỏi qua Cảnh Tâm, lúc ấy Cảnh Tâm nói không có chuyện gì.

Bất quá xem ra hiện tại, vấn đề vẫn sẽ có.

Vị đại gia này không yên tâm.

Lục Hoàn cùng Lục Lan sau khi chia tay, một thân một mình dựa vào bán tranh thêu ở trên phố để mưu sinh, người có diện mạo sinh đẹp thường bị bọn háo sắc trêu ghẹo. Thậm chí có người còn muốn cưới nàng làm thiếp, Lục Hoàn tất nhiên là không theo, tỷ tỷ trước khi vào cung để lại đường lui cho nàng, buổi tối nàng về đều cố tình đi qua cửa sau phủ tướng quân, làm cho những tên đàn ông đó tưởng nàng là người của phủ tướng quân, bọn họ cho dù có muốn cũng không có can đảm làm.

Cảnh này quay toàn bộ buổi sáng, thẳng đến khi đoàn làm phim phát cơm hộp mới kết thúc.

Cảnh Tâm chạy đến trước mặt Tần Sâm, lau mồ hôi trên trán, nhìn anh cười một cái: “Chỗ này có phải rất nóng không? Nếu không anh về nghỉ ngơi đi.”

Tần Sâm nhìn mặt cô đầy mồ hôi, kéo cô về phía mình, nhìn chăm chăm khuôn mặt đỏ bừng của cô, dùng tay lau một giọt mồ hôi, khoé miệng cong lên: “Nóng nữa cũng không nóng bằng em mà.”

Cảnh Tâm cười cười, đúng thật là cô rất nóng, trang phục phim cổ trang tầng tầng lớp lớp, cô mặc tận ba lớp, mùa hè đóng phim cổ trang đúng là chịu tội, bất quá không có biện pháp, cô cũng rất thích.

Tiểu Thất đưa nước choco, lại đưa tiếp một cái quạt nhỏ.

Cảnh Tâm uống nước chưa kịp nhận, Tần Sâm duỗi tay nhận lấy, gió quạt thổi về phía cô, nhìn tóc cô bị gió thổi bay bay, khoe miệng cong lên.

Người trong đoàn làm phim nhận cơm hộp, một bên ăn một bên ngó bên này, nụ cười kia của Tần Sâm bọn họ nhìn ra cứng chỉ lâu vô hạn trong đó.

“Tần tổng mỗi lần tới thăm đoàn làm phim đều phải ngược lữ chớ độc thân như chúng ta sao, muốn người ta sống không hả!”

“Đúng thế, lúc trước bạn tôi trong đoàn làm phim, đã từng nói với tôi, có một việc chắc chắn các người không biết!”

“Chuyện gì? Ma nói ma nói!”

Người nọ đem sự việc tóm lược nói một lần, đành không được cười.

“... còn nói Tần tổng chửi bậy?”

“Đúng, chửi, cả đoàn làm phim khiếp sợ, cô có thể tưởng tượng cái cảnh kia không.”

“Loại truyện như thế đến cái lông cũng kể cho tôi! Vừa ngọt vừa ngược chết tôi rồi... Tần tổng đúng là quá đáng yêu.”

“Đáng yêu?”

“Đúng vậy, đàn ông ghen rất đáng yêu...”

Bên này trò chuyện vô cùng sôi nổi, lúc phó đạo diễn ôm cơm hộp đi qua tình cờ nghe được, sau đó anh ta trở về, đem chuyện này nói cho Từ đạo diễn.

Từ đạo diễn cười xong, cảm thán một câu: “Chương đạo diễn vất vả rồi, may mắn Cảnh Tâm không có cảnh diễn thân mật.”

Phó đạo diễn chỉ chỉ dây thép bên kia, khuôn mặt ưu sầu: “Chỉ là có cảnh diễn nguy hiểm thôi, thế thân đã tới, Tần tổng cũng ở bên cạnh nhìn, áp lực vẫn sẽ có.”

Từ đạo diễn không lo lắng, “không có chuyện gì, an toàn là được, so tổng thể vẫn tốt hơn đạo diễn Chương, nên ở bên kia còn làm cho chó của Tần tổng bị thương.”

Phó đạo diễn: “... Năm nay chắc là năm hạn của đạo diễn Chương đi?”

Từ đạo diễn: “Hình như đúng là vậy.”

Cảnh Tâm lấy quạt điện trong tay Tần Sâm, cầm lấy thổi vào mặt cùng người của mình, hai người trở lại phòng nghỉ, cô thúc giục anh: “anh mau đi ăn cơm đi.”

cô nóng đến mức không có khẩu vị gì.

Trợ lý xách theo hai hộp cơm đến để trên bàn, còn có hai cốc nước lạnh.

Sau khi đem đồ ăn đến, liền đóng cửa phòng ngoài.

Cảnh Tâm vừa thấy nước lạnh lập tức duỗi tay đến lấy, bị Tần Sâm chặn, nhàn nhạt nhắc nhở: “Kính nguyệt của em sắp đến rồi đi.”

Lần trước cô bị vì trời nóng nên uống rất nhiều nước lạnh, kết quả đau bụng đến mức trắng bệch.

Cảnh Tâm dùng ánh mắt cầu xin anh, khoé miệng Tần Sâm cong lên chậm rãi lắc đầu, không được.

Cảnh Tâm chu miệng, “không uống thì không uống.”

Tần Sâm mở hộp cơm ra, xới ra một bát để trước mặt cô: “Ăn cơm đi.”

Cảnh Tâm nhận lấy đôi đũa anh đưa, cúi đầu ăn cơm, đôi mắt tiếc nuối nhìn cốc nước lạnh, Tần Sâm buồn cười nhìn cô.

cô gắng đầu hỏi: “Tối nay mấy giờ anh đi?”

Tần Sâm nói: “Chờ em quay phim xong rồi nói, không vội.”

Cảnh Tâm amộttiếng,thậtracômuốnnhanhđisómmộtchút, bằngkhôngchỉ ầu nay cảnh quay kiacôkhôngthể làm tốt được,côkhôngmuốn dùng thế thân.

Cảnh Tâm gặm chân gànhỏgiọng hỏi: “Thế thân kia chắckhôngcần ầu, chỉ là dùng cáp treo thôi mà, emđãxem người khác diễn qua, chỉ là bay tới bay lui, cảm giác rất tốtkhôngcó gì đáng sợ cả, em lạikhôngsợ độ cao, tàu lượn siêu tốcđăng ầu rất nhiều,khôngsợ.”

Đâykhôngphải vấn đềsợ haykhôngsợ.

Tần Sâm giương mắt nhincô,cônghiêm túc nhìnanh, trong ánh mắt có vài phần quật cường.

Cảnh Tâm buông đũa, “anhđể em thử xem thôi.”

Tần Sâm lười biếng dựa lưng vào ghế,khôngnói gì, đemmộtcái chân gà trong hộp để vào bát củacô.

Cảnh Tâm nhìn lướt qua, lại gặmmộtcái chân gà.

Hai người cơm nước xong, Tần Sâm nhàn nhã dựa lưng vào ghế, rútmộtđiếu thuốc đặt lên miệng, châm lửa hítmộtngụm.

Cảnh Tâmđiđến trước mặtanh, ng ầu lên đùianh, lấy điếu thuốc từ trong miệnganhra, tiếp theo ngậm vào trong miệng của mình, Tần Sâm giữ chặt taycô, cảnh cáo liểccômột cái.

Cảnh Tâm nhìnanhcười, dập tắt điếu thuốc.

điđến hõnmộtcái lên môianh, thanhâmmềm mỏng hơn vài phần: “Đượckhông...”

Tần Sâm hơi nâng cằm, khoé miệng cười cong lên, ý bảocôtiếp tục.

Cảnh Tâm chớp chớp mắt, ôm cõanhtiếp tục hôn.

.....

Buổi chiều đôi sang một phim trường khác quay, Cảnh Tâm nghiêm túc phối hợp với nhân viên công tác, Tần Sâm đứng một bên, mi tâm khẽ nhíu lại nhìn cô, nhân viên công tác áp lực cũng lớn, tự mình thử nghiệm rất nhiều lần, xác định không có bất cứ vấn đề gì mới dám đi báo cáo.

Chu Nghi Ninh cũng đứng ở một bên, híp mắt nhìn Cảnh Tâm, “Bình hoa còn rất dũng cảm.”

Tần Sâm liếc mắt nhìn Chu Nghi Ninh một cái, “Yên tâm đi, em không phải treo mình lên đâu.”

Chu Nghi Ninh bĩu môi: “Em biết em không cần.”

Cảnh Tâm chậm rãi bị treo lên giữ không trung, cô giống như thật sự không sợ, còn vẫy vẫy tay với Tần Sâm.

Tần Sâm ngẩng đầu nhìn một lúc, cảm thấy không có vấn đề gì, mới yên lòng.

Chính thức bắt đầu quay, Tần Sâm lại cho người kiểm tra lại một lượt.

Từ đạo diễn đứng một bên, trong lòng có chút sốt ruột, Quý Đông Dương cũng đã đổi thay quần áo, đợi lát nữa phải quay thêm cảnh nữa, thời gian này lại phải trễ nữa rồi.

Đoàn làm phim bên cạnh đang đuổi kịp tiến độ! không phải nói không thể chậm kế hoạch so với đối phương hay sao?!

Tần Sâm trở lại phía sau màn hình giám sát, Từ đạo diễn vung tay lên, hô bắt đầu quay.

Chu Nghi Ninh cũng xúm lại đây, ở bên cạnh Tần Sâm nhỏ giọng nói: “anh họ, anh như vậy rất dễ làm bình hoa mất chén cơm, cái này không cho phép quay cái kia không thích, làm đạo diễn cũng luống cuống.”

Tần Sâm liếc mắt nhìn cô một cái, cười một tiếng: “Có anh ở đây, cô ấy sao có thể mất chén cơm.”

Chu Nghi Ninh: "... Là em nó in hăng nói quậy."

cônang mặt, cười vớianh mộtcái: "anh họ, vậy lúc nào anh cũng lấy cho em vai nữ chính được không."

Tần Sâm lười biếng dựa lưng vào ghế, không thèm để ý cô.

Chu Nghi Ninh nhìn cái bẽ mặt, đứng ở đó nhìn một lúc, lại đi lung tung ra chỗ khác.

Cảnh Tâm quay được một nửa, Quý Đông Dương thay quần áo xong cũng đi tới, ngẩng đầu nhìn Cảnh Tâm đang từ từ lơ lửng giữa không trung, neomắtmộthút, vốn cho rằng Cảnh Tâm sẽ dùng thể thân, không nghĩ tới cô ấy sẽ tự mình quay.

Chu Nghi Ninh đi đến bên cạnh anh, nhìn anh một cái.

đi qua người anh, đi vài bước lại lung lay đi trở về, đứng bên cạnh anh, ngửa đầu nhìn Cảnh Tâm.

Quý Đông Dương nhíu mày, cúi đầu nhìn Chu Nghi Ninh một cái.

Chu Nghi Ninh như là đang đợi anh mở lời, đứng yên không động đậy.

Kết quả Quý Đông Dương xoay người đi.

Chu Nghi Ninh nhìn bóng dáng của anh mất vài giây: "Ngày hôm qua vô duyên vô cớ mắng người, thế mà cũng không xin lỗi!"

cô thật muốn tố giác bộ mặt thật của anh ta! Để cho các fan nhìn.

Cảnh quay kia của Cảnh Tâm khá thuận lợi, Dư Viễn Hàng đóng vai tướng quân anh hùng cứu mỹ nhân, hai người ôm nhau đồng thời rơi xuống đất, Từ đạo diễn hô qua. Cảnh Tâm mới nhận ra chân cũng có chút tê cứng, thiếu chút nữa đứng không vững, Dư Viễn Hàng đỡ cô: "không sao chứ?"

Cảnh Tâm đứng vững, lắc đầu nói: "không sao."

Phía sau màn hình giám sát Tần Sâm nhú mày,đinhanh tới.

Cảnh Tâm thấyanh, vội vàng nhìnanhcười lấy lòng: “Emkhôngsao, chân chỉ có chút tê thôi.”

Tần Sâm ôm vaicô,cônnói: “Emđãlàm được,anhcũng thấyđi, hoàn toànkhôngthành vấn đề”

Lúc này Tần Sâm mới nhàn nhậ ừmộttiếng.

Cảnh Tâm c ần tayanhnhìn đ ờng h ồ củaaanh, “đã6 giờ,anhcó phảiđikhông?”

Tần sâm còn có công việc,khôngcó khả năng ở đây lâu,anhcúi đầu nhìncô, “7 giờ mớiđi.”

Cảnh Tâm cười vớianh: “Emđithay qu ần áo,anhchờ emmộrchút, em cùngđiăn cơm vớianh.”

Khoé miệng Tần Sâm cong lên, “Ừ.”

Hai người đến nhà hàng gần đó ăn bữa cơm đơn giản, Cảnh Tâm đưaaanhra xe, có chútkhôngnỡ ôm lấyanh, Tần Sâm dựa lưng vào ghế,côdựa vào ngườianh, thân thể mềm mạiyêu ki ều, dán sát vào ngườianh,anhxoanhệđầucô, rũ mắt nhìncô: “Nếukhông, em cùnganhv ề?”

Cảnh Tâm ôm chặt hônganh, ngẩng mặt lên nhìnanh: “khôngđược, phải ít nhất nửa tháng nữa em mới có thể v ề”

Tần Sâmnnói: “Kha Đằngđãv ềr ồi,khôngc ần lo lắng có người quấy r ầy em.”

Cảnh Tâm chớp mắt: “anhthấyanhta v ề, nên mới v ề?”

anhkhôngphủ nhận: “Có thểnóinhư vậy.”

Cảnh Tâm nhếch miệng cười, đá đá chân, “Yên tâmđi, emđã học thuật phòng thân.”

Tần Sâm nở nụ cười, đem người áp vào trong lòng cúi đầu hôn, nửa ngày mới thả người.

Vỗ vỗ cái ót của cô: “Được rồi, đi về đi.”

Sau khi Tần Sâm về, tiến độ quay của đoàn làm phim tăng không ít.

Bên Cảnh Tâm các cảnh quay đã hoàn thành trước thời hạn ba ngày, tới đó đoàn làm phim liên hoan, lại gặp được đoàn làm phim.

IMG

BÌNH HOA GIỚI GIẢI TRÍ

Mạch Ngôn Xuyên

dtv-ebook.com

Chương 48

IMG

Lúc Tần Sâm gọi cô đang ngồi trên va li hành lý vất vả kéo khoá lên, một lúc sau mới nằm úp sấp trên giường cầm điện thoại lên nghe, “Em đang thu dọn hành lý, mai sẽ về.”

anh cười nhẹ một tiếng: “Ngày mai tới thẳng chỗ anh?”

Cảnh Tâm đổi tư thế, “không được, ngày mai em về nhà, đã lâu rồi em chưa về nhà, ba mẹ em gọi điện thúc giục em về đây.”

Lúc này có người gõ cửa, Cảnh Tâm cầm điện thoại đi ra: “Có người gõ cửa, em qua nhìn một chút.”

Tần Sâm nhắc nhở cô: “Hồi rồi rảnh trước, đừng tùy tiện mở cửa cho người lạ.”

Cảnh Tâm nghe tiếng, lấy điện thoại ra, nghe thấy tiếng của Chu Nghi Ninh, cô mở cửa ra: “Có chuyện gì vậy?”

Chu Nghi Ninh cười vô cùng thần bí: “Tôi tổ chức một bàn tiệc, cô có muốn đến xem không?”

Cảnh Tâm: “... cô lấy đâu ra bàn tiệc?”

Chu Nghi Ninh: “Có tiền thì làm gì mà chẳng được.”

Được rồi, quả thật cái này đúng.

Tiền là đồ tốt, có tiền có thể bắt quỷ xay cối.

Cảnh Tâm hỏi: “Có những ai?”

Chu Nghi Ninh đếm: “Chị Chu Duy, phó đạo diễn, tôi, còn có Dư Viễn Hàng, hai thợ trang điểm đã ở đó, a đúng rồi, vừa rồi ở dưới lầu gặp thể thân Bành Huệ của cô, cô ấy mặc một bộ váy dài màu đen, nhìn từ đằng sau tôi còn tưởng là cô, nhận nhầm người rồi thuận miệng hỏi một câu, cô ấy nói cũng đi qua, cô có đến không?”

Cảnh Tâm gật đầu: “cô cứ đi trước, một lát nữa tôi sẽ qua tìm cô.”

Chu Nghi Ninh nhìn thoáng thấy Cảnh Tâm vẫn đang nói chuyện điện thoại, làm một dấu OK.

Tối nay Tần Sâm về Tần gia, mẹ Tần đang chuẩn bị mở bàn tiệc chiêu đãi, những lời Chu Nghi Ninh nói anh đều nghe được.

anh dựa ban công, khoé miệng cong lên: “đi xem đi, bất quá đừng học Chu Nghi Ninh, phong cách chơi bài con bé không tốt.”

Cảnh Tâm nhếch nhếch miệng không được nở nụ cười: “Chơi tiệc chiêu đãi còn có phong cách à.”

Tần Sâm không chút để ý ừm một tiếng, “Trở về nhà dạy cho em.”

Cảnh Tâm cười cười: “Được.”

Hai người nói chuyện một lát sau đó mới cúp điện thoại, Cảnh Tâm đổi một cái váy bông thoải mái đi xuống lầu.

Mới vừa đi ra tới cửa, di động lại vang lên, lần này là một dãy số xa lạ, Cảnh Tâm nhìn vài giây rồi nhận.

một thanh âm trầm thấp như đang kề bên chế trụ bên tai: “Cảnh tiểu thư, thể thân của cô đánh người, chuyện này có phải cô nên đến giải quyết một chút không?”

Trong lòng Cảnh Tâm lập bập một cái: “Kha Đăng?”

IMG

Cảnh Tâm nhìn về phía Kha Đăng đang ngồi trên ghế sofa, lãnh đạm nói: “Kha tổng, có thể thả người không?”

Kha Đăng đứng lên, nhìn về phía cô: “Thả người có thể, bất quá...”

Cảnh Tâm cắt đứt lời nói của anh ta: “Kha tổng so đo với một diễn viên thể thân nhỏ, có phải quá hẹp hòi rồi hay không.”

Kha Đăng nở nụ cười, nhìn chằm chằm cô: “Tôi cũng không phải cố ý gây khó dễ cho cô ấy, Cảnh tiểu thư hiểu chứ.”

Cảnh Tâm cắn môi, “Vậy anh nói đi, cô ấy đánh ai? Chắc chắn không có khả năng là đánh bảo vệ của anh đi?”

Kha Đăng cười lạnh một tiếng: “Cô hỏi cô ấy một chút, cô ấy đánh ai?”

Cảnh Tâm nhìn về phía Bành Huệ.

Bành Huệ nâng cằm, ấp a ấp úng nói: “Tôi... Tôi đánh anh ta...”

Cảnh Tâm vô cùng kinh ngạc, nhìn về phía Kha Đăng.

Lúc này mới phát hiện chỗ áo sơ mi ở bụng Kha Đăng có một vết bẩn màu đen, nhìn như là bị người ta đá chomột cú, bất quá một cú kia đã không chuẩn, không thì đã không ở bụng thế kia. Trong lòng cô muốn cười, trên mặt lại phải duy trì bình tĩnh: “Tôi nghĩ chắc chắn Bành Huệ cũng không vô duyên vô cớ mà đánh người đi? Chẳng lẽ Kha tổng mạo phạm cô ấy?”

Kha Đăng nở nụ cười: “Tôi không làm gì cô ấy, là cô ấy phản ứng quá khích thôi.”

Cảnh Tâm nhìn Bành Huệ một cái, Bành Huệ cúi đầu.

Công tử một chút: “Nếu là như thế, vậy cũng có thể là chuyện hiểu lầm, Kha tổng thả người trước đi.”

Kha Đăng nhìn vềphái bên kia, ý bảo bảo vệ buông tay.

Bành Huệ được tự do lập tức chạy đến bên cạnh Cảnh Tâm và Chu Nghi Ninh, Cảnh Tâm thấp giọng hỏi: “khôngcó việc gì chứ?”

Bành Huệ lắc đầu, Chu Nghi Ninh híp mắt, “Nếukhôngcó chuyện gì, chúng tađivềđi.”

Bacôgáixoay người muốnđi, Dư Viễn Hàngđitheo phía sau.

Kha Đăng đứng ở phía sau, lạnh lùngnói: “Cứ như vậy?”

Bước chân của Cảnh Tâm cùng Chu Nghi Ninh dừng lại, Cảnh Tâm quay đầu cười cười: “Lần khác tôisẽđưa cho Kha tổngmộtphần lễ, bày tỏ lời xin lỗi.”

Kha Đăng nhìn chằm chằm khuôn mặt xinh đẹp củacô, nở nụ cười: “Phần lễhìmiễnđi, Cảnh tiểu thư cùng tôi ăn cơmthìhế nào?”

Chu Nghi Ninh: “Mơ tưởng.”

Cảnh Tâm hé miệng cười cười: “Có thể.”

Từ trong phòngđira, Chu Nghi Ninh nhìn Dư Viễn Hàng: “Tốt lắm hông có chuyện gì,anhvềtrướcdi,khôngmộtlúc nữa bọn họsetan cuộc đấy.”

Dư Viễn Hàng bắt đắcdĩ nhìn Chu Nghi Ninh,anhta rớt cuộc đến làm gì?

Dư Viễn Hàng xoay ngườiđi.

Lúc này mới trừng mắt nhìn Cảnh Tâm: “khôngphảicôthựcsựẽđibấitên háo sắc đó ăn cơm chứ?”

Cảnh Tâm liếc mắt: “Lừaanhta.”

Nếukhôngnóinhư vậy, sao có thể giải quyết chuyện này nhanh như vậy.

còn nhìn Bành Huệ: “Vừa rồi sao lại vậy? Sao cô lại đánh Kha Đăng?”

Bành Huệ nhỏ giọng giải thích một lần: “Mọi người không phải đang đánh mặt chược sao, tôi vốn muốn đi mua một chút đồ ăn vặt cùng đồ uống mang đến, kết quả lúc về nghe thấy phía sau có người gọi tôi, gọi tôi là Cảnh Tiểu Thư, tôi tưởng người của đoàn làm phim lại nhận nhầm người, quay đầu nói tôi không phải Cảnh Tâm, kết quả bị người ta tóm tay, kên kia tối đen, tôi nhìn không rõ. Theo thói quen... Vừa có người cầm tay tôi tôi muốn cho người đó một cú vật qua vai, kết quả người đó bất động, lại còn đùa giỡn, tôi tức quá liền giơ chân đá người, sau đó có hai người đàn ông giữ chặt tôi.”

Cảnh Tâm kinh ngạc vài giây, Chu Nghi Ninh cười ra tiếng: “Tối quen này của cô rất tốt! Sao cô không đá anh ta chổng ngược lên!”

Bành Huệ có chút ngượng ngùng cười cười: “Sức lực của anh ta lớn hơn tôi, phản ứng cũng nhanh, tôi đánh không được.”

Cảnh Tâm hỏi: “Có phải cô muốn đá vào giữa bụng quỳ anh ta đúng không?”

Bành Huệ gật đầu: “Đúng, nhưng anh ta tránh được.”

thật đáng tiếc mà.

Chu Nghi Ninh nhìn Bành Huệ: “Đồ ăn vặt cùng đồ uống của cô đâu?”

Bành Huệ: “... Đồ ở bên kia.”

Chu Nghi Ninh: “Chúng ta lại đi mua một phần đi.”

Chờ mấy người đem đồ ăn cùng đồ uống mua về, bàn mặt chược đã tan.

Chu Nghi Ninh trừng mắt nhìn Dư Viễn Hàng: “anh làm gì mà mọi người về hết vậy?”

Dư Viễn Hàng: “cô đi lâu như vậy không về, mọi người đợi lâu không thấy liền đi về.”

Chu Nghi Ninh: "...."

Hôm sau, Cảnh Tâm quay về thành phố B, Chu Nghi Ninh cũng về cùng cô.

Tối hôm đó, Cảnh Tâm nhận được điện thoại của Tần Sâm, thanh âm của anh rất trầm: "Chuyện tối hôm qua sao lại không nói với anh?"

Cảnh Tâm: "... Nghi Ninh nói với anh?"

Tần Sâm cười lạnh: "Nếu con bé không nói, có phải em cũng không định nói cho anh biết đúng không?"

Cảnh Tâm vội vàng nói: "không phải, em tính lúc gặp anh rồi nói."

Tần Sâm dựa vào thân xe, thở ra vài ngụm khói, cúi đầu búng tàn thuốc, "Vậy bây giờ em xuống lầu đi."

Cảnh Tâm sửng sốt: "anh ở dưới lầu?"

IMG

BÌNH HOA GIỚI GIẢI TRÍ

Mạch Ngôn Xuyên

dtv-ebook.com

Chương 49

IMG

Tần Sâm hípmắt: “Ngoài ý muốnđi.”

Cảnh Tâm yên lòng, mím môi cười, nhảy bật đến trước mặtanh, đắcy hỏi: “Trong bộ phim này có cả em lẫn Bố Duệ tham gia, trong buổi công chiếu Tần tổngsẽbao cả rạp sao?”

Tần Sâm cười ra tiếng, cười vô cùng cà lơ phất phơ: “Bao.”

Cảnh Tâm hài lòng cười nheo mắt lại, “Bao mấy lần?”

Tần Sâm cười: “Em muốnnanhbao bao nhiêu lần?”

Cảnh Tâm nháy mắt: “Mỗi ngày ít nhấtmộtdãy, thế nào?”

Tần Sâm cười: “yêucầu thấp vậy sao?”

Cảnh Tâm tính tính,mộtdãy ghế cũnghôncó bao nhiêu vé,côdựng thẳng ba ngón tay lên: “Thế ba lần?”

mộtgây kế tiếp, hai chân rời khỏi mặt đất,côhét lênmộttiếng, hai tay theo phản xạ ôm chặt cổanh, trờnganh: “anhlàm gì đấy!”

Tần Sâm cúi đầu nhìncô, cười vô cùng vô vô lại: “Em.”

Người này những lời xấu xa hơn đầudẫnnóiqua, bất quá đó là ởtrêngiường, bây giờnóilời này, khuôn mặt Cảnh Tâm lập tức ửng đỏ, đá chân muốn xuống dưới, bịnghchặt chẽ giữ chặt.

anhbêcôđilêntrênlầu, cúi đầu hôn lên môi củacô, “Phối hợpmộthút.”

Cảnh Tâm bị làm cho sợ, ôm chặt lấy cổ anh.

Tần Sâm rời khỏi môi cô, mắt nhìn cô, Cảnh Tâm bất động, ôm cổ anh, vẫn bị anh ôm lên lầu hai, ném vào chiếc giường mềm mại.

Cảnh Tâm bò dậy, ôm chân ông ở trên giường, ngẩng đầu nhìn người đàn ông ở mép giường.

Sao lại bày ra bộ dáng như đang tra khảo thế kia, cô có làm gì sai đâu...

Cảnh Tâm chịu không nổi ánh mắt của anh, chủ động khai báo: “Em vốn muốn nói cho anh, nhưng anh ở xa như vậy, lúc ấy sự việc cấp bách, em sợ Kha Đăng làm chuyện xấu với Bành Huệ, liên vội vàng đi qua, gọi điện thoại mất thì giờ... Hơn nữa lúc ấy gọi Dư Viễn Hàng cùng đi, khách sạn cũng có camera, anh ta dù thế nào cũng là một người có mặt mũi, sẽ không làm loại chuyện lỗ mãng, em cảm thấy chuyện này có thể tự giải quyết nên mới không nói cho anh biết nữa, đỡ cho anh đang ở thành phố B mà lại phải lo lắng cho em.”

Tần Sâm từ trên cao nhìn xuống cô, vẻ mặt thản nhiên.

Cảnh Tâm dấu môi, mới vừa rời ở dưới lầu còn nói chuyện bao hết cả rạp chiếu phim, quay đầu đã thấy vẫn người ta rời, đàn ông đúng là giỏi dở mặt!

Cô đứng lên, hai đầu gối quỳ trên giường, đưa tay ôm hông anh, bộ ngực mềm mại vừa vặn dán vào bụng của anh.

Tần Sâm cúi đầu nhìn cô, trong mắt đầy ý cười, anh ngược lại muốn nhìn một chút xem cô có thể làm đến mức nào.

Cảnh Tâm cứ ôm anh như vậy, cô muốn xem xem anh có thể giả bộ đến bao giờ!

Tự tay chạm vào chốt dây lưng, cởi bỏ, rút ra, ném trên mặt đất.

Động tác lưu loát lại dứt khoát, không có nửa điểm do dự.

cô lại tiến lên ôm anh, oán giận nói: “Dây lưng làm em không thoải mái.”

Tần Sâm cúi đầu, con người đen chăm chú nhìn mái tóc mềm mại của cô bé kia, theo góc độ của anh có thể nhìn thấy hai má trắng nõn cùng lông mi dài, đầu cô cọ cọ trong ngực anh, ngay sau đó là hai khối mềm mại, lửa nóng trong cơ thể lập tức bị đốt lên.

Cảnh Tâm bất động, có chút đỏ mặt ngẩng đầu liếc nhìn một cái, cười khúc khích cùng khoát quần của anh.

Tay đặt vào cái vật đã dựng đứng lên kia, cô nói: “Nơi này cũng ...”

một giây kế tiếp, người bị ném lên trên giường, thân thể nặng nề của người đàn ông lập tức ngẩng lên, cắn răng nghiêng lợi dọa nạt bên tai cô: “một lúc nữa thì đừng xin anh.”

Lúc này Cảnh Tâm mới có chút sợ, ánh mắt nhu thuận nhìn người ngồi trên người cô, nhìn chăm chăm cô, một bên chậm rãi bắt được tay của người đàn ông, chủ động hôn anh loại chuyện này cô đã làm nhiều rồi, cũng thuận tay, nhưng giống như vừa rồi như vậy...

Là lần đầu tiên.

Tần Sâm đem quần áo đá xuống dưới giường, đè người xuống, vén quần áo của cô, cúi đầu hôn cô, thăm dò vào trong miệng, hôn đến đầu lưỡi cô run lên phát đau, động tác trên tay không ngừng, làm loạn ở trên người cô.

Cảnh Tâm kêu ô ô vài tiếng, ở dưới thân anh mềm nhũn thành một vũng nước, mặc cho người ta đùa nghịch.

....

IMG

Loại chuyện lấy lòng phụ huynh thế này anh chưa từng làm qua, ấn tượng của ba mẹ Cảnh Tâm đối với anh đúng là rất không tốt, cũng

là thật sự không thích anh.

Chuyện này so với tưởng tượng của anh còn phiền hơn.

Cảnh Lam Chi cúp điện thoại, nhìn về phía Phó Khải Minh chuẩn bị đến công ty, Phó Khải Minh nghĩ Cảnh Tâm đang ngủ nướng, cho nên sáng nay không thấy công ai cũng không hỏi, nếu thím Dư sáng nay không nhắc bà một câu, bà lên lầu nhìn, bằng không còn không phá thiệ đã không còn bóng dáng Cảnh Tâm đâu.

Tên nhóc Tần Sâm đúng là quá lỗ mãng, một tiếng cũng không thề nói, cứ như vậy tới cửa mang người về nhà mình!

Bây giờ chuyện Cảnh Tâm cậu ta cũng từng bước nhúng tay, nhân vật trong phim điện ảnh nhân vật trong phim truyền hình, chương trình truyền hình.. vân vân, thật sự hoàn toàn đối nghịch với ông bà, trong thời gian này Phó Khải Minh cũng bị chuyện này làm cho buồn bực, tên nhóc kia đúng là đao thương bất xâm da mặt dày không chịu được, dụ dỗ đe dọa, tức giận mắng, cũng vô ích.

Tần gia bên kia cũng có ý cùng nhà bọn họ lui tới, hai người đó sẽ không xía vào, cơ bản là dung túng chuyện này, nghĩ rằng tên nhóc này cũng chẳng thể làm ra được chuyện gì đâu, kết quả, cậu ta đem người nhà bà đưa đi.

thật sự là... Làm loạn quá rồi!

Cảnh Tâm cũng theo tên nhóc kia làm chuyện xằng bậy.

Cảnh Tâm gần trưa mới tự tỉnh dậy, vừa mở mắt đã thấy Tần Sâm đứng bên cạnh giường, thấy cô tỉnh lại, hai tay chống lên giường, nhìn cô khoé miệng cong lên: “Đói không?”

cô túm một lọn tóc, gậy đầu: “Đói...”

Tần Sâm đưa quần áo chocô, xoa nhẹ mái tóc rối của cô, “đi rửa mặt xuống lầu ăn cơm.”

Cảnh Tâm nhìn bóng lưng anh, chầm chậm mặc quần áo đi rửa mặt, sau khi xuống lầu nhìn đồ ăn trên bàn, nhìn ra đây không phải thức ăn ngoài, cô kinh ngạc nhìn anh: “anh làm?”

Khoé miệng Tần Sâm cong lên, “không thì ở đâu?”

Cảnh Tâm chấn kinh rồi: “anh còn biết nấu cơm!”

Tần Sâm cười, nấu cơm không phải là một việc khó, cơ bản kiên nhẫn một chút là đều có thể làm, anh nói: “Đôi lúc phải nấu thịt cho Bố Duệ, thói quen, xào rau cũng không khó lắm.”

Cảnh Tâm vui vẻ, ôm lấy anh cười: “Em đây là nhật được bảo bối nha, bạn trai có thể cho em vai diễn, còn có thể nấu cơm.”

Tần Sâm cười cười, gõ đầu cô một cái: “Ăn cơm.”

Cảnh Tâm vui vẻ ngồi xuống, không kịp chờ đợi gấp một miếng thịt gà nếm thử, không phải đặc biệt ngon, cũng không khó ăn, chính là bình thường.

Trong lòng cô có chút cân bằng.

Tần Sâm nhìn vẻ mặt của cô là biết, anh chọc chọc vào má của cô cười cười: “Lần sau tới em?”

Cảnh Tâm nghĩ một chút, gật đầu nói: “Được, em thử xem.”

Gần đây, những thông tin về Chu Nghi Ninh lộ ra ngoài, trên mạng tin tức về cô ấy ngày càng nhiều.

Rốt cuộc cũng có người tung tin đồn về cô ấy ra ngoài, Chu Nghi Ninh lập tức lên từ khoá tìm kiếm, cái tên Chu Nghi Ninh này đối với cư dân mạng mà nói thì vẫn là một cái tên xa lạ, cô ấy cũng không còn weibo, cư dân mạng chỉ có thể bàn luận ở trên weibo đăng tin về cô ấy, những anh hùng bàn phím lại có dịp được tung hoành.

Chu Nghi Ninh cùng Cảnh Tâm đi ăn cơm, Chu Nghi Ninh lướt weibo cảm thán: “Tôi thấy tôi sắp hot phải làm sao bây giờ?”

Cảnh Tâm nở nụ cười: “Đây là chuyện tốt mà.”

Chu Nghi Ninh bĩu môi: “Tôi đây là scandal.”

“cô không phải là không thêm đề ý sao?”

“Tôi không thêm đề ý, bất quá người đại diện bảo tôi mở lại weibo giải thích một chút, tôi cảm thấy sau khi mở weibo, có thể mỗi ngày sẽ có rất nhiều người đến đây mắng tôi.”

Cảnh Tâm: “Cũng có thể nổi tiếng mà.”

Chu Nghi Ninh: “nói cũng phải, tôi mở ra luôn đây.”

Sau khi Chu Nghi Ninh mở lại weibo, Cảnh Tâm được đánh dấu chú ý đầu tiên.

Từ Hoàn Điểm trở về đã nhiều ngày, Cảnh Tâm đã đem chuyện Kha Đăng nói muốn mời cô ăn cơm quên mất, thẳng đến lúc Kha Đăng gọi điện thoại cho cô: “Tối nay tôi không rảnh.”

Kha Đăng nở nụ cười: “Cảnh tiểu thư đây là muốn lật lọng sao?”

Cảnh Tâm cắn môi, nhìn đồ ăn trong tủ lạnh, cô cố ý nhờ dì giúp việc mua đồ, cô vốn định tối nay nấu cơm cho Tần Sâm.

Kha Đăng vừa cười một tiếng: “Nếu Cảnh tiểu thư không chịu đến, tôi chắc phải mời thế thân của cô đến vậy.”

Cảnh Tâm nghiến răng nói: “Tôi đi.”

Kha Đăng mỉm cười: “Tôi bảo lái xe đến đón cô?”

Cảnh Tâm lạnh lùng nói: “không cần, tôi tự mình đi.”

cô cúp điện thoại, mắng một câu hèn hạ vô sỉ.

“Ầm” một tiếng dùng sức đóng cửa tủ lạnh lại.

Quay người lại đã thấy Tần Sâm đứng đằng sau, cô sửng sốt một chút: “Sao anh lại về sớm vậy?”

Hình như còn chưa tới 6 giờ thì phải?

Tần Sâm vừa vào cửa liền nghe thấy âm thanh trút giận của cô, khoé miệng anh cong lên, đi qua kéo người đến trước mặt, cúi đầu nhìn cô: “không phải em nấu cơm cho anh sao? không biết hay không muốn làm thì không làm, tức giận với ai tú lạnh làm gì?”

Cảnh Tâm ngẩng đầu nhìn anh, buồn buồn nói: “Em không tức giận với cái tú lạnh, em đang tức cái tên Kha Đăng hèn hạ vô sỉ, anh ta gọi điện thoại cho em, bảo em đến nơi hẹn... Em nói không đi, anh ta liền uy hiếp em, nếu em không đi, anh ta liền bắt Bành Huệ đến.”

Tần Sâm hơi nhíu mày, cười lạnh một cái: “Phải không?”

cô gật đầu một cái.

Tần Sâm xoa nhẹ mái tóc của cô: “anh cùng đi với em.”

Cảnh Tâm nháy mắt nở nụ cười: “Được.”

Tần Sâm vỗ vỗ cái ót của cô, cười vô cùng hư hỏng: “Mặc đẹp một chút.”

Cảnh Tâm âm thầm chạy lên lầu chọn quần áo, cô để không khiêu quần áo ở đây lắm, cô chọn một chiếc váy lụa màu lam, tóc dài rủ xuống thắt lưng, khí chất tươi mát, dung mạo xinh đẹp.

Tần Sâm cũng thay quần áo khác, áo sơ mi trắng quần tây, nhàn nhã dựa vào khung cửa nhìn cô trang điểm, Cảnh Tâm ở trong gương nhìn anh một cái, người đàn ông này mặc sơ mi trắng luôn mang đến loại cảm giác cấm dục, đặc biệt hấp dẫn cô.

một lúc sau, Cảnh Tâm đi đến trước mặt anh, cười cười: “Em xong rồi.”

Khoé miệng Tần Sâm còn lên, cúi đầu khẽ hôn lên tóc cô một cái.

Sau khi lên xe, Cảnh Tâm có chút bận tâm: “anh nói xem Kha Đăng có thể làm chuyện gì không hay với Bành Huệ hay không?”

còn nói tiếp: “Nếu không anh cho Bành Huệ mấy người vệ sĩ đi, như thế nào dĩ nhiên cô ấy cũng vì em mà gặp phải Kha Đăng, chẳng may cô ấy xảy ra chuyện gì, em sẽ không yên tâm.”

Tần Sâm lái xe, liếc mắt nhìn cô một cái: “Lúc về anh cho người an bài một chút, em không cần lo lắng.”

Cảnh Tâm đột nhiên quay đầu nhìn anh, còn thành thật hỏi: “anh cảm thấy Bành Huệ giống em sao? anh thấy cô ấy sẽ có cảm giác gì đó chứ?”

Tần Sâm nghe ra ý tứ trong lời nói của cô, nở nụ cười: “Trong nhà có một bình hoa chính phẩm, anh sao lại phải có cảm giác với cái đồ đồ kia chứ?”

Cảnh Tâm: “...”

IMG

BÌNH HOA GIỚI GIẢI TRÍ

Mạch Ngôn Xuyên
dtv-ebook.com

Chương 50

Editor: Lê Thị Ngọc Huyền

Kha Đăng tuyệt đối không nghĩ đến Tần Sâm sẽ cùng đến đây, sắc mặt anh ta trầm xuống như cũ, cảm giác mình giống như một con khỉ bị Tần Sâm đùa giỡn, cười lạnh nói: “Nếu tôi nói để ý? anh sẽ đi?”

Tần Sâm cười cười, nắm tay Cảnh Tâm ngã xuống đối diện anh ta, “không biết?”

anh cầm lấy bình rượu vang, chậm rãi rót vào ly, cầm lên chậm rãi lắc lắc, ánh mắt chăm chú nhìn chất lỏng màu đỏ trong ly, đưa đến bên miệng uống một ngụm, lười biếng nói: “Rượu không tệ.”

Cảnh Tâm khẩn trương đến mức lòng bàn tay chảy đầy mồ hôi, người này... Sao lại có thêm một chút sợ cũng không có chứ! Chẳng may Kha Đăng bỏ cái gì vào trong rượu thì làm sao bây giờ?

anh sao lại bình tĩnh như vậy!

Kha Đăng cảm thấy mình sắp phát điên, anh ta nhìn về phía Cảnh Tâm, lạnh lùng nói: “Cảnh tiểu thư, đây là tạ lễ mà anh nói?”

Cảnh Tâm bị kinh ngạc khi nhìn thấy sự tức giận sâu trong mắt anh ta, Tần Sâm nắm tay cô thật chặt, cô mỉm cười nhìn về phía Kha Đăng: “Tôi vốn muốn từ chối, Kha tổng uy hiếp tôi, tôi không còn cách nào khác.”

Kha Đăng cười lạnh: “Phải không? Nếu tôi nói lần này chỉ đơn thuần là mời anh ăn một bữa cơm mà thôi, cô không?”

Kha Đăng là người HongKong, tiếng phổ thông không tính là quá đúng chuẩn, nói có chút nặng, nhất là dưới trạng thái phẫn nộ, Cảnh Tâm nghe ra được canhtathậtsự tức giận, sừng sốt một chút, cô muốn nói không tin, cho dù tinh thì sao, đối với một con người mình đang đề phòng, vô luận thế nào cũng đâu không có khả năng hoàn toàn yên tâm.

cô không nói chuyện.

Tần Sâm đầu ối xong nửa ly rượu vang, cười nhạt vài tiếng: “Cho dù chỉ là đơn thuần một cô ấy ăn cơm, vậy cũng không được, tôi không thích người phụ nữ của mình một mình dùng cơm cùng người đàn ông khác, nhất là...”

anh dừng một chút, nhìn về phía Kha Đăng: “anh.”

Kha Đăng nhìn Tần Sâm, sắc mặt đã bình tĩnh hơn rất nhiều, khẽ mỉm cười một cái.

Tần Sâm nhàn nhã dựa vào phía sau, quay đầu nhìn Cảnh Tâm bên cạnh, ngữ khí tự nhiên thân thiết: “Đói không? Chúng ta gọi cơm trước.”

anh ấn chuông gọi phục vụ, b ả bàn nhanh chóng tới, khi thấy ba người trên bàn ăn thì gần người, không khí quý dị này...

Cảnh Tâm thật sự không muốn ăn bữa cơm này, nhưng lại không thể đi.

Lúc này ai cũng đâu không được, Tần Sâm tuyệt đối sẽ không đến trường thì rồi mà còn rồi đi.

Kha Đăng tất nhiên cũng sẽ không đi, liếc về phía Cảnh Tâm, ý vị thâm trường nhìn cô một cái, môi chậm rãi mím thành một đường thẳng.

Tần Sâm làm chủ gọi hai phần bún thịt, lại vì Cảnh Tâm mà gọi chút điểm tâm ngọt, cuối cùng mới nhìn Kha Đăng, Kha Đăng không đợi anh mở miệng, nói với b ả bàn: “Bún thịt kiểu Mỹ.”

Tần Sâm gấp thực đơn lại, lười biếng dựa vào phía sau, ánh mắt nhìn về hành vi quỷ dị của đôi nam nữ cách đó không xa, bất động thanh sắc nghiêng người nhào lên phía trước, dùng thân mình chắn cho Cảnh Tâm.

Đồ ăn mang lên, Tần Sâm thần sắc bình thường bắt đầu dùng cơm, Kha Đăng đối diện cũng thế, chỉ có Cảnh Tâm thấy bữa cơm này giống như ăn sập, cô đem nguyên nhân này đổ cho Kha Đăng.

Tần Sâm uống xong ngụm rượu vang cuối cùng, nhìn về phía Kha Đăng: “Về chuyện thể thân của Cảnh Tâm lỡ tay làm anh bị thương, tôi thấy Kha tổng bây giờ cũng khá ổn, không nên so đo với cử chỉ vô tâm của một cô gái đi, như vậy rất tổn hại phong độ.”

Quang minh chính đại nói anh ta lòng dạ hẹp hòi, Kha Đăng cười lạnh một tiếng: “Chỉ làm một thể thân nhỏ nhom mà thôi, tôi còn thấy chướng mắt nữa đấy.”

Khoé miệng Tần Sâm cong lên, không mảy may nói: “anh để mắt thì cũng không phải của anh.”

Kha Đăng: “...”

anh ta nhìn về phía Tần Sâm, và Cảnh Tâm đang ngoan ngoãn ngẩng yên bên cạnh Tần Sâm.

Có lẽ tính chinh phục của đàn ông đang như con ma đang đi đầu khiển mình, làm cho anh ta không bỏ được, cái gì không có được luôn làm cho anh ta ngày đêm phải suy nghĩ, còn nữa, hành vi của Tần Sâm quá mức ác liệt, không theo lẽ thường, làm ra những chuyện khiến anh ta mất mặt mũi, nếu dễ dàng buông tha như vậy, chẳng phải là đã chịu thiệt thòi?

Tần Sâm ôm Cảnh Tâm đứng dậy, cười vô cùng lưu manh: “Cảm ơn Kha tổng đã mời, chúng tôi đi trước.”

Cảnh Tâm không nhìn Kha Đăng nữa, theo Tần Sâm xoay người rời đi.

Kha Đăng chăm chú nhìn bóng lưng hai người, cười lạnh một tiếng.

một lát sau, có người đi lên, thận trọng nói: “Kha tổng, không chụp được ảnh ngài và Cảnh tiểu thư đơn độc ở cùng nhau, bọn họ thân cận quá, cho dù muốn cắt chĩnh cũng không được...”

Kha Đăng lãnh đạm nói: “Được rồi, bây giờ cũng không trễ.”

....

Cảnh Tâm cùng Tần Sâm trở lại trên xe, nhìn không được trờng anh: “anh không sợ rượu kia có vấn đề sao, chẳng may anh ta thả thuốc gì vào đó thì sao? Lại dám uống cạn...”

anh thật sự dám uống.

Tần Sâm quay đầu nhìn cô, cười xấu xa: “Cho dù thả thuốc, không phải có em ở đây sao? anh còn sợ không giải quyết được?”

“...”

cô đỏ mặt trờng anh, “nói cái gì đấy! Em lo lắng cho mình không được sao?!”

Chẳng may thực sự có thuốc gì đó, thiết thời là cô được không?

Khoé miệng Tần Sâm cong lên, đạp chân ga lái xe đi.

anh nói: “Bữa cơm tối nay em ăn không được vui, lần sau lại mang em đến đây.”

Cảnh Tâm quay đầu nhìn anh, cười rất vui vẻ: “Được.”

Tần Sâm quay đầu liếc cô một cái, dơ tay lên xoa hệt óc cô.

Sau chuyện này, đoàn làm phim <Thái bình vương triêu> trở lại thành phố B tiếp tục quay phim, Chu Nghi Ninh cũng đã đến.

Bàn Huệ thế thân của Cảnh Tâm vẫn tiếp tục đi theo đoàn làm phim, tuy rằng trước mắt Cảnh Tâm cũng không cần thế thân.

Cảnh Tâm hỏi Bành Huệ: “Gần đây không có người nào tìm cô gây phiền toái chứ?”

Bành Huệ nghĩ một chút: “không có, chỉ là hình như có người đi theo tôi.”

Vậy hẳn là vệ sĩ mà cô xin Tần Sâm, Cảnh Tâm yên tâm: “Vậy là tốt rồi, nếu có chuyện gì cô có thể gọi điện thoại trước cho tôi, nhất là lúc gặp phải cái tên Kha Đằng kia.”

Bình thường Bành Huệ cũng rất để ý các loại chuyện bất quải, cô nhận ra Kha Đằng, cũng biết Kha Đằng này rất phong lưu, đoán chừng là coi trọng Cảnh Tâm.

cô cười cười: “Tôi đã biết, cô yên tâm đi, nếu anh ta thực sự có can đảm làm gì với tôi, lần sau tôi nhất định sẽ đá trúng.”

Cảnh Tâm cười ra tiếng: “Đúng rồi, cô học qua taekwondo?”

Bành Huệ gật đầu, nóng lòng muốn hỏi thử cô: “cô có muốn không tôi dạy cô mấy chiêu?”

Nên dạy Tần Sâm cũng đã dạy cô, thỉnh thoảng có thể lấy anh học cô luyện tập, bất quá lúc nhàn rỗi ở đoàn làm phim cũng có thể làm chuyện này giết thời gian, Cảnh Tâm gật đầu: “Được.”

Nếu có thể, cô cũng muốn thử cảm giác đá trúng.

Chu Nghi Ninh lái xe đến đoàn làm phim, cô ấy là người mới, một tác phẩm cũng chưa có, trước mắt trợ lý cũng không có.

Cảnh Tâm nhìn thoáng qua trong balo của cô ấy lại là một núi tiều tụy, trên choker nói: “Mỗi ngày vác trên lưng nhiều tiều tụy như vậy có có mệt không vậy, nếu không cô tự mình dùng tiều tụy mời trợ lý đi?”

Chu Nghi Ninh bĩu môi: “không cần, tôi không phải Lục Tuyết Tâm, cái gì cũng cần người hầu hạ.”

nó cũng phải, trước kia Cảnh Tâm cũng không có trợ lý, cũng không cảm thấy sao cả, “Gần đây vẫn có người chửi sao?”

Chu Nghi Ninh khoát tay: “Có a, mỗi ngày đều có người gửi tin nhắn cho tôi, thật sự rảnh rồi mà.”

Gần đây tin tức về Chu Nghi Ninh rất nhiều, khắp nơi đều đang đào bới về gia thế của cô, tổng giáo đốc Hoa Thần là anh họ của cô, cô là thiên kim tiểu thư của một công ty đã đưa ra thị trường nào đấy ở thành phố S, ngay cả cô học trường đại học nào cũng bị đào ra.

Cảnh Tâm nhìn những tin tức kia, giống như thấy được hoàn cảnh hơn một năm trước của mình.

Cũng bị đào bới như vậy.

Bất quá, cư dân mạng đối với cô ôn hoà hơn rất nhiều, đối với Chu Nghi Ninh sẽ không khách khí như thế, dù sao trước kia cô cũng đóng không ít phim, cũng lên quảng cáo khá nhiều, đã ra mắt công chúng được mấy năm.

Tình huống của Chu Nghi Ninh không giống vậy, cư dân mạng chửi rất kinh khủng.

Cảnh Tâm thấy Chu Nghi Ninh cũng không bị ảnh hưởng gì, cũng không cần cô khuyên giải hay truy vấn thụ kinh nghiệm gì.

Hai người đi vào phòng hoá trang.

Những cảnh quay gần đây, Cảnh Tâm đều hoá trang thành cung nữ, trang sức với trang điểm cũng rất đơn giản, thợ trang điểm rất nhanh đã làm xong tạo hình cho cô.

Cô đi đến phòng cách vách nhìn Chu Nghi Ninh.

Trong phim Chu Nghi Ninh đóng vai Trữ phi, trang điểm rất tinh xảo, Trữ phi ngoài mặt lương thiện, kiêu kỳ nhu nhược tích cực lấy lòng

Hoàng Thượng, thật ra tâm ngoan thủ lạt, âm thầm làm rất nhiều truyện ác, cảnh quay hai trong tháng tới đây, Lục Hoàn bị Trữ phi ngược không ít.

Cho nên, trong phim có rất nhiều cảnh diễn chung của Cảnh Tâm và Chu Nghi Ninh, đương nhiên, đóng chung nhiều nhất với Chu Nghi Ninh phải kể đến Quý Đông Dương cùng Chu Duy.

Hai người kia đều thuộc phái thực lực, áp lực của Chu Nghi Ninh hẳn là rất lớn.

Cảnh Tâm đứng ở phía sau chăm chú nhìn cô ấy, Chu Nghi Ninh nhún mày cười cười: “Tôi đẹp không?”

Cảnh Tâm cười cười: “Đương nhiên là đẹp.”

Chu Nghi Ninh cười cười: “Vẫn là cô đẹp hơn.”

Cảnh Tâm vui vẻ, tức giận trừng mắt liếc cô ấy một cái.

Thợ trang điểm cũng cười, thoải mái khen hai người: “Hai người các cô đều đẹp, Chu tiểu thư thuộc kiểu đẹp năng động, Cảnh tiểu thư thuộc kiểu đẹp rực rỡ.”

Mọi người đều công nhận Cảnh Tâm xinh đẹp, điểm này không thể nghi ngờ.

Nếu không cũng sẽ không bị cái danh xưng bình hoa rơi vào.

Hai người làm tạo hình xong, Cảnh Tâm hỏi: “Muốn chụp một tấm ảnh hay không?”

Chu Nghi Ninh: “Được.”

Chụp ảnh xong, Cảnh Tâm đăng weibo tag Chu Nghi Ninh vào.

Chu Nghi Ninh share bài đó, dẫn đến một màn bình luận sôi nổi.

“<doge> T`ân tổng thật lợi hại, không chỉ có năng lực bao bình hoa, còn nhân tiện đưa em họ của mình lên, thật quá Man.”

“Lợi hại cái gì? Bình hoa còn chưa được làm nữ chính đâu! không biết năm nay bình hoa có thể diễn nữ chính hay không nữa, fan của vợ anh có vẻ rất vội! @ T`ân Sâm.”

“Khi nào bình hoa được làm nữ chính? @ T`ân Sâm.”

“...”

Cảnh Tâm nhìn weibo của mình có một đồng bình luận có tag @ T`ân Sâm, cảm thấy fan của cô thật là quá không rụt rè r`ầu!

Chỉ là... Làm tốt lắm!

không biết T`ân Sâm nhìn thấy weibo của cô sẽ có phản ứng gì?

Cùng lúc đó, T`ân Sâm cũng thấy weibo của mình bị tag một cách r`ần rộ, đuôi lông mày thâm thúy nhếch lên, gần đây fan của cô bé này thật mạnh động nha, thường xuyên nhấn tin hỏi anh khi nào bình hoa được làm nữ chính.

Khi nào được làm nữ chính chuyện này...

anh gọi trợ lý vào, “Gần đây có kịch bản nào tốt không?”

Trợ lý hiểu rất nhanh, nghe lời này một cái liền biết T`ân tổng muốn chọn kịch bản cho Cảnh Tâm, cười hỏi: “T`ân tổng muốn phim điện ảnh hay vẫn là phim truyền hình?”

T`ân Sâm gõ bàn một cái: “Điện ảnh.”

Trợ lý nói: “Tháng 10 sẽ khởi quay một bộ phim điện ảnh, còn có một bộ đang chuẩn bị, chắc tháng 12 sẽ bấm máy.”

Tháng 10 chắc không kịp, Cảnh Tâm còn đang quay <Thái bình vương triêu>, trong lúc đó còn có nhiều lịch trình, phim <Giải thoát>

cũng đang vào giai đoạn tuyên truyền.

không được, không thể để cho cô ấy bận quá.

Tháng 12 là vừa vặn.

Tần Sâm lười biếng dựa vào ghế, “Có kịch bản không?”

Trợ lý nói: “Kịch bản còn chưa sửa xong, biên kịch vẫn đang sửa.”

Tần Sâm rút một điếu thuốc ngậm bên miệng, mở bật lửa ra, “Biên kịch là ai?”

Trợ lý nói: “Minh Chúc.”

Tần Sâm nheo mắt một cái, anh nhớ rõ biên kịch này, tuổi rất trẻ, có năng lực, anh thở ra mấy vòng khói, mở miệng nói: “Sau khi kịch bản sửa xong thì lấy cho tôi xem.”

Trợ lý nói: “Vâng.”

Phía đoàn làm phim bên kia, Cảnh Tâm vừa quay xong một cảnh, ngồi an vị ở bên cạnh xem Chu Nghi Ninh quay cảnh đầu tiên.

Cùng trong tưởng tượng không sai biệt lắm.

Rất thảm.

NG 12 lần.

Tuy rằng yêu cầu của Từ đạo diễn rất khắc nghiệt, nhưng bình thường vẫn rất ôn hòa, cũng rất thích Chu Nghi Ninh, nhưng lúc này cũng không nhịn được mà nổi giận mắng chửi người.

Chờ Chu Nghi Ninh bị mắng xong, Từ đạo diễn cho mọi người nghỉ ngơi nửa giờ, chỉ vào Cảnh Tâm: “Cảnh Tâm, cô giúp Chu Nghi Ninh tìm cảm giác, dạy cô ấy một chút thế nào là đóng phim.”

Cảnh Tâm vội vàng nói: “Được, tôi sẽ cố hết sức!”

Cảnh Tâm kéo Chu Nghi Ninh đến phòng nghỉ, chuẩn bị làm mẫu cho cô ấy xem, cái gì gọi là lấy lòng, kiêu kỳ, nhu nhược!

Ho khan một cái, loại chuyện này gần đây cô làm với Tần Sâm khá nhiều.

Thuận tay vô cùng.

còn nhớ lại Chu Nghi Ninh diễn lúc này, nhìn không được chăm chọc: “còn nhìn anh Đông ánh mắt phải quyến rũ một chút, anh ấy là hoàng đế, cô là phi tần hậu cung, cô vừa rồi có chỗ nào giống lấy lòng anh ấy, tôi cảm thấy cô đang nghĩ bụng một chén trà độc chết anh ấy...”

Chu Nghi Ninh khoát tay, có chút phiến chán: “Tôi biết phương thức lấy lòng nha! Biết thế nào là mềm mại quyến rũ! Nhưng mà vừa nhìn thấy cái mặt than của Quý Đông Dương thì tôi không mềm mại được, quyến rũ không nổi, tôi còn thực sự muốn cho anh ta một ly trà độc, chuyện anh ta bực bội lúc rời giường sáng tôi còn chưa xin lỗi đâu.”

Cảnh Tâm nhìn cô ấy chăm chăm: “Đây là đóng phim, cho dù có chán ghét bạn diễn của mình thì vẫn phải diễn, bằng không cô muốn bảo Tần Sâm bảo đạo diễn đổi vai của cô à?”

Chu Nghi Ninh: “Làm sao thế được! Công an vạn lần đừng nói chuyện này cho anh họ của tôi biết.”

Cảnh Tâm: “Tôi không nói cho anh ấy, Từ đạo diễn sẽ nói, đoàn làm phim sẽ nghị luận.”

Cảnh Tâm tiếp tục nói: “cô đừng nửa đường mà buông tay, Tần Sâm vì nhân vật này của cô cũng gặp không ít chuyện, chuyện trên mạng của cô lúc trước cũng là anh ấy giải quyết, nếu cô nửa đường nói không đóng phim nữa, tin hay không anh ấy sẽ đập chết cô.”

Chu Nghi Ninh: “...”

Cảnh Tâm tiếp tục nói: “anh Đông là diễn viên thuộc phái thực lực, cô dùng loại diễn xuất thối nát này trước mặt anh ấy, đoán chừng anh ấy đem cô thành một tên hề đang nháy nhót.”

Chu Nghi Ninh: “...”

Cảnh Tâm cùng Tần Sâm ở chung một chỗ đã lâu, khả năng đọc mồm cũng rất kinh người: “Hoặc là cảm thấy cô bị ngốc/dễ ăn hiếp, cô không muốn bị xem như vậy chứ?”

Chu Nghi Ninh đầu tiên là sửng sốt, sau đó đứng lên hung hăng liếc mắt trừng cô một cái, “Ai ngốc/ ăn hiếp! Nhìn xem một lát nữa tôi câu dẫn chết tanhta, cô không được tôi cũng ghê tởm chết tanhta!”

Cảnh Tâm: “...”

cô nói có phải có chút quá rồ hay không?

Đợi chút, cô không phải có ý đó mà!

Chu Nghi Ninh đã chạy ra ngoài.

không ngoài dự liệu, cảnh này hôm nay không có cách nào quay tiếp.

Từ đạo diễn hoàn toàn nổi giận: “Chu Nghi Ninh cô là phi tần! không phải là nữ tử thanh lâu! không cần lẳng lơ như vậy!”

Chu Nghi Ninh: “...”

Quý Đông dương mặt không chút thay đổi, nhàn nhạt hừ một tiếng.

Cảnh Tâm ở bên cạnh im lặng nhìn, trên vai đột nhiên trùng xuống, nhìn lại, có chút kinh hãi*: “Sao anh lại tới đây?”

(*Kinh hãi: Kinh ngạc vui mừng)

Tần Sâm cúi đầu nhìn cô khoé miệng chậm rãi cong lên, ôm lấy vai cô hướng vào trong ngực mình, “Đến thăm đoàn làm phim.”

Cảnh Tâm cười cười: “Em đã quay xong, đang xem Chu Nghi Ninh diễn.”

Tần Sâm thản nhiên nhìn về hướng bên kia: “Chu Nghi Ninh hôm nay NG bao nhiêu lần?”

Cảnh Tâm: "...không nhớ rõ."

Rất nhiều lần, hơn nữa còn là cảnh đầu tiên, quay từ trưa đến chiều tối mà còn chưa qua.

Từ đạo diễn đã sắp bị ép điên.

còn không được cười một tiếng: “anh cùng Chu Nghi Ninh chính là khắc tinh của đạo diễn phải không?”

Khoé miệng Tần Sâm cong lên, từ chối cho ý kiến, “Phải không?”

Cảnh Tâm gật đầu, tiếp tục cười: “anh đã quên, chuyện lần trước ở đoàn làm phim <Giải thoát>...”

Bên kia Từ đạo diễn còn đang mắng người: “Chu Nghi Ninh còn nghiêm túc cho tôi một chút được không? Hôm nay không quay nữa, tối nay còn về nghỉ lại một chút, ngày mai còn diễn không được, cô lì lợm... Đừng tưởng cô là em họ của Tần tổng thì tôi không có biện pháp đem cô đổi!”

BÌNH HOA GIỚI GIẢI TRÍ

Mạch Ngôn Xuyên
dtv-ebook.com

Chương 51

Editor: Lê Thị Ngọc Huyền

Dường như Cảnh Tâm nghe thấy âm thanh hít khí lạnh của nhân viên công tác, tim mắt mọi người đông loạt nhìn về phía Tần Sâm, Cảnh Tâm nhìn không được quay đầu nhìn anh, thần sắc của anh vẫn như cũ, giống như không hề bị tức giận bởi lời nói của Từ đạo diễn.

Từ đạo diễn bên kia đưa lưng về phía họ tiếp tục mắng, phó đạo diễn nghe thấy mà run rẩy, vội vàng chạy tới chuẩn bị nhắc nhở đạo diễn một chút.

Không đợi anh ta mở miệng, Chu Nghi Ninh cười nói: “Từ đạo diễn, anh họ tôi ở sau lưng ông đấy.”

Tiếng mắng của Từ đạo diễn dừng một chút, cứng đờ xoay người lại, quả nhiên thấy Tần Sâm đứng cách đó không xa, sau lưng bắt đầu chảy mồ hôi.

Ông ta vừa mắng cái gì?

Cảnh Tâm nhìn về phía Từ đạo diễn, không hiểu sao có chút đau lòng, vừa rồi Chu Nghi Ninh hẳn là đã thấy Tần Sâm, còn ở bên kia giả bộ không phát hiện để cho Từ đạo diễn tiếp tục mắng, bây giờ cô hoàn toàn tin lời Tần Sâm, Chu Nghi Ninh chính là một nữ ma đầu.

Cô kéo tay áo Tần Sâm, nhỏ giọng hỏi: “Anh sẽ không tức giận chứ?”

Khoé miệng Tần Sâm thản nhiên cong lên, không nói gì, tức giận chắc là không, chỉ có chút khó chịu.

Từ đạo diễn vỗ ót mình một cái, đi đến bên này, ngượng ngáp nhìn về phía Tần Sâm: “Tần tổng, sao ngài lại đến đây? Tôi là vừa rồi, thật sự tức không chịu được... nói bậy nói bạ, tuyệt đối không có ý gì khác...”

Chu Nghi Ninh đi theo phía sau Từ đạo diễn, kêu một tiếng anh họ.

Tần Sâm anh, thật ra có chút bao che khuyết điểm, Chu Nghi Ninh phương diện tính cách kỳ thực có chút giống anh, anh đối với con bé luôn luôn rất quan tâm, bằng không sẽ không đồng ý cho con bé tiến vào đoàn làm phim, anh nhìn về phía Từ đạo diễn, cười cười: “Từ đạo diễn vừa nói muốn đem vai diễn của Chu Nghi Ninh đổi?”

Từ đạo diễn: “...”

Mọi người đồng tình nhìn Từ đạo diễn, phó đạo diễn yên lặng cách xa vài bước.

Từ đạo diễn xoa xoa tay xấu hổ cười: “Chuyện này không phải, chỉ là cô bé Chu Nghi Ninh này không chuyên chú, tôi làm sao có thể chịu được, liề lấy uy danh của Tần tổng để hù dọa cô ấy...”

Lời này nói rất chu toàn, mọi người yên lặng giơ ngón tay cái với Từ đạo diễn.

Cảnh Tâm yên lặng kéo tay áo Tần Sâm, người nhích lại gần phía anh.

Tần Sâm cup mi nhìn cô, đức hạnh của Chu Nghi Ninh thế nào anh biết rõ, về phần kỹ thuật diễn xuất anh chưa xem qua nên không thể đánh giá, Từ đạo diễn người này bình thường coi như ôn hòa, có thể làm ông ấy tức đến như vậy chắc chỉ có Chu Nghi Ninh mới có bản lĩnh này, bất quá mất thì có thể, còn đổi thì không thể nào.

anh thản nhiên nhìn về phía Chu Nghi Ninh, Chu Nghi Ninh quay đầu nhìn nơi khác, khoe miệng anh cong lên: “Nếu Chu Nghi Ninh không chuyên tâm, vậy ông cứ việc mất, chỉ cần ông có thể đưa bộ phim vào giai đoạn hậu kỳ trước <Minh phi truyền kỳ>, việc này tôi sẽ không so đo.”

Chu Nghi Ninh kinh ngạc ngẩng đầu, tức giận trừng mắt, nào có ai hãm hại em mình như vậy!

Tần Sâm thân nhiên liếc cô ấy một cái, nhìn về phía Từ đạo diễn: “Hôm nay vẫn quay sao?”

Trong lòng Từ đạo diễn nhen hàng thở ra, cười nói: “Hôm nay không quay, để cho Chu Nghi Ninh tìm cảm giác.”

Tần Sâm nói: “Nếu vậy, bảo mọi người kết thúc công việc đi, tôi mời đoàn làm phim ăn cơm.”

Mọi người hưng phấn, Tần tổng thật là rộng lượng, thường xuyên mời đoàn làm phim ăn cơm không nói, điểm cũng toàn chọn nhà hàng nổi tiếng của thành phố B.

Từ đạo diễn: “...”

Ý của ông là cảnh của Chu Nghi Ninh không quay, nhưng còn muốn quay cảnh khác mà!

Bất quá ông cũng không nói gì, chỉ có thể căn nhắc bảo mọi người kết thúc công việc, ngày mai bắt đầu tăng ca để theo kịp đúng tiến độ.

Tần Sâm ôm lấy bả vai Cảnh Tâm: “Chúng ta đi trước.”

Cảnh Tâm gật đầu, cùng anh lên xe trước.

Hai người đi rồi, Từ đạo diễn tức giận trừng mắt liếc Chu Nghi Ninh một cái, kêu mọi người kết thúc công việc.

Phó đạo diễn loáng một cái đã đi đến, “Từ đạo diễn, ông vừa rồi thật sự làm người khác toát mồ hôi hột nha.”

Từ đạo diễn trừng mắt liếc anh ta một cái, phó đạo diễn còn nói: “Bất quá Tần tổng lại có thể không tức giận, đúng là bất ngờ mà, có thể bởi vì người ông mắng không phải Cảnh Tâm.”

trên xe, Cảnh Tâm tựa vào vai Tàn Sâm cười: “anh vừa rồi dọa em đấy, em còn tưởng anh sẽ tức giận.”

Lần trước ở đoàn làm phim <Giải thoát> chuyện anh mắng lời thô tục kia, bây giờ mỗi lần nhớ lại cô đều muốn cười, lúc ấy chỉ nôn nóng muốn quay phim, sau đó mỗi lần nhớ lại thì đều cảm thấy ngọt ngào, người đàn ông này mà cuống lên đúng là làm cho người khác vừa thương vừa sợ, công gắng đầu, khuôn mặt tươi cười nhìn anh.

Tàn Sâm cúi đầu nhìn cô, cũng cười: “Nếu mắng em, nói không chừng.”

Cảnh Tâm cười càng vui vẻ hơn, “Em rất ít bị đạo diễn mắng, cho dù mắng cũng không mắng hung ác như vậy.”

Kỹ thuật diễn của cô mặc dù không bằng diễn viên trường phái thực lực như Quý Đông Dương cùng Chu Duy, nhưng cũng đáng để thưởng thức.

Tàn Sâm xoa hết tóc cô, Cảnh Tâm kéo tay anh xuống, đột nhiên hỏi: “một chuyện đã từng làm cho anh tức giận là gì thế?”

không biết có phải là chuyện lần trước kia hay không.

Tàn Sâm nhìn ánh mắt nghiêm túc của cô, nheo mắt một cái, chuyện trước kia cũng đã quá lâu, cho dù lúc ấy thực sự tức giận, hiện tại cũng đã phai nhạt, anh nhìn cô bé trước mắt, bây giờ, tất cả cảm xúc của anh đều là vì cô, cúi đầu khẽ hôn lên môi cô, nhỏ giọng nói: “Là chuyện lần trước.”

Cảnh Tâm hài lòng đuôi mắt cười cong lên, đưa tay lên ôm cổ anh, đáp lại nụ hôn của anh.

Tàn Sâm nhìn cô, trong lòng mềm nhũn, một bàn tay giữ cái ót của cô, áp vào phía mình, càng dùng sức hôn cô.

Chuyện tình cảm này, thỏa mãn không chỉ có mình cô, anh cũng vậy.

Mãi cho đến khi, cửa kính xe bị người ta gõ, hai người đang hôn môi mới khó khăn tách ra.

Cảnh Tâm đỏ mặt quay đi, khoé miệng Tần Sâm cong lên hôn lên tóc cô, hạ kính xe xuống, Chu Nghi Ninh đứng ở bên ngoài, cười ngọt ngào chân chónói: “anh họ, em không đi đâu, em còn có việc.”

Từ bên ngoài không nhìn được vào trong xe, Chu Nghi Ninh cũng không biết mình đã phá hỏng việc tốt của bọn họ.

Tần Sâm nhìn về phía cô ấy: “Tuỳ em.”

Cảnh Tâm ngẩng đầu: “Sao cô lại không đi?”

Chu Nghi Ninh nói: “Có một người bạn hẹn tôi, lúc trước đã nói sẽ đi.”

Cảnh Tâm mím môi: “Được rồi.”

Đến tối bữa liên hoan của đoàn làm phim kết thúc, Tần Sâm nhận được điện thoại của Chu Thân, Chu Thân cùng mấy người khác đang tụ tập, hỏi anh có đến hay không.

Tần Sâm nhìn đồng hồ, còn sớm.

anh nhìn về phía Cảnh Tâm, lấy điện thoại ra, nhỏ giọng hỏi cô: “Có muốn đi chơi không?”

Cảnh Tâm thoáng nhìn cái tên trên màn hình di động của anh, nghĩ một chút: “Đi.”

Muốn dung nhập vào cuộc sống sinh hoạt của anh, hiểu anh hơn, cách anh gần gũi hơn một chút, lại... Hâm nóng tình cảm thêm một chút.

Cúp điện thoại, Chu Thân nói với mọi người: “Hình như anh Sâm muốn dẫn bình hoa về tinh đến đây.”

Tần Ninh nhún mày: “thật không? Tốt lắm chơi thật khá.”

Chu Thân gật đầu, vừa đúng lúc anh muốn hỏi bình hoa về tinh kia, chuyện mấy bình rượu.

Cảnh Tâm cùng Tần Sâm đến nơi tụ họp, thấy còn có hai cô gái ở đó, một là bạn gái mới của Tần Ninh, còn một người ... Chu Thân nói Nhạc Minh đang theo đuổi cô ấy.

Tìm một chỗ ngồi xuống, bên cạnh là một chiếc ghế rượu không, xem ra đã uống không ít.

Hội sở này nghe nói do nhà Chu Thân mở, tất cả rượu đều của nhà bọn họ.

Chu Thân rót một ly rượu cho Cảnh Tâm, giờ lên giữ không trung, Tần Sâm lấy đi, lãnh đạm nói: “cô ấy không uống rượu.”

Cảnh Tâm nhìn Chu Thân, lại nhìn anh, cười lấy ly rượu từ trên tay anh, “Em uống.”

nói xong, công chúa đầu uống cạn.

Sảng khoái đến mức làm mọi người sửng sốt, nhao nhao nhìn về phía cô.

Rượu tốt, uống vào tinh thần vô cùng sảng khoái.

Tần Sâm quay đầu nhìn cô, đuôi lông mày thâm thúy nhếch lên, ở bên trái cô thấp giọng hỏi: “Ngày mai không phải quay phim sao?”

Cảnh Tâm gật đầu: “Ngày mai không có cảnh quay của em.”

Khoé miệng Tần Sâm cong lên, không nói gì nữa, Cảnh Tâm nói thêm: “Em mặc dù không uống được như Chu Nghi Ninh, nhưng tửu lượng cũng không thấp.”

Đây là lần đầu tiên hai cô gái trong phòng gặp Cảnh Tâm cùng Tần Sâm, ánh mắt liên tục nhìn về phía hai người, Tần Ninh chào một tiếng: “Có muốn đến cùng chơi hay không?”

Cảnh Tâm nhìn Tần Sâm: “Em chơi không giỏi.”

Tần Sâm đi phía trước khẽ nghiêng người, lưng khẽ cong, một tay ôm lấy bà vaicô, “Chúng ta cùng nhau chơi.”

Cảnh Tâm cười cười, “Được.”

Chơi mười ván, Cảnh Tâm cùng Tần Sâm chỉ thua có một, rượu là Cảnh Tâm uống, Cảnh Tâm tự nhủ: “cô không muốn lái xe.”

Tần Sâm cảm thấy cô bé này tối nay có chút khác lạ, bất quá anh cũng không ngăn cản cô, để cho cô chơi.

Sau đó thì, Cảnh Tâm không cho Tần Sâm tham gia, tự mình chơi, thuà thì tự mình uống.

Điện thoại trong túi Tần Sâm kêu lên, anh cầm điện thoại di động đứng lên, xoa nhẹ đầu Cảnh Tâm, ý bảo cô anh muốn ra ngoài nghe điện thoại.

Cảnh Tâm cười vớ anh.

Chờ sau khi anh đi khỏi, Chu Thân ngó vào bên cạnh cô, nhỏ giọng hỏi: “Chị dâu, rượu kia anh uống rồi sao?”

Cảnh Tâm bị tiếng chị dâu kia dọa một chút, sau đó mới nhớ lần trước Chu Thân đưa rượu, vẫn để ở trong quầy rượu, nhà Tần Sâm có quầy rượu rất lớn, đương nhiên, rượu cũng rất nhiều, anh thỉnh thoảng sẽ uống một hai chén, nhất là... Thời gian chờ cô đi tắm.

Loại bình rượu sứ màu trắng đỏ trong quầy rượu của anh trông có vẻ bắt mắt, hẳn là anh sẽ chú ý đến đi, có uống hay không thì cô cũng không biết.

cô nghĩ một chút, nói: “Chắc là có.”

Chu Thân cười hề hề vô cùng đắc tiện: “Vậy là tốt rồi, thời điểm làm việc mệt nhọc thì cho anh ấy uống một chút, có thể nâng cao tinh thần.”

Cảnh Tâm cảm thấy anh ta lại bắt đầu làm quảng cáo, không nhịn được cười nói: “Nhà anh mới sản xuất ra loại rượu mới sao?”

Chu Thân khoát tay: “không phải, là tôi cố ý cho người ta mang đến.”

Cảnh Tâm gật đầu: “Vậy lần sau tôi cũng thử xem.”

Chu Thân gấp đến độ vò đầu, ngượng ngùng cười cười: “Chuyện này, cô thích rượu, lúc về tôi cho cô thêm mấy chai, rượu kia rất nóng, phụ nữ không uống được.”

Cảnh Tâm nhìn anh ta một cái, tin ngay mà không hề nghi ngờ, “Vậy sao, anh cũng không cần đưa tôi rượu, trong nhà Tần sâm có rất nhiều.”

Chu Thân lúc này mới yên tâm: “không có chuyện gì, lúc về tôi đem một ít qua, rượu ở nhà anh Sâm phần lớn là tôi đưa.”

Ha cô gái kia cũng nhìn không được mà vây quanh, dù sao cũng là lần đầu tiên gặp Cảnh Tâm, nhìn không được hỏi: “Chúng ta có thể chụp ảnh chung chứ?”

Cảnh Tâm cười cười: “Được.”

Ha cô gái đó lấy điện thoại ra chụp ảnh tự sướng, chụp xong cảm thấy không đủ, lại nhờ người khác chụp mấy tấm.

Đàn ông chụp ảnh tùy tiện, không đi đâu chỉnh góc độ, lần bị ghét bỏ.

Lúc này, Nhạc Minh cầm một ly rượu đi đến, cũng gọi một tiếng: “Chị dâu, lần trước Nhạc San làm chuyện đó tôi muốn nói lời xin lỗi, con bé là trẻ con không hiểu chuyện, chị dâu đừng để ý nha.”

Nghe nói lúc trước Nhạc San đã quay về trường học.

Cảnh Tâm cười cười: “Tôi không để ý.”

Tần Sâm cúi đầu đi tới, vừa vặn nghe thấy đoạn đối thoại này.

không để ý? Lừa ai đấy.

Khoé miệng anh cong lên, đi qua xách Chu Thân lên, Chu Thân thấy anh đã trở lại, vội vàng tránh ra.

Tần Sâm ngẩng xuống bên cạnh Cảnh Tâm, tay để trên eo cô, ngón tay thon dài ở bên hông cô vuốt vuốt.

Cảnh Tâm có cảm giác tưng quẫn vì lời nói dối bị phát hiện, mím môi không nhìn anh, tiếp tục cùng Chu Thân và mấy người khác chơi, thân thể xê dịch sang bên kia, lại nhích lên trước một tí.

Tần Sâm cười cười, rút điều thuốc để bên miệng, sờ túi quần không tìm được bật lửa, đoán chừng đã rơi ở trên xe.

Chu Thân ném cho anh một cái, anh nhấc tay một cái, nhanh nhẹn tiếp được.

Tần Sâm bắt chéo chân, lười biếng ngả ra trên sofa hút thuốc, Cảnh Tâm thua, Chu Thân ồn ào: “Bảo anh Sâm giúp cô, đến đây ngược bọn tôi!” cô không nói chuyện, lại ngửa đầu uống một chén rượu, hai má trắng nõn ửng đỏ, ánh mắt mông lung ngập nước, giống như có một tầng sương mù.

cô quay đầu nhìn anh, muốn xin giúp đỡ, kết quả anh chỉ thờ ơ nhiên liếc cô một cái.

Cảnh Tâm cắn môi, chăm chú nhìn điều thuốc trong miệng anh, đột nhiên đưa tay ra lấy đi.

Tần Sâm cúi đầu nhìn cô, Cảnh Tâm đem điều thuốc ngậm vào trong miệng mình, tựa vào cánh tay để trên ghế sofa của anh, trước mặt anh hít một hơi, thở ra một vòng khói.

Chu Thân cùng mấy người khác cũng không chơi, hứng thú nhìn hai người chăm chăm.

Mẹ nó, bình hoa yêu tinh này thật đúng là mẹ nó quá xinh đẹp.

Bộ dáng hút thuốc cũng rất có hương vị.

Bất quá Cảnh Tâm chỉ hít hai ngụm, điều thuốc đã bị lấy đi, dập tắt.

Tần Sâm dựa người trên ghế sofa, liếc mắt nhìn đám tiểu tử kia một cái, tay để trên ghế sofa buông xuống, nhìn đồng hồ một cái.

Ở bên tai cô nhỏ giọng nói: “Thời gian không còn sớm, chúng ta đi về thôi.”

Cảnh Tâm cảm giác đầu óc có chút choáng váng, nhìn về cánh tay vừa từ trên vai cô buông xuống của anh, sắp 11 giờ, cô gật đầu: “Được.”

Tần Sâm đem người từ sofa ôm vào trong ngực, nhìn về phía bọn họ: “Mọi người chơi tiếp đi, chúng tôi về trước.”

Chu Thân nói: “Còn sớm mà, chơi nữa đi.”

Tần Sâm nhìn thoáng qua người trong ngực, sắc mặt rất đỏ, chắc là đã uống rượu, anh nói: “không được.”

Mọi người cũng không giữ lại nữa, nhìn hai người rời đi.

Có người hô fu*k: “Tôi mà có có bạn gái xinh đẹp như vậy, tôi cũng về nhà sớm.”

Chu Thân đáp lại một cái: “Đầu tiên cậu lớn lên đẹp trai giống anh Sâm sao, vừa rồi cậu không phải gọi điện thoại với em gái nào đó hay sao?”

“Rắm à! Đó là chị tôi.”

“Ha ha ha ha ha!”

Tần Ninh nhìn về phía Chu Thân: “Vừa rồi cậu cùng bình hoa yêu tinh kia nói gì thế?”

Chu Thân cười: “Tôi tiện thể hỏi cô ấy, rượu kia anh Sâm có uống không.”

Tần Ninh cùng Nhạc Minh vô cùng hứng thú, “Kết quả thế nào?”

Chu Thân cười hắc hắc: “Xem cô ấy nói, chắc là không uổng, tôi lại nhắc nhở cô ấy lần nữa.”

Tần Ninh cùng Nhạc Minh cười to, cái tên ngốc này, chờ ăn đập đi.

Cảnh Tâm cùng Tần Sâm vào trong xe, nhìn không được oán giận: “Vừa rồi sao anh không giúp em?”

Sắc mặt cô ngày càng đỏ, ánh mắt long lanh ngập nước, nhìn bộ dáng xem ra đã có chút say.

Tần Sâm nhào người sang thắt dây an toàn cho cô, cô nhân cơ hội ôm lấy anh, đầu chôn ở ngực anh cọ cọ, hai má hơi nóng, nhỏ giọng than thở: “Thật của anh cứng quá, y như đá vậy.”

Động tác trên tay anh hơi ngừng, thả tay ra, dây an toàn quay về chỗ cũ, anh ôm lấy cô bé trong ngực, ở bên tai cô cười xấu xa: “Em không phải đã sớm biết?”

Cô mạnh mẽ không buông: “Biết a...”

Ngẩng đầu lộn xộn hôn cô yết hầu anh.

“Em để ý, nếu đêm đó anh không xử lý tốt, em sẽ bỏ nhà ra đi, anh tin hay không?”

“Ừ?”

“Chính là Nhạc San, con bé đến cửa tìm anh, đêm đó nếu em không ở đó, anh sẽ làm thế nào?”

Xem bộ dáng chắc đã say.

Dính người không chịu được.

Còn lời chuyện cũ ra.

Khoé miệng Tần Sâm cong lên, rất hưởng thụ hành động dính người của cô, cô bé này gặm gặm cằm anh, dính dính, mùi rượu cộng thêm sự ấm áp, yết hầu anh động vài cái, thanh âm trầm thấp: “Giống nhau, bảo con bé đi về”

Cảnh Tâm hài lòng nằm úp sấp trên bàn vaianh, cười khanh khách, “Kiêu căng!”

Tần Sâm đem người nhấn lại dựa trên ghế, nhào người sang hôn, dùng sức mút môi của cô, cơ thể Cảnh Tâm càng ngày càng trượt xuống, sắp không thở được, sắc mặt ngهن đến đỏ bừng, móng tay bấm vào tay anh, nức nở thành tiếng.

Sau đó Tần Sâm buông môi cô ra, cúi đầu nhìn cô, cài dây an toàn cho cô.

Sau khi say rượu Cảnh Tâm trở lên nói rất nhiều, hỏi rất nhiều vấn đề, Tần Sâm vừa lái xe, một bên lại thành thạo ứng phó cô.

Xe đậu vào gara, anh đem người từ trên xe mang xuống, cô bé này ôm lấy cổ anh, nhìn anh cười: “anh thích em sao?”

BÌNH HOA GIỚI GIẢI TRÍ

Mạch Ngôn Xuyên

dtv-ebook.com

Chương 52

Editor: Lê Thị Ngọc Huyền

Cửa xe mở ra, một chân Cảnh Tâm vẫn để trên xe, tóc dài xoã phía sau lưng, khuôn mặt nhõn nhảnh đỏ bừng, cứ mền mền ôm cổ anh như vậy, trên đùi đột nhiên ngửa, cô nhẩy ra tránh ra, thân thể ngã về sau một chút, Tần Sâm phản ứng nhanh chóng ôm thất lưng cô lại, cúi đầu nhìn lướt qua Bối Duệ ở bên chân.

Bối Duệ ngẩng đầu, thề lưỡi vui sướng ngoắc ngoắc cái đuôi.

Cảnh Tâm cúi đầu nhìn, cười duyên nói: “Bối Duệ đến chào mừng bọn tao sao?”

Bối Duệ quấy quấy đuôi, kêu ngao ngao vài tiếng.

Tần Sâm có chút bất đắc dĩ, phải đem cô từ trên xe mang xuống dưới, cô bé này còn không yên, ôm chặt cổ anh thì thôi đi, lại cọ loạn ở cổ anh, hô hấp tinh tế mền mại phun lên cổ anh, làm anh có chút nóng, anh hít một hơi thật sâu, vỗ vỗ đầu của cô, nhỏ giọng dụ dỗ: “Vào nhà trước được không?”

Đầu Cảnh Tâm ngả trên vai anh, buồn bực nói: “không cần.”

một tay Tần Sâm vẫn để bên hông cô, một tay chống vào thân xe, cúi đầu nhìn cô.

cô nhỏ giọng kêu tên của anh: “Tần Sâm...”

“Ừ?”

côôm cồanh, ngửa đầu nhìnanh, hai má ửng đỏ, ánh mắt có một ầng
sương, nhỏ giọng làm nũng: “anh nói đi, anh thích em sao?”

Tần Sâm chăm chú nhìn ánh mắt củacô, cúi đầu khẽ hôn lên mớicô, nụ
hôn này từ nông đến sâu, đầu tiên ở mớicônhênhàng mân mê,
ởtrênmớicôthong thả liếm liếm, mộtgiây kế tiếp lại dùng lực ngậm mút.

Hai tayanhâng mặtcôlên, trực tiếp cạy mở môi củacô, đầu lưỡii tham
lam tiến vào, bá đạo quấn lấy đầu lưỡii củacô, tập trung tinh thần thâm tình
hôn.

Cảnh Tâm nức nở ra tiếng, mộtchân vẫndàngởtrênxe, chân sau bị chêu
chọcđãsấpkhôngthể đứng thẳng nổi, lúc anhhôn lên taicôthìđầu gối bỗng nhiên
mềm nhũn, cả người trượt xuống, thân thể ngã vềsau, tay vẫn còndàngôm
cồanhkhôngbuông, Tần Sâm kịp thời bảo vềđầu củacô, hai người song
song quay ngược vềtrênxe.

côbị hoảng sợ, ợ rượu, mùi rượu nồng nặc sộc lên mũi, Tần Sâm ở
ngay phía trêncô, bị sắc chệukhôngđược, nhúu mày nhìncô, “Lần sau còn
uống nhiều như vậy không?”

côkhôngnóilời nào, cười khanh khách.

mộtgiây kế tiếp, chân dài quấn lên hônganh.

Tần Sâm chăm chú nhìncô, dùng thanhâmtừâm thấp cảm dỗ hỏi: “Em
xác định muốn ở chỗ này?”

Chân quấn ngang hônganhbất động, ở bên hônganhcọ cọ lên xuống vài
cái, giống như mộtyêutình câu dẫnanh.

Đúng là mẹ nó đòi mạng, nào còn tâm tư để ý xem đây là đâu.

Dù sao đầu là ở nhàanh.

Bố Duệ vẫndàngngồi chồm hồm ở bên xe, thè lưỡii nhìn hai người.

Tần Sâm hít một hơi thật sâu, quay đầu ra dấu tay với nó, Bô Duệ ôm một tiếng, chậm rãi rời khỏi...

Ghế ngồi được hạ về phía sau, cửa xe đóng lại.

Tần Sâm đem người cô kéo lên, đẩy ngã, đè thân thể xuống.

Ở trên xe thật sự không thoải mái, thời tiết rất nóng, mặc dù đã hạ kính xe xuống, nhưng vẫn thấy oi bức, Cảnh Tâm có chút khó chịu, tay chân cũng không biết để đâu, chỉ có thể hít sâu lấy hơi, dưới thân chợt lạnh, đã có chút tỉnh rượu, giọng nói run run: “Đừng ở trong này nữa mà...”

Hơi thở Tần Sâm hỗn loạn, ở bên tai cô cười nhẹ: “Đây là em tự tìm, không có đường đổi ý đâu.”

anh cúi đầu hôn môi cô, Cảnh Tâm quay đầu tránh đi, anh dùng sức giữ người cô, hôn sâu.

cô khó chịu túm tóc anh, bị một tay anh chế trụ áp lên đỉnh đầu, một tay sờ khóa kéo váy cô, khóa kéo rất nhỏ, anh không tìm được, anh thở hổn hển làm mãi không được, mạnh mẽ dùng sức, tiếng vải bị xé rách.

Cảnh Tâm xoay người mở to mắt nhìn anh, lại thanh tỉnh hơn mấy phần, thẹn quá thành giận: “anh thật sự xé!”

Tuy rằng cô đã từng nói qua với anh có thể tùy tiện xé, nhưng anh chưa từng xé qua, anh ở trên giường làm một người đàn ông rất có kiên nhẫn, có thể trêu chọc cô đến khó thì mới chọc cô, lần này sao lại xé vậy? Cái váy này cô mới mua, mới mặc một lần, hôm nay là lần thứ hai.

anh ngả cô ản ỹ, lại cúi đầu hôn cô, sau đó tuốt sạch sẽ váy khỏi người cô.

Đầu anh không mở, mồ hôi theo chiếc cằm kêu gọi của anh chảy xuống, nhò từng giọt từng giọt xuống người cô, đôi môi theo dọc theo xương quai xanh tinh xảo một đường đi xuống, cô theo phản xạ kẹp chặt hai chân, bị anh dùng lực mở ra, Cảnh Tâm giùng giàng muốn đứng dậy, anh giữ chặt

bắp đùi trắng mịn của cô, cúi đầu hôn xuống, đầu óc cô ở oanh một cái, nháy mắt kêu ra tiếng.

Bên trong xe tối om, chỉ có chút ánh sáng của trăng chiếu vào, cô cảm thấy mình như sắp chết, hai chân mạnh mẽ run lên, không nhìn được muốn khóc.

Tần Sâm ngẩng dậy, nắm chặt hông của cô, dùng sức đẩy mạnh.

Thắt lưng Cảnh Tâm mạnh mẽ cong lên, kêu mị “A” một tiếng.

....

Mọi thứ yên tĩnh trở lại.

Ánh mắt Cảnh Tâm tan rã, chăm chú nhìn trần xe, cảm thấy mình đã quên mất đây là đâu.

trên người cả hai tất cả đều là mồ hôi, nhất là anh, như là vừa tắm xong, mồ hôi từ trên mặt anh nhỏ xuống, rơi xuống má cô.

anh vuốt ve mái tóc xộc xệch của cô, cười nhẹ một tiếng, khẽ hôn lên môi cô, giọng nói cực thấp: “Kích thích không?”

cô đã dần dần hoàn hồn, ánh mắt chăm chú nhìn khuôn mặt mờ tối đầy mồ hôi của anh, thân thể cường tráng anh tuấn, gợi cảm không chịu được, lúc này, cô đã hoàn toàn tỉnh rượu, chỉ là thấy mệt chết đi được, tùy ý để anh hôn môi, vuốt ve hai má cô.

“Tần Sâm...”

“Ừ?”

cô há miệng thở dốc, tay xoa gương mặt đầy mồ hôi của anh, cô hỏi: “anh vẫn chưa trả lời câu hỏi của em...”

anh nắm tay cô, lại cúi xuống hôn môi cô, nhỏ giọng nói: “Còn cần trả lời sao?”

....

Tần Sâm mặc quần vào, thấy cái váy kia không thể mặc được nữa, trực tiếp lấy áo sơ mi mặc lên người cô, may mắn áo sơ mi đủ dài, che khuất đùi, anh đứng ở ngoài xe, cởi trần, bắp thịt và đường cong của anh còn hình không xót tí gì, chỗ hình xăm ở eo lộ ra hơn phân nửa, mồ hôi chưa khô, cả người tràn đầy hơi thở nam tính.

Bên trong xem một cảnh hỗn độn, mùi vị ám muội, Cảnh Tâm co chân, cúi đầu đỏ mặt.

Giống như cô gọi lên ngọn lửa chiến tranh không bằng.

Tần Sâm xoay người ôm lấy cô, đóng cửa xe.

Bố Duệ đánh hơi được đã chạy tới, chạy quanh hai người, Cảnh Tâm xấu hổ chịu không được: “anh bảo Bố Duệ về ở của nó đi...”

Vừa rồi trên xe không mặc quần áo, bây giờ trên người cô đâu là hương vị của anh, Bố Duệ chắc chắn sẽ nghĩ thấy...

Khoé miệng Tần Sâm tà mị nhếch lên, bảo Bố Duệ đi.

Tần Sâm đem người ôm vào phóng tắm thì lần bị đuổi ra ngoài, Cảnh Tâm nhìn mình trong gương, vốc nước vỗ vỗ lên mặt, thật sự là quá điên cuồng.

Bởi vì phải gội đầu, cô tắm rất lâu, gần một tiếng mới chậm rãi ra.

Tần Sâm lười biếng dựa vào ghế sofa, trước mặt là một ly rượu, hẳn là anh đã sớm tắm xong, tóc đã khô, khăn lông phủ trên đầu, cả người vô cùng gợi cảm.

anh vẫy vẫy tay với cô, Cảnh Tâm cần máy sấy ngay trước mặt anh, rất tự nhiên đưa cho anh: “Giúp em sấy tóc đi.”

Tần Sâm cười nhẹ, ngẩng thẳng lưng lên bắt đầu sấy tóc cho cô.

Cảnh Tâm bình thường rất ít khi tự mình gội đầu, bình thường toàn đi đến tiệm làm đầu, mỗi lần đầu do chuyên gia tóc làm, tóc dài mềm mại đen bóng, rủ xuống bên hông như tơ lụa, Tần Sâm rất thích mái tóc dài của cô, động tác trên tay rất nhẹ rất chậm, giống như đang đùa nghịch tóc của cô.

Công ỹ trong lòng anh, gió thổi ấm áp khiến cô buồn ngủ, không ngừng gật gù.

Tần Sâm đi điều chỉnh vị trí, đem đầu cô đặt lên đùi, chờ anh sấy khô tóc, cô đã ngủ gật trên đùi anh ngủ.

Khoé miệng anh cong lên, bế cô về phòng.

....

Ngày hôm sau, khi Cảnh Tâm tỉnh lại Tần Sâm đã đi làm, hôm nay cô không phải quay phim, có thể ở nhà nghỉ ngơi.

Không biết bên Chu Nghi Ninh quay phim thế nào, cô rửa mặt thay quần áo xong, chuẩn bị đi đến đoàn làm phim xem, vừa mới chuẩn bị đi ra cửa Thẩm Gia gọi điện thoại tới.

Thẩm Gian nói: “Bên Hoa Thần có một bộ phim điện ảnh muốn cho em làm khách mời.”

Cảnh Tâm hỏi: “Bộ điện ảnh nào vậy?”

Thẩm Gia cười cười: “Là một bộ phim tình yêu <Nhớ mãi không quên>, đã đến giai đoạn hậu kỳ, vốn nhân vật khách mời này là của Phương Phương nhưng không phải cô ta lại tham gia <Minh phi truyền kỳ> của Tinh Vũ sao? Tiến độ quay phim bên kia rất nhanh, cô ta liền bỏ bên này. Vai diễn này mặc dù phân cảnh diễn ít, nhưng khá đặc sắc, bằng không với nhân khí của cô ta cũng sẽ không nhận vai khách mời này.”

Cảnh Tâm nghĩ một chút, hỏi một câu: “Em có cần thử vai không?”

Thẩm Gia nở nụ cười: “Em cảm thấy là sao?”

Cảnh Tâm nghĩ đến Tần Sâm, này..khôngphảianhsắp xếp chứ?

côhỏi: “Khi nào em bắt đầu quay?”

Thẩm Gianói: “khôngphải bây giờ, chịnóitrước với emmộttiếng, có thể tháng sau mới bắt đầu quayđi, cảnh quaykhôngnhiềulắm, đoán chừng mười ngày là quay xong.”

Cảnh Tâm amộttiếng: “Vậ, emsẽnghe theo sắp xếp của chị.”

Thẩm Gia gần đây bận việc, trêncơ bản gần đây Cảnh Tâm đều ở bên chỗ Tần Sâm, nên côcũngkhôngthể giống như trước cứ rảnh là có thể đến nhàcôấy, Thẩm Gia cười cười: “Em cùng Tần Sâm vẫn tốt chứ?”

Lúc trước Cảnh Tâm cùng Tần Sâm ở chungmộtchỗ, nhiềítthìcũng có phần docôxúi giục, côcũng biết Cảnh Tâm thích Tần Sâm, chỉ làcôvới Tần Sâm tiếp xúc ít, khôngbiết người đàn ông này rốt cuộc thế nào, đối với côấy cóthậtlòng haykhông, dẫn dắt Cảnh Tâm nhiều năm như vậy, nhìncôấy từ lúc mới làcôbé mười mấy tuổi cho đến ngày hôm nay, quảthậtcũngkhôngdễ gì.

Cảnh Tâm cười cười: “Bọn em tốt lắm.”

thậtsựcảm thấy rất tốt.

May mắn lúc trướccôkhôngdo dự.

thậttốt.

Tiểu Thất mua cơm đến chocô, sau khi ăn cơm xong Cảnh Tâm bảo Tiểu Thất đưa mình đến đoàn làm phim, vừa đến bên kia, liền nghe thấy tiếng mắng người của Từ đạo diễn.

Ừ, người bị mắng vẫn là Chu Nghi Ninh.

Từ đạo diễn thấy Cảnh Tâm, vẫy tay vớicô: “Cảnh Tâm,côđến đúng lúc,côlại đây chỉ bảo cho con bé Chu Nghi Ninh nàyđi.”

Cảnh Tâm: “...”

Từ đạo diễn rất coi trọngcônhà, saokhôngtrực tiếp bảo Quý Đông Dương chỉ bảo giúp Chu Nghi Ninh chứ?

Cảnh Tâm cùng Chu Nghi Ninhđivào phòng nghỉ, Chu Nghi Ninh mặcmộtbộ cung trang phục tạp, ng ồi ở đó phát s ầu, vồ vồ mặt thở dài: “Tôithậtsựđāsuy nghĩ rất kỹ, kịch bản tôi cũng chú tâm xem, chẳng lẽ tôithậtsựkhônghợp với đóng phim?”

Cảnh Tâm hoimộtcâu: “Lúc trướccôđithử vai Từ đạo diễnnóigì?”

Chu Nghi Ninh: “Từ đạo diễnkhôngnóigì, nhưng nhìn mặt ông ấy có vẻ là tạm được.”

Cảnh Tâmđangmuốnnói, cửa phòng nghỉ xuấthiệncómộtthân ảnh cao lớn, Quý Đông Dương mặc trang phục màu vàng kimđangdựa ở cửa,côlặngđimộtcút, gọimộttiếng: “anhĐông.”

Quý Đông Dương nhìncômộtcai, thấp giọng ừmộttiếng.

Sau đó quét mắt v ềphía Chu Nghi Ninh: “côlại đây, chúng ta tập khớp kịch bản.”

Chu Nghi Ninh ngẩng đầu nhìnanhộtcái, theo bản năng cự tuyệt: “khôngc ần.”

Quá ngu ngốc/ đe dọa!

Cảnh Tâm trừng mắt liểccôấymộtcái, Quý Đông Dương giúpcôấy khớp kịch bản là chuyệnkhôngđể có được nha, sao lạikhôngc ần chứ!

côđứng lên, đứng trước mặt Quý Đông Dương cười cười: “Emđira ngoài, hai người cứ từ từ khớp kịch bản nha.”

Chu Nghi Ninh ở phía sau kêu: “Ơ ơ ơ— “

Cảnh Tâm đi xem một vòng ở đoàn làm phim, Thẩm Gia lại gọi điện thoại cho cô: “Chị đã gửi kịch bản đến hộp thư của em, em xem trước một chút, đừng quên hai ngày nữa phải chụp hình cho một tạp chí, còn có <Giải thoát> cũng bắt đầu tuyên truyền rồi đấy.”

“Lát nữa về em sẽ xem ngay.” Cảnh Tâm cười cười, “Yên tâm đi, em không quên đâu.”

Cúp điện thoại, Cảnh Tâm đi về

Cảnh Tâm vừa từ trên xe bước xuống, Bố Duệ đã chạy đến chào đón cô, cô xoay người sờ sờ đầu nó, nói với Tiểu Thất: “cô đi về trước đi, có việc tôi sẽ gọi điện thoại cho cô.”

Vào trong gara, bước chân của cô ngừng một chút, đi sang bên kia nhìn một cái, chiếc xe tối hôm qua.. Vẫn ở đó.

Tần Sâm hôm nay đi một chiếc xe khác.

không biết chiếc xe này đã dọn dẹp chưa...

Nghĩ đến chuyện tối qua, hai má Cảnh Tâm bắt đầu nóng lên, nhanh chóng đi khỏi hiện trường.

cổ thư phòng của Tần Sâm in kịch bản ra, dứt khoát làm tổ ở thư phòng, anh xem kịch bản, chính là một nhân vật khách mời, lời kịch rất ít, lên hình cũng ít, nhưng tính cách nhân vật này rất nổi bật, cũng không phải là một nhân vật bình hoa.

Cảnh Tâm khi xem kịch bản có một thói quen, cô thích đem lời thoại cũng như vai diễn của người đóng chung với mình nghĩ đến ngẫm một lần, như vậy sẽ giúp cô nắm rõ được nhân vật của mình hơn.

cô đang cầm kịch bản, nhìn mê mẩn.

Tần Sâm hôm nay có một hội nghị, hội nghị vừa chấm dứt không về công ty, trực tiếp về nhà.

Trong nhà rất im lặng, Cảnh Tâm hình như không ở nhà.

Như thế nào lại không nói với anh một tiếng.

Bố Duệ ngẩng đầu nhìn anh, thè lưỡi ngoắc đầu đi về hướng lầu hai, quay đầu nhìn anh một cái, sau đó chạy lên tầng.

Khoé miệng Tần Sâm cong lên, theo sau.

Bố Duệ dừng lại ở thư phòng, ngửa đầu nhìn anh, lại nhìn cánh cửa đang đóng chặt.

Tần Sâm xoay người sờ sờ đầu nó, đẩy cửa ra.

Cảnh Tâm ngẩng đầu có chút kinh ngạc mừng rỡ: “Sao anh đã về rồi?”

Quả nhiên là ở đây.

Bố Duệ kêu ngao nga một cái, Tần Sâm cười đi qua: “Sao lại trốn đến đây vậy?”

Cảnh Tâm cần kịch bản quơ quơ, cười cười: “Mượn máy in của anh dùng một chút, có kịch bản mới.”

cô đột nhiên nghĩ đến cái gì, từ trên ghế đứng lên, “anh còn chưa ăn cơm đúng không? Em nấu cơm.”

Lần trước vốn muốn nấu cơm cho anh, kết quả bị Kha Đăng phá hỏng, lại kéo dài nhiều ngày, bữa cơm kia vẫn chưa có làm được.

Tần Sâm giữ chặt cô, hai tay chống lên bàn làm việc, đem người giam vào trong lòng, “không vội.”

anh cầm lấy kịch bản trên bàn, liếc mắt nhìn cô một cái, có chút nghi hoặc: “Bộ phim này không phải đã quay được một nửa rồi sao? Em đóng nhân vật

nào vậy?”

Cảnh Tâm sững sốt một chút: “Đúng vậy, đoàn làm phim mời em làm nhân vật khách mời, anh không biết? Em còn tưởng đây là ý của anh đấy...”

Tần Sâm thật sự không biết việc này, anh nhú mào: “anh nhớ lần trước trong chương trình kia em đã nói qua, sau khi quay xong <Thái Bình vương triêu> sẽ nhận vai nữ chính.”

Cảnh Tâm: “...”

Sắc mặt cô ửng đỏ, chết cũng không chịu nhận: “Em có nói tự đại như vậy sao?”

Chương trình kia cô cũng có xem lại một lần, cảm thấy mình nói chuyện đúng là không biết xấu hổ, như vậy rõ ràng tỏ vẻ sau khi quay xong phim kia sẽ nhận vai nữ chính, may mắn lúc đấy cư dân mạng để chú ý vào mối tình đầu và chuyện tình cảm của cô với Tần Sâm, nếu không sẽ mất mặt chết cô...”

anh gạt đầu: “Có.”

cô phản ứng chậm vài giây, bỗng nhiên trừng lớn hai mắt, gần như muốn nhảy dựng lên, ôm lấy cổ anh, ánh mắt trong suốt sáng bừng nhìn anh: “Ý của anh là... Kết thúc bộ phim này muốn cho em nhận vai nữ chính?”

“Phải không phải không? Là ý này đúng không?”

Tần Sâm buồn cười nhìn cô, cố ý nói: “anh đã nói qua sao?”

“...”

Hừ.

Cảnh Tâm có chút mất hứng chu môi, đẩy anh ra, thành thịch chạy xuống lầu, Bồ Duệ quay đầu nhìn Tần Sâm, chạy theo.

Tần Sâm đứng tại chỗ, khoé miệng cong lên, lậtđilật lại kịch bản, gọi cho trợ lý tìm hiểu tình huống.

Mấy phút sau, trợ lý gọi lại: “Tần tổng, nhân vật khách mời kia vốn là của Phương Phương, nhưng mà bây giờ cô ta đang bận quay <Minh phi truyềnkỳ>, thời gian quay không đến, đoàn làm phim <Nhớ mãi không quên> mới liên hệ người đại diện của Cảnh tiểu thư.”

Tần Sâm híp mắt: “Năm sau Phương Phương cùng công ty chúng ta có hai hợp đờng, đầu huỷ hếtđi.”

BÌNH HOA GIỚI GIẢI TRÍ

Mạch Ngôn Xuyên
dtv-ebook.com

Chương 53

Editor: Lê Thị Ngọc Huyền

Tần Sâm xuống lầu, Cảnh Tâm vẫn đang đứng trước tủ lạnh ngăn người, anh đi qua xoa hết tóc cô: “Sao vậy?”

Cảnh Tâm nghiêng đầu nhìn anh, rất nghiêm túc nói: “Trong tủ lạnh chỉ có hai trái cà chua, một bắp cải trắng, vài quả trứng gà, còn có sủi cảo đông lạnh và mì sợi, a đúng rồi... Còn có thịt ức gà khô của Bố Duệ, đã quên nhờ dì giúp việc đi mua nguyên liệu nấu ăn rồi.”

Tần Sâm cười cười, đóng cửa tủ lạnh lại, “Nếu vậy, chúng ta đi ra ngoài ăn đi.”

Bây giờ đi mua thức ăn cũng đã muộn, chỉ có thể như vậy.

Cảnh Tâm kéo tay anh, “Vậy lần sau em sẽ nấu cơm cho anh.”

Lần trước Tần Sâm chỉ thuận miệng nói, không nghĩ còn nhớ như vậy, anh cúi đầu nhìn cô bé trước mặt, khoé miệng cong lên: “Được.”

Cảnh Tâm buông tay anh ra, vui vẻ cười, “Em đi thay quần áo đây!”

cô xoay người chạy lên lầu.

Tần Sâm lười biếng ngồi dựa vào ghế sofa đợi nửa tiếng, Cảnh Tâm thay một bộ váy dài từ trên lầu đi xuống, tóc dài xoắn ra sau lưng, rất đẹp.

Cảnh Tâm xoay người xoa đầu Bố Duệ, đi đến trước mặt Tần Sâm: “Đi thôi.”

Tần Sâm đứng lên, khoé miệng cong lên: “Ừ.”

Nhà hàng Feast, vẫn vị trí lần trước.

Cảnh Tâm ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời xám xịt, hôm nay thời tiết cũng không tốt lắm, không có ánh trăng cũng không có sao, cúi đầu nhìn cảnh đêm ủ rũ, cô quay đầu nhìn Tần Sâm: “Lát nữa chúng ta đi đến rạp chiếu phim đi, có một bộ phim em muốn xem.”

Tần Sâm rót một ly rượu vang, ngẩng đầu lên nhìn cô, “Em muốn xem thì chúng ta đi thôi.”

anh cầm ly rượu quơ quơ, cười xấu xa với cô, “Còn muốn uống rượu không?”

Cảnh Tâm: “... không uống.”

anh cười có chút tiếc nuối: “thật sự không uống? Em uống say so với bình thường nhiệt tình hơn rất nhiều.”

Cảnh Tâm: “...”

cô quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ.

Tần Sâm nhìn hai má đỏ ửng của cô, liếm mép cười hì hì một cái.

Cơm nước xong hai người chuẩn bị đi xem phim, hôm nay đi ra ngoài Cảnh Tâm không mang đồng phục trang theo, như thế này mà đến rạp chiếu phim nhất định sẽ bị nhận ra, Tần Sâm lười biếng cười: “Vậy có đi nữa hay không?”

Cảnh Tâm cắn môi, “Thôi vậy, hay là chúng ta về nhà học lời thoại đi.”

Tần Sâm nhú mày: “Xác định?”

cô trịnh trọng gật đầu: “Vâng.”

Khoé miệng anh cong lên, ôm vai cô cùng nhau về nhà.

trên đường về qua hiệu thuốc, Cảnh Tâm kéo tay áo anh một cái, Tần Sâm giảm tốc độ xe lại, “Sao?”

Sắc mặt cô có chút đỏ: “anh đi mua cho em cái thuốc kia đi...”

Tần Sâm ngần ngừ một chút, rất nhanh hiểu ra cô bảo mua thuốc gì, anh nhún vai: “không cần, thuốc kia hại sức khỏe, mấy ngày này là kỳ an toàn của em.”

cô nhỏ giọng nói: “Chẳng may có...”

Kỳ an toàn không phải hoàn toàn an toàn, bình thường anh đều dùng biện pháp, tối hôm qua... Ở trên xe không có chuẩn bị... Lúc ấy tình huống kia dù không được.

Tần Sâm đưa tay xoa đầu cô, “Nếu thật sự không may, thì sinh thôi.”

Cảnh Tâm quay đầu mỉm cười nhìn anh.

Tần Sâm quay đầu nhìn cô một cái, ánh mắt ôn nhu kiên định.

Bốn ngày sau, cái chẳng may kia không xuất hiện, Cảnh Tâm nhện hàng thở ra, cô vẫn rất trẻ, quả thật không muốn sinh con sớm như vậy, hướng chic cô còn chưa diễn nhân vật chính đâu!

Cảnh Tâm hừ một tiếng, cầm lấy kịch bản trên bàn trà xoay người lên lầu.

Tháng 9, Cảnh Tâm càng ngày càng bận rộn, ngoài quay phim ra còn có rất nhiều thông báo, có lẽ vì quan hệ yêu đương với Tần Sâm, những tài nguyên trước kia dần dần trở lại, tạp chí thời trang, các nhãn hiệu thời trang nổi tiếng mới cô chụp ảnh, cô lập tức trở thành một người bận rộn.

Phim <Giải thoát> cũng đang trong giai đoạn tuyên truyền, cô mặc dù chỉ là nữ phụ số bốn, nhưng đoàn làm phim hy vọng cô sẽ tham gia tuyên truyền phim, bởi vì lịch trình của Quý Đông Dương rất eo hẹp, hơn nữa anh ấy cũng rất ít khi tham ra các show, căn bản là có thể không đi thì sẽ không tham

gia những chương trình thế này, trừ bỏ một số trường hợp quan trọng, Quý Đông Dương sẽ không tham gia tuyên truyền phim.

Dù sao các fan cũng đã quen, anh tham gia hay không tham gia thì họ vẫn sẽ đến rạp chiếu phim ủng hộ.

Tham gia chương trình tuyên truyền phim, ngoài từ nữ chính còn có nam hai nam ba, ngoài ra còn có thêm Cảnh Tâm.

Lục Tuyệt Tâm gần đây cũng nhận phim điện ảnh mới, vẫn là vai nữ chính, cô ta nhìn Cảnh Tâm: “Nghen ơi cô muốn làm khách mời của <Nhớ mãi không quên>, lâu như vậy, vẫn chưa nhận được vai nữ chính sao?”

Cảnh Tâm nhìn cô ta một cái, trực tiếp xem nhẹ vấn đề phía sau của cô ta, nói: “Làm sao cô biết chuyện tôi sẽ nhận vai khách mời?”

Lục Tuyệt Tâm hừ một tiếng, gần đây cùng Cảnh Tâm trên một sân khấu, người dẫn chương trình cùng ký giả truyền thông đều đặt trọng tâm trên người Cảnh Tâm, vô cùng lộ liễu, cô ta có chút bất mãn nói: “Đợi lát nữa lên sân khấu phiến cô thu liễm một chút, chúng ta tới đây để tuyên truyền phim, tôi mới là nữ chính, người không biết còn tưởng cô là nữ chính đấy!”

Cảnh Tâm sửng sốt một chút, dưới sân khấu có ký giả cùng fan, bọn họ muốn hỏi cô vấn đề gì không phải cô có thể đi đâu khiêu được, không có can hệ gì đến phim điện ảnh cô đâu vòng vo cho qua, trong chương trình, tổ biên tập cũng cắt nối, chuyện này cô cũng không có biện pháp gì đi?

cô cười cười: “Yên tâm đi, cô mới là nữ chính.”

Chương trình bắt đầu ghi hình, Cảnh Tâm cố hết sức nói ít, MC hỏi vấn đề gì cô cũng sẽ ném về cho Lục Tuyệt Tâm trả lời.

Ghi hình kết thúc, Lục Tuyệt Tâm cười với cô.

Thẩm Gia vừa vặn đi đến, thoáng quay đầu nhìn bóng dáng đã đi xa của Lục Tuyệt Tâm, nghi hoặc hỏi: “Vừa rồi Lục Tuyệt Tâm cười với em?”

Cảnh Tâm gật đầu: “Vâng, em cùng Lục Tuyết Tâm đã hợp tác chung mấy bộ phim, cuối cùng bây giờ cũng hiểu được tính tình của cô ta, chỉ cần người khác nhường cho cô ta lên hình nhiều hơn, cô ta sẽ trung thành một bộ mặt ôn hoà ra với người đó.”

Thẩm Gia cười nhạo: “Đúng là tính tình đại tiểu thư.”

Cảnh Tâm cười cười, “Dù sao cũng không cần chị hạ hạ.”

Thẩm Gia cười cười, liếc cô mấy lần: “Chuyện này đúng thật là, chị cũng không đến nói chuyện như Trần Trà, nếu mỗi ngày em đều dỡ cái tính đó ra với chị, chị chắc chắn mỗi phút đều muốn đánh người.”

“Em cũng không có tinh thần mà mỗi ngày giờ trò cáu kỉnh, sẽ già nhanh hơn.”

Cảnh Tâm ngồi vào trong xe, mệt đến nỗi vừa tựa lưng vào ghế đã muốn nhắm mắt ngủ luôn, Thẩm Gia ngồi vào ghế lái, lái xe ra ngoài: “Đến nhà em hay nhà Trần Sâm?”

Cảnh Tâm nhắm mắt lại: “Anh ấy không có nhà, chị đưa em về nhà em đi, gần đây hơn.”

Thẩm Gia cười cười, “Đúng rồi, mấy ngày nữa là sinh nhật em, công ty muốn tổ chức sinh nhật cho em.”

Cảnh Tâm mở mắt ra: “Thôi bỏ đi, em rất ít đến công ty, cũng không quen thân với ai cả.”

“Chị cũng nghĩ như vậy, em đã không muốn, mai chị sẽ đến nói.” Thẩm Gia cười cười: “Sinh nhật thôi, em chỉ cần cùng Trần Sâm trải qua là được rồi.”

Cảnh Tâm cười cười, không nói gì.

anh chưa có hỏi qua sinh nhật cô là ngày nào, nhưng có thông tin của cô trên Baidu, anh nên biết chứ?

đã khá lâu Cảnh Tâm không về nhà, thỉnh thoảng về cũng chỉ lấy một tí đồ, bây giờ tủ quần áo tủ giày của cô đều trống một nửa, mỗi lần chuyển một tí, bây giờ bên Tần Sâm khắp nơi đều là đồ của cô.

Ai, biết thế còn về bên chỗ Tần Sâm, ở đó còn có Bố Duệ.

cô làm tốt trên ghế sofa gọi điện cho Tần Sâm, Tần Sâm vừa trở về khách sạn, nhàn nhã gác chân tựa lưng vào ghế sofa, lười biếng hỏi: “Ghi hình chương trình xong rồi sao?”

Cảnh Tâm ngáp một cái: “Vâng... Vừa về nhà, anh đang làm gì thế?”

Tần Sâm nghe được giọng của cô, khoé miệng cong lên: “Mệt lắm sao?”

Cảnh Tâm híp mắt, dạ, nước mắt đã chảy ra, thật sự rất buồn ngủ, bất quá cô có một chuyện muốn hỏi: “Bao giờ thì anh về?”

anh thúc giục: “Mấy ngày nữa, em mau đi ngủ đi.”

cô cố gắng phấn chấn tinh thần: “Cụ thể là ngày nào thế? Ngày 22 sẽ về sao?”

Tần Sâm rút một điều thuốc ra, lấy bật lửa ra châm, thanh âm càng thêm lười biếng, “sẽ về”

Cảnh Tâm cười cười, yên tâm, “Được rồi, em đi ngủ đây.”

Cúp điện thoại, Tần Sâm nhìn di động một cái, khoé miệng cong lên, ngày 22 là sinh nhật cô, cô bé kia nghĩ anh không biết, cố ý nhắc nhở anh sao?

....

Bên đoàn làm phim <Thái bình vương triêu> tạm thời không có cảnh diễn của Cảnh Tâm, Cảnh Tâm vừa vặn đem thời gian trống này sắp xếp đến đoàn làm phim <Nhớ mãi không quên>, cảnh diễn của cô không nhiều lắm, mỗi ngày quay mấy tiếng, hơn mười ngày có thể quay xong.

Quay đến ngày thứ năm, bên kia Chu Nghi Ninh không phải quay phim, liền tới đây thăm quan.

Cảnh Tâm quay quần áo xong đi về phía cô ấy, “Sao cô lại tới đây?”

Chu Nghi Ninh cười cười: “Tôi đến đây mời cô ăn cơm, đợi lát nữa thì ngồi xe của tôi đi.”

Cảnh Tâm cũng cười, bảo Tiểu Thất đi về trước.

Sau khi hai người lên xe, Chu Nghi Ninh đưa cho cô một cái gói quà tinh xảo: “Quà sinh nhật, đưa cô trước, ngày mai chắc sẽ không gặp được.”

Cảnh Tâm mở túi quà ra nhìn, cô ấy đã mua đủ tất cả các màu son của hãng C cho cô, cô quơ quơ cái gói: “Cảm ơn, bất quá sao cô biết ngày mai sẽ không gặp được tôi?”

Chu Nghi Ninh liếc cô một cái: “Ngày mai cô không trải qua cùng anh họ của tôi sao?”

Cảnh Tâm mím môi: “Nói không chừng là như vậy.”

Tối hôm qua ba mẹ gọi điện thoại cho cô, bảo cô tối mai về, bọn họ tổ chức sinh nhật cho cô.

Chu Nghi Ninh nghĩ một lúc, hỏi: “Ba mẹ cô bảo cô về nhà sao?”

Cảnh Tâm gật đầu.

Chu Nghi Ninh lại nói: “Cái này có gì khó đâu, cô mang anh họ tôi về, sau đó mấy ngày nữa cô lại theo anh ấy về nhà, mọi tôi nhắc đến cô đó.”

Cảnh Tâm sững sốt: “Nhắc gì tới tôi vậy?”

“Còn có thể là chuyện gì nữa đây, chỉ muốn biết khi nào cô qua bên đó chơi mặt chược.”

“...”

còn gì mới tốt đây?

Cảnh Tâm chuyển đề tài: “Gần đây cô quay phim không có vấn đề gì chứ?”

Chu Nghi Ninh bĩu môi: “Tạm tạm.”

Cảnh Tâm nháy mắt: “thật? Sao tôi lại ghen với hôm qua Từ đạo diễn lại nổi đóa?”

Chu Nghi Ninh: “... cô cũng không ngờ đoàn làm phim, chuyện này sao cô lại biết?”

Cảnh Tâm quơ quơ di động: “Thợ trang điểm nói cho tôi biết.”

“...”

Cảnh Tâm nhìn cô ấy, “Gần đây anh Đông có cùng cô khớp kịch bản không?”

Chu Nghi Ninh cắn môi: “Có vài lần.”

Cảnh Tâm cười: “Vậy là tốt rồi, có anh ấy cùng khớp kịch bản, so với việc đi huấn luyện thì tốt hơn nhiều.”

trên mặt Chu Nghi Ninh có chút không nén được giận: “... Sao cô lại biết tôi đi tìm người huấn luyện?”

Cảnh Tâm: “Tần Sâm nói với tôi.”

“...” Nửa ngày sau, Chu Nghi Ninh then quá thành giận, “Bữa cơm này tôi không mời!”

Cảnh Tâm âm thầm, quay đầu cười: “Tôi mời cô vậy.”

Càng ở chung càng hiểu, Chu Nghi Ninh tuyệt đối không đơn giản như vẻ bên ngoài, cô ấy rất háo thắng, lòng tự trọng cũng cao, có một cỗ ngạo khí.

Lúc trả ti ền, Chu Nghi Ninh ngăn cản Cảnh Tâm đưa thẻ, lấy trong túi xách ra một xấp ti ền mặt, đưa cho nhân viên thu ngân.

Nhân viên thu ngân nhìn thấy trong túi đ ầy ắp ti ền mặt, ánh mắt không đổi.

Sau khi ra cửa, Cảnh Tâm lại nhin không đ ược nói với cô ấy: “Mỗi ngày cô đ ầu đi trên lưng nhieu ti ền mặt như vậy có thấy mệt không? Chẳng may bị tên cướp nào theo dõi thì làm sao bây giờ?”

Chu Nghi Ninh không thèm để ý cười cười: “Yên tâm đi, tên cướp bình thường cướp không nổi của tôi.”

Thấy cô không tin, Chu Nghi Ninh lại được dịp đắc ý cười cười: “thật ra lúc trước có một người đàn ông muốn cướp túi của tôi, bị tôi đánh gần chết đưa đến đồn công an.”

Cảnh Tâm kinh sợ: “Thuật phòng thân của cô lợi hại như vậy sao?”

Chu Nghi Ninh đắc ý: “Ainói với cô tôi chỉ học thuật phòng thân? cô có tin Bành Huệ cũng không đánh lại được tôi không?”

Cảnh Tâm lại nhìn cô ấy, gật đầu: “Tin.”

...

Cảnh Tâm trở lại biệt thự của T ần Sâm, Bối Duệ chạy ra đón cô, cô xoay người sờ sờ đầu nó, một người một chó đi vào nhà.

cô quẹt thẻ mở cửa, Bối Duệ đột nhiên xoay người chạy.

Tâm khẽ động, cô đi theo, đứng ở bên cạnh cổng lớn.

một lát sau, trong sân có một luồng ánh sáng chiếu vào, một chiếc ô tô màu đen tiến vào.

T ần Sâm một tay cầm tay lái, cảm nhận được cái gì, quay đầu nhìn lướt qua, cô bé kia đang đứng ở bên kia, khoé miệng anh cong lên, trực tiếp đậu xe

trong sân, mở cửa xuống xe.

Cảnh Tâm nhếch môi cười, cùng Bố Duệ chạy tới, bổ nhào vào trong lòng anh, ôm chặt hông của anh, “không phải anh bảo ngày mai mới về hay sao?”

Khoé miệng Tần Sâm cong lên, có chút khoe khoang: “Nhớ anh sao?”

Cảnh Tâm không nói gì, từ trong lòng anh ngẩng đầu lên, cười cười, nhón chân hôn lên môi anh một cái.

anh dễ như trở bàn tay giữ chặt đầu cô, đảo khách thành chủ, hai người dựa vào thân xe hôn nhau một lúc lâu, anh hít hít cảm chỉ về phía sau xe, ở bên trái cô xấu xí nói: “Muốn thử lại lần nữa hay không?”

Cảnh Tâm nháy mắt đã hiểu, đỏ mặt đẩy anh ra, chạy đi.

Tật xấu của đàn ông ở phương diện này chính là một khi đã bị khơi mào thì không còn biết cái gì là giới hạn cuối cùng nữa.

Tần Sâm liếm mép một cái, khoé miệng cong lên đi theo.

Cảnh Tâm đã ôm quần áo đi vào trong phòng tắm, Tần Sâm cũng đi vào một phòng tắm khác, đàn ông tắm rửa nhanh, anh lấy một chai rượu vang đỏ từ trong quầy rượu ra, lười biếng dựa vào ghế sofa chậm rãi nhấp nhấp hai ly rượu.

Chờ thêm một lúc, Cảnh Tâm đi từ trong phòng tắm ra, anh mặc áo choàng tắm màu trắng, vạt áo trước ngực mở ra, lộ ra đường cong cơ bắp hoàn mỹ, hai chân thon dài nhàn nhã gác lên sofa, cả người trông vô cùng lười nhác, còn nhìn ly rượu vang trước mặt anh, nói cho anh biết: “Đúng rồi, hai ngày trước Chu Thân lại tặng mấy chai rượu, em để vào trong quầy rượu cho anh rồi đấy.”

Chu Thân tự mình đưa tới, còn giúp cô đem đế vào trong quầy rượu rồi mới đi, trước khi đi lại trình trọng đề cử hai bình rượu sứ màu trắng kia.

Cảnh Tâm đi đến trước quầy rượu, thấy hai cái bình sứ trắng kia, không chút do dự lấy ra, ôm chai rượu xoay người nhìn anh: “anh có muốn thử một chút hay không?”

Chu Thân nói một mồi, làm việc vất vả, mệt nhọc có thể uống, mấy ngày nay anh đã công tác bên ngoài, lại vừa xuống máy bay, chắc là rất mệt?

Tần Sâm nhìn chai rượu kìa một cái, lên tiếng hỏi: “Rượu trắng?”

anh không thích uống rượu trắng.

“không biết, ngửi rất thơm.”

Đúng là cách bình mà còn có thể ngửi được mùi thơm thoang thoảng.

Cảnh Tâm tìm được đờ mở chai, thử mở ra, thử vài lần đều không mở được, cô ôm chai rượu đi đến bên cạnh anh, đưa cho anh, “anh mở đi.”

BÌNH HOA GIỚI GIẢI TRÍ

Mạch Ngôn Xuyên
dtv-ebook.com

Chương 54

Editor: Lê Thị Ngọc Huyền

Tần Sâm nhận bình rượu, Cảnh Tâm đưa dụng cụ mở chai cho anh, anh cầm lấy, để trên bàn trà cùng với bình rượu kia, “Bây giờ không uống.”

Anh xoay người trực tiếp áp cô trên sofa, cô nằm ngang, tóc dài xoã ra, hai tay của anh đặt trên eo của cô, cúi đầu nhìn cô, khoé miệng cong lên cười xấu xa: “Trước tiên làm chuyện khác đã.”

Hai người đã có một khoảng thời gian không gặp, anh ở trên giường làm một người đàn ông rất nhiệt tình, biến hoá đủ loại, cô căn bản chịu không nổi.

Thân thể Cảnh Tâm chịu không nổi mà mềm nhũn, mắt ngập nước, nhìn anh ở trên người cô cưỡi quăn áo, một giây sau, vén váy ngủ của cô lên, cúi người hôn cô, trên người anh giống như có lửa, nháy mắt đã thiêu đốt cô, thân thể Cảnh Tâm run lẩy bẩy chậm rãi nhắm mắt lại.

...

Ép buộc đến rạng sáng, Cảnh Tâm mệt đến mức một ngón tay cũng không động nổi.

Tần Sâm vuốt mái tóc ẩm ướt vì mồ hôi của cô, khoé miệng thoải mái cong lên, cúi đầu hôn vào tai cô, Cảnh Tâm đã sắp ngủ thì bị anh làm tỉnh, một mắt nhắm anh một phen, “Anh đủ chưa, em muốn ngủ...”

Anh bắt lấy tay cô, nhỏng giọng cười: “Đã qua 12 giờ.”

“...” Đầu óc cô mơ hồ, hồi lâu mới nhỏ giọng dậm một tiếng.

anh chêu chọc cơ thể cô, nhỏ giọng hỏi: “không muốn nhìn quà sinh nhật sao?”

Cảnh Tâm mơ mơ màng màng hé mắt ra, không biết có nghe thấy lời nói của anh không, thấy vậy Tần Sâm trong lòng mềm nhũn, đem người ôm vào trong lòng, thoáng cái đã thấy trong tim được lấp đầy, “Vậy ngày mai rồi nhìn.”

Người ở trong ngực thật lâu không thấy lên tiếng, anh cúi đầu đã thấy.

đang ngủ.

Hơn 8 giờ sáng hôm sau, Cảnh Tâm bị đồng hồ báo thức làm tỉnh, cô đẩy cánh tay đặt ngang hông mình của Tần Sâm đẩy ra, một giây sau, tay của người đàn ông nhanh hơn một bước cầm di động lên, tắt báo thức đi, ném về chỗ cũ, một lần nữa đem người kéo vào trong lòng, thanh âm khàn khàn lười biếng: “Ngủ tiếp đi.”

Cảnh Tâm giùng giàng muốn đứng lên, “Em còn phải đến đoàn làm phim.”

Gần đây Tần Sâm đi công tác cũng không có nghỉ ngơi tốt, nhắm mắt lại lười biếng nói: “Hôm nay không cần đến, tối qua anh nói với đạo diễn rồi.”

Cảnh Tâm có chút tức giận, Tần Sâm đem đầu cô ép vào cổ của mình, xoa nhẹ mái tóc xù của cô, “Ngủ.”

cô giận nửa phút, nhắm hai mắt lại ngủ tiếp.

Chờ cô tỉnh dậy, Tần Sâm đã tắm rửa xong từ phòng tắm đira, bên hông buột một cái khăn tắm, đường cong cơ bắp mạnh mẽ cân xứng, hình xăm bên hông kéo dài xuống dưới lộ ra hơn phân nửa, một cặp chân thon dài hữu lực, bắp chân rắn chắc cân xứng.

anh nhìn cô, khoé miệng cong lên, “Dậy rồi?”

Cảnh Tâm ôm chần bực cả người mình lại, xoa hết tóc, ký ức tối qua vẫn còn mới mẻ, cho chút si mê nhìn anh.

Tần Sâm tùy tiện xoa xoa tóc, đem khăn mặt ném trên sofa, đi qua ôm cả người lẫn chăn, cầm tay trên đỉnh đầu cô, lên tiếng hỏi: “Vẫn muốn ngủ?”

Cảnh Tâm lắc đầu, anh cầm quần áo đưa cho cô, “Đi rửa mặt thay quần áo, chúng ta ra ngoài ăn cơm.”

Cảnh Tâm cầm lấy tay anh, hai mắt to trong suốt nhìn anh: “Quà sinh nhật của em đâu?”

còn nhớ rõ tối qua trước khi ngủ anh có hỏi quà cô.

anh cười nhẹ: “Ở trong ngăn tủ.”

Cảnh Tâm đẩy anh ra: “Vậy anh ra ngoài đi, tự em đi lấy.”

Tần Sâm liếc mắt nhìn cô một cái, cười một tiếng, thay quần áo khác đến thư phòng.

Cảnh Tâm mặc máy ngủ lên, dùng cả tay chân bò xuống giường, mở ngăn tủ ra liền thấy, bên trong có mấy hộp quà tinh xảo, cô mở ra nhìn, tất cả đều là bộ vòng cổ và khuyên tai, tổng cộng có ba bộ.

Thói quen tặng quà này sao lại giống Chu Nghi Ninh như vậy...

Thích đưa nguyên cả bộ.

Rất nhanh, cô đã phát hiện, trong đó có một bộ đặc biệt, trên vòng cổ có khắc tên tiếng anh của cô, ngay cả khuyên tai cũng vậy.

Cảnh Tâm sờ vào chỗ khắc chữ kia, hài lòng nở nụ cười.

Cảnh Tâm tắm rửa xong thay một bộ váy dài màu đỏ, sinh nhật mà, ăn mặc chói sáng một chút.

cô trang điểm xong, cần lấy một bộ vòng đi vào thư phòng, đưa cho Tần Sâm: “Giúp em đeo.”

Tần Sâm khép máy tính lại, đi qua cần lấy dây chuyền trong tay cô, vén mái tóc dài của cô lên, hơi lạnh từ ngón tay dán lên cổ cô, rất nhanh đã đeo xong, anh từ phía sau ôm lấy cô, cảm nhận hàng cọ bên tai cô, nhỏ giọng nói: “Buổi tối thực sự sẽ không về?”

Cảnh Tâm ngửa ngáy né tránh, xoay người ôm lấy cổ anh, con người giao hoạt đảo quanh: “không biết nữa, nếu không ngủ đêm anh lại đến mang em về?”

Sau đó, ngày hôm sau ba mẹ cô sẽ gọi tới mắng chửi người?

Khoé miệng Tần Sâm cong lên, nhún mồm nói: “anh với em cùng nhau về?”

Cảnh Tâm kinh ngạc tròn mắt nhìn anh, lặp lại lời của anh: “anh theo em cùng nhau về?”

anh gật đầu, “không thể? Bây giờ chúng ta đang cùng trên một mặt trận, đây là lúc cùng nhau đứng trước mặt ba mẹ em.”

thật ra anh đã gặp riêng ba mẹ cô vài lần, việc này cô cũng không biết.

Cảnh Tâm cúi đầu do dự, cô biết ba mẹ mình không thích Tần Sâm, nhưng từ sau khi cô cùng anh ở chung một chỗ, bọn họ phản đối nhưng cũng không rõ ràng như trước nữa, cô bây giờ có thể đóng phim nhận hàng như vậy, hoàn toàn là vì quan hệ với Tần Sâm.

Vốn cô định qua một thời gian nữa sẽ đến gặp mặt ba mẹ, bây giờ anh chủ động đề nghị.

công gắng đầu nhìn Tần Sâm, cười cười: “Được.”

Tần Sâm xoa nhẹ đầu cô, khoé miệng cong lên, “Chúng ta đi ăn trưa trước, 3 giờ chiều sẽ đi qua?”

Cảnh Tâm gật đầu, nghe nhan bài.

Hai người đi ra ngoài, Cảnh Tâm đi ra ngoài sân liền đứng lại, giữ chặt anh: “Chúng ta chụp mấy tấm ảnh đi.”

Tần Sâm rất ít chụp ảnh, chứ đừng nhắc tới chụp ảnh tự sướng, anh liếc mắt nhìn cô một cái, không tình nguyện lắm.

Cảnh Tâm vội vàng nói: “Sinh nhật của em, em lớn nhất.”

Cho nên phải nghe em.

Lông mày anh khẽ nhíu lại, phối hợp với động tác của cô, chụp xong mấy bức ảnh, lại dựa theo yêu cầu của cô chụp cho cô mấy tấm ảnh.

4 giờ chiều, Tần Sâm cùng Cảnh Tâm quay về Phố Trách, lúc còn đi học mỗi lần sinh nhật cô đều mời bạn học ăn cơm, làm một party sinh nhật nhỏ, có lúc ở nhà, đôi khi lại ở khách sạn của Phó gia, hai năm nay sinh nhật của cô đều cùng ăn cơm với gia đình.

Tần Sâm lấy ra từ cốp sau quà tặng mà mình đã nhờ trợ lý chuẩn bị, Cảnh Tâm cúi đầu nhìn qua, kéo cánh tay anh cười: “Em còn tưởng rằng anh không chuẩn bị quà chứ.”

Trong ấn tượng của anh không phải là một người đàn ông biết đối nhân xử thế, vừa rồi lúc ăn cơm cũng không thấy anh nhắc đến, thì ra đã sớm chuẩn bị xong.

Anh cúi đầu nhìn cô, cười một tiếng: “thật sự?”

Cảnh Tâm gật đầu: “Ừ.”

Thím Dư đi ra vứt rác, thấy hai người thì gần ramột lúc, Cảnh Tâm cười cười: “Thím Dư, cháu đã về rồi.”

Ánh mắt thím Dư chăm chú nhìn Tần Sâm bên cạnh cô, tiểu tử này bộ dáng rất đẹp trai nha, không hề kém so với anh trai Cảnh Tâm, sao ba mẹ con bé lại không thích đây?

Cảnh Tâm kéo Tần Sâm tới cửa, ghé vào lỗ tai anh nói nhỏ: “anh có thấy khăn trương hay không?”

Cũng không có khăn trương, dù sao cách một khoảng thời gian Phó Khải Minh lại gọi điện mắng chửi anh, có khi còn trực tiếp đến công ty tìm người, bọn họ đã gặp không ít, anh dơ tay lên xoa đầu cô, “không có, yên tâm đi.”

Cảnh Tâm: “...”

Bình thường anh luôn bày ra bộ dáng nhàn nhã lười biếng, cô rất muốn xem anh khăn trương lên sẽ thành dạng gì.

Cảnh Lam Chi không nghĩ đến Cảnh Tâm sẽ mang Tần Sâm về nhà, tới cửa thấy anh, ngần ngừ một lúc, nhìn anh, lại nhìn Cảnh Tâm.

Dù sao cũng là lần đầu tiên mang bạn trai về nhà, Cảnh Tâm so rathì không thể thản nhiên như Tần Sâm, làm một mặt quỷ với Cảnh Lam Chi, “Mẹ, Tần Sâm theo con về nhà mừng sinh nhật.”

Tần Sâm cười cười: “Dì, chào dì ạ.”

Người cũng đã đến cửa nhà, Cảnh Lam Chi thu lại vẻ mặt, oán trách trừng mắt nhìn Cảnh Tâm một cái, “Sao lại không báo trước một tiếng, để mẹ chuẩn bị cho tốt.”

Cảnh Tâm bĩu môi, nói trước thì cũng sẽ không có tình huống sẽ ở đây như bây giờ.

Ngồi xuống ghế sofa trong phòng khách, về gia đình Tần Sâm và cá nhân anh, Cảnh Lam Chi đều rất rõ ràng, cũng không có gì để hỏi.

Trong TV đang chiếu lại một bộ phim cổ trang hot từ năm ngoái, Cảnh Tâm đảo mắt một cái, nhìn về phía Tần Sâm, “Em đưa anh đi tham quan một chút?”

Khoé miệng Tần Sâm cong lên, “Được.”

Hai người cười với Cảnh Lam Chi, xoay người đi lên lầu.

Cảnh Lam Chi gọi điện thoại cho Phó Khải Minh, thông báo trước một tiếng.

Thư phòng rất lớn, giống như một thư viện thung bầy đầy các bộ sách, Tần Sâm không hứng thú lắm với thư phòng, lười biếng dựa vào giá sách nhìn cô cười: “không mang anh đi xem phòng em sao?”

Cảnh Tâm quay đầu cười với anh: “anh muốn đi?”

Tần Sâm nhún mày, không nói gì.

công gắng đầu nghiêm túc nhìn anh, “anh muốn đi sao? Hay là ... anh muốn đi xem bức thư tình kia.”

Tần mất Tần Sâm nhìn sang hướng khác, thản nhiên mở miệng: “không muốn xem, chỉ nghĩ muốn đốt thôi.”

Cảnh Tâm phớt một cái cười ra tiếng, ôm cổ anh, cười vô cùng đắc ý, “Vây, buổi tối em cần đến cho anh đốt.”

Tần Sâm cúi đầu nhìn cô, cả khuôn mặt ngập tràn ý cười.

“Tâm bảo.”

Cảnh Tâm nghe thấy Cảnh Lam Chi gọi cô, vội vàng bỏ tay xuống, “anh ở đây đọc sách đi, em đi ra ngoài một chút.”

không đợi anh trả lời, Cảnh Tâm đã chạy ra ngoài, Cảnh Lam Chi nhìn cô: “Ba với anh con bây giờ cũng đang trên đường, một lát nữa sẽ về đến nhà.”

Cảnh Tâm âm thầm, trong phòng bếp thím Dư cùng một người khác đang chuẩn bị bữa tối.

Cảnh Lam Chi cũng không nói gì nhiều, chỉ bảo cô ở phòng khách cùng xem tivi và nói chuyện phiếm.

Tần Sâm ở trong thư phòng lật xem vở viết văn thời trung học phổ thông của cô, từ trong túi lấy ra một điều thuốc ngậm bên miệng, thở ra vài ngụm khói, lười biếng dựa vào giá sách lật xem.

Phó Khải Minh cùng Phó Cảnh Sâm về nhà lúc hơn 5 giờ chiều, Cảnh Tâm thấy Phó Cảnh Sâm thì nhếch nhếch miệng thở ra, Tần Sâm vừa vặn từ trong thư phòng ra, Phó Khải Minh vừa nhìn thấy anh liền trừng mắt, thẳng nhóc này mặt so với tường thành còn dày hơn, lại còn dám đến nhà.

Khoé miệng Tần Sâm cong lên, kêu một tiếng: “Chú Phó.”

Phó Khải Minh tức giận liếc anh một cái: “Sao cậu lại đến đây.”

Cảnh Tâm đi qua ôm lấy cánh tay Phó Khải Minh, làm nũng nói: “Ba Ba, con dẫn anh về.”

Phó Cảnh Sâm cùng Tần Sâm nhìn nhau, cười cười: “Hoan nghênh.”

Tần Sâm cười cười, đi qua.

Mấy người vào trong phòng khách ngẩng, Phó Khải Minh không cho Tần Sâm sắc mặt tốt, Tần Sâm nhìn qua không câu nệ lắm, cả người thả lỏng dựa vào ghế sofa, cùng Phó Cảnh Sâm nói chuyện công ty, hai người quen biết đã nhiều năm, lại là bạn làm ăn, tự nhiên có rất nhiều chuyện để tán gẫu.

Tần Sâm nói: “Bên Tinh Vũ cây không ít diễn viên trong đoàn làm phim của Hoa Thiên, không chỉ đoàn phim <Thái Bình vương triều>, còn có đoàn làm phim khác.”

Phó Cảnh Sâm nhíu mày, liếc mắt nhìn Cảnh Tâm một cái: “Chỉ bấy nhiêu à?”

Tần Sâm biết Phó Khải Sâm ám chỉ cái gì, lãnh đạm nói: “Trước mắt đúng là như vậy, sau Cảnh Tâm còn có nhà họ Phó, còn có tôi, anh ta cho dù năng lực có đến thế nào cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.”

Phó Khải Minh cười lạnh: “Còn có cậu? Năng lực của cậu lớn bao nhiêu? Còn không phải diễn viên đầu bị cậu đi đẩy sao?”

Khoé miệng Tần Sâm cong lên: “Những người có thể bị cậu đi đầu là những người chỉ biết nhìn cái lợi trước mắt, nhưng sau này muốn so thì phải nhìn doanh thu phòng vé, điểm ấy thì cháu có tự tin.”

Cảnh Tâm giúp bạn trainee chuyển: “Ba, con cũng có niềm tin, con đã đóng cả phim điện ảnh lẫn truyền hình, ba cũng đứng về phía chúng con mà.”

Phó Khải Minh: “...”

Còn chưa biết thế nào đâu, thế mà cùi trỏ đã hướng ra ngoài rồi.

Cho nên mới nói cái tên hỗn tiểu tử này không phải dạng tốt lành gì.

Không khí bữa cơm tối nay cũng không tệ lắm, có Phó Cảnh Sâm và Cảnh Tâm ở đây, vẻ mặt Phó Khải Minh cùng Cảnh Lam Chi đối với Tần Sâm cũng coi như là ôn hòa.

Cơm nước xong, Tần Sâm ngồi dưới phòng khách, Cảnh Tâm đem quyển tiểu thuyết kẹp thư tình nhét vào trong túi.

Lần nữa xuống lầu, đã không thấy Tần Sâm đâu nữa.

Cô đi qua, ở bên cạnh Phó Cảnh Sâm nhỏ giọng hỏi: “anh ấy đâu?”

Phó Cảnh Sâm hất hất cằm: “Cùng ba trong thư phòng.”

Cảnh Tâm: “...”

Cũng không biết Tần Sâm cùng Phó Khải Minh nói cái gì, lúc về lại có thể mang cô cùng đi.

Trên đường Cảnh Tâm tò mò hỏi, Tần Sâm kín miệng, không nói câu nào.

Về nhà, Cảnh Tâm đem quà mà ba mẹ đưa cho để trên ghế sofa trong phòng khách, bình rượu tối hôm qua vẫn đặt trên bàn.

Cô xoay người nhìn Tần Sâm một cái, anh đang nghe điện thoại, ngâm điếu thuốc nhàn nhã dựa vào cửa, thỉnh thoảng cúi người sờ đầu Bố Duệ, cô bóc quà xong quay ra nhìn anh, anh vẫn đang nói chuyện điện thoại.

Cô có chút buồn chán, lại cần bộ dụng cụ mở chai thử một chút, thế mà lại có thể thành công mở nắp bình.

Cúi đầu ngửi ngửi, rất thơm, bất quá sao lại giống như có vị thuốc nhỉ?

Cô rót một chén, nếm một ngụm nhỏ, cau mày để xuống.

Tần Sâm nói chuyện điện thoại xong đi tới, Cảnh Tâm thuận tiện đưa cái chén cho anh, “Uống không ngon, cho anh.”

Anh nhìn về phía ly rượu được rót đầy tràn: “Uống không ngon sao em còn rót nhiều như vậy.”

Cảnh Tâm vô tội nhìn anh: “Em tưởng uống ngon.”

Tần Sâm bất đắc dĩ nhìn cô một cái, nhận lấy ly rượu, ngửa đầu uống cạn, về phần hương vị anh cũng không có gì để nói, dù sao cũng rất bình thường.

“Uống rất ngon sao?”

“Bình thường.”

Cảnh Tâm lại rót một chén, cười khanh khách đưa cho anh: “Anh thử một lần nữa đi, biết đâu uống đến chén thứ hai mới thấy được vị ngon của nó đấy?”

Hừ, ai bảo anh không nói cho em rõ cuộc anh và ba em nói chuyện gì.

Uống không ngon vậy thì ảnh hưởng nhiều một chút.

Tần Sâm bỗng nhiên cười cười, ngón tay kéo người cô, cúi đầu hôn cô một cái, “anh nói với ba em, anh hẹn bạn bè cũng nhau làm sinh nhật cho em, cho nên phải mang em đi.”

Cảnh Tâm không tin lắm: “Chỉ có như vậy?”

anh gật đầu mỉm cười, hất cằm chỉ ly rượu kia: “Còn muốn ăn uống không?”

cô bé này cố ý phật anh đây mà.

Cảnh Tâm cắn môi: “Tuỳ anh...”

Tần Sâm đem lời này hiểu thành tiếng khẳng định, khoé miệng anh cong lên, bưng ly rượu kia lên uống cạn.

Cảnh Tâm nhếch môi nở nụ cười, “Em đi tắm.”

Ban đêm, Cảnh Tâm bị anh hung hăng giày vò một trận.

Tần Sâm lại cảm thấy cả người rất lạ, toàn thân khô nóng, cổ lửa nóng kia làm thế nào cũng không đề xuống được, nửa ngày, gần như đã hiểu ra, trực tiếp xoay người áp lên Cảnh Tâm đã sắp ngủ, cúi đầu hung hăng hôn môi cô, cứ thế đánh thức cô, Cảnh Tâm hé mắt ra nhìn anh, tội nghiệp nói: “không cần...”

cô theo giúp anh, nhắm mắt lại mơ mơ màng màng than thở: “Ngày mai em còn phải đến đoàn làm phim đấy...”

anh cúi đầu hôn cô, kịch liệt, xúc động, cắn môi cô, Cảnh Tâm bị đau, thanh tỉnh vài phần, mở mắt ra, trong mắt anh đều là tình dục, cắn răng nghiêng lợi hỏi: “Cái rượu kia là Chu Thân đưa cho em?”

“Vâng?”

Đại não cô như có đoàn xe chạy qua, hoàn toàn không biết chuyện gì đã xảy ra, tay anh đột nhiên trên người cô, đụng đến chân của cô. Đúng lúc này dùng sức vôn vê nhào nặn, rất nhanh, người bên dưới khẽ run, uốn éo

người không thuận theo, nói không đầu, “Cái gì... Rượu làm sao? Xin anh, em không cần...”

Cảnh Tâm bị anh hôn đến hô hấp cũng không đầu, đầu vầng mắt hoa, thân thể cô run lẩy bẩy, há mồm muốn hít thở, lưỡi của anh thuận thể đi vào, hung hang mút, động tác trên tay cũng càng này càng ngoan độc, cảm giác như đặc biệt vội vàng.

Cảnh Tâm bị anh nổi điên khiêu khích đến cả người bủn rủn, giọng nói gắt quăng còi xin tha thứ.

anh giữ chặt hông của cô, nâng một chân của cô lên, tiến vào thân thể cô.

Cảnh Tâm không khống chế được cơ thể của mình. Ngâm nga ra tiếng, lập tức bị anh đụng yếu đuối dựa vào đầu giường, thân thể nhanh chóng co rút, trên trán anh nổi gân xanh, hơi thở nóng bỏng phả bên tai cô, phía dưới mạnh mẽ va chạm, ngón tay cô bấm vào cơ bắp của anh, có cảm giác sống không bằng chết, còn nhỏ giọng nức nở: “nhẹ... một chút... không chịu nổi...”

Tần Sâm đột nhiên ôm lấy cô, đổi một tư thế xâm nhập khác, ngoan độc nói: “Đây là em tự tìm.”

Cảnh Tâm đã muốn khóc, cô tự tìm cái gì...

rõ ràng chính anh muốn bắt nạt người ta, còn trách cô!

Trận chiến này thắng đến 5 giờ sáng mới kết thúc, Cảnh Tâm bị dụ dỗ đủ các loại phương thức để giải quyết cho anh, cuối cùng vô cùng uỷ khuất nhìn anh, hai mắt đỏ hờn nói: “Trong vòng một tháng nữa em không muốn làm.”

Đến giờ!

Tần Sâm đỡ trán, dùng hết kiên nhẫn suốt một đời của mình để dỗ cô, chờ sau khi công nữ, đứng dậy vọt vào phòng tắm, đi ra đứng trên ban công hút

mấy điều thuốc, phiền chán không chịu được, một chút buồn ngủ cũng không có.

Trở lại giường nhìn Cảnh Tâm đã ngủ say.

Cần điện thoại di động đưa khỏi phòng.

Chu Thân vẫn còn đang trong mộng, điện thoại di động reo ba lần mới vượt nút nghe, nhìn qua thời gian, mới 6 giờ! Mẹ nó ai mới sáng tinh mơ mà đã gọi điện cho mình!

Nhìn lại một cái, anh Sâm!

Cậu ta vội vàng áp di động vào tai: “Sâm...”

Tần Sâm lạnh như băng rống giận: “Con mẹ nó Chu Thân cậu đưa rượu gì cho Cảnh Tâm?!”

BÌNH HOA GIỚI GIẢI TRÍ

Mạch Ngôn Xuyên

dtv-ebook.com

Chương 55

Editor: Lê Thị Ngọc Huyền <Cung Quảng Hằng>

Chu Thân sợ đến mức rơi cả di động, nháy mắt cả người đầu tỉnh táo, giật mình từ trên giường ng ẩ dậy, trong điện thoại liên tục truy ền đến thanh âm lạnh như băng của Tần Sâm liên tục truy ền đến: “Mẹ nó a nó ỉ với cậu thân thể ông đây có vấn đề!”

Chu Thân dẫn hi ền năm không nghe Tần Sâm mắng chửi người khác ác liệt như vậy, theo phản xạ sờ xương sườn của mình, vội vàng nhặt di động lên, ngượng ngùng nói: “anh Sâm, anh nghe em giải thích...”

Tần Sâm lạnh lẽo hừ một tiếng: “Cậu lăn tới đây mang rượu của mình đ ể ngay cho tôi.”

Chu Thân: “... Bây giờ?”

“Còn muốn tôi lặp lại một lần nữa sao?”

“... không ần, em lập tức đến!”

Cúp điện thoại, Chu Thân luống cuống vò tóc, gọi điện thoại cho Tần Ninh, Tần Ninh vẫn còn đang ôm bụng á ngủ, mới sáng tinh mơ bị đánh thức cũng rất khó chịu: “Con mẹ nó tốt nhất là cậu có chuyện lớn!”

Chu Thân bị thổ huyết: “Việc này tuyệt đối lớn! anh Sâm vừa gọi điện cho tôi, tôi cảm thấy xương sườn của mình khó mà giữ được...”

Tần Ninh nở nụ cười: “Là chuyện của đồng rượu kia?”

Về mặt Chu Thân đau khổ: “Chắc vậy, haizz cậu nó có phải anh Sâm then quá thành giận không? Dù sao là đàn ông ai cũng để ý mặt mũi trên phương diện này.”

Tần Ninh cười một trận, mới nói: “Cậu có bị ngốc hay không? Nhìn Sâm ca giống có vấn đề hay sao? Nói thật cho cậu biết, lúc trước rượu kia là anh ấy đưa cho Kha Đăng.”

“Kha Đăng?” Chu Thân nghĩ lại một lượt, mới nhớ lúc trước thu mua Tinh Vũ là một người Hong Kong. Một lát sau, mới phản ứng được là mình bị Tần Ninh cùng Nhạc Minh đùa giỡn.

“Fu*k! Con mẹ nó tôi có cướp bạng cái của cậu sao? Sao cậu lại chửi tôi!”

Tần Ninh đem di động để ra xa, chờ cậu ta mắng xong.

Chu Thân nổi giận đùng đùng: “Cậu phải đi cùng tôi!”

Tần Ninh cười: “Sao tôi phải đi?”

“Mẹ nó nếu mà tôi thực sự bị đánh gãy xương sườn, cậu phụ trách khiêng tôi tới bệnh viện!”

7 giờ rưỡi, Chu Thân cùng Tần Ninh lái xe đến biệt thự của Tần Sâm, Tần Sâm vừa từ phòng thể thao trên tầng đi xuống, để trên nửa người trên, mồ hôi chậm rãi chảy từ tóc xuống, chảy xuống cơ ngực cơ bụng biến mất sau lớp quần thể thao màu đen.

Chu Thân lặng lẽ che đậy cái xương sườn còn khỏe mạnh của mình, đáng người của anh Sâm cậu ta vẫn luôn biết, thật sự đúng là đầu óc bị lừa đã mới có thể ngu như vậy/không sợ chết đưa cái rượu đó, nghĩ vậy cậu ta chưa hết giận đạp Tần Ninh một cước.

Tần Sâm cần lấy khăn lông, ung dung thong thả lau mồ hôi.

Bố Duệ ngẩng nhìn hóm bên cạnh, ngửa đầu nhìn anh.

Thời gian càng lâu, Chu Thân càng cảm thấy bị dày vò, gãi đầu ngượng ngùng cười nói: “anh Sâm, em thật sự không biết anh đưa rượu kia cho Kha Đăng, em còn tưởng rằng...”

Tần Sâm xoay người nhìn về phía bọn họ, hai tay khoanh trước ngực dựa vào ghế sofa, khoé miệng nhếch lên: “Tưởng rằng tôi cần?”

Chu Thân liến vội vàng lắc đầu: “không có không có, em tuyệt đối không có ý đó!”

“Nếu không có ý đó, vậy sao cậu lại đưa cho Cảnh Tâm.”

“...”

Tần Ninh nắm tay thành quyền để bên biếng, che khoé miệng cong lên của mình, Chu Thân này quá ngốc.

Tần Sâm nhớ tới bộ dáng khóc lóc tối qua của Cảnh Tâm, càng thấy tức giận, ném khăn mặt xuống, nắm lấy cổ áo cậu ta “Oanh— “ đê vào tử, dùng sức tàn nhẫn đánh.

Chu Thân đã trúng mấy quyền, đau đến mức thiếu chút nữa là quỵ xuống, vội vàng cầu xin tha thứ: “Sâm, anh Sâm, đợi chút, chuyện này thực sự không thể trách em... Đầu do hai tên khốn kiếp Tần Ninh và Nhạc Minh đưa chủ ý ngu xuẩn này cho em, bọn họ biết rõ rượu kia anh đưa cho Kha Đăng, còn không nói cho em! Còn để em đưa rượu! Em bị oan mà...”

Tần Ninh: “...”

Fu*k, vừa mới trúng có mấy quyền mà đã ném hết mặt mũi đi, rất sợ đi?

Tần Sâm quay đầu nhìn về phía Tần Ninh, lạnh như băng nói: “Lá gan rất lớn, lại dám cùng nhau cấu kết để chỉnh tôi.”

Tần Ninh lạnh hết cả sống lưng, vội vàng nói: “không có, thật sự không có... Bọn em nào dám chỉn chỉnh.. Bọn em chỉ muốn

đùa giỡn cái tên Chu Thân ngọc này một chút, ai biết cậu ta lại ngu như vậy...”

Chu Thân lập tức mắng: “Con mẹ nó mày mới mới ngọc! Cả nhà mày đều ngọc!”

Chu Thân ôm bụng mở miệng mắng, thở mạnh cũng không dám.

Tần Sâm liếc mắt nhìn hai người này một cái, chỉ trai rượu còn một nửa trên bàn: “Tự hai người thử xem?”

Chu Thân: “Em độc thân.”

Tần Ninh: “...” Cậu ta tuyệt đối không muốn thử.

“không muốn thử thì lập tức cầm rượu biến khỏi đây ngay.”

Chu Thân chẳng quan tâm mình bị đau, vội vàng cầm bình rượu kia lên, xoay người chuẩn bị đi, sau lại nghĩ đến trong quỳ rượu vẫn còn, lại xoay người đi lấy.

Cậu ta trừng mắt nhìn Tần Ninh một cái: “Cậu giúp tôi một việc thì sẽ chết sao?”

Tần Ninh trừng mắt liếc Chu Thân một cái, tiến lên hỗ trợ, sớm biết rằng sẽ bị mắng thì đã không đến rồi.

Hai người cầm rượu đi ra ngoài, ngồi trên xe, Chu Thân xoa bụng gào vài tiếng, “Xương sườn còn đang...”

Tần Ninh cầm chai rượu còn một nửa kia quơ quơ, “Trách không được canh Sâm muốn đánh cậu, chai này còn một nửa.”

Chu Thân dưới người sang xem, trầm mặc vài giây: “Rượu này uống nửa chén cũng có thể nóng đến một giờ, anh Sâm chắc cũng uống vài chén đi? Bình hoayêutinh kia có khỏe không...”

Tần Ninh: “Chắc cũng sắp tàn phế rồi, bằng không sao anh Sâm có thể giận như vậy.”

Chu Thân: “...”

thật sự có lỗi với cô ấy.

Tần Ninh lái xe ra ngoài, Chu Thân xoa bụng, kêu đau vài tiếng: “Con mẹ nó, tôi cũng sắp tàn phế, anh Sâm xuống tay quá độc...”

Tần Ninh liếc mắt nhìn tên ngốc nào đó một cái: “một đoạn xương sườn cũng không gãy là may rồi.”

“Được cái mẹ, đừng nói chuyện sẽ đau thắt lưng đấy, nếu không phải cậu đùa bỡn, tôi có thể bị đánh sao?”

“Đó là vì cậu ngốc.”

...

Tần Sâm đem máy tính chuyển vào phòng ngủ, một bên xử lý công việc một bên chờ Cảnh Tâm tỉnh lại.

1 giờ chiều, Cảnh Tâm tỉnh ngủ, cả người đau đầu, nhất là bắp đùi mỗi khi không chịu được... Động một cái cảm thấy ngay cả mắt cũng mờ luôn theo.

Tần Sâm chống hai tay lên giường, xoay người nhìn cô chăm chú, khoe miệng cong lên nhỏ giọng hỏi: “Tỉnh? Có không?”

Cảnh Tâm kéo chăn trùm kín đầu.

Tuyệt đối không muốn quan tâm đến anh.

Tần Sâm bắt đầu cười, ngẩng lên giường, xốc chăn lên, Cảnh Tâm trừng mắt liếc anh một cái, anh giữ chặt chăn, cô kéo không lại.

anh xoa nhẹ đầu cô, nhỏ giọng nói: “Đừng giận được không?”

Chắc cô bé này nghĩ anh chỉ lo hưởng thụ, không để ý đến cảm nhận của mình, tối hôm qua quả thật anh đã quá phạm, nhưng..

Thật sự là đã xử lý quá nhẹ cái tên nhóc Chu Thân kia.

Cảnh Tâm mất hứng bĩu môi, tối hôm qua anh đã giải thích qua nguyên nhân, chính vì vậy cô mới cảm thấy buồn bực, không nghĩ tới cô tự mình hại mình, nếu không phải cô choanhuống, cô bây giờ sẽ không... Nửa tàn phế.

Tần Sâm nhìn bộ dáng của cô nghĩ cô lại muốn khóc, đem người từ trong chăn ra ôm lên đùi, nhỏ giọng dụ dỗ: “không có lần sau.”

Khoé miệng Cảnh Tâm giật giật, không nói gì.

Tần Sâm liếm liếm khoé miệng cô một chút, Cảnh Tâm ngẩng đầu liếc anh một cái, nhỏ giọng nói: “Trong vòng một tháng.”

Tần Sâm: “... Được.”

Cảnh Tâm trượt từ trên đùi anh xuống, hai chân mềm nhũn, lại ngã về chỗ cũ, khoé miệng Tần Sâm cong lên, nói đùa: Muốn ngủ một lúc nữa không? anh nói với đạo diễn một tiếng, cảnh quay của em để đến ngày mai.”

cô đỏ mặt trợn anh: “không cần!”

cô không muốn chỉ vì mình mà làm chậm tiến độ của cả đoàn làm phim, may mắn hôm nay quay cảnh đêm, 5 giờ chiều đến bên kia là được.

Hai tay chống lên vai anh để đứng vững, chậm rãi đi vào phòng tắm, còn không cho anh đi cùng.

Trong phòng tắm, Cảnh Tâm nhìn trên người mình, đã có mấy chỗ không nhìn nổi, khắp nơi đều là dấu hôn, bình thường anh coi như là khắc chế, tối hôm qua điên cuồng như vậy, cô thật sự hoài nghi có phải anh mượn rượu để phát tiết hay không.

May mắn anh còn nhớ rõ hôm nay cô phải quay phim, không có lưu lại dấu hôn trên cổ cô, tâm tư Cảnh Tâm thư thái vài phần.

4 giờ chiều, Tần Sâm được đến đoàn làm phim, Cảnh Tâm quay đầu nhìn anh một cái, “anh về đi.”

Tần Sâm xoa tóc cô, “Hôm nay anh không đến công ty, chờ em quay xong chúng ta cùng nhau về.”

Động tác mở cửa của cô dừng một chút, quay đầu nhìn anh, “không cần lo lắng cho em, em không giận, hay là anh đến công ty đi, bằng không lát nữa đạo diễn lại còn phải tiếp đón anh.”

cô lại bổ xung một câu, “thật sự, anh ở đây còn làm cho em mất hứng đấy.”

Tần Sâm nhìn chằm chằm cô vài giây, có chút bất đắc dĩ nở nụ cười, “Được, buổi tối anh đến đón em.”

Cảnh Tâm hoá trang xong ngồi một bên chờ quay phim, lấy điện thoại ra lướt weibo, hôm qua cô có đăng một bài, còn kèm theo hai bức ảnh, rất nhiều fan bình luận xuống dưới chúc mừng sinh nhật cô.

“<Tâm> Bình hoa sinh nhật vui vẻ, Tần tổng chụp ảnh cho chị phải không? Có dám đăng ảnh xxx không? <doge>”

“Sinh nhật vui vẻ! Bình hoa đẹp nhất! Chỉ là hôm nay không lộ chân dài đúng là đáng tiếc mà! Từ sau khi cùng Tần tổng một chỗ thì không lộ chân nữa, có phải Tần tổng muốn giữ lại tự ngắm không <doge>”

“Mỗi ngày hỏi một lần, Bình hoa khi nào thì đóng nữ chính vậy? Ta chỉ muốn biết Tần tổng tặng gì, nếu quà sinh nhật tặng một vai chính thì tốt rồi! @Tần Sâm.”

“Bình hoa càng ngày càng đẹp! Quả nhiên có tình yêu của Tần tổng tưới tẩm vào có khác, lời này chính là như vậy <doge>”

...

Cảnh Tâm: “...”

Tưới tẩm quá độ sẽ thành tàn hoa bại liễu được chưa?!

Sinh nhật này tuyệt đối là sinh nhật khó quên nhất của cô! Cả đời cũng quên không nổi.

Buổi tối Tần Sâm tới đón cô, đạo diễn ra ngoài đón anh, tươi cười nói: “Tần tổng.”

Tần Sâm nhìn một vòng, không thấy Cảnh Tâm, anh lãnh đạm hỏi: “Cảnh Tâm đâu?”

Đạo diễn cũng nhìn quanh một lượt, trợ lý đạo diễn yếu ớt nói một câu: “Cảnh tiểu thư lên xe của trợ lý, 10 phút trước đã lái đi.”

Chuyện này đặc biệt lúng túng nha.

Đạo diễn cười mỉa: “Tần tổng trước khi tới không gọi điện cho Cảnh Tâm sao?”

Tần Sâm nheo mắt một cái, thản nhiên ừ, xoay người đi, vừa đi vừa bấm điện thoại, sắc mặt hơi trầm xuống.

Vào trong xe, anh rút ra một điếu thuốc ngậm bên miệng, dùng sức hút vài hơi, điện thoại kết nối, anh trầm giọng hỏi: “Sao lại không đợi anh? không phải anh bảo sẽ đến đón em sao?”

Cảnh Tâm nhỏ giọng nói: “Mấy ngày nay em sẽ về nhà ở.”

anh nhìn ra ngoài cửa sổ, liếm môi một cái, vốn cũng giận một chút, nhưng vừa nghe cô yếu đuối nói thì liền dịu xuống, nhỏ giọng nói: “Cảnh Tâm, em đang tức giận với anh?”

Cảnh Tâm cắn môi, phủ nhận: “không có, em chỉ muốn bỏ rời anh mấy ngày.”

Tần Sâm tức giận bật cười: “Mấy ngày?”

Cảnh Tâm nói: “Ít nhất năm ngày.”

Được, bản lĩnh lớn.

Tần Sâm trăn trăn, đưa tay ra ngoài cửa sổ búng tàn thuốc, cúi đầu nhìn bóng người bên ghế phụ, khoé miệng giễu cợt cong lên: “Được, vậy em cứ bỏ rờianhđi, năm ngày, hơnanhsẽkhôngđồng ý.”

Cảnh Tâm: “...”

Cảnh Tâm từ đêm đó trở đi, thật sự bắt đầu lạnh nhạt thờ ơ với anh.

Ngày hôm sau, Chu Nghi Ninh nghe được chuyện chai rượu kia từ chỗ Tần Ninh, thiếu chút nữa cười mất cả giọng.

Tối lập tức gọi điện thoại cho Cảnh Tâm: “Ha ha ha ha ha! Chuyện này thật đúng là giống chuyện ngu xuẩn mà Chu Thân sẽ làm mà, Bình Hoa cậu có khỏe không? Có tàn phê không? Cậu mau nói cho mình nghe một chút đi, rượu kia rốt cuộc lợi hại thế nào?”

Nhắc đến Chu Thân Cảnh Tâm liền điên lên, sao lại có thể đưa loại đồ vật này cho cô, quả thật là bầy chết cô! cô tức giận nói: “Nếu cậu muốn biết thì tìm đàn ông thử đi!”

Chu Nghi Ninh cười không ngớt: “Gì đấy, tối hôm qua hai người làm mấy lần? Bảy lần?”

Cảnh Tâm cũng nghĩ một chút, nhớ định hờ lại mặt bắt đầu nóng lên, trước khi Tần Sâm phát cuồng đã làm hai lần, sau đó...

Vượt qua bảy lần...

“nói đi, rốt cuộc mấy lần?”

“... không nói cho cậu!”

“nói một chút thôi mà! Tò mò chết mình rồi.”

Cảnh Tâm trực tiếp cúp điện thoại.

Ngày thứ ba, Cảnh Tâm quay phim xong, đi một chuyến đến đoàn làm phim <Thái Bình vương triêu>, cô đã nhiều ngày không đến rồi, không biết

Chu Nghi Ninh quay thế nào, vừa vặn hôm nay có cảnh quay của cô, liền đi qua xem một chút.

Vừa đến bên kia, liền nghe được tiếng người xì xào bàn tán, nói cái gì mà anh Đông nổi giận còn đáng sợ hơn đạo diễn Từ.

“anh Đông tức giận đúng là thật đáng sợ, không chửi người, thì cứ nhìn như vậy, cảm thấy lạnh hết cả người mà.”

“Bất quá... Tôi cảm thấy Chu Nghi Ninh rất cố gắng, dù sao cô ấy cũng giữa chừng chuyển nghề mà.”

“Bất quá nội tâm Chu Nghi Ninh cũng quá lớn, bị mắng mặt cũng không đỏ, nếu tôi mà bị Từ đạo diễn mắng như vậy, chắc đã khóc r ã.”

Cảnh Tâm sửng sốt, Chu Nghi Ninh thản nhiên vậy sao? không chỉ có đạo diễn mắng, ngay cả anh Đông cũng phát giận?

cô đi vào phòng nghỉ, Chu Nghi Ninh cúi đầu, trên khuôn mặt nhỏ nhắn không có biểu cảm gì, nhìn có chút cô đơn.

Ngay cả cô đi tới cũng không phát hiện ra, cô gọi một tiếng: “Nghi Ninh.”

Chu Nghi Ninh ngẩng đầu, nhìn cô cười cười: “Sao cậu lại tới đây?”

Cảnh Tâm ng ẫ xuống bên cạnh cô ấy, có chút lo lắng hỏi: “Cậu không sao chứ? Nghe nói anh Đông nổi giận?”

Chu Nghi Ninh cười cười, nửa ngày mới chậm chậm nói: “không có chuyện gì, có thể có gì đây, trước kia thấy Quý Đông Dương rất lãnh đạm, hôm nay thấy anh ta phát hỏa mình mới cảm thấy anh ta giống người.”

Cảnh Tâm tròn trừng mắt: “Sao cậu lại nói vậy, anh ấy đã làm cái gì?”

Chu Nghi Ninh hất cằm, cười vô cùng hư hỏng: “nói với cậu như thế nào bay giờ, nói như vậy nha, suy luận một chút, trên người anh họ Trần ngập hơi thở nam tính, nhưng trên người Quý Đông Dương lại là hơi thở lạnh

lẽo, anh ta vừa đứng bên cạnh mình liền muốn trang bị một hệ thống
sưởi trên người anh ta!”

Cảnh Tâm: “... Có khoa trương như vậy sao?”

trên người Tần Sâm tràn ngập hơi thở nam tính cô đồng ý, bất quá hơi
thở lạnh lẽo là cái gì?”

Chu Nghi Ninh quay đầu nhìn cô, bỗng nhiên nở nụ cười: “Có, thật sự là
màn anh ta nổi loạn sẽ như thế nào.”

BÌNH HOA GIỚI GIẢI TRÍ

Mạch Ngôn Xuyên
dtv-ebook.com

Chương 56

Editor: Lê Thị Ngọc Huyền

Dáng vẻ bùng cháy của đàn ông sao?

Cảnh Tâm chỉ gặp qua dáng vẻ bùng cháy của Tần Sâm, nhiệt tình đến mức gần như muốn đem hai người nhập thành một thể, còn nhìn Chu Nghi Ninh, cười cười: “Vây chưa chắc cậu sẽ thấy, cậu lại không thích anh ấy, anh ấy cũng không thích cậu.”

cô ghé vào tai Chu Nghi Ninh nói, nói xong ngay cả mình cũng đỏ mặt.

Chu Nghi Ninh nghiêng đầu nhìn cô, không chút xấu hổ, nhún vai nói: “nói rất có đạo lý, có những loại đàn ông chỉ khi đề họ lên giường thì mới có thể bùng cháy, còn cháy là lửa tình hay lửa dục thì không thể biết được, dù sao đàn ông đa số đều là loại dùng nửa người dưới để suy nghĩ thôi.”

Cảnh Tâm vẫn cảm thấy tình yêu thì phải có tình cảm mới có ham muốn, Chu Nghi Ninh nói cũng không sai, không có tình yêu thì cũng có thể có ham muốn.

cô cúi đầu, cho nên, Tần Sâm thuộc loại bùng cháy vì cái gì đây?

Chu Nghi Ninh như có thể nhìn thấu suy nghĩ của cô, nở nụ cười: “Cậu đừng có mà nghi ngờ, anh họ thích cậu.”

Trong lòng Cảnh Tâm biết Tần Sâm thích cô, nhưng rốt cuộc tới trình độ nào đây?

Đúng là càng yêu thì lòng càng tham...

Cảnh Tâm cười cười, nhìn nơi khác, đột nhiên có chút ý thức được rằng chuyện thờ ở lạnh nhạt với anh đúng là ấu trĩ, nhưng mà anh cũng thật sự đáng ý để thờ ở lạnh nhạt anh, bây giờ mà bảo anh thì có mà mất hết mặt mũi.

Đoàn làm phim bên này rất gần nhà Tần Sâm, Cảnh Tâm đột nhiên muốn trở về lấy ít đồ, bây giờ là 5 giờ chiều, Tần Sâm vẫn đang ở công ty, cũng không thể chạm mặt anh.

Cảnh Tâm đến cửa nhà, Bố Duệ theo lẽ thường chạy ra đón cô, có lẽ mấy hôm nay không thấy cô, Bố Duệ có chút hưng phấn, Cảnh Tâm xoay người sờ sờ đầu nó, cười cười: “Bố Duệ, nhớ ta không?”

Bố Duệ không ngừng kêu ngao ngao, đầu dụi dụi vào tay cô.

Dì giúp việc vừa thu dọn xong, thấy cô trở về liền cười: “Cảnh tiểu thư.”

Cảnh Tâm liếc mắt một cái liền thấy trên bàn ăn cắm một bình toàn hoa hồng, không chỉ trên bàn ăn, ngay cả bàn trà ở phòng khách cũng có một bình, hai cái bình hoa này làm đôi. cô sửng sốt một chút, “Hoa kia là dì mua sao?”

Tần Sâm chưa từng tặng hoa cho cô, trong nhà cũng chưa từng xuất hiện hoa.

Dì giúp việc nhìn chỗ hoa đó, cười cười: “Cái này, hai ngày trước tôi đến đây quét dọn thấy trên bàn trà có một bó hoa, gói rất đẹp, nhưng để như vậy rất nhanh sẽ bị khô, liền hỏi Tần tiên sinh, buổi chiều cậu ấy cho người đưa đến đây hai cái bình hoa, để tôi cắm hoa lên, chỉ là tôi không khéo tay, thành ra nhìn không đẹp lắm.”

Hai ngày trước? không phải là đêm cô cho anh leo cây chứ?

cô đi qua, vuốt thân của bình hoa, đường vân trên bình rất tinh xảo đẹp mắt, nhìn ra được giá thành không hề rẻ.

Cảnh Tâm cười cười, đến gần ngửi ngửi, còn có mùi hoa.

cô cười với dì giúp việc: “Hoa rất đẹp.”

Cảnh Tâm lấy hai bộ quần áo, đem bộ son Chu Nghi Ninh tặng cô cũng mang đi, đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, xoay người lại, từ trong một cái túi khác lấy quyển tiểu thuyết kẹp thư tình cô viết năm 17 tuổi ra, đặt trên ghế sofa trong phòng ngủ.

Đi tới cửa, vừa liếc thấy bình hoa trên bàn trà, do dự vài giây, lại quay lại ôm bình hoa kia đi.

Hừ. Hoa này là tặng chocô.

Mấy ngày nay Tần Sâm rất bận, việc xã giao cũng không đùn đẩy, về nhà không thấy Cảnh Tâm luôn luôn cảm thấy chán nản, anh khó chịu muốn tìm cách phát tiết ra, buổi tối trực tiếp đi đến hội sở, Chu Thân cùng đám người Tần Ninh đều đang ở một phòng bao, Chu Thân đang cầm micro gào khóc thảm thiết: “một nghìn lý do thương tâm, một nghìn lý do thương tâm, cuối cùng thành chuyện xưa của người ta, tôi bị lãng quên, a...”

Tần Ninh không nhịn được che lỗ tai: “Con mẹ nó cậu không biết hát thì đừng có hát! Khó nghe muốn chết!”

Nhạc Minh vừa nâng mắt lên, kêu một tiếng: “Sâm, anh Sâm đến đây...”

Tần Ninh lập tức sửng sốt, ngẩng đầu nhìn.

Chu Thân dựa lưng về phía cửa, đắm chìm trong thế giới của mình, căn bản không chú ý tới Tần Sâm đến đây, còn đang gào thét: “một ngàn lý do thương tâm...”

Tần Sâm chậm rãi đi tới, lười biếng dựa lưng vào ghế sofa, cái gì cũng không nói, rút một điếu thuốc ngậm bên miệng châm lửa, nháy mắt khói bay lượn lờ.

Chỗ này có mấy người không biết nội tình, trực giác của Tần Ninh cùng Nhạc Minh thấy không ổn, Nhạc Minh thấp giọng nói: “Cậu nó xem không phải anh Sâm đến đây đập chúng ta chứ?”

Tần Ninh quay đầu nhìn Chu Thân, tên tiểu tử kia rốt cuộc cũng gào xong bài <một ngàn lý do thương tâm>, anh hạ giọng: “Lần trước đánh Chu Thân, nói không chừng lần này là đôi ta.”

Chu Thân hát xong, cảm thấy kinh mạch của mình đều được đả thông, vô cùng dễ chịu xoay người, bỗng nhiên thấy Tần Sâm cả người tràn ngập hơi thở lưu manh đang ngồi bắt chéo chân ở kia, nháy mắt cảm thấy mạch máu trong người bị chặn lại, ngay cả xương sườn cũng thấy đau...

Chu Thân vội vàng tắt nhạc đi, giễu cợt nói: “anh Sâm, sao anh lại tới đây...”

Tần Sâm búng tàn thuốc một cái, lãnh đạm nói: “Tôi không thể tới?”

“Có thể có thể, đương nhiên có thể.”

một lát sau, bạn gái Tần Ninh cùng một cô gái đẩy cửa bước vào, cô gái kia được Nhạc Minh theo đuổi, còn chưa có theo đuổi được đâu.

Ha cô gái ầm theo vài túi đồ, hiển nhiên là vừa dạo phố xong, ánh mắt đang thờ nhìn về phía Tần Sâm đang bắt chéo chân hút thuốc lá, nhất là cái vị Nhạc Minh không theo đuổi được kia, ánh mắt liên tục nhìn về phía anh, quay đầu hỏi Nhạc Minh một câu: “Bình hoa không tới sao?”

Nhạc Minh lắc đầu: “không có, làm sao vậy?”

cô gái kia lắc đầu: “không có việc gì, chỉ là hỏi một chút thôi.”

Những người khác đang chơi bài, Tần Sâm dập tắt điếu thuốc, thả chân xuống, một lần nữa đi đến phía trước, “Chia bài lại, tôi cũng chơi.”

Chu Thân vội thu bài lại, “Được, chơi như thế nào bây giờ?”

Tần Sâm liếm mép, thản nhiên liếc mắt nhìn cậu ta một cái: “Mấy chai rượu đó đâu?”

Chu Thân: “...”

Tần Ninh: “...”

Có loại dự cảm xấu.

Tần Sâm cười đến mười phần tà khí, ngay cả ánh mắt cũng lộ ra tia ác liệt, “Lấy tới, người thua uống.”

Ở đây có ba người đồng thời cứng đờ, Chu Thân và Tần Ninh nhìn nhau một cái, quả nhiên, một đoạn xương sườn cũng không gãy là vì còn có trò phía sau! Đối với đàn ông độc thân mà nói, cái này so với gãy xương sườn còn ngoan độc hơn phải không?

Chu Thân cúi đầu, tính cách khác: “anh Sâm, cái rượu kia... Ở nhà em.. Nhà em ở xa, chúng ta uống cái khác?”

Tần Sâm chậm rãi tráo bài, “đivềlấy, tôi chờ được, mang nhiều đến đây.”

Chu Thân: “...”

Tần Sâm giương mắt nhìn cậu ta, trầm giọng nói: “Muốn tôi đưa cậu về?”

Chu Thân vội vàng lắc đầu: “không cần không cần, em bảo Tần Ninh đi cùng là được rồi!”

Chu Thân lôi kéo Tần Ninh đi, hai người vừa ra đến cửa đã muốn đánh một trận, Chu Thân đá Tần Ninh: “Mẹ nó đầu do cái chủ ý ôi thiêu của mày, liên lụy tao!”

Tần Ninh biết vậy đã chẳng làm: “Tôi mà biết sẽ nghiêm trọng như vậy, lúc trước đã chẳng giật giây cậu.”

Chu Thân: “Đầu là nói vậy! một lát nữa phải làm sao bây giờ? thật sự phải uống sao?”

Tần Ninh: “Thuà thì uống, không thì cậu nghĩ có biện pháp khác sao? Đêm nay phải làm khổ bạimột chút rồi.”

Chu Thân chưa hết giận lại đập cậ tam một cái.

Chửi thề một tiếng! Khi dễ người độc thân như anh.

Sau khi lên xe, Chu Thân nghĩ một chút rồi nói: “Có thể làm bộ trên đường xảy ra tai nạn xe cộ gì gì đó, sau đó không cần tới nữa không?”

Tần Ninh liếc mắt nhìn cậ tam một cái: “Cái gì đến sẽ đến, đừng nghĩ lừa anh Sâm, bằng không kết cục còn thảm hại hơn.”

một giờ sau, Chu Thân cùng Tần Ninh mang rượu đến, không dám mang nhiều, chỉ mang hai bình.

Tần Sâm lờ mờ một cái, không nói gì.

Hai bình là đủ.

Những người ở đây đều biết đang xảy ra chuyện gì, ngoại trừ Chu Thân Nhạc Minh cùng Tần Ninh, những người khác không tham dự, ngồi bên ngoài xem cuộc vui.

Tần Sâm ngâm thuốc lá bắt đầu chia bài, khói thuốc lượn lờ, cả người đây tã khí không che dấu được, lưng Chu Thân bắt đầu đổ mồ hôi lạnh.

Ván đầu tiên, Chu Thân thua.

Tần Sâm cầm bình rượu sứ trắng chậm rãi rót ra ly, hất cằm chỉ chỉ.

Chu Thân thống khổ vạn lần nhìn ly rượu kia, anh ta có thể không uống không?

BÌNH HOA GIỚI GIẢI TRÍ

Mạch Ngôn Xuyên

dtv-ebook.com

Chương 57+1

Editor: Lê Thị Ngọc Huyền

Cảnh Tâm hiểu được lời của anh, kịp thời phản ứng.

anh nói em, trong nhà thiếu một cái bình hoa.

Thiếu một người là em.

Người đàn ông này cũng thật là.. Muốn bảo cô về, muốn dỗ cô, không thể trực tiếp một chút sao? Nếu cô không ôm cái bình hoa kia đi? anh lại muốn thế nào? một nửa trong tim là oán giận, một nửa lại là ngọt ngào, khoe miệng không kiêu chê được cong lên, cố ý xuyên tạc lời của anh: “Vậy anh đi mua một cái khác đi.”

Phụ nữ, có đôi khi chính là càng dễ càng kiêu ngạo.

Tần Sâm cười cười, nhỏ giọng nói: “anh đi đón em.”

Ờ ờ ờ—

Ý của cô không phải thế này được không?

Cảnh Tâm vội vàng nói: “Đừng đến đây, muộn rồi, em đã chuẩn bị đi ngủ, sáng sớm mai phải đi quay phim.”

Tần Sâm nhún mày: “Tối mai mới có thể trả bình hoa lại cho anh sao?”

Cảnh Tâm cúi đầu cười cười: “Còn chưa.”

anh cười khẽ ra tiếng, cô cũng cười theo.

Ngày hôm sau, không đợi Cảnh Tâm về, cô cùng Tần Sâm đã lên hot search.

“Cảnh Tâm đã về nhà ở một mình mấy ngày, cúi đầu trông không mấy vui vẻ, chẳng lẽ đã chia tay với Tần Sâm.”

Có lẽ giống lần trước, đám chó săn liên tục theo cô vài ngày, mỗi lần đầu thấy hình ảnh cô một mình trở về, những bức ảnh đăng lên đều là ảnh cô cúi đầu đi bộ, quả thật là không có biểu cảm gì, cô đi đường một mình thì hẳn có biểu tình gì sao?

“Tôi đã sớm nói hai người này sẽ không lâu dài, chỉ là chơi đùa mà thôi, không nên tưởng thật! Bình hoa đáng thương còn chưa được làm nữ chính.”

“Nếu lúc trước đến với anh Đông có phải sẽ không bị như vậy? Với danh tiếng của anh Đông, ở với anh ấy mỗi cũng có thể lên hot search, đảm bảo sẽ nổi tiếng! Đúng vậy tôi là fan CP của họ! <doge>”

“Chủ thớt, đầu óc thớt có bình thường không vậy, Bình hoa về nhà mình chính là cùng Tần Sâm chia tay sao? <tạm biệt>”

“Vừa qua sinh nhật mấy ngày, làm sao có thể chia tay, chủ thớt bảo trọng! Nghen nói Tần tổng khó chịu chỉ thích phong sát <mỉm cười>.”

“Tôi sẽ ôm bình hoa chân dài nhà mình đi, không ghen gặp lại <tạm biệt>”

...

Cảnh Tâm đang quay phim ở phim trường, lúc nghỉ ngơi nhận được điện thoại của Thẩm Gia, “Em cùng Tần Sâm làm sao vậy?”

Cảnh Tâm còn chưa thấy tin tức, hơn nữa cô vẫn cảm thấy hai bọn họ chẳng có vấn đề gì, “không có làm sao.”

Thẩm Gian nói: “trên weibo nói các em chia tay, mấy ngày nay em vẫn liên tục ở nhà mình?”

Cảnh Tâm có chút cạn lời, gần đây giới giải trí không có tin tức sao? Như thế nào mà các cô mãi không trả, “Đêm nay em sẽ về”

Thẩm Gia nghĩ một chút liền hiểu, hai người này lại giận đối, cô cười cười, dẫn dò vài câu liền cúp điện thoại.

Cảnh Tâm mở weibo ra xem bình luận, quả nhiên đều đang nói chuyện bọn họ chia tay, cô bối rối, nghĩ một chút, liền chia sẻ mấy bài tuyên truyền phim <Giải thoát> của Hoa Thiên, cuối cùng còn đăng một tin mới.

Cảnh Tâm v: Mấy ngày nữa <Giải thoát> sẽ công chiếu, lần đầu tiên thử sức với nhân vật như vậy, có chút lo lắng, hy vọng đến lúc đó mọi người ủng hộ nhiều hơn nha <vui vẻ>.

<ảnh><ảnh>

Đính kèm ảnh bình hoa cô mang về từ nhà Tần Sâm, hoa hồng nở rất đẹp.

Rất nhanh đã có mấy trăm bình luận.

“<cười cry> Bình hoa, trên hot search nói chị cùng Tần tổng chia tay, thấy chị đăng weibo em còn tưởng chị muốn làm sáng tỏ chứ, kết quả! Chị lại có thể quảng cáo! Nhân cơ hội tuyên truyền phim điện ảnh! Em tin tưởng chị cùng Tần tổng không chia tay, có thể đăng bài đính chính không?”

“<cười cry><cười cry> Tần tổng nhất định phải nhớ phát thêm cho Bình hoa một cái chân gà được không? Lại có thể nhân cơ hội lên hot search mà tuyên truyền, bạn gái diễn viên tốt như vậy, tìm đâu ra!”

“Tôi sắp cười đến chết, chiêu này của bình hoa quá cao siêu nha! @ Tần Sâm, mau thưởng cho bạn gái vai nữ chính đi! Ha ha ha ha ha!”

“Nhìn ra được một lúc nữa <Giải thoát> có thể lọt top hot search, không nghĩ tới bình hoa là người như vậy <cười cry>”

“Bình hoa lợi hại của tôi.”

Tần Sâm hợp xong, trợ lý bên kia đã biết chuyện lên hot search, cau mày nói: “

“Mấy người phòng marketing này ăn no rửng mỡ sao, cho người xoá đi.”

Trợ lý nghĩ một chút, nói: “Tần tổng, tôi thấy không cần xoá bỏ cũng được, Cảnh tiểu thư mới đăng weibo.”

Tần Sâm giương mắt nhìn trợ lý, trợ lý tiếp tục nói: “không chỉ như vậy, cô ấy còn share bài tuyên truyền phim <Giải thoát> của Hoa Thần, bây giờ <Giải thoát> đã ở vị trí thứ 14 trong bảng hot search, bên truyền thông muốn nâng lên một chút, thuận thế đẩy lên vị trí đầu.”

Tần Sâm có chút bất ngờ, khoé miệng cong lên tựa lưng vào ghế, “Tôi đã biết, cậu đi ra ngoài đi.”

Sau khi trợ lý rời khỏi đây, anh mở weibo ra xem, vào xem trang chủ của Cảnh Tâm, thấy hàng chữ quảng cáo kia, nhìn không được cười khẽ một tiếng.

cô bé này, con mẹ nó thật đáng yêu.

anh nhìn bình luận, khoé miệng cong lên chia sẻ bài viết của cô: Nhớ phải mang bình hoa về đây.

trên weibo sôi nổi, nháy mắt đã xoay chuyển thế cục.

“Fu*k, hôm nay là ngày mấy? Mẹ nó à nói bọn họ chia tay? Đây rõ ràng là ngược cầu được chưa? <tạm biệt>”

“Sao tôi lại cảm thấy lời này ý là, nhớ về buổi ngủ <mỉm cười>”

“Đối phương cực tuyệt đập bay thức ăn cho chó của anh <tạm biệt>”

“Đây chẳng nhẽ là phương thức tuyên truyền của Hoa Thần? Ngay cả tổng giám đốc của Hoa Thần cũng tự mình ra trận, Tổng giám đốc đại nhân lợi hại của tôi!”

Top hot search hôm nay bị Hoa Thần, Cảnh Tâm, Quý Đông Dương, cùng phim điện ảnh <Giải thoát> chiếm toàn bộ, phim điện ảnh <Giải thoát>, không tốn chút sức lực nào mà được tuyên truyền rầm rộ một phen.

Cảm tình Nhân viên Hoa Thần đối với Cảnh Tâm đi lên một chút một giờ đã như gió bão, phu nhân tổng tài thế này, bọn họ phục!

Điện ảnh và truyền hình Tinh Vũ, Kha Đăng nhìn tin đầu trên weibo, sau đó nhấn vào weibo của Cảnh Tâm, thản nhiên cười cười, quả nhiên Cảnh Tâm cùng những người phụ nữ khác không giống nhau, thật quá thú vị.

anh ta gọi thư ký vào, lãnh đạm nói: “Chuyện tôi bảo cô đi làm thế nào rồi?”

Thư ký thận trọng nói: “Trợ lý của Cảnh tiểu thư không tiếp nhận điếu kiện của chúng ta, còn rất thẳng thắn...”

Kha Đăng cười lạnh: “thật đúng là chỗ nào cũng có thể lợi dụng.”

Thư ký nhỏ giọng nói: “Kha tổng, tôi cảm thấy.. Cảnh tiểu thư bên kia hay là thôi đi, dù sao sau cô ấy có nhà họ Phó, bây giờ còn có Tần Sâm cùng nhà họ Tần, chúng ta mới tiến quân vào thị trường nội địa, vẫn nên cẩn thận mới tốt...”

Giọng của Kha Đăng không vui: “Cô ấy phải dạy tôi sao?”

Thư ký liếc nhìn đầu, không dám nhiều lời nữa.

Kha Đăng nhìn ảnh đại diện trên weibo của Cảnh Tâm, vô cùng không cam lòng.

...

Cảnh Tâm đăng weibo xong thì đưa điện thoại cho Tiểu Thất, liên tục quay hơn ba giờ, đến 7 giờ tối mới kết thúc.

Đạo diễn gọi cô, Cảnh Tâm còn chưa đổi quần áo liền chạy tới, liếc mắt một cái liền thấy Tần Sâm lười biếng ngồi sau màn hình giám sát, cô mím môi nhìn anh một cái.

Tần Sâm dập tắt điều thuốc, nhìn cô chăm chăm vài giây, khoé miệng cong lên.

Cảnh Tâm tránh ánh mắt anh, nhìn về phía đạo diễn: “Đạo diễn, ông tìm tôi có chuyện gì?”

Đạo diễn cười cười: “Nói với cô cảnh quay sau.”

Đạo diễn nói một chút sắp xếp phía sau, hai ngày nữa là cô có thể tiến vào giai đoạn hậu kỳ, cảnh diễn tiếp theo của cô là cảnh gặp mưa, dự báo thời tiết nói sáng mai có mưa, nếu ngày mai trời mưa, sẽ đẩy cảnh quay của cô lên đầu.

Cảnh Tâm gật đầu tỏ vẻ không có vấn đề gì: “Được, sáng sớm ngày mai tôi sẽ đứng giờ có mặt ở đây.”

Đoàn làm phim đang phát cơm hộp, đạo diễn giao phó xong liền đi.

Tần Sâm đi đến bên cạnh cô, tự nhiên dơ tay xoa nhẹ đầu cô.

Cảnh Tâm ngẩng đầu cười với anh: “Em đi thay quần áo, anh chờ em một chút.”

Tần Sâm cười, “Ừ.”

BÌNH HOA GIỚI GIẢI TRÍ

Mạch Ngôn Xuyên
dtv-ebook.com

Chương 57+2

Editor: Lê Thị Ngọc Huyền

Cảnh Tâm thay quần áo xong, tiểu Thất đem túi xách đưa chocô, cười lạnh lợi: “Ngày mai tôi đến nhà Tần tổng đón cô phải không?”

Cảnh Tâm cúi đầu cười: “Ừ.”

Tần Sâm ôm eo cô cùng nhau rời đi, có người của đoàn làm phim dơ điện thoại theo bóng lưng của hai người chụp mấy kiểu, “À nói bọn họ chia tay, đây không phải chỉ là đến giám sát đoàn làm phim thôi! Bọn chó săn đó chỉ ước mỗi ngày trong giới giải trí đều có người chia tay, như vậy mỗi ngày bọn họ đều có tin mới.”

“Nhưng mà mấy hôm trước Cảnh Tâm không phải cũng một mình đến đoàn làm phim hay sao? Tần tổng cũng không thấy đến đoàn làm phim.”

“yêu nhau mà, có một chút mâu thuẫn là chuyện rất bình thường, sau khi hoá giải thì càng trở lên ngọt ngào hơn thôi mà.”

trên thực tế đúng thật là như vậy.

Cảnh Tâm vừa lên xe đã bị Tần Sâm đè trên ghế, quay đầu đi, hôn thật mạnh lên môi cô, một tay anh giữ cái ót cô, một tay nắm cằm của cô, hơi hơi nâng lên, phối hợp với nụ hôn của anh.

anh ngậm chặt môi cô chầm ma sát, dùng sức mút, Cảnh Tâm muốn đảo khách thành chủ nhưng không đủ sức, tiếng rên nhè nhẹ từ trong miệng phát ra.

Tần Sâm buông cô ra, duy trì tư thế ở phía trên nhìn cô chăm chú, trong mắt đầy ý cười.

Hai má Cảnh Tâm ửng đỏ, đôi mắt trong veo, hai tay ôm lấy cổ anh, chủ động hôn lên môi anh một cái, nhỏ giọng nói: “Hôm nay sao lại không có hoa vậy?”

Tần Sâm cười khê: “không phải em đã ôm về nhà rồi sao?”

Cảnh Tâm chu miệng: “Cái ki không tính, đã ba ngày rồi, không tươi nữa.”

cô nhất quyết không bỏ qua: “anh lại tặng cho em lần nữa đi, cho tới bây giờ anh còn chưa bao giờ tặng hoa cho em.”

Tần Sâm cúi đầu nhìn cô, hôn cô.

Rất lâu sau, anh buông cô ra, người ngã về phía sau, lười biếng dựa vào ghế, lần trước là lần đầu tiên anh tặng hoa cho phụ nữ, kết quả bị cho leo cây, ngày đó tâm tình anh rất chán nản, vốn muốn trực tiếp vứt bỏ, tay đã đưa đến thùng rác bên cạnh, lại thu lại, đem bó hoa kia về nhà.

anh quay đầu nhìn cô, khoé miệng cong lên: “Sau này sẽ tặng nữa.”

Cảnh Tâm mím môi, “Được rồi.”

Bỏ nhà ra đi vài ngày, Cảnh Tâm lại quay về nhà Tần Sâm, chờ cô tắm xong xuống lầu, Tần Sâm mới lấy một chai rượu vang từ trong tủ ra, Cảnh Tâm vừa thấy rượu chân liền có cảm giác buồn rười rượi.

Tần Sâm quay người lại thấy cô, khoé miệng cong lên.

Cảnh Tâm nhìn anh một cái, đi đến trước quầy rượu nhìn nhìn, đang tìm hai cái bình rượu sứ trắng kia.

Tần Sâm nhìn ra mục đích của cô, dơ tay giữ vai cô, kéo vào lòng, cúi đầu nhìn cô, cười xấu xa: “Tìm chai rượu kia sao?”

Cảnh Tâm: "... Em chỉ muốn mang cái đồ hại người này đi." "

"Hại người?"

"... thì đúng mà."

anh cười nhẹ, ở bên ta cô xấu xa nói, "không có rượu kia, anh cũng có thể hại người."

Hai tai Cảnh Tâm đều đỏ, đã anh một cái, "nói cái gì đấy."

Hai người dựa vào tủ rượu, khoé miệng Tần Sâm cong lên, cắn một cái lên ta cô, "Yên tâm đi, chỗ rượu đó bọn Chu Thân đã uống hết."

Cảnh Tâm trừng lớn mắt: ".. Chu Thân uống? Em nhớ anh hãy độc thân mà phải không?"

Tần Sâm cúi đầu cười ra tiếng, không giải thích.

Cảnh Tâm còn đang nghĩ lần sau gặp Chu Thân phải nghĩ cách chỉn hanh tàm một chút mới được, không nghĩ tới... Chiều này của Tần Sâm cũng đủ ngoan độc nha.

Được rồi, cô thừa nhận, bây giờ cô rất muốn cười trộm.

Tần Sâm sờ cánh tay lộ ra ngoài của cô, nhỏ giọng nói: "Lạnh không?"

không đến hai ngày nữa là sang tháng 10, mùa thu ban đêm khá lạnh, bên này Cảnh Tâm không có váy ngủ dài tay, vẫn mặc váy ngủ hai dây, vừa tắm xong thì cũng không thấy lạnh, nhưng vừa đứng một chút đã cảm thấy lạnh.

Tần Sâm để ly rượu xuống quỳ, béc lên.

Cảnh Tâm hôn hỏm một tiếng, cuống quýt ôm lấy cổ anh.

anh cúi đầu cười với cô, ánh mắt kia...

Cảnh Tâm cúi đầu, có phải anh đã đem chuyện gì quên đi phải không? Lần trước cô đã nói rõ một tháng không làm.

Tần Sâm đè cô xuống chiếc giường mềm mại. vén váy ngủ của cô lên, cúi đầu hôn cô.

Tay anh tham lam tiến vào, trực tiếp phủ lên ngực cô, trêu đùa điểm nhạy cảm của cô, chơi đến nghiện, nhào nặn một lát, gãi gãi lòng bàn tay cô, cô công gả về sau, trong nháy mắt ngâm nga ra tiếng, đưa tay đẩy anh, nhẹ nhàng thở gấp: "không được... đã nói là một tháng..."

Tần Sâm làm như không nghe thấy lời của cô, vẫn ở chỗ cũ nhẹ nhàng đốt lửa trên người cô, tay anh trượt từ ngực xuống, đi vào giữa hai chân cô nhẹ nhàng vân vê, chậm rãi trêu chọc, thanh âm khó khăn từ trong miệng Cảnh Tâm bật ra, cô không thuận theo đá chân Tần Sâm, lần trước thực sự đã làm rất nhiều, bây giờ mỗi lần cô nhớ lại đều cảm thấy sợ hãi.

Loại chuyện này làm nhiều không tốt phải không?

cô kẹp chặt hai chân, "không được... Lần trước đã làm rất nhiều lần..."

Đầu gối anh tiến về phía trước, mạnh mẽ tách hai chân cô ra, dứt khoát lột quần lót của cô ra, cô cắn vai anh, anh cũng mặc kệ, cô cắn càng ác, động tác trêu ghẹo của Tần Sâm càng ác hơn. anh rất có kiên nhẫn, vuốt ve, ngón tay tham lam tiến vào, cười nhẹ nói: "Ướt."

anh cúi đầu khẽ hôn môi cô, ngón tay chậm rãi rút ra: "thật sự không cần?"

Vừa nói anh vừa dùng một ngón tay thăm dò, mạnh mẽ ra vào.

Khốn kiếp!

cô cắn bả vai anh một cái, lại cắn vào cổ anh, anh nhất định không chịu buông cô ra, càng lúc càng nhanh, cả người cô mềm nhũn ở dưới thân anh, đầu óc trống rỗng, rên nhẹ vài tiếng, rất nhanh thân thể cô liền quăn chặt lấy anh, đầu ngón chân co lại, cái cổ tinh tế trắng nõn dướn lên, cánh tay ôm chặt lấy anh.

Tần Sâm ở phía trên, cười xấu xa nhìn cô, ngẩng dậy cởi quần áo của mình, hình xăm ở eo lộ ra, đang dụ dỗ cô đến gần.

anh cố áp chế bộ phận nào đó xuống, nhìn cô tràn đầy tính xâm lược, ôm cô khế hôn.

Cảnh Tâm lấy lại được sức, mặt đỏ bừng đầy đặn, vẫn là câu kia: “đến rồi một tháng rồi mà...”

Tần Sâm có chút không dám tin nhìn cô, bật cười nói: “Em chắc chắn?”
cô đỏ mặt gật đầu.

Tần Sâm xấu xa cười, nhẹ nhàng ma sát, cô cắn chặt môi không lên tiếng.

Cuối cùng cười xoà một tiếng, một giây tiếp theo, cơ thể nháy mắt được lấp đầy.

...

Sau đó, Cảnh Tâm ảo não không chịu được, nói một tháng, một tuần cũng chưa tới!

Hai ngày sau, vai diễn của Cảnh Tâm trong <Nhớ mãi không quên> tiến vào giai đoạn hậu kỳ.

Ngày 2 tháng 10 bộ phim điện ảnh <Giải thoát> chính thức chiếu ở tất cả các cụm rạp trên cả nước, Cảnh Tâm cùng đoàn làm phim tham dự buổi chiếu phim đầu tiên, Tần Sâm cũng cùng tham gia, hôm đó phim điện ảnh <Giải thoát> lên hot search, phản ứng rất tốt, phim lấy đề tài dựa trên sự thật, làm cho người ta thấy rất có chiều sâu, tuyệt đối có thể làm cho xã hội ủng hộ.

Cùng với đó là tin về cảnh bị cường bạo của Cảnh Tâm trong phim..
Dấu hôn ngọt ngào kia xuất hiện trên màn hình lớn của rạp chiếu phim.

Sắc mặt Tần Sâm càng ngày càng thay đổi, mang nhồm một câu.

BÌNH HOA GIỚI GIẢI TRÍ

Mạch Ngôn Xuyên
dtv-ebook.com

Chương 58

Editor: Lê Thị Ngọc Huyền

Cảnh Tâm nghe thấy tiếng mắng của anh, trong lòng khẽ run, lặng lẽ liếc trộm anh, sắc mặt anh trầm xuống, liếm mép một cái, ánh mắt tối sầm nhìn chằm chằm vào màn hình.

cô vô cùng chột dạ.

Hôm đó trước khi anh rời khỏi đoàn làm phim đã nói qua, ngày hôm sau quay phim phải bảo thợ trang điểm che dấu hôn đi, hôm sau quay phim thợ trang điểm trang điểm luôn trong phòng cô, không có gương, cô cũng không chú ý đến điểm này, lúc quay xong đạo diễn hô qua, toàn bộ đoàn làm phim đều thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó lúc quay về, phát hiện dấu hôn kia vẫn còn, nhưng lúc đó đã quay xong rồi, đạo diễn nói đoạn kia diễn rất được, quay lại chưa chắc sẽ có hiệu quả tốt như vậy, cô bị đạo diễn thuyết phục.

Từ sau lần đó, bình thường hai người thân mật nếu hôm sau cô phải mặc quần áo hơi hở một chút quay phim, Tần Sâm cho dù điên cuồng đến mấy cũng không để lại dấu hôn trên cổ với xương quai xanh của cô.

Ở điểm này, anh rất chú trọng việc bảo vệ cô**.

Trước đó, ý nghĩ của Cảnh Tâm vẫn là, dù sao cũng là ấn ký doanh để lại, cô có thể tiếp nhận.

Rạp chiếu phim màn hình lớn xong âm thanh cũng lớn nốt, dấu hôn ở bả vai trắng nõn của cô bị phóng đại, những quầng thâm không rõ chân tướng vì

Lâm Thuý trong phim mà lo lắng, Cảnh Tâm cảm thấy ngại vô cùng, quả thật không dám nhìn mình trên màn hình.

Cảm giác như bị thợ trang điểm và đạo diễn gài bẫy.

Tần Sâm quay đầu nhìn cô, ở bên tai cô thấp giọng nói: “Em tốt nhất hãy cho anh một lời giải thích hợp lý.”

anh không hy vọng ấn ký mình lưu lại bị những người xem qua bộ phim này thương thức.

Cảnh Tâm: “...”

cô phải giải thích thế nào?

Lần công chiếu đầu tiên kết thúc, thấy mọi người đánh giá phim rất cao, kỹ thuật diễn của diễn viên đầu vượt qua kiểm tra, nhất là vai nam chính kiên cường của Quý Đông Dương, kỹ thuật diễn bùng nổ.

Đạo diễn Chương cười rạng rỡ, nhận mọi lời khen tặng, thoáng nhìn Cảnh Tâm kéo Tần Sâm đi tới, nhìn Tần Sâm cười cười: “Tần tổng thấy bộ phim này như thế nào?”

Tất cả mọi người đều nói, cho dù yêu cầu của Tần tổng cao đến đâu, ít nhất cũng phải có chút hài lòng chứ? Chuyện làm Bố Duệ bị thương lần trước, cũng nể mặt bộ phim mà bỏ qua phải không?

Tần Sâm nhìn ông ta một cái, không mặt không nhạ nói: “Bình thường.”

Đạo diễn Chương: “...”

Ông ta ngượng ngùng cười: “Tần tổng cảm thấy chỗ nào chưa hài lòng sao?”

Bốn phía chung quang có không ít người, mấy diễn viên chính đầu đang ở đây, mọi người đều dựng nổi tai lên, muốn nghe xem Tần tổng sao lại không hài lòng.

Tần Sâm nhìn mọi người một lượt, chỉ nói: “Con chó thể thân kia, tôi vừa nhìn đã biết không phải Bồ Duệ.”

Mọi người: “...”

Ngài là chủ nhân của Bối Duệ, đương nhiên có thể nhìn ra.

Đạo diễn Chương gãi đầu, nghĩ là do Tần Sâm còn đang tức giận chuyện Bỗ Duệ bị thương, ngượng ngùng cười: “Bỗ Duệ bây giờ đã khôi phục tốt rồi phải không?”

Cảnh Tâm nghe thấy anh thở dài, vội vàng nói: “Đã không phục khỉ tốt, đạo diễn ông không cần tự trách nữa.”

Tần Sâm hí mắt nhìn cô, Cảnh Tâm ngẩng đầu cười vớ anh.

Chu Nghi Ninh hôm nay không phải quay phim, cũng cùng đi tham gia buổi công chiếu đầu tiên, cô ấy đi đến trước mặt Cảnh Tâm, nhìn Quý Đông Dương mặt không cảm xúc đứng đối diện, sau đó kéo tay áo Tần Sâm, nhỏ giọng hỏi: “Tiệc ăn mừng tối nay em có thể đi cùng không?”

Tối nay đoàn làm phim <Giải thoát> cùng nhà sản xuất mở tiệc ăn mừng, Chu Nghi Ninh muốndi, Tần Sâm liếc mắt nhìn cô ấy một cái: “Tuỳ em.”

Chu Nghi Ninh lập tức cười, đi vòng qua bên kia đứng bên cạnh Cảnh Tâm, lôi kéo cô, “Câu theo mình đến nhà vệ sinh đi.”

Hai người cùng nhau đi đến nhà vệ sinh, Chu Nghi Ninh nhìn không được cười: “không nghĩ tới lá gan của đạo diễn Chương lớn như vậy, lại có thể đem dấu hôn kia chưng ra cho bàn dân thiên hạ nhìn, chắc người xem trên cả nước đều không ngờ rằng dấu hôn kia chính là thật, vừa rồi mặt anh họ tôi sầm lại.”

Cảnh Tâm liếc mắt nhìn cô ấy một cái, rồi nói: “Làm sao bây giờ? Tôi
Sâm bảo mình cho anh ấy một lời giải thích.”

Chu Nghi Ninh cười to: “Giải thích cái gì? Quả do chính tay anh ấy tr ờng, cậu không biết nên mới lộ ra ngoài.”

Cảnh Tâm trừng mắt nhìn cô ấy một cái, “Bây giờ đó cũng không phải vấn đề, mình chỉ có chút lo lắng, lúc ấy đoàn làm phim nhiều người như vậy, chỉ sợ có người để lộ ra ngoài, chẳng may có người biết dấu hôn kia là thật, mình chẳng phải là... không còn mặt mũi mà gặp người nữa sao?”

Chu Nghi Ninh xem thường nói: “Sợ cái gì, cũng không phải của tên đàn ông nào khác để lại.”

Cảnh Tâm: “...”

Từ nhà vệ sinh đi ra, Chu Nghi Ninh chợt nhớ đến một chuyện, cười không dừng nổi: “Cậu có biết chuyện Chu Thân Tần Ninh Nhạc Minh bị anh họ bắt uống rượu trắng dương không? Tần Ninh không sao vì anh ta có bạn gái, Chu Thân uống nhiều nhất lại không có bạn gái, hôm sau mình theo bọn họ đi xem náo nhiệt, tên nhóc kia hai tay đầu run rẩy, ha ha ha ha ha ha!”

Cảnh Tâm: “... anh ta có khỏe không?”

Chu Nghi Ninh cười: “Đàn ông mà, cũng chỉ hai ngày là qua, chỉ có tiện nghi cho cái tên Nhạc Minh, đêm đó tự nhiên nhạt được một người bạn gái.”

Cảnh Tâm cũng không nhìn được cười, Tần Sâm cũng thật là xấu, ăn miếng trả miếng.

Tiệc ăn mừng buổi tối, Cảnh Tâm uống nhiều rượu.

cô bé này uống rượu dễ bị lên mặt, một lát sau khuôn mặt đã đỏ bừng, vô cùng mê người.

Cảnh Tâm tuy rằng uống không gít, nhưng cũng không có say, Lục Tuyệt Tâm đến đây kính rượu Tần Sâm: “Tần tổng, em mời anh một ly.”

Cảnh Tâm nhìn cô ta một cái, nhận ly rượu kia, cười nói: “Tôi uống thay anh ấy.”

Lục Tuyết Tâm nhú mảy, có chút không vui nhìn cô, Cảnh Tâm đã ngừng đầu uống cạn, giờ ly rượu lên cười với cô ta, Tần Sâm rũ mắt nhìn cô, khoé miệng cong lên.

Lục Tuyết Tâm đứng rồi, Cảnh Tâm ngừng đầu nhìn anh, cười ngọt ngào: “Tối nay em giúp anh uống rượu.”

Tần Sâm liếm mép một cái, cười một tiếng: “Em chắc chắn?”

cô kéo tay áo của anh, gật đầu như gà con mổ thóc, “Vâng.”

Uống say sẽ không cần khai báo.

Đây là tính toán của cô.

Sau đó, Tần Sâm thật sự để cho cô chán rượu, sau khi Cảnh Tâm uống thêm mấy ly, mọi người cũng hiểu được chút đầu mối, cũng không còn người tiến lên kính rượu nữa, tửu lượng của Cảnh Tâm không được tốt lắm, đã hơi choáng, trước khi bị Tần Sâm mang đi, ánh mắt thoáng nhìn thấy Chu Nghi Ninh cầm một ly rượu đi về phía Quý Đông Dương.

Tần Sâm mang cô lên xe, bảo tài xế lái xe.

Hai người ngồi ở ghế sau, Cảnh Tâm tựa vào vai anh, hô hấp tinh tế mềm mại phả vào cổ anh, đôi tay ôm chặt hông anh, men rượu đã bắt đầu có tác dụng, chỉ muốn ngủ.

Xe chạy vào gara, Tần Sâm bảo lái xe đi trước, anh cúi đầu nhìn người trong ngực, xoa nhẹ đầu cô, nhỏ giọng nói: “Đến nhà rồi.”

Cảnh Tâm mềm nhũn một tiếng, cũng không muốn nhúc nhích.

Tần Sâm: “Muốn ôm?”

cô ôm chặt hông anh, gật đầu một cái

Khoé miệng Tần Sâm cong lên, trực tiếp để cô xuống dưới, Cảnh Tâm vội vàng đá chân muốn chạy trốn, Tần Sâm dơ tay giữ chặt bắp chân

của cô.

Giày cao gót từ chân dơi xuống, phát ra một tiếng vang nặng nề

anh nghiêng đầu nhìn cô, cười xấu xa nói: “Tỉnh rượu?”

Cảnh Tâm: “...”

anh cúi đầu, khẽ cắn vành tai xinh xắn của cô, “Nếu đã vậy, vậy thì giải thích cho anh một chút.”

Cảnh Tâm đỏ mặt nhìn anh, hai chân đột nhiên vòng qua hông anh, tới gần ôm cô anh, ghé vào lỗ tai anh thổi khí nóng: “không phải anh luôn muốn ở trên xe thử một lần nữa hay sao? không giải thích được, anh trực tiếp làm đi...”

Tần Sâm mím môi chăm chú nhìn cô, một giây tiếp theo, cúi đầu hung hăng hôn cô.

....

Chuyện này của Cảnh Tâm tạm qua như vậy.

Phim điện ảnh <Giải thoát> càng ngày càng hot, trở thành phim điện ảnh có doanh thu phòng vé cao nhất, cả rạp gần như kín mít, bình luận đánh giá cũng vô cùng tốt, vì phim này mà Cảnh Tâm thu về thêm rất nhiều fan, các nhãn hàng lớn không ngừng chia sẻ.

Giải trí bát tử v: Coi như viết bình luận về phim điện ảnh đi, bộ phim <Giải thoát> này tốt như trong dự liệu, kỹ thuật diễn của Quý Đông Dương vẫn luôn tốt như trước, ngay cả Lục Tuyết Tâm cũng diễn khá ổn, không biết có phải doanh Đông lay không, bất quá bộ phim này để cho người khác bất ngờ nhất chính là Cảnh Tâm, lần này Cảnh Tâm không hề đóng vai bình hoa, tôi thật sự bị khuất phục. Đầu tiên là dùng mặt mộc hoàn toàn, nhìn trong giới giải trí, có mấy người dám dùng mặt mộc để quay phim chứ? Cho dù mặt mộc vẫn vô cùng xinh đẹp, tôi công nhận Cảnh Tâm xinh đẹp! Cảnh quay xuất sắc nhất chính là cảnh cưỡng bạo kia, Cảnh Tâm

trước kia toàn diễn nhân vật bình hoa, làm cho mọi người không để ý đến kỹ năng diễn xuất của cô ấy, có thể nhìn ra được bộ phim này, kỹ thuật diễn của Cảnh Tâm không tệ lắm, rất chờ mong cô ấy diễn vai nữ chính, bây giờ phải chờ @ T àn Sâm.”

“Bình hoa đẹp như tranh ý! Ăn mặc thế mà vẫn đẹp chắc chẳng có ai, tôi đã đi trên con đường thành fan <doge>”

“Đúng là, da của Bình hoa đẹp quá, kể cả quay cận mặt, thật là quá đẹp! Chỉ là phim này có chút ngược tâm, cuối phim tôi khóc...”

“Lục Tuyết Tâm không tốt sao? Nếu không phải tại Cảnh Tâm, Lục Tuyết Tâm cũng không bị --, cũng sẽ không cùng anh Đông chia tay! Đúng tôi không thích Cảnh Tâm! <Tạm biệt>”

“Lục Tuyết Tâm đóng vai một nữ cảnh sát, thời điểm đó chắc chắn sẽ phải cứu người, nếu cô ta cái gì cũng không làm, làm sao có thể làm cho người ta đau lòng cảm động? Fan của Lục Tuyết Tâm ngưng sữa, kỹ thuật diễn của Cảnh Tâm so với Lục Tuyết Tâm còn hơn nhiều! <haha>”

“<doge> tối cũng chờ mong bình hoa diễn vai nữ chính @ T àn Sâm!”

“Chỉ có tôi chú ý đến dấu hôn ướm át kia sao? Lão lái xe tỏ vẻ, dấu hôn kia là thật! <cười cry>”

“Lão lái xe cũng tỏ vẻ, dấu hôn kia là thật! <doge>”

...

Sau khi bộ phim công chiếu, Cảnh Tâm tiếp tục đến đoàn làm phim <Thái Bình vương triều> quay phim.

Mấy ngày nay lượng fan tăng lên rất nhiều, mỗi ngày trên weibo đều có rất nhiều bình luận và tin nhắn, trong đó có không ít là fan của Lục Tuyết Tâm đến đây mắng cô, bởi vì trong phim Lục Tuyết Tâm một lòng cứu cô mà hy sinh chính mình, cuối cùng bị cường bạo là Lục Tuyết Tâm đóng vai cảnh sát.

Cảnh quay củacôhôm nayđãxong, li ền c ần di động lướt weibo, pháthiệnbình luận có chi ều hướng thay đổi.

“Bình hoa,nóimau, cái dấu hôn kia có phảithậtkhông? Có phải T ần tổng lưu lạikhông? <doge>”

“Cámộtgói sọt cay, dấu hôn kia làthật! <cười cry>”

“<cười cry>thậtsựnhịkhôngđược phảinóira, bạn của tôi là nhân viên trong đoàn làm phim <Giải thoát>, dấu hôn kia làthật, hơn nữa lúc quay cảnh này T ần tổng ở đấy, nổi giận mắng chửi người rất kinh khủng, cảnh này quaymộtnày cũngkhôngqua, những cái khác các người tự tưởng tượngđi.”

“<kinh> Fu*k!thậthay giả vậy! L ầu chủ chóđi,nóichorởràng!”

Cảnh Tâm: “...”

côvội xoá cái bình luận đóđi, loại chuyện nàykhôngthể truy ền ra ngoài!

Kết quả. Fandãnhanh mắt pháthiệ—

Hướng gió lập tức thay đổi.

“Trời ơi trời ơi! Cái bình luận kia bị xoá! Là tôi hoa mắt sao! Bình hoa xoá?”

“Ơ ơ ơ? Hình như bị xoáthật! May mắn tôidãchụp màn hình lại, chia sẻ cho mọi người <doge>, bình hoa xoá bình luận? Đây là vì sao? ”

Cảnh Tâm: “...”

Xong r ồi!

Cho mày tiện tay xoá bình luận này!

Hôm nay đúng lúc là ngàyđilàm đ ầu tiên sau kỳ nghỉ quốc khánh, vớndangmệt mỏi đ ầu vì chuyện này mà hưng phấn, quảthậtnhư uống thuốc

kích thích, không ngừng lướt weibo, bình luận, tag, rất nhanh đem chuyện này lên hot search.

Trước khi Tần Sâm tan việc, trợ lý báo cho anh biết một chuyện: “Tần tổng, trên weibo có hai hot search, về anh cùng Cảnh tiểu thư.”

Tần Sâm đang chuẩn bị đến đoàn làm phim đón cô, nhìn cậu ta một cái, “Cái gì?”

Trợ lý nín cười, “anh... Tự mình nhìn đi.”

Tần Sâm nheo mắt một cái, cần điện thoại di động mở weibo ra.

“Cảnh Tâm xóa bình luận.”

“Dấu hôn của Cảnh Tâm trong <Giải thoát>”

Tần Sâm: “...”

trên weibo bây giờ đang náo nhiệt vì vụ Cảnh Tâm xóa bình luận, đều đang nghiên cứu dấu hôn của Cảnh Tâm trong phim là thật hay giả.

Tất cả các tài khoản hot weibo đều đang sôi trào, cư dân mạng đều bày tỏ nhất định phải đến rạp xem phim <Giải thoát>, không vì cái gì khác, chỉ vì cái dấu hôn ướt át kia.

“Fu*k! Suất chiếu phim buổi tối đều không còn! Các người sao lại điên cuồng như vậy! Mẹ nó, đến mai chắc cũng không đặt được vé! <tạm biệt>”

“Tôi là nhàn nhàn Đông, thuận tiện xem dấu hôn ướt át của Bình hoa <doge>.”

“Bây giờ tôi hoàn toàn tin tưởng chuyện tình yêu của Tần Sâm và bình hoa là thật lòng, không hiểu sao cảm thấy bọn họ vô cùng ngọt ngào! <cười cry>”

“Ngọt đến khóc luôn <cười cry>, trưa nay tôi vừa xem xong phim, vốn đang đắm chìm trong cảm giác bị thương, buổi chiều không hiểu sao bị

nhét cho đầy một mồm thức ăn cho chó <tạm biệt>.

“Cảnh Tâm chắc là diễn viên đầu tiên trong giới giải trí mang dấu hôn thậtdiđóng phim phảikhông? Bình hoa của tôi quá lợi hại.”

...

Tần Sâm xem xong các bình luậntrênweibo, mẹ nóthậtmuốn mắng người, cái này là chuyện gì?

Trợ lý nhìn sắc mặt củaaanh, yên lặng thấp nển cho đạo diễn Chương.

Tần Sâm rút mộtđiều thuốc ngậm bên miệng, bu ồm bực dùng sức hít vài hơi, bảo trợ lý xoá bỏ mấy nick weibo và hot search đó.

Dụi tắt điều thuốc,điđến đoàn làm phim đón Cảnh Tâm.

Chân vừađiđi khỏi, trong công ty li ền sôi trào—

“Oa oa oa! Tôi bị Tần tổng làm mê mết! Lúc trước Tần tổng đưa vé là tối nay phảikhông? Đêm nay phải tổ chức thành đoàn thểđixem! Ai đi cùng nào?”

“Tôiđiđiđi!”

“Mình cũng muốnđi! Nhưng tôi cần là vé ngày mai! Ai đổi với tôi...”

“khôngđổi!”

...

Cảnh Tâmkhôngdám nhìn weibo, cảm thấy vô cùng mất mặt.

Toàn bộ đoàn làm phim đều biết chuyện này, đều nhìncôvới ánh mắt sâu xa, Chu Nghi Ninh còn bõmộtdao: “Chuyện này nha, tôidãsớm biết, lúc ấy tôi ở ngayhiệntrường!hiệntrường mới gọi là phấn khích.”

Cảnh Tâm không còn mặt mũi ở lại đoàn làm phim, vội vàng thay quần áo chuẩn bị chạy lấy người.

Tần Sâm đến đoàn làm phim, toàn bộ người trong đoàn làm phim đều nháo nhào nhìn về phía anh, mấy cô gái trẻ nhín không được đỏ mặt, hưng phấn xì xào bàn tán.

Chu Nghi Ninh vừa quay xong một cảnh, thấy anh vội vã tới, “Bình hoa thay quần áo tháo trang sức.”

Tần Sâm thần nhiên ừ một tiếng.

Chu Nghi Ninh cười xấu xa: “anh họ, nhân dân cả nước đều biết trước khi quay phim anh với bình hoa đã làm cái gì đấy.”

Mọi Tần Sâm mím thành một đường thẳng, liếc cảnh cáo Chu Nghi Ninh một cái.

BÌNH HOA GIỚI GIẢI TRÍ

Mạch Ngôn Xuyên

dtv-ebook.com

Chương 59+1

Editor: Lê Thị Ngọc Huyền

Chu Nghi Ninh rút cồmộtcáinhỏgiọng lầmb ầm: “Chả đúng còn gì, chính là quả do mình tr ồng, trách ai được?”

T ần Sâm tr ầm giọngnói: “nóidủ chưa?”

Chu Nghi Ninh cười cười, chạy ra chỗ khác.

Cảnh Tâm thay quần áo xongđira, còn chưa kịp tháo trang sứcđãnhận được điện thoại của Cảnh Lam Chi, giọngnóicủabàkhôngvui: “Tâm bảo bối à, con cùng T ần Sâm sao lại thế này? Ba ngày hai bữa đầu lên trang đầu, con xem lần này... Bởi vì cái gì kia tren hot search, xế chi ều hôm nay mẹ và dì con cùng mấy người nữa uống trà, tất cả mọi người đầuđangnóivềchuyện này, đây đúng là làm trò cười, hai đứa saokhôngchú ýmộtchút, ba conđangrất tức giận.”

Cảnh Tâm che mặt, có chút buồn bựcnói: “Mẹ, đây là ngoài ý muốn, hơn nữa cũngkhôngphải ba ngày hai bữa lên trang đầu đượckhông? Nào có khoa trương như vậy.”

Chỉ là ngẫu nhiên mà thôi.

Cảnh Lam Chi có chút đau đầu, thở dài: “Con bảo mẹ phảinóicon làm sao mới tốt đây? Vốn chuyện xấu của T ần Sâmđãnhĩ ều, sau khi con ở cùngmộtchỗ với cậu ta,đãlên đầu trang tin tức mấy lần rồi? Tự con tínhmộtchút? Mỗi lần lên báo tiêu đềcủa báo thế nào con cũng biết,khônglà kích động hôn,thìlà ở chung, bây giờ lại là...”

Sắc mặt Cảnh Tâm ửng đỏ, phản bác: “Vậ cũng không thể trách con, đám chó săn đó muốn chụp con, mấy tài khoản hot weibo muốn nói về con, cũng không phải là chuyện con có thể không chê.”

Nghĩ theo hướng tích cực, ngôi sao khác muốn lên trang đầu cũng không có dễ như vậy đâu.

Cảnh Lam Chinói: “Nếu hai đứa chú ý một chút có thể bị người ta chụp ảnh sao?”

Cảnh Tâm: “... Được rồi, con đã biết.”

cô ửng phó vài câu rồi cúp điện thoại, chỉnh trang lại bản thân rồi đi ra khỏi phòng.

Tiểu Thất đưa túi chocô, cười nói: “Tần tổng đến đây.”

Cảnh Tâm giương mắt nhìn chung quanh một lần, thân ảnh cao lớn của Tần Sâm đứng cách đó không xa, đang cùng đạo diễn Từ nói gì đó, cô cần môi, nói với tiểu thất: “còn về trước đi.”

cô đi về phía Tần Sâm, cảm thấy ánh mắt của toàn bộ đoàn làm phim dường như đều đang dừng trên người cô, áp lực thật lớn, cô không chịu được.

Tần Sâm đi đến trước mặt cô, nghiêng đầu cười một cái: “Đỏ mặt cái gì?”

Cảnh Tâm ngẩng đầu lườm anh, không biết xấu hổ sao mà còn hỏi!

Tần Sâm cười, ôm cô cùng nhau đi ra chỗ để xe. “đi nào, đi ăn cơm.”

Cảnh Tâm cùng anh rời đi, đoàn làm phim nhìn theo bọn họ, bọn họ vừa đi đám người này liền nhốn nháo.

Trợ lý đạo diễn hỏi: “Đạo diễn Từ, lúc trước Tần tổng có phải cũng tặng vé xem phim cho đoàn làm phim không ạ?”

Sau khi phim <Giải thoát> chiếu, cụ thể Tần Sâm bao bao nhiêu phòng vé bọn họ cũng không biết, dù sao cũng có rất nhiều vé được tặng ra ngoài,

toàn bộ công ty mỗi người có một vé, nhân viên công tác ở mỗi đoàn làm phim cũng đều có.

Đạo diễn Từ cười: “Có tặng, một lát nữa sẽ phát cho mọi người.”

Lúc phát cơm hộp, thuận tiện phát luôn vé xem phim.

“Ồ kìa, hot search trên weibo đã bị xoá, bất quá vẫn có rất nhiều người đang bàn luận, có một đề tài mới vừa xuất hiện, toàn dân đi xem dấu hôn.”

“Fu*k, cái này đủ thô bạo nha! Sao lại có cái phim điện ảnh mang cảm giác lệch lạc thế này?”

“Đoán chừng người đến rạp xem phim không phải để ngắm anh Đông, mà là đến chiêm ngưỡng cái dấu hôn ướt át kia.”

“Ha ha ha ha ha...”

....

Sau khi Cảnh Tâm cùng Tần Sâm lên xe, Tần Sâm xoa nhẹ tóc cô, nhỏ giọng cười: “Bởi vì chuyện xấu trên weibo sao? Yên tâm đi, anh đã cho người xoá rồi.”

Cảnh Tâm bĩu môi, giọng nói oán: “Xoá cũng vô dụng, mọi người thấy hết rồi, đều tại anh...”

Khoé miệng Tần Sâm cong lên, đem người ôm vào trong ngực, nhớ đến lời Chu Nghi Ninh, ở bên tai cô cười khẽ, hiếm khi nói lời dễ nghe, anh nói: “Ừ, như vậy cũng tốt, nhân dân cả nước đều biết em đã bị anh đánh dấu, ai cũng không dám có ý khác.”

Nhân dân cả nước...

Cảnh Tâm bị lời của anh lấy lòng, không nhịn được cười, ngẩng đầu đắc ý nhìn anh: “Vậy anh cũng đừng ý lại, bây giờ em có tận 700 vạn fan rồi đấy.”

Khoé miệng T`ân Sâm nhen hàng cong lên.

T`ân Sâm lái xe, Cảnh Tâm lấy điện thoại di động ra lướt weibo, hot search quả nhiên không có tên cô, tuy nhiên tìm một chút, phát hiện một topic mới.

toàn dân đi xem dấu hôn

cô: “...”

“<doge> đê tài xấu hổ của năm, chưa từng nghĩ rằng, có thể phóng túng như vậy

“<cười cry> có cảm giác tối nay rạp chiếu phim chắc sẽ rất náo nhiệt, nhất là suất chiếu của <Giải thoát>, đạo diễn tuyệt đối không nghĩ đến, chỉ hướng dư luận sẽ biến thành như vậy.”

“Đừng nói đến đạo diễn được không? Bây giờ tôi muốn biết phản ứng của Cảnh Tâm cùng T`ân Sâm, <doge> nội tâm T`ân Sâm chắc đang gào thét, mẹ nó, dấu hôn của bố mày bị nhân dân cả nước chiêm ngưỡng! Đúng là ngày của cậu độc thân! <cười cry>”

“Cảm tạ T`ân tổng, cảm tạ Bình hoa, cảm tạ đạo diễn, cảm tạ phim điện ảnh <Giải thoát>, để tôi có thể trải nghiệm cảm giác cảm một ngày ăn thuốc kích thích là thế nào, thành công chịu đựng mệt mỏi khi đi qua kỳ nghỉ dài hạn.”

“<doge> đến đây, phấn khích, dù sao cũng có rất nhiều thời gian...”

Bình luận càng ngày càng bất nhã, Cảnh Tâm rất khó chịu không nhìn nữa.

Đèn đỏ, cô đưa di động đến trước mặt T`ân Sâm, T`ân Sâm cúi đầu nhìn một cái, lấy điện thoại gọi cho trợ lý.

Rất nhanh, trên weibo li`ên yên tĩnh.

Rạp chiếu phim, khắp nơi đều là người nghe danh của <Giải thoát> mà đến, rất nhiều người không mua được vé đê thất vọng rồi đi, ngoài cửa còn

có người trục lợi bán vé, giá vé đắt lên gấp 3 lần, thế mà vẫn bị tranh cướp.

Chu Thân cùng Tần Ninh Nhạc Minh và mấy người khác tổ chức thành một đoàn để đến đây xem phim, vé cần trên tay vẫn lại là vé mà Hoa Tần đưa.

Tần Ninh cười cười: “anh Sâm rất khí phách nha, đặt bao hết không biết bao nhiêu phòng vé, may mắn tôi lấy nhiều.”

Nhạc Minh đi theo cười: “Đó là, Bình hoa yêu tinh kia đóng, còn có Bồ Duệ, có thể không bao sao?”

Chu Thân phe vẩy tờ vé trong tay, cười to: “Từ ngày anh Sâm cùng Bình hoa yêu tinh ở chung một chỗ, xảy ra rất nhiều chuyện nha, trước kia có náo loạn scandal với nữ minh tinh thì cũng không lớn như vậy, Bình hoa yêu tinh kia là yêu tinh chuyển thế sao? thật sự mà nói đúng là tai họa liên tục...”

Nhạc Minh khinh bỉ cậu ta: “nói những chuyện gì đấy, cẩn thận bị anh Sâm lột da.”

Tần Ninh cười lạnh: “Cậu ta là đang nói chuyện rượu lần trước, đây còn không phải là tự tìm sao, bình hoa quái nhân kia có khả năng cao thôi.”

nói đến cái này Chu Thân liền tức điên, nhắc chân đạp cậu ta một cái, “Còn không phải tại hai người liên hợp hại tôi sao!”

Tần Ninh: “không phải đã tặng cho cậu mấy thùng sữa tươi rồi sao.”

Nhạc Minh vỗ vỗ bả vai Chu Thân: “Về uống sữa nhiều một chút.”

Chu Thân: “... Cút!”

Phim bắt đầu chiếu, có người xì xào bàn tán: “Cái dấu hôn ướt át kia bao giờ thì xuất hiện thế?”

“Bạn của tôi đã xem qua, hình như khoảng phút thứ 50 hay sao đấy.”

“Ha ha ha, ng ỡ chờ.”

.....

Buổi tối, T ần Sâm lười biếng dựa lưng vào lan can hút thuốc, điện thoại di động để trên bàn kê, nhìn một cái, nhận điện: “Mẹ, chuyện gì?”

Mẹ T ần rất hưng phấn: “Mẹ vừa cùng chị dâu con xem phim xong.”

T ần Sâm hơi đau đầu: “Sao mẹ cũng thích tham gia náo nhiệt vậy, buổi tối không đánh mặt chược sao?”

Mẹ T ần cười: “Ai nha, tất cả mọi người đều đang nói về bình hoa kia, không phải, phim Cảnh Tâm đóng, không phải con cho mọi người vé xem phim sao, mẹ liền đi xem, con chừng nào thì đem cô bé kia về đánh mặt chược với mẹ?”

T ần Sâm liếm mép một cái, lười biếng chuyển chủ đề, dựa lưng vào lan can nhìn về phía phòng ngủ, dưới ánh đèn màu cam, cái chân nhonhỏ hờ ra khỏi lớp chăn mền mại, khoe miệng anh cong lên: “Chờ Cảnh Tâm quay xong bộ phim lần này đã.”

Mẹ T ần mừng rỡ: “Được rồi, con sớm mang con bé trở về nhà!”

T ần Sâm thản nhiên dậm một tiếng, cúp điện thoại.

Dập tắt điều thuốc, đi vào phòng ngủ đứng bên cạnh giường, vén chăn ra ôm cô vào lòng, anh đứng bên ngoài một lát, trên người có hơi lạnh.

Cảnh Tâm vô thức rút lại một cái, mơ hồ nói nhỏ: “anh lạnh...”

T ần Sâm cúi đầu nhìn cô, nhẹ nhàng cắn cái tai xinh xắn của cô: “không phải em vừa chê anh nóng sao?”

Cảnh Tâm: “...”

Luận da mặt dày, cô vĩnh viễn không đấu lại anh.

Khoé miệng Tần Sâm cong lên: “Mấy ngày nữa cùng anh về nhà đi.”

Cảnh Tâm mơ mơ màng màng lặng lẽ hí mắt, mê mang nhìn anh, “Về là về đâu?”

“Mẹ anh bảo mang em về chơi mặt chược.”

“...!!!”

cô hoảng sợ suýt bật dậy, bị Tần Sâm giữ chặt ấn vào trong lòng, “Ngủ.”

...

Sau khi phong ba về đầu hôn nổi lên, <Giải thoát> trở thành phim có doanh thu phòng vé cao nhất, toàn bộ đoàn làm phim đều vui vẻ, duy chỉ có mình đạo diễn Chương là không vui nổi, ông ta nhìn về phía trợ lý của Tần Sâm, vẻ mặt sầm khỗ: “Tần tổng thật sự rất tức giận sao?”

Trợ lý gật đầu: “? Mặc dù không khùng bố bằng lần ở đoàn làm phim, nhưng cũng không kém hơn bao nhiêu đâu.”

Cậu ta nhin không được vở vai đạo diễn Chương, “Đạo diễn Chương, ông cố ý phải không?”

Đạo diễn Chương: “... Làm sao có thể?”

Mặc dù có một chút cố ý, nhưng loại chuyện này sao ông ta có thể thừa nhận.

Trợ lý lại nói: “Tuy rằng doanh thu phòng vé rất cao, nhưng Tần tổng nói, năm nay là năm hạn của ông nên mọi việc không thuận lợi, bộ phim sau vẫn nên đổi một đạo diễn khác, ông nghỉ ngơi mấy tháng trước.”

Đạo diễn Chương: “...”

Trợ lý đồng tình vở vai ông ta một cái: “Vừa đúng lúc có thể mang vợ con ra nước ngoài du lịch, rất tốt.”

Đạo diễn Chương: “...”

Cửa phòng họp mở ra, Tần Sâm dẫn đầu đi ra, thản nhiên liếc đạo diễn Chương một cái.

Đạo diễn Chương cúi đầu cười gượng, ngượng ngùng nói: “Tần tổng, tôi cảm thấy đi du lịch thì quen đi, tôi vẫn tương đối thích quay phim.”

Tần Sâm cười khê: “Doanh thu phòng vé không tệ, đây là Hoa Thôn thưởng cho ông, vé máy bay và khách sạn đều đã giúp ông đặt xong.”

nó xong, xoay người đi.

Nội tâm đạo diễn Chương phát điên, ánh mắt ai oán.

Trợ lý vỗ cánh tay ông tam một cái, nhỏ giọng nói lời thật lòng: “Đạo diễn Chương, về sau quay phim, nếu có cùng Cảnh Tiểu Thư ở cùng một đoàn làm phim, vẫn phải vô cùng cẩn thận...”

Cảnh Tâm đang quay ở phim trường, đạo diễn vừa hô qua, tiểu Thất liền cầm điện thoại di động chạy tới, “Chị Gia Gia gọi điện.”

Cảnh Tâm vội vàng nhận, “Chị Gia Gia, chuyện gì vậy?”

Thẩm Gian nói: “Hôm nay là ngày kỷ niệm thành lập công ty, tối nay có một buổi tiệc rượu, ông chủ gọi em cùng tới, đêm nay về vẫn em không phải quay phim, quay xong thì đến đây đi.”

Ngoại trừ liên hoan của đoàn làm phim và những trường hợp cần thiết, Cảnh Tâm cũng không quá thích cái thể loại gọi là tiệc rượu thế này, bất quá nếu là tiệc kỷ niệm ngày thành lập công ty, cô vẫn gật đầu nói: “Được rồi.”

Buổi chiều quay phim xong, Cảnh Tâm về nhà thay một bộ lễ phục, tỉ mỉ ăn diện một chút.

Buổi tối Tần Sâm phải đi xã giao, hai người vừa vặn tách nhau ra.

Cảnh Tâm vén váy từ trên xe bảo mẫu đi xuống, Thẩm Gia đã đứng một bên, thấy cô liền đi lên phía trước vài bước, “Chúng ta đi thôi.”

cô gật đầu: “Ừ.”

Editor: Chương này có ngoại truyện nhỏ về đêm đó của bạn Chu Thân nha

BÌNH HOA GIỚI GIẢI TRÍ

Mạch Ngôn Xuyên
dtv-ebook.com

Chương 59+2

Editor: Lê Thị Ngọc Huyền

đi đến cửa phòng tổ chức tiệc, Thẩm Gia nhìn cô: “nói trước với em một chuyện.”

Cảnh Tâm quay đầu nhìn Thẩm Gia, nghi hoặc hỏi: “Chuyện gì?”

Thẩm Gia nhú mày: “Kha Đăng ở đó.”

Cảnh Tâm trở mặt, lập tức nhú mày: “Sao anh ta lại tới?”

Thẩm Gia phân tích cho cô: “Bây giờ Phương Khả là nữ chính của <Minh Phi truyền kỳ>, Viên Dĩnh cũng góp mặt trong bộ phim đó với thân phận là nữ hai, bên đó còn mấy diễn viên nữa đều là nghệ sĩ của công ty chúng ta, em không có nhìn ra sao? Tinh Vũ đang muốn hợp tác lâu dài với công ty chúng ta, trước kia ông chủ muốn cùng hợp tác với Hoa Thàn, nhưng những dự án lớn của Hoa Thàn thì đều cùng hợp tác với Truyền thông Thời Gian, chủ yếu nhờ truyền thông nâng đỡ cho nghệ sĩ, tài nguyên có thể cho công ty chúng ta cũng không nhiều, công ty chúng ta hai năm nay cũng không thể so với trước kia, có chút xuống dốc, đại khái là Kha Đăng đưa ra điều kiện, về sau nâng đỡ nghệ sĩ của công ty chúng ta, anh ta có tiền có tài nguyên, nguyện ý bỏ tiền, đây không phải là ông chủ tìm đường đi mới hay sao.”

Cảnh Tâm mím môi, không nói gì.

Có chút do dự không biết có nên đi vào hay không.

Đúng lúc này, có người sau lưng hô một tiếng: “Tâm Tâm.”

Cảnh Tâm quay đầu nhìn, thấy Viên Dĩnh đang kéo tay Phương Thi Nhiê đi tới, hai người đi đến trước mặt cô, Viên Dĩnh cười cười: “Sao lại đứng ở cửa mà không vào thế?”

Cảnh Tâm nhìn cô ta một cái, mỉm cười nói: “không có việc gì, cũng nên vào rồi.”

cô nhìn Thẩm Gia, hai người cùng đi vào.

Trong phòng cơ bản đầu là tuấn nam mỹ nữ, có một số người nhìn trông rất trẻ, khoảng mười mấy tuổi, nghe nói gần đây công ty ký không ít hợp đồng với người mới.

Đứng ở vị trí trung tâm nhất là ông tổng của truyền thông Quang Ảnh, người bên cạnh ông ta chính là Kha Đăng.

Cảnh Tâm vừa mới vào Kha Đăng đã nhìn thấy cô, anh ta quơ quơ ly rượu nhìn về phía cô, mỉm cười đi tới.

“Cảnh tiểu thư, đã lâu không gặp.”

Cảnh Tâm nhìn anh ta, không mặt không nạt nói: “Kha tổng, có chuyện gì sao?”

Ánh mắt Kha Đăng quét trên người cô, hôm nay cô mặc một bộ lễ phục hở vai, đầu vai mượt mà trắng nõn, trước ngực căng tròn no đủ, vô cùng câu dẫn, anh ta tới gần, thanh âm rất thấp: “Lần trước ở thành phố S mời Cảnh tiểu thư khiêu vũ, Cảnh tiểu thư nói mất cá chân bị thương, thời gian dài như vậy, chắc phải khỏi rồi chứ.”

Lông mày Cảnh Tâm hơi chau lại, lui về sau một bước, lãnh đạm nói: “Hôm nay tôi không muốn khiêu vũ, Kha tổng mời người khác nhảy đi, nơi này chắc có rất nhiều nữ nghệ sĩ nguyện ý nhảy với anh.”

nói hết câu, cô xoay người định đi.

Viên Dĩnh đứng chắn trước mặt cô, giả bộ khuyên nhủ: “Tâm Tâm, không phải chỉ là nhảy một bài sao? Nhiều người nhìn như vậy, cô hãy cùng Kha tổng khiêu vũ một bài thì có sao đâu? Chẳng thường tổn hại mặt mũi đàn ông như thế thì không tốt lắm đâu?”

Cảnh Tâm nở nụ cười, nhìn cô ta: “cô đã muốn nhảy, vậy thì cô đi.”

nói xong không nhìn cô ta nữa, xoay mũi giày cao gót ưu nhã rời đi.

Viên Dĩnh cúi đầu, một giây sau, sắc mặt như bình thường đi về phía Kha Đăng, cười vô cùng kìêu mi: “Kha tổng, không thì tôi cùng anh?”

Kha Đăng giấu cợt cười lạnh một tiếng, nhàn nhạt nhìn cô ta một cái, không có hứng thú, “Quên đi.”

anh ta nhìn bóng dáng Cảnh Tâm đang đi vào một góc hẻo lánh trong phòng, ánh mắt trầm xuống.

Cảnh Tâm cùng mấy nghệ sĩ quen biết trong công ty chào hỏi, trò chuyện vài câu, nhận ly rượu vang do phục vụ đưa tới, khẽ nhấp vài ngụm.

Thừa dịp mọi người đang chơi đùa náo nhiệt, đi về dãy ghế bên cạnh nghỉ ngơi.

Lấy điện thoại từ trong túi xách ra, gửi tin nhắn trên Webchat cho Tần Sâm.

Bên Tần Sâm có vẻ yên ả, nhìn thấy tin nhắn webchat đã là chuyện của một giờ sau.

Xem xong nội dung của tin nhắn, sắc mặt trầm xuống, dập tắt điều thuốc đứng lên, vỗ vỗ Phó Cảnh Sâm bên cạnh, cầm áo khoác lên, “Tôi đi trước, cậu ứng phó một chút.”

Phó Cảnh Sâm ngẩng đầu nhìn anh, cảm giác quanh thân thể anh đầy hàn khí, hỏi một câu: “Chuyện gì?”

Tần Sâm cười lạnh một tiếng: “không có việc gì, đi đây.”

Ra khỏi hội sở, một luồng gió lạnh ập đến, Tần Sâm thoáng nhìn thấy Chu Thân đang cúi gằm đầu tới, xách cổ áo của cậu ta, “đi theo tôi.”

Chu Thân không hiểu chuyện gì, hơi sợ: “anh Sâm, em gần đây không có hại người...”

Tần Sâm liếc mắt nhìn cậu ta một cái: “Nghĩ gì vậy, bảo cậu lái xe cho tôi, tôi uống rượu.”

Chu Thân lập tức yên lòng, cười cười: “Lái xe thôi, không thành vấn đề”

Đến bãi đỗ xe, Chu Thân quơ quơ chìa khoá xe: “Dùng của em hay của anh.”

Tần Sâm đem chìa khoá ném cho cậu ta.

Cảnh Tâm không đợi được đến lúc tiệc rượu kết thúc, liền tìm một cái cơ chuẩn bị rời đi.

Tổng giám đốc Quang Ảnh cười cười: “Cảnh Tâm gấp cái gì, tất cả mọi người vẫn ở đây.”

Cảnh Tâm cười nhẹ: “Tôi có chút không thoải mái, mai còn phải quay phim, liền đi trước, Phạm tổng xin thứ lỗi.”

Thẩm Gia ở một bên hát đệm, nâng ly rượu lên: “Đúng thật là ngày mai Cảnh Tâm phải quay phim, tôi thay cô ấy uống một chén.”

Thẩm Gia đưa cô đến cửa phòng tiệc, nhỏ giọng: “Chị sẽ không cùng em đi xuống.”

Cảnh Tâm gật đầu: “không sao, em chờ Tiểu Thất đến đón là được.”

Tiểu Thất tới, đưa áo khoác cho cô.

Hai người đi thang máy xuống bãi đỗ xe, vừa mới ra khỏi thang máy, điện thoại trong túi xách reo, cô lấy ra nhìn một cái rồi vội vàng nghe: “Alo...”

Vâng, em ở dưới bãi đỗ xe của khách sạn.”

Khoé miệng Tần Sâm cong lên: “Ở đó chờ anh, 5 phút nữa anh đến.”

Cảnh Tâm âm thầm nói: “Vâng.”

Cúp điện thoại, cô nhìn Tiểu Thất, “Đợi một lát nữa thì cô về trước đi, Tần Sâm tới đón tôi.”

Tiểu Thất cười híp mắt: “Được, sáng sớm ngày mai tôi lại đi đón cô.”

Hai người đi đến bên cạnh xe, Tiểu Thất lên xe, không đến hai giây lại xuống, ôm bụng nói: “Tôi đi nhà vệ sinh trước...”

Cảnh Tâm cười: “Đi đi.”

Tiểu Thất vội vàng chạy đi.

Cảnh Tâm đang định mở cửa xe ngồi vào, đột nhiên bị người từ phía sau giữ chặt, phản ứng đầu tiên tưởng là Tần Sâm, nhìn lại, trong lòng thất kinh, vội vàng dùng lực vặn cổ tay, tức giận nhìn người trước mắt: “Kha tổng, anh buông tay.”

Kha Đăng mạnh mẽ giữ chặt tay cô, khoé miệng là ý cười thản nhiên: “Gấp cái gì, bất quá tôi chỉ muốn mời Cảnh tiểu thư uống một cốc cà phê mà thôi.”

Cảnh Tâm đã có chút hoảng, nhìn bốn phía, không có ai, cố gắng bình tĩnh nói: “Kha tổng, buông tay!”

Suy cho cùng thì sức lực của phụ nữ cũng không thể bằng đàn ông, giây mấy cái cũng không thoát được.

Kha Đăng cười: “Em đừng ý tôi lập tức buông tay.”

Cảnh Tâm tức giận, cắn môi hung hăng trừng anh ta, đột nhiên nâng đầu gối lên, dùng sức hết sức, mạnh mẽ đá vào phần giữa hai chân của đàn ông.

Tiểu phiên ngoại— Sau khi Chu Thân uống rượu

Tối hôm đó sau khi mọi người đi, Chu Thân ngồi một mình trên ghế sofa, ôm đầu dùng sức vào vài cái, chán nản không chịu được, như thế này thì phải làm sao bây giờ!

Nên làm gì bây giờ, anh đã uống hơn năm chén, cả người nóng bừng, đang chuẩn bị đến nhà vệ sinh, phục vụ đẩy cửa bước vào, nhìn đến anh liền lạnh đi một chút: “Tiểu thiếu gia, tôi đến đưa rượu cho các vị.”

Hội sở này là nhà anh mở, anh hào phóng, có hẳn một phòng bao cố định, thường xuyên mang bạn bè đến cùng nhau tụ tập, bao ăn bao chơi, còn có người phục vụ riêng.

Phục vụ nhìn phòng bao trống rỗng, ngần người: “O? Người đâu?”

Ánh mắt đi xuống, thấy chỗ nào đó của thiếu gia nhà cậu ta chống lên như một cái lều nhỏ, kính sợ tròng lớn mắt, nhân viên phục vụ cũng là trai thẳng, thiện ý nhắc nhở một câu: “... Tiểu thiếu gia, cậu đang nhìn đi tiểu sao? Nhìn lâu quá không tốt đâu, dễ dàng kết sỏi, lại còn ảnh hưởng chức năng của thận...”

Chu Thân đỏ mặt rống giận: “Cút! Mẹ nó ai bảo cậu là tôi đang nhìn đi tiểu!”

Nhân viên phục vụ bị anh chửi thì ngẩn ngơ một lúc, vội vàng cút đi.

Chu Thân trốn vào buồng vệ sinh, mấy giờ chưa ra.

Nhân viên phục vụ nói với quản lý, quản lý nhíu mày: “Cậu nói xem cậu chủ một mình ngồi trong phòng bao mấy tiếng rồi?”

Nhân viên phục vụ tính tính: “Từ 10 giờ tối cho đến bây giờ là 3 giờ sáng, xấp xỉ 5 tiếng thôi?”

“... Tiểu thiếu gia có phải say sưa chết ở nhà vệ sinh rồi hay không? Coi nhà vệ sinh là phòng?”

“không phải chứ, em vừa mới nhìn dáng vẻ của cậu ấy thì không hề thấy say nha, tửu lượng của tiểu thiếu gia rất tốt, nào có dễ say như vậy.”

Quản lý nhíu mày: “Tôi đi xem.”

Đẩy cửa phòng bao ra, quản lý dẫn người lên cửa nhà vệ sinh nghe ngóng, hình như nghe được tiếng thở gấp trềnh đực của đàn ông?

Tuy rằng cô không muốn dùng từ này, nhưng mà thật sự rất giống, cô ho khan một tiếng, gõ cửa: “Chu Thân anh không sao chứ?”

Cả người Chu Thân cứng đờ, vật trong tay cứ như vậy mà vẫn chương trôi chảy.

Ở ngoài cửa quản lý nghe thấy tiếng hơi thở gấp gấp bị đè nén, sừng sốt, “thật sự không có chuyện gì sao?”

Chu Thân ghét bỏ mở vòi nước rửa tay, cúi kinh rống: “không có việc gì! Đừng tới ần ỹ với tôi!”

Quản lý đứng ngoài mím môi, thần nhiên nói: “A, tôi ghen nói tưởng anh sắp chết ở bên trong, nếu không có chuyện gì tôi đi đây.”

Chu Thân: “...”

Editor: Tôi sợ cái trí tưởng tượng của các cô quá cơ

BÌNH HOA GIỚI GIẢI TRÍ

Mạch Ngôn Xuyên
dtv-ebook.com

Chương 60

Editor: Lê Thị Ngọc Huyền

Kha Đăng không nghĩ tới thiên kim tiểu thư như Cảnh Tâm mà cũng biết đánh người, hơn nữa lại là trực tiếp tập kích điểm trí mạng của đàn ông, anh ta nhanh chóng né nhưng không được, đau cũng không tính là đau, bởi vì một đạp kia của cô cũng không chuẩn, ngược lại khơi dậy sự tức giận của đàn ông.

Cổ tay Cảnh Tâm căng cứng, kinh hoảng* ngẩng đầu nhìn Kha Đăng.

(* kinh ngạc hoảng sợ)

Kha Đăng thấy cô như vậy, không giận ngược lại còn cười: “Cảnh tiểu thư còn rất táo bạo, tôi thích...”

Cảnh Tâm vừa định mở miệng mắng chửi, trong mắt loé lên nhìn về hướng cách đó không xa, cắn môi hung hăng trừng anh ta, “anh buông tay, bằng không sẽ hối hận.”

Kha Đăng khẽ cười một tiếng, đột nhiên thấy thư ký phía sau kinh ngạc hô một tiếng, còn chưa kịp xoay người, cổ áo đã bị người phía sau túm “Oanh- -” một tiếng đập vào thân xe, còn chưa kịp phản ứng thì mặt đã bị trúng một quyền, mặt lệch qua một bên, bu ồm bực hừ một tiếng.

Trong mắt Tần Sâm toả ra sát khí, lạnh lùng lên tiếng: “Tôi nói rồi, anh có thích đi nữa cũng không phải của anh, trên thương trường anh theo tôi tranh thì có thể, duy chỉ có mình Cảnh Tâm anh không được phép động tới.”

Kha Đăng liếm khoé miệng, nếm được mùi máu tươi trong miệng, híp mắt mặt không đổi nghiêng sang một bên nhổ ra một bãi nước bọt, nhìn Tần

Sâm, đột nhiên không tiếng động cho anh một quyên, Tần Sâm lui về sau một bước, lau khoé môi, nghiêng đầu nhìn về phía Kha Đăng, khẽ cười khinh bỉ.

Trận chiến bắt đầu khai hỏa, hai người đánh nhau ngay tại bãi đỗ xe.

Cảnh Tâm bị Chu Thân kéo sang một bên, Chu Thân nói: “Đừng tới gần, lên xe ngay, phải để cho anh Sâm dậy bảo an toàn một chút.”

Cảnh Tâm bị kéo đi, liên tục nghiêng đầu lo lắng nhìn về bên kia, lo lắng nhìn về phía Tần Sâm, cô sợ anh bị đánh.

Chu Thân nhìn một cái, vội nói: “cô đừng sợ, cái tên Kha Đăng thật hư ki không đánh lại anh Sâm đâu.”

Cảnh Tâm: “...”

thật sự cảm ơn lời an ủi của anh!

Thư ký của Kha Đăng đứng một bên hoảng sợ hô vài tiếng, vội vàng lấy điện thoại di động ra gọi người tới, sau đó lại chạy đi gọi bảo an.

Chu Thân đứng một bên xem náo nhiệt, vừa xem vừa nói, y như một bình luận viên, Cảnh Tâm đang lo lắng, nghe anh ta ở bên lắm mồm cũng phát bực, quay đầu nói: “anh đừng ồn ào nữa.”

nói hết câu, liền quay đầu khẩn trương nhìn Tần Sâm.

Chu Thân: “...”

Được rồi, không nói nữa.

Tiểu Thất lúc đi vệ sinh xong trở về hơi lắp bắp hỏi: “Sao, sao lại thế này?”

Cảnh Tâm cắn môi, nhìn bên kia chăm chú, bọn họ còn dùng cả xe bảo mẫu của cô làm công cụ đánh nhau, một lúc lại đập vào cửa xe, cô hít một

khẩn trương, “không có việc gì, cô đi trước đi, xe trước tiên để ở chỗ này đi, gọi xe mà về”

Tiểu Thất không dám hỏi nhiều, xoay người rồi đi.

Kha Đăng cũng là người đã luyện tập qua, cả người đầy cơ bắp, vốn nghĩ đến lúc đánh nhau cũng sẽ không bị ăn thiệt thòi gì, ai ngờ được Tần Sâm so sánh còn ác hơn, thiếu chút nữa đã đánh gãy xương sườn anh ta.

Lúc này nhân viên bảo an đến.

Chu Thân tiến lên ngăn họ lại, “Làm gì vậy, đừng xía vào.”

Đội bảo an nhìn tình huống này cũng không biết phải xử lý từ đâu, thư ký của Kha Đăng, gấp đến độ cả người đầy mồ hôi, thúc giục mấy tiếng, nhân viên bảo an đang muốn tiến lên tách hai người ra, về mặt Tần Sâm tàn nhẫn xách cổ áo Kha Đăng ném ra ngoài, thả tay ra.

Thư ký vội vàng đi lên đỡ Kha Đăng, lo lắng hỏi: “Kha tổng, anh không có việc gì chứ?”

Hai người đầu bị thương, tất nhiên là Kha Đăng nghiêm trọng hơn một tí, anh ta nâng tay lên lau khoé miệng, trên mu bàn tay lập tức có vết máu, cười lạnh một tiếng: “không sao.”

anh ta nhìn về phía Tần Sâm, nhấp môi một cái, đi đến bên cạnh xe.

Thư ký vội vàng mở cửa xe.

Khởi động xe, đưa khỏi hầm gửi xe.

Tần Sâm liếm mép một cái, dơ tay lên sờ khoé miệng một cái, đi về phía Cảnh Tâm.

Cảnh Tâm đứng xa cũng có thể cảm nhận được hơi thở tàn bạo trên người anh, không đợi anh đi đến bên cạnh cô, cô đã nhào vào lòng anh, ôm chặt lấy anh.

Tần Sâm bị cô đụng phải lui về phía sau hai hai bước, sau khi ổn định, nâng tay lên xoa nhẹ cổ cô, thanh âm có chút khàn: “anh ta chạm chỗ nào?”

Cảnh Tâm ômanh thật chặt, không thể nói rõ tại sao, trong lòng như có cái gì trào ra, hốc mắt có chút đỏ, ở trong lòng anh dụi dụi không chịu ngẩng đầu lên, lắc lắc đầu, “Tóm lấy cổ tay em.”

Tần Sâm không lên tiếng, nghĩ đến cô bị hoảng sợ, một tay đỡ ở lưng cô, cúi người tay vòng qua đầu cô dứt khoát bế cô lên, cẩn thận ôm.

Động tác của anh rất chậm, Cảnh Tâm một chút cũng không bị hoảng sợ, hai tay phối hợp ôm lấy cổ anh.

Lý lẽ trong lòng phụ nữ rất kỳ quái, rất dễ dàng thỏa mãn, hư vinh cũng được, ái mộ cũng tốt.

Dù sao bây giờ cô cũng cảm thấy an lành trong vòng tay anh.

Cảnh Tâm mê mẩn nhìn anh, cũng không để ý nơi này có vài đôi mắt đang nhìn.

Chu Thân cào cào tóc, nhìn hai người cười, sau đó thúc dục đầu nhân viên bảo an: “Được rồi được rồi, tất cả giải tán, không sao rồi.”

Hiển nhiên các nhân viên bảo an đều nhận ra được Cảnh Tâm cùng Tần Sâm, không dám nói thêm gì nữa tản ra.

Chu Thân mở cửa sau của xe ra, Tần Sâm đặt Cảnh Tâm xuống ghế, xoa nhẹ cổ cô, đóng cửa xe, thân ảnh cao lớn dựa vào thân xe, lấy từ trong túi ra một hộp thuốc lá, đã bị móp méo.

Chu Thân vội đem thuốc lá của mình đưa cho anh, bản thân cũng ngậm một điếu, sờ soạn tìm bật lửa, trước tiên châm lửa cho Tần Sâm, sau đó mới châm lửa cho mình, hít vài hơi cười ha ha vài tiếng: “anh Sâm, rất nhiều năm rồi mới thấy anh đánh người.”

Tần Sâm cười khẽ một tiếng: “Phải không? Mấy ngày trước ai đánh cậu?”

Chu Thân: “...”

Thiếu chút nữa đã quên mất chuyện này rồi đấy.

Cảnh Tâm muốn mở cửa xe, nhưng Tần Sâm lại dựa cả người vào cửa xe, cô đẩy một cái không thấy nhúc nhích, dứt khoát không làm gì nữa, im lặng ngồi trên xe đợi anh.

Cô nhìn ra ngoài cửa sổ, vật áo sơ mi của anh bị kéo ra khỏi cạp quần, có chút nhăn nhúm, nhưng cô lại cảm thấy vô cùng nam tính.

Ngón tay thon dài kẹp điều thuốc búng tàn thuốc một cái, là bộ dáng cô quen thuộc nhất.

Cô vô cùng chắc chắn.

Trên thế giới này không có người đàn ông nào có thể làm cô thích như vậy.

Chu Thân hút một điều thuốc xong, nhìn Tần Sâm, “anh Sâm, đi chưa?”

Tần Sâm nhìn thoáng qua chiếc xe màu đen ở đối diện, dập tắt điều thuốc đi qua, chiếc xe kia đột nhiên khởi động, Tần Sâm bước nhanh về phía trước ngăn lại, hai tay giữ đầu xe lại, ánh mắt thâm trầm chăm chú nhìn người bên trong.

Chu Thân không hiểu tại sao, ngay cả Cảnh Tâm ở trong xe cũng rất kinh ngạc về hành động của anh.

Chu Thân đi qua, chiếc xe màu đen đã tắt máy.

Tần Sâm đi vòng qua đầu xe, gõ cửa kính xe, cửa kính xe hạ xuống, lộ ra khuôn mặt của một người đàn ông tóc húi cua, có chút khàn trương ngẩng đầu nhìn anh.

Tần Sâm nhìn anh ta, chỉ chỉ máy chụp ảnh trên tay anh ta, hỏi một câu:
“Quay được bao nhiêu?”

Người đàn ông tóc húi cua năm thật chặt máy ảnh, không chịu nói, đêm nay là bữa tiệc kỷ niệm thành lập thường niên của Quang Ảnh, ngôi sao lớn nhỏ đều ở đó, chỉ có một số phóng viên may mắn mới được vào trong hội trường, phóng viên tép diu như bọn họ chỉ có thể ngồi ngoài chờ, có một số người chờ ở các ngõ ngách gần cửa khách sạn, những người chờ dưới hầm xe như bọn họ thì không nhiều lắm, lúc này Phương Khả đi xuống lầu, ở bãi đỗ xe vốn có ba chiếc xe nhưng hai chiếc đã đi, dù sao Phương Khả cũng là một nữ diễn viên, nhân khí và các phương diện khác cũng không kém, scandal không ngừng, đi theo cô ta chắc chắn sẽ có tin tức.

Ba tòa soạn cùng đi giành giật một tin tức không phải là hành động sáng suốt, nên bọn họ mới còn ở đây, không nghĩ đến sẽ có một tin tức lớn, bọn họ thiếu chút nữa kích động đến điên luôn rồi.

Một màn vừa rồi anh ta đã quay lại được toàn bộ, đây chính là một tin tức vô cùng lớn nha! Là một tin tức vô cùng chấn động, Kha Đăng quấy rối Cảnh Tâm, Tần Sâm giận giữ đánh Kha Đăng, sẽ trở thành tin tức hot nhất của năm phải không? Vinh dự này có thể đủ cho tòa soạn của bọn họ ăn trong vòng một năm.

Bọn họ bí mật như vậy, không nghĩ đến lại có thể bị Tần Sâm phát hiện.

Người này rõ ràng vừa rồi còn đang đánh nhau, bọn họ không biết rốt cuộc mình bị phát hiện từ lúc nào.

Tần Sâm nhìn máy chụp ảnh vài giây, cười khẽ một tiếng: “Yên tâm, tôi sẽ không đập máy ảnh của anh.”

Người đàn ông tóc húi cua có chút không thể tin nhìn anh, che chở máy ảnh nghi hoặc hỏi: “Tần tổng, anh nói thật?”

Tần Sâm trực tiếp hỏi: “Quay được bao nhiêu?”

Người đàn ông tóc húi cua nói: “Quay được toàn bộ...”

Người đàn ông ngồi ở ghế sau cũng quay đầu nhìn Tần Sâm, dùng giọng điệu thương lượng nói: “Tần tổng, chúng tôi lẫn lộn kiếm miếng cơm cũng không dễ gì, tin tức này anh không cho chúng tôi đăng cũng được, nhưng về phương diện giá thì...”

Tần Sâm nhìn anh ta một cái, khoé miệng cong lên: “À, nó tôi không cho các anh đăng?”

Ba người đàn ông trong xe nhất thời sửng sốt, Tần Sâm hất hất cằm chỉ máy ảnh, người đàn ông tóc húi cua kia do dự một chút, đem máy ảnh đưa cho anh, Tần Sâm liếm răng một cái, đứng ở đây xem xong video, cười có chút xấu xa: “Máy ảnh này tôi cần đi.”

Người đàn ông tóc húi cua không chịu: “Vậy phương diện giá thì thế nào?”

Tần Sâm lạnh lùng nói: “Tôi sẽ bảo trợ lý liên hệ với các anh.”

Nói hết câu, anh cầm máy ảnh xoay người rời đi.

Chu Thân nhìn qua, đuổi kịp anh, có chút tò mò hỏi: “Anh Sâm, sao anh biết ở đây có người quay phim?”

Tần Sâm đi về phía Cảnh Tâm vừa xuống xe, lãnh đạm nói: “Trước khi xuống xe thì thấy.”

Cảnh Tâm đi về phía trước vài bước, ngoái đầu nhìn phía sau hai người một cái, vừa nhìn về phía máy ảnh trong tay anh, nghi hoặc hỏi: “Làm sao vậy?”

Khoé miệng Tần Sâm cong lên, ôm lấy vai cô đi về phía xe, “không có gì, chúng ta đi thôi.”

Xe rời khỏi gara ngầm, Cảnh Tâm tựa đầu vào vai Tần Sâm, nắm lấy tay anh đặt trên đùi, mười ngón tay đan vào nhau không có kẽ hở, mười ngón tay xiết chặt lấy nhau.

Tần Sâm cúi đầu nhìn một cái, khoé miệng hơi cong lên, nắm tay càng chặt hơn.

Chu Thân ở phía trước lái xe, thỉnh thoảng nhìn về hai người ngồi phía sau qua kính chiếu hậu, Tần Sâm thản nhiên nói: “Nhìn cái gì, lái xe của cậu cho tốt đi.”

Chu Thân: “... A, hai người có đói bụng không? Có muốn ăn khuya một chút hay không?”

Cảnh Tâm nói nhỏ: “không đói bụng.”

Chu Thân ngượng ngùng âm thầm.

Đậu xe trong sân, Tần Sâm đem áo khoác phủ lên vai Cảnh Tâm, nói với Chu Thân vài câu, ôm cả người cô đi vào nhà.

Chu Thân nhìn qua, lái xe đi ra ngoài, nhìn máy chụp ảnh trên ghế phụ, đánh xe dừng lại ở bên đường, cầm máy ảnh xem video, ai ôi, Bình hoa yêu tinh kia đúng là lợi hại, còn có thể đá người.

Cậu ta vừa lái xe vừa gọi điện thoại cho Tần Ninh, “Tôi nói với cậu nha, anh Sâm vừa đánh người, tàn nhẫn đến mức tôi nhìn cũng thấy đau.”

Tần Ninh cười: “không phải đánh cậu chứ?”

Chu Thân: “Mẹ nó! Sao cậu lại có thể hy vọng tôi bị đánh!”

“Vậy đánh ai?”

“Mai các cậu xem tin tức sẽ biết.”

“Mẹ! Con mẹ nó cậu cố ý gọi điện thoại đến đây là muốn làm tôi khó chịu phải không?”

“Đúng vậy.”

...

đi vào nhà, Cảnh Tâm liền ôm lấy cổ anh, vội vàng ngửa đầu hôn lên môi anh, Tần Sâm dựa lưng vào cánh cửa, có chút buồn cười, không nhúc nhích mặc cô ôm, ở trên môi anh cắn.

Cảnh Tâm đi giày cao gót, ôm cổ của anh kéo xuống một chút, độ cao này rất phù hợp để hôn môi, thế nhưng người đàn ông này lại không phối hợp, cô không có cái công lực kia, gặm mấy cái liền buông tha, an tĩnh ômanh, một giây sau, tay lại sờ soạng người anh, mềm nhũn hỏi: “anh có đau không?”

Tần Sâm cúi đầu nhìn cô, khoé miệng cong lên: “không đau.”

Cảnh Tâm ômanh, đột nhiên gọi anh một tiếng: “Tần Sâm.”

anh cúi đầu ừm một tiếng.

cô ôm chặt lấy anh nhỏ giọng nói: “Em giống như không thể rời khỏi anh được rồi.”

nói hết câu, cô ngẩng đầu nhìn anh.

Tần Sâm thuận thế cúi đầu, mồm mồm lên môi cô, khoé miệng cong lên: “Như thế rất tốt.”

Cảnh Tâm có chút mê muội nhìn khuôn mặt của anh, sờ sờ khoé miệng của anh, “Đau không?”

anh lắc đầu.

cô lại hỏi: “Đánh nhau có mệt hay không?”

Tần Sâm cúi đầu nhìn Bồ Duệ ngồi bên chân vẫn im lặng từ nãy, đột nhiên ôm lấy cô, cúi đầu nhìn cô: “Vẫn dư sức hãm hạ em.”

Mặt Cảnh Tâm đỏ lên, đập một cái lên ngực anh, nói nhăng quạ cái gì đấy...

Cảnh Tâm bị ném lên giường, nhưng lập tức đứng lên, đá giày cao gót ra, quỳ gối trên giường đưa tay cởi cúc áo của anh, Tần Sâm nhìn cô cười, để mặc cô.

Cô cởi áo sơ mi của anh ra, nhìn trái nhìn phải trên người anh, sờ chỗ này chỗ kia một chút, nhìn thấy mấy chỗ bị tụ máu, có chút đau lòng chột chột anh, “Đau không?”

Tần Sâm bật cười, cô cố chấp cởi quần áo anh thành ra là vì cái này, chút thương tích nhỏ này tính là gì, cô bé con này nghĩ anh là đậu hũ sao? anh cầm tay cô, khoé miệng đầy gian tà nhếch lên, “không đau, em không cần lo lắng.”

cô bò xuống giường, “Em đi lấy thuốc bôi cho anh.”

Chân vừa chạm đất, đã bị anh ôm lại ném trên giường một lần nữa, thân thể trần trụi nóng bỏng đè lên người cô, nhanh chóng đặt một nụ hôn xuống.

Động tác của anh rất thành thạo, vừa hôn vừa cởi quần áo của cô, Cảnh Tâm giãy dụa, “Ơ ơ ơ - - anh đừng động, em muốn đi lấy thuốc! Tối nay anh không muốn nghỉ ngơi một đêm sao?”

đã thành như vậy mà còn muốn làm cái chuyện kia.

anh làm như không nghe thấy, tay tiếp tục làm công việc đang dang dở.

cô mặc lễ phục, chỉ dùng miếng dán ngực, tay anh lập tức chui vào, cấn lên khối mềm nhũn kia, bóp nhẹ mấy cái, cô rên khẽ một tiếng, vẫn không chịu: “Đêm nay không làm...”

Tần Sâm cúi đầu hôn môi cô, nuốt hết những lời cô muốn nói.

Cảnh Tâm kêu ô ô vài tiếng, rốt cuộc không đấu lại anh, nháy mắt đã bị lột không còn một mảnh, lần này anh không làm quá nhiều công tác dạo đầu, ở dưới thân cô xoa nhẹ, liến tiến vào.

cô cau mày ngẩng đầu, cắn một cái lên bắp vai anh, nức nở thành tiếng, “nhẹ một chút... Đau...”

...

Sau khi xong, Tần Sâm vẫn đứng trên người cô, chống tay cúi đầu nhìn cô cười xấu xa: “Còn cảm thấy lạnh hay không?”

Hai mắt Cảnh Tâm mông lung, chậm rãi nhìn anh, đầu quay sang một bên, “Chán ghét...”

Tay lại ôm chặt lấy anh.

Hai người tắm rửa xong, Cảnh Tâm kiên trì muốn bôi thuốc cho anh, Tần Sâm không lay chuyển được, cởi áo lười biếng dựa vào ghế sofa mà cô muốn làm gì thì làm.

Cảnh Tâm tỉ mỉ bôi thuốc cho anh, hai chân cuộn tròn lại, chui vào lòng anh cọ cọ, nhỏ giọng nói: “Hình như Kha Đăng đã bắt đầu hợp tác cùng với công ty của em.”

Tần Sâm cúi đầu nhìn cô, “Muốn đổi một công ty đại diện khác sao?”

Cảnh Tâm muốn, nhưng hợp đồng sang năm mới hết hạn, cô không muốn hủy hợp đồng, hủy hợp đồng sẽ ảnh hưởng không tốt đến danh tiếng, đối với Thẩm Gia cũng không tốt, “Sang năm hết hạn hợp đồng sẽ đổi.”

Tần Sâm xoa nhẹ tóc cô, cười nhẹ: “Tiền vi phạm hợp đồng anh chi.”

Cảnh Tâm ngẩng đầu nhìn anh, kiêu ngạo hừ một tiếng: “Em cũng không phải không trả nổi.”

anh bật cười, thiếu chút nữa đã quên, cô là hòn ngọc quý trên tay Phó gia, em gái Phó Cảnh Sâm, chưa bao giờ thiếu tiền.

Cảnh Tâm chợt một cái trên ngực anh, một chút cũng không ghét bỏ vị rượu thuốc trên người anh, “Lần này hẳn là Kha Đăng sẽ không tiếp tục nhớ thương em nữa phải không?”

Kha Đăng hôm nay bị đánh rất thảm, anh ta cũng là một người chú ý đến thể diện, biến thành như vậy chỉ vì muốn ngủ cùng với cô một lần? Cô càng nghĩ càng thấy ghê tởm, quá đáng ghét.

Tần Sâm nheo mắt một cái, “Ừ.”

Cho dù anh ta có muốn, thì vẫn phải chặt đứt ý nghĩ này.

Tần Sâm người này luôn luôn rất tùy ý, chỉ cần không động đến điểm mấu chốt của anh thì anh sẽ không chủ động bắt chẹt người khác, Kha Đăng mấy lần lấy diễn viên của Hoa Thôn đi, làm xáo trộn hết cả kế hoạch của đoàn làm phim, những thủ đoạn như thế trên thương trường, vô luận là xấu hay tốt, anh cũng có thể nhận, trên thương trường chính là như vậy, người tới người đi đánh tới đánh lui.

Nhưng Cảnh Tâm không được, chạm vào dù chỉ một đầu ngón tay cũng không được.

Sáng sớm hôm sau, giới giải trí có một tin tức gây chấn động—

“Kha Đăng- tổng giám đốc giải trí Tinh Vũ có ý đồ quấy rối Cảnh Tâm, Tần Sâm tức giận hành hung Kha Đăng.”

“Kha Đăng- tổng giám đốc giải trí Tinh Vũ và Tần Sâm đánh nhau ở hầm gửi xe.”

“Nhân phẩm Kha Đăng thấp kém, muốn dùng quy tắc ngầm với diễn viên nữ.”

“Tần Sâm giận dữ vì hồng nhan.”

...

Trong một đêm, tin tức về Kha Đăng ừn ừn kéo đến, tất cả đều là bê bối, đoạn video kia quay rất rõ ràng, ngay cả tiếng cũng có thể nghe rõ, chiếm bốn vị trí trong bảng hot search.

“Fu*k! T`ân tổng quá man! Cả người đ`ầu là hơi thở nam tính! Rất đẹp trai! Tôi muốn nổ tung! Tôi đ`ây yêu bạn trai của Bình hoa phải làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ tôi rất muốn ngủ với anh ấy?! <cười cry>”

“A a a, thật sự T`ân Sâm rất man! Nhìn qua đã biết vô cùng mạnh mẽ! Bình hoa thật sự rất có phúc! Nụ cười lúc cuối kia thật là đẹp trai! Lưu manh đẹp trai nhất! Tâm tình thiếu nữ muốn bùng nổ! <nước miếng>”

“Con mẹ nó Kha Đăng đúng là ghê tởm! đã nghe qua anh ta rất thích ngủ với nữ minh tinh, không nghĩ đến lá gan lại lớn như vậy, lại cả gan muốn ngủ với Cảnh Tâm, <tạm biệt> chẳng lẽ không biết bối cảnh của Cảnh Tâm sao? không muốn lẫn lộn nữa sao? Quả thật đúng là t*ng trùng lên não! không xem phim của giải trí Tinh Vũ, kiên quyết không xem!”

“Kha Đăng đúng là quá độc ác! Nhưng nam thần và nữ thần của tôi gần đây đều đóng phim do Tinh Vũ đầu tư! Làm sao bây giờ! Tôi vẫn còn muốn xem! <khóc>”

“Tôi còn chưa lấy lại sức sau vụ đấu hôn, lại ra tiếp một vở kịch mới, sao lại ném thức ăn cho chó mạnh như vậy! Tôi có thể tìm T`ân Sâm đòi bồi thường không? <cười cry>”

“<tạm biệt> Tối hôm qua vừa mới bớt thời gian để xem phim, còn chưa tiêu hoá xong cái đấu hôn kia, lại có cái mới rồi.”

“<doge> T`ân Sâm thật sự không muốn tiến vào giới giải trí sao? một tờ ngân phiếu lớn đang đợi anh.”

Editor: Chương này ngọt chết người luôn này

BÌNH HOA GIỚI GIẢI TRÍ

Mạch Ngôn Xuyên
dtv-ebook.com

Chương 61

editor: Lê Thị Ngọc Huyền <Cung Quảng Hằng>

Chuyện này nổ ra làm cho giới giải trí một phen sóng gió, trong một thời gian ngắn video clip đã bị cư dân điện tử chia sẻ, cùng lúc đó, các diễn đàn lớn cũng đều bàn luận về việc này, đào bới khắp nơi, trên các diễn đàn đâu đâu là những vụ bê bối của Kha Đăng, hình tượng của Kha Đăng trong mắt người khác xuống dốc không phanh, cái gì mà kim cương Vương lão ngũ, cái gì mà người đàn ông độc thân hoàng kim, đúng là châm chọc.

Bây giờ, hình tượng của Kha Đăng trong mắt mọi người chính là một tên sắc ma.

Đến 10 giờ thì Cảnh Tâm dậy, cô còn chưa biết chuyện này, cũng không có người nói cho cô.

Sáng hôm nay Tần Sâm không đến công ty, lười biếng ngả tư vào đầu giường, thấy cô tỉnh lại, dơ tay xoa nhẹ đầu cô, “Tỉnh?”

Cảnh Tâm dụi mắt, hai tay dơ lên ôm chặt lấy anh.

Khoé miệng anh cong lên, vỗ vỗ đầu cô, “Đưa mắt rỗi qua đây ăn sáng.”

Cảnh Tâm ảm ảm, chậm chạp bò đưa mắt.

Lúc ăn sáng, theo thói quen lấy điện thoại ra lên weibo, phát hiện fan của cô tăng rất nhiều, hơn một vạn thông báo bình luận và tag, lặng đi một chút, chẳng lẽ vẫn là vụ dấu hôn hả?

Vừa mở ra đã thấy, phát hiện đây căn bản không phải vụ dấu hôn, mà là đoạn video tối qua.

công găng đầu nhìn người đàn ông ng ồi đối diện, nhớ tới cái máy ảnh nhấc lên tối hôm qua.

Sáng nay T ần Sâm dậy sớm, đã ăn sáng xong, ng ồi ở đây thu ần túy là cùng cô.

Trước mặt anh là một cái ipad, hình như đang xem tin tức.

Cảnh Tâm không xem bình luận và tag, trực tiếp mở tin trên hot search, lướt xem và lướt share video kia vẫn đang tăng mạnh, cô mím môi mở ra.

Đúng vậy nhân vật chính của video là cô, bộ dáng tối qua của T ần Sâm khi đánh Kha Đăng cô đã khắc sâu trong trí nhớ, đây là lần đầu tiên có một người đàn ông vì cô mà đánh nhau, cả đời cũng không quên được.

Nghe thấy âm thanh, T ần Sâm ngừng đầu nhìn cô, khoé miệng cong lên, lười biếng tựa lưng vào ghế.

Cảnh Tâm chăm chú nhìn màn hình di động, đoạn video kia đã phát được nửa tiếng, cô xem từ đầu đến cuối, loại tâm tình tối qua đã quay trở lại.

cô đã quên ăn điểm tâm, chờ cô xem xong video thì bánh sandwich trước mặt đã nguội.

T ần Sâm đứng lên, đi đến trước mặt kéo cô, “đi thay quần áo, chúng ta ra ngoài ăn, thuận tiện đưa em đến đoàn làm phim luôn.”

Chắc chắn bên ngoài bây giờ đầu là đám phóng viên.

Cảnh Tâm đưa tay ôm lấy anh, bộ dáng cực kỳ ỷ lại.

Thời điểm người phụ nữ có tâm lý ỷ lại vào một người đàn ông, vậy chắc chắn là yêu.

T ần Sâm có thể cảm giác được, từ sau tối hôm qua, bé con này trở lên đặc biệt dính người, anh chống tay lên bàn ăn, khoé miệng cong lên cúi đầu nhìn cô, nhỏ giọng nói: “Thực sự cảm động như vậy sao? Sớm biết như vậy, anh đã sớm đánh anh ta một trận rồi.”

Cảnh Tâm ngẩng đầu trừng mắt nhìn anh một cái, nhỏ giọng nói: “Như vậy không giống nhau...”

Tuy rằng cô chán ghét Kha Đăng, nhưng ngoại trừ tặng quà ra anh ta cũng không làm chuyện gì thương tổn đến cô, nếu khi đó Tần Sâm đánh anh ta, bọn họ chính là người chịu thiệt.

Cảnh Tâm nói thẫn thờ xong, lại ôm lấy anh.

Tần Sâm vô cùng hưởng thụ sự yên lòng của cô, cười xấu xa nhìn vào cô: “Nếu cảm động như vậy, có muốn làm tiếp một lần nữa hay không?”

Cảnh Tâm: “...”

Đúng là làm cho người ta vừa yêu vừa hận.

Cô nói tay, chạy lên lầu thay quần áo.

Sau khi lên xe, Cảnh Tâm mở đoạn video kia, thuận tiện hỏi đáp sự quan tâm của fan đối với cô: Cảm ơn mọi người đã quan tâm, video clip này mọi người cũng thấy, tôi không có chuyện gì cả, bây giờ chuẩn bị đến đoàn làm phim quay phim, cảnh quay của tôi trong <Thái Bình vương triều> còn một tháng nữa có thể tiến vào giai đoạn hậu kỳ, mọi người nhớ chú ý nha! <doge>, với cả, công gái học thuật phòng thân là vô cùng cần thiết <tâm>.

Vừa đăng status được mấy phút, ngay lập tức có hơn một nghìn bình luận.

“A a a Bình hoa chị cuối cùng cũng cập nhật trạng thái lên weibo rồi! Tần tổng nhà chị quá đẹp trai! Quá man! Rất muốn ngủ cùng anh ấy thì phải làm sao bây giờ? Muốn sinh con cho anh ấy thì làm sao bây giờ? Nhưng mà cũng chỉ có thể tưởng tượng ... <cười cry>”

“<doge> với thể lực và vóc người như thế này của Tần Sâm, Bình hoa chắc chắn rất tính phúc! Trước kia đã từng nghĩ xấu hai người, tôi sai rồi,

nhìn cái video này tôi muốn thành fan luôn rồi, đồng ý với tôi, nhất định phải thường xuyên phát thức ăn cho chó có được hay không?”

“Tần Sâm anh hùng cứu mỹ nhân đúng là đẹp trai đến nghịch thiên mà, anh không muốn suy xét đến việc tiến vào với giải trí hay sao? <cười cry> quá đáng tiếc cho khuôn mặt và dáng người kia.”

“<cười cry> Bình hoa, chị vốn muốn mỗi lần lên hot search đầu làm một vài quảng cáo phải không? Tần tổng đúng là tìm được một bạng rất tốt! Sau khi <Thái Bình vương triều> tiến vào giai đoạn hậu kỳ nhất định phải cho chị ấy đóng vai chính được không? @ Tần Sâm.”

“nói thật, thuật phòng thân của Bình hoa có phải do Tần tổng dạy hay không <doge>.”

.....

Cảnh Tâm nhìn đến bình luận này, nhin không được trả lời lại một câu: “Đúng vậy.”

“Rất nhanh, bình luận này được đẩy lên top, các fan sôi nổi tỏ vẻ thức ăn cho chó này vô cùng tốt.

Cảnh Tâm để điện thoại di động xuống, quay đầu nhìn Tần Sâm, không nhin được cười một tiếng.

Tần Sâm nhin cô một cái, cười cười: “Làm sao vậy?”

Cảnh Tâm lắc đầu: “không có việc gì.”

cô chỉ là cảm thấy vô cùng vui vẻ.

Khoé miệng anh cong lên, không nói gì.

Đến đoàn làm phim, Tần Sâm cùng Cảnh Tâm vào, nhân viên đoàn làm phim thấy hai người đầu không tự chủ được dừng công việc trong tay, nhao nhao nhìn về phía hai người.

Cảnh Tâm ngẩng đầu nhìn anh: “anh hôm nay thật sự không cần đến công ty?”

Tần Sâm rũ mắt nhìn cô, “Buổi chiều đến chủ trì một cuộc họp, buổi tối sẽ đến đón em.”

Cảnh Tâm âm thầm nghĩ, “Vậy anh mau đi đi, anh ở trong này... Mọi người hình như đều đang nhìn chúng ta, ảnh hưởng rất lớn đến hiệu suất làm việc.”

Tần Sâm cười, xoa nhẹ tóc cô, “Được.”

Cảnh Tâm chuẩn bị thay quần áo, chiều hôm nay cô có một cảnh quay, buổi tối còn phải quay một cảnh quay đêm, diễn chung với Chu Nghi Ninh, Chu Nghi Ninh còn đến trước cô, chờ cô vào phòng trang điểm, cô ấy đã tạo hình xong rồi.

Thợ trang điểm hoá trang cho Cảnh Tâm, Chu Nghi Ninh liền đứng ở phía sau, “Bây giờ khắp nơi đều là tin tức về cậu và anh họ, nhân dân cả nước đều biết Kha Đăng muốn ngủ với cậu.”

Cảnh Tâm: “... Miễn bàn đến Kha Đăng được không?”

Chu Nghi Ninh kéo ghế ngồi bên cạnh, nâng cằm cười: “Có sao đâu mà, nhân dân cả nước đều biết anh họ đánh Kha Đăng, người nào cũng biết người đàn ông mạnh mẽ đẹp trai này là của cậu, nghe có vẻ rất oanh liệt đấy, rất tốt.”

Thợ trang điểm cũng là một cô gái, nghe hai người nói đến chuyện này, cũng nhin không được kích động nói: “Đúng vậy, chị có biết rằng vừa này đoàn làm phim có một cô gái sau khi xem xong video kia, kích động đến mức đỏ hết cả mặt không.”

Còn không phải sao.

Bây giờ Tần Sâm đang đứng bên ngoài, ánh mắt của mấy cô gái đoàn làm phim đều dính trên người anh, vừa nhìn vừa xì xào bàn tán –

“A a a, cú đá xoay hôm qua của Tầ n tổng đúng là quá đẹp trai! Tôi tuaditua lại nhìn tận ba mấy lượt...”

“khôngchỉ có mỗi cú đá xoay đượckhông? Mỗimộtdộng tác đều đẹp trai đến mức lòng tôi run rẩy, cái video kia tôi mới chỉ xemđxem lại có năm mươi lần thôi...”

“Cảnh tiểu thư sánh đôi với Tầ n tổng đúng làmộđầu vô cùng chính xác, hai người đứng chungmộthỗ vô cùng xứng đôi, rất đẹp!”

“Vừa r ồi tôi vụng trộm chụp ảnh hai người họ đứng cạnh nhau...”

“Fu*k! Loại hình như thế này sao lại chưa gửi cho tôi!”

“Tôi cũng muốn!”

Chu Nghi Ninh nhìn Cảnh Tâm, cười hỏi: “Có cảm giác thấy rằng mình nhì ều tình địch hơn lúc trước haykhông?”

Cảnh Tâm: “...”

thậtra chưa đến mức cảm thấy là tình địch, chỉ làtrênweibo của cô có rất nhì ều người mê muội muốn ngủ với Tầ n Sâm ...

Lời như thế nàycôgạinóitrước mặt thợ trang điểm,cô nói: “khôngcó cảm giác gì nha.”

Chu Nghi Ninh kinh ngạcnói: “Nhưng có rất nhì ều phụ nữ muốn ngủ vớianhấynha.”

Cảnh Tâm: “...”

Thợ trang điểm nhìnkhôngđược hé miệng cười trộm.

Tầ n Sâm trở lại công ty, Phó Cảnh Sâmđãđến, hai ngườiđivào văn phòng, Tầ n Sâm lười biếng ng ồi dựa lưngtrênghế sofa, vắt chéo chân, nhàn nhã mở miệng: “Tôi còn nghĩ hôm nay ba cậu cũngsẽtheo đến.”

Tối hôm qua xảy ra chuyện như vậy, đúng là anh sợ sót, dựa theo tính cách trước kia của Phó Khải Minh, không tới công ty làm khoán mấy câu, cũng sẽ gọi điện thoại đến mắng một trận, hôm nay không ngờ lại im lặng, anh đúng là có chút không quen.

Phó Cảnh Sâm cười cười: “không có, hôm nay tin tức vừa ra, ba tôi thế mà không hề nói gì, xem ra đã dùng một ánh mắt khác để nhìn cậu rồi.”

Tần Sâm nhú mào, rút một điếu thuốc ngậm bên miệng, ném hộp thuốc lá cho Phó Cảnh Sâm, châm lửa, ném bật nửa qua, lười biếng thở ra vài ngụm khói, “thật không?”

Phó Cảnh Sâm gật đầu: “Ừ, Cảnh Tâm không có việc gì chứ?”

Khoé miệng Tần Sâm cong lên: “không có việc gì.”

Phó Cảnh Sâm cũng châm một điếu thuốc, nhìn anh một cái, “Tiếp theo cậu định làm thế nào.”

Bây giờ, bị thương nặng không chỉ có mình Kha Đăng, ngay cả Giải trí Tinh Vũ cũng gặp khó khăn, mấy nghệ sĩ lúc trước vi phạm hợp đồng đến ăn máng đoàn làm phim của Tinh Vũ cũng sẽ chịu ảnh hưởng, đại khái Kha Đăng sẽ bận tới mặt tới mũi trong một thời gian.

Lần ngoài dự tính này, người được lợi nhất là Tần Sâm cùng Hoa Thần.

Bất quá, với tính cách của Kha Đăng, tuyệt đối sẽ không nín nhịn để nuốt cục tức này.

Tần Sâm nở nụ cười, nhàn nhàn nói: “không có ý định gì cả.”

Phó Cảnh Sâm: “...”

Trợ lý gõ cửa bước vào, “Tần tổng, Phó tổng, đã đến thời gian họp rồi, người cũng đã đến đông đủ.”

Tần Sâm gật đầu, tỏ vẻ đã biết.

Sau khi trợ lý đi ra ngoài, Tần Sâm cũng đứng lên, thoáng nhìn Phó Cảnh Sâm, cười khẽm một tiếng.

“Lần này có thể chặt đứt tâm tư của anh ta đối với Cảnh Tâm là đủ rồi, chuyện khác tính sau.”

Phó Cảnh Sâm cũng cười, dập đầu thuốc đứng lên, “Đừng làm cho Cảnh Tâm bị tổn thương là được.”

Tần Sâm xoay người dập đầu thuốc, cúi đầu ừm một tiếng: “Sẽ không.”

....

Kha Đăng lúc này đang ở trong nhà, bác sĩ riêng kiểm tra thân thể một lượt cho anh ta, tối hôm qua Tần Sâm xuống tay rất độc ác, bây giờ cả người anh ta chỗ nào cũng đau.

Điện thoại di động trên bàn kêu, Kha Đăng nhìn qua, nghe máy: “Ba, chuyện gì.”

Đầu bên kia một người dùng tiếng Quảng tức giận mắng: “Ta đã nói với mày bao nhiêu lần rồi, muốn chơi thế nào cũng được, những người phụ nữ rắc rối thì không nên dây vào, mày cố tình trêu chọc Cảnh Tâm kia! Bây giờ khắp nơi đều là chuyện xấu của mày, chính mày tự nghĩ xem làm thế nào để thu thập cục diện rồi rắc này đi.”

Kha Đăng mặt không đổi sắc cười cười, cũng nói tiếng Quảng: “Chuyện này ba không cần lo lắng.”

Đầu bên kia bị tức mà cúp máy.

Kha Đăng nhìn điện thoại di động, thư ký đứng một bên, thận trọng nói: “Kha tổng, xóa hot search không được, cho người xóa, không lâu sau lại lên hot search.”

Kha Đăng nheo mắt, hừ lạnh một tiếng: “Quên đi.”

Thư ký thấp thỏm nói: “Bên phía Quang Ảnh muốn huỷ bỏ hiệp ước với chúng ta.”

Kha Đăng cười lạnh: “Phải không? nói với Phạm tổng, sau khi huỷ bỏ hiệp ước, ông ta sẽ càng thảm hơn.”

Thư ký nói: “... Vâng.”

Độ hot của tin này duy trì liên tục trong ba ngày liên tiếp, sau đó mới có một chút dấu hiệu giảm nhiệt, mấy ngày nay bên Tinh Vũ vẫn chưa hề đưa ra bất cứ câu trả lời nào, vì muốn nghỉ đông có thể phát sóng nên đoàn làm phim <Minh phi truyền kỳ> vẫn theo kế hoạch như cũ, bên này đoàn làm phim <Thái Bình vương triều> cũng không dám có một giây lơ là, gần như là vừa quay phim vừa cắt nối biên tập.

Mấy ngày nay Cảnh Tâm đầu vui mình ở đoàn làm phim, buổi chiều là cảnh diễn chung của Chu Nghi Ninh và Quý Đông Dương, công ả bên cạnh xem, cảm thấy Chu Nghi Ninh có tiến bộ rất lớn.

Tuy rằng đạo diễn Từ vẫn không hài lòng lắm, nhưng ít nhất cũng không mắng kinh khủng như lúc đầu, thời điểm ban đầu mắng chửi ác quá, toàn bộ đoàn làm phim đều lặng ngắt như tờ, cuối cùng thật sự không còn biện pháp nào khác, đạo diễn Từ bảo cô ấy cứ diễn theo phong cách của chính mình, Chu Nghi Ninh thực sự thả lỏng và thể hiện theo phong cách của riêng mình.

Đạo diễn Từ hô qua, Chu Nghi Ninh từ trên đài Quý Đông Dương tụt xuống, cũng không nhìn anh cái nào, đi về phía Cảnh Tâm.

Cảnh Tâm khencô ấy một câu: “Diễn không tệ, xem ra khoá học đào tạo rất hữu hiệu nha.”

Chu Nghi Ninh bĩu môi: “Đây là cảnh mình cùng Quý Đông Dương diễn chung mà.”

Làm sao khoá học đào tạo có tác dụng được, mặc dù cô không nguyện ý thừa nhận, nhưng cùng Quý Đông Dương khớp kịch bản có tác dụng hơn

nhì ầu so với việccôtham gia vào khoá đào tạo kia.

Cảnh Tâm cườicôấy: “Sao lại ngay cảanhĐông cũngkhônggọi vậy? Mình nhớrõtrước cậu cũng gọianhấylàanhĐông mà.”

Chu Nghi Ninh ghét bỏ: “Đó là do mình trẻ người non dạ.”

Cảnh Tâm có chút bất đắc dĩ nhìncôấy: “Cậu thừa nhận kỹ thuật diễn xuất củaaanhĐông tốt,khôngphải mặt than khó khăn đến vậy sao?”

Chu Nghi Ninh uốngmộtnghum nước,khôngnói gì.

mộtlát sau, quay đầunhìn Cảnh Tâm: “Đúng r ồi, sau khi cậu quay xong bộ phim này, có kế hoạch gì chưa?”

Tháng sau phần diễn của Cảnh Tâm tiến vào giai đoạn hậu kỳ, Chu Nghi Ninh muộn hơnmộthút, phải đến tháng 12 mới tiến vào giai đoạn hậu kỳ, sau bộ phim này làm cái gì Chu Nghi Ninh cũng chưa biết,khôngcó đoàn làm phim nào tìmcô, ngay cảmộtquảng cáo cũngkhôngcó luôn, Cảnh Tâm chắc chắnkhônggiống nhưcôđâu.

Cảnh Tâm nhấpmôimộtcái, “Sau khi <Giải thoát> chiếu có mấy kịch bản đưa tới cửa, bất quá Thẩm Gia thấy kịch bảnkhôngtốt lắm, đầudầyđi, bây giờ cònđangtìm kiếm kịch bản, dù sao mình cũngkhôngvội, sau đây mình còn có mấy quảng cáo, đợi bộ phim này tiến vào giai đoạn hậu kỳ mìnhsẽtính tiếp.”

thậtra ý của Thẩm Gia rấtrờràng, chị muốn chờ tin tức bên kia của Hoa Thầnnh, Cảnh Tâm đóng nhiềuvai bình hoa như vậy, <Giải thoát> và <Thái Bình vương tri ầu> là chiến dịch xoay người củacô, kịch bản nhất định phải lựa chọnhậtcẩn thận, hơn nữa gầndây với độ phủ sóng và độ hot của Cảnh Tâm, hoàn toàn có khả năng đảm nhận vai nữ chính.

Chu Nghi Ninh cười: “Quay xong bộ phim này, chắc mìnhsẽkhôngđóng phim nữa.”

Cảnh Tâm kinh ngạc: “Vị sao?khôngphải cậunóirất thích sao?”

Chu Nghi Ninh nghiên đầu, “đi xem đã, có lẽ sẽ có chuyện càng thích hơn thế nào?”

Cảnh Tâm nhìn cô ấy, không nói gì, bên ngoài Chu Nghi Ninh nhìn rất hoạt bát sáng sủa, nói thật, cô không thể nào hiểu nổi cô ấy, ví dụ như lúc nào cô ấy cũng đeo một balo tiêng mặt trên lưng, nhất định là có nguyên nhân, chỉ là cô ấy không muốn nói, mỗi người đều có những bí mật của mình, muốn nói tự nhiên sẽ nói.

thật ra Chu Nghi Ninh rất giỏi việc che dấu tâm tình của mình, nếu có thể trong tương lai, cô ấy sẽ trở thành một diễn viên giỏi.

Chu Nghi Ninh quay đầu nhìn cô cười, nháy mắt: “Cũng chưa chắc, nếu cho mình đóng nhân vật nữ chính nào đấy, mình sẽ diễn.”

Cảnh Tâm trừng mắt nhìn cô ấy một cái, “Cậu nói như vậy mình sẽ cảm thấy rất thất bại, lặn lội trong giới này nhiều năm như vậy mà chưa một lần được đóng nữ chính.”

Chu Nghi Ninh nhìn về chỗ cách đó không xa, Cảnh Tâm theo tầm mắt của cô ấy nhìn sang.

không biết Tần Sâm đã đến từ lúc nào, thân hình cao lớn đứng sau máy giám sát, nhìn cô.

Chu Nghi Ninh cười vô cùng kiêu mị, nói nhỏ bên tai cô: “Buổi tối cậu nhớ cố gắng nhé một chút, để anh họ cho cậu một vai nữ chính nhé.”

Cảnh Tâm nhìn cô ấy một cái: “Mình cảm thấy mình đã rất nỗ lực, hôm nào cũng lê cái thân nửa tàn phế đến đây quay phim, làm nhiều cũng không dễ gì.”

Chu Nghi Ninh: “...”

Nửa ngày sau, than một câu: “Đây là đốt lửa quá nhiều!”

Hai người thân mật dựa chung một chỗ tán gẫu, biên kịch tới kéo Chu Nghi Ninh đi rồi.

Cảnh Tâm ngẩng đầu nhìn về phía Tần Sâm, Tần Sâm cũng đang nhìn cô, cô đứng lên, chỉ chỉ vào bộ trang phục cổ trang trên người, biểu thị mình sẽ đi thay quần áo.

Thấy khoe miệng anh cong lên, cũng cười theo, xoay người đi thay quần áo.

Ban đêm.

Tần Sâm đang tắm.

Cảnh Tâm tính tính ngày, thời gian cô và Tần Sâm ở bên nhau không tính là ngắn, bộ phim này cũng sắp quay xong, nhưng nhân vật nữ chính của cô vẫn chưa hề thấy động tĩnh gì, Tần Sâm cũng chưa hề đề cập qua, cô phải nghĩ một chút biện pháp mới được, cứ kéo dài như vậy, thì đến lúc hết tuổi hoàng kim của một diễn viên cũng chưa có.

Tần Sâm tắm rửa xong đi ra, mặc một cái quần ở nhà, ở trên ghế trăn, xoay người lấy điện thoại trên bàn trà xem tin tức, Cảnh Tâm nhìn tấm lưng rần rụi của anh, cơ lưng rắn chắc có lực, một tay anh lau tóc, một tay lướt tin tức.

Mấy phút sau, để di động xuống bàn trà, xoay người nhìn Cảnh Tâm đang ngồi xếp bằng trên giường, trên giường sẫm màu rải đầy các loại thẻ, giấy tờ bất động sản...

anh liếm mép một cái, hai tay khoanh trước ngực dựa lưng vào ghế sofa, một chân duỗi ra, một chân gập lại, một tư thế cực kỳ lười biếng.

anh hỏi: “Em đang làm gì thế?”

Cảnh Tâm ngẩng đầu nhìn anh một cái, thành thật trả lời: “Em đang tính xem em có bao nhiêu tiền.”

Tần Sâm nhún mày, muốn biết rốt cuộc cô muốn làm gì.

“Em đã nghĩ, nếu thật sự không được, em liền tự bỏ tiền quay một bộ phim.”

Tần Sâm có chút đau đầu, anh thiếu chút nữa đã quên, cô bé con này mặc dù vạn năm đóng vai bình hoa, tiền quay phim kiếm được rất ít, nhưng cô có tiền, tiền hoa hồng hàng năm mà Phó thị chia cho cô tuyệt đối không ít, cửa hàng và bất động sản mang tên cô cũng không thiếu.

Ánh mắt của cô cho anh biết, cô đang rất nghiêm túc.

Cảnh Tâm đứng là đang nghiêm túc, lúc trước cô cũng nghĩ tới tự mình mở một studio, cho dù ngày nào đó không thể quay phim, cô cũng muốn sự nghiệp của mình có liên quan đến điện ảnh và truyền hình.

Tần Sâm ném khăn mặt xuống, nhìn cô, khoé miệng cong lên: “Cần gì phiền toái như vậy.”

Cảnh Tâm cười đơn thuần vô hại: “Em cảm thấy không phiền mà, chuyện này chắc sẽ rất thú vị.”

Tần Sâm mặt không đổi sắc, trong lòng đang tính làm cách nào để tiêu diệt ý nghĩ này của cô.

Cảnh Tâm đem từng cái thêm một để lại vào trong ví, nghĩ thầm, liều thuốc này đã đủ mạnh rồi chứ?

Tần Sâm đi đến bên giường, lười biếng dựa vào đầu giường, cười vô cùng cà lơ phất phơ: “không phải đã nói, không có nữ chính cũng đi theo anh sao?”

Cảnh Tâm không nghĩ tới suy nghĩ của mình bị anh nói ra, có chút tức giận trừng anh một cái.

anh vẫn cười như vậy.

còn hắn không được nhào tới cắn môi anh, Tần Sâm giữ chặt eo của cô, nụ hôn càng sâu hơn.

Hai người cứ lẫn lộn cùng một chỗ như vậy, Tần Sâm đem cô đặt dưới thân.

Cảnh Tâm vốn chỉ muốn hôn nhẹ anh, ai biết anh hưng phấn nhanh như vậy, trên người giống như có lửa, lập tức thiêu đốt hai người, cô nằm ngửa, cả người cô mẩn nhũn, đôi mắt ngập nước, nhìn người đàn ông phất trên.

cô mẩn nhũn, nhỏ giọng nói: “Nếu một ngày em không đóng phim, có lẽ sẽ rất buồn.”

Khoé miệng Tần Sâm cong lên, mẩn nhũn một cái lên mẩn nhũn, nhỏ giọng nói: “Ừ, anh biết.”

Cho nên, anh sẽ thành toàn cho giấc mộng của cô.

Tần Sâm đốt lửa trên người cô, tay dò xét giữa hai chân cô, Cảnh Tâm kẹp chặt hai chân, đỏ mặt nói: “Hôm nay không được...”

Kinh nguyệt của cô đến chậm mấy ngày, làm hại cô cho rằng mình mang thai, nhưng nghĩ lại, hình như anh đã dùng đồ bảo hộ, chắc là sẽ không có ngoài ý muốn phải không? Vừa rồi lúc tắm phát hiện đã đến, nên hàng thờ ra.

Tần Sâm nhìn chăm chú cô một hồi, Cảnh Tâm theo bản năng nhìn xuống, quả nhiên thấy nơi nào đó của anh chổng lên thành một cái lều.

cô chậm chạp dịch chuyển khỏi người anh.

không liên quan đến cô, cô không muốn dập lửa này...

....

Buổi chiều hôm sau, Cảnh Tâm quay xong trực tiếp quay về Phố gia, lúc trước chỉ cần cô và Tần Sâm vừa lên hot search Cảnh Lam Chi sẽ gọi điện thoại báo cô chú ý hình tượng.

Chuyện của Kha Đăng kia đã qua mấy ngày, rất lạ là ba mẹ cô không hề nói gì.

Cảnh Lam Chi thấy cô trở về thì vô cùng vui vẻ, lôi kéo công tử xuống ghế sofa, Cảnh Tâm cười cười: “Mẹ, con gọi anh cùng về ăn cơm nhé.”

Phó Cảnh Sâm rất ít khi về, chỉ có Cảnh Tâm khi về nhà gọi điện cho anh, hoặc trong nhà có chuyện gì, anh mới trở về.

Cảnh Lam Chi gật đầu: “Vậy con gọi đi.”

Cảnh Tâm gọi điện thoại cho Phó Cảnh Sâm, sau khi cúp, cô nhìn Cảnh Lam Chi, “anh nói sẽ về ăn cơm.”

Cảnh Lam Chi cười cười: “Được.”

Tối nay Cảnh Lam Chi tự mình xuống bếp, Cảnh Tâm ngồi trên ghế sofa lướt weibo.

Lúc này, cửa mở ra, Phó Cảnh Sâm đi tới, Cảnh Tâm ngẩng đầu cười với anh: “anh, anh đã về.”

Phó Cảnh Sâm nhìn cô một cái: “Ừ.”

Cảnh Tâm chào anh xong, lại tiếp tục cúi đầu nhìn hot search trên weibo, hot search đang bị nữ minh tinh nổi tiếng Tiêu Nghệ chiếm, bạn trai Giang Hoài ở bên ngoài ngoại tình bị đám phóng viên chụp, đầu đầu cũng là tin tức này, cũng cùng có mặt trên bảng hot search đó chính là Trình Phi, chỉ vì Trình Phi lập lòe nước đôi nên mới có chuyện này, đem Phó Cảnh Sâm cùng kéo lên hot search.

“anh, anh lại lên hot search, cùng chị Trình Phi.”

một người ngoài giới thường xuyên lên hot search như vậy, cũng quá nhàn nhã.

Cảnh Tâm cúi đầu nhìn màn hình ipad, lướt lướt trên bức ảnh, tay đột nhiên dừng một chút, dường như không xác định lắm dùng hai ngón tay trượt phóng to bức ảnh ra, cho đến khi trên màn hình chỉ còn sườn mặt sạch sẽ trắng nõn thì dừng lại, rất quen thuộc.

Cảnh Tâm kinh ngạc chăm chú nhìn người trong màn hình.

Phó Cảnh Sâm cởi áo khoác ra, đi đến bên cạnh cô, cúi đầu nhìn một cái, đúng lúc nhìn thấy tấm hình kia.

Cảnh Tâm ngẩng đầu nhìn anh, gọi một tiếng: “anh trai...”

Tuy rằng đã nhiều năm không thấy, nhưng cô vẫn nhận ra, trong ảnh chụp, người đứng phía sau Tiêu Nghê là Lục Tinh.

Lục Tinh đã trở lại.

Phó Cảnh Sâm chăm chú nhìn tấm hình kia, mấy giây sau mới thông thả đi, vô đầu Cảnh Tâm một cái xoay người lên lầu.

Cảnh Tâm xoa đầu một cái, tức giận hướng về phía anh hét: “anh trai!”

Bước chân của Phó Cảnh Sâm hơi ngừng, không quay đầu lại, thản nhiên nói: “anh đã biết.”

“...” Nhưng mà cô không biết! Vì sao Lục Tinh đã trở lại mà không liên lạc với bọn họ?

Cảnh Tâm trề môi một cái, an tĩnh ngồi lại trên ghế sofa.

một lát sau, Phó Cảnh Sâm xuống lầu, Cảnh Tâm vội vàng đi đến trước mặt anh: “anh, anh muốn ra ngoài sao?”

“Ừ.” Phó Cảnh Sâm nhìn cô một cái, đi lướt qua cô.

“Chờ một chút, em cũng đi!” Cảnh Tâm nghĩ anh sẽ đi tìm Lục Tinh, vội vàng kéo tay áo anh.

“Hai đứa muốn đi đâu? Ăn cơm.” Cảnh Lam Chi bưng một đĩa thức ăn từ bếp đi lên, nghi ngờ nhìn hai người.

“không có chuyện gì, mọi người ăn đi, con còn có việc, lần khác sẽ về” Phó Cảnh Sâm nhìn Cảnh Tâm một cái, ý bảo cô buông tay.

Cảnh Tâm không tình nguyện buông tay áo anh ra.

trên bàn ăn, Cảnh Lam Chi cùng Phó Khải Minh cũng không nhắc tới chuyện của cô trong giới giải trí, Cảnh Tâm có chút không quen, sau khi ăn cơm xong, Cảnh Tâm nghĩ đến chuyện của Lục Tinh, lên lầu gọi điện thoại cho Tần Sâm.

Tần gia, vừa mở bàn tiệc, Chu Thân cùng Tần Ninh đã chiếm mỗi người một chỗ, Chu Thân còn chiếm luôn chỗ bên cạnh, nhìn Tần Sâm hét: “anh Sâm, giữ chỗ cho anh này.”

Khoé miệng Tần Sâm cong lên, đi đến ngó xuống, tiện tay để điện thoại trên bàn.

Mẹ Tần ngó bên cạnh, liếc mắt nhìn anh, “Tại sao lâu như vậy mà chưa mang Cảnh Tâm về, con không phải bảo muốn mang con bé về đánh tiệc tiệc với mẹ sao.”

Chu Thân cười cười: “Chu Nghi Ninh nói, Bình hoa yêu tinh kia không biết chơi tiệc tiệc.”

Tần Sâm thản nhiên nhìn cậu ta một cái, Chu Thân lúc này mới có phản ứng, vội vàng nói: “Cháu đang nói Cảnh Tâm đó.”

Mẹ Tần không thèm để ý chút nào: “không sao, đến đây mẹ dạy con bé là được, trước kia Phương Nguyệt cũng không chơi, bây giờ lợi hại chưa.”

Tần Sâm ramộtquân, thản nhiên mở miệng: “cô ấy có con dạy là đủ rồi.”

Mẹ Tần nhân cơ hội này hỏi: “Vậy bao giờ thì mang về?”

Tần Sâm nghĩ một chút: “Thứ bảy đi, hôm đó cô ấy không cần quay phim.”

Chu Thân cùng Tần Ninh nhân lúc không ai để ý nhìn nhau một cái, thứ Bảy kiểu gì cũng phải dành thời gian đến xem náo nhiệt.

Tần Sâm vừa đánh được một quân, điện thoại di động để bên cạnh vang lên, anh nhìn một cái, kéo Nhạc Minh bên cạnh qua: “Cậu chơi đi.”

Nhạc Minh cười hì hì ngẩng vào, “không thành vấn đề, cam đoan sẽ không thua.”

Chu Thân nhìn cậu ta đầy khinh bỉ, “Loại người vận cực xui như cậu, không thua mới lạ đấy.”

Trong phòng khách tiếng cười đùa ồn ào không ngừng, Tần Sâm cầm điện thoại di động đi ra ngoài sân, Bố Duệ chạy tới cọt cọt vào cửa, anh cúi người sờ đầu nó, thấp giọng nói vào điện thoại: “Làm sao vậy?”

Cảnh Tâm hỏi: “anh có phải rất thân Thời Vực đúng không?”

Thời Vực là tổng giám đốc của Truyền thông Thời Gian, Tiêu Nghệ là nữ nghệ sĩ ký hợp đồng với Truyền thông Thời Gian.

Khoé miệng Tần Sâm cong lên, “Ừ, sao vậy?”

Cảnh Tâm cắn môi, nửa ngày mới nhỏ giọng nói: “Trước kia em có một người chị, không phải chị ruột, nhưng rất thân, đã nhiều năm không trở về.. Vừa nãy em thấy một bức ảnh trên weibo, chị ấy đứng một chỗ với Tiêu Nghệ.”

Với cá tính của anh ta cô, xem ra đã biết Lục Tinh trở lại, thế mà không nói cho cô.

Tần Sâm nghe hiểu: “Em muốn anh giúp em tìm người sao?”

BÌNH HOA GIỚI GIẢI TRÍ

Mạch Ngôn Xuyên
dtv-ebook.com

Chương 62

Editor: Lê Thị Ngọc Huyền <Cung Quảng Hằng>

Cảnh Tâm nghĩ: “Vâng, anh giúp em gọi một cuộc điện thoại là được, chị ấy tên là Lục Tinh.”

Lông trên người Bố Duệ đã dài gần bằng ban đầu, Tần Sâm vuốt ve lưng nó, cái tên Lục Tinh này anh đã nghe Thời Vực đề cập qua vài lần, khoe miệng cong lên: “Được, còn gì nữa không em?”

Giọng điệu của anh là tuyệt vời, Cảnh Tâm vui vẻ, “không có, tối nay em ở nhà.”

Tần Sâm cười cười: “Ừ, anh đã biết.”

Tai của Bố Duệ thính, nghe thấy giọng nói của cô, sủa một tiếng.

Cảnh Tâm hỏi một câu: “Bố Duệ ở bên cạnh anh phải không?”

Tần Sâm ừm một tiếng: “anh đang ở bên nhà ba mẹ.”

“Ở đó chơi mệt chưa sao?”

“Ừ.”

Cảnh Tâm cười cười, “Vậy anh tiếp tục chơi đi, em đi xem kịch bản.”

Vốn Tần Sâm muốn bảo với cô là thứ Bảy tuần sau sẽ mang cô đến đây chơi, nhưng nghĩ một chút, thôi quên đi, tránh làm cô kích động.

Cúp điện thoại, Tần Sâm đứng ngoài cửa hút một điếu thuốc, hút thuốc xong mới xoa người đi vào phòng khách.

Vận may của Nhạc Minh luôn kém, chờ anh quay lại đã thua liề ần mấy ván.

Tần Sâm xách cổ cậu ta sang một bên, Chu Thân vui sướng khi người gặp họa, “đã bảo cậu vận xui không chơi được rồi mà.”

Vận may của Nhạc Minh này khi chơi mạt chược đúng là không hề có, mười ván thì có đến chín ván thua, khoe miệng Tần Sâm cong lên, liếc cậu tam một cái: “Thứ bảy này cậu cũng tới đi.”

Nhạc Minh trong nháy mắt đã thấy không ổn, anh Sâm đây là đang nhìn trúng vận xui của cậu phải không? Bất quá cậu ta cũng muốn đến đây xem náo nhiệt, lông mày nhướn lên: “Được.”

Tần Ninh cùng Chu Thân cười ha hả, lần này có trò hay rồi.

Buổi tối ngày hôm sau, Tần Sâm đem số điện thoại của Lục Tinh cho Cảnh Tâm, Cảnh Tâm nhìn dãy số kiam một lúc lâu, chưa nghĩ ra phải gọi qua như thế nào, Tần Sâm thấy khuôn mặt nhõn nhếch của cô nhú lại, đem người kéo vào trong lòng, cầm tay vào đỉnh đầu cô hen hàng cọ cọ, nhỏ giọng hỏi: “Sao vậy, nói cho anh nghe một chút đi.”

Cảnh Tâm nhào vào lòng anh dụi dụi, nghiêng đầu nhìn anh, “đã rất nhiều năm không gặp, có chút không biết phải mở miệng thế nào.”

Hơn 6 năm rồi.

Năm thứ 2 sau khi Lục Tinh ra nước ngoài, cô tiến vào giới giải trí, nhận quảng cáo đầu tiên, sau khi đến Mỹ quay xong có đến gặp chị ấy một lần, sau đó cũng chưa từng gặp lại, bởi vì Lục Tinh đơn phương cắt đứt tất cả mọi liên hệ.

Trước kia cô còn nhỏ, rất nhiều chuyện không nghĩ ra, cũng nghĩ không thông.

Bây giờ nghĩ lại, đại khái là có liên quan đến anh trai và ba mẹ cô, cô còn phải hiện rất nhiều chi tiết nhỏ, khi đó Lục Tinh thích anh trai cô phải không?

Vậy còn anh trai?

Cảnh Tâm ôm lấy hông anh, tựa đầu trên vai anh, đem quan hệ Lục Tinh cùng nhà con nói một lượt, cuối cùng nhỏ giọng nói: “Đột nhiên em thấy mình trước đây rất thờ ơ, rõ ràng em cùng chị ấy rất thân thiết, nhưng cái gì cũng không biết, nếu lúc đó phát hiện một chút thôi, chị ấy sẽ không phải ở nước ngoài ngây ngốc nhiều năm như vậy.”

Tay Tần Sâm đặt ở bả vai cô nâng lên, xoa nhẹ đầu cô, khoé miệng cong lên: “Bây giờ không phải đã về rồi sao? Em yên tâm đi, anh của em sẽ xử lý tốt, không cần em quan tâm.”

Cảnh Tâm mím môi, “anh em là một người thâm trầm, chẳng nói năng gì, ai biết anh ấy đang nghĩ cái gì.”

Tần Sâm bật cười, Cảnh Tâm ngừng đầu trừng anh một cái, hừ một tiếng: “Cười gì mà cười, anh cũng giống thế.”

nói một câu anh thích em mà khó khăn thế sao?

Cảm giác là cảm giác, phụ nữ luôn vui vẻ khi đàn ông nói câu kia.

Cảnh Tâm oán giận đến nghiến, từ trong lòng anh chui ra, nghiêm mặt nhìn anh, “Có phải tất cả đàn ông đều như vậy không?”

Tần Sâm liếm mép một cái, nắm lấy bả vai của cô kéo vào trong lòng, sau đó cúi đầu tiến đến gần tai cô, cười xấu xa nói một câu.

Cảnh Tâm đỏ mặt đánh anh một cái, nhảy khỏi sofa, cầm kịch bản chạy, hai ba bước liền đi lên giường.

Khoé miệng anh cong lên, theo sau cô lên giường.

...

Thứ Bảy Cảnh Tâm không phải quay phim, cô chuẩn bị cảm xúc cả buổi trưa, sau đó mới gọi điện thoại cho Lục Tinh, cô cố gắng làm cho giọng nói của mình tự nhiên nhất, “Tình Tình, chị về nước lúc nào mà

saokhôngliên lạc với bọn em? Em nhìn thấy ảnhtrênweibo chị đứng chungmộtchỗ với Tiêu Nghệ mới biết chị vềnước.”

Lục Tinh có chút ngốc: “Tâm Tâm? Sao em biết số của chị?”

Cảnh Tâmnoíáo: “anhtrai đưa cho em.”

Đầu bên kia Lục Tinh trầnmặc vài giây, Cảnh Tâm càng xác định hơn, chắc chắn Lục Tinh vàanhtraicôđãxảy ra chuyện gì đó.

côcắn môi, lại hưng phấnnói: “Buổi tối chúng ta cùng nhaudiễn cômđi, emđãđặt bàn r ấ.”

Lục Tinh đ ờng ý.

Cúp điện thoại, Cảnh Tâm lại gọi điện cho Phó Cảnh Sâm.

Tần Sâm chuẩn bị thức ăn của chó cho Bố Duệ, ở ngoài sân chơi cùng nómột lúc, Cảnh Tâm c ần điện thoại di động chạy đến, vui vẻ vượt ve Bố Duệ, ngón tay chỉ ra sân quay quay mấy vòng, “Bố Duệ, biểu diễn nhảy vòng cho tao xemđi.”

Bố Duệ là chó cảnh sátđãqua huấn luyện đặc biệt, sau khi Tần Sâm nhận nuôi Bố Duệ, ở sân có dựng vài loại mô hình huấn luyện loạinhỏ, có thang cao, vòng sắt, vân vân.

Tần Sâm thựcsựrất thích chó, dựng mấy cái đó lên thu ần tuý chỉ để Bố Duệ chơi, lúc trướcanhđãbảo Bố Duệ biểu diễn chocôxem.

Cảnh Tâm nhìn Tần Sâm, khoé miệganhcong lên, gọimộttiếng: “Bố Duệ.”

Bố Duệđitheoanhđến sau vòng sắt.

Tần Sâm c ầnrêntay, “Nhảy.”

Bố Duệ lập tức bước ra, chân hướng vềphía trước, mạnh mẽ nhảy, thành công nhảy qua vòng sắt.

Cảnh Tâm vui vẻ vỗ tay, chạy tới sờ đầu Bồ Duệ, “Bồ Duệ tuyệt quá.”

Bồ Duệ hí mắt lè lưỡi, rất hưởng thụ cái vuốt ve và sự khích lệ của cô.

Hai người ở trong sân chơi với Bồ Duệ một lúc, Cảnh Tâm leo lên thang của Bồ Duệ, Tần Sâm đưa tay cho cô nắm, cười khẽ một tiếng, “Chuyện gì mà vui như vậy?”

Cảnh Tâm đứng ở chỗ cao, xoay người ôm cổ anh muốn nhảy từ trên thang nhảy xuống, Tần Sâm ôm cô trực tiếp ôm cô xuống dưới, Cảnh Tâm hôn anh một tiếng, ôm chặt lấy cổ anh, hai chân quơ quơ, theo bản năng quấn vào eo anh.

Tần Sâm đỡ mình cô, vững vàng ôm lấy.

Tư thế ôm này làm Cảnh Tâm cao hơn anh nửa cái đầu, cúi đầu oán trách anh, “anh không được dọa em.”

Tần Sâm ngẩng đầu, nhìn cô cười.

Ánh nắng buổi chiều rất nhẹ, ánh nắng ấm áp chiếu vào thân thể cường tráng và khuôn mặt anh, trái tim cô động một chút, cúi đầu hôn môi anh, một giây sau, anh liền dùng sức ngậm môi cô, đầu lưỡi trượt vào, bá đạo quấn quýt.

Cảnh Tâm vẫn ở trên người anh, bị anh hôn thoải thích, nửa ngày mới cúi đầu ở cổ anh, nhỏ giọng nói: “Thả em xuống đi...”

Tần Sâm cười nhẹ một tiếng, thả cô xuống.

Hai chân Cảnh Tâm chạm đất, vẫn ôm cổ anh, ngẩng đầu nhìn anh: “Tối nay em cùng Lục Tinh ăn cơm.”

Tần Sâm nhíu mày: “Tối hôm nay?”

Cảnh Tâm không phát hiện, cao hứng gật đầu, “Vâng, vừa nãy em mới gọi điện thoại hẹn chị ấy xong.”

Trách không được cô lại cao hứng như vậy, Tần Sâm nhìn cô: “Cơm nước xong thì sao?”

Cảnh Tâm cười: “Cơm nước xong thì về nhà, em cũng gọi anh em đến, bọn họ chắc sẽ không đơn độc gặp nhau đâu, em đang tạo cơ hội cho hai người đó.”

Tần Sâm cười nhạt, xoa nhẹ tóc cô, “Cơm nước xong anh đến đón em.”

Cảnh Tâm không có ý kiến, gật đầu nói: “Vâng.”

Chập tối, Cảnh Tâm thu thập cho mình xong, còn chưa kịp ra cửa, Thẩm Gia đã gọi điện thoại cho cô, “Em cùng Tần Sâm lại lên hot search.”

Cảnh Tâm: “...”

Cả ngày hôm nay hai người đều ở nhà phải không? Chuyện này cũng có thể lên hot search sao?

Thẩm Gia cười cười: “Tự em nhìn đi, bất quá, em và Tần Sâm có nhiều tư thế hôn thế nào?”

“...”

Cảnh Tâm vội vàng mở weibo ra, quả nhiên thấy tên mình lại có trên bảng hot search, mở ra liền thấy, thật sự không biết phải nói gì, đám chó săn này đâu đâu cũng có.

một màn kia của cô cùng Tần Sâm ở trong sân bị chụp.

“<cười cry> thừa thế giới riêng của hai người là như vậy! Tư thế hôn môi này làm tôi rất thoải mái! Mỗi lần Tần Sâm tiếp nhận nụ hôn đầu thế nào?”

“<tạm biệt> tôi vừa tìm bạn trai thử một chút, mẹ nó, anh ta nói! Tôi thiếu chút nữa là mất xương sườn... Cho nên các cô nương à đừng đại gí mà dithử nha, đầu tiên bạn phải gầy, tiếp theo người đàn ông của cô phải

manh mẽ, có sức khỏe, ví dụ như T`ân Sâm, cuối cùng các bạn xemthậtkỹ!
Nếukhôngđừng bắt chước bừa!”

“Giá trị nhan sắc của hai người này đúng là quá bùng nổ! Càng nhìn càng thấy đẹp đôi, kỹ thuật trêu ghẹo này của T`ân Sâm đúngthậtlà, nhìn ra Cảnh Tâmđãbị ăn sạch r`ồi.”

“<cười cry> xong r`ồi, hoàn toàn bị T`ân Sâm hấp dẫn, c`ần cứu...”

“<doge>đâykhôngphải là diễn cho người ta chụp sao? Đám cho sẵn có thể chụp đẹp vậy sao?”

...

Cảnh Tâm bất đắc dĩ đưa di động đến trước mặt T`ân Sâm, nụ hôn ở trong sân nhà mình bị chụp được, đám chó sẵn sao có thể vào đây.

T`ân Sâm nhinmộtcái, nhíu mày.

Cảnh Tâm nhìn qu`ần áo trên người mìnhmộtlượt, ngĩmộrchút, vẫn nên đốimộtbộ qu`ần áo thoải mái đơn giảnthìhơn, miễn cho lát nữađira ngoài lại bị nhận ra.

Cảnh Tâm thaymộchiếc áo có mũ, khoácmộchiếc áo khoác đơn giản màu đen ở ngoài, qu`ần bò, còn c`ần thêm cả khẩu trang, lúc ra cửa kéo mũ sụp xuống, đeo khẩu trang vào.

Đến nhà hàngđãhẹn trước, Cảnh Tâm vào bàn ng`ồi trước, chờmộtlát Phó Cảnh Sâm cũng đến.

Cảnh Tâm nhinanhcười: “Saoanhbảosẽđến muộnmộrchút cơ mà.”

Phó Cảnh Sâm thần nhiên ừmộttiếng, ng`ồi bên cạnhcô, Cảnh Tâm có chút nghi ngờ: “anhkhôngng`ồi đối diện sao?”

Lúc Lục Tinh đến nơithìđãhơn 7 giờ, thấy Phó Cảnh Sâmthìngây ramộtlúc, Cảnh Tâm cao hứng đứng lên ômcôấy, “Tinh Tinh, chị rất cực cũng tới, em rất đói.”

cô không nói cái gì mà đã lâu không gặp, sợ nhiều năm không gặp, hai người sẽ sinh ra khoảng cách.

Lục Tinh bị lây sự vui vẻ cô, cũng cười: “Có lỗi quá, bị chuyện làm ăn chậm trễ.”

Cảnh Tâm lắc đầu cười: “không sao, chị đến là tốt rồi.”

sự lo lắng của cô là dư thừa, nhiều năm không gặp, hai người cũng không hề cảm thấy xa lạ, hơn nữa Lục Tinh là người đại diện cũng coi như nửa người của giới giải trí, có rất nhiều tiếng nói chung, hai người nói chuyện trên trời dưới biển, Phó Cảnh Sâm không nói gì, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn Lục Tinh phía đối diện.

Cảnh Tâm thận trọng nhìn ánh mắt hai người này, có thể khẳng định, hai người này tuyệt đối có vấn đề.

cô nói cho Lục Tinh: “Tinh Tinh, em có bạn trai rồi.”

Lục Tinh cười cười, trêu một câu: “Chị biết, nhìn thấy hai người trên hot search rồi.”

Mặt Cảnh Tâm hơi đỏ, thiếu chút nữa đã quên, gần đây cô và Tần Sâm lên hot search hơi thường xuyên.

Tần Sâm tính thời gian đến đón cô, Cảnh Tâm nghe điện thoại liền rút lui, để lại không gian cho hai người.

Sau khi Cảnh Tâm lên xe, tháo khẩu trang xuống, quay đầu cười với Tần Sâm: “Tốt lắm, chúng ta về nhà đi.”

Tần Sâm nhìn đồng hồ một cái, vừa đúng 8 giờ, bây giờ không tính là muộn, khoé miệng anh cong lên, nhìn cô: “Mang em đi chơi mát chược.”

Cảnh Tâm sửng sốt, “đi đâu chơi?”

Tần Sâm đảo vô lăng, không nhìn cô, cười nhẹ một tiếng: “đi đến nhà ba mẹ anh bên kia, Chu Nghi Ninh cùng bọn Chu Thân đều ở đó.”

Cảnh Tâm: "... !!!"

Nửa ngày sau, mới nhỏ giọng nói: "Có nhất định phải là hôm nay không? Nhưng em còn chưa biết chơi mà."

Trước đây Chu Nghi Ninh đã nói qua vài lần, bảo cô đến chơi mặt chược, cô đâu ừ, nhưng thật sự mà đi... Kiểu gì cũng cứ thấy ngại ngại.

Tần Sâm ừ một tiếng, đưa tay xoa hết tóc cô, "Đừng sợ, có anh ở đây rồi."

Cảnh Tâm cúi đầu nhìn quần áo trên người mình, có chút ảo não, "Sớm biết như vậy thì em đã không thay quần áo."

anh cười khẽ một tiếng, Cảnh Tâm quay đầu nhìn anh, nhận ra anh cũng mặc một bộ quần áo thoải mái, quần thể thao màu đen và áo khoác cùng màu.

Đến Tần gia, Cảnh Tâm có chút khân trương nhìn anh, khoé miệng Tần Sâm cong lên, đưa tay ôm lấy vai cô, "Đi thôi."

Mới vừa đi đến gần cửa, đã nghe thấy âm thanh náo nhiệt bên trong.

"Chu Thân, anh và Tần Ninh thông đồng với nhau đúng không?" Chu Nghi Ninh gào thét.

"Ha ha, không phải, chúng tôi đây là ăn ý."

"Đúng đúng, anh Sâm không phải đi đón người sao? Sao bây giờ còn chưa đến."

"Chắc sắp."

Biết có mấy người quen ở đây, Cảnh Tâm buông lỏng rất nhiều, hít sâu một hơi, ngẩng đầu cười với Tần Sâm: "không tệ lắm em đã hơi bí quyết chơi mặt chược rồi."

Tần Sâm rũ mắt nhìn cô, khoé miệng cong lên, "Mặt chược có bí quyết cũng vô dụng, anh sẽ giúp em."

Cảnh Tâm như được uống thuốc an thần, “Vâng.”

Chỗ ngồi của Chu Nghi Ninh đối diện với cửa, thấy hai người đi tới vội vẫy tay, “Chao ôi - - rốt cuộc hai người cũng đã tới.”

Trong phòng khách có tám chín người, Phương Nguyệt và Tần Khải cũng ở đây, trên bàn mặt chược là Chu Nghi Ninh, mẹ Tần, Chu Thân cùng Tần Ninh.

Những người khác đứng bên cạnh xem.

Cảnh Tâm đi lên trước, đầu tiên chào hỏi mẹ Tần: “Chào Bác ạ.”

Mẹ Tần cười vô cùng vui vẻ, “Đến là tốt rồi, đừng câu nệ, chỉ là đến đây chơi, Tần Ninh cháu nhường chỗ đi!”

Cảnh Tâm khéo léo gật đầu: “Vâng.”

Tần Ninh Chu Thân nháy mắt đã bị đuổi đi, Tần Sâm nhìn Nhạc Minh, Nhạc Minh vận xui bị bắt ngồi vào bàn.

Cảnh Tâm ngừng đầu nhìn Tần Sâm, Tần Sâm cười một cái, đem cô ấn xuống ghế, từ phía sau kéo một cái ghế cao ngồi xuống, chân dài tách ra vây lấy cô, nhàn nhã lười biếng nghiêng người về phía trước, hai người dựa vào rất gần, hơi thở của anh phả trên đỉnh đầu cô.

Chu Nghi Ninh ngồi đối diện nở nụ cười: “Hai người định hợp sức đánh chúng tôi à.”

Mặt Cảnh Tâm hơi đỏ, Chu Nghi Ninh cố ý, biết rõ cô không biết chơi.

Giọng nói kiên định của Tần Sâm vang lên, thanh âm trầm thấp quen thuộc: “Ừ, cô ấy không biết.”

Chu Thân và Nhạc Minh muốn đi đến phía sau nhìn bài bọn họ, Tần Sâm sắc bén liếc hai người đó một cái, hai người lại ảo não di chuyển đến phía sau Nhạc Minh.

Nhạc Minh quay đầu nhìn hai người, “Hai người đứng sau làm tôi có áp lực rất lớn đấy biết không?”

Chu Thân đá đá cái ghế của cậu ta, “Đây là chúng tôi đến tiếp thêm sức mạnh cho cậu.”

Tần Ninh cười: “Cậu không được thì đổi cho tôi vậy.”

Nhạc Minh trừng mắt nhìn hai người một cái, lúc quay đầu không cần thận làm lộ bài, “Con mẹ nó!”

Đây là lần đầu tiên Cảnh Tâm chơi mạt chược, lần sử dụng bí quyết chơi mạt chược, tiếp đó vẫn nhớ quy tắc mở bài đánh bài, tinh thần toàn bộ đặt trên bàn mạt chược.

Bí quyết chơi mạt chược kia hình như còn rất hứa hẹn, dù sao cô dựa theo công thức mạt chược mà đánh, Tần Sâm ngồi sau cũng không có ý kiến gì, chắc là không có vấn đề đúng không?

Tần Sâm nhìn mặt cô có chút đỏ, ở bên trái cô nói một câu: “Nóng sao?”

Cảnh Tâm sờ bài để mở ra, “Có chút.”

Tần Sâm kéo áo khoác của cô xuống, nói nhỏ: “Nâng tay.” Cảnh Tâm nhìn bài chăm chú, nâng tay phối hợp, dưới sự giúp đỡ của anh cởi áo khoác ra, chỉ mặc một chiếc áo hoodie.

Ngẩng đầu lên một cái, nhận ra tất cả mọi người đều đang nhìn cô và anh, lập tức đỏ mặt, đã quên mình vừa lấy bài xong, lại đưa tay ra tìm bài tiếp.

Tất cả mọi người đều nhìn bọn họ cười, không ai chú ý đến điểm này.

Tần Sâm ném áo khoác lên sofa, nhìn lại, thấy cô có nhiều hơn một quân bài.

Còn nghĩ là mình nhìn nhầm, đếm lại một lần, thật đúng là nhiều hơn.

Cứ như vậy trong nháy mắt, cô đã lấy nhiều hơn một bài tẩy.

Cảnh Tâm hoàn toàn không chú ý đến việc nhiều bài tẩy hơn, Tần Sâm nhàn nhạt lướt qua, người nghiêng về phía trước, bắt lấy cổ tay của cô, đem quân bài trong tay cô chuyển đến tay mình, một lần nữa cần lấy bài tẩy, “Đánh quân này.”

anh đánh quân bài đó ra.

Cảnh Tâm một tiếng, hoàn toàn nghe lời anh.

Tần Sâm thu tay về, tay để dưới gầm bàn, ngón tay khẽ vuốt quân bài trong tay, sắc mặt thản nhiên vén mái tóc dài của cô.

Ván thứ nhất, Cảnh Tâm thắng.

cô cao hứng quay đầu nhìn anh, “Em thắng.”

Khoé miệng Tần Sâm cong lên, kéo cái mũ của cô ra, bỏ quân bài vào trong đó, cúi đầu một tiếng.

Cảnh Tâm đặc ý: “Em đã bảo những bí quyết chơi mạt chược kia hữu dụng mà, anh còn không tin.”

Chu Thân cười to: “không phải cái bí quyết mô phỏng mạt chược kia chứ?”

Cảnh Tâm gật đầu: “Đúng vậy.”

Chu Nghi Ninh liếc mắt nhìn cô một cái, châm chọc nói: “Cái bí quyết kia chỉ là cơ sở mà thôi, cái gì mà bí quyết xưng bá.”

Tần Ninh phụ họa nói: “Cái đó, chính là không có tác dụng.”

Cảnh Tâm không phục: “Mọi người không phục cũng không được, dù sao cũng là tôi thắng.”

cô quay đầu nhìn Tần Sâm, “Ván sau để em tự chơi.”

Tần Sâm híp mắt nhìn cô, cười vô cùng cà lơ phất phơ: “Em chắc chứ?”

Cảnh Tâm cảm thấy mình đã biết, như còn gà mờ thóc mà gặt đầu, “Vâng.”

Mẹ Tần ngồi bên cạnh cô, quay đầu nhìn cô, cười nói: “Tâm Tâm, đây thật sự là lần đầu tiên cháu chơi mạt chược sao?”

Xung hô thân mật này của mẹ Tần làm cô thụ sủng nhược kinh*, cười gật đầu: “Vâng, đúng là lần đầu tiên, cháu tìm bí quyết chơi mạt chược trên mạng Bách Khoa toàn thư, cứ dựa theo đó mà đánh.”

(*thụ sủng nhược kinh: được sủng ái mà lo sợ)

Mẹ Tần cười nói: “A, còn có loại bí quyết này sao.”

“Có, đợi lát nữa cháu cho bác xem.” cô nói xong thì lấy điện thoại di động ra, rất tin tưởng đối với bí quyết chơi mạt chược này, Tần Sâm giữ tay cô, “Tối nay lại xem.”

Mẹ Tần vừa đảo mạt chược vừa nói: “Đúng đúng, không cần vội, lát nữa rồi xem.”

Mẹ Tần có vẻ thích những thứ truyền thống, không thích loại bàn mạt chược tự động, cho nên mỗi lần xếp bài đều là tự tay xếp, những người khác đều đã quen, rất nhanh đã xếp thành một thành trước mặt mình, Cảnh Tâm không quen, chờ mọi người xếp xong thì cô mới xếp được một nửa, Tần Sâm nhìn bài của cô, vén tóc Cảnh Tâm, Cảnh Tâm bị anh làm cho có chút ngứa, mặt hửng uốn éo người, “anh đừng kéo tóc em.”

Lời này vừa nói ra, mọi người lại ngẩng đầu nhìn bọn họ.

Tần Sâm thản nhiên bỏ tay xuống, nghiêng người giúp cô xếp bài, thì anh không biết quý không hay thuận lợi lấy một quân bài nắm trong tay, ngẩng dậy đem quân bài ném vào trong mũ Cảnh Tâm.

Thời điểm quân mạt chược rơi vào trong mũ, Cảnh Tâm có loại cảm giác kỳ quái, cô nghiêm mặt rụt cổ lại, nhưng lại không biết là gì.

một lúc sau, mẹ Tần nhìn cô cười: “Tâm Tâm cháu thích ăn cái gì khi ăn khuya? Người giúp việc đang chuẩn bị, cháu thích ăn gì có thể nói.”

Cảnh Tâm đang suy nghĩ xem nên đánh quân lục hay là cửu, nghe mẹ Tần nói thì ngẩng đầu lên nhìn bà một cái, cười cười: “Cháu ăn gì cũng được.”

Tần Sâm vừa định đưa tay lấy bài chocô, kết quả chưa kịp làm gì cô đã đánh một quân ra.

Chu Thân nhìn anh một cái, “anh Sâm, đến em.”

Tần Sâm hất cằm, ý bảo cậu ta tiếp tục.

Cúi đầu nhìn bài của Cảnh Tâm, quả nhiên thiếu một quân.

Cảnh Tâm không nghĩ đến chơi mạt chược vui như vậy, cảm thấy chơi càng ngày càng vui, càng làm chocô đắc ý đó là, cô thế mà không thua, hưng phấn đến đỏ cả mặt.

Người thua nhiều nhất là Nhạc Minh cũng nhin không được mà hậm mộ vận may của cô, “Vận may của chị dâu cũng quá tốt đi...”

Cảnh Tâm bị tiếng chị dâu kia làm lúng túng một chút, nhìn mẹ Tần một cái, mẹ Tần cười với cô.

Chu Thân đá cái ghế của Nhạc Minh một cái, “Cậu cho là ai cũng xui xẻo giống cậu sao.”

Cảnh Tâm cũng hiểu được vận may của mình tốt, chỉ là Tần Sâm liên tục quấy rối, lúc thì ghì tóc cô, không thì chính là cho tay vào mũ của cô.

Sau khi chơi mười mấy ván, Cảnh Tâm ngẩng đầu nhìn Tần Sâm, nhỏ giọng nói: “anh tới đánh đi, em muốn đi nhà vệ sinh.”

Tần Sâm đứng lên, nhìn Chu Thân: “Cậu tới thay một lúc đi.”

Chu Thân đã sớm ngửa tay, lập tức ngã vào chỗ, “Được, em cam đoan sẽ không thua.”

Tần Sâm ôm lấy vai Cảnh Tâm, cúi đầu nhìn cô, khoé miệng cong lên, “anh mang em đi.”

Sau khi hai người đi, Chu Thân ở phía sau nói thêm một câu: “Sao lại thiếu bài tây?”

nói xong xoay người nhìn bàn mặt chược, “Có phải rơi xuống rồi hay không?”

Chu Nghi Ninh cười to: “Vừa rồi tôi phát hiện Cảnh Tâm quên chưa lấy bài mà đã đánh rồi, ván này anh chờ thua đi.”

Chu Thân: “... Mẹ nó! Có thể bỏ xung không?”

Nhạc Minh bữu môi nhìn cậu ta: “Đừng mơ!”

Cửa nhà vệ sinh, Tần Sâm cúi đầu miễn cưỡng nhìn Cảnh Tâm một cái, trong mắt đầy ý cười: “Chơi vui không?”

Cảnh Tâm vui vẻ gật đầu: “Rất vui, đúng rồi, sao em không thấy ba anh?”

Tần Sâm nói: “Ông ấy ở thư phòng.”

Cảnh Tâm âm thầm gật đầu, đi vào nhà vệ sinh.

một lát sau, Cảnh Tâm mở cửa, vừa đi vừa nhìn Tần Sâm đang lưng dựa lưng vào khung cửa, “anh muốn vào sao?”

Tần Sâm nhún vai, đi tới, Cảnh Tâm đang định ra ngoài, Tần Sâm nắm tay cô lại, dùng chân đá lên cánh cửa, xoay người áp cô lên đó, cúi đầu hôn cô.

Cảnh Tâm kêu một tiếng, không biết trong mũ của cô có cái gì, có chút đau, xoay người né nụ hôn của anh, “Chờ một chút... không biết trong mũ em có cái gì ý, lưng của em...”

Tay T`ân Sâm chống lên cửa, cúi đầu nhìn cô cười xấu xa.

công ông đầu một tay rũ cái mũ, một tay thò vào.

Cảnh Tâm lấy từ trong cái mũ của mình ra ba quân mật chược, trợn mắt há mồm nhìn mấy quân mật chược trong tay, sau đó lại ngẩng đầu nhìn T`ân Sâm, vẻ mặt mờ mịt: “Sao trong mũ em lại có mật chược?”

BÌNH HOA GIỚI GIẢI TRÍ

Mạch Ngôn Xuyên
dtv-ebook.com

Chương 63

Editor: Lê Thị Ngọc Huyền

Chuyện lấy được ba quân mạt chược từ trong mũ ra này, làm Cảnh Tâm khiếp sợ không thôi, hoàn toàn quên bên ngoài còn một đám người, hai người trốn ở phòng vệ sinh lâu như vậy là không tốt, người không biết còn cho rằng hai người trốn ở bên trong làm cái gì gì đó...

Cơ xòe tay trái ra, lòng bàn tay có ba quân mạt chược, tay phải cầm một quân mạt chược lên nhìn chăm chú, lại ngẩng đầu nhìn Tần Sâm.

Tần Sâm mặt không đổi sắc, cười xấu xa nhìn cô, “Em đoán đi.”

Cảnh Tâm: “...”

Cẩn thận suy nghĩ, hình như lúc này tay anh luôn đụng chạm vào tóc và mũ của cô, thỉnh thoảng anh sẽ đánh bài giúp cô, bỗng nhiên tỉnh ngộ, lại có chút không thể tin: “anh... Ăn gian?”

Để mạt chược vào mũ cô, đổi bài cho cô?

Cảnh Tâm nghĩ đến trước kia đã thấy trên phim điện ảnh HongKong, vua bài bạc có rất nhiều thủ đoạn, tuy rằng cái thủ đoạn nhỏ bé này không cách nào so sánh với trong phim được, nhưng thật sự làm thay đổi suy nghĩ của cô về Tần Sâm, anh hư hỏng thì hư hỏng, nhưng cũng không đến mức mang theo cô cùng gian dối chứ!

Tần Sâm nhú mày, vẻ mặt lưu manh, “không phải em muốn thắng sao?”

“...”

cô muốn thắng, ai cũng muốn thắng! Nhưng thắng như vậy, hình như không đẹp cho lắm!

Cảnh Tâm có chút tức giận trợn mắt: “anh xấu lắm! Em còn tưởng tự mình thắng đấy!”

Tần Sâm cười xấu xa cúi đầu hôn cô, hôn rất nhẹ, “Có ba ván là em tự mình thắng.”

anh bất quá cũng chỉ ở thời điểm cô thiếu bài thì bỏ xung chocô, lúc nhiều hơn thì anh giấu chocô, thỉnh thoảng đổi bài, mà thôi.

Cho nên?

cô thắng tổng cộng mười một ván, chỉ có ba ván là dựa vào bản lĩnh thực sự của mình?

Cảnh Tâm tức giận đẩy anh ra, ngẩng đầu trợn mắt tức giận nói: “Xấu lắm, nếu em bị bọn họ phát hiện, em sẽ rất mất mặt đấy!”

Cảnh Tâm từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ làm chuyện gian dối, mỗi cuộc thi đều vô cùng thành thật, không nghĩ đến lúc trưởng thành, bị bạn trai lừa kéo cùng nhau làm chuyện xấu.

Loại cảm giác này, thật sự không biết phải nói sao.

Vừa then vừa giận, còn có chút kích thích?

Tần Sâm kéo cô vào trong lòng, khẽ cười một tiếng: “Chơi vui mà? không phải rất kích thích sao?”

Cảnh Tâm cắn một cái lên bắp vai anh cho hả giận, kích thích cái quỷ ý...

anh không an phận, cơ thể lui về sau, hai tay nâng khuôn mặt cô lên nhìn chằm chằm vài giây, cười xấu xa: “Em lần đầu tiên đến, nếu thua quá nhiều, về sau anh mà không ở đây, bọn họ sẽ bắt nạt em, hơn nữa lời thề son sắt là bí quyết chơi poker kia của em hữu dụng, nếu thua quá nhiều, sẽ rất bẽ mặt.”

Cảnh Tâm: “...”

Lời của anh nói cho cùng thì cũng có đạo lý, cô không nói gì nữa.

âm thanh đảo mặt chược bên ngoài truyền đến, Tần Sâm xoa hết cổ, đem mặt chược trong tay cô một lần nữa ném vào trong mũ, cầm tay cô đi, “đi thôi, bọn họ đang xếp bài, không quay lại sẽ bị lộ.”

Cảnh Tâm: “...”

Vòng tay ra sau sờ cái mũ của mình, bên trong có ba quân mặt chược, lúc xếp bài mà thiếu không cẩn thận sẽ bị phát hiện, không ra ngoài nhanh sẽ bị phát hiện mất.

cô dùng sức kéo cửa ra, kéo Tần Sâm đi, vội vàng nói: “Chúng ta mau quay lại thôi.”

cô rất sợ bị lộ đó!

Tần Sâm: “...”

anh nhìn cô, khoé miệng cong lên.

Hai người một lần nữa trở lại phòng khách, Chu Thân chủ động nhường chỗ, Cảnh Tâm vội vàng ngồi vào, bài đã xếp được một nửa, bài trong mũ cô phải lấy ra kiểu gì đây?

Trong lòng nóng như lửa đốt, hai tay thon dài của người đàn ông phía sau vươn ra, tạo thành một khoảng không bao bọc lấy cô, quân mặt chược trong tay lần vào trong bàn, bắt đầu xếp bài, bàn tay thon dài rộng lớn, nếu không nhìn kỹ sẽ không thấy quân bài giấu bên trong.

Cảnh Tâm ngẩng đầu chột dạ nhìn mọi người, Phương Nguyệt đang nghịch di động, Tần Khải ôm cô ấy, cùng nhìn màn hình di động, Tần Ninh cùng Nhạc Minh Chu Thân đấu võ mồm, Chu Nghi Ninh vừa xếp bài vừa nói.

Cuối cùng, cô nhìn mẹ Tần, mẹ Tần ngẩng đầu nhìn cô một cái, cười cười.

Cảnh Tâm vội vàng cười lại, chột dạ không chịu được.

Tần Sâm xếp bài xong ngả người dựa vào ghế, một lần nữa đem quyên chủ động giao chocô.

Cảnh Tâm dù sao cũng là người mới, mặc kệ là chơi mạt chược hay làm gì đấy, nếu không biết việc này do ăn gian mà được thì không sao, nhưng từ lúc biết, lực chú ý của cô phân tán trên người Tần Sâm, anh hơi động một chút là cả người cô lại cứng đờ, tay anh vẫn tiếp tục để lên bàn, cô nhích không được nhìn tay anh chăm chú.

Kết quả của không tập chung chính là, cô lại lấy thừa bài.

Tần Sâm nhìn một cái, lấy quân bài từ trong mũ ra, lúc cô chuẩn bị ra bài thì giữ chặt tay cô lại, “Đánh quân này.”

Cảnh Tâm: “...”

Lúc này cô mới chú ý đến, anh đổi bài chocô, bây giờ cô đã hoàn toàn ỷ lại vào anh.

Mặt cô lập tức ửng đỏ, vừa chột dạ vừa khấn trương.

Đến lượt Nhạc Minh đánh, anh ta ra đúng quân cô đang cần, giọng nói vui vẻ của Tần Sâm vang lên: “Thắng.”

Nhạc Minh: “...Fu*k! Lại thắng sao?!”

Chu Thân cười to: “Ha ha ha ha, nếu không cậu để cho tôi chơi đi.”

Nhạc Minh lại thua tiếp thì bắt đầu mất niềm tin về cuộc sống, nhìn Tần Sâm một cái, Tần Sâm nhếch mép, lãnh đạm nói: “Tuỳ các cậu.”

Chu Thân vô cùng vui vẻ khi chiếm được chỗ, Tần Ninh đi đến phía sau Chu Nghi Ninh, “Tiểu ma nữ, em cũng đưa anh chơi hộ mấy ván cho.”

Chu Nghi Ninh không đồng ý: “không cần.”

Tần Ninh không từ bỏ ý định: “Em đã chơi lâu như vậy, đổi người đi! Em không thấy Nhạc Minh cũng như ở chỗ rảnh ả.”

Chu Nghi Ninh nhìn cũng không thèm nhìn: “Đó là do anh thua quá thảm, em lại không thua.”

Tần Ninh: “...”

Tần Ninh không còn cách nào khác, chỉ có thể đi vòng ra phía sau Chu Thân, “Cậu thua ba ván thì đến lượt tôi.”

Chu Thân ngẩng đầu nhìn cậu ta: “Mẹ kiếp, con mẹ nó cậu không rửa tôi thì không chịu được ả?”

Cảnh Tâm thắng thì chợt dặt không thôi, ngẩng đầu nhìn Tần Sâm một cái, Tần Sâm rũ mắt nhìn cô, khoé miệng cong lên, vẻ mặt vô cùng tự nhiên.

cô: “...”

Quả nhiên tâm lý cô không đủ mạnh, da mặt cũng không đủ dày!

Cảnh Tâm dưới sự trợ giúp của Tần Sâm, lại thắng thêm ván nữa, Chu Thân nhìn không được nói: “không phải phong thủy có vấn đề chứ, phong thủy bên hai người tốt vậy, chị dâu đổi chỗ đi?”

Tần Sâm thản nhiên nhìn cậu ta một cái, “không đổi.”

Chu Thân: “... Được rồi.”

Đến lúc cô ra bài thì lại phát hiện anh đổi bài cho mình, khẩn trương nhìn mọi người, phát hiện Chu Nghi Ninh đang nhìn chăm chăm cô cười, Tần Sâm nói nhỏ bên tai cô, “Thoải mái.”

Hai bên tai Cảnh Tâm đều đỏ như rỉ máu.

Chu Nghi Ninh ngẩng đầu nhìn cô, nhíu mày nói: “Cảnh Tâm, sao mặt cậu lại đỏ như vậy?”

Cảnh Tâm: "... Hơi nóng."

cô đem oán khí phát tiết lên người T`ân Sâm, sau đó đẩy anh một cái, "anh dựa gần quá."

Chu Thân than thở: "anh Sâm, không phải em nói hai người đấu, hai người thắng nhìều như vậy, còn phát thức ăn cho chó, cầu độc thân như em thấy rất bị thương nha..."

T`ân Ninh nhân cơ hội đả kích cậu ta một phen: "Mình không tìm được bạngái thì còn trách được ai?"

Nhạc Minh gần đây vừa thoát khỏi kiếp FA, vô cùng đắc ý, "Đúng vậy, trách ai?"

Chu Thân: "... "

Oán giận có hai câu mà bị người ta xúm vào đả kích?

Cảnh Tâm liếc mắt nhìn cậu ta một cái, sau đó ngẩng đầu về phía T`ân Sâm, nhỏ giọng nói: "anh tới chơi đi."

T`ân Sâm nhú mày, "không chơi?"

Cảnh Tâm trừng anh, "Em muốn nhìn anh chơi."

Khoé miệng T`ân Sâm cong lên, lấy quân mạt chược còn sót lại trong mũ cô ra, ké cô lên, tự mình ng`õ vào.

Cảnh Tâm ng`õ vào phía sau, nhìn dáng vẻ lười biếng của anh, dây thần kinh căng lên cuối cùng cũng buông lỏng, đột nhiên thấy hơi buồn cười.

cô khẽ chép môi, thật sự muốn nhìn anh chơi xem thế nào.

T`ân Sâm chơi mấy ván, không tệ lắm, thắng ba thua một.

Đây là lần thua đầu tiên trong hôm nay của bọn họ.

Chu Thân hưng phấn: “Cuối cùng cũng thắng được một lần!”

Mẹ Tần nhìn đồng hồ, đã hơn 11h đêm, dì giúp việc đã chuẩn bị xong đồ ăn khuya, bà nhìn Cảnh Tâm, “Tâm Tâm, đói không?”

Cảnh Tâm nhìn mọi người, “Cháu bình thường, mọi người đói không?”

Chu Nghi Ninh dơ tay, “Cháu đói.”

Mẹ Tần cười cười: “Hôm nay đến đây thôi, lần sau lại chơi tiếp, mọi người ăn một chút gì đi.”

Chu Thân vẫn còn chưa muốn nghỉ, “Ăn xong chơi tiếp, khó có khi tụ tập được đông người như vậy.”

Cảnh Tâm nhìn Tần Sâm, Tần Sâm cười cười, “Vẫn muốn chơi?”

cô lắc đầu, “Muộn rồi, vẫn là để lần sau đi, mai em và Chu Nghi Ninh đầu phải quay phim.”

Chủ yếu do lúc trước làm chuyện gian dối nên khẩn trương, bây giờ vẫn chưa trở lại bình thường.

Chu Nghi Ninh cười cười: “Ừ, em ăn xong sẽ đi ngủ, mặc kệ các anh, mai em phải dậy sớm.”

Mẹ Tần nhìn Cảnh Tâm, cười vô cùng thân thiết: “Tâm Tâm, về sau phải thường xuyên đến chơi nha, lúc tiểu Sâm không rảnh cháu cũng có thể tự mình đến.”

Cảnh Tâm vội vàng gật đầu: “Vâng ạ.”

Nếu mẹ Tần biết cô ăn gian, không biết còn có thể nhiệt tình với cô như vậy không...

Ai, có chút bị thương.

Mọi người ng ồi vào bàn ăn đ ồ ăn khuya, không khí vô cùng náo nhiệt, ngay cả cha T ần ở thư phòng cũng xuống đây, Cảnh Tâm vội vàng đứng lên chào hỏi, “Cháu chào bác ạ.”

Ba T ần vẻ mặt ôn hoà cười cười: “Đừng câu nệ, ng ồi đ ể đi.”

Cảnh Tâm cũng cười: “Vâng.”

Phương Nguyệt hỏi ông: “Ba, ba muốn ăn gì?”

Ba T ần xua tay, “Bà không ăn, chỉ là xuống nhìn xem sao mẹ con muốn vậy còn chưa lên l ầu thôi, xuống nhìn m ột chút.”

Mẹ T ần cười: “Tối nay rất vui về thôi mà.”

Ba T ần nhìn vợ m ột cái, nói m ột câu: “Vậy mọi người muốn chơi tiếp thì chơi đi.”

Ba T ần xuống ng ồi m ột lát, r ồi lại đi lên l ầu.

Mọi người ăn khuya xong, Chu Thân thấy mọi người cũng không có ý chơi nữa, li ền ai về nhà nấy.

Chu Nghi Ninh vẫn ở T ần gia, cô kéo cái mũ của Cảnh Tâm m ột cái, “Mình lên l ầu ngủ đây.”

Cảnh Tâm: “...”

Chu Nghi Ninh sao lại kéo mũ cô, không phải phá th ị n ữ chứ?

Dì giúp việc dọn bàn ăn, mẹ T ần nhìn T ần Sâm, “Trễ thế này đừng về nữa, ở bên này m ột đ ể đi.”

T ần Sâm dơ tay ôm lấy bả vai Cảnh Tâm, híp mắt nhìn cô, Cảnh Tâm đỏ mặt không nói gì, anh thản nhiên dạm m ột tiếng.

Cảnh Tâm thấy rất ngượng, lấy cớ đi nhà vệ sinh.

Mọi người đi rồi, mẹ Tần đánh lên lưng Tần Sâm một cái, “Cái tên tiểu tử thối này, đừng tưởng mẹ không biết con giấu bài, bài này mẹ đã chơi bao nhiêu năm, vừa nhìn là biết thiếu hai quân.”

Tần Sâm cười vô cùng cà lơ phớt lơ, không nói gì.

Mẹ Tần lại nói: “Đem tiền đưa cho mẹ.”

Tần Sâm nhú mồm, lấy ví ra đưa cho bà, mẹ Tần lấy đi một nửa tiền mặt trong ví, đem ví trả lại cho anh, cười cười: “cô bé Cảnh Tâm này rất tốt, mẹ thích, ánh mắt con không tệ, ba con chắc cũng thấy thế, nhìn ông ấy có vẻ rất hài lòng.”

Khoé miệng Tần Sâm cong lên, “Con biết.”

Cảnh Tâm ngồi trong nhà vệ sinh ngây ngốc một lúc, đợi lúc về lại phòng khách thì mọi người đã đi hết, đi giúp việc đang ở nhà bếp rửa bát.

Tần Sâm trước sau như một lười biếng ngồi dựa lưng trên ghế sofa hai chân bắt chéo, miệng ngâm điếu thuốc, quay đầu nhìn cô, thở ra vài ngụm khói, vẫy vẫy tay với cô.

Cảnh Tâm cắn môi, đi qua.

anh dập điếu thuốc, đứng lên, giữ chặt tay cô, “đi thôi, chúng ta về nhà.”

Khoé miệng Cảnh Tâm vênh lên, vui vẻ gật đầu: “Vâng.”

nói thật, tuy rằng bây giờ về nhà mất khá nhiều thời gian, nhưng cô vẫn muốn trở về.

Đêm cuối thu khá lạnh.

Vừa ra khỏi cửa Cảnh Tâm nhìn không được mà run rẩy, Tần Sâm đem cô ôm vào trong ngực, ôm cả người cô đi nhanh về phía xe.

trên đường, Cảnh Tâm hỏi anh: “Trước kia anh chơi mạt chược cũng ăn gian như vậy sao?”

Tần Sâm cười: “không có, đây là lần đầu tiên.”

Cảnh Tâm đột nhiên thấy rất thoải mái, cười hỏi anh, “Vì sao? thật chỉ vì không muốn cho em bề mặt thôi sao?”

Khoé miệng anh cong lên, nhìn ra cửa sổ một cái, không nói gì.

Sau đó, bất kể Cảnh Tâm truy hỏi như thế nào, anh cũng không nói bất cứ điều gì.”

Đúng là, muốn anh nói một câu dễ nghe thì còn khó hơn so với lên trời.

Cảnh Tâm hỏi mấy lần không được thì không hỏi nữa, mở radio lên, nghiêng đầu nghe MC kể chuyện xưa.

Về nhà thì đã gần sáng, Cảnh Tâm đi tắm rửa trước, tắm rửa xong đưa Tần Sâm đến vị ngồi trên giường, cô cần một cái, leo lên đùi anh, tách chân anh ra ngồi lọt vào trong, ánh mắt nhìn anh chăm chú, “anh là vì muốn cho em vui vẻ phải không?”

Khoé miệng anh cong lên, nhìn cô nửa ngày không nói chuyện, Cảnh Tâm mím môi, muốn leo từ trên đùi anh xuống, bị anh kéo vào trong lòng, cúi đầu hôn, dùng sức mút môi của cô, bàn tay rộng lớn giữ chặt ở cổ, mỗi lần đều dùng sức, môi lưỡi khuấy động trong miệng cô.

Nụ hôn của anh luôn làm cho tinh thần cô tan rã, rất nhanh đem chút bất mãn nhỏ trong lòng cô xóa đi, chỉ còn rung động.

Tay của anh thuần thục mò vào trong áo của cô, cầm một bên ngực mềm mại, nhẹ nhàng xoa nắn vân vân, khiêu khích sự ham muốn của cô.

Cảnh Tâm nức nở thành tiếng, yếu đuối dựa vào người anh, cúi xuống nói nhỏ vào tai anh: “Cái kia của em vẫn chưa đi...”

Tần Sâm làm như không nghe thấy, tiếp tục động tác trên tay, hôn lên cổ cô, ở bên tai cô, cười xấu xa nói: “Dùng phương thức khác.”

Cảnh Tâm: “...”

Phương thức khác...

Cuối cùng, Cảnh Tâm vẫn bịn rịn ra bắt dùng tay làm phương thức khác để giải quyết cho anh, sắc mặt cô đỏ ửng, thật sự không dám nhìn anh.

“Tay rất mỏi...”

cô lần đầu tiên làm chuyện này, mệt đến mức muốn chạy trốn.

Giọng nói trầm thấp của anh vang lên: “Ngoan, đừng bỏ giữa chừng, rất nhanh thôi...”

một lúc lâu sau, cô đỏ mặt trừng anh, nói xong nhanh, gạt người!

anh mở hí mắt, đuôi mắt khẽ nhếch lên, vô cùng gợi cảm, cô lạnh đi một chút, ánh mắt có chút si mê, cứ như vậy nhìn anh, cúi đầu nhìn vật trong tay động đậy như có sinh mệnh riêng biệt, nuốt nước miếng một cái, ghé vào lỗ tai anh khiêu khích nhỏ: “Muốn đổi phương thức khác không?”

không đợi anh trả lời, cô trượt từ trên người anh xuống, cúi người xuống.

Tần Sâm nhắm mắt lại ngửa đầu ra sau.

Chửi thề một tiếng!

Con mẹ nó ai dạy cô cái này!?

...

Ngày hôm sau Cảnh Tâm quay lại đoàn làm phim, Chu Nghi Ninh hôm nay có một cảnh diễn khóc, thử vài lần, cô ấy không tài nào khóc được, đạo diễn hô nghỉ, để cho cô ấy có vài phút để chuẩn bị.

Chu Nghi Ninh đi đến bên cạnh cô, đem con người đang ngao du tự lại một chỗ, biến thành ánh mắt gà chọi, “Để cho mình diễn thành mắt gà chọi còn được, bảo mình khóc, quá khó đi.”

Cảnh Tâm bị ánh mắt gà chọi củacôấy làm bu ãn cười, “Cậuditìm chị Duy xin chỉ giáomộtchút, cảnh diễn khóc của chị ấy là kinh điển nhất, đạo diễnyêucầunước mắt chảy từ mắt phải ra, chị ấysẽtuyệt đốisẽkhôngcho nước mắt từ mắt trái chảy ra.”

Diễn khốcthậtsựlàmộtâm cao của kỹ thuật diễn suấ.

Cảnh Tâm tự nhủ, sau này cũng phải luyện tập mới được, lôi kéo Chu Nghi Ninh, “đithôi, mình với cậu cùngđi.”

Chu Duyđangở phòng trang điểm, thấy hai ngườiditới, cười cười: “Làm sao vậy?”

Chu Nghi Ninh nhú mảy, “Cảnh Tâmnoíchị diễn khóc rất lợi hại, chị truyềnthụ cho em ít kinh nghiệmđi, như thế nào mới có thể khóc được ạ?”

Cảnh Tâm cũng nhìn Chu Duy, “Vâng, em cũng muốn biết, chị Duy, chịnóicho bọn em biếtmộtchútđi.”

Chu Duy nhìn hai người qua gương, cười cười: “Lúc chị mới đóng phim cũnghôngthểkhóc được, khi đó chidãnghĩ đến chuyện khổ sở của mình, nhớđinhớ lại liềnthểkhóc được, tuy nhiên như vậy cũng có cái hại, chính là rất dễ quên từ, dễ dàng đem nhân vật của mình quêndi, sau đóthì? Diễn nhiềui, kỹ thuật diễnđilên, có thể nhập mình vào trong nhân vật, dung nhập với vai diễn đó, vì nhân vật đó mà khóc.”

BÌNH HOA GIỚI GIẢI TRÍ

Mạch Ngôn Xuyên

dtv-ebook.com

Chương 64

Editor: Lê Thị Ngọc Huyền

Chu Nghi Ninh tổng kết một câu ngắn gọn: “Chính là phải thật sự nhập vai đúng không ạ.”

Chu Duy gật đầu cười: “Đúng, nói đến nhập vai sâu em có thể tìm Quý Đông Dương xin chỉ bảo, anh ấy đã lấy giải diễn viên nhập vai nhanh nhất đấy, hơn nữa vì có thể hoàn thành vai diễn một cách hoàn hảo nhất anh ấy còn tự trải nghiệm hoàn cảnh sống và làm việc của vai diễn ấy.”

Cảnh Tâm nhìn Chu Nghi Ninh, Chu Nghi Ninh cười cười: “Vâng ạ, một lát nữa em sẽ phải đi hỏi xem sao.”

Chu Duy cười: “Tuy nhiên chưa chắc anh ấy đã nói với em.”

Chu Nghi Ninh nói: “Em biết.”

Cảnh Tâm nghĩ một chút: “Chưa chắc, anh Đông toàn giúp cô ấy khớp kịch bản.”

Cô nhìn Chu Nghi Ninh: “Cậu cười ngọt ngào một chút, nói không chừng anh ấy sẽ nói cho cậu biết.”

Chu Nghi Ninh nở một nụ cười ngọt ngào với cô.

Cảnh Tâm liếc cô ấy một cái: “Có thể chân thành một chút hay không?”

Đạo diễn ở bên ngoài hôm ấy, Chu Nghi Ninh kéo Cảnh Tâm ra ngoài, Cảnh Tâm hôm nay vẫn mặc một cái áo phong cổ mũ cùng một chiếc áo khoác ở ngoài, Chu Nghi Ninh thò tay vào mũ cô móm móm.

Cảnh Tâm nhớ ra tối hôm qua cô ấy cũng móc móc cái mũ của mình như vậy, nhin không được hỏi: “Tối qua cậu thấy chưa?”

Chu Nghi Ninh quay đầu nhìn cô, cố ý hỏi: “Thấy cái gì?”

Cảnh Tâm trừng cô ấy: “Cậu trang điểm đi.”

Chu Nghi Ninh ra vẻ thâm trầm nói: “Chuyện anh họ giúp cậu ăn gian chứ gì, lúc sau mình mới phá thiên.”

Cảnh Tâm vội vàng hỏi: “Vậy còn bác? Bác ấy không phải cũng phá thiên chứ?”

Nhìn công lực của dì chắc chắn đã phá thiên rồi, Chu Nghi Ninh nhìn bộ dáng khẩn trương của cô, nở nụ cười: “Chắc là không có đi, cho dù có đi ấy cũng không nói toạc ra đâu, nói chung là không để ý đâu, cậu đừng lo lắng.”

Cảnh Tâm cắn môi, cảm thấy không tốt chút nào, ngay cả Chu Nghi Ninh cũng đã phá thiên, mẹ Tần đánh mặt chực nhai năm như vậy, chắc chắn đã phá thiên...

Đầu do cái đờ trướng thối Tần Sâm kia.

Chu Nghi Ninh vỗ vỗ bả vai cô: “Đây vẫn là lần đầu tiên mình nhìn thấy anh họ ăn gian đấy.”

nói hết câu, cô ấy liền đi về phía sau máy giám sát.

Cảnh Tâm nhìn bóng lưng của cô ấy, nhếch môi cười cười.

cô biết đây là lần đầu tiên anh ăn gian.

Vì để cho cô vui.

Cảnh Tâm thay xong trang phục diễn đang ngồi trong phòng hoá trang, phó đạo diễn vội vàng đi tới chỗ cô: “Cảnh Tâm, cô trước đừng trang điểm nữa, Chu Nghi Ninh không biết bị làm sao, khó không được, cô cùng cô ấy có quan hệ tốt, cô đi xem cô ấy một chút đi.”

Cảnh Tâm sững sốt, vội vàng vén váy chạy tới: “Sao lại như vậy?”

Phó đạo diễn nói: “không biết, tự nhiên khóc tê tâm liệt phế.”

Cảnh Tâm không kịp nghĩ nhiều, vội đi tới.

Chu Nghi Ninh đang ôm Quý Đông Dương khóc lớn, Quý Đông Dương cau mày, tay giờ giữ không trung, cúi đầu nhìn cô gái trong ngực, không biết làm gì cho phải, nhỏ giọng: “Này?”

Cảnh Tâm lặng đi một chút, Quý Đông Dương nhìn cô, cô vội vã chạy lên trước, lôi kéo Chu Nghi Ninh, Chu Nghi Ninh không chút sức mẻ, cô chỉ có thể gọi một tiếng: “Nghi Ninh.”

Chu Nghi Ninh quay đầu nhìn cô một cái, ánh mắt trong suốt ngập nước, trong nháy mắt liền mê mang.

Cảnh Tâm kéo cô ấy một cái, đem Quý Đông Dương trên người cô ấy đẩy ra.

Chu Nghi Ninh cắn môi một cái, nhìn về phía đạo diễn, mang theo giọng mũi: “Từ đạo diễn còn chưa hô qua.”

Từ đạo diễn: “...”

Mọi người ngã ngửa.

Cho nên cô ấy khóc không ngừng là do Từ đạo diễn không hô qua sao?

Cảnh Tâm nhìn cô ấy, đạo diễn Từ che ngực khoát tay: “Nghỉ ngơi nửa tiếng, Chu Nghi Ninh đi trang điểm lại.”

Chu Nghi Ninh lau nước mắt, “Vâng.”

Mọi người trợn mắt há mồm nhìn cô ấy, Cảnh Tâm nhìn không được nhỏ giọng hỏi: “Cậu làm sao vậy?”

Chu Nghi Ninh mắt vẫn nhòe lệ cười: “không sao, đây không phải là diễn khóc sao? Mình li ền khóc, không ngừng.”

Cảnh Tâm nhìn cô ấy: “thật sự không có chuyện gì sao?”

Chu Nghi Ninh hơi cúi đầu: “Chỉ là nhớ đến thời gian học ở nước ngoài, trên người không có một đồng, rất thảm.”

Cảnh Tâm: “...”

Cảnh Tâm kéo cô ấy đến phòng nghỉ, ngồi đối diện cô ấy, “nói một chút đi.”

Chu Nghi Ninh đang muốn mở miệng, thợ trang điểm li ền đi vào, “Cảnh tiểu thư chị còn chưa trang điểm, đạo diễn nói lát nữa sẽ quay cảnh của chị trước.”

Cảnh Tâm nhìn Chu Nghi Ninh, cô ấy ở phía sau cười với cô: “Mau đi đi, bao giờ rảnh mình sẽ kể lịch sử bi thảm của mình cho cậu nghe.”

Cảnh Tâm không có cách nào khác, chỉ có thể đi theo thợ trang điểm.

Buổi tối Tần Sâm đến đón cô, Cảnh Tâm sau khi lên xe li ền hỏi anh: “Trước kia không phải Chu Nghi Ninh đã xảy ra chuyện gì chứ?”

Tần Sâm quay đầu nhìn cô, “Em đang hỏi là lúc nào?”

Cảnh Tâm lắc đầu: “Cụ thể thế nào thì em không biết, hôm nay ở phim trường cô ấy không khống chế được, diễn khóc mà khóc rất lâu, em hỏi nhưng cô ấy không nói, chỉ nói là nhớ đến những ngày tháng ở nước ngoài trên người không có một đồng, rất thảm. Trước kia sao cô ấy có thể là người không có đồng nào?”

Tần Sâm thoáng nhìn ra ngoài cửa sổ, sau vài giây quay đầu nhìn cô, xoa nhẹ tóc cô, “Bốn năm trước, bị cướp.”

Cảnh Tâm: “Bị cướp?”

Tần Sâm thấp giọng nói: “Ừ.”

Sắc mặt Cảnh Tâm đột nhiên thay đổi: “không phải là... Cướp sắc chứ?”

Tần Sâm cười, “Nghĩ gì vậy, không phải.”

Cảnh Tâm nhênhàng thở ra, “Vậy là tốt rồi.”

Tần Sâm lái xe ra ngoài, nói sang chuyện khác: “Tối nay mang em đi ăn một bữa, có đạo diễn cùng hai biên kịch ở đó.”

Hai mắt Cảnh Tâm sáng lên: “Đạo diễn cùng biên kịch? Ai vậy?”

Có phải chuẩn bị cho cô một vai nữ chính đúng không?

Khoé miệng Tần Sâm cong lên: “Em đi rồi sẽ biết.”

Đậu xe phía trước Hoa viên Nam Thành, lúc anh chuẩn bị tắt máy, nhin không được ngăn đầu nhìn anh hỏi: “Có phải anh chuẩn bị cho em một vai nữ chính hay không?”

Tần Sâm rũ mắt nhìn cô, cười một cái: “Kịch bản còn chưa viết xong, hơn nữa chuyện tuyển chọn diễn viên là chuyện của đoàn làm phim, còn chưa biết.”

Cảnh Tâm: “...”

Hạ cô cao hứng hụt.

Đây là lần đầu tiên Tần Sâm đưa cô đi tham gia bữa cơm kiểu này, Cảnh Tâm nhìn quần áo bình thường trên người mình, người đàn ông này luôn... Có chuyện gì cũng không nói trước một tiếng, nói đi là đi.

Tần Sâm biết cô đang oán giận, có chút bất đắc dĩ nở nụ cười: “Bữa cơm này không được dự tính trước, anh trai em tổ chức.”

Cảnh Tâm có chút nghi hoặc: “anh trai em?”

cùng Lục Tinh và Phó Cảnh Sâm chính là cùng nhau lớn lên, từ sau khi Lục Tinh ra nước ngoài, trong nhà đột nhiên như thiếu mất cái gì, cùng anh trai lúc đó cũng cảm thấy thiếu đi một chút gì đó, cái tên Lục Tinh này trở thành cấm kỵ.

Năm ấy Phó Cảnh Sâm li hôn dọn ra khỏi Phó gia, ba năm trước cô cũng dọn ra ở một mình, thỉnh thoảng cô cũng đến chỗ Phó Cảnh Sâm ăn chùa, anh ấy luôn làm mì thịt bò chocolate, hoặc là hai người hẹn nhau đi ăn. cô không hiểu chuyện buôn bán, Phó Cảnh Sâm cũng không bao giờ bắt cô phải hỗ trợ, ba mẹ muốn cô về công ty làm, đều do Phó Cảnh Sâm ngăn cản, hàng năm công ty chia hoa hồng đều giữ lại chocolate, cửa hàng cùng nhà ở của cô cũng đều là anh xử lý giúp cô, cô cái gì cũng không cần quan tâm, an tâm làm diễn viên nhỏ của mình.

Đối tác làm ăn của Phó Cảnh Sâm cô cũng rất ít khi gặp, tỷ như anh cùng Tần Sâm đã hợp tác vài năm, cô cũng vì bộ phim <Giải thoát> nên mới chính thức tiếp xúc với anh, cho nên bữa cơm hôm nay có chút bất ngờ.

Tần Sâm gật đầu: “Ừ, biên kịch là do Lục Tinh giới thiệu.”

Cảnh Tâm vui vẻ nói: “nói như vậy là Tinh Tinh cũng tới?”

Sau lần gặp mặt trước hai người cũng chưa gặp lại, không nghĩ lần hội ngộ tiếp theo sẽ là ở đây.

Hai người đi vào phòng bao, người cũng đến gần đủ, còn thiếu mỗi Phó Cảnh Sâm và Lục Tinh, Cảnh Tâm nhìn người trong phòng, trên cơ bản đều biết, có thể gọi tên, chỉ là không quen, có một cô gái trẻ tuổi, khí chất của cô ấy có chút đặc biệt, ánh mắt vô cùng sạch sẽ, dưới mắt phải có một nốt ruồi lệ nhân nhạt, rất được.

Cảnh Tâm chưa từng thấy cô ấy, nghĩ chắc là nữ minh tinh nào đấy.

Tần Sâm giới thiệu chocolate: “Minh Chúc, là biên kịch mới ký hợp đồng với Hoa Thiên.”

Cảnh Tâm có chút kinh ngạc nhìn Minh Chúc, lập tức cười nói: “Xin chào, tôi còn tưởng cô là nghệ sĩ vừa mới ký hợp đồng đấy.”

Cố Hề là bạn gái Khi Vực, cũng là bạn tốt của Thẩm Gia, đều là người đại diện, cho nên Cảnh Tâm biết.

Minh Chúc cười cười: “Tôi không biết đóng phim, chỉ biết biên tập cốt truyện.”

Cảnh Tâm nghiêm túc nói: “Biên tập cốt truyện mới là lợi hại đấy, không có một kịch bản tốt thì sao có diễn viên giỏi được.”

Minh Chúc nhìn cô cười: “Cô nó rất có đạo lý, tôi đã xem phim truyền hình cùng điện ảnh mà cô đóng, “<Giải thoát> cô đóng rất khá, có cơ hội sẽ hợp tác.”

Cảnh Tâm vội vàng nói: “Được.”

Cảnh Tâm ngồi bên cạnh Minh Chúc, cùng cô ấy nói chuyện, cô nói: “Tên của cô rất êm tai, rất đặc biệt.”

Minh Chúc mỉm cười: “Cảm ơn.”

Tần Sâm cúi đầu nhìn Cảnh Tâm một cái, ngồi xuống bên cạnh Cảnh Tâm.

Khi Vực nhìn đồng hồ thấy đã đến giờ, bảo nhân viên phục vụ mang thực đơn đến, “Mọi người gọi thức ăn trước đi, chờ bọn họ đến đây là vừa.”

Mọi người vừa gọi đồ ăn xong, cửa phòng bao mở ra, Phó Cảnh Sâm cùng Lục Tinh đi tới.

“Hai người cũng lâu quá đấy?” Khi Vực nói, còn đổi tư thế ngồi, làm như đang chờ rất lâu, anh ta nhìn Phó Cảnh Sâm, “Đón mỗi người mà cũng lâu vậy.”

Phó Cảnh Sâm thản nhiên phun ra hai chữ: “Kẹt xe.”

Lục Tinh thấy mọi người chờ lâu, có chút ngượng ngùng: “thật có lỗi, để mọi người chờ lâu.”

Cảnh Tâm vỗ vỗ ghế trống bên cạnh, vui vẻ gọi cô ấy: “Tinh Tinh đến đây đến đây ng ồi!” Lại nhìn Phó Cảnh Sâm, “anh, anh không phải đi công tác hay sao?”

Phó Cảnh Sâm nói: “Lúc chi ều đã về”

Minh Chúc nhìn một cái, ng ồi sang ghế bên cạnh, để lại hai cái ghế trống.

Lục Tinh cùng Phó Cảnh Sâm đi tới ng ồi xuống, Phó Cảnh Sâm gọi thêm mấy đồ mà Lục Tinh thích ăn, Cảnh Tâm nhìn anh nhí ều hơn một cái, cố ý hỏi: “anh, anh còn nhớ rõ Tinh Tinh thích ăn cái gì sao?”

Phó Cảnh Sâm liếc mắt cảnh cáo cô, Cảnh Tâm bĩu môi, còn không chonói, sợ Lục Tinh biết?

Nhân viên phục vụ mang thực đơn ra ngoài, Khi Vực giới thiệu Lục Tinh cho đạo diễn cùng biên kịch có mặt ở đây.

một lúc sau, tất cả mọi người đều đã ng ồi xuống, Cảnh Tâm nhìn Lục Tinh cười cười, chỉ vào Tần Sâm bên cạnh, nhỏ giọng nói: “anh ấy... Tần Sâm.”

Tần Sâm gật đầu với Lục Tinh: “Xin chào, tôi đã nghe Cảnh Tâm nói về anh.”

Lục Tinh hé miệng cười, nháy mắt mấy cái với Cảnh Tâm, sau đó mới nhìn đối phương: “Tôi cũng đã nghe Cảnh Tâm nói về anh, cũng đã thấy rong video.”

Chị ấy không phải đang nói cái video đánh Kha Đăng kia chứ?

Cảnh Tâm mím môi cười, chuyện tình cảm này có chút hơi khoa trương, cô có chút ngượng ngùng, vừa vặn món ăn đã được đưa lên, cô vội

văn nói: “Mọi người ăn cơm trước đi, chắc đầu đói rồi.”

Bữa ăn sắp kết thúc, Cảnh Tâm nói với Lục Tinh bên cạnh: “Tinh Tinh, một lúc nữa chúng ta đi dạo phố đi.”

Chuyện sau đó đi dạo phố, chủ yếu là muốn nán lại một lát, nói chuyện phiếm, lần gặp trước có chút vội vàng, không có chút cơ hội nào để tán gẫu những chuyện trên trời biển cả.

Lục Tinh nhìn gương mặt trứng ngỗng xinh đẹp của cô: “Em không sợ bị nhận ra sao?”

Cảnh Tâm không quan tâm nói: “không sao đâu, em vẫn liên tục đóng vai bình hoa, nhận ra cũng chẳng sao cả.”

cô nhìn qua Tần Sâm bên cạnh một cái, chỉ cần không bị chụp cùng anh, dù thế nào cũng không trở thành tiêu đề bàn tán được.

Tần Sâm ở bên ta cô thấp giọng nhắc nhở: “anh nhớ mai em còn phải đi làm việc, 6 giờ sáng phải dậy rồi.”

Cảnh Tâm không thèm để ý: “Bây giờ còn chưa đến 9 giờ, không sao cả, em đi đây.”

Lục Tinh nghe thấy, cô ấy nhìn Cảnh Tâm: “Nếu không chúng ta hẹn ngày khác đi, chờ lúc nào em không có công việc rồi đi.”

Phó Cảnh Sâm nhìn Cảnh Tâm một cái, biết cô chưa từ bỏ ý định, nói một câu làm cho người ta không từ chối nổi: “Buổi tối anh và Lục Tinh còn có việc, hai người hẹn nhau lần khác đi.”

Lục Tinh quay đầu nhìn anh một cái.

Cảnh Tâm nhìn bọn họ một lúc, tiếc hận nói: “Được rồi, vậy chúng ta hẹn lần sau vậy.”

Sau khi bữa cơm kết thúc, mọi người đều rời đi.

Tần Sâm lái xe ra ngoài, Cảnh Tâm thấy Minh Chúc còn đang đứng ở giao lộ chờ xe, vội vàng nhìn anh: “Chờ một chút, chỗ này không dễ đón xe, chúng ta cho Minh Chúc đi nhờ đi.”

Tần Sâm nhìn cô một cái, dừng xe trước mặt Minh Chúc.

Cảnh Tâm hạ cửa kính xe xuống, vẫy tay với Minh Chúc: “Minh Chúc, chúng tôi đưa cô về.”

Minh Chúc có chút bất ngờ, vội vàng nói: “Không cần đâu, chúng ta không cùng đường.”

Cảnh Tâm mở cửa xe xuống xe, kéo cửa sau xe ra, quay đầu nhìn cô ấy, “Đi thôi, dù sao bây giờ vẫn còn sớm.”

Minh Chúc nhìn cô, không có biện pháp cự tuyệt, đi vòng qua lên xe.

Cảnh Tâm đóng cửa bên ghế lái phụ lại, ngẩng đầu vào phía sau xe.

Hai cô gái ngồi ở phía sau nói chuyện phiếm, Cảnh Tâm hiếu kỳ hỏi: “Đúng rồi, trước cô đã viết kịch bản nào vậy?”

Minh Chúc nói: “Kịch bản của tôi vẫn chưa quay bao giờ, gần đây mới đang cải biên kịch bản đầu tiên.”

Cảnh Tâm quay đầu cười với cô ấy: “Cô là biên kịch trẻ nhất mà tôi biết, cũng là người xinh đẹp nhất.”

Đây là lời thật, Minh Chúc thật sự rất được, còn xinh đẹp hơn rất nhiều nghệ sĩ trong giới giải trí, chủ yếu là khí chất đi, nhìn có hương vị vô cùng đặc biệt.

Minh Chúc hào phóng nhận lời khen của cô, “Cảm ơn cô, cô cũng là nữ nghệ sĩ xinh đẹp nhất mà tôi biết.”

Hai người nhìn nhau cười.

Minh Chúc nói nhô bên tai cô một câu, hai mắt Cảnh Tâm trừng lớn, thăm dò nhìn người đàn ông đang lái xe phía trước, nhỏ giọng nói: “thật vậy sao?”

Minh Chúc gật đầu cười.

Đưa Minh Chúc đến cổng tiểu khu, Cảnh Tâm đi theo cô ấy xuống xe, cô nói với Minh Chúc: “Lần sau có rảnh tôi mời cô ăn cơm.”

Minh Chúc cười cười: “Được.”

Tần Sâm nhàn nhã dựa lưng vào ghế, lấy một điều thuốc ra ngậm bên miệng, châm xong hạ cửa kính xe xuống, anh vươn tay ra ngoài cửa sổ búng tàn thuốc, nhìn về phía Cảnh Tâm.

Cảnh Tâm đứng đó tự nhiên nhếch môi cười với anh, vui vẻ vòng qua đầu xe ngồi lại vào ghế lái phụ.

Vừa lên xe lập tức ngồi lên đùi anh, ôm cổ anh, nhìn anh cười.

Tần Sâm giương mắt nhìn cô, khoé miệng anh cong lên, vô cùng lưu manh: “Muốn làm gì? Đây là cửa tiểu khu, không phải nhà chúng ta.”

Cảnh Tâm: “...”

Trong đầu toàn nghĩ cái gì vậy!

cô nghĩ một chút, trượt từ trên đùi anh xuống.

Vừa rồi Minh Chúc nói với cô, tháng 11 kịch bản sẽ cải biên xong, tháng 12 bắt đầu tuyển nữ chính, cô ấy nói, hình tượng nữ chính rất phù hợp với cô, trợ lý của Tần Sâm đã gọi cho cô ấy nói chuyện này.

Tần Sâm giữ chặt hông của cô, “Làm sao vậy?”

Cảnh Tâm mím môi, “không có gì đâu, chỉ là em đột nhiên muốn ôm anh một chút thôi không được sao?”

Tần Sâm cười: “Về thôi cho em ôm.”

Cảnh Tâm ng ồi lạitrênghế phụ, tự mình thắt dây an toàn, đột nhiên quay đầu nhìnanh: “Em pháthiện,anhđúng là người thâm tr ần nhất!”

T ần Sâm: “...”

anhch ồm người qua, giữ chặt ngườiicôđể chocôđối mặt với mình, cúi đầu hung hăng hônmộtcái, ánh mắt chăm chú nhìncôcười: “Lúc nào?”

Cảnh Tâm cười ánh mắt cong cong, đấyanhra, “Lúc nào cũng thế.”

Trừ lúctrêngiường.

T ần Sâm chẳng ừ hử gì cả chỉ cười cười, hôn lên mồmômộtcái, quay về ng ồi dựa vào ghế, ném tàn thuốc vào thùng rác bên cạnh, lái xe rồidì.

Vềnhà, Cảnh Tâm bắt đầu thu thập hành lý, sáng maicôphải bay đến thành phố S chụp ảnh tạp chí, chỉ có hai ngày, thời gian rất eo hẹp.

T ần Sâm tắm rửa xongđira, lấymộtchai rượu vang trong tủ rượu ra, c ầnmộtly rượu lười biếng dựa vào khung cửa nhìncô, Cảnh Tâm bỏ cả kịch bản vào trong vali hành lý, kéo khoá lên, quay đầu nhìnanh, kéo vali vào trong góc.

côđiđến g ầnanh, lấy ly rượutrêntayanhnhấpmộtngụm, hai tay ôm lấy cổanh, cười híp mátnói: “Em phảiđihai ngày, hai ngày nữasevề”

T ần Sâm nhìncô, trong xoang mũi hừ ramộttiếng: “Ừ.”

Cảnh Tâm xoay ngườidilấy áo ngủ, lại lấymộtmiếng thiên sứnhỏ* trong tủ ra, nhìn vềphíaanh nói: “Emđitắm.”

(*băng vệ sinh)

T ần Sâm nhìn đ ầucô ầnrêntay, ngửa đầu uống cạn ly rượu trong tay, xoay ngườidixuống l ầu.

Cảnh Tâm nhìnanhđixuống l ầu, lại để miếng thiên sứnhỏvào chỗ cũ.

Kinh nguyệt củacôhôm nayđãhết, vì để tránh buổi tối bịánhép buộc sáng mai dậykhôngnổi,côcũngđãphải li ều chết.

Sáng hôm sau trời còn chưa sáng, Cảnh Tâm ngủ mơ mơ màng màng, cảm giác cómộttoà núiđangđètrênngười mình, rất nặng rất khó chịu, lại còn có thể nóng lên.

Editor: Sorry mọi người, mìnhđangphải cày tiếnganđể còn ra trường. Nên thời gian gần đây của mình rất eo hẹp. Mìnhsẽcố ra chương sớm nhất có thể.

BÌNH HOA GIỚI GIẢI TRÍ

Mạch Ngôn Xuyên
dtv-ebook.com

Chương 65

Editor: Lê Thị Ngọc Huyền

Lúc ngủ Tầnsâmkhôngthích có ánh sáng, phòng ngủ củaaanh, rèm cửa sổ đều kéo lại, toàn bộ đèn đều tắt, chính là dơ tay cũngkhôngthấy được năm ngón.

Cảnh Tầnthìthích để lại mộtnghon đèn ngủnhỏ, lúc vừa mới tới ởcôcũng có chứkhôngquen, bất quá thói quen củacôđãtrở thành dư thừa, mỗi đêmcôchỉ mong có thể nhanhđứngủ, làm gì có hơi sức màđể ý đến thói quen nữa, căn bản là mệt quá chỉ cần nhắm mắt là ngủ.

Cơ thểcôcàng ngày càng nóng, lỗ tai rất ngứa, có mộtbàn tay đểtrênngựccôhung hăng nắm bóp, đôi môi ấm áp hônnhetrêncô, cơ thểcôrun rẩy, cho là mìnhđangnằm mơ, kênhệthành tiếng.

Tầnsâm nghiêng đầu hôn mộicô, giọngnóitrầm thấp: “Tĩnh?”

“Ừ..” côcòn chưa tỉnh hẳn, mơ màng lên tiếng.

Hai người còn chưa thử qua cảm giác sờ soạng nhau trong bóng đêm, Tầnsâm bình thường thích bật đèn làm, thích nhìn thân thể củaaanh, nhìn bộ dáng động tình củacô, cảm thấy kích thích.

cô mơ mơ màng màng mở mắt ra, cái gì cũngkhôngthấy, trạng thái nửa mê nửa tỉnh, giác quan đặc biệt mẫn cảm, có chút sợ hãi cùng kháng cự đầyaanh, “Đừng mà...”

Hoàn toànkhôngbiết bây giờ là ngày hay đêm, chỉ nhớ sáng hôm sau mình phải dậy sớm.

Tần Sâm cắn nhét trên lỗ tai một cái, hô hấp dồn dập, ác liệt nói:
“Vật nhỏ lừa đảo, không trừng trị em đúng là không được rồi.”

Động tác của anh thành thạo nháy mắt đã bóc sạch quần áo trên người cô, để vật nam tính gần nơi trọng yếu của cô cọ cọ, Cảnh Tâm giống như bị điện giật, một cái liền mềm nhũn. Tay anh trượt từ ngực một đường đi xuống, đến eo, đi xuống nơi bí ẩn giữa hai chân cô, không ngừng xoa nắn vân vân.

Cảnh Tâm mềm nhũn thành một vũng nước, vô lực kháng cự, chỉ có thể run rẩy rên nhẹ.

Tự biết chạy không nổi, cô ngoan ngoãn vòng tay ôm lấy cổ anh, nhỏ giọng cầu xin tha thứ.

Trong phòng ngủ tối đen, chỉ còn tiếng rên khẽ và tiếng thở gấp, chuông báo thức đột ngột vang lên, Cảnh Tâm bỗng nhiên bừng tỉnh, thân thể không tự chủ được khấn trương vặn vẹo, “Đừng, báo thức, em phải rời giường đi đến sân bay...”

trên trán Tần Sâm nổi gân xanh, thét lớn một tiếng, dùng sức va chạm trừng phạt người trên giường, cần di động lên tắt báo thức đi.

một giây sau, ném di động xuống.

một lần nữa đem cô đè trên giường.

...

Kết thúc toàn bộ, Tần Sâm bật đèn bàn ở mép giường lên, chống tay lên giường nhìn cô cười xấu xa.

Thần trí Cảnh Tâm tan rã, cái loại cảm giác này, giống như là muốn chết nhưng lại còn sống, kích thích đến mức linh hồn cũng sắp thoát khỏi cơ thể. Nửa phút sau nhớ đến cái gì đó, hung hăng trừng anh, “Mấy giờ rồi?”

Khoé miệng T`ân Sâm cong lên, trực tiếp ôm cô đi đến phòng tắm, “Đến đưa em đi, tới kịp.”

Cảnh Tâm như gấu cola tre trên người anh, vô cùng tức giận cắn một cái lên cổ anh, “Nếu em đến muộn, em sẽ không thêm để ý đến anh nữa.”

Vội vội vàng vàng thu thập xong, T`ân Sâm một tay xách vali hành lý, một tay ôm cô đi ra khỏi nhà.

Bố Duệ hưng phấn đi theo sau cô, người người bắt chân của cô, mặt Cảnh Tâm đỏ bừng, mũi Bố Duệ rất nhạy cảm, mỗi lần trên người cô có mùi của anh lưu lại, nó đều đi vòng vòng quanh cô.

Hai người vừa lên xe, Thẩm Gia gọi điện thoại tới: “Chị ơi này đại tiểu thư, em đang ở đâu?”

T`ân Sâm dứt khoát lái xe ra ngoài, Cảnh Tâm không dám nói cô mới ra cửa, chột dạ nói: “Sắp, sắp.”

Thẩm Gia nghe cái liền hiểu, lập tức nổi giận: “Em đừng nói với chị là em còn chưa rời giường?!”

“Dậy rồi dậy rồi, bây giờ T`ân Sâm đưa em qua.”

“...”

Cảnh Tâm thấy chị ấy chuẩn bị mắng tiếp liền cúp điện thoại, quay đầu thúc giục T`ân Sâm: “anh nhanh chút, đi thôi anh.”

T`ân Sâm quay đầu nhìn cô một cái, khẽ cười một tiếng, thả nhiên cho xe tăng tốc.

Đến khi tới sân bay, lối cửa ra vào cho khách vip đã có nhân viên đang đợi, T`ân Sâm dẫn cô đi vào, mặt Cảnh Tâm đỏ ửng, có fan nhận ra hai người, hưng phấn hô lên: “Là Cảnh Tâm cùng T`ân Sâm!”

“A! Đúng thật! Bọn họ muốn đi đâu vậy?”

“Hình như rất sốt ruột nha!”

“Chạy theo chụp mấy bức ảnh nhanh!”

Sau khi Cảnh Tâm và Thẩm Gia tụ họp, không kịp nói với Tần Sâm dù chỉ một câu, đã bị Thẩm Gia kéo đi, Tiểu Thất kéo hành lý đuổi theo hai người.

cô quay đầu nhìn anh một cái, anh vẫn đứng tại chỗ, mỉm cười nhìn cô.

Tần Sâm quay đầu lườm cô: “Còn không nhanh một chút! Nhìn cái gì mà nhìn!”

Cảnh Tâm: “...”

Sau khi Tần Sâm không còn nhìn bóng lưng của cô nữa, mới xoay người rồi đi, mới vừa ra cửa đã có hai bác gái đi lên phía trước, xâu hổ hỏi: “Tần tổng, có thể chụp chung với chúng tôi một tấm hình được không?”

Tần Sâm thản nhiên nhìn mấy cô gái này một cái, “không thể.”

nó xong, xoay người đi.

Mấy cô gái phía sau tiếc rẻ nhìn bóng lưng anh.

Sau khi Cảnh Tâm lên máy bay, xui lòng ỡm một chỗ, Thẩm Gia tức giận quay đầu nhìn cô, phát hiện trên cổ cô có dấu hôn, lập tức hiểu được nguyên nhân bị trễ của cô, ngón tay Thẩm Gia chỉ chỉ vào cổ cô, “Tần tổng nhà em đúng là tinh lực tràn trề, sáng sớm đã mạnh liệt như vậy.”

Cảnh Tâm vội vàng sờ sờ cổ mình, mặt có chút đỏ, không xác định hỏi: “Có dấu?”

Thẩm Gia dựa lưng vào ghế, mỉm cười nói: “Đúng vậy, lát nữa xuống máy bay phải lập tức đến studio để chụp ảnh, chỉ có thể bảo thợ trang điểm dùng phấn che đi thôi, cứ nghĩ đến cảnh em mang dấu hôn lên phim điện ảnh lần trước là biết, chắc sẽ có thể trở thành một đề tài hot đấy, phía tạp chí chắc chắn sẽ rất vui lòng.”

Cảnh Tâm: “...”

là tạp chí thời thượng có lượng tiêu thụ đứng đầu trong nước, lần này Cảnh Tâm còn hợp tác với một mẫu nam quốc tế là Duke, Duke cao 1m86, Cảnh Tâm cùng anh ta hợp tác nhìn qua trông khá đẹp đôi, biểu cảm trước ống kính của hai người đều hoàn hảo, nhiếp ảnh gia yêu cầu tạo dáng hai người đều phối hợp hoàn mỹ.

Nghỉ ngơi giữa buổi, nhiếp ảnh gia cho hai người nhìn ảnh đã chụp, Duke cảm thấy mình không đủ hoang dã, nên đã đề xuất việc cởi thêm một nút áo nữa.

Nhiếp ảnh gia cười cười: “Trước chụp kiểu này đã, buổi chiều sẽ thử xem sao, Cảnh tiểu thư không có vấn đề gì chứ?”

Cảnh Tâm nghĩ rằng cũng chẳng phải cô lộ, vì thế gật đầu: “Có thể.”

Chụp ảnh đến chiều, hai người đã đổi mấy bộ quần áo, Duke ngồi trên ghế, Cảnh Tâm đi từ phía sau tiến lại, nhiếp ảnh gia chỉ vào Cảnh Tâm: “Cảnh tiểu thư, cô đặt tay lên ngực Duke, cơ thể tiến sát lại một chút.”

Cảnh Tâm cúi đầu nhìn một cái, mặt có chút đỏ đặt tay lên ngực của người đàn ông, cơ thể tiến lên dựa vào.

Nhiếp ảnh gia: “Biểu cảm tự nhiên một chút, lạnh lùng một chút.”

Ngày chụp hình đầu tiên kết thúc, Cảnh Tâm cùng Thẩm Gia Tiểu Thất trở lại khách sạn, Thẩm Gia nghĩ đến mấy bức ảnh chụp hôm nay, chống má nói: “không biết Tần Sâm nhìn mấy bức ảnh kia có thể ghen hay không, dù sao em cũng đã sờ soạng ngực người đàn ông thứ hai.”

Cảnh Tâm: “...”

cô suy nghĩ vài giây, nhanh chóng đá rắc rối này đi: “Chụp ảnh tạp trí này là chị nhận cho em.”

Thẩm Gia: “...”

Buổi chụp hình hôm sau thuận lợi kết thúc vào giữa trưa, chiều có một buổi phỏng vấn, sau khi kết thúc Cảnh Tâm cùng Thẩm Gia đi tới sân bay chuẩn bị trở về.

Sau khi trở lại thành phố B, một lần nữa trở lại đoàn phim, các cảnh của cô đã quay gần xong, chỉ còn hơn mười ngày nữa là tiến vào giai đoạn hậu kỳ, thời gian này quay rất gấp, tất cả các lịch trình của cô Thẩm Gia đều lùi ngày, dời vào sau giai đoạn hậu kỳ.

BÌNH HOA GIỚI GIẢI TRÍ

Mạch Ngôn Xuyên

dtv-ebook.com

Chương 65+2

Cùng lúc đó, phía trang chủ của Hoa Thần cũng đưa ra tin tức, bây giờ kịch bản của cuốn tiểu thuyết bán chạy trong sáu năm liền đã hoàn thành hơn nửa, dự tính tuần cuối của tháng 12 sẽ khởi quay.

được tác giả nổi tiếng Cửu An viết, xuất bản từ sáu năm trước sau đó vẫn thuộc top tiểu thuyết ăn khách cho đến bây giờ, đã tái bản rất nhiều lần, là tiểu thuyết tình cảm kinh điển, nên nói lúc trước tác giả không chịu bán bản quyền, Hoa Thần phải thương lượng rất nhiều lần, tác giả mới đồng ý bán bản quyền tác phẩm.

Sau khi tin tức này đưa ra, fan của cuốn tiểu thuyết này liền sôi trào, vừa chờ mong lại vừa lo lắng, chờ mong tiểu thuyết mình yêu thích được lên màn hình lớn, cũng sợ phim điện ảnh sẽ không lột tả được hết nội dung của tác phẩm, bị huỷ trong tay nam nữ chính.

“A a, thật sự sẽ quay sao? Rất lo lắng! Nam nữ chính sẽ là ai đây! Bất quá bán cho Hoa Thần, chắc là không cần phải lo lắng đúng không?”

“Tôi vốn muốn nói nam chính có lẽ sẽ là anh Đông, nhưng anh Đông sẽ không nhận loại kịch bản này đi, mấy năm nay anh ấy không hề nhận kịch bản kiểu này, Lê Tranh thì may ra còn có thể nha! Nữ chính cao 1m72 là tôi nghĩ ngay đến Cảnh Tâm, dù sao tôi cũng là người hâm mộ nhan sắc của cô ấy.”

“cực một gói sợi cay, nữ chính rất có thể là Bình hoa.”

“đừng nông cạn như vậy được không, chỉ bằng Cảnh Tâm cao 1m72, giống nữ chính màn nào cô ta có cơ hội? Giới giải trí này không phải không có nữ nghệ sĩ có dáng người tốt, Lục Tuyệt Tâm 1m68, Phương Phương

1m70, cũng có mấy người cao 1m72, bộ dáng cũng không tệ, sao lại phải là Cảnh Tâm?.”

Cảnh Tâm lướt weibo, cô đã biết tin này từ trước, nhìn thấy tin này cũng không có cảm giác gì cả.

trên tường của các hot weibo tổ chức bỏ phiếu bầu chọn nam nữ chính.

Cảnh Tâm nhìn xuống, số phiếu của cô không phải cao nhất, số phiếu cao nhất là Lục Tuyết Tâm, sau đó là Phương Phương, thứ ba là cô.

Việc này cũng không ngoài dự đoán, dù sao Lục Tuyết Tâm và Phương Phương đều đã đóng nữ chính, nhân khí nhiều hơn cô rất nhiều.

Bình luận phía dưới đều là fan của các nhà đề lại.

“nếu nữ chính là Bình hoa, tôi không có ý kiến gì, dù sao bộ dáng của cô ấy rất đẹp mắt, cũng rất phù hợp với hình tượng của nhân vật, thử nghĩ một chút, hoàn toàn có thể đảm nhận, tôi là fan của tiểu thuyết.”

“Nhất định Phương Phương nhà tôi là thích hợp nhất!”

“Tôi muốn nói, lúc này Phương Phương còn đang quay, sau khi video Tần Sâm hành hung Kha Đằng bị phát tán, các người thấy Hoa Thần có thể dùng Phương Phương sao? Phương Phương bị knockout, vị kế tiếp!”

“Có một việc người khác không thể địch được, Cảnh Tâm là người phụ nữ của tổng giám đốc Hoa Thần.”

“Dựa vào đàn ông để leo lên, không biết xấu hổ.”

Mỗi khi dính đến vai diễn, những tiếng mắng chửi trên weibo càng nhiều hơn, Cảnh Tâm nhìn qua loa, tắt weibo đi.

Quyển tiểu thuyết này cô đã mua từ lúc còn học trung học, lúc trước cô đã đọc đi đọc lại rất nhiều lần, đã lấy của cô không ít nước mắt.

Quyển tiểu thuyết này để ở phòng cô tại Phó gia, cô định bớt chút thời gian về lấy.

Về phần những tranh luận trên weibo, cô mặc kệ, trước lấy cơ hội thử vai đã ăn nói sau.

Chu Nghi Ninh cầm điện thoại di động ngả xuống bên cạnh cô, dùng bả vai đỡ cô một cái: “Lần này cậu có cơ hội làm nữ chính.”

Cảnh Tâm quay đầu cười: “Quyển tiểu thuyết kia cậu đã đọc rồi sao?”

Chu Nghi Ninh gật đầu: “Đã đọc, tiểu thuyết kinh điển, ba cuốn tiểu thuyết của Cửu An mình đều đã đọc.”

cô ấy nhìn Cảnh Tâm: “Nói thật, mình cũng thấy cậu rất thích hợp.”

Cảnh Tâm bị lời của cô ấy chọc cho mở cò trong bụng, hai tay ôm má cười, “Nếu có thể như thế thật thì tốt rồi, mình cũng rất thích tiểu thuyết của Cửu An, chỉ là cô ấy rất ít đăng, chưa bao giờ để lộ tin tức, trên weibo đăng toàn hình mèo.”

Chu Nghi Ninh bĩu môi: “Chính là để duy trì cảm giác thần bí của mình ý mà.”

Cảnh Tâm gật đầu: “Nói cũng đúng, bất quá mình đã gặp qua biên kịch của cô ấy chắc chắn quen biết với Cửu An đi, lần sau mình mời cô ấy ăn cơm, hỏi một chút.”

Chu Nghi Ninh vội nói: “Đưa mình theo với.”

Cảnh Tâm cười cười: “Được, để sau mình hẹn cô ấy.”

Buổi tối Cảnh Tâm trở về Phó gia ăn cơm, ở Phó gia ngủ lại một đêm, hôm sau lúc thuận tiện cầm luôn quyển tiểu thuyết kia đi đến đoàn làm phim.

Tan tãn Tãn Sâm đến đón cô, Cảnh Tâm cài dây an toàn xong, quay đầu cười với anh: “Tối nay em muốn ăn cơm tây.”

Tần Sâm quay đầu nhìn cô, cười cười, “Được.”

Về nhà, Cảnh Tâm cùng Bố Duệ đi thẳng vào phòng, ngồi trên ghế sofa, lấy quyển tiểu thuyết từ trong túi xách ra, cầm quyển sách giờ cho anh xem, nghiêm túc nói: “Quyển tiểu thuyết này em đã mua từ mấy năm trước, đọc không dưới mười lần, em hiểu rất rõ nhân vật nữ chính trong truyện này.”

Tần Sâm nhíu mày, nhìn cô: “Cho nên?”

Cảnh Tâm trừng anh, đứng lên trên ghế sofa, thấy mình cứ như từ trên cao nhìn xuống, lại ngồi xuống, ngửa đầu nhìn anh.

Bố Duệ đã ngồi xuống bên cạnh ghế sofa, ngửa đầu nhìn anh.

Tần Sâm cười xoà một tiếng, hất hất cằm chỉ Bố Duệ, “Em định lôi kéo nó luyện tập sao?”

Cảnh Tâm cúi đầu nhìn Bố Duệ, phát hiện anh cùng cô đúng là tâm linh tương thông, cô ôm lấy anh làm nũng: “anh không cần phải an bài gì cho em cả, chỉ cần cho em cơ hội thử vai là được, cơ hội thử vai công bằng, giống và là được rồi, những cái khác em sẽ cố gắng, dù sao diễn không tốt sẽ làm anh mất mặt, doanh thu phòng vé không tốt khiến Hoa Thiên không kiếm được tiền em sẽ rất ngại.”

Tần Sâm rũ mắt nhìn cánh tay đang ôm ngang hông anh của cô, khoé miệng cong lên, cố ý đùa cô: “Vậy thì không giống nhau, lần này là nữ chính.”

Cảnh Tâm ngẩng đầu nhìn anh, nhìn thấy khoé miệng anh hẳn ý cười, không biết anh đang trêu cô hay là nói thật, gần đây toàn bộ tinh lực của cô đều dồn vào việc quay bộ phim, ba mẹ cô cũng không làm ra hành động quấy nhiễu gì, lần này là nữ chính, nếu như không thuyết phục được ba mẹ cô, chắc anh cũng sẽ gặp khó khăn.

cô cũng không muốn vì chuyện này mà làm căng thẳng quan hệ giữa Tần Sâm và ba mẹ cô, dù sao sau này bọn họ vẫn phải ở chung với nhau.

cônghĩmộthút,nói: “Hai ngày nữa là sinh nhật mẹ em,anhcùng em vềđi.”

Tần Sâmđangngĩ chuyện khác,khôngchút để ýnói: “Được.”

Cảnh Tâm nhảy từtrênô pha xuống, “Emđitắm đây, tối phải nghiên cứu lại tiểu thuyết mới được.”

Tần Sâm quay đầu nhìncômột cái, người ngả vềsau, nhàn nhã ng ồi vắt chân, c ần quyển tiểu thuyếtđãcó chút cũ ở bên cạnh lên, có thể thấy đượccôđãđọc quyển tiểu thuyết này rất nhi ều lần.

anhhíp mắt, tr ần mặc vài giây, rútmộtđiều thuốcctrên bàn trà ra châm.

Sơ thảo kịch bảnanhđãnhìn r ồi.

Có cảnh hôn.

nóithật, lúcanhnhìn thấy kịch bản, theo bản năng muốn cự tuyệt.

anhkhôngcó cách nào tưởng tượng Cảnh Tâm quay cảnh hôn, cũngkhôngthể chịu đựng được.

Cho nên, lúc Cảnh Tâm hỏianh,anhkhôngbiết phải trả lời thế nào.

Cảnh Tâm nếuđãđọc quyển tiểu thuyết này,côchắc biết có cảnh hôn, nhưngcôvẫn muốn diễn.

Hút xong một điều thuốc, rụi tắt tàn thuốc,anhcó chút phi ền chán đứng lên, lấy chai rượu trong qu ầy ra rót đầy chén.

Cảnh Tâm tắm rửa xongđira,khôngthấyanhở đây.

Bình thường lúcô t ắm, Tần Sâm sẽđếnmộtphòng khác tắm rửa, chơcô t ắm xonganhđ ẽ dựa trênghế ô pha r ồi, trên tay c ầnmộty rượu vang, hoặc là c ầnmộtquyển sách, nếu như thời gian còn sớm, hai người sẽở phòng khách cùng nhau xemmột bộ phim.

Cảnh Tâm tìm một lúc, thì tìm được anh ở ban công phòng khách.

anh nghiêng người về phía trước, hai tay vịn trên lan can, một chân để lên lan can, bật lửa chọt loé, khói sương lượn lờ.

Cảnh Tâm cắn môi môi, không tiếng động đi qua, từ phía sau ôm lấy anh, đầu cọ cọ vào lưng anh.

Tần Sâm cúi đầu nhìn vòng tay ngang hông mình, đem người kéo lên phía trước, nhìn cô mấy giây: “thật sự muốn tham gia thử vai?”

Hai mắt Cảnh Tâm sáng lên, gật đầu như gà mổ thóc: “Muốn.”

anh liếm mép một cái, quay đầu nhìn hướng khác, búng tàn thuốc trên tay, “anh không muốn em tham gia bộ phim này.”

Cảnh Tâm sửng sốt: “Vì sao?”

anh rũ mắt nhìn cô: “Bộ phim này có cảnh hôn, em đã đọc tiểu thuyết, nên biết.”

Cảnh Tâm sửng sốt nhìn anh, nghĩ lại, trong tiểu thuyết quả thật có mô tả cảnh hôn, bây giờ phim điện ảnh đâu có cảnh hôn hay những cảnh thể hiện tình cảm mãnh liệt, ngoại trừ có cảnh cưỡng bạo, công gay cả cảnh hôn cũng chưa diễn qua.

BÌNH HOA GIỚI GIẢI TRÍ

Mạch Ngôn Xuyên
dtv-ebook.com

Chương 66

Editor: Lê Thị Ngọc Huyền

Trong giới giải trí có nghệ sĩ nổi tiếng nào mà chưa từng đóng qua cảnh hôn không? không có.

Trước đây Cảnh Tâm chưa từng nghĩ đến vấn đề này, dù sao những kịch bản trước đây còn nhận được phải qua sự xét duyệt của ba mẹ, kịch bản có cảnh hôn hoàn toàn không có khả năng xuất hiện, đối với một diễn viên mà nói, không đóng cảnh hôn là một thiệt thòi rất lớn, nếu như là trước kia, cô sẽ không chút do dự quyết định diễn.

Bây giờ, công gắng đầu nhìn Tần Sâm, vẻ mặt anh vô cùng nghiêm túc, anh không phải đang thương lượng với cô, mà nói chộc cô, anh không đồng ý.

Cảnh Tâm ôm lấy hông anh, nhỏ giọng nói: “Cảnh hôn... Cũng có thể dùng thế thân mà?”

Tần Sâm không nói gì, dụi tắt điều thuốc.

anh đã hỏi qua đạo diễn, đạo diễn nói dùng thế thân thì không đạt được hiệu quả như mong muốn.

Hai người trầm mặc, Cảnh Tâm có chút hoảng.

Hai tay Tần Sâm giữ lấy vai cô, kéo giãn khoảng cách giữ hai người, cúi đầu nhìn cô.

Ngón tay thon dài của anh nhẹ nhàng vuốt ve trên mặt cô, dừng ở trán, anh nói: “Nơi này có thể.”

Ngón tay dịch chuyển xuống dưới, dừng ở mắt, chớp mũi, hai má, đến mỗi vị trí anh đã nói một câu, “Nơi này cũng có thể.”

Cuối cùng, anh nắm lấy cái cằm xinh đẹp của cô, ngón tay mân mê trên cánh môi đỏ mọng của cô.

một giây kế tiếp, anh cúi đầu hôn cô.

anh nói: “Nơi này không được.”

Đầu Cảnh Tâm run nhẹ, nhìn trong đáy mắt anh, trong mắt anh có sự ham muốn chiếm hữu vô cùng mãnh liệt.

cô há miệng thở dốc, không nói lên lời.

Có lẽ cô ích kỷ, nhưng cô thực sự muốn đóng phim <Quyết định sinh mệnh cả đời>, cô đã là fan của quyển tiểu thuyết này rất nhiều năm, cũng chưa từng được làm nữ chính, cô muốn toàn lực tranh thủ cơ hội này. anh hoàn toàn có thể ảnh hưởng đến động chân động tay, ví dụ nói đạo diễn bảo hình tượng cô không thích hợp với nhân vật này, dùng các loại có để tránh trận tranh cãi này, cũng không thể nói là tranh cãi.

Bọn họ không cãi nhau.

Nhưng sao lại cảm thấy buồn bực như vậy chứ?

Tần Sâm biết cô cũng đang mâu thuẫn, anh nâng tay xoa tóc cô, nhỏ giọng nói: “anh không ép em, cho em mấy ngày suy nghĩ.”

Trong giới này không có nữ nghệ sĩ nào không đóng cảnh hôn cả, nhất là khi còn muốn trở thành một nghệ sĩ nổi tiếng, anh cũng thấy rất mâu thuẫn, anh muốn nâng đỡ để cô trở lên thật nổi tiếng, anh có năng lực đó.

Sau khi đổi kịch bản, anh liền thay đổi chủ ý.

Cảnh Tâm nhem một cái thở ra, đầu cọ cọ trong ngực anh, “Vâng.”

Tần Sâm đi tắm, Cảnh Tâm nhìn ly rượu vang còn lại một nửa trên bàn, cầm lên uống cạn.

Cảnh Tâm ngồi trên giường chờ anh, trong tay cầm quyển tiểu thuyết kia, cô rất quen thuộc với các tình tiết của cuốn tiểu thuyết này, quen đến mức chi tiết này ở đoạn nào dòng nào cô cũng nhớ, cửa phòng tắm mở ra, Tần Sâm khoác áo choàng tắm màu trắng đưa, bàn chân hữu lực giẫm trên sàn nhà.

Cảnh Tâm để quyển tiểu thuyết lên bàn, ôm hai chân nhìn anh, anh đưa lưng về phía cô, tùy tiện lau tóc.

Tần Sâm ném khăn mặt xuống, xoay người về phía cô, tùy ý mở miệng: “không đọc kịch bản?”

Cảnh Tâm lắc đầu, vươn tay về phía anh.

Khoé miệng anh bất đắc dĩ cong lên, đi qua cúi người ôm lấy cô, nói: “Làm nũng cũng vô dụng, anh sẽ không thay đổi lập trường của mình.”

Cảnh Tâm phụng phịu, “Em không làm nũng, em chỉ muốn ôm anh một cái thôi.”

Tần Sâm nghĩ một chút, tối nay cũng quá nghiêm túc rồi, anh vuốt làn da mịn màng sau cổ áo của cô, trực tiếp đẩy cô ngồi trên giường, hai tay chống hai bên cơ thể cô, tóc dài xoã ra, nhấp môi nhìn anh.

anh không đứng đắn cười, cúi đầu hôn đỉnh đầu cô, sau đó một đường đi xuống, từ trán, đôi mắt, cái mũi, cuối cùng ngậm môi của cô, nhỏ giọng nói: “Có ôm cũng không được đâu.”

một giây kế tiếp, cả cơ thể đè lên người cô.

....

Sau đêm đó, hai người không nhắc lại chuyện kia nữa.

Cuốn tiểu thuyết <Quyết định sinh mệnh cả đời> có rất nhiều fan lâu năm, fan sách đều rất chờ mong, lại còn là tác phẩm của Hoa Thấn, tình thần mong ngóng lại tăng lên mấy lần, nếu có thể làm nữ chính của bộ này, nhân khí của Cảnh Tâm chắc chắn sẽ tăng mạnh.

Thẩm Gia đã sớm nhận được tin tức, các cảnh quay của Cảnh Tâm trong bộ <Thái Bình vương triều> chỉ còn mười ngày nữa là tiến vào giai đoạn hậu kỳ, Thẩm Gia vẫn chưa nghe thấy Cảnh Tâm nhắc chuyện này bao giờ, hôm nay liền tự mình đến phim trường.

Trong phòng nghỉ, Thẩm Gia nhìn Cảnh Tâm: “Thế nào? Chị nhớ rõ em là fan của quyển tiểu thuyết này mà, lần này Tầm tổng sẽ ra tay lấy cho em vai nữ chính chứ?”

Cảnh Tâm nhìn chị ấy một cái, thở dài: “anh ấy không muốn em đóng bộ này.”

Thẩm Gia kinh ngạc: “Vì sao? Em sắp tiến vào giai đoạn hậu kỳ rồi, thời gian quay của bộ này cũng rất vừa vặn, lại còn là nữ chính, một tác phẩm nổi tiếng, nếu Tầm thật sự muốn nâng đỡ em, không thể nghi ngờ đây chính là một cơ hội tốt.”

Cảnh Tâm mím môi, “Có cảnh hôn.”

Thẩm Gia sửng sốt một cái, cau mày nói: “Bây giờ làm gì có nghệ sĩ nào không đóng cảnh hôn? Đây là chuyện hiển nhiên, anh ta cũng là một người ở trong cái giới này, chắc hẳn phải hiểu mới đúng chứ.”

Cảnh Tâm không nói gì, hai tay ôm má không biết đang nghĩ gì.

Chu Nghi Ninh đi tới cửa, vừa vặn nghe thấy những lời này.

Điện thoại của Thẩm Gia kêu lên, chị ấy ra ngoài nghe điện thoại.

Chu Nghi Ninh tự nhiên thoải mái đi vào, vỗ vỗ bả vai cô, “anh họ mình không cho cậu đóng cảnh hôn?”

Cảnh Tâm ngẩng đầu nhìn cô ấy, gật gật.

Chu Nghi Ninh cười một cái, ngẩng xuống bên cạnh cô, “thật ra mình cũng đoán được.”

Cảnh Tâm nghĩ đến lúc quay cảnh cường bạo lần trước, Tần Sâm bùng nổ, bỗng nhiên cười một cái, trong đầu có hình ảnh chợt loé, biến thành thân sắc nghiêm túc đêm đó của anh, nụ cười chậm rãi nhạt đi, cô hỏi Chu Nghi Ninh: “Nếu là cậu, cậu sẽ làm gì?”

Chu Nghi Ninh nói: “Giả thiết này không tồn tại, mình không có cách nào trả lời, mình chỉ có thể nói bộ phim <Quyết định sinh mệnh cả đời> này rất tốt, nếu mình thực sự thích, mình sẽ cố gắng tranh thủ.”

Cảnh Tâm cúi đầu nghĩ một chút, đột nhiên hỏi: “không phải cậu rất thích quyền tiểu thuyết này sao? Sao cậu lại không tham ra thử vai?”

Chu Nghi Ninh cười một cái: “Mình cao 1m66, kém nguyên tác đến 6cm, fan sách rất hay soi mói, hơn nữa mình là người mới, một tác phẩm cũng chưa có, kỹ thuật diễn thế nào? Đạo diễn từ bây giờ vẫn còn mắng mình đấy, mình tự biết mình thế nào.”

Thẩm Gian nói chuyện điện thoại xong đi đến, nhìn Cảnh Tâm, “Chị có việc gì trước?”

Cảnh Tâm gật đầu: “Được.”

Thẩm Gian đi tới cửa, lại xoay người lại nhìn cô: “Cốt truyện rất tốt, cũng sẽ trở thành một bộ phim điện ảnh ăn khách, đây là một cơ hội tốt, em hãy giữ chặt cho chị.”

Chị ấy đi rồi, Chu Nghi Ninh lấy kịch bản ra, “Đến đây, chúng ta diễn thử đi, buổi chiều phải quay cảnh này.”

Cảnh Tâm tạm thời đem chuyện này ném ra sau đầu, cùng Chu Nghi Ninh tập kịch bản.

Buổi tối, Cảnh Tâm ngồi trên giường lật đi lật lại quyển tiểu thuyết kia, cần quyển tiểu thuyết không biết đang nghĩ gì.

Tần Sâm đi từ phòng tắm ra, cô rất nhanh bỏ quyển tiểu thuyết xuống, đổi thành kịch bản của <Thái Bình vương triều>.”

Tần Sâm nhìn lướt qua, không nói gì.

Xoay người xuống lầu, lấy một chai rượu từ trong quầy ra, cần di động từ ghế sofa lên, đưa bàn công châm điếu thuốc, hút xong một điếu, anh gọi điện thoại cho trợ lý: “Lại đi tìm một thể thân cho Cảnh Tâm đi.”

Trợ lý sửng sốt: “không phải có Bành Huệ sao?”

Tần Sâm: “Tìm đi, mặt phải giống Cảnh Tâm một chút, nhan sắc sau trang điểm cũng không thành vấn đề, nhìn giống là được.”

Trợ lý nói: “Vâng.”

Cúp điện thoại, trợ lý ảo não vò tóc, loại chuyện tìm thể thân này, không được công khai tuyển dụng, lần trước tìm được hai người kia đã vô cùng tốn công sức, Bành Huệ là đáng người giống, mặt mũi không giống chỗ nào cả, còn một người trông khá giống Cảnh Tâm, nhưng sau đó không biết có chuyện gì, Tần Sâm đột nhiên bảo anh ta đuổi cô ta đi.

Đúng là một chuyện khó mà.

Có thể tìm cô gái kia về hay không?

Tần Sâm quay về phòng ngủ, Cảnh Tâm vươn tay về phía anh.

Lại làm nũng? Khoé miệng anh cong lên, đi qua.

Đem người ôm lên đùi, Tần Sâm rũ mắt nhìn cô: “Ngày mai anh phải đi công tác, đi ba ngày, tối mai em về nhà mình, ừm?”

Cảnh Tâm nghĩ một chút, gật đầu: “Được.”

Tần Sâm xoa nhẹ đầu cô, ngả đầu dựa vào đầu giường, lười biếng duỗi chân, Cảnh Tâm an vị giữa hai chân anh.

anh cầm quyển tiểu thuyết kia, nhét vào tay cô, “Đọc một tí cho anh nghe đi.”

Cảnh Tâm mở to mắt nhìn anh, không phải anh đổi ý rồi chứ?

cô cong môi cười: “Được!”

Cảnh Tâm vừa lật được một tờ, sách đã bị người phía sau vươn tay lấy đi vút lại trên bàn, một giây sau, đã bị anh xoay người đè xuống.

cô nhìn anh: “không nghe nữa sao?”

Tần Sâm chống hai tay nhìn cô, cười xấu xa nói: “Vẫn nên làm chút gì đó có ý nghĩa hơn.”

cô nắm lấy cổ anh, hai chân vòng qua hông anh.

Uh, anh phải đi ba ngày đó.

cô cũng sẽ nhớ anh.

...

Buổi tối hôm sau, Cảnh Tâm về Phố gia, hôm nay là sinh nhật Cảnh Lam Chi, trong nhà tổ chức tiệc gia đình, khách mời đầu tiên là bạn bè họ hàng thân thiết, Trình Phi hôm nay cũng ở đây.

Trình Phi mỉm cười nhìn anh: “Tâm Tâm, chị chờ em rất lâu.”

Cảnh Tâm cười cười: “Em vừa từ bên đoàn làm phim chạy về.”

nói hết câu, liếc nhìn vòng qua cô ta, đem quà đã chuẩn bị từ sớm đến trước mặt Cảnh Lam Chi, “Mẹ, sinh nhật vui vẻ, cái này, là Tần Sâm tặng mẹ.”

Cảnh Lam Chi cao hứng nhận quà, tất cả mọi người đều nhìn hai người cười, có người hỏi: “Tâm Tâm, khi nào thì cháu mang người yêu về đây?”

Cảnh Tâm nhìn mọi người, cười nói: “Hôm nay đông người, cháu sợ mọi người làm phiền quá chén, cho nên vẫn là để lần sau đi.”

Cảnh Lam Chi cười tròng mắt liếc cô một cái, “Con bé này, nói những chuyện gì vậy?”

Thím giúp việc ở cửa hôm đó tiếng: “Thiếu gia đã trở lại.”

Mọi người nhìn về phía cửa, thân hình cao lớn của Phó Cảnh Sâm đi tới, Trình Phi đi lên nghênh đón.

Tất cả lực chú ý của mọi người đều đặt trên người Phó Cảnh Sâm cùng Trình Phi, hỏi bọn họ bao giờ thì kết hôn, Cảnh Tâm nhìn chăm chăm vào hai người kia, thế nào cũng thấy kỳ quái, càng chắc chắn với suy đoán của cô, anh trai cô và Trình Phi căn bản không ở chung một chỗ, người anh thích là Lục Tinh.

Nhiều năm như vậy, chắc chắn anh rất không thoải mái, thật sự làm khó anh.

Cảnh Tâm đi tới, ghé vào lỗ tai anh nói: “anh, em có một bản ghi âm, anh có muốn nghe không?”

Phó Cảnh Sâm nghiêng đầu nhìn cô, “Em nói gì?”

Cảnh Tâm kéo anh sang một bên, đưa di động cho anh, trên màn hình là đoạn ghi âm ghi lại cuộc nói chuyện giữa cô và Lục Tinh, Phó Cảnh Sâm nhìn một cái, đưa mắt nhìn cô.

Cảnh Tâm bĩu môi: “Em chỉ có thể giúp anh những thứ này thôi.”

Phó Cảnh Sâm bỗng nhiên cười cười, xoa nhẹ đầu cô, nhét di động lại tay cô, “Được rồi.”

Cảnh Tâm cũng cười, hỏi anh: “anh, niềm vui của anh là Tinh Tinh đúng không?”

Phó Cảnh Sâm không cười nữa, vỗ vỗ cái ót của cô, xoay người đi.

Cảnh Tâm trừng mắt nhìn bóng lưng anh.

Năm nay, đàn ông đều trở nên kín miệng như vậy sao?

Cùng lúc đó, Tần Sâm nhận được điện thoại của trợ lý, trong điện thoại trợ lý kích động nói: “Tần tổng, tôi đã tìm được thế thân cho Cảnh tiểu thư, so với lần trước còn giống hơn, lần trước người kia giống bảy phần, lần này phải giống đến tám phần.”

Tần Sâm đứng ở bãi đỗ xe, cửa xe mở ra một nửa, cười cười: “Phải không?”

Trợ lý kích động nói: “Vâng, tuy nhiên vẫn chưa đàm phán xong, là tôi gặp được trên đường.”

anh ta cứ tùy tiện đi loanh quanh trên đường, đã tìm thấy một cô gái có bộ dáng tương tự Cảnh Tâm, mẹ nó vận khí tốt quá đi!

Tần Sâm lãnh đạm nói: “Chờ cậu đàm phán xong thì gọi điện thoại lại cho tôi.”

Trợ lý vội vàng nói: “Vâng ạ.”

Trợ lý thấy cô gái đi nhanh vào trong hội sở, vội vàng theo vào, hội sở nhiều phòng như vậy, lập tức không thấy người đâu nữa.

Trợ lý hối hận vì lúc này không theo sát, có chút gấp gáp đứng ngoài hành lang, anh ta cũng không thể mở từng phòng bao ra nhìn được.

Chu Thân từ nhà vệ sinh đi ra, thấy trợ lý lập tức đi tới, “anh Sâm hôm nay đến đây?”

Trợ lý thấy Chu Thân, mắt sáng lên: “Chu tiểu thiếu gia, cậu giúp tôi tìm người với.”

Nghe xong lời nói của trợ lý, Chu Thân liền đem trợ lý vào một phòng bao, trong này mọi người đang tụ tập chơi rất sôi nổi, Tần Ninh Nhạc Minh nhìn trợ lý, Nhạc Minh nói: “Đây không phải trợ lý của anh Sâm sao? anh Sâm đến đây?”

Tần Ninh nghi hoặc: “anh Sâm không phải đi công tác rồi sao? Sao cậu lại ở đây?”

Trợ lý lại đem sự việc nói lại một lần, cuối cùng có chút u oán nói: “Công việc gần đây của tôi là tìm thể thân, Tần tổng đi công tác cũng không mang tôi theo.”

Tần Ninh thở dài: “Bình hoạn tình đúng là rất lợi hại.”

Nhạc Minh nói: “anh Sâm vì Bình hoạn tình kia, gần đây đúng là hao tổn không ít tâm sức nha.”

Chu Thân hỏi trợ lý: “Chờ một chút, lúc trước cậu đã tìm hai thể thân rồi, một người khác sao lại chạy vậy?”

Trợ lý cần ly rượu trên bàn ngửa đầu uống cạn, “Có một lần tôi thấy cô gái kia ở bãi đỗ xe, không biết nói với Tần tổng cái gì, Tần tổng lạnh mặt lên xe, ngày hôm sau Tần tổng liền bảo tôi sa thải cô gái kia.”

Tần Ninh chắc chắn: “Tám phần là cô ta muốn câu dẫn anh Sâm.”

Trợ lý gật đầu: “Tôi cũng đoán vậy.”

Chu Thân vỗ vỗ vai trợ lý, “đi, tôi với cậu đi tìm người đi.”

Hội sở là do Chu gia mở, có Chu Thân ở đây, tìm người cũng dễ hơn.

Mười mấy phút sau, tìm được người.

Vài người vây quanh cô gái kia, phải nói, đúng là rất giống, bất quá không tinh tế được như bình hoạn tình kia.

cô gái kia nhìn bọn họ, cuối cùng nhìn về phía trợ lý: “Tôi còn tưởng gặp tên điên cuồng theo dõi, cho nên vội chạy vào hội sở tìm chị tôi, anh mới vờnói để cho tôi làm thế thân?”

Trợ lý gật đầu: “Đúng, cô suy nghĩ một chút.”

Quản lý cao gót tới, hỏi một câu: “Chuyện gì vậy?”

Chu Thân chỉ cô gái kia: “Em gái cô?”

Quản lý: “Em họ, vậy thì sao?”

cô gái kia nói: “Bọn họ nói em lớn lên giống Cảnh Tâm, bảo em làm thế thân cho Cảnh Tâm.”

Quản lý nói thẳng: “không được.”

Chu Thân mất hứng: “Người ta cũng chưa nói không được, cô nói không tính.”

Quản lý: “Tôi nói không được là không được, con bé đang ở với tôi, thuộc phạm vi trông coi của tôi.”

Chu Thân: “...”

Chu Thân mặc kệ, trực tiếp nhìn cô gái kia: “cô có đồng ý không?”

cô gái kia nhìn chị họ của mình, nhỏ giọng nói: “thật ra... Cũng không phải không được.”

Kết quả cuối cùng là, cô gái kia đồng ý, quản lý tiểu thư của cô ấy không đồng ý, đàm phán không có kết quả, trái lại làm Chu Thân vô cùng tức giận.

Hai ngày sau, ba giờ chiều Tầm Sâm về đến thành phố B, trợ lý báo cáo tình hình với anh, Tầm Sâm nghe xong cũng không thấy quá bất ngờ, mở cửa xe ra lên xe, nhàn nhã dựa lưng vào ghế, “Tiếp tục tìm.”

Trợ lý chỉ có thể nói: “Được.”

Tạp chí <Coco Mode> hôm nay sẽ phát hành, Cảnh Tâm chia sẻ bài viết trên trang chủ của tạp chí, Tiểu Thất đem tạp chí mua được cho cô.

Cảnh Tâm nhìn qua: “...”

Ảnh bìa có chút nóng mắt, tay cô đang đặt trên ngực model nam.

âm thanh cầu nguyện Tần Sâm không nhìn thấy quyền tạp chí này.

“Oa oa oa! Bình hoa đẹp quá! Lập tức phải đi mua một quyền về cất giấu thôi! <nước miếng>”

“Tôi muốn nói, sao người đàn ông này không phải Tần tổng, tôi muốn nhìn ảnh chụp chung của Tần tổng và bình hoa, video anh ấy đánh Kha sắc ma tôi vẫn còn lưu, mỗi ngày xem một lần, nhìn ra dáng người Tần tổng so với người mẫu nam này còn tốt hơn”

“Cũng muốn nhìn ảnh của Tần Sâm cũng Bình hoa! Bất quá... Bình hoa sờ ngực model nam như vậy Tần tổng thực sự sẽ không để ý sao?”

“Nhìn những hình ảnh này, càng hy vọng Bình hoa đóng <Quyết định sinh mệnh cả đời>, @ Tần Sâm, cầu vai nữ chính!”

“Ảnh của Tần Sâm rất ít, có thể tìm được một bức ảnh rõ sứt mặt cũng không dễ dàng, <doge> cho các người, tôi chụp không sai phải không! <Ảnh>”

....

Cảnh Tâm mở bình luận ra.

... Đừng nói, chụp rất tốt.

Dáng người Tần Sâm không hề kém so với model nam, trên người có không ít cơ bắp, hơn nữa anh còn cao hơn người mẫu nam 2 cm, nhìn như vậy thật sự không hề có cảm giác giống nhau nha.

cô lưu bức ảnh vào điện thoại.

Tần Sâm trở lại công ty, thấy mấy cô gái đang túm tụm nhìn tạp chí, anh vốn chỉ nhìn qua, bỗng nhiên bước chân dừng lại, thẳng tắp nhìn sang.

Mấy cô gái vội vàng gấp tạp chí lại, để xuống, “Tần tổng.”

Tần Sâm hất cằm chỉ chỉ quyển tạp chí kia, nói với trợ lý: “một lúc nữa mang quyển tạp chí kia đến phòng tôi.”

nó xong, xoay người đi vào văn phòng.

“Ảnh bìa tạp chí thế này, các cô nhìn xem Tần tổng có ghen không?”

“Có lẽ, hình như có chút khó chịu nha, bất quá bộ quần áo này của Cảnh Tâm rất đẹp, tôi lên mạng tra, đất muốn chết, không mua nổi.”

“Mua được cũng không mặc đẹp thế được.”

Trợ lý mượn tạp chí của mấy cô gái này, mang vào văn phòng.

Tần Sâm lười biếng dựa vào ghế sofa, nhận tạp chí mà trợ lý đưa tới, nhìn chăm chăm mấy giây vào trang bìa.

Điện thoại di động để trên bàn kêu, anh nhìn một cái, “Uhm?”

Uhm? Cảnh Tâm nở nụ cười: “anh đã về công ty sao? Cảnh hôm nay của em đã quay xong, một lúc nữa em đến đón anh tan tầm được không?”

Tần Sâm thả tạp chí lại trên bàn, lười biếng liếc mắt: “Được.”

Cảnh Tâm nghĩ: “Em đi thay quần áo, anh chờ em.”

Cảnh Tâm thay quần áo xong, Tiểu Thất đưa cô đến được sảnh Hoa Thấn, sau khi lên lầu cô trực tiếp đi đến văn phòng anh, trợ lý thấy cô vội vàng nghênh đón: “Cảnh tiểu thư, Tần tổng đang trong phòng làm việc.”

Cảnh Tâm cười: “Được, tôi tự mình đi tìm anh ấy là được.”

cô gõ tượng trưng ba cái lên cửa, sau đó liền đẩy cửa vào.

Tần Sâm ngẩng đầu lên nhìn cô, nhàn nhã ngả người về sau, “Đến đây?”

Cảnh Tâm cao hứng gật đầu: “Vâng.”

cô đi đến, vòng qua sofa, liếc một cái liền nhìn thấy quyển tạp chí trên bàn, ảnh bìa rất nóng mắt.

Bước chân của cô ngừng lại, ngẩng đầu nhìn về phía Tần Sâm.

Tần Sâm tự tiểu phi tiểu nhàn cô, “Lại đây.”

Tiểu phiên ngoại

Cảnh Tâm sau khi kết hôn, liền đem công việc giảm bớt một chút, những lịch trình không cần thiết đều cắt bỏ, chuyên tâm đóng phim.

Thời điểm vô cùng bận rộn lại còn phải ứng phó Tần Sâm, thật sự là... không tàn cũng phế.

trên chương trình tuyên truyền phim mới, sau khi Cảnh Tâm chơi trò chơi bị thua, hình phạt là phải gọi điện thoại và nói theo yêu cầu của MC, yêu cầu chính là hỏi đối phương nếu người nhà cô bị bệnh, đối phương có nguyện ý cho người nhà cô một quả thận hay không.

MC nói để máy tình tùy tiện chọn một người.

Cái tùy này cũng thật trùng hợp đi, vừa vặn chọn đúng dãy số của Tần Sâm.

Cảnh Tâm yên lặng trừng mắt, tổ tiết mục tuyệt đối là cố ý, giọng nói quen thuộc của Tần Sâm truyền đến: “Hửm?”

Mọi người lặng đi một chút, mấy nữ đồng nghiệp cảm giác như bị trêu ghẹo.

Mọi người nhìn về phía Cảnh Tâm, cho nên bình thường cô ấy và Tần tổng gọi điện, nói chuyện đầu bắt đầu như vậy à?

Cảnh Tâm ho khan một cái: “anh đang làm gì vậy?”

Tần Sâm biết tối nay cô tham gia một chương trình, khoé miệng cong lên: “đang xem phim.”

Cảnh Tâm âm thầm, dưới sự chỉ bảo của MC, nói chuyện mấy câu với anh, sau đó mới hỏi: “Chuyện này, nếu người nhà em bị bệnh, cần một quả thận, nếu nói anh phù hợp, anh nguyện ý quyên một quả thận không?”

Thận, vô cùng quan trọng với đàn ông.

Tần Sâm vừa nghe liền biết đây là tiết mục gọi điện thoại ở chương trình, tiếng của anh vang lên: “ừ, một quả thận cũng có thể thoả mãn em.”

Cảnh Tâm: “... !!!!”

Mọi người: Chúng ta vừa nghe cái gì vậy???

BÌNH HOA GIỚI GIẢI TRÍ

Mạch Ngôn Xuyên
dtv-ebook.com

Chương 67

Editor: Michellevn

Beta: Lê Thị Ngọc Huyền

Cảnh Tâm liếc mắt nhìn quyển tạp chí kiamộtcái, có chút hối hận vì đã qua đây đónanhtan làm, đúng là tự chui đầu vào rọ.

anhchắc chắn cũng thấy vô cùng gai mắt.

Tần Sâm thấy cô đứng bất động, mím môi một cái, ng ồ ỉ dậy đi qua, Cảnh Tâm vội vàng ôm lấy hông anh, ngửa đầu nhìn anh: “Ài nha, em rất nhớ anh đấy.”

anh rừ mắt nhìn cô, ánh mắt chứa đầy ý cười, lười biếng nói: “thật không? Nhớ bao nhiêu?”

Cảnh Tâm cười đuôi mắt cong lên, nhón chân hôn anh một cái.

Tần Sâm bất động, quay mặt, cúi đầu nhìn về phía quyển tạp trí gây tội trên bàn kia, môi mím thành một đường thẳng: “Chụp bức ảnh nóng mắt như vậy, sao lại không nói với anh?”

Cảnh Tâm đảo mắt, đem chuyện này ném cho Thẩm Gia và phía tạp chí: “Đây là chị Gia Gia nhận cho em mà, lúc chụp ảnh nhiếp ảnh gia yêu cầu nên em phải phối hợp, bằng không sẽ ảnh hưởng đến tiến độ, anh biết đó, lần trước em đi chụp hai ngày, thời gian chụp là mười mấy tiếng đồng hồ, cho nên...”

công himột chút, móc điện thoại di động ra, mở phần album ảnh ra: “anh xem, em để toàn ảnh của anh!”

Tần Sâm tức đến phát cười, “thật sự cảm ơn em!”

Cảnh Tâm: “...”

Tần Sâm ng ồi xuống ghế sofa, trước sau như một nhàn nhã ng ồi vắn chéo chân, rút một điếu thuốc từ trên bàn ra ngậm bên miệng chằm, hút vài hơi, nhìn cô bé vẫn đang đứng, lười biếng ngả người về phía sau, “Còn đứng đấy làm gì?”

Cảnh Tâm chu miệng, ng ồi xuống bên cạnh tựa vào vai anh ngửa đầu nhìn anh, hỏi: “anh đang tức giận đúng không?”

không đến nỗi tức giận, chỉ là có chút khó chịu, Tần Sâm liếm mép một cái, lãnh đạm nói: “không có, chỉ là về sau những chuyện như thế này, trước tiên phải cho anh biết.”

Nếu không phải anh phát hiện, cô bé này chắc lại tính lừa gạt cho qua.

Cảnh Tâm ôm cổ anh đưa môi lên, hôn một cái lên cằm anh, ngược mắt nhìn anh, “Thực sự không tức giận sao? Vậy anh hôn em một cái đi.”

Tần Sâm rũ mắt nhìn cô, xoa nhẹ đầu cô một cái.

Cảnh Tâm nhìn anh chằm chằm, hả, cứ như vậy sao? Tuyệt đối không giống phong cách bình thường của anh!

cô mím mím môi rút tay về

Tần Sâm biết cô nàng này mất hứng, bỗng nhiên cười cười, nghiêng người, ngón tay nâng cằm cô lên, cúi đầu hôn lên môi cô một cái, Cảnh Tâm vui vẻ, hai tay lại ôm lấy cổ của anh, dưới mắt lên cao, phối hợp với nụ hôn của anh.

anh không nghĩ đến cô chủ động như vậy, vì thế, anh nắm cằm của cô nâng lên, mạnh mẽ hôn môi cô, Cảnh Tâm hé miệng, đáp lại nụ hôn của anh.

Tần Sâm không chế tiết tấu một cách nhịp nhàng, đồng thời đem tàn thuốc nhấn vào gạt tàn, rút tay về để lên lưng cô, chậm rãi vuốt ve lưng cô,

tham lam tiến vào trong vạt áo cô, vuốt ve tấm lưng mượt mà của cô, Cảnh Tâm bị nhàm nhột, rúc người trốn trong lòng anh, rên nhẹ thành tiếng.

Tay anh trượt từ hông lên đến ngực, cách một lớp áo lót cần khối mềm mại của cô.

Đúng lúc này, cửa phòng làm việc vang lên.

Trong nháy mắt Cảnh Tâm tỉnh táo lại, đẩy anh ra, đỏ mặt chỉnh sửa lại quần áo, sau đó chạy đến sau ghế sofa làm bộ dáng nghiêm túc xem cá vàng đang bơi tung tủy trong bể cá.

Tần Sâm nhíu mày, tựa lưng vào ghế sofa, “Vào đi.”

Trợ lý cần tài liệu tới, hoàn toàn không biết mình đã cắt ngang chuyện tốt của ông chủ, đưa tài liệu cho anh: “Tần tổng, phần tài liệu này cần anh ký tên.”

Tần Sâm lật xem một chút, nhận bút trợ lý đưa tới, ký chữ ký như rồng bay phượng múa của mình xuống.

Trợ lý cần tài liệu đi ra ngoài.

Cảnh Tâm nghe thấy tiếng đóng cửa, mới quay đầu, ở phía sau gọi anh: “Tối nay anh phải làm thêm giờ sao?”

Tần Sâm dơ tay nhìn đồng hồ, còn nửa tiếng nữa là tan tầm, anh đứng lên đi vòng qua sau ghế sofa, đưa tay ôm lấy cô, cúi đầu cười xấu xa: “Tặng ca chính là đem chuyện vừa rồi làm cho xong?”

Cảnh Tâm: “... nói cái gì đấy!”

Đây chính là phòng làm việc, bất cứ lúc nào cũng có thể có người đến gõ cửa.

Tần Sâm thấy hai ta cũng đã đỡ ửng, cười nhẹ một tiếng, xoay người thu dọn một chút, lấy áo khoác trên ghế sofa lên, ôm lấy bà vợ, “Nếu đã thế này, chúng ta về nhà thôi nào.”

Cảnh Tâm thở nhem một hơi, đi theo anh cũng nhau ra khỏi phòng làm việc.

Hai người vừa đi, chỗ này liền yên ỉ—

“Tôi còn tưởng Tần tổng sẽ ăn một vài bữa chua lớn, sau đó là ở phòng làm việc củi khô bốc lửa chứ, ha ha ha ha.”

“nói không chừng vốn muốn làm chút gì đấy, chính là lúc này Phương trợ lý gõ cửa đi vào, nói không chừng vừa đúng lúc cắt đứt chuyện tốt của Tần tổng.”

“Ha ha ha ha...”

....

....

Trợ lý đi đến bên này, vừa vặn nghe thấy mấy cô gái này đang thảo luận sôi nổi, sau mấy lần Tần tổng và Cảnh Tâm lên hot search, mấy bà này như trúng độc, cứ có thời gian rảnh rỗi là lại bắt đầu nói chuyện bát quái của Tần tổng.

Nghe mấy cô gái nói càng ngày càng bạo, trợ lý nhin không được nói câu: “Mấy người cứ suốt ngày YY Tần tổng thế sẽ rất khó tìm bạn trai đấy.”

Có một cô gái đáp: “không YY cũng không tìm thấy bạn trai thì phải làm sao bây giờ?”

Trợ lý lãnh đạm nói: “Trong công ty vẫn còn rất nhiều đàn ông độc thân.”

“Trợ lý Phương, anh không phải đang nói mình đấy chứ?”

Trợ lý cười cười: “Đúng vậy.”

....

Tần Sâm đứng dựa vào khung cửa ngoài phòng bếp, Cảnh Tâm mặc tạp dề đang làm tới làm lui, cô khẳng khẳng phải về nhà tự nấu cơm, anh lần muốn xem cô có thể làm ra được cái gì đây.

Hôm qua Cảnh Tâm nhờ dì giúp việc mua hết tất cả các nguyên liệu nấu ăn, hỏi han dì ấy cách nấu,, lại tải xuống một ứng dụng nấu ăn xem một lúc, chuẩn bị làm vài món đơn giản, còn không cho Tần Sâm hỗ trợ.

cô quay đầu nhìn anh: “anh đừng đứng ở phía sau nhìn chằm chằm em nữa em sẽ xấu hổ lắm.”

Tần Sâm bó tay: " Vậy anh tránh đi một lát."

Tần Sâm đi ra ngoài sân, cuối thu ban đêm rất lạnh, anh ở bên ngoài chơi với Bố Duệ một chút, bỗng nhiên nghe tiếng kêu kinh hãi của Cảnh Tâm ở trong phòng, sắc mặt anh khẽ biến, chạy nhanh vào trong.

Trong phòng bếp, Cảnh Tâm đang luống cuống tay chân quăng cái vung nỉ đi, Tần Sâm từ phía sau túm lấy cô kéo vào trong ngực, trầm giọng hỏi: "Làm sao vậy?"

Cảnh Tâm vẫn còn hơi sợ, nhỏ giọng nói: " Vừa rồi, trong nỉ bốc lửa lên...."

cô nói xong, muốn đi mở cái vung ra, chắc là phải tắt rồi chứ nhỉ?

Tần Sâm nhíu mày, kéo cô ra phía sau, " Để anh xem."

Cảnh Tâm méo miệng, núp phía sau anh không lên tiếng, hơi ỉu rĩ.

Tần Sâm mở vung nỉ ra, thịt gà bên trong đã cháy xém rồi, anh có phần bó tay mà xoa xoa đầu cô, " Để anh làm đi."

Cảnh Tâm có chút không cam lòng ồ một tiếng, rồi lại nói: " Hay cứ để em làm đi."

anh quay đầu nhìn cô một cái, nở nụ cười: " Em xác định em có thể đối phó được? "

cô không xác định.

Tần Sâm xoay người đem thịt gà cháy xém trong nồi mang đi đổ, tùy tiện xào hai món ăn, thêm canh trước đó đi giúp việc đã hân giúp xong, vậy là hai món xào một canh bung lên bàn.

Cảnh Tâm đã xới xong cơm, ngồi đối diện anh, có chút ỉn ả nhìn anh, "rõ ràng là em muốn nấu cho anh một bữa cơm mà."

anh không để ý cười cười: "Em có lòng này là được rồi, không biết làm thì không làm thôi, về sau để đi giúp việc làm là được rồi."

cô dậm một tiếng, cúi đầu yên lặng ăn cơm, vốn nghĩ rằng làm cơm rất đơn giản, không ngờ lại làm cho phòng bếp trở thành một đồng hồ hỗn loạn.

Ăn cơm xong, Tần Sâm thấy Cảnh Tâm vẫn không vui, ôm người ngồi trên ghế sofa, thấp giọng hỏi: "Sao nào? Chỉ là không biết nấu cơm thôi mà, sao còn để cho chính mình bức bối chứ."

Cảnh Tâm trừng mắt liếc anh: "không có bức bối nha."

Tần Sâm khẽ xoa đầu cô: "Vậy trước đây lúc em sống một mình thì ăn cái gì?"

Cảnh Tâm nghĩ một chút: "Lúc làm việc ở đoàn phim có cơm hộp, khi nghỉ ngơi thì quay về bên nhà ba mẹ, một mình ở nhà nếu không gọi đồ ăn bên ngoài thì tùy ý làm chút đồ gì đó, như salad, các loại mì ý đơn giản."

Được rồi, vậy là anh đã hiểu.

Tần Sâm cúi đầu hỏi cô: "Có muốn xem phim không?"

anh có rất nhiều DVD ở chỗ này, ngay cả những phim nhựa không phát hành nữa anh cũng có.

Lúc trước Cảnh Tâm đã lục lọi qua cái tủ, nhớ có một đĩa phim rất muốn xem, vội vàng đứng lên, "Em đi mở."

cô chọn chính là bộ phim điện ảnh năm năm trước, Quý Đông Dương đóng nam chính.

Tần Sâm đi đầu chỉnh đèn phòng tối đi, Cảnh Tâm mở phim xong quay lại rúc vào trong lòng anh, tìm tư thế thoải mái dựa vào, " Phim này lúc 18 tuổi em rất thích xem, Đông ca đóng vô cùng hay."

Nghe thấy tên Quý Đông Dương, Tần Sâm liếc mắt nhìn cô: " Em rất thích Quý Đông Dương hả?"

Hey hey, lời này có ý gì đây?

Cảnh Tâm ngẩng đầu nhìn anh, cười nói: " Thích mà, diễn xuất của anh ấy thật sự rất tốt, đóng cái gì ra cái đó, anh đừng hiểu lầm nha, em thật sự chỉ xem anh ấy là thần bối, là thần tượng mà học tập và ngưỡng mộ thôi."

không để anh nói gì, cô lại nói tiếp: " Trong bộ phim này, nam thứ Ngụy Thành đóng vai phản diện cũng hay lắm, chỉ là không có vận may giống như Đông Ca, có đi đầu đã là vàng thì cuối cùng cũng sẽ phát sáng thôi, năm ngoái anh ấy đóng chính trong phim truyền hình kia đã nổi vô cùng, bây giờ cũng rất được nhiều người yêu mến."

Tần Sâm ôm thắt lưng cô, cầm gác lên đỉnh đầu cô, hướng mắt về màn hình LCD.

Ngụy Thành là nam chính vừa ý nhất mà đạo diễn chọn cho phim 《Quyết định sinh mệnh cả đời》, vẫn còn đang trong đàm phán, nếu không phát sinh ngoài ý muốn, vai nam chính chính là anh ấy.

Cảnh Tâm không hề hay biết tin tức bí mật này, vẫn mãi mê nói: " Thật ra em cảm thấy anh ấy rất phù hợp hình tượng nam chính trong nguyên tác 《Quyết định sinh mệnh cả đời》, trước kia lúc đọc truyện đầu đem hình tượng Đông Ca vào vai nam chính, chỉ là trước kia thôi, giờ thì cảm thấy Ngụy Thành rất thích hợp."

Tần Sâm miết lấy cằm cô, " Em nói là, lúc em đọc truyện đầu đem Quý Đông Dương thành nam chính sao?"

Cảnh Tâm chờ người, vội vàng thanh minh: " Ai, lời em nói không phải ý này nha, đó là trước kia trước kia kia, bây giờ không giống nữa rồi."

công tử đầu nhìn anh, anh nhàn nhạt cười, anh cắt tóc ngắn, ngũ quan anh tuấn, thật sự đây là một khuôn mặt đẹp trai.

cô rất tán thành với những lời bình luận người hâm mộ trên weibo đã nói, Tần Sâm mà tiến vào giới giải trí, cho dù không diễn xuất, chỉ riêng khuôn mặt này cũng có thể thành công, suy cho cùng thế giới này cũng chỉ coi trọng nhan sắc.

Xoay người trong lòng anh, ôm lấy khuôn mặt anh cười đắc ý: " Nếu như anh cũng là diễn viên, có lẽ em được gặp anh sớm hơn, thì căn cứ vào gương mặt này của anh, nói không chừng em sẽ là fan của anh rất nhiều năm rồi đó, đọc truyện cũng mang theo gương mặt anh vào trong truyện."

Tần Sâm thấy cô cười, kéo tay cô xuống, lấp lửng nói: " không nhất thiết phải làm diễn viên."

Cảnh Tâm chớp chớp mắt, chờ anh nói câu tiếp theo, anh cúi đầu ở bên tai cô nói mấy câu xấu xa, nói xong còn cắn vành tai cô.

Mang tai cô ngay tức khắc đồ lên, liền đẩy anh ra.

Mỗi lần nói lời lưu manh đầu nói được lưu loát như vậy, câu yêu đương bộ khó nói đến thế sao!

Phim rất hay, Cảnh Tâm chăm chú theo dõi, Tần Sâm uể oải tựa người vào ghế sofa, không hứng thú lắm với cái này, anh đứng dậy lấy chai rượu vang mang qua, rót ra đưa tới cho Cảnh Tâm một ly.

Cảnh Tâm nhìn qua, do dự một chút cũng nhận lấy.

cô uống rượu rất dễ bị đỏ mặt, mới chỉ một ly mặt đã bắt đầu chuyển sang màu đỏ.

Tần Sâm đặt ly xuống, đem người đặt lên trên đùi, từ phía sau hôn lên cổ cô.

"không xem nữa, hửm?"

Cảnh Tâm bị anh hôn đến run rẩy, xoay người ôm lấy anh, chủ động ngửa mặt đón nhận anh.

Hai người ý loạn tình mê, Cảnh Tâm bị áp dưới thân anh, Tần Sâm chống cơ thể hôn một đường từ trên xuống dưới, rồi ngẩng lên hôn cô, chậm rãi cởi đồng hồ ra, sắc mặt Cảnh Tâm đỏ bừng, ánh mắt lóng lánh nhìn anh, lại run rẩy nhắm mắt lại.

Một lúc sau, nghe thấy tiếng thất lưng được cởi bỏ.

không ai xem phim nữa, hai người làm cho xong chuyện trước đó còn đang dở ở văn phòng.

.....

Phần diễn của Cảnh Tâm ở 《Vương triêu thái bình》 chỉ còn mấy cảnh cuối, tướng quân mà Lục Hoành yêu đã chết trận nơi sa trường, thời điểm nàng ở trong cung nghe được tin này, ánh mắt trống rỗng vô hồn, cả người giống như đã chết đi, hiu quạnh tuyệt vọng, nhưng lại không hề rơi một giọt nước mắt.

Từ đạo diễn hô lên: " Qua."

Trong nháy mắt nước mắt Cảnh Tâm liên tục rơi xuống, còn chưa thoát ra khỏi cảm xúc vai diễn, Chu Nghi Ninh đưa khăn tay chocô, " Nào lau đi, khăn tay chuyên dụng của Ninh phi."

Cảnh Tâm tròn mắt ngước cô ấy: " Đừng có mà làm tớ cười, chút nữa còn phải quay tiếp đây."

Chu Nghi Ninh cười xòa: " Cậu giỏi thật đấy, vừa rồi ngay cả tớ cũng muốn nhập vai theo cậu, giờ tớ đã tin cậu không phải bình hoa, mà dù có phải cũng là bình hoa biết diễn xuất nha."

Cảnh Tâm không thèm giận luôn, nói: " Cảm ơn cậu đã khen ngợi nhé."

Chu Nghi Ninh nhìn về phía cách đó không xa, Quý Đông Dương đang chuẩn bị đóng cảnh tiếp theo, đạo diễn đang cùng anh ấy nói chuyện, nét mặt anh hề hững gật gật đầu, ánh mắt bỗng nhiên quét về bên này.

Cảnh Tâm nhìn theo ánh mắt cô ấy, phát hiện cái cô nàng Chu Nghi Ninh này cũng thật ngoan cố, Quý Đông Dương không đời ánh mắt, cô ấy thế mà lớn gan ghê, chằm chằm nhìn thẳng anh, dường như có sự ăn thua lớn nếu ai chọn đời ánh mắt đi trước, đạo này thời gian cô ở lại đoàn phim lâu hơn, phát hiện hai người này gần đây giống như đang âm thầm phân cao thấp.

Nói hai người không ưa nhau đi, lại cảm thấy sự ăn ý trong diễn xuất giữa hai người càng ngày càng tốt, nhưng chỉ cần đạo diễn hô dừng thì bắt đầu không khí lập tức biến trở về như cũ.

cô không thể hiểu nổi.

Dù sao cũng cảm thấy hai người này cứ quái quái sao đó.

Chu Nghi Ninh quăng cho người kia ánh mắt quyến rũ, Quý Đông Dương rất bình tĩnh mà đời ánh mắt chỗ khác.

Cảnh Tâm ném khăn tay trả lại cho cô ấy: " Cậu thắng rồi, chúc mừng nhé."

Chu Nghi Ninh cười đắc ý, tiếp đó ghét bỏ quăng khăn tay lại cho cô, " Cậu đã lau dính nước mũi rồi còn đưa cho tớ, giữ lại mà tự dùng đi!"

Cảnh Tâm lườm cô ấy: " Tớ chỉ lau nước mắt thôi được không hả?"

Cảnh Tâm thấy cô ấy lại lôi từ trong túi ra một cái khăn tay, im luôn, thu khăn tay lại, chút nữa diễn cảnh khóc nữa, vẫn còn cần dùng tới.

Buổi chiều Tần Sâm tới quan sát tiến độ của đoàn làm phim, Chu Nghi Ninh nhìn một cái, hỏi cô: "Vai nữ chính của cậu thế nào rồi?"

Cảnh Tâm thở dài: "không biết, giờ vẫn chưa có tin gì."

Chu Nghi Ninh nói: "Tớ nghe bọn Chu Thân và Tần Ninh nói, anh họ đang bảo trợ lý tìm thế thân cho cậu, thật ra thì đã tìm được một người, là em họ của một trưởng ca làm việc tại hội sở Chu Gia, trưởng ca người ta không đồng ý, Chu Thân kia bị ép đến đến đến không biết phải làm sao, gần đây giống như cái rắm dính vào sau người ta bao giờ người ta đồng ý thì thôi."

Cảnh Tâm ngây ngẩn, ánh mắt lập tức phát sáng: "Tìm thế thân?"

Chu Nghi Ninh gật đầu: "Ừ."

Cảnh Tâm tức thì quay đầu nhìn về phía Tần Sâm, thì thầm: "Nói như vậy, nếu có thế thân, tớ sẽ có thể nhận vai nữ chính trong 《Quyết định sinh mệnh cả đời》 hả?"

Chu Nghi Ninh lại gật đầu: "Rất có khả năng đó nha, trước tiên cậu phải có được cơ hội thử vai đã."

Cảnh Tâm vỗ vỗ vai cô ấy, "Nếu như tớ có thể đoạt được vai nữ chính, tớ sẽ cố gắng tranh thủ cho cậu một vai diễn."

Chu Nghi Ninh tròn mắt nhìn cô, "Cảm ơn à!"

Buổi tối, Tần Sâm mời đoàn phim ăn cơm.

Sau khi về đến nhà, Cảnh Tâm thừa dịp lúc Tần Sâm tắm rửa gọi điện cho Chu Thân, anh chàng Chu Thân này là người đơn giản, tuy rằng lớn hơn Cảnh Tâm hai tuổi, nhưng mới hai ba câu đã bị Cảnh Tâm khai ra cho khai hết: "Đúng vậy, tôi nghe trợ lý anh Sâm nói như vậy, lúc trước hình như tìm

được một thể thân rất giống cô đó, mà nghe đâu lại dám làm chuyện dụ dỗ anh Sâm, bịa anh Sâm kêu trợ lý đuổi đi rồi."

Cảnh Tâm hỏi tiếp: "Nghe nói em họ của trưởng ca chỗ hội sở của anh có dáng dấp rất giống tôi?"

Chu Thân đáp: "Đúng rồi, thật sự rất giống đó, nói là chị em thất lạc nhiều năm của cô cũng không sai đâu."

anh ta không quên nhin nọt: "Hi hi, có đi đâu dáng dấp không xinh đẹp được như cô."

Cảnh Tâm cười cười, nói chuyện điện thoại với Chu Thân xong, cái cô để ý nhất không phải là chuyện em họ tổ trưởng không thể làm thế thân.

Mà là, người thế thân trước kia dụ dỗ Tần Sâm?

Tần Sâm đưa khỏi phòng tắm, thấy người đứng trước cửa, hơi sững người một chút, rồi cười nhin cô: "Sao vậy?"

Cảnh Tâm tiến đến ôm anh, chậm rì rì hỏi: "Tần tổng à, nghe nói thế thân lúc trước của em đã bịa anh ra rồi rồi, có thể nói cho em biết vì sao không?"

Tần Sâm chậm rãi thu lại nụ cười, cúi đầu nhin cô chăm chú, anh không lau tóc, mỗi sợi tóc đều đang ướt nhẹp dính sát vào đầu, bộ dạng có chút dụ người, nếu không có những giọt nước thỉnh thoảng nhỏ giọt.

Cảnh Tâm bị vài giọt nước rơi lên mặt, mất hứng buông anh ra.

Đợi anh lau khô tóc xong, lại quần lấy anh.

Tần Sâm bị cô bám dính đến không chịu nổi, đành phải nói mấy câu.

Dáng dấp người thế thân kia quả thật rất giống Cảnh Tâm, thế nhưng đầu đã qua phẫu thuật thẩm mỹ, nói là phẫu thuật theo hình mẫu của Cảnh

Tâm cũng không phải nói quá, dấu sao đáng đáp Cảnh Tâm xinh đẹp, người đi bệnh viện phẫu thuật thẩm mỹ theo hình mẫu cô cũng không ít.

cô ta đợi anh ở bãi đỗ xe mấy lần, trang phục mỗi lần đều chăm chút tỉ mỉ, váy ngắn trễ ngực.

Nói thật, nếu không phải nhìn khuôn mặt cô nàng kia giống Cảnh Tâm vài phần, anh thật sự rất muốn đập cho cô ta một trận.

Cảnh Tâm nghe xong không tìm nổi sự vui vẻ, tựa vào người anh cười đến hoa rơi bay đầy trời, cuối cùng, nhón mũi chân hôn một cái ở cằm anh.

Bỗng nhiên Tần Sâm ôm lấy cả người, quăng lên trên giường.

Cảnh Tâm không hề hốt hoảng, bò dậy ngồi trên giường nhìn anh nở nụ cười.

Kinh nguyệt mỗi tháng một lần, không có biện pháp phá.

Tần Sâm tự dưng có phản ứng, tay ở trên đầu cô hung hăng xoa xoa một hồi, rồi đưa ngoài ban công hút thuốc.

.....

Mấy ngày sau, Cảnh Tâm diễn phân đoạn đóng máy phim 《Vương triêu thái bình》, bộ phim cổ trang đầu tiên của cô đã quay xong rồi.

cô đăng lên weibo -----

Cảnh Tâm V: 【vui vẻ】 《Vương triêu thái bình》 đóng máy rồi, đây là phim cổ trang đầu tiên của tôi, toàn bộ đoàn phim đầu rất tuyệt, mỗi một diễn viên đầu rất chuyên nghiệp, dự tính kỳ nghỉ đông sẽ phát sóng trên truyền hình, đến lúc đó mọi người nhớ ủng hộ nhiều vào đây!

Poster được trình bày theo tiêu chuẩn cửu cung cách, là ảnh của cô trong phim 《Vương triêu thái bình》.

IMG

(Tiêu chuẩn cửu cung cách)

" Chắc chắn ủng hộ! Chính là nhan sắc mỹ lệ vàng son của Bình Hoa! Nhất định theo phim!"

" Giá trị nhan sắc của bộ phim này đã cao như vậy, chắc chắn sẽ ủng hộ nhé! Bình Hoa thật sự đẹp quá đi! Nữ thầncỗ trang đó nha! Hy vọng lần sau vẫn có thể xemcôđóng phimcỗ trang, rất mong bộ saucô sẽ là nữ chính! Lần này hệ thống tự động @ Tầ n Sầ m."

" Phimcỗ trang có giá trị nhan sắc cao nhất năm, nhất định phải ủng hộ nha! Tầ n Sầ m lợi nhuận tăng gấp bội r ấ i nha, Bình hoa phiên bảncỗ trang thật đẹp làm sao!"

" 【mỉm cười】 nghe đâu 《Minh Phi truyề n kỳ》 cũng chiếu vào kỳ nghỉ đông, đây là muốn tranh đấu đến cùng ha, có điề u, khẳngđịnh là sẽ ủng hộ 《Vương trầ u thái bình》 !"

.....

Cùng lúc đó, kịch bản của 《Quyếtđịnh sinh mệnh cả đời》 đã hoàn thành toàn bộ, Ngự Thành được xácđịnh vào vai nam chính, vẫn chưađịnh được vai nữ chính.

BÌNH HOA GIỚI GIẢI TRÍ

Mạch Ngôn Xuyên
dtv-ebook.com

Chương 68

Editor: Michellevn

Beta: Lê Thị Ngọc Huyền

Tuy nhiên, Hoa Thần còn chưa có thông báo chính thức, chỉ để lộ một chút tin tức, khiến các hot weibo đều bùng nổ đủ loại suy đoán, vì tiếp theo chính là cuộc thẩm định tuyển chọn nữ chính.

Cuối năm ngoái làm một bộ phim dân quốc lớn về điều tra hình sự, năm nay lại tiếp tục đóng bộ IP một tác phẩm chuyển thể lớn về thời dân quốc, làm cho một Ngụy Thành im ắng nhiều năm trở lên vô cùng hot, mặc dù không bằng Quý Đông Dương, cũng không bì kịp Lê Tranh ảnh đế năm nay, thậm chí một số tiểu thít tuổi cũng vượt qua anh ta.

IP 剧: phim dựa theo tác phẩm của nhà văn

Tuy nhiên, Ngụy Thành giống Quý Đông Dương đều phải trải qua búa rìu dư luận, diễn suất nhiều năm đi theo một kiểu, giá trị gương mặt cũng khá cao, rất nhiều fan người qua đường mua poster.

Về tuyển chọn nam chính, Cảnh Tâm hoàn toàn tán thành, công hồ Ngụy Thành là nam chính phù hợp nhất trong nguyên tác.

Tin tức vừa ra, Weibo lập tức bùng nổ, có người ra sức ủng hộ Ngụy Thành, cho rằng anh ta rất phù hợp với hình tượng nam chính Lục Viễn Phong trong nguyên tác, cũng có người không phục, nỗ lực vì idol của mình, chờ mong kết quả công bố cuối cùng của Hoa Thần.

" Nếu nam chính thật sự là Ngụy Thành, là đảng nguyên tác tôi đồng ý, dù ai đóng tôi cũng thích, đề tài tiếp theo đi, nhân vật nữ chính Kiều Vi ai

đóng đây?"

" Nhân vật nữ chính của tôi chính là Lục Tuyết Tâm, nếu là người khác 【chào tạm biệt】 ."

" Vậy khẳng định là Bình Hoa đó! Bất kể chiều cao hay ngoại hình, tuyệt đối là phù hợp nhất với Kiều Vi."

" Chắc chắn Cảnh Tâm có cơ hội chiến thắng lớn, suy cho cùng bạn traicôấy cũng là Tổng tài Hoa Thần, ai có thể giành nổi hả? 【đang tay nhún vai】

" 【chào tạm biệt】 Theo mọi người nói, nếu Cảnh Tâmthậtsựđóng nữ chính, là nhờ cả vào Thần Sâm sao? Người takhôngthể dựa vào thực lực à?"

.....

《Vương Triêu Thái Bình》 sau khi đóng máy, Cảnh Tâm có mấy ngày rảnh rỗi,khôngcó việcthở nhà lướt weibo, xem bình luậntrênweibo, số lượng fan ủng hộcôcũng rất nhiều, tuy vẫnkhôngbằng Lục Tuyết Tâm, nhưng bao nhiêu đó có thể làmcôan tâm rồi.

cột tiêu thuyết 《Quyết định sinh mệnh cả đời》 ra định xem lại,mộtlượt từ đầu tới cuối, tuy cuốn tiêu thuyết này tìnhhệlà chủ đạo, nhưng trong đó cũng bao gồm tình thân tình bạn. Lần đầu đọc cuốn tiêu thuyết nàycôđãrất cảm động, khi đó Lục Tinh cắt đứt mọi liên hệ vớicô,côkhôngtìm thấy người,anhtrai cũngkhôngchịunóichô, bố mẹcôcũng lại càngkhôngnói gì, có người nói có lẽ thời kỳ ăn nhò ở đậu của Lục Tinhđãhết rồi, xuất ngoại rồithìkhôngmuốn liên hệ lại với bọn họ nữa.

Khi đó,cômuốn thổ lộ với Hà Diệc Sâm, kết quả pháthiệnanhấycó bạngáirồi.

Khi đó côthậtsựrất buồn, cảm thấy trongmộtdêm rất nhiều chuyện đãđãthay đổi.

Tiểu thuyết của Cửu An luôn luôn ngược tâm, đoạn giữa khiến người ta đau thấu tâm can, kết cục có tiếc nuối, lại vừa ấm áp khiến người ta rơi lệ, làm cho người ta có loại cảm giác " như vậy là đã hài lòng ".

Khi cô đang xẹt xẹt làm tổ trên sofa, Tần Sâm về

anh đứng ở cửa, nghe thấy âm thanh rất nhỏ, nhíu mày nhìn qua, cô đang kiêu ngạo rút khăn giấy lau mũi, quay đầu lại nhìn anh, đôi mắt ửng đỏ.

Giây tiếp theo, lại cong môi nở nụ cười, "anh về rồi à?"

cô nhanh chóng lấy gối ôm che lên cuốn tiểu thuyết.

Nét mặt biến đổi quá nhanh, làm Tần Sâm hơi sửng sốt, anh đi qua đứng trước mặt cô, dùng cằm chỉ chỉ mấy tờ khăn giấy vo tròn kia, "Sao lại khóc?"

Cảnh Tâm nhanh trí, nhân cơ hội phát huy diễn xuất của bản thân, ngẩng mặt đáng thương, "không có gì, em chỉ là nhớ tới mình nhiều năm như vậy mà còn chưa từng đóng vai nữ chính, có chút nghi ngờ nhân sinh mà thôi."

Tần Sâm: "....."

Mũi Cảnh Tâm sụt sịt, tiếp tục diễn: " Em cũng 23 tuổi rồi, nói không chừng qua tiếp vài năm nữa thì đã phải kết hôn sinh con, nữ chính cũng chưa đóng, em không muốn kết hôn, cũng không muốn sinh con."

Tần Sâm: "....."

anh không nói chuyện, Cảnh Tâm vẫn đang diễn sâu, lảm nhảm mấy câu nữa.

Tần Sâm bật cười, xoa đầu cô, " Chỉ vì việc này?"

cô mếu máo, ra sức gật đầu: "Việc này rất nghiêm trọng mà đúng không anh?"

cô vừa động đây, gối ôm liền chệch ra, lộ ra cuốn tiểu thuyết bị đè bên dưới, Tần Sâm rất bình tĩnh liếc một cái.

Vừa lúc cơm bên ngoài đưa đến, anh kéo người từ trên sofa đứng lên, "Ăn cơm xong lại tiếp tục diễn nhé."

Cảnh Tâm: "....."

cô đã diễn xong rồi mà anh cũng chẳng thấy có biểu hiện gì, cô còn diễn cái lông á!

Ban đêm.

Vận động trên giường xong Tần Sâm lười biếng dựa vào ban công hút thuốc, lần này Cảnh Tâm không ngủ ngay, nghỉ ngơi một lúc liền bò xuống giường, đi đến ban công ôm lấy anh, cọ cọ đầu trong ngực anh.

anh búng tàn thuốc, cúi đầu cười bên tai cô, "Còn muốn làm thêm một lần nữa hả?"

Cảnh Tâm ngẩng đầu trừng anh, sao người này không biết thế nào là tiết chế vậy?!

Cửa sổ ban công không đóng, có hơi lạnh, cô rúc vào trong ngực anh, mỗi lần nhìn anh hút thuốc đầu có chút ngứa ngáy, đưa tay đoạt điếu thuốc của anh, đặt vào miệng mình.

Lần nào cũng chỉ hút được hai hơi thì đã bị anh đoạt lại, hung hăng dập tắt.

Lần này cũng không khác.

Cảnh Tâm bẹp miệng, không nhin được nói: "Em mới hút hai hơi anh đã chặn không được, sao anh mỗi ngày hút nhiều như vậy."

Tần Sâm nhướn mày: "Em để ý lắm hả?"

cô lắc đầu, cũng không phải để ý, anh tra cô cũng hút thuốc, chẳng qua không nghiện nặng giống như anh, cô thật lòng nói: "Em sợ anh hút

nhỉ à không tốt cho sức khỏe."

anh hỏi: "Sợ anh chết trước em sao?"

"....."

cô nhớ một cái tên anh, bức tức lắm anh: "không được nói kiểu này, rất dọa người đấy."

Khóe miệng anh cong lên, sờ gương mặt đã lạnh của cô, quay lại lấy cái áo khoác phủ lên người cô, uể oải dựa vào lan can, lần nữa kéo người phía sau vào trong lòng, thì thầm trên đỉnh đầu cô, nhỏ giọng nói: "Uhm, không dọa em."

Cảnh Tâm thật đúng là có hơi bị dọa, không thém để ý anh nữa, vùng ra khỏi vòng ôm của anh, xoay người đi vào trong phòng.

Tần Sâm nhìn bóng lưng cô, khóe miệng khẽ cong lên, đi theo sau.

Cảnh Tâm để áo khoác trên sofa, chân đang muốn bò lên giường, đã bị người phía giữ lại, đẩy một cái cả người nằm thẳng trên giường, cô nhìn chăm chú người đàn ông đứng bên giường, đang muốn đứng lên, lại bị anh hất trở về, nhếch miệng không được trợn mắt nhìn anh: "anh muốn làm gì hả!"

anh trực tiếp xoay người đè xuống, hơi lạnh phả lên người cô, "Chúng mình một chút, sức khỏe anh rất tốt."

Cảnh Tâm: "...."

Tay người đàn ông tham lam đi vào trong áo ngủ, cô lập tức nộ vũ khi xin hàng: "Em biết sức khỏe anh rất rất tốt mà, vô cùng khỏe mạnh, rất rất Man nữa!"

Về điểm này, cô đã sớm giác ngộ, còn cần anh chứng minh gì chứ!

anh thành thạo vừa hôn cô vừa cởi quần áo, hung hăng nhào nặn ngực cô, ở bên trái cô hen hàng cắn hôn, cơ thể Cảnh Tâm giống như có dòng điện chạy qua, cả người đều nhũn ra, từng đợt run rẩy, anh dùng đầu gối tách hai chân cô ra, tay đi xuống dễ dàng không chế điểm mẫn cảm của cô.

Hai chân Cảnh Tâm khẽ run, vòng tay chủ động ôm lấy cổ anh, thấp giọng cầu xin tha thứ.

Tâm Sâm thể nghiệm sức khỏe, Cảnh Tâm cuối cùng không còn sức lực để nói gì nữa.

.....

Ngày hôm sau, tin tức Ngụy Thành là nam chính của 《Quyết định sinh mệnh cả đời》 đã bị một tin khác che phủ.

"Bạn trai tin đồn của Trình Phi có tình yêu mới...." chính thức bùng nổ, Trình Phi và Phó Cảnh Sâm đều trở thành từ khóa tìm kiếm hot nhất, Cảnh Tâm nhìn làn sóng bình luận xấu bên dưới đang ra sức bôi đen anh trai cô và Lục Tinh, cô tìm ra hình ảnh ba người hình nhỏ, đăng lên weibo mạnh mẽ ủng hộ anh trai và Lục Tinh.

Cảnh Tâm V: [doge] Nhìn thấy anh trai tôi trở thành thành hot search weibo, mọi người có lẽ hiểu lầm rồi, Tinh Tinh và tôi cùng anh trai tôi, ba người chúng tôi lớn lên cùng nhau đó. Tinh Tinh học tập và làm việc ở nước ngoài, mới về năm nay. Khi còn bé anh trai tôi đã rất thích chị ấy, chỉ có một người bạn gái là chị ấy. Tình cảm của họ cực kỳ tốt, sang năm sẽ kết hôn. Vì vậy tôi mong mọi người không nên tin những tin tức trên mạng kia, cũng đừng nói những lời cay đắng. Hãy chúc phúc cho bọn họ 【trái tim】 hình ảnh của chúng tôi hình nhỏ trải qua nhiều thời kỳ khác nhau.

Đăng Weibo xong không bao lâu, Cảnh Tâm cứ thế mà cùng lên hot search.

Vào buổi tối, Cảnh Lan Chi gọi điện cho cô, "Tâm bảo bối, sao con lại làm loạn chuyện của anh con lên vậy?"

Cảnh Tâm đáp: "Con làm loạn cái gì chứ, người ta đều đang mừng chứ àn là người đàn ông cạnh bà, nói anh ấy ngoại tình...., thế nhưng anh ấy làm gì có đâu, lẽ nào con lại không thể giúp anh ấy nói mấy câu sao? Mẹ à, người anh con thích là Lục Tinh."

Giọng Cảnh Lan Chi không vui: " Con thì biết cái gì hả? Con không được xen vào chuyện của nó."

Cảnh Tâm bĩu môi, không đồng ý nói: " Đừng xem con là đứa bé, kỳ thực con đâu biết hết đó."

Cảnh Lan Chi im lặng, Cảnh Tâm lại vì Phó Cảnh Sâm mà lèm bèm thêm mấy câu, có lẽ đầu nói đúng, đầu bên kia không lên tiếng.

Cúp điện thoại, di động Cảnh Tâm lại vang lên.

Giọng nói vui vẻ của Chu Nghi Ninh vang lên: " Tối nay có muốn cùng nhau ăn không?"

Tần Sâm nói tối nay anh có xã giao, Cảnh Tâm ở nhà cũng rảnh rồi, liền đồng ý luôn, công nghệ đến Minh Chúc, " Vậy để tớ hẹn thêm Minh Chúc nữa nhé."

Chu Nghi Ninh đáp: " Được chứ."

Cảnh Tâm cười: " Tớ gọi thử thôi, không biết cô ấy có rảnh không."

cô gọi điện cho Minh Chúc, cô ấy nói không ở thành phố B, Cảnh Tâm đành phải một mình đi đến nơi hẹn.

Tối nhà hàng đã hẹn, Chu Nghi Ninh đã gọi xong món ăn.

Cảnh Tâm ngồi xuống đối diện với cô ấy, " Hôm nay cậu không phải quay sao?"

Chu Nghi Ninh gật đầu: " Ừ, hai ngày này đều là phần diễn của nam nữ chính."

Lúc ăn cơm, Cảnh Tâm nhớ tới chuyện lần trước Chu Nghi Ninh không thể khống chế khi quay cảnh khóc, mặc dù cô rất muốn nghe thêm một chút, nhưng nhìn bộ dạng Chu Nghi Ninh hình như không muốn đề cập lại.

Chu Nghi Ninh ngẩng đầu lên: " Cậu nhìn tớ làm gì vậy?"

Cảnh Tâm nhin xuống,nóisang chuyện khác: " Tớ muốn hỏimộthút cậu cùng Đông cãđãxảy ra chuyện gì vậy? Sáng nay tớ vừa thấy nick phụ của cậunóixấuanhấy."

Chu Nghi Ninh bĩu môi, thờ ơnói: "khôngxảy ra gì hết, chuyện đúng là như vậy, chính là tớ muốn mắnganhtamộthút."

Cảnh Tâm yên lặng trợn mắt, " Cậu mắnganhấy, đoàn fan hùng hậu củaanhấysẽbao vây tấn công cậu, cậu vẫnkhôngsợ sao, ngộ nhớ mất hếtthìphải làm sao?"

Chu Nghi Ninh thờ ơ nhún vai: " Chẳng sao cả, mấtthìmất thôi."

Cùng lúc đó, Tầٰn Sâm gọi là phải xã giao lại chẳng liên quan gì đến tiệc tùng thương mại,anhđi mộthuyếntoại Phó gia.

Phó Khải Minh nhìn thấyanh, tức giận trừng mắt, r ồi chuyển ánh mắt nhìn phía sau, " Tâm bảo bối đâu?"

Phía sauanhkhôngcó người, Phó Khải Minh nhinanhhơi nghi ngờ.

Tầٰn Sâm cười cười: "côấykhoặgtớ, có mình con tớ thôi."

Phó Khải Minh sững sờ, lại càng tức giận: "mộtmình cậu đến làm cái gì hả?"

Tầٰn Sâm đáp: " Đến ăn cơm vớicôchú, nhân tiện tâmsửa."

Phó Khải Minh nghe li ền hiểu, Tầٰn Sâm cứ thế mà tự mìnhđivào, ng ồi ở sô phanóichuyện cùng Cảnh Lam Chi.

Đúng lúc này thím Dư ra mời ăn cơm, Phó Khải Minh nhinanhmộtcái, xoay ngườidđến bàn ăn.

Tầٰn Sâm khẽ nở nụ cười, cũng cùngđitớitruớc bàn ăn, thím Dư nhìn thấyanhngây người mấy giây, nhanh nhẹn quay vào phòng bếp chuẩn bị

thêm bát đũa.

khôngkí quỹ dị diễn ratrênbàn ăn, T`ân Sâm hết sức tự nhiên gấp rau ăn cơm.

Phó Khải Minh th`ần mắng:" Thằng nhóc thối này, da mặtthậtdày."

Ăn xong, Phó Khải Minh thấyyanhkhôngthịnhđi, ng`õ dựatrênsô pha, chờanhmở miệng.

T`ân Sâmmộtminh ng`õ bên trái xô pha, thẳng thắn nhìn bọn họ: " Con muốn để Cảnh Tâm tham gia thử vai nữ chính,côchú biếtcôấyyêuthích diễn xuất,chuyện sau này củacôấy con phụ trách, tình huốngcôchú lo nghĩ sẽkhôngxảy ra."

Phó Khải Minhđãvô cùng bức mình, ngoài cười nhưng trongkhôngcười:" Giao nó cho cậu chúng tôi làm sao mà yên tâm hả."

T`ân Sâm cườinhẹ:" Nếucôchúthậtsựmuốncôấy tốt,thìkhôngnên gò bócoấy như vậy,côấy thích làm gì chấusẽđểcoấy làm cái đó, vềđiểm này, cháu làm tốt hơn mọi người,côấy ở cùng cháu rất vui vẻ."

Phó Khải Minh và Cảnh Lam Chi cùng nhìnanh.

anhngả người ra sau, nhìnanhcó vẻ thờ ơ, thực tế mỗimộtcâunóid`ầu đâm thẳng vào nội tâm.

.....

Ngày 30 tháng 11, phía Hoa Th`ần chính thức công bố 《Quyết định sinh mệnh cả đời》 nam chính là Ngụy Thành, nữ chính tạm thời bảo mật, tin tức sẽ được công bố vào buổi họp báo.

Thẩm Gianóivới Cảnh Tâm:" Trước mắt có tổng cộng bốn người tham gia thử vai, Lục Tuyết Tâm và Đỗ Tiêu là hai trong số đó, hai người này chiếm phần thắng lớn, nhất là Lục Tuyết Tâm,côấy đóng nữ chính trong phim 《Giải thoát》 , kỹ năng diễn suấtdãđược công chúng thừa nhận, tuy

là em cũng đã được nhìn nhận, nhưng so với vai nữ chính của cô ấy, không bì nổi."

Cảnh Tâm im lặng, Thẩm Gia tiếp tục nói: "Chị đã liên hệ mấy lần với Hoa Thần, bên kia đều nói cơ hội thử vai bây giờ cũng khó mà có được."

Cảnh Tâm vẫn im lặng, cô đã không nhéo với Tần Sâm nhiều ngày như thế, ám chỉ rõ ràng anh đã không tỏ vẻ gì cả, tức chết đi được.

Đây là cô còn chưa bảo anh trực tiếp cho cô đóng nữ chính, chỉ muốn anh cho cô cơ hội thử vai mà thôi.

Thẩm Gia nhìn cô một chút cũng phản ứng, nhin không được võ một chưởng lên vai cô: "Đại tiểu thư! Em có nghe chị nói gì không đấy! Em có muốn vai nữ chính không hả?"

Cảnh Tâm bị đau, xoa vai đáp: "Muốn chứ....."

"Vậy tóm lại Tần Sâm muốn thế nào? Hay là cậu ấy chưa thu phục được bố mẹ em?"

".....Em không biết "

" Em cũng không biết lấy lòng Tần Sâm một chút hay sao?"

Cảnh Tâm: "....."

cô ấy làm sao biết cô đã cố gắng nhiều, ai hiểu cho cô hàng đêm đầu như mất nửa cái mạng.

Thẩm Gia phở cậ một hồi, cuối cùng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép(*) trừng mắt nhìn cô, bỏ đi luôn.

(*) Chỉ tiếc rèn sắt không thành thép (ví với việc yêu cầu nghiêm khắc đối với người khác, mong muốn họ được tốt hơn)

Cảnh Tâm nằm ở trên sofa, nghĩ nghĩ rồi khoác áo lông chạy ra sân, chụp một tấm hình cảnh vườn hoa bị mùa đông lạnh tàn phá, sau đó đăng

weibo với tâm trạng vô cùng rầu rĩ.

Buổi chiều, Tần Sâm vừa họp xong, trợ lý đi theo vào, hơi kích động báo tin: " Tần tổng, tìm được thể thân rồi ạ."

Trong khoảng thời gian này, vì tìm thể thân, cậu ta cũng sắp hỏng mất.

Tần Sâm nhàn nhã dựa vào ghế da, ngẩng đầu nhìn cậu ấy, " Vậy sao? Hoàn toàn phù hợp với yêu cầu chứ?"

Trợ lý đáp: " Vâng, hoàn toàn phù hợp, yêu cầu đưa ra cô ấy đều đã đáp ứng hết, chỉ có đi đâu phải trả nhiều thù lao."

Tần Sâm không bất ngờ, nhàn nhạt ừm một tiếng.

Trợ lý hỏi: " Vậy có cần phải báo phía đoàn làm phim bên kia thông báo cho người đại diện của Cảnh tiểu thư không ạ? Để Cảnh tiểu thư tham gia thử vai?"

Ngón tay Tần Sâm gõ gõ trên bàn, " không vội, qua mấy ngày nữa hẵng thông báo."

Trợ lý nhìn không thể hiểu được suy nghĩ của anh, vì chuyện này gần đây cậu ấy bận đến chóng mặt, thật vất vả mọi thứ mới hoàn thành, sao lại không nói với Cảnh Tâm luôn cho xong đi?

Kết thúc xã giao buổi tối, Tần Sâm về đến nhà, phát hiện không thấy cô bé này đâu nữa.

Kêu Bố Duệ tìm người, Bố Duệ lại nằm yên tại chỗ không động.

anh khom lưng sờ sờ lưng Bố Duệ, nhìn phòng khách trống không, xác định Cảnh Tâm không ở nhà anh.

Gọi điện thoại cho người ta, hai cuộc gọi liên tiếp không ai nghe máy, ngửi trên sofa hút thuốc, mở webchat ra, không có tin tức.

Lên weibo, phát hiện bé con này đăng tám hình cảnh hoa tàn trong sân.

" Bình Hoa đây là làm sao vậy? Cãi nhau với T`ân Tổng à?khôngthể hiểu được hình này á! Ngụ ý gì đây? 【Khóc - cười】

" Đây là hoa tàn mà! Chẳng lẽ Bình Hoa bị chinh đồn đến tàn?
【doge】 Ôi, đừng trách tôi,nóikhôngchứng đó làsựthật."

"Chẳng lẽ hết hi vọng vai nữ chính rồi? Hoa tàn tuyệt vọng! 【Khóc - cười】

"sẽkhôngphải chia tay với T`ân tổng chứ?! Tôi có cơ hội rồi phảikhông!
【doge】

T`ân Sâm thở ra vài ngụm khói, phi`ên não dập tắt tàn thuốc, vừa gọi điện chocô, vừa c`ần chìa khóa xetrênbàn,đira ngoài.

Bố Duệđitheo phía sau,mộtmực theo đến bên cạnh xe, sau khi T`ân Sâm lên xe, nó vẫn đứng bên cạnh.

Chạy xe ra khỏi gara, qua kính chiếu hậu T`ân Sâm nhìn thấy Bố Duệ lảo đảo theo sau, mở cửa xuống xe.

Mở cửa chỗ ng`ồi phía sau, " Bố Duệ, lên nào."

Bố Duệ ngaomộttiếng, nhanh chóngđivào.

Cảnh Tâm vừa vềđến nhà, di động để trong túi xách, còn ngườiithở trong phòng tìm đ`ồ,khôngchú ý điện thoại kêu.

Cho đến khiconhìn đến điện thoại, pháthiệnmấy cuộc gọi nhớ, đầu là của T`ân Sâm,công`ĩ xếp bằngtrênsô pha, thả mái tóc dài ra, gọi điện thoại choanh.

Điện thoại vừa kết nối, T`ân Sâm trầm giọng hỏi:" Emđangở đâu?"

Cảnh Tâm đáp:" Em ở nhà mà."

Ngẫm lại thấykhôngđúng,côbổ sung thêmmộtcai:" Emnóilà emđangở nhà của em."

Thành thật mà nói, thời điểm này Tần Sâm rất giận, cô bé này im hơi lặng tiếng mà chạy về, rõ ràng là đang cấu kỉnh với anh.

Nhưng nghĩ người nọ là Cảnh Tâm, anh trợn mắt nhìn xuống: "Sao tự đứng lại chạy về hả?"

Cảnh Tâm đáp: "Em chỉ là muốn quay về một chút."

Tần Sâm hít một hơi thật sâu, "Ở nhà đợi anh, hai mươi phút nữa anh đến."

Tắt điện thoại, Cảnh Tâm nhìn di động, hơi sần nảo, tối nay ăn cơm với bạn xong, cô vốn dĩ muốn trở về lái xe qua gần nhà cô, tự đứng lìên thay đổi chủ ý.

Hai mươi phút sau, Tần Sâm đến.

Cảnh Tâm mặc áo lông màu trắng đi xuống lầu đón người.

Lần trước anh đến chỗ này chính là dọn hành lý cho cô, đã là chuyện của hơn hai tháng trước.

Anh đứng ngoài cửa thang máy, hút thuốc, đợi một lúc cô từ trong thang máy đi ra.

Cảnh Tâm mím mím môi hơi cười với anh, Tần Sâm chăm chú nhìn cô một lúc, lấy thẻ quẹt xuống, ôm vai cô đi vào trong thang máy.

Vừa vào thang máy, đã bị người ta áp lên tường thang máy lạnh lẽo, môi bị chiếm đoạt mạnh mẽ.

Một tay Tần Sâm khống chế gáy cô, một tay ôm chặt eo cô ấn vào người mình, giống như dùng hết sức mà trừng phạt một cô.

Âm thanh nức nở của Cảnh Tâm, đây anh ra: "anh..... Khốn kiếp....."

Cô sắp không thở nổi nữa rồi!

Cửa thang máy mở ra, Tần Sâm ôm cô ra ngoài, áp lên tường.

BÌNH HOA GIỚI GIẢI TRÍ

Mạch Ngôn Xuyên
dtv-ebook.com

Chương 69

Editor: Michellevn

Beta: Lê Thị Ngọc Huyền

Cảnh Tâm chống hai tay lên ngực, thở hổn hển, gương mặt đỏ lựng, ánh mắt thoáng qua nhìn thấy Bồ Duệ đang lơ lửng ngẩng nhìn hằm hằm bên cạnh.

Bồ Duệ mà anh cũng còn mang tới.

Bồ Duệ thật sự rất thông minh, Tần Sâm vào thang máy nó cũng theo vào, khi Tần Sâm ôm Cảnh Tâm ra khỏi thang máy, nó cũng chạy theo sau.

Tần Sâm cúi đầu nhìn cô, cô bé con mặc chiếc áo lông màu trắng, tóc dài hơi rối, nhìn qua mềm mại như nhung.

anh xoa nhẹ tóc cô, khẽ nói: "đi thu dọn chút đi, theo anh trở về"

Cảnh Tâm không vui, đẩy anh ra, tự mình đi đến cửa, "Em không về đâu, đêm nay muốn ở đây."

Tần Sâm theo sau kéo cô: "Vẫn còn cái kỉnh sao?"

Cảnh Tâm chết cũng không thừa nhận: "không có, em có cái kỉnh gì đâu, đây là nhà em, em muốn ở thì ở thôi."

anh nhìn cô vài giây, khóe miệng cong lên thỏa hiệp, "Được, vậy đêm nay chúng ta ở đây."

Cảnh Tâm: "....."

Ai muốn nanhở đây chứ!

Tần Sâm tự mình đi đến tủ giày thay dép, quay đầu thấy cô vẫn đang đứng đó.

anh hướng mày: "Sao còn không vào? Bên ngoài lạnh đó."

cô không nhúc nhích, anh đi qua kéo người vào trong lòng mình, ôm eo cô dẫn vào bên trong, Bố Duệ không cần anh quay đầu gọi, cũng tự mình tung tẩy theo sau.

Hệ thống sưởi trong phòng rất ấm áp, Tần Sâm cởi áo khoác, chỉ mặc một áo thun màu đen, nhàn nhã vắt chéo chân ngồi tựa vào sofa, ngẩng đầu nhìn Cảnh Tâm.

Cảnh Tâm đang ngồi xổm bên cạnh sofa chơi với Bố Duệ, đây là lần đầu Bố Duệ đến nhà cô, cô vuốt đầu nó cùng nó nói chuyện, còn nhiệt tình dẫn Bố Duệ đi tham quan khắp nhà, mang nó đi làm quen với toilet.

Dù sao cũng, chính là không thêm để ý tới anh.

Địch, đến Bố Duệ anh cũng không bằng.

Tần Sâm lấy bao thuốc ra, phát hiện đã hết thuốc, liếm mép một cái, bực bội ném vỏ bao thuốc vào thùng rác.

Cảnh Tâm dẫn Bố Duệ từ trong toilet đi ra, đúng lúc nhìn thấy anh ném bao thuốc vào thùng rác, đoán chắc là đã hết thuốc.

Trong lòng vui vẻ, không có thuốc phải không? Cho anh hút nữa đi.

anh liếc cô một cái: "Lại đây."

Cảnh Tâm mím môi, đứng yên bất động.

anh nói: "Lại đây ngồi với anh."

Cảnh Tâm ngẫm một chút, song vẫn đi qua, đứng ở trước mặt anh.

Giây tiếp theo, bịch kéo tay vào trong ngực, ngã ngửa trên đùi anh.

Nét mặt anh lộ vẻ ngả ngớn, nói: "Hết thuốc rồi, hôn môi nhé."

Cảnh Tâm: "....."

Sau đó, môi liền đã bịch hôn.

Cách cái hôn trước không đến một giờ đồng hồ.

Lần này có sự khác biệt.

Tay Tần Sâm trượt vào trong áo lông của cô, ngừng một chút, sau đó hung hăng xoa nắn khối mềm mại trước ngực cô, đúng như anh nghĩ, cô nàng này không mặc nội y.

anh cúi đầu, ở bên tai cô cười xấu xa: "thì rách không mặc thật."

Sắc mặt Cảnh Tâm bỗng chốc đỏ lên, vừa rồi lúc về đến nhà thay quần áo, nội y cũng không mặc, ai biết anh đuổi tới nhà cô chứ.

Tần Sâm liếc mắt nhìn Bố Duệ đang ngời chằm hóm bên cạnh, đem hai tay cô vòng qua cổ mình, ôm cả người đi vào phòng ngủ, lấy chân đá cánh cửa phòng.

trên đường đi Cảnh Tâm cố gắng đấu tranh, "Em không muốn."

Tần Sâm cứ thế áp cô xuống giường công chúa mềm mại, chống tay chăm chú nhìn cô một lúc, cúi đầu khẽ cắn vành tai cô, cười xấu xa: "Chúng ta vẫn chưa làm ở chỗ này."

Hơi thở ấm áp giống như dòng điện chạy qua cơ thể cô, cả người cô lập tức mềm nhũn, trong tiềm thức không muốn đầu hàng nhanh như vậy, đợi làm xong khẳng định cái gì cũng đã qua, cô mím môi không chịu lên tiếng, càng không chịu phối hợp.

"không muốn thật hả?" Hơi thở dần dần đi xuống, dừng ở ngực cô, cọ nhè nhẹ.

Toàn bộ cơ thể Cảnh Tâm đầu run rẩy, ngón chân co lại, vùi mặt vào gối, quyết tâm không lên tiếng.

anh lại hôn lên cổ cô, chần chập di chuyển đến vành tai, giây tiếp theo, ngậm vào khe cắn, tay thăm dò giữa hai chân cô, thành thạo khiêu khích.

Trong nháy mắt cô bật ra tiếng rên, cơ thể run lên không chịu được.

anh nhanh chóng kéo quần áo của hai người xuống, môi đi xuống vị trí bàn tay đang chiếm đóng, Thanh âm Cảnh Tâm mềm mại kéo dài "A", nắm lấy tóc của anh, thân thể mãnh liệt co lại, hoàn toàn bị công phá.

Ngọn lửa tình lập tức bùng cháy.

Bao nhiêu nhiệt tình cũng không đủ.

.....

Quả nhiên là trên giường thì không có chuyện gì không giải quyết được.

Sau đó, cả cơ thể Cảnh Tâm như nhũn ra, nằm sấp trong ngực anh yên lặng nhắm mắt.

Tần Sâm xoa xoa cái đầu bù xù của cô, hỏi cô: "Ngủ hả?"

"....." cô không muốn nói chuyện với anh.

anh không để ý lại mở miệng: "không phải muốn cơ hội thử vai sao?"

cô mạnh mẽ ngẩng đầu, đôi mắt phát sáng, cứ im lặng nhìn anh như vậy.

Tần Sâm cảm thấy buồn cười, cố ý trêu cô: "Mấy tháng trước, anh đã ở đây hỏi em, nếu không được đóng nữ chính thì có theo anh không, em nói theo."

Sắc mặt Cảnh Tâm ửng đỏ, đầu là sắc đỏ trước đó chưa tan hết, "Theo mà."

cô cũng không trở mặt nhé.

Cũng không nghĩ sẽ phải rời khỏi anh, chỉ là lúc trước anh vẫn không nói một cách chính xác, cho hay không cho cơ hội thử vai, cô có hơi sốt ruột.

anh rử mắt, cười như không cười nhìn người trong lòng, " Cho em vai nữ chính, em sẽ càng quyết tâm theo hơn đúng không?"

Ánh mắt Cảnh Tâm lại sáng thêm một phần, " Hả? Ý của anh là?"

Kỳ thật nghe đã hiểu, chỉ muốn xác nhận lại một chút.

anh khẽ cười, lại đem đầu cô áp vào trong ngực, " Muốn để em quyết tâm hơn nữa."

Đầu cô xoay qua xoay lại, muốn nhìn mặt anh, cuối cùng vẫn không đành lại được khí lực của anh, ngọ nguậy vài cái, mái tóc bện xoa đến rối tinh rối mù.

Vài phút sau mới yên tĩnh trở lại.

Cả tay lẫn chân Cảnh Tâm cùng quấn chặt lấy anh, cười thỏa mãn: "anh thật tốt."

Tần Sâm trong lòng ngửa ngáy, có chút thêm thuốc, nhưng bao thuốc đã rỗng rồi.

anh cúi đầu nói một câu bên tai cô, giây tiếp theo, xoay người áp lên trên.

.....

Ngày hôm sau Cảnh Tâm tỉnh lại, bên cạnh đã trống, Tần Sâm chắc đã đi làm.

cô đỡ thất lưng đứng dậy, lẳng lặng một hồi, bỗng nhiên cười ra tiếng, ngay lập tức gọi điện cho Thẩm Gia.

Thẩm Gia chậm rì rì hỏi: " Gì thế?"

Cảnh Tâm cười: " Cho chị một tin vui! Em đã có được cơ hội thử vai
《Quyết định sinh mệnh cả đời》 !."

Thẩm Gia mỉm cười: " Sáng nay đoàn làm phim đã điện thoại cho chị rồi,
tự em nhìn xem bây giờ là mấy giờ rồi hả?"

Cảnh Tâm ngó đồng hồ đã 12 giờ rồi!

Thẩm Gia tiếp tục cười: " Đêm qua em vất vả rồi, thời gian thử vai là
ngày 8 tháng 12, em chuẩn bị cho tốt đi."

nói hết lời, cúp điện thoại.

Cảnh Tâm: ""

Đêm qua cô thật sự là vất vả mà!

Dùng cả tay chân mà lết xuống giường, đưa mặt thay quần áo, vừa mở
cửa ra Bố Duệ liền bỏ nhào đến, đọc cô hết hồn, " Bố Duệ, em vẫn ở đây
hả?"

Nhà cô lấy đâu ra thức ăn cho chó đây.....

Nhìn bộ dạng này của Bố Duệ, có lẽ đói phát điên rồi.

Cảnh Tâm sờ sờ Bố Duệ, cô cũng đang đói này.

đang suy nghĩ có cần mang Bố Duệ quay về nhà Tần Sâm
hay không, đi động reo lên, là Tần Sâm gọi tới, vội vàng tiếp nhận, cô có chút
oán trách: " anh để Bố Duệ ở đây sao không nói với em một tiếng, em mới ngủ
đây á, Bố Duệ đói sắp điên rồi, chỗ em nào có đồ gì cho nó ăn đâu."

Tần Sâm cười khê: " anh biết, vào sáng sớm nó toàn đói như
vậy, sẽ không tức giận với em đâu."

Cảnh Tâm bẹp miệng: " Bố Duệ trung thành như vậy, sao tức giận với
em được chứ....."

cô sờ sờ Bố Duệ, tới tủ quần áo lấy một chiếc áo khoác lông dài, chuẩn bị mang Bố Duệ về

Tần Sâm nói: " Em xuống lầu đi, anh bảo dì giúp việc đưa chút đồ qua cho."

.....

Cảnh Tâm mang Bố Duệ xuống lầu, quả nhiên thấy dì giúp việc và lái xe đang đứng chờ dưới lầu, mang theo rất nhiều đồ

Cảnh Tâm dẫn dì giúp việc lên lầu, dì lấy thức ăn dùng cho Bố Duệ mang qua, để ở ban công, xong xuôi đâu đó liền rời đi.

Bố Duệ có đồ ăn, thỏa mãn quấy đuôi.

Công ấ trước bàn ăn, ăn thức ăn bên ngoài giao tới, vừa lướt weibo, tấm hình hoa tàn chỉ vài qua đăng lên, bình luận phía dưới đã lên đến một vạn, rất nhiều fan đều đang suy đoán trạng thái weibo này của cô, rất nhiều fan cho rằng cô đã chia tay với Tần Sâm.

Nhiều tài khoản hot weibo mượn đề tài phát huy -----

" Cảnh Tâm đăng weibo ngụ ý không rõ, trưng ra hình hoa tàn, phải chăng ám chỉ tình cảm với Tần Sâm đã đi đến hồi cuối?"

Kịch bản chia tay phong ba của cô và Tần Sâm lại cập nhật chương mới.

"không phải chứ? không cần nha! Tôi vừa mới là fan của CP này đó! Video đập Kha Đăng tôi vẫn còn lưu đây! Mỗi ngày ăn thức ăn cho chó một lần, giờ bạn nói với tôi bọn họ đã chia tay là sao? 【 Tan nát cõi lòng】 "

" Tôi mới vừa có lòng tin hai người này là thật sự yêu nhau đấy! Mới trở thành fan cuồng của hai người này nha! Nhất là Bình Hoa, càng ngày càng thích đó, xem hình này không hiểu sao có loại cảm giác thê lương....."

" Cách bức hình cũng có thể nhìn ra cảm giác thế lương, sẽ không là sự thật chứ? 【khóc】

" Chia là tốt! Vừa có thể tìm niềm vui mới."

" Người ta không thể đăng hình hoa tàn sao? 【Nhún vai】 Bộ cứ đăng cái này chính là chia tay hả?"

.....

Cảnh Tâm rất thích hình kia, hôm qua tâm trạng cô tương đối sa sút, quả thực là muốn mượn tấm hình để giải bày, nhưng không ngờ mọi người nghĩ tới phương diện chia tay,

Bây giờ cô đang rất vui, hình này nhìn thế nào cũng không cảm thấy thế lương mà! cô chưa rõ ràng chính là loại hiện tượng tự nhiên của mùa đông mà!

Ăn cơm xong, Cảnh Tâm xuống lầu dắt chó đi dạo, tiện thể mua một bó hoa ở cửa hàng trong tiểu khu kế bên, về đến nhà liền ngẩng đầu xuống thăm bắt đầu cắm hoa, dùng chính bình hoa lần trước lấy từ nhà Tần Sâm mang về để cắm hoa.

cô lấy máy ra chụp một bức hình vô cùng đẹp, đăng lên weibo.

Cảnh Tâm V: 【vui vẻ】 Hoa trong vườn đầu bị mùa đông lạnh tàn phá hết rồi, cho nên đã mua một bó, đẹp chứ hả?

【ảnh】

Vậy là giải quyết xong trạng thái weibo vô nghĩa ngày hôm qua, cũng như đập tan tin nhảm chia tay.

" Bình Hoa ơi! Làm tôi sợ muốn chết! Còn tưởng rằng cô thực sự chia tay Tần Tổng rồi! 【khóc - cười】 "

" đã nói mấy cái tài khoản hot kia nhiều chuyện mà, đăng bừa cái hình cũng bị phỏng đoán nửa ngày, thật là, hại tôi lo lắng vô ích!"

"Hứa với tôi đi Bình Hoa, cho dù phải chia tay, trước hết phải lấy cho được vai nữ chính đã"

Cảnh Tâm: "....."

không có vai nữ chính cô cũng không muốn chia tay!

Sau khi tan tãn Tầm Tâm cũng không quay về nhà mình, trực tiếp lái xe về bên nhà Cảnh Tâm.

Cảnh Tâm đã chiếm được cơ hội thử vai nữ chính, vô cùng vui vẻ mà tiếp đón, anh muốn kiểu nào thì được kiểu đó, anh hiện tại là đại gia, là kim chủ, cô cam tâm tình nguyện dâng cho lên anh.

Hai người ở bên này chỉ có một vấn đề, chính là đã ủy khuất Bố Duệ.

Biệt thự của Tầm Tâm sân rất lớn, Bố Duệ muốn phá thế nào thì vui vẻ quây như thế đó, tại nhà của Cảnh Tâm thì không được, vì vậy mỗi ngày Cảnh Tâm vừa nghỉ ngơi ngắm kịch bản, còn có thêm một nhiệm vụ, chính là xuống lầu dắt chó đi dạo.

Đám chó săn có mặt khắp mọi nơi chụp được hình cô dắt chó đi dạo, so sánh hình trong phim điện ảnh 《Giải thoát》, xác nhận con chó này chính là Bố Duệ của Tầm Tâm.

Thế là, cư dân mạng lại bắt đầu trêu chọc, hai người này thực có tình thú, còn thay đổi chỗ ở, phòng ở nhiều chính là tự do buông thả!

Trước buổi thử vai một ngày, Cảnh Tâm còn đang ở nhà xem kịch bản, Chu Nghi Ninh gọi điện thoại cho cô, "Mình đóng máy rồi!"

Cảnh Tâm cười: "Chúc mừng cậu nha, tối nay mình mời cậu ăn cơm nhé?"

Chu Nghi Ninh nghĩ một lúc: "Tốt quá, có đi đâu giờ cậu có rảnh không? Mình muốn cùng cậu đi dạo siêu thị gia dụng, mình muốn đổi cái sofa."

Khoảng thời gian trước Chu Nghi Ninh dọn ra khỏi Tầm gia, mua một căn hộ làm nhà của riêng mình, hôm chuyển sang nhà mới cô còn mời rất nhiều bạn bè qua chơi, để nhà mới có thêm nhiều nhân khí (hơi người)

Cảnh Tâm nhìn nhìn kịch bản trong tay, thật ra mấy ngày nay xem cũng được khá nhiều, nghĩ nghĩ liền đáp ứng: " Được."

Chi Nghi Ninh nói: " Vậy cậu cũng không cần lái xe đâu, chờ một lát mình chạy thẳng qua đón cậu."

Cảnh Tâm thay quần áo xong, chờ một lúc Chu Nghi Ninh đã đến.

cô sờ sờ đầu Bố Duệ, để sẵn thức ăn cho nó, "Bố Duệ, chị ra ngoài nhé, em ở nhà trông nhà nha."

Bố Duệ nghe một tiếng, theo sát cô đến cửa, ngồi chồm hồm ở cửa nhìn cô rời đi.

Chu Nghi Ninh dừng xe dưới lầu, vẫn là chiếc xe việt dã dũng mãnh kia.

Sau khi đưa chiếc xe này cho Chu Nghi Ninh, Tầm Sâm đã lại mua thêm một chiếc.

Cảnh Tâm mở cửa xe ra, ngồi vào ghế lái phụ, buông một câu cảm thán: " Vẫn chưa quen với cái xe cao như vậy."

Chu Nghi Ninh liếc nhìn đôi chân dài của cô: " Chân dài như vậy có gì mà không quen hả."

Cảnh Tâm giả giọng xem thường: " Mình nói chính là độ cao thấp, đâu liên quan gì chân dài hay ngắn chứ, có đi đâu những ngày tuyết rơi, chạy xe này vô cùng tốt."

Chu Nghi Ninh cười cười, lái xe ra ngoài.

Tới siêu thị, Chu Nghi Ninh kéo cô lên tầng lầu ba, Cảnh Tâm hỏi: "không dạo ở lầu một sao?"

Chu Nghi Ninh lắc đầu: "không cần, mình đã chọn xong mẫu rồi."

Hai người một đường đi đến chỗ trưng bày thương hiệu nào đó, Chu Nghi Ninh lướt một vòng, không tìm thấy mẫu sofa mong muốn kia, cô gái bán hàng nhận ra Cảnh Tâm, nhiệt tình theo sát cô giới thiệu, Cảnh Tâm chỉ chỉ Chu Nghi Ninh, "Là cô ấy mua thôi."

cô gái bán hàng vội vàng chuyển hướng qua Chu Nghi Ninh.

Chu Nghi lấy điện thoại di động ra, mở một bức hình: "Sofa này không có hả?"

cô gái bán hàng ngây người một chút, sau đó lắc đầu: "Dạ không, mẫu sofa này hình như là mẫu cũ mấy năm trước, quý khách có thể xem thử mẫu mới khác, cũng gần giống mẫu này, có mấy màu có thể chọn ạ."

Cảnh Tâm nhìn theo hướng tay chỉ của cô gái bán hàng, nói một câu: "Mẫu này thật đẹp, rất phù hợp với phong cách trang trí nhà của cậu."

Chu Nghi Ninh không biết phân vân đi đâu, lắc lư một vòng, rồi buông một câu: "Thôi bỏ đi, không mua nữa."

Cảnh Tâm: "....."

Trước ánh mắt của cô gái bán hàng, hai người rời đi.

Chu Nghi Ninh đóng sầm cánh cửa xe, nói câu: "Sofa đẹp của nhà Quý Đông Dương, không ngờ là mẫu cũ của mấy năm trước."

Cảnh Tâm quay đầu nhìn cô ấy, hoàn toàn không bình tĩnh nổi: "Cậu nói gì? Cậu sao mà biết sofa nhà Quý Đông Dương là cái dạng gì?"

Phải biết rằng, Quý Đông Dương chưa bao giờ tiết lộ hình ảnh cuộc sống của mình trên weibo, có lẽ anh là nghệ sĩ giấu chuyện cá nhân tốt nhất giới giải trí.

Chu Nghi Ninh quay đầu cười: "Mình đi qua nhà anh ta á."

Cảnh Tâm: "....."

Hai người này thông thường ở cùng một chỗ lúc nào vậy?

.....

Buổi tối về đến nhà, Cảnh Tâm đã tiêu hóa được một số tin hóng hớt nào đó.

Tần Sâm đã tắm rửa xong, biếng nhác dựa trên sofa, nghiêng đầu nhìn cô, "Về rồi hả?"

Hệ thống sưởi trong nhà rất ấm áp, Cảnh Tâm cởi chiếc áo khoác nặng nề ra, chỉ mặc một chiếc áo cao cổ màu đen, làm nổi bật làn da trắng như tuyết của cô, dáng người cực đẹp.

Cô lướt đến ngồi trên sofa, đem đôi tay đã lạnh nhét vào trong tay áo sưởi ấm.

Khóe miệng Tần Sâm cong lên, đưa tay nắm lấy bả vai cô đem cả người ôm vào trong lòng, một bàn tay nắm lấy tay cô, nhẹ nhàng vuốt ve.

Cơ thể ấm lên, Cảnh Tâm chui từ trong lòng anh ra, chạy vào trong phòng đem kịch bản và tiểu thuyết ra, định xem lại lần nữa.

Tần Sâm liếc cô, giọng rên rở: "Mấy cuốn này đầu sắp bị em làm tả tơi hết rồi."

Cảnh Tâm đầu cũng không ngẩng, "Xem nhiều lần, cảm nhận mỗi lần đầu không giống nhau, như vậy mới có thể đem vai Kiều Vi diễn được tốt hơn chứ."

Mặc dù cô không nói, cũng không biểu hiện ra ngoài, nhưng Tần Sâm biết cô rất căng thẳng.

anh đứng lên, rút điều thuốc trong bao ra, cậ̀n theo bật lửa đi đến ban công, khom người sờ sờ Bối Duệ, bật lửa châm thuốc hút.

anh quay lưng về phía ban công, uể oải dựa vào lan can, một chân dẫm lên thềm lan can, nhìn về phía Cảnh Tâm.

Vài phút sau, Cảnh Tâm buông kịch bản trong tay xuống, đi đến ban công, lấy thuốc trong tay anh đưa lên miệng mình, dùng sức hút mấy hơi, Tần Sâm cúi đầu nhìn cô, không ngăn cản.

Cảnh Tâm hút mấy hơi xong tự mình dập tắt thuốc, cọ cọ đầu trong ngực anh, "nói rồi đấy, anh không được can thiệp, phải công bằng không được thiên vị."

anh xoa xoa tóc cô, nhỏ giọng ừ một tiếng.

cô lại nói: "Nhỡ đâu đạo diễn cảm thấy em không phù hợp thì phải làm sao?"

anh nói: "Em đừng căng thẳng, biên kịch và nguyên tác đều đã đề cử em."

Cảnh Tâm lập tức ngẩng đầu, ánh mắt toả sáng hết sức: "anh nói thật chứ? Cửu An cũng đề cử em sao?"

Tần Sâm cười cười: "Ừ"

Đạo diễn là bạn của Chương đạo diễn, có lẽ đã nghe nói chuyện đoàn làm phim 《Giải thoát》, đối với anh có đi đầu cố kỵ (*), lo lắng anh can thiệp làm ảnh hưởng đoàn làm phim trong quá trình làm việc, cho nên đối với chuyện Cảnh Tâm đóng nữ chính còn có chút phân vân.

(*) Cố kỵ: băn khoăn, lo lắng do dự, kiêng nể, kiêng dè

anh cúi đầu, "Còn căng thẳng sao?"

Cảnh Tâm im lặng, nói không căng thẳng là giả, cô lẩn lộn ở giới giải trí nhiều năm như vậy, có nhiều khả năng đây sẽ là cơ hội cô để có thể lần đầu

tiên giành được vai nữ chính, tình tiết phim cũng là thể loại cô thích, điểm quan trọng nhất, đây là cơ hội mà Tần Sâm tặng cho cô.

Đối với cô mà nói, ý nghĩa vô cùng lớn.

cô lo sợ để vượt mất kịch bản này.

không muốn để Tần Sâm thất vọng.

Tần Sâm đột ngột khom người bế cô lên, Cảnh Tâm kênhỏ, ôm chặt cổ anh, "anh làm gì vậy, bỏ em xuống, em còn muốn xem kịch bản....."

anh nói: "Đừng xem nữa, em đã xem rất nhiều lần rồi."

Cảnh Tâm giãy giụa, "Muốn xem mà...."

Tần Sâm mặc kệ đem người bế vào trong phòng ngủ, quăng vào trong giường, Cảnh Tâm ngơ ngậy ngẩng lên, lại bị anh ấn trở về.

Tên khốn này! cô hận không được vung chân đá người.

Mắt cá nhân bị nắm lại, cơ thể anh ép xuống, cúi đầu nhìn cô cười xấu xa: "Cho em giải tỏa áp lực."

Cảnh Tâm: "....."

.....

Sáng sớm hôm sau, Cảnh Tâm bị chuông báo làm tỉnh, "Hôm nay phải diễn thử vai."

Tần Sâm hí hửng tìm di động nhìn một cái, tắt chuông báo thức, quăng di động, lại kéo người vào trong lòng, tay ôm mặt cô, "Đừng ồn ào, mới sáu giờ rưỡi thôi, ngủ thêm một tiếng nữa."

Bé con này đang căng thẳng quá độ sao? Mười giờ mới bắt đầu thử vai, đặt chuông báo thức 6 giờ rưỡi làm gì?

Cảnh Tâm được canh dụ dỗ mấy câu, vẫn ngủ không được, cứ mãi lo lắng chuyện thử vai.

Tần Sâm không thể nhìn được nữa, trực tiếp xoay người đè lên cô, ở bên tai cô thì nói: "Nếu em dồi dào khí lực như thế, vậy chúng ta làm thêm lần nữa để giải tỏa áp lực."

Cảnh Tâm: "....."

Giải tỏa áp lực quá độ rồi đó.

Hai người thiếu chút nữa đến muộn, Cảnh Tâm không quan tâm cả người êm, xuống xem một cái liễn chạy vọt đi.

Thẩm Gia ở lầu một Hoa Thôn đợi cô đã nửa tiếng, nhìn thấy người chạy đến vội vàng giữ cô lại: "Đại tiểu thư của tôi ới! Còn nửa tiếng nữa mới bắt đầu mà!"

BÌNH HOA GIỚI GIẢI TRÍ

Mạch Ngôn Xuyên
dtv-ebook.com

Chương 70

Editor: Michellevn

Beta: Lê Thị Ngọc Huyền

Cảnh Tâm chạy dầm mồ hôi, thở phì phò: "không phải mười giờ mới bắt đầu sao?"

Bây giờ vẫn chưa tới chín rưỡi mà.

Thẩm Gia vừa kéo cô vào nói: "Phải trang điểm làm tạo hình nữa, ai mà không phải đến trước một giờ chứ, chỉ có em là đến muộn thôi."

Cảnh Tâm bây giờ, ý kiến gì cũng không có, ý vào chân dài, rất nhanh đã bước lên đứng trước Thẩm Gia, "Vậy chúng ta đi mau!"

Lục Tuyết Tâm và Đỗ Tiêu cùng với hai diễn viên khác đến thử vai cũng đã tới, đang làm tạo hình.

Ồn ỉ, không tính là quá muộn, Cảnh Tâm nhện hàng thở ra.

Người phụ trách đưa quần áo qua: "Cảnh tiểu thư, cô thay quần áo trước đi."

Cảnh Tâm vội vàng nhận lấy quần áo đi vào phòng thay đồ, thay quần áo xong, mới phát hiện bộ sau khi mặc bộ này vào, nhìn thấy có chút nổi loạn, cho nên cảnh cô diễn thử chính là đoạn hồi ức trong truyện sao?

Đến lúc cô thay quần áo xong rồi, Lục Tuyết Tâm đã làm xong tạo hình, ném cho cô cái léc mắt kinh miệt, xoay người đi ra ngoài.

Cảnh Tâm ng ồi xuống trước gương, thợ trang điểm bắt đầu tô vẽ trên mặt cô, cô từ từ nhắm mắt nhớ lại tình tiết trong kịch bản.

không đến nửa giờ, thợ trang điểm vỗ vỗ bả vai cô: " Xong rồi, cô nhìn đi."

Cảnh Tâm mở mắt ra nhìn mình trong gương, nở nụ cười: " Đúng là có phần giống thiếu nữ thời kỳ nổi loạn mà."

Thợ trang điểm cũng cười: " Rất giống."

cô ấy nhẹn hàng nói bên tai Cảnh Tâm: " Tôi là fan CP của cô và Tần tổng, cô ần phải cố lên nha, tóm được vai nữ chính!"

Cảnh Tâm nháy mắt với cô ấy: " Cảm ơn, tôi sẽ cố gắng!"

Chín giờ năm mươi phút, tất cả mọi người đều đã chuẩn bị xong, cửa phòng thử vai mở ra, Cảnh Tâm nhìn thấy Minh Chúc đang ng ồi cạnh đạo diễn, đang nghe Tần Sâm nói, biên kịch và nguyên tác đều đã bỏ một phiếu chocô, cô nhìn xung quanh một lượt, ngoại trừ Minh Chúc, còn lại đều là đàn ông cao lớn thô kệch, chắc không có khả năng một trong số họ là tác giả nguyên tác Cửu An chứ hả?

Bộ dạng Minh Chúc xinh đẹp, ng ồi giữa mấy người đàn ông càng lộ vẻ rực rỡ, ngoại trừ Cảnh Tâm, mấy nghệ sĩ khác đều chưa thấy qua Minh Chúc, đều nhìn không được mà nhìn trộm cô ấy không dứt.

Cảnh Tâm duy trì sắc mặt bình thản, Ki ều Vi trong 《Quyết định sinh mệnh cả đời》 là một cô gái vô cùng cá tính, sẽ nổi loạn, hơi lạnh lùng, thậm chí khiến người ta cảm thấy rất khó hòa hợp với cô ấy, trên thực tế Ki ều Vi có thể cũng hòa nhã làm người ta cảm động, đó là đối với người nhà và đối với nam chính.

Nhưng có một điều, Ki ều Vi rất biết nguy trang chính mình, ngay cả khi cảm thấy rất hứng thú và rất hiếu kỳ với một sự kiện, cô ấy cũng không thay đổi sắc mặt, có sự điềm tĩnh không phù hợp với độ tuổi thực tế.

Đạo diễn ung dung thản nhiên quét ánh mắt nhìn qua các cô, nói: " Bắt đầu từ trái qua phải, tôi nói chính là phía bên tay trái của mọi người."

một hàng năm người cùng nhìn về bên trái, người đầu tiên bên trái là Đỗ Tiêu, cách hai người ở giữa, tiếp đó đến Lục Tuyết Tâm, ngoài cùng bên phải là Cảnh Tâm, nói cách khác cô chính là người thử vai cuối cùng.

Đỗ Tiêu ở lại, bốn người khác đi trước ra phòng nghỉ ngơi bên ngoài chờ.

Vài năm nay Đỗ Tiêu vẫn chuyên tâm đóng phim truyền hình, fan weibo đã hơn hai ngàn vạn (hai mươi triệu), mấy năm trước Lục Tuyết Tâm cũng đóng phim truyền hình, hai năm nay bắt đầu chuyển qua màn ảnh rộng và đạt được thành tích không nhỏ, fan weibo đã sắp ba ngàn vạn, nhất là trong năm này còn có 《Giải thoát 》 làm sản phẩm mới trong gia tài tác phẩm của cô ta.

Mức độ nổi tiếng, Lục Tuyết Tâm càng cao hơn một bậc.

Tại phòng nghỉ, Lục Tuyết Tâm nhìn về phía Cảnh Tâm, giọng điệu khinh thường: " Lúc trước cũng không nghe nói cô muốn tham gia thử vai, giờ thấy cô, đoán chừng mọi người chúng ta đều tay không gra về"

Lời này có nghĩa là gì? nói trắng ra là cô dựa vào Tần Sâm, khỏi cần thử vai cũng có thể trực tiếp lấy được vai nữ chính?

Lục Tuyết Tâm vừa nói ra, hai nghệ sĩ còn lại đều nhìn về phía cô, trong ánh mắt tràn ngập ý tán thành.

Cảnh Tâm nghiêng đầu nhìn các cô ấy, rồi rất nhanh chuyển tầm nhìn, thản nhiên nói một câu: " Mượn lời chúc may mắn của cô, hy vọng tôi có thể thử vai thành công."

Lục Tuyết Tâm: ""

Cảnh Tâm lấy cuốn 《Quyết định sinh mệnh cả đời》 trong túi ra, đưa ngoài phòng nghỉ.

Vừa bước ra khỏi cửa phòng, thì thoáng thấy Lục Tinh, công anh người một chút: "Tinh Tinh, sao chị ở đây?"

Lục Tinh lúc này mới thấy cô, cười vui vẻ: "Chị tới bàn chuyện hợp đồng."

Cô ấy quan sát từ trên xuống dưới quần áo trên người Cảnh Tâm: "Em đang thử vai hả?"

Cảnh Tâm gật đầu: "Dạ dạ, lần này là vai nữ chính, hy vọng có thể thuận lợi thử vai thành công."

Lục Tinh vỗ vỗ bả vai cô, hàn huyên với cô một chút, sau cùng nói một câu: "Cố lên nha, chờ tin tốt của em."

Sau khi Lục Tinh đi, Cảnh Tâm thở hắt ra một hơi, giờ cuốn tiểu thuyết ra ôn lại một đoạn bên trong.

Đợi hơn một tiếng, đã đến lượt cô.

Cảnh Tâm giao túi cho Thẩm Gia, ngẩng đầu ưỡn ngực đi vào trong, đạo diễn nhìn cô hỏi: "Xem qua tiểu thuyết chưa?"

Cảnh Tâm đáp: "Đã xem ạ, rất nhiều lần"

Đạo diễn nói: "Vậy cô diễn một đoạn Kiều Vi đánh người."

Trong tiểu thuyết có một đoạn, em trai Kiều Vi mắc bệnh tự kỷ, bị bọn đòi nợ bắt đi, cũng từ đó về sau, chứng bệnh tự kỷ của em trai ngày càng nghiêm trọng.

Đó là lần đầu tiên Kiều Vi đánh người, năm đó cô ấy mười tám tuổi, hung hăng đánh kẻ cần đầu kiamộtbạt tai, lời thoại chỉ có hai câu -----

"Chúng mày muốn sao cũng được, chỉ là không được phép bắt nạt em trai tao."

"Hiểu chưa"

Đối với Cảnh Tâm mà nói, vai diễn này rất có tính thách thức, môi trường lớn lên của cô hoàn toàn không giống với Kiều Vi, gia cảnh cô tốt, muốn gì đều có, cũng không ai dám bắt nạt cô, cũng không cần phải vì ai mà ra mặt.

Trong cuộc sống của mình cô chính là tiểu công chúa.

Tốp diễn đang chờ đợi bên cạnh, Cảnh Tâm hít một hơi thật sâu, " Xong."

Bộ phim điện ảnh 《Quyết định sinh mệnh cả đời》 này, khoảng cách tuổi tác của nữ chính có chút lớn, Kiều Vi từ 18 đến 26 tuổi, Cảnh Tâm 23 tuổi, độ tuổi không lớn, từ chính diện nhìn cô rất nhỏ, nhìn từ phía sau và bên cạnh, đường cong cơ thể cô rất đẹp, đặc biệt dụ người nhất, là đôi chân dài, thay đổi kiểu trang phục, vừa giống Loli lại có thể là chị đại.

(Loli là từ dùng để chỉ:

- Những bé gái chưa kết thúc dậy thì (thường <17 tuổi).
- Những cô gái tuy trưởng thành nhưng thân hình vẫn như trẻ con.
- Những bé gái tuy nhỏ tuổi nhưng thân hình phát triển như người lớn.)

Cảnh Tâm đi đầu chỉnh xong trạng thái, nhanh chóng hóa thân thành Kiều Vi.

cô ấy lạnh lùng nhìn đám người kia, tức giận không chớp mắt, từ từ biến thành ý nghĩ căm hận, ngày càng dữ dội, đột nhiên khẽ bật cười.

Từng bước, từng bước, đi về phía bọn họ.

Ánh mắt của cô không một tia ấm áp, không chút nào sợ hãi, cô ấy không sợ bị đánh, cũng không sợ chết, chỉ muốn nói ra một câu.

Nếu câu này không nói ra được, cô sẽ chết, vì tự trách và khổ sở.

Kiều Vi tự dừng như vậy làm cho người ta có phần sợ hãi, tên đàn ông cần đầu mỉm cười: " Thế nào? Mày còn dám đánh người hay sao?"

Kiêu Vi cắn chặt hàm răng, ánh mắt bình tĩnh nhìn anh ta, đột nhiên dơ tay cho tên đó một bạt tai.

"Chúng mày muốn sao cũng được, chỉ là không được phép bắt nạt em trai tao."

"Hiểu chưa?"

.....

Đạo diễn nói: "Được rồi."

Cảnh Tâm nuốt nước bọt một cái, sự uất hận kia trôi tuột xuống bụng, ngẩng đầu nhìn bọn họ, cúi người chào.

Đạo diễn kêu mấy diễn viên khác cùng tiến vào, nhìn các cô nói: "Buổi thử vai hôm nay đã kết thúc, ba ngày sau sẽ thông báo kết quả thử vai cho người đại diện."

Mấy người cùng đi ra, Cảnh Tâm không lập tức rời đi, đứng ở ngoài phòng nghỉ ngơi ló đầu nhìn, trông thấy Minh Chúc đi tới, liếc nhìn vội vàng tiến lên, "Minh Chúc, Cửu An đại đại không đến sao?"

(*) Đại đại là danh xưng dân cư mạng hay gọi người mình hâm mộ

Minh Chúc nhìn cô, "Sao vậy?"

Cảnh Tâm quơ quơ cuốn tiểu thuyết trên tay, "Tôi muốn cô ấy ký tên cho tôi."

Minh Chúc cười cười, cầm lấy cuốn 《Quyết định sinh mệnh cả đời》 từ trên tay cô, mở ra trang bìa bên trong, ở phía trên ký xuống hai chữ "Cửu An".

Mắt Cảnh Tâm tròn trĩnh, Minh Chúc đặt ngón trỏ trên môi, "Suyt."

Cảnh Tâm lập tức nuốt xuống lời đang định nói, kích động đến suýt thì muốn ôm lấy cô ấy.

Cửu An chính là Minh Chúc, Minh Chúc chính là Cửu An đó! cô không ngờ Cửu An lại trẻ đẹp như vậy.

Minh Chúc cười: " Tôi đi trước nhé, còn phải họp nữa."

Cảnh Tâm ra sức gật đầu.

Thẩm Gia đi tới gọi cô: " Cảnh Tâm, đi nào."

Cảnh Tâm dậm một tiếng, vội vàng đi ra ngoài.

Vừa đến cửa, thì thấy Tần Sâm từ đầu khác đi tới, cô đứng yên tại chỗ.

Thẩm Gia thấy vậy, nói: "Nếu Tần Sâm cũng đi tới, vậy chị đi trước đây."

Cảnh Tâm gật đầu: " Vâng"

Tần Sâm đi đến trước mặt cô, nhìn quần áo trên người cô, như nín thở nói: "Thiếu nữ trung nhị (*) nổi loạn hả?"

(*)Trung nhị (中二) Xuất phát từ cụm từ “bệnh trung nhị” (gọi là chứng mất lòng hai) là tục ngữ của người Nhật Bản - chỉ sơ trung năm hai (tương đương với lớp 8 bên mình), thanh thiếu niên ý thức về cái tôi quá lớn đặc biệt là trong lời nói và hành động, tự tưởng coi mình là trung tâm. Mặc dù gọi là “bệnh” nhưng nó không cần thiết phải chữa, y học cũng không cho vào “bệnh tật”. Ở Việt Nam, “bệnh trung nhị” có tên gọi khác là “bệnh tuổi dậy thì”.

(Nguồn: satoshibelieve.wordpress.com)

Cảnh Tâm: ".....anh mới trung nhị nhé!"

Tần Sâm xoa xoa đầu cô, "đi thay quần áo rồi chúng ta đi ăn cơm."

Cảnh Tâm ngẩng đầu nhìn anh cười nói: " Em không thay được không, anh xem này, bây giờ em là thiếu nữ nổi loạn, trước đây anh không phải là thiếu niên bất lương sao, quá hợp, chúng ta rất xứng đôi."

nói với vẫn gì thế này? Tậ̀n Sậ̀m bật cười, ôm vai cô: " Vậy không thay nữa, chúng ta đi ăn cơm."

Cảnh Tâm: " Hey hey hey ----- thay vẫn tốt hơn, mặc bộ này, lạnh."

nói xong, cô liền chạy đi thay quần áo.

Đúng lúc Lục Tuyết Tâm từ bên trong đi ra, thấy cô, tức giận liếc nhìn cô, lại trông thấy Tậ̀n Sậ̀m đứng ngoài hành lang, lập tức thu lại nét mặt, quay người đi.

Cảnh Tâm không cảm thấy lạ, hề hờ một tiếng, đi thay quần áo.

Chờ cô thay quần áo xong đi ra, Tậ̀n Sậ̀m vừa hút xong một điếu thuốc.

Dập tắt tàn thuốc, ném vào thùng rác bên cạnh, đi qua ôm cô, " Thử vai thế nào rồi?"

Cảnh Tâm nghĩ nghĩ: "Em cảm thấy em biểu hiện khá tốt, thế nhưng đạo diễn chưa nói gì cả, em không biết thế nào."

Tậ̀n Sậ̀m vỗ vỗ gáy cô, "không vấn đề gì."

nói được lời này chắc chắn vậy.

Cảnh Tâm lập tức ngừng đầu: "anh không được nhúng tay vào đó, em chỉ muốn cơ hội thử vai, không phải muốn nhanh làm dựng chức quyệ̀n trực tiếp cho em vai nữ chính."

" Làm dựng chức quyệ̀n?"

Từ này mới mẻ nha, Tậ̀n Sậ̀m khẽ cười ra tiếng.

Cảnh Tâm ra sức gạt đầu: " Đúng, vì vậy anh tuyệt đối đừng làm như vậy nha."

Tậ̀n Sậ̀m rũ mắt nhìn cô, anh ngược lại rất muốn vì cô mà làm dựng chức quyệ̀n một lần.

anh nhìn về phía trước, tủm tủm cười: "Ok thôi, ngộ nhớ thử
vài không qua, mấy ngày này em vất vả công toi rồi."

Cảnh Tâm: "....."

anh vờ nói thế, cô liên cảm thấy eo đau chân mềm, chuyện gì đã xảy ra
vậy?

cô vội vàng đổi giọng: "thật ra, anh thỉnh thoảng lạm dụng chức
quyền một chút cũng không ảnh hưởng gì đúng không?"

anh đáp: "không đâu em, ảnh hưởng rất lớn đó."

Cảnh Tâm: "....."

Làm còn nói vô ích.

.....

Thử vai qua đi, Cảnh Tâm cảm thấy cuộc sống vô cùng gian nan, mỗi
ngày đều chờ đợi tin tức.

Tần Sâm xách hành lý của cô từ trong phòng ra, nhìn Cảnh Tâm vùi
mình trên sofa, "Ngờ ngẩn cái gì, đi về thôi."

Cảnh Tâm ngẩng đầu nhìn anh, vâng một tiếng, thu dọn túi của
mình một chút, đi đến trước mặt anh, "đi thôi."

Bố Duệ ở với cô bên này đã đến không chịu nổi, cho nên Cảnh Tâm
quyết định vẫn là chuyển về nhà Tần Sâm, Tần Sâm cực kỳ hài lòng.

Bố Duệ chạy trước mặt bọn họ, vừa chạy vừa ngoái đầu nhìn họ, cuối
cùng, quấy quấy cái đuôi chờ ở trước cửa thang máy.

Trở lại nhà Tần Sâm, Cảnh Tâm lấy quần áo bên trong va li treo vào tủ
quần áo, rồi nằm ồm ồm trên sofa trong phòng ngủ lướt weibo, có
chút không yên lòng.

Tần Sâm đi vào phòng, thì thấy cô ôm đầu gối ngẩn người, không biết đang nghĩ cái gì.

anh đi qua, ôm người ngẩng lên đầu, thấp giọng hỏi: " Thế nào vậy? Trở về thấy không vui sao?"

Cảnh Tâm lắc đầu: "không có mà, ngày mai có kết quả, em có hơi hồi hộp."

Tần Sâm ngả người ra sau, hai tay vòng qua sau đầu, cười như không cười nhìn cô: " Muốn biết kết quả, hỏi anh không được sao?"

Cảnh Tâm vội vàng nhìn anh: " đã có kết quả rồi hả?"

Tần Sâm cười, không nói gì.

anh đã đỡ trợ lý đứng nghe ngóng, Cảnh Tâm chiếm phần thắng lớn nhất, dù sao biên kịch và nguyên tác ủng hộ, đạo diễn cũng cảm thấy Cảnh Tâm diễn rất tốt, lo nghĩ duy nhất chính là hai cảnh diễn hôn kia, mẫu chốt vẫn do anh quyết định.

Cảnh Tâm chăm chú nhìn nụ cười của anh, muốn hỏi, cuối cùng vẫn nhịn được, " Thôi bỏ đi, anh biết cũng đừng nói, để em đi theo quy trình bình thường đi."

Như vậy sẽ trở nên chính thức hơn.

Ban đêm, Tần Sâm ném người lên trên giường.

Cảnh Tâm lập tức lùi vào trong chăn trốn, chỉ lộ ra hai con mắt, nói lí nhí: " Kết quả còn chưa có, em có chút thanh tâm quả dục, mong anh hiểu cho em!"

(*) Thanh tâm: tâm thanh tịnh

(*) Quả dục: Ít ham muốn

nói xong, cô kéo chăn lên trùm kín cả người.

Tần Sâm:"....."

anhgõ nhẹ quai hàm dưới, cười.

Giây tiếp theo, bất thành linh chắn bị xốc lên, Cảnh Tâm kinh hãi kêu một tiếng, Tần Sâm đã áp xuống, một tay túm lấy hai bàn tay cô kéo qua đỉnh đầu, nhìn cô cười xấu xa: "Tâm bảo, qua cầu rút ván là xấu lắm."

Cảnh Tâm bị câu chọc ghẹo "Tâm bảo" kia của anh, ngây người nhìn anh, "anh vừa gọi em là gì?"

Tâm Bảo là nữ danh của cô, chỉ có bố mẹ cô và ông bà nội ngoại mới gọi cô như vậy, nhà ông ngoại nam nhi ít nữ ít, Phó gia bên này cũng giống vậy, cho nên trong mắt người lớn, cháu gái được yêu thích hơn.

Tâm bảo, bảo bối trong lòng.

Là ý nghĩa này.

Đây là lần đầu tiên Tần Sâm gọi cô như vậy.

trên mặt Tần Sâm lộ vẻ ngả ngớn, cúi đầu hôn nhẹ một cái lên môi cô, Cảnh Tâm nghiêng mặt qua một bên, xin anh: "anh gọi em lần nữa đi."

Tần Sâm cười nhẹ, cô mong đợi nhìn anh.

anh thuận theo ý cô, lại gọi một tiếng.

Cảnh Tâm cực kỳ vui, hưng phấn vắn vẹo miệng, hai chân đầu quăn trên lưng anh, "Kêu lại lần nữa đi, nhanh lên nhanh lên."

Tần Sâm có chút bó tay nhìn cô, dù sao hai lần đầu đã kêu, ngại gì kêu thêm lần nữa?

Sau ba lần.

Cảnh Tâm dướn lên trên, hôn một cái trên môi anh, ánh mắt lóe sáng, cô nói: "Nói thêm câu nữa, anh thích em."

"....."

" Nóiđịnóidì mà, em muốn nghe."

"....."

".....Thôi bỏ đi, không nói thì không nói ha, vậy anh gọi em lần nữa đi."
Hai chân cô treot rên eo anh.

Thật sự không kết thúc được sao? Tần Sâm cúi đầu hôn cô, chặn lại tất cả lời nói của cô.

.....

Ngày thứ ba sau hôm thử vai, Cảnh Tâm ở nhà chờ kết quả.

Lúc Thẩm Gia gọi điện thoại đến trái tim cô cũng sắp nhảy ra khỏi lồng ngực, vội vàng bắt máy: " Chị Gia Gia! Kết quả thử vai có rồi ấ sao?"

Bên kia Thẩm Gia trầm mặc mấy giây, Cảnh Tâm đã sắp nh ỡ máu cơ tim, " Chị Gia Gia, chị nhanh nói cho em biết đi! Qua hay không qua cũng phải nói cho em!"

Nếu thử vai không qua, đó chính là cô không phù hợp ý cậu, kỹ năng không bằng người ta, tuy rằng không cam lòng, nhưng cũng không thể nói được gì.

Bỗng nhiên Thẩm Gia cười lớn lên: " Chúc mừng em nha! Cuối cùng cũng được đóng nữ chính, chị cũng xem như đã khổ tận cam lai."

Cảnh Tâm bị tiếng cười của chị ấy làm hốt hoảng một chút, giây tiếp theo, mỗi dây thần kinh trong cơ thể đều phấn khích: " A a a a a! Thật sự sao chị?"

Lỡ tai Thẩm Gia đều sắp bị cô hét thủng luôn, cần di động ra xa cả mét: " Chắc chắn là thật, chị vừa mới nhận được điện thoại, đạo diễn biên kịch và nguyên tác đều rất hài lòng về em, thật sự là không dễ dàng, chịu

đựng đã hơn sáu năm, cuối cùng cũng chờ được em đóng nữ chính, chị cũng gần biến thành súp lơ màu vàng r ầu."

(*)Súp lơ màu vàng: đã già ấy mà

Cảnh Tâm vui mừng đến độ không biết phải nói gì cho tốt, "không vàng không vàng, chị mới 27 thôi! Yên tâm đi, sau vai nữ chính này sẽ là ngàn ngàn vạn vạn cái vai nữ chính chờ em! Chị lập tức sẽ làm người đại diện xuất sắc nhất, đợi em tăng thù lao r ầu em tăng lương cho chị nha! Cuối năm thưởng bao lì xì lớn nhá!"

Thẩm Gia: "....."

Cảnh Tâm đã hoàn toàn phấn khích r ầu: " Cũng phải tăng lương cho Tiểu Thất nữa."

Thẩm Gia: " Em bình tĩnh chút đi, chị tắt máy trước đây."

Ngắt điện thoại, Cảnh Tâm phấn khích lấy gối ôm ném lên tr ần nhà.

Một cái hai cái ba cái bốn cái năm cái sáu cái.....

Bố Duệ ng ầu chồm hồm một bên, hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì, có lẽ bộ dạng này của Cảnh Tâm có phần dọa đến nó, trốn tránh một cái lại một cái gối ôm rơi xuống, nó lặng lẽ trốn được đến ban công, rất không muốn để ý vị nữ chủ nhân bỗng nhiên nổi điên này.

Gối ôm trên sofa bị ném hết sạch, đột nhiên có thứ gì từ trên không trung rơi xuống, va chạm với sàn nhà phát ra tiếng tan vỡ giòn vang.

Cảnh Tâm sợ tới mức bả vai co rụt lại, Bố Duệ sửa " gâu gâu " vài tiếng.

Ngẩng đầu nhìn lại, cô đã ném vỡ hai hai cái bóng đèn thủy tinh r ầu.....

Cảnh Tâm cuối cùng cũng đã bình tĩnh lại, cúi đầu nhìn thấy mảnh vỡ trên sàn nhà, có chút r ầu r ầu lấy cây chổi.

Đúng lúc dì quét dọn vệ sinh đến, thấy cô ầm chối, vội vã đoạt lấy, "Cảnh tiểu thư, cô muốn là gì dọn đồ tôi làm là được."

Cảnh Tâm có chút xấu hổ, chỉ chỉ mảnh vỡ trên sàn nhà: "Cháu không cẩn thận đã làm vỡ đèn."

Dì nhìn thấy gối ôm trên sàn, kinh ngạc rồi, chuyện gì đã xảy ra? Một lúc lâu mới nói: "Tôi tới thu dọn là được rồi."

Cảnh Tâm nói vâng một tiếng, chạy đến nhặt gối ôm rồi trên sàn thả lên sofa, dọn xong.

Chạy trốn lên lầu đã!

Tần Sâm về đến nhà, ngẩng đầu nhìn thoáng qua đèn thủy tinh trên trần nhà, hôm nay dì đã gọi điện thoại nói cho anh.

Cảnh Tâm mặc váy dài chạy từ trên lầu xuống, vui mừng ôm cổ anh, cả người nhảy lên bám trên người anh.

Tần Sâm vội vàng đưa tay đỡ lấy hông cô, cùng lúc tự mình đứng vững.

Còn chưa kịp phản ứng, Cảnh Tâm đã nâng mặt anh, hôn anh một cái, "Tần Sâm, em rất vui mừng."

Tần Sâm nhướn mày: "Rất hưng phấn?"

Cảnh Tâm ra sức gật đầu, "vô cùng hưng phấn."

Tần Sâm ôm cô, chậm rãi bước lên bậc thang, đi lên lầu.

Sức lực anh rất lớn, vững vàng ôm cô, hai tay Cảnh Tâm khoát trên vai anh, bỗng nhiên cô nói: "Chỉ là nay em đã làm vỡ đèn phòng khách."

không chờ anh trả lời, cô lại nói: "Ngày mai em gọi người của công ty lắp đặt thiết bị đến thay cái đèn."

Tần Sâm gương mặt nhìn cô, giọng mũi khẽ ừ một tiếng.

Đột nhiên Cảnh Tâm giãy khỏi người anh, cô nhảy đến sân phơi lần hai, nhìn anh nói: "Em nhảy một điệu cho anh nhé, từ trước đến nay hình như em chưa nhảy cho anh xem bao giờ."

Từ nhỏ Cảnh Tâm đã học múa cổ điển, mười mấy năm rồi.

Cô nhanh chóng thay quần áo khác và giày, mũi chân chạm đất, nhẹ nhàng nhảy múa.

Tần Sâm lười biếng dựa vào hàng rào bảo vệ lần hai, chiêm diêu thuốc, thoải mái thở ra ra mấy ngụm khói, mỉm cười nhìn cô.

Tần Sâm dập tắt diêu thuốc, đi qua giữ chặt Cảnh Tâm đang xoay tròn, Cảnh Tâm thuận thế chuyển đến trong ngực anh, Tần Sâm khẽ cười, khom người bế ngang cô lên, Cảnh Tâm hô nhỏ một tiếng, vội vàng ôm chặt lấy cổ anh.

"không xem nữa sao" cô hỏi.

anh bế người vào trong phòng ngủ, dùng chân đóng cửa, cứ thế đặt Cảnh Tâm áp trên cánh cửa.

.....

Mặc dù Hoa Thần muốn giữ lại vai nữ chính đến trong buổi họp báo mới công bố, nhưng trên weibo đã bất ngờ tung tin tức chuyện Cảnh Tâm đóng vai nữ chính, ngay lập tức gây ra xôn xao trong giới giải trí.

"Bình hoa vạn năm Cảnh Tâm cuối cùng nên đóng nữ chính rồi sao?"

"Cảnh Tâm có thể đóng nữ chính là bằng thực lực hay là dựa vào Tổng tài Hoa Thần Tần Sâm đây?"

"Cảnh Tâm cuối cùng được đóng nữ chính rồi!"

BÌNH HOA GIỚI GIẢI TRÍ

Mạch Ngôn Xuyên
dtv-ebook.com

Chương 71

 IMG

Editor: Michellevn

Beta: Lê Thị Ngọc Huyền

Cảnh Tâm đóng nữ chính trong 《Quyết định sinh mệnh cả đời》 là sự kiện lớn của giới giải trí, dù sao cô cũng là bình hoa vạn năm, lần đầu tiên đóng nữ chính chắc chắn là mọi người rất chú ý.

Cảnh Tâm nhanh chóng chiếm lĩnh ngôi vị đầu trong bảng hot search weibo.

Giải trí bát tử: 【Vui mừng】 Cảm động muốn khóc, bình hoa vạn năm Cảnh Tâm cuối cùng cũng được đóng nữ chính, sao lại có loại cảm giác gả công tử thế này! Đúng là eonhônggực lớn chân dài đầu có được may mắn hết á! Bonus mấy tấm hình đẹp để chấn áp tinh thần nà.

[Hình][Hình][Hình][Hình][Hình][Hình][Hình][Hình][Hình][Hình]

Bình luận phía dưới tăng lên tính theo giây, nhanh chóng vượt qua con số hàng vạn.

Cảnh Tâm đang in kịch bản, Thẩm Gia đã gọi điện bảo cô lên xem weibo.

Cảnh Tâm thông thả lên weibo, phát hiện weibo của mình đã thành nổi lên, đang sôi sục, náo nhiệt hơn bất cứ lần nào so với trước đây.

"Bình Hoa ơi! Cuối cùng cô cũng đã đóng nữ chính! Tôi cũng cảm động khóc luôn rồi! thật sự có cảm giác gả công tử mà! 【Khóc cười】"

" Cảm ơn Hoa Thần, Cảm ơn Tần tổng, Tần tổng đẹp trai nhất, Bình hoa xinh đẹp nhất, (kinh hỉ)kinh ngạc vui mừng nhất năm nay chính là bình hoa đóng nữ chính đó!"

" Tuy rằng biết sau khi cô với Tần tổng yêu đương, sớm muộn sẽ đóng nữ chính, nhưng không ngờ lại nhanh như vậy, kinh hỉ lớn nhất cuối năm đây! Quá vui mừng vì cô đó! Lần này Tần tổng mà không đảm bảo 1314 tôi không đồng ý đâu!"

(*)1314: Trọn đời trọn kiếp

"Bình Hoa chính là Kiều Vi trong ý nghĩ của tôi! Fan sách bày tỏ rất vừa lòng với nữ chính này!"

" 【Tạm biệt】 Tôi muốn biết, Cảnh Tâm thật sự lấy được vai nữ chính bằng chính thực lực của mình hay sao, từ một người chưa từng đóng qua nhân vật nữ chính, vậy mà Lục Tuyệt Tâm và Đỗ Tiêu đầu bị đánh bại, thật là lợi hại mà!"

Chúc mừng cô rất nhiều, bồi nhọc cô cũng không ít.

Cảnh Tâm lướt một lúc, có lẽ gần đây năng lực chống đỡ đã trở nên mạnh mẽ, những bình luận chửi mắng cô trên mạng cũng không làm cô cảm thấy bị uất ức được, xem thì xem thôi.

Qua một lúc, bên Hoa Thần gọi điện thoại cho cô, kêu cô tới chụp ảnh tạo hình.

Cảnh Tâm sửa sang một chút rồi đi ra cửa, tới Hoa Thần, người phụ trách dẫn cô đi hóa trang làm tạo hình, đến lúc làm xong hết thấy mới phát hiện, vai nam chính Ngụy Thành cũng đến rồi.

Ngụy Thành nhìn thấy cô, mỉm cười một chút, chìa tay ra với cô, " Chào Cảnh Tâm, hy vọng chúng ta hợp tác vui vẻ."

Cảnh Tâm vội vàng nắm lấy tay anh: " Chào Thành ca, vẫn mong anh quan tâm nhiều hơn."

Thợ chụp hình đi tới, trêu chọc nói: "Haicôcậu đứng cạnh nhau còn rất có cảm giác CP,nóikhôngchừng quay xong bộ điện ảnh này, dự đoán đám fansẽkhôngđể CPcôcậu ròiđiđâu."

Cảnh Tâm: "....."

Đại ca à, loại lờinóinàykhôngthểnóiloạn được đâu!

Trong phim có cảm giác CP là được rồi, tronghiệnthực tạo CP tuyệt đối làkhôngđược,côđãcó bạn trai, nếuthậttạo CP, T`ân Sâm sẽ bùng nổ trong vài phút.

Cảnh Tâm cười cười, chỉnói: " Có thể bắt đầu chụp hình được chưa ạ?"

Thợ chụp hình gật đầu: " Được rồi, trước tiên haicôcậu làm quenmộthút, tạo hai kiểu dáng.

Hai người đầu là diễn viên chuyên nghiệp, đối với bọn họ chụp tạo hìnhkhôngphải chuyện khó, thay đổi ba bộ quần áo, sau ba tiếngđãchụp xong.

Cảnh Tâm nhìn thời gian, vừa đúng năm giờ.

Chào Ngụy Thành xongcôlên l`ầu tìm T`ân Sâm.

Đến phòng làm việc củaanhmấy l`ần, Cảnh Tâmđãquen thuộc đườngđi nước bước.

Trợ lý nhìn thấy cô, mỉm cười: " Cảnh tiểu thư,côđến chụp tạo hình sao?"

Cảnh Tâm hỏi: "Ừ, T`ân Sâm đâu?"

Trợ lý đáp: " T`ân tổng hợp, khôngthìcôđến văn phòng đờianhấy trướcđi."

Cảnh Tâm gật đầu: " Được."

Nửa giờ sau, Tần Sâm đã trở lại, nhìn thấy Cảnh Tâm vui mình trên sofa, anh hướng mày: "Chụp tạo hình xong rồi hả?"

Cảnh Tâm đứng lên: "Vâng."

Tần Sâm để tài liệu lên bàn, tắt điện thoại, cần lấy chìa khóa xe trên bàn, đi đến bên cạnh ôm eo cô, "Đi nào, chúng ta về nhà."

Cảnh Tâm ôm theo áo khoác và khăn quàng cổ của anh, cười vui vẻ: "Vâng."

Hai người ăn cơm bên ngoài xong mới trở về, hai ba giờ sau, hai người đã lên hot search.

Có một blog weibo đã đăng bài, trong câu chữ đầu là chửi rửa, nói Cảnh Tâm từ sau khi yêu đương với Tần Sâm, luôn lấy tình cảm gây sự chú ý, động chút là đã chiếm lấy hot search weibo, cả thế giới đều biết bạn trai cô là tổng tài Hoa Thần, cả thế giới cũng biết cô mang theo dấu hôn đi quay phim, thậm chí cả thế giới cũng biết vai nữ chính này của cô chính là bạn trai cô.....

Bình luận bên dưới bài đăng càng lúc càng nhiều, rất nhanh đã phá vỡ con số hàng vạn, lượng share bài cũng gia tăng từng giây.

"Chủ Blog thiếu năng à! Cảnh Tâm người ta không thể có bạn trai sao? Bạn trai người ta vừa đúng là tổng tài Hoa Thần thì sao? Cảnh Tâm giá trị nhan sắc đáng người đời có, gia thế càng không phải bàn, cô ấy vẫn không xứng với Tần Sâm sao? Chẳng lẽ nhà người xứng? Người ta đóng nữ chính thì nhất định là dựa vào quan hệ à? Đồ đần độn 【tạm biệt】

"thật nhiều cả thế giới nha, Blog này muốn có bao nhiêu ghen tỵ thì có bấy nhiêu ganh ghét, chẳng qua khi bạn liệt kê ra thế này, tôi càng cảm thấy hai người này ngọt ngào không dừng được, làm sao bây giờ? Hấp dẫn tôi luôn rồi! 【Cười- khóc】"

"Lời chủ blog rất có đạo lý, mọi người dám nói vai nữ chính này, Cảnh Tâm lấy được là dựa vào bản lĩnh thật sự? Lục Tuyệt Tâm và Đồ

Tiêu không phục!"

"Biểu hiện của Lục Tuyết Tâm trong 《Giải thoát》 tốt như vậy, thế mà thử vai lại bị đánh bại bởi Cảnh Tâm, đi đâu này không phải rất kỳ lạ sao? 【tạm biệt】 "

" Lời bình luận quá nồng vị chua đó, trước đây Lục Tuyết Tâm không phải cũng đóng qua vai phụ sao? Bình hoa của chúng ta ngày trước đóng vai phụ không tệ, bàn về giá trị nhan sắc, đáng người và tài năng, so với Lục Tuyết Tâm, Bình Hoa đâu mạnh hơn nhiều, nếu không phải trước đây gia đình phản đối cô ấy, thì bây giờ không biết cô ấy đã đóng bao nhiêu vai nữ chính rồi đấy!"

Cảnh Tâm vui mình trong ngực Tần Sâm xem hết bài viết trong blog này, Tần Sâm thì cầm ở đỉnh đầu cô, cũng đã xem xong.

cô quảng điện thoại đi, xoay người ôm cô anh, nghiêm túc hỏi: " Lần em thử vai này, anh không lạm dụng chức quyền, đúng không?"

Tần Sâm cười: "không có."

Đây là lời nói thật, đạo diễn rất hài lòng Cảnh Tâm, mặc dù rồi rắm hai cảnh hôn kia, nhưng sau khi ông ta nhìn thấy thế thân liền nhanh chóng ra quyết định, xác định là Cảnh Tâm.

Cảnh Tâm hôn một cái trên môi anh, " Vậy thì em yên tâm rồi."

Tần Sâm vỗ vỗ đầu cô, gọi điện thoại cho trợ lý.

Sáng hôm sau, weibo Hoa Thần đã công bố 《Quyết định sinh mệnh cả đời》 sẽ do Cảnh Tâm đóng nữ chính, đính kèm là ảnh tạo hình của nam nữ chính, buổi tối thì weibo chữ bới Cảnh Tâm kia trong nháy mắt bị đám fan quảng ra sau đó, lực chú ý của mọi người đều đã tập chung trên ảnh tạo hình của nam nữ chính.

Cảnh Tâm và Ngụy Thành chụp riêng mỗi người ba bức, còn có ba bức là chụp chung hai người.

Bức thứ nhất, cách trang điểm của Cảnh Tâm giống với cô gái lông bông (*), trong mắt hàm chứa sự lạnh lùng chín chắn không phù hợp với tuổi thực; **Bức thứ hai** là trang phục chuyên ngành OL (Office lady), tóc dài uốn lên, hình mẫu người phụ nữ văn phòng mạnh mẽ; **Bức thứ ba** có hơi hướng mát mẻ, váy ngắn trễ ngực, bưng ly rượu đỏ cười quyến rũ.

(*)cô gái lông bông: từ gốc “Tiểu thái muội” [小太妹]: là một từ của Đài Loan, vốn dùng để chỉ những cô gái khiêu vũ thoát y, sau này thì chỉ những cô nữ sinh lông bông (lưu manh, vô lại) hoặc là những cô nữ sinh chơi chung với bọn lưu manh vô lại.(nammeonho.wordpress.com)

" A a a Thành ca của tôi đẹp trai quá à! Rất xứng đôi với Cảnh Tâm đó! Trần đây cảm giác CP!"

"Cảnh Tâm quả thực không phụ lòng danh hiệu bình hoa, tôi đang nói là ngoại hình của bình hoa, nhất định là con cưng của thượng đế, chân dài ngực lớn eo nhỏ! Cuộc đời này Tần Sâm thật đúng là người chiến thắng!
【Phun máu】 "

" Bình hoa nhà chúng ta cho dù mặc váy ngắn trễ ngực cũng không giống với đồ đệ tiện diêm dúa bên ngoài, tôi nhìn ra loại cảm giác cao quý!"

" Fan sách bày tỏ, đây nhất định là Lục Viễn Phong và Kiều Vi trong cảm thụ của tôi. Thỏa mãn lắm í " [Khóc]

Tác giả nguyên tác Cửu An share bài weibo này, cũng bày tỏ: Ngụy Thành và Cảnh Tâm là nam nữ chính trong ý nghĩ của tôi, khi đạo diễn hỏi tôi, cảm thấy ai đóng nữ chính thích hợp nhất, tôi nói Cảnh Tâm.

Sau khi weibo Cửu An đăng lên, các fan ngay lập tức nhốn nháo, tỏ ý tin tưởng ánh mắt Cửu An đại đại, bọn họ cũng cảm thấy Cảnh Tâm rất phù hợp với Kiều Vi.

Dĩ nhiên cũng có vài fan xấu tỏ vẻ: Cửu An đã hận tình của Hoa Thần, chắc chắn vì là diễn viên Hoa Thần đã chọn nên mới nói lời như vậy.

Ngay sau đó, đã có fan sách quay sang: Cữu An đại đại không thiếu tí tiền né, nếu Cữu An đại đại hận sự vì tiền mà nói chuyện, sao mấy năm trước không chịu bán bản quyền? Xấu xa yên tĩnh chút đi! không biết gì về Cữu An thì đừng phun bậy! [Tạm biệt]"

Trong lúc cư dân mạng khẩu chiến kịch liệt, tin tức phim điện ảnh 《Quyết định sinh mệnh cả đời》 tuyên bố họp báo ngày 16 tháng 12.

Cảnh Tâm mặc áo bó màu đen cùng váy ngắn màu đỏ tham dự buổi họp báo, dáng vẻ cực kỳ xinh đẹp, đôi chân dài thẳng tắp trắng như ngọc, khiến cho các phóng viên có mặt không ngừng nhấn nút chụp hình.

Đến nơi đây ai thắng lợi nhất, vậy nhất định là người đã vào nghề hơn sáu năm, Cảnh Tâm, lần đầu tiên đảm nhiệm vai nữ chính, trọng tâm câu chuyện của người chủ trì liên tục xoay quanh về cô.

Người chủ trì: "Bộ điện ảnh 《Quyết định sinh mệnh cả đời》 này là lần đầu tiên Cảnh Tâm đóng nữ chính, cảm nhận thế nào?"

Cảnh Tâm đón lấy micro, mỉm cười đáp: "Vì tôi cũng là fan sách, Cữu An đại đại nói tôi là nữ chính trong suy nghĩ của cô ấy, đã cho tôi sự tán thưởng lớn nhất, cũng càng có áp lực, dĩ nhiên, có áp lực mới có động lực, tôi tin tưởng ánh mắt Cữu An đại đại, cũng tin bản thân có thể đóng tốt."

Người chủ trì: "Rất kỳ vọng biểu hiện của cô trong phim điện ảnh này, chỉ có đi lên trên mạng rất nhiều người đều đang nghi ngờ, vai nữ chính của cô là dựa vào Tần Sâm mới có được, cô có muốn nhân cơ hội này làm sáng tỏ một chút hay không?"

Cảnh Tâm nghĩ nghĩ, duy trì nụ cười tủm tỉm: "Tôi thì tham gia thử vai như thường, giống với các nghệ sĩ khác, không nhận được ưu đãi đặc biệt gì cả."

Đạo diễn nhận lấy mic nói: "Tôi cũng muốn nói hai câu, vai nữ chính này của Cảnh Tâm là tôi và biên kịch nguyên tác với nhà sản xuất cùng chung quyết định. "

Ánh mắt người chủ trì phiêu lãng xuống hàng đầu tiên dưới sân khấu chỗ Tần Sâm đang ngồi, cười cười: "Tần Tổng hôm nay cũng ở đây, Tần tổng có muốn nói đôi câu với bạn gái hay không?"

Ánh mắt mọi người đồng loạt quét về phía dưới sân khấu.

Người trong giới đầu biết, Tần Sâm không hề thích lộ diện, đây có lẽ là lần đầu tiên anh có mặt tại hiện trường buổi họp báo, trước đó các phóng viên ở đây được báo cho biết, không được quay phim anh.

Vì vậy, bây giờ mọi người đều nhìn anh, máy quay phim vẫn hướng về anh trên sân khấu.

Cảnh Tâm có chút căng thẳng nhìn anh.

Tần Sâm một thân tây trang thủ công đắt đỏ, dáng ngời ngời nhàn tản trước sau như một, thản nhiên liếc nhìn mọi người, cơ thể nghiêng về phía trước, trên tay tiếp nhận micro từ phóng viên bên cạnh.

Các phóng viên phấn khích rồi, máy quay phim lập tức chuyển đến trên người anh.

 IMG Khoé miệng Tần Sâm cong lên, trong loa phát ra giọng nói trầm thấp: "Cảnh Tâm là theo quy tắc của Hoa Thôn mà tham gia thử vai, sau khi kết thúc thử vai, cô ấy nói với tôi, anh ngàn vạn lần không được lạm dụng chức quyền để giúp em."

Hiện trường im lặng trong vài giây, sau đó tất cả mọi người đều phụt ra tiếng cười.

Cảnh Tâm hơi đỏ mặt, anh ấy nói cái này làm gì!

Phóng viên vội vàng đưa ra câu hỏi: "Vì vậy ngài không có lạm dụng chức quyền sao?"

Tần Sâm nhàn nhạt ừ một tiếng.

Cơ hội khó có được đó! Phỏng vấn Tần Sâm đó!

Tâm hồn nhiều chuyện của các phóng viên đã bị kích thích không dừng lại được, liên tục đưa ra câu hỏi.

Phóng viên: " Vậy lúc Cảnh Tâm nhận được thông báo, ngài ở bên cạnh sao? cô ấy phản ứng thế nào?"

Có kích động ôm lấy người hôn một cái và vân vân mây mây hay không

Tần Sâm thoáng nhìn Cảnh Tâm trên sân khấu, khẽ cười: " Tôi không ở, thế nhưng cô ấy phấn khích đến độ đã đập hư đèn trong nhà."

Phóng viên: ""

Cảnh Tâm: ""

Loại sự việc này đừng nói ra được không hả!

Tần Sâm chỉ trả lời ba câu hỏi, đã trả micro lại cho phóng viên.

Mọi người lấy làm tiếc liếc mắt nhìn nhau, còn muốn hỏi nhiều vấn đề nữa mà.

Video buổi họp báo mau chóng dẫn đầu tin tức giải trí và hot search weibo, nhất là đoạn phỏng vấn Tần Sâm và Cảnh Tâm kia, các fan đều đã sôi sục.

" Địch! Giọng nói của Tần Sâm thế mà lại gợi cảm như vậy! Giọng loa trầm hấp dẫn quá đó! Lỡ tai muốn mang thai rồi! [Cười khóc]"

"Đối phương cực tuyệt chiều thức ăn cho chó này cùng một cước đá ngã lăn! Thực là ngọt bùng nổ luôn! Khóc thêm muốn, Tần Sâm vừa đẹp trai vừa man không ngờ còn có chất giọng trầm, tôi đã chú ý tới, tay của anh ấy cũng rất dễ nhìn,! Nhìn nhìn lại có lẽ sẽ không tìm được bạn trai! [Tạm biệt]"

" Bọn xấu xa đanghe thấy rồi phải không, Tần Sâm không có lạm dụng chức quyền nhé! Vai nữ chính của Cảnh Tâm là dựa vào chính bản thân mà

có được, cô ấy phấn khích đến độ đèn trong nhà cũng đã đập hư! Hoàn toàn có thể tưởng tượng có ấy có bao nhiêu vui mừng! [Cười khóc]"

"Tần tổng, đèn nhà anh đã sửa xong rồi chứ? "

" Đây là show ân ái đúng không? Sinh thời lại có thể nhìn thấy Cảnh Tâm cùng Tần Sâm show ân ái trước mắt mọi người rồi!"

.....

Cảnh Tâm lướt weibo, ném điện thoại đi, ng ẩng vắt về trên đùi Tần Sâm, nhìn anh cười tí mắt:" Người mê muội anh ngày càng nhiều rồi."

Tần Sâm thờ ơ nhìn cô, không muốn trả lời vấn đề này.

Cảnh Tâm hừ một tiếng, cứ làm ra vẻ đi.

cô bò từ trên đùi anh xuống, lại cẩn lấy di động, đăng một bài weibo

Cảnh Tâm V: [vui vẻ] Đợi nhiều năm như vậy, cuối cùng đã có cơ hội đóng nữ chính, quyển sách 《quyết định sinh mệnh cả đời 》 này, năm 17 tuổi tôi đã đọc, tôi cũng là fan sách, vì vậy nhất định sẽ đem hết toàn lực đóng tốt nhân vật Kiều Vi này, cho Cửu An đại đại, cho các bạn đáng yêu nhất, cho bản thân mình, cho anh ấy.....một báo đáp hài lòng nhất.

" Bình hoa, cô có dám nói thẳng tên kia là Tần Sâm hay không!"

" Cho anh ấy.... Bình hoa, hai người cứ liên tiếp ngược cầu thế này mà được à! [tạm biệt]"

" Phần thức ăn cho chó này tôi đã nhận! Vì vậy để chào mừng cô lần đầu đóng nữ chính, cô có thể đăng tấm hình chụp chung với Tần Tổng chúc mừng một chút hay không!"

" Tôi cũng là fan sách này! Từ bên Cửu An đại đại tới đây làm fan, mong chờ Kiều Vi của cô đóng!"

Chuyện Cảnh Tâm đóng nữ chính mấy ngày nay trở thành một đề tài hot trên weibo, mấy ngày này, weibo Hoa Thần mỗi ngày đều đã công bố đội hình diễn viên, trang phục tạo hình, thu hút mọi ánh nhìn.

Sau khi trải qua các loại phong ba, ngày 22 tháng 12, 《Quyết định sinh mệnh cả đời》 chính thức khởi quay.

Hôm nay Cảnh Tâm dậy rất sớm, Tần Sâm được đến trường quay, đạo diễn đi ra tiếp đón, cười ha hả nói: "Tần tổng."

Tần Sâm nhàn nhạt gật đầu: "Tôi chỉ tới xem một chút, mọi người cứ tự nhiên."

Đạo diễn gật đầu: "Vậy được, ngài ngồi bên này đi."

Tần Sâm ngồi xuống ghế dựa sau màn hình giám sát, người hơi ngả về sau, rút điều thuốc ra châm lửa.

Cảnh Tâm đi hóa trang làm tạo hình, sau khi làm xong, phó đạo diễn đi tới nói một chút về cảnh diễn với cô, Cảnh Tâm chăm chú lắng nghe, thỉnh thoảng cũng nói lên ý tưởng của mình.

Chu Nghi Ninh không biết đã xuất hiện phía sau từ lúc nào: "anh họ."

Tần Sâm nghiêng đầu nhìn cô ấy, "Cắt tóc rồi à?"

Chu Nghi Ninh sờ sờ kiểu tóc mới của mình, cười vô cùng sáng lạn: "Đúng vậy, mới cắt xong đó."

Cảnh Tâm quay xong cảnh đầu tiên, nghỉ ngơi đợi cảnh tiếp theo, lúc nhìn thấy Chu Nghi Ninh, câu thứ nhất cũng là: "A, sao cậu đã cắt thành tóc ngắn rồi."

Chu Nghi Ninh nhướn mày: "Thấy đẹp không?"

Cảnh Tâm tỏ vẻ ngần ngại, gật đầu: "Đẹp, rất có khí chất, nhưng mà, sao cậu tự dưng lại muốn cắt tóc ngắn vậy?"

Trước đây tóc của Chu Nghi Ninh tuy rằng không thể so với tóc dài ngang eo của Cảnh Tâm, nhưng cũng đến trên phàn eo, người con gái cắt mất tiêu mái tóc dài đầu cần phải có một sự can đảm.

Có đi đầu cắt thành tóc ngắn rồi, nó làm nổi bật khuôn mặt nhỏ nhắn, ngũ quan càng tinh xảo hơn.

Chu Nghi Ninh nói: "Lúc trước mình đã muốn cắt rồi, song trước khi quay 《Vương triêu thái bình》 phải làm tạo hình, thợ trang điểm bảo mình từ từ hẵng cắt."

Cảnh Tâm cười cười: "Tốt rồi, hơn hết cậu thế này vẫn đẹp, nhìn có hương vị thiếu nữ hơn."

Chu Nghi Ninh: "Vẫn thích loại lời nói thật lòng này của cậu đấy."

Lúc này Cảnh Tâm mới nhớ ra hỏi: "Sao cậu tới đây vậy?"

Chu Nghi Ninh nhướn mày: "Mình ấy hả, đạo diễn mời mình diễn một vai nhân vật khách mời, nhưng chưa đến lượt cảnh diễn của mình, nên mình đến xem cậu thế nào, nữ chính đó nha."

Cảnh Tâm vui vẻ giữ chặt tay cô ấy: "Thật hả?"

Chu Nghi Ninh gật đầu: "Thật mà."

"Tuyệt quá, lại có thể cùng cậu chung một đoàn phim."

"Cảnh của mình chỉ quay trong mấy ngày mà thôi."

"không sao không sao, trước đây mình cũng thường xuyên đóng nhân vật khách mời, nói không chừng vai nữ chính tiếp theo chính là cậu đấy nha."

.....

Cùng lúc Cảnh Tâm quay 《Quyết định sinh mệnh cả đời》, ngày 24 tháng 12 《Vương triêu thái bình》 tuyên bố đóng máy.

BÌNH HOA GIỚI GIẢI TRÍ

Mạch Ngôn Xuyên
dtv-ebook.com

Chương 72

Editor: Michellevn

Beta: Lê Thị Ngọc Huyền

《Vương triêu thái bình》 tuyên bố đóng máy đúng vào đêm Giáng sinh, đạo diễn Từ nói muốn mời đoàn phim ăn liên hoan, báo cho Cảnh Tâm bên này, Cảnh Tâm gọi điện cho Tầٰn Sâm: "Đạo diễn Từ nói đoàn phim bên đó liên hoan lần cuối, tối nay em không thể cùng anh trải qua đêm Giáng sinh rồi." "

Tầٰn Sâm khẽ cười: "anh cùng đi với em không phải là được hay sao?"

Cảnh Tâm nghĩ nghĩ, "Đúng rồi ha."

Tầٰn Sâm nói: "Đợi lát anh qua đón em."

Thời tiết mùa đông rất lạnh, hai ngày nay còn có tuyết rơi, tiến độ quay của đoàn phim tương đối chậm chạp, buổi chiều quay đến năm giờ, đạo diễn vỗ vỗ tay: "Hôm nay quay đến đây là được rồi, đêm nay đúng lúc là Giáng sinh, nên hẹn hò thì hẹn hò nhé, còn độc thân cũng đừng hoảng hốt, tối nay đoàn làm phim liên hoan!"

Đám câu độc thân đoàn phim dường như reo hò: "Tuyệt quá đi, đạo diễn à ông rất có tình người đó nha!"

Đạo diễn: "Ha ha, đừng cho là tôi không biết chuyện mấy người ngày thường chửi rủa sau lưng tôi đâu!"

.....Loại chuyện này cứ xem như không biết là được rồi, thời điểm bị mắٰng không thể cãi lại, chỉ có thể ở sau lưng âm thầm nguyền rủa.

Đây là lần đầu tiên đoàn phim 《Quyết định sinh mệnh cả đời》 liên hoan, mặc dù đạo diễn tỏ ý có hẹn hò thì cứ hẹn hò, nhưng đa số đóng chính đóng phụ đều lựa chọn tham gia liên hoan, Cảnh Tâm vừa thấy như vậy, hình như chỉ mình cô không đi cùng mọi người, như vậy không tốt lắm nha?

cô có hơi xoắn xuýt, gửi tin nhắn Webchat cho Tần Sâm.

Tâm bảo: 【Cười khóc】Làm sao đây? Đoàn phim bên này cũng nói muốn liên hoan này anh, đóng chính đóng phụ đều đi hết cả, chỉ có nữ chính như em là không đi thôi đó, hình như không tốt lắm đâu.

Lúc Tần Sâm nhìn thấy tin nhắn webchat này, người đã đến đoàn phim.

anh nhét điện thoại lại trong túi, đi tới bên cạnh đạo diễn, " Đạo diễn Khương, nghe nói đoàn phim tối nay liên hoan hả?"

Đạo diễn cười nói: " Đúng đúng, nhưng hẹn hò thì cứ hẹn hò như thường thôi, tùy ý mọi người mà."

Ý tứ chính là, ngài muốn dẫn Cảnh Tâm đi hẹn hò, cứ dẫn đi nhá!

Tần Sâm nở nụ cười, " Nếu như vậy, bảo mọi người cùng nhau đến Nam Thành hoa viên đi, tôi mời mọi người ăn cơm luôn."

Hả? Còn có thể giảm một khoản? Đạo diễn cười vô cùng vui vẻ: " Được a, vậy thì cảm ơn Tần Tổng đã chiêu đãi."

Đạo diễn vội vàng bảo trợ lý nói tin này cho mọi người, mọi người vừa nghe được trong nháy mắt xông vào, " Tần tổng đãi khách á, còn đãi ở Nam Thành Hoa viên nữa chứ, lúc trước đã nghe nói đoàn phim có Cảnh Tâm được phúc lợi nhiều lắm đó."

Có kẻ ngốc không hiểu phản ứng lại: " Phúc lợi gì vậy?"

"anh ngốc à! Dĩ nhiên là ăn cơm rồi! Nơi Tần tổng đãi khách có thể kém sao?"

"Ờ đúng ha, chỗ đạo diễn mời chúng ta đi quả thật không thể so bì...."

" Xuyt, đạo diễn còn chưa đi xa đâu!"

.....

Đạo diễn nghe thấy, chẳng muốn nói gì, ông chỉ biết đoàn phim có Cảnh Tâm đâu có thể xui xẻo, bộ điện ảnh này còn có cảnh hôn nữa chứ, mặc dù có thể thân, nhưng ai biết được ông có thể là đạo diễn xui xẻo kế tiếp hay không!

Cảnh Tâm thay xong quần áo, không nhận được tin nhắn trả lời của Tần Sâm, đang muốn gọi điện thoại cho anh, anh đã đứng ở cửa phòng nghỉ.

cô kinh ngạc: " Sao anh nhanh vậy?"

anh không trả lời tin nhắn, cô cứ tưởng anh đang bận.

Tần Sâm đi vào trong, xoa xoa đầu cô, " Thu dọn xong rồi hả? Vậy chúng ta chuẩn bị đi thôi."

cô kéo tay anh, " Em gửi tin nhắn cho anh, anh thấy chưa vậy?"

Tần Sâm gạt đầu, " Thấy rồi, vậy có gì khó đâu? Sắp xếp hai đoàn phim cùng một chỗ là được rồi."

Cảnh Tâm: ""

..... Quả thực không có gì khó, nhưng loại chuyện này cô nói không được tính!

Tiểu Thất kích động chạy vào, " Tâm Tâm, em nghe bọn họ nói, địa điểm liên hoan đổi thành Nam Thành hoa viên rồi, như vậy chị không cần phải rối rắm nữa! Có thể đi qua lại hai phòng bao mà!"

Giương mắt nhìn lại, mới phát hiện Tần Sâm đứng bên cạnh Cảnh Tâm, vội vàng dừng lại chào, " Tần tổng."

Cảnh Tâm cười cười: "Chị biết rồi, em đợi đi cùng mọi người qua bên đó nha."

Tiểu Thất vội vàng nói: "Vâng."

Nói xong vội vàng chạy mất.

Tần Sâm nhíu mày: "Trợ lý của em vẫn hấp tấp như vậy à?"

Cảnh Tâm nói đỡ cho Tiểu Thất: "không có nha, chỉ là cô ấy vui mừng thôi."

Tần Sâm ôm eo cô, cười cười: "Chúng ta cũng nên đi thôi."

Tới Nam Thành hoa viên, đợi hơn mười phút, mọi người đều đến đông đủ, hai ngày này nam chính Ngụy Thành vẫn chưa quay cảnh nào, ngoại trừ ngày bấm máy đến một lần, hai ngày này cũng không xuất hiện, lúc này cũng đã đến.

Cảnh Tâm trước tiên cùng mọi người trong đoàn phim 《Quyết định sinh mệnh cả đời》 đánh tiếng chào hỏi, cùng ly rượu hai lần, liền chuyển sang phòng bao sát vách của đoàn phim 《Vương triều thái bình》.

Công tử xuống bên cạnh Tần Sâm, quan sát một vòng, nghi hoặc hỏi: "Chu Nghi Ninh và Đông Cak không tới sao?"

Vừa dứt lời, có người hô lên: "Tới rồi."

Quý Đông Dương và Chu Nghi Ninh đang đi vào phòng bao, nét mặt Quý Đông Dương thản nhiên, ngược lại khuôn mặt Chu Nghi Ninh tràn ngập đắc ý, cô ấy đi đến ngồi xuống bên cạnh Cảnh Tâm, Quý Đông Dương nhìn qua thấy còn lại duy nhất một vị trí, ngồi xuống bên cạnh Chu Nghi Ninh.

Chu Duy bên cạnh trêu chọc: "Sao hai người lại đến cùng nhau thế này?"

Cảnh Tâm cũng nhìn Chu Nghi Ninh, Chu Nghi Ninh cười: " Đúng lúc gặp nhau thôi mà."

Từ đạo diễn thấy người đến đủ, bưng ly rượu đứng lên, cười nói: " Chúc mừng đoàn phim đóng máy, nửa năm này mọi người đều đã vất vả, nào! Cạn ly!"

Mọi người ào ào cầm ly rượu cùng đứng dậy, các ly đồng loạt đưa ra cùng nhau ở giữa bàn, " Đạo diễn Từ, anh cũng vất vả rồi."

Liên hoan kết thúc, Cảnh Tâm kéo Chu Nghi Ninh, đưa một cây son môi cho cô ấy: " Quà giáng sinh, để thả thính trai đẹp nha."

Chu Nghi Ninh nhướn mày, nhận lấy quà tặng, " Cảm ơn."

cô ấy đi hai bước rồi quay đầu lại cười: " Quà giáng sinh của cậu, ngày mai mình gửi chuyển phát nhanh đến chỗ anh họ cho cậu."

Cảnh Tâm cũng cười: " Được đó."

Bên kia đoàn phim 《Quyết định sinh mệnh cả đời》 vẫn náo nhiệt, mọi người ăn xong rồi không muốn giải tán, có người đang chơi trò oản tù tì, Cảnh Tâm và Tần Sâm đi vào xem thử, đạo diễn hiếm có khi buông thả, đang xắn tay áo lên, thoáng thấy Tần Sâm vội vàng cười nói: " Tần tổng, hai người vẫn chưa về sao?"

Mọi người đều dừng lại, Tần Sâm quan sát một vòng, cuối cùng nhìn về phía đạo diễn: " Khương đạo diễn, tôi nhìn ông có vẻ đã say rồi, nếu vậy, ngày mai cứ nghỉ đi."

Mọi người lập tức nhìn về phía đạo diễn, bọn họ muốn được nghỉ.

Đạo diễn: "....."

Ép buộc nghỉ như vậy có ổn không hả, ông chưa hề tính ngày mai nghỉ đó nha! Đoàn phim vừa mới khai máy, lấy đâu ra đạo lý nghỉ nhanh như vậy!

Cảnh Tâm sững ngườimộtchút, vội vàng kéo kéo tay áoanh.

Đừng lạm dụng chức quyền có đượckhônghả!

Đạo diễn khó xử vài giây, mới cắn răngnói:" Vậy nghỉmộtngàyđi!"

Mọi người lập tức reo hò lên, lễ Giáng Sinh quá tuyệt vời, ăn uống chùakhôngnói, ngày hôm sau còn có thể được nghỉ!

Cảnh Tâmthậtsựlà cứu tinh của bọn họ!

Cảnh Tâm:""

Khóe miệng T`ân Sâm cong lên, kéocôđi

Hai ngườiđir ấi, đạo diễn tự mình nổcmộtlý rượu, người bên cạnh nhìn nét mặt ôngkhôngbình thường mấy, dè dặt hỏi:" Đạo diễn, ngày mai còn nghỉkhông?"

Đạo diễnsẽkhôngđổi ý chứ?

Đạo diễn: "Ha ha, nghỉ chứ, sau ngày nghỉ ngày mai làm bù lại là đượcr ấi!"

Mọi người:""

.....

Sau khi lên xe, Cảnh Tâm chìa tay ra với T`ân Sâm, " Quà giáng sinh của em đâu?"

T`ân Sâm liếc lòng bàn tay mở ra củacô, c`ần taycôkéo người vào trong ngực, cúi đầu mỗnhệtrênmôicô, "anhkhôngchuẩn bị."

Cảnh Tâm:"!"

khôngchuẩn bị vẫn còn hùng h`ân như vậy!

cô giận dỗi đẩy hẳn ra, yên lặng hai giây, lại quay đầu cười với anh: "May quá, em cũng không chuẩn bị quà tặng!"

Tần Sâm: "....."

anh cười xoa nhẹ đầu cô, lái xe đi, "Muốn đi đâu nào?"

Bên ngoài tuyết rơi, càng đậm nét không khí Giáng sinh, cây thông Noel được người bán hàng đặt bên ngoài cửa hàng đang dần phủ đầy tuyết, có người đứng dưới cây Noel chụp ảnh.

Cảnh Tâm có chút động lòng, nghiêng đầu nhìn anh, "Chúng ta đi shopping đi."

Tần Sâm trầm giọng ở một tiếng, tìm chỗ dừng xe.

Cảnh Tâm lấy khẩu trang trong túi ra đeo vào, kéo mũ áo lông chùm lên, nhìn nhìn mình trong gương, nếu như này cũng có thể nhận ra cô, vậy nhất định là fan đích thực!

cô quay đầu nhìn người đàn ông bên cạnh, một thân màu đen, cao lớn, nam tuấn, công nghệ, lại lấy một cái khẩu trang trong túi ra đưa anh, "anh cũng đeo vào!"

Tần Sâm nhíu mày: "Vì sao?"

Cảnh Tâm: "anh đeo đi mà! anh cũng không biết bây giờ chính mình nổi bật bao nhiêu, nếu bị nhận ra, thì em cũng sẽ bị nhận ra luôn đó."

Từ sau khi tung ra video phỏng vấn lần trước kia, fan weibo của Tần Sâm không biết đã tăng lên bao nhiêu rồi! không chỉ có như thế, mỗi ngày đều có fan ở bên dưới weibo của cô tỏ lộ với Tần Sâm.

cô đây là bạng á chính quy, mỗi lần thấy loại bình luận này đều không biết nói cái gì cho phải!

Tần Sâm nhìn cô một cái, cười cợt lấy khẩu trang đeo lên.

Cảnh Tâm vui vẻ nhìn anh, ôm lấy cánh tay anh, "Xong rồi, chúng ta đi thôi!"

Bọn họ giống với bao nhiêu đôi đôi yêu nhau khác trên đường, chậm bước đi trên mặt tuyết dày, Cảnh Tâm vui vẻ nhìn mọi người trên đường, thoáng nhìn thấy cây thông Noel bên ngoài cửa hàng nhỏ, kéo anh đi về hướng bên đó, "Chúng ta cũng đến chụp vài bức ảnh đi."

Tần Sâm không thích chụp ảnh, anh nhận lấy di động, dùng cầm chỉ chỉ, "Em qua đi, anh chụp cho em."

Cảnh Tâm đã chụp được hai cô gái vừa chụp ảnh xong, nhỏ giọng nhờ vả: "Có thể làm phiền cô giúp chúng tôi chụp vài bức ảnh được không?"

Cô gái kia nhìn nhìn cô, chỉ cảm thấy đôi mắt lộ ra của cô vô cùng đẹp, còn có phần quen thuộc, do dự nhận lấy di động, "Được"

Cảnh Tâm vui vẻ chạy trở lại, kéo Tần Sâm đứng bên dưới cây thông Noel vĩ đại, nói với cô gái kia, "Xong rồi!"

Cô gái kia rất có tâm, nhìn bọn họ một cái "Hai người không lấy khẩu trang ra sao?"

Cảnh Tâm cười: "Không cần, cứ chụp như vậy đi."

Tần Sâm nhìn cô vui vẻ, tùy cô đi.

Chụp ảnh xong, Cảnh Tâm nói cảm ơn hai cô gái kia, cô gái chụp ảnh kia chăm chú nhìn cô một lúc, hơi do dự hỏi: "Cô là Bình Hoa sao?"

Cảnh Tâm tròn tròn con mắt, thật sự đã có người nhận ra sao?

Cô gái còn lại nhận điện thoại xong, quay qua kéo cô ấy, "Chụp xong rồi chứ, chúng ta đi thôi! Bọn họ cũng đã bắt đầu rồi!"

Hai cô gái vội vàng rời đi.

Cảnh Tâm vừa mở xem ảnh chụp vừa đi về phía Tần Sâm, vui vẻ cất đi động vào trong túi, đang muốn kéo anh đi, thoáng nhìn thấy mũ tình yêu được trưng bày trong tủ kính, lại dừng bước chân.

Cảnh Tâm nhìn Tần Sâm: "Chúng ta vào xem thử đi?"

Tần Sâm cứ thế lôi cô đi vào trong.

Cảnh Tâm cầm lên hai cái mũ, tự mình thử một cái, lại kiễng mũi chân đội cho Tần Sâm, ánh mắt phát sáng lấp lánh: "Rất đẹp trai "

Tần Sâm mỉm cười nhìn cô: "Thích sao?"

Cảnh Tâm gật đầu: "Vâng, rất thích."

Trong hai cái mũ chuẩn bị để trả tiền, Cảnh Tâm kéo anh, cười chỉ hai cái khăn quàng cổ màu xám tro trong tủ trưng bày, màu sắc rất phù hợp với anh.

"Chúng ta mua thêm hai cái khăn quàng cổ này đi."

"Được."

Cảnh Tâm trả thẻ của anh lại cho anh, quẹt bằng thẻ của mình, chớp chớp mắt nhìn anh tinh nghịch: "Em tặng anh đó."

Tần Sâm nhướn mày, không nói gì, chậm rãi cất thẻ lại vào trong ví tiền.

Tần Sâm nhận lấy túi hàng đã mua từ nhân viên bán hàng, khoác vai Cảnh Tâm đang nghịch đi động, đưa khỏi cửa hàng.

Cảnh Tâm đăng weibo xong cất điện thoại lại vào trong túi, vui vẻ nhét tay vào trong túi áo khoác ngoài của anh, ngẩng đầu cười: "Chúng ta về nhà thôi."

Tần Sâm rũ mắt nhìn cô: "Chỉ vậy thôi đã đi về sao?"

Bọn họ mới đi dạo có một tiếng thôi mà.

Cảnh Tâm đầu gật như bở cùi: " Dạ, bên ngoài lạnh quá, cảm nhận được chút không khí là đủ rồi. "

.....

Vài phút sau đó, weibo Cảnh Tâm đã bùng nổ, bởi vì cô đã đăng một tấm hình của mình và Tần Sâm chụp chung, mặc dù hai người đều đeo khẩu trang, thậm chí còn trùm mũ lên, nhưng xác thực là hai người họ.

" A a a a! Chụp chung kìa! Ảnh chung mà chúng ta mong chờ đã lâu, Bình hoa vậy mà không chịu lộ mặt! cô tính giấu mình cô là được rồi! Còn giếm luôn Tần Tổng nữa là sao! 【 Tạm biệt】 "

" Show ân ái cảnh giới cao nhất, chính là đeo khẩu trang cùng với bạn trai sao?" 【 cười khóc】

" Ôi đêch! Chỗ này không phải trước cửa hàng CC sao, tôi hồi nãy còn đứng ngang qua nhá! Giờ quay lại nhìn thử coi sao! "

" F*ck! Tôi cũng ở gần chỗ này mà! Tôi cũng đi!"

" Tạo nhóm cơ hội gặp ngẫu nhiên?! Thêm tôi nữa đi!"

" A a a a thật đúng là Bình Hoa cùng Tần Sâm mà! Ảnh này là Bình Hoa kêu tôi chụp giùm đó nha! @ Đóa hoa kia, cũng tại cậu đó! Ai bảo cậu vội vã kéo tôi đi hả!"

.....

trên weibo vô cùng náo nhiệt, các fan thật sự kéo thành nhóm đi đến cửa hàng CC, đáng tiếc là, cơ hội ngẫu nhiên gặp của bọn họ đã không thành.

Tần Sâm không lái xe về nhà, mà là đưa Cảnh Tâm đến hội sở.

anh nói: " Bọn Chu Thân mở party, rất náo nhiệt, chắc em sẽ thích."

Mắt Cảnh Tâm sáng rực lên, oán trách nói: "Sao anh không nói sớm hả, như vậy chúng ta đã đến đó sớm hơn rồi."

Tần Sâm trả khẩu trang lại cho cô, tiện tay kéo cái mũ của cô xuống, vỗ vào ót cô: "Bây giờ cũng chưa muộn."

Trong phòng bao lớn, những người khác đã chơi rất high, có người nhìn thấy hai người ở cửa đi vào, vội vàng hô lên: "anh Sâm và chị dâu đến rồi!"

Chu Thân đội mũ noel màu đỏ quay đầu nhìn bọn họ, cười cực kỳ vui vẻ: "anh Sâm, còn tưởng hai người không đến chứ."

Đa số người trong phòng đội mũ noel, rất có không khí lễ hội.

Cảnh Tâm nhận mũ từ một cô gái đưa đến, sau khi cô đội lên cho mình, lại nhìn Tần Sâm.

Tần Sâm liếc nhìn mũ noel màu đỏ trong tay cô, giọng hờ hững cự tuyệt: "anh không đội."

Cảnh Tâm tưởng tượng bộ dạng anh đội mũ đỏ, cười hì hì ra tiếng, vô tội nói: "Em không kêu anh đội mà."

Tần Sâm phớt lờ cô, đi thẳng qua bên kia, chọn một chỗ ngồi xuống.

Cảnh Tâm xẹp miệng, tự mình chơi cùng bọn Chu Thân sao.

cô hỏi Chu Thân: "Chu Nghi Ninh không đến hả?"

Nơi này náo nhiệt như vậy, Chu Nghi Ninh lại vắng mặt rất không hợp với lễ thường nha!

Chu Thân đáp: "cô ấy có tới, lại đi rồi, mới vừa đi thôi."

Vậy đó, thật không khéo mà, không gặp được rồi.

Chơi đến hơn mười một giờ, Tần Sâm mang Cảnh Tâm về, Cảnh Tâm đã uống rượu, giống với lần trước, đặc biệt nói nhiều.

trên đường đi Tần Sâm đều phải đối phó với mấy vấn đề của cô, chậm như vậy, âm thanh của cô ngày càng nhỏ dần.

Về đến nhà, Cảnh Tâm đã ngủ vùi trong ghế, khuôn mặt đỏ bừng chôn trong khăn quàng cổ,

Tần Sâm nhìn cô đắm đắm mấy giây, khẽ cười, ôm cả người cô từ trên xe xuống.

Cảnh Tâm phát ra tiếng ưm, mền mại ngo ngoay trong lòng anh, mở mắt mơ màng nhìn anh, " Đến nhà rồi sao?"

Tần Sâm nhỏ giọng ừ.

Cảnh Tâm ồ một tiếng, lại nhắm mắt lại.

Tần Sâm đặt cô lên giường, cởi áo khoác lông của cô ra, khăn quàng cổ áo len kéo ra hết, một loạt quần áo rơi rớt, Cảnh Tâm rất không vui nha, ngẩng đầu trên giường, " Em tự làm, tự làm...."

Tần Sâm khoanh tay đứng cạnh giường nhìn cô.

Cảnh Tâm đạp rơi bút tất, đứng lên muốn đi lấy áo ngủ, bị vướng chân vào quần áo rơi trên sàn, Tần Sâm vội vàng ôm lấy cô.

cô liền sờ mó quần áo trên người anh, ngửa đầu nhìn anh: " Sao anh còn mặc áo khoác chứ? không nóng sao?"

Nói xong, cô đưa tay lột quần áo của anh.

Có thể không nóng sao?!

Tần Sâm để mặc cô sờ loạn trên người mình, nửa phút sau, không nhịn nổi nữa đẩy người lên trên giường, lấn thân đè xuống, hôn ngẫu nhiên môi cô, vừa cởi ra quần áo thừa thãi trên cơ thể hai người.

Cảnh Tâm hết sức phối hợp nâng chân nhấc tay, hai chân thon dài quấn lên eo anh, khuôn mặt đỏ ửng, ánh mắt mê li nhìn anh.

Tần Sâm vừa vân vê vừa hôn cô, cả người Cảnh Tâm đều đã mềm nhũn, cơ thể theo đó khẽ run lên.

.....

Giữa trưa ngày hôm sau, Cảnh Tâm mới tỉnh dậy thì nhận được chuyển phát nhanh của Chu Nghi Ninh gửi đến, cô cực kỳ vui vẻ chạy nhanh xuống lầu, ôm hộp quà vòng quanh phòng khách, mới phát hiện phòng khách được lấp đầy bằng một cây thông Noel cao hai mét, bên dưới cây thông thả vài hộp quà.

Cô nhìn Tần Sâm, cười đắc ý: "Không phải nói không có quà hay sao?"

Tần Sâm nghiêng đầu nhìn qua: "Đồ là anh trai anh và chị dâu, mẹ anh, cả Chu Thân nữa, bọn họ tặng tới đây."

Cảnh Tâm: "....."

Hừ.

Cô mở ra hộp quà Chu Nghi Ninh tặng, chỉ mới nhìn qua lập tức đóng ngay nắp lại.

BÌNH HOA GIỚI GIẢI TRÍ

Mạch Ngôn Xuyên

dtv-ebook.com

Chương 73

 IMG

Editor: Michellevn

Beta: Lê Thị Ngọc Huyền

Tiếng động của Cảnh Tâm có chút lớn, Tần Sâm vốn đang cúi đầu xem tin tức, không nhin được ngẩng đầu nhìn cô: "Sao vậy?"

Cảnh Tâm lập tức lắc đầu: "không có gì, em lên lầu một chút."

Nói xong liền ôm hộp quà chạy biến lên lầu.

Cái hộp quà Chu Nghi Ninh gửi kia, không khó đoán, chỉ có hai trường hợp, một là vô cùng tốt không thì là đặc biệt không tốt.

Tần Sâm nhìn bóng dáng chạy trốn của Cảnh Tâm, chắc là loại thứ hai.

Cảnh Tâm ôm hộp quà chui vào trong phòng tắm, mới dám lấy món quà ra nhìn lần nữa, Chu Nghi Ninh thật là..... Thế mà lại tặng cô loại đồ này! Váy ngắn trễ ngực trong suốt, loại này mặc hay không mặc cũng có gì khác nhau chứ?

cô tức tốc gửi tin nhắn cho Chu Nghi Ninh: " 【Giận】 Sao cậu tặng tớ cái này hả?"

May là Tần Sâm không phát hiện, nếu như anh nhìn thấy không phải tiêu rỗi sao! Nhớ đâu anh bắt cô mặc thì làm sao bây giờ?

Vài phút sau, Chu Nghi Ninh trả lời: " Tào phúc cho cậu và anh họ đó."

Cảnh Tâm: " Cậu ngày càng đen tối rồi đấy!"

Chu Nghi Ninh: " Tớ trước đây vẫn vậy mà, chỉ là giờ cậu mới phát hiện thôi 【 cười chum chim】

Cảnh Tâm: ""

cô liệu có thể cứ thế trả lại cho Chu Nghi Ninh được không?

Đột nhiên tiếng gõ cửa vang lên, Tần Sâm ở bên ngoài hỏi cô: " Cảnh Tâm, em không sao chứ?"

Cảnh Tâm vội vàng thu dọn đồ đạc vào trong ngăn tủ, mở cửa cười với anh: "không có gì, sao vậy anh?"

Tần Sâm nhướn mày, dùng cằm chỉ chỉ bên trong, "không có mà em chạy như vậy, Chu Nghi Ninh tặng đồ gì vậy hả?"

Cảnh Tâm cúi đầu đảo tròn mắt, giữ chặt cánh tay anh kéo ra ngoài, "không có gì mà."

Tần Sâm nhìn cô chăm chú.

" Chỉ là đồ dùng con gái thôi mà, đũa nào đũa nào, chúng ta đi ăn cơm, em cũng đói rồi!"

Cơm Tần Sâm kêu bên ngoài đã bày sẵn trên bàn, Cảnh Tâm ăn xong đi đến bên dưới cây thông Noel, ngồi ở trên thảm bắt đầu bóc quà tặng, mỗi một hộp quà đều kèm theo thiệp chúc mừng, cô không cần đoán đã biết quà này là ai tặng.

Ngẫm lại mình cũng thật thất lễ nha, cô còn chưa chuẩn bị quà tặng cho mọi người nữa đấy.

Thật may là giờ vẫn chưa tính là muộn, chút nữa chọn xong quà tặng kêu chuyển phát nhanh gửi đi là được.

cô vừa bóc quà tặng vừa trưng cái ý kiến T`ân Sâm, quà đáp lễ như nào là tốt nhất.

T`ân Sâm biếng nhác dựa vào bờ tường, cúi đầu nhìn cô, khẽ khàng trả lời mấy câu đối với những vấn đề mà cô đưa ra.

Bố Duệ thì nằm bên cạnh chân anh, ngoe nguẩy cái đuôi nhìn đồng hồ giấy trên sàn nhà.

Cảnh Tâm bóc xong cái cuối cùng, vẫn chưa từ bỏ ý định đi đi lại lại tìm khắp một lượt dưới gốc cây thông noel, không có r`ồi.

cô gắng đầu nhìn T`ân Sâm, thật sự là không có quà ư.....

T`ân Sâm buồn cười vì biểu cảm đáng thương của cô, khóe miệng cong lên, túm cô đang ng`õ trên sàn nhà lên, hít cảm về phía ngọn cây thông noel.

Cảnh Tâm lập tức ng`ang đầu nhìn.

A, trên ngọn cây thông noel có một hộp quà nhỏ xinh nha!

Giọng nói T`ân Sâm nhàn nhạt: " Quà ở bên đó."

Cảnh Tâm vô cùng vui vẻ, nhảy nhảy lên muốn lấy, khoảng cách từ mặt sàn đến ngọn cây thông noel đoán chừng phải ba mét, mặc dù cô nhảy lên rất cao, nhưng chạm cũng không hề chạm tới,

cô kéo T`ân Sâm, nài nỉ anh: " anh lấy giúp em đi mà."

anh cao như thế, đã vậy quà là do anh đặt lên, chắc chắn anh có thể lấy xuống.

T`ân Sâm cười tủm tỉm, không lay động: " Tự mình lấy đi."

Cảnh Tâm trừng mắt lườm anh một cái, chạy tới đẩy chiếc ghế đôn của bộ sofa lại, cô dẫm lên mép ghế, cố gắng dướn người lên hết mức, nhưng cây thông noel có hình cung, cô vẫn không thể chạm tới!

côn nóng, dậm chân trên sàn nhà, nhìn Tần Sâm: "anh có giúp em không thì bảo!"

Điều bộ Tần Sâm vẫn không hề thay đổi, vẫn nhàn nhã đứng dựa lưng vào tường như cũ, giương mắt nhìn cô vài giây, khẽ cười, đi đến trước người cô xoay người ngẩng đầu xuống, đưa lưng về phía cô vỗ vỗ bả vai của mình, "Lên đi."

Cảnh Tâm ngây người vài giây, không dám tin hỏi lại: "anh nói là, để em ngẩng lên vai của anh hả?"

Tần Sâm chỉ vỗ tiếp lên vai.

Cánh Tâm cười vui vẻ, dưới sự giúp đỡ của tay anh chậm rãi ngẩng lên, vô cùng hưng phấn nói: "Rất nhiều năm không được ngẩng cao thế này rồi, hồi nhỏ ba em cũng cho em ngẩng trên vai của ông như vậy, về sau em lên tiểu học thì không còn được ngẩng tiếp nữa."

Sau khi cô ngẩng lên, hai chân kẹp chặt thắt lưng bên sườn anh, có chút căng thẳng: "Em nặng không?"

anh chỉ đáp lại một chữ: "Nhe."

cô cười ra tiếng.

Tần Sâm đỡ lấy một bàn tay cô, tròng ỏn vững vàng đứng lên, nghĩ đến mình có thể với tới đỉnh Cảnh Tâm phấn khích kêu lên mấy tiếng, "Rất cao."

Tần Sâm khẽ cười: "Ngẩng yên nào."

anh đứng dưới cây thông Noel, nửa thân người chìm vào trong lớp lá cây.

Cảnh Tâm ngẩng trên vai anh, dễ dàng đưa tay lấy hộp quà nhỏ xuống, cô vui vẻ nói: "Em lấy được rồi!"

Tần Sâm đi đến phía trước ghế sofa, xoay người ngồi xuống, thả người vào trong ghế sofa mềm mại.

Cảnh Tâm cầm trong tay món quà tặng thật khó mới lấy được, vội vàng mở lớp giấy gói bên ngoài ra, vừa mở vừa liếc nhìn, đắc ý nói: "Còn dám lừa em nói không có quà."

Hừ, mất mặt chưa hả?

Tần Sâm uể oải dựa trên ghế sofa, nghiêng đầu nhìn cô.

Quả thật tối hôm qua Tần Sâm không chuẩn bị quà tặng, anh không mấy quan tâm với loại ngày lễ nước ngoài thế này, cho tới giờ vẫn chưa vì ai mà vừa chuẩn bị vừa trải qua ngày giáng sinh thế này, sáng nay ngủ dậy, tự dưng nghĩ đến biểu tình có chút mất mát của cô tối hôm qua, hôn nhẹ trên trán cô, thay quần áo ra cửa.

Lúc trở về cô còn chưa ngủ dậy.

Khianh đang định để quà tặng lên ngọn cây thông Noel, thì cô hấp tấp chạy từ trên lầu xuống, thật may là cô lại chạy đi lấy chuyển phát nhanh, không phát hiện ra anh.

Đến khi cô ký nhận xong chuyển phát nhanh, anh đã để quà tặng đâu vào đó, làm như không có việc gì mà ngồi trên sofa.

.....

Cảnh Tâm mở cái hộp nhỏ xinh kia ra, vừa nhìn thấy đồ bên trong, nhất thời ngây người.

Ngay tức khắc quay đầu lại nhìn anh.

Tần Sâm ngồi thẳng lên, kéo người vào trong lòng, cầm lấy cái nhẫn bên trong hộp kia, kéo bàn tay nhỏ nhắn của cô đeo vào.

Cảnh Tâm hoàn toàn ngờ ngẩn, cái gì thế này?

Cầu hôn à?

không đúng mà! còn nhìn nhìn cái nhẫn, lại nhìn anh:" Sao không có kim cương?"

Còn nữa, sao không quỳ chứ! Quá tùy tiện rồi đó nha!

Nhẫn thì đem treo tuốt lên trên cao còn chưa thêm tính toán, cô phải tốn biết bao công sức mới lấy xuống được, anh cứ tùy tiện đeo nhẫn vào là tính xong chuyện rồi đó sao?

cô nói:" Tùy tiện như vậy, em sẽ không đồng ý đâu đấy!"

Tần Sâm phì cười, tay phủ lên tay cô," Nghĩ đi đâu vậy, là nhẫn cặp tình yêu mà, mẫu này nhân viên bán hàng rất tích cực giới thiệu."

Lúc này Cảnh Tâm mới phát hiện trên ngón tay anh cũng có một cái nhẫn kiểu dáng y chang, loáng cái mặt đỏ lên, một tiếng anh khẽ phát ra.

cô rút tay trong lòng bàn tay anh ra, đặt bàn tay dưới cằm bên cạnh tay anh.

Như nhớ tới cái gì, từ sofa đứng phắt lên, "anh đợi chút nhé."

cô một bước qua hai bậc thang chạy thẳng lên lầu, hai phút sau lại vội vã chạy xuống lầu, Bố Duệ đứng ở bên kia cầu thang ngẩng đầu nhìn cô.

Cảnh Tâm vuốt mái tóc dài, ngồi xuống bên cạnh anh, trong tay cầm một cái hộp chữ nhật màu đen, nghiêng đầu nhìn anh cười:" Em cũng có chuẩn bị quà tặng này."

Tần Sâm nhướn mày, nhận lấy hộp quà cô đưa tới, mở ra nhìn.

Cảnh Tâm không thể đợi được mà giải thích:" Cái đồng hồ này lúc trước em nhìn thấy trên tạp chí đã rất thích, anh mang chắc chắn rất đẹp, thù lao trước đây em đóng phim 《Giải thoát》 vừa đủ mua, liên tục mua nó luôn, được một tháng rồi đó, muốn đợi đến lễ giáng sinh tặng cho anh."

Vai diễn của cô trong 《Giải thoát》 là doanh lý cho anh, anh cũng là người đầu tiên giúp cô, cô không thiếu tiền, món tiền đó cô không biết dùng để làm gì, cũng không nghĩ cứ thế mà tiêu hết, chỉ muốn tặng chút đồ gì đó cho anh, coi như thành vật phẩm kỷ niệm của hai người.

Cô còn muốn nói một câu nữa, mỗi lần lúc anh ngồi trên người cô cười đùa hờ hợt, gợi cảm cực kỳ.

Khi đó, đầu có thể làm cho cô yêu thích đến không thể kiềm chế.

Có đi đâu, loại lời nói xấu hổ như vậy cô sẽ không nói cho anh đâu.

Tần Sâm cầm trong tay cái đồng hồ kia, nhìn cô cười, ôm lấy vai cô kéo vào trong lòng, cúi đầu hôn cô.

Vài giây sau, Cảnh Tâm giãy từ trong lòng anh ra, ánh mắt long lanh nhìn anh, "anh thích không?"

Giọng trầm thấp của Tần Sâm đáp lại, "Thích."

Cảnh Tâm ngả đầu vào vai anh, duỗi thẳng cánh tay ra, chăm chú nhìn cái nhẫn trên tay, cười thỏa mãn: "Vừa khít luôn, em cũng thích quà tặng của anh."

Quà tặng không phải vĩnh cửu, nhưng tình yêu thì phải.

Hy vọng chúng ta có thể làm hài lòng lẫn nhau, vĩnh viễn cùng nhau.

.....

Ngày hôm sau đi trường quay, có người nhanh mắt trông thấy cái nhẫn trên tay Cảnh Tâm, sau khi Cảnh Tâm hóa trang xong, cẩn thận tháo nhẫn ra để Tiểu Thất giữ hộ.

Khi Cảnh Tâm bắt đầu quay, tiếng rì rầm nghị luận trên trường quay lại nổi lên -----

" Vừa rồi mọi người có nhìn thấy cái nhẫn trên tay Cảnh Tâm không, trước đây chưa từng thấy đeo đó, sau lễ Giáng sinh thì có rồi, không phải hôm qua Tần tổng cầu hôn rồi chứ?"

"không có khả năng đâu? Tôi nhìn cái nhẫn đó cũng không thấy kim cương, căn cứ vào tài sản của Tần tổng, không mua cái loại trứng bồ câu thật xin lỗi thân phận nhấy nha!"

" Tần thường! cô cho là ai cũng thích trứng bồ câu à! Kim cương mà lớn như thế nhìn chả đẹp tí nào."

" Có đi đâu, Cảnh Tâm tuổi còn trẻ như vậy, mới vừa đóng nữ chính nữa, chắc là không kết hôn sớm vậy chứ?"

" Ở đúng đó, Cảnh Tâm còn chưa đến hai bốn tuổi, ngôi sao nữ trong giới giải trí có ai kết hôn sớm như vậy không, hình như không có mà?"

.....

Tin tức Tần Sâm cầu hôn cứ như vậy đã bị lan truyền, trường quay lúc nào cũng có phóng viên nấp, hai ngày sau, có người chụp được hình ảnh cái nhẫn trên tay Cảnh Tâm, tin tức về chuyện tốt sắp tới của Cảnh Tâm và Tần Sâm nhanh chóng lên hot search weibo.

Lần này Cảnh Tâm trông thấy hot search vẫn có chút lơ mơ, phóng viên thật sự rất lợi hại nha.....

Rất nhanh, bình luận và tin nhắn chúc phúc của fan ồ ồ kéo đến, nhưng đại đa số fan tỏ vẻ không tin.

"Fu*k! không phải chứ? Đây là sắp kết hôn sao? Cái nhẫn này nhìn rất bình thường nha, kim cương cũng không có mà! 【bye bye】 "

" Nếu là thật, tôi sẽ chúc phúc! Dù sao đã ăn nhiều thức ăn cho chó như vậy, kết hôn cũng thường thôi, bình hoa cũng đã đóng nữ chính rồi, đóng vai nữ chính, gả cho Tần tổng, nhân sinh đạt đỉnh!"

" Tầ n tổng là tổng tài lớn như vậy, sẽ ầ n hôn bằng một chiếc nhẫn không có kim cương hả? Xem chúng tôi là ngốc sao? "

" Tôi cảm thấy nó không giống nhẫn cưới, chắc là nhẫn cặp tình yêu thôi, dù sao tôi chính là không tin bình hoa kết hôn sớm như vậy, ít nhất lấy được ảnh hậu mới kết hôn nha! "

" Kết hôn vẫn có thể tiếp tục đóng phim mà, kết hôn rồi cũng có thể lấy được vị trí ảnh hậu mà, không ảnh hưởng gì hết! "

.....

Cảnh Tâm: "... "

nói cho cùng giống như cô thật sự kết hôn cũng không khác gì cả.

cô quả thật không muốn kết hôn sớm như vậy, có đi đâu ngày đó lúc nhìn thấy nhẫn quả thật rất vui mừng, cũng không nghĩ tới sẽ cự tuyệt.

Nếu như, nếu là anh, xem ra kết hôn không có gì là không tốt.

Cũng không có gì là đáng sợ.

Kết quả lên hot search chính là, hôm đó Tầ n Sâm ở công ty nhận được hơn chục cuộc điện thoại, đầu hỏi anh có phải sắp kết hôn rồi hay không.

Mẹ Tầ n là người đầu tiên gọi tới: " Con cầ n hôn Cảnh Tâm rồi sao? Cái nhẫn kia ngay cả kim cương cũng không có, con như vậy sẽ làm mất mặt Tầ n gia chúng ta đó. "

Tầ n Sâm đỡ trán: " Mẹ, tin trên mạng sự thật được có mấy cái hả? Cái này mà mẹ cũng tin được. "

Mẹ Tầ n cười: " Mẹ xem tin tức về con và Cảnh Tâm, ngoại trừ lời đồn chia tay, những cái khác mức độ chân thật cũng rất cao đó, như là hôn kịch liệt ở sân bay, dấu hôn, gì gì nữa, không phải đầu là sự thật sao? "

" ... "

Tần Sâm ngả người ra ghế, có chút bó tay, " Đó chỉ là quà Giáng sinh thôi ạ."

Mẹ Tần hỏi tới cùng:" Vậy con không tính cưới hôn sao?"

Tần Sâm nhìn thoáng ra ngoài cửa sổ, " Cảnh Tâm còn trẻ."

Cảnh Tâm là diễn viên, cô có việc muốn làm, hơn nữa bọn họ mới yêu đương không lâu, con gái có vẻ như thích cảm giác yêu đương hơn phải không? Bọn họ còn rất nhiều thời gian.

Mẹ Tần ngẫm nghĩ cũng đúng, Cảnh Tâm vậy mà còn rất trẻ, bà nói:" Con nó cũng phải, Cảnh Tâm là diễn viên, chắc là không nghĩ tới chuyện kết hôn sớm như vậy, lỡ đâu con cưới hôn bị cự tuyệt, cũng rất mất mặt nha, thôi bỏ đi, dù sao anh con cũng kết hôn rồi, mẹ không giục con nữa."

"..."

Tần Sâm đen mặt cúp điện thoại.

Không tới một phút, điện thoại lại vang lên, lần này là Chu Thân.

Chu Thân đàn độn bị Tần Ninh và Nhạc Minh giật dây, cười hỏi:" anh Sâm, anh thật sự quyết định đi vào phần mộ hôn nhân hả?"

Tần Sâm cười lạnh:" Cút."

Chu Thân trừng mắt nhìn điện thoại bị cắt đứt, gãi đầu nghĩ không ra, nói như vậy cũng có thể đâm phải mình sao?

Hay là.....anh Sâm cùng bình hoa yêu tinh kia cãi nhau rồi?

anh ta đập Tần Ninh một cái:" Cậu nói vừa rồi là cậu nói chứ gì?"

Tần Ninh cười: " Là tôi nói đấy, nhưng tôi không nói trước mặt anh Sâm mà, càng không ngốc đến nỗi gọi điện thoại quan nói."

Chu Thân:"..."

Fuck! Đồ đàn ông bỉ ổi!

Cảnh Tâm lướt weibo xong đưa điện thoại cho Tiểu Thất, dặn dò một câu: "Nếu có người gọi điện thoại hỏi tin trên weibo có phải thật hay không, em cứ nói bọn họ là chuyện không có thật nhé, chỉ là quà tặng Giáng sinh thôi."

Tiểu Thất gật đầu: "Vâng ạ."

Thần nói trong lòng, chỉ là quà tặng Giáng sinh thôi, cô cũng cho rằng là nhẫn kết hôn đấy.

Tối đó, Cảnh Tâm quay cảnh đêm, mãi đến mười một giờ mới kết thúc.

Tần Sâm tới đón người, nhân viên công tác trong đoàn phim vừa nhìn đã thấy cái nhẫn cặp kiềng trên ngón tay thon dài của anh, quả nhiên là cùng kiểu nhẫn với Cảnh Tâm.

Chẳng qua họ cũng đang ghen, chỉ là nhẫn đôi mà thôi.

Ngày đông giá lạnh, Cảnh Tâm mặc áo khoác ngoài mỏng manh quay cảnh đêm liền hai tiếng đồng hồ, lạnh đến không chịu nổi, đạo diễn vừa hô "Qua" lập tức co chân chạy về bên này.

Tần Sâm cau mày, cần lấy áo khoác lông từ chỗ Tiểu Thất phủ lên người cô, đem đôi tay lạnh giá của cô ủ ấm trong tay mình.

Cảnh Tâm hít hít mũi, lạnh đến mức giọng nói cũng thay đổi, "Em đi thay quần áo, anh đợi em một chút, em quay lại ngay."

Cảnh Tâm trùm áo lông chạy đi thay quần áo, bên trong có thiết bị sưởi ấm, cô ở bên trong mấy phút mới cảm thấy ấm áp trở lại.

Nhanh chóng thay quần áo, lại trùm áo lông đi ra ngoài.

Tần Sâm đã đứng ngoài cửa, Bố Duệ đi theo bên chân.

Cảnh Tâm vuốt mấy lọn tóc bị gió thổi làm che tầm mắt, Tần Sâm đưa tay lấy mũ của cô đội lên, lòng bàn tay ấm áp lên hai má cô, ngón cái nhẹ vuốt ve, thấp giọng hỏi: "Còn lạnh không?"

Công gắng đầu cười với anh, "Tốt rồi ạ, không lạnh lắm đâu, anh biết mà, ngôi sao nữ so với người thường chống chọi cái lạnh khá tốt, bình thường lúc tham dự hoạt động gì đó, anh xem người khác đâu là áo lông áo khoác dày, nữ mình tinh thì sao, chỉ có lẽ phục, ngay cả chân cũng trống không."

Lời cô nói chính là sự thật, rất nhiều nghệ sĩ nữ quả thực kháng lạnh, vì muốn xinh đẹp động lòng người.

Trước kia cô rất sợ lạnh, nhưng trải qua nhiều năm ra mắt, cũng đã luyện được chút bản lĩnh, đứng trong gió lạnh người khác lạnh run, cô vẫn có thể ngẩng đầu uốn ngực, giữ nguyên nụ cười ưu nhã, biểu hiện "Tôi không lạnh chút nào".

Đêm nay anh cũng mặc áo lông màu đen dài tới đầu gối, Cảnh Tâm nhét hai tay vào trong túi áo anh sưởi ấm.

Người trong đoàn phim không ngừng liếc qua, hai người giống như mặc đồ tình nhân, vô cùng thân mật.

Đúng là ngược cẩu không thương tiếc mà....

Tần Sâm vốn lo lắng cô sẽ bị cảm, không nghĩ tới tổ chất cơ thể cô bé này cũng không tệ lắm.

Anh đưa tay ôm lấy vai cô, "Đi nào."

Cảnh Tâm rút tay ra, đút vào trong túi áo mình, theo anh lên xe.

Tần Sâm vận đi đầu hòa đến mức lớn nhất, Cảnh Tâm cảm nhận được sự ấm áp khuôn mặt cũng đã hồng lên, hai tay cô ôm lấy hai má quay qua nhìn anh, cười nói: "Em bàn bạc với đạo diễn xong rồi, ngày mai chỉ quay phần diễn buổi sáng."

Ngày mai là sinh nhật Phó Khải Minh, tiệc sinh nhật được tổ chức tại khách sạn Khải Duyệt, cô và Tần Sâm cùng nhau đi tới đó.

Tần Sâm xoa hèm mũ lông mềm mại trên đầu cô, trầm giọng đáp: "Trưa mai anh tới đây đón em."

Cảnh Tâm gật đầu: "Được ạ."

Tần Sâm cho xe chạy đi, Cảnh Tâm lại nghiêng đầu nhìn anh: "Em nhớ sinh nhật Chu Nghi Ninh cũng sắp tới rồi."

Tần Sâm nói: "Ừm, ngày 31/12."

Cảnh Tâm có chút rầu rĩ, "Vậy em phải tặng cô ấy cái gì đây?"

Tần Sâm quay đầu nhìn cô cười: "Lần trước nó tặng em cái gì?"

Cảnh Tâm: "..."

Nội y tình thú, cô giấu vô cùng kín đáo!

Tần Sâm cũng không hỏi tới nữa, chỉ coi như đó là bí mật nhỏ giữa hai cô nàng, cười cười.

Về đến nhà đã là mười hai giờ, Cảnh Tâm ngâm mình trong nước ấm, mấy ngày này quay tương đối mệt, buổi tối về còn phải học thuộc lời thoại, bảy giờ sáng hôm sau phải dậy đi tới đoàn phim, ngâm một lúc cơ bản ngủ kéo đến, cô cứ thế mà ngủ luôn trong bồn tắm.

Tần Sâm đợi hơn hai mươi phút, vẫn không thấy người đi ra, cau mày đứng ở cửa phòng tắm gõ gõ, gọi cô: "Cảnh Tâm."

không trả lời.

anh mở cửa ra, trong phòng tắm hơi nước bốc lên, cơ thể trắng nõn ướt mà của Cảnh Tâm chìm trong nước, đầu ngơ một bên, cái cổ có độ cong hoàn mỹ, xương quai xanh tinh xảo.

Cho là công âm mình bị choáng, lập tức lấy khăn tắm qua vớt người từ trong nước lên, vừa gọi tên cô.

Cảnh Tâm mơ mơ màng màng mở mắt ra, trông thấy gương mặt anh, thanh tỉnh mấy phần.

Tần Sâm cúi đầu nhìn cô, khẽ thở ra, giây tiếp theo trầm giọng hỏi: "Lần sau không thể ngủ ở trong phòng tắm."

Cảnh Tâm nhớ ra hiện giờ mình còn đang trần trụi, khuôn mặt có phần thẹn thùng, ngơ ngậy muốn vùng ra, "Em còn chưa tắm xong.....anh ra ngoài trước đi."

Cô giãy dụa, khăn tắm trên ngực bắt đầu trượt xuống, khuôn ngực trắng nõn mượt mà rơi vào trong mắt Tần Sâm, ánh mắt anh bỗng dừng sầm lại.

Cảnh Tâm vừa nhìn liền biết ánh mắt anh không đúng rồi, hấp tấp kéo khăn tắm lên trên.

Đột nhiên Tần Sâm đặt cổ lên bệ rửa mặt, trái tim Cảnh Tâm gia tăng tốc độ, nhìn chằm chằm gương lớn phủ đầy hơi nước trước mặt, dáng dấp hai người cũng tựa như được phủ trong tầng sương mù, cô căng thẳng nuốt nuốt nước miếng, mũi chân vô thức cuộn lại.

Tần Sâm nở nụ cười xấu xa nhìn cô, cúi đầu cắn nhẹ bên tai cô, toàn thân Cảnh Tâm run rẩy, muốn cự tuyệt, lại có chút luyến tiếc.

Anh kéo cái khăn tắm đang được cô siết chặt trong ngực ra, nhắm hai mắt lại, nhẹ nhàng dùng môi vuốt ve làn da dưới cổ cô, vừa liếm nhẹ, từ từ di chuyển xuống bên dưới, dừng lại ở ngực.

Công chúa đầu, bật ra tiếng rên rỉ.

BÌNH HOA GIỚI GIẢI TRÍ

Mạch Ngôn Xuyên
dtv-ebook.com

Chương 74

Edit: Michellevn

Beta:B.Cat

Trận chiến kịch liệt của hai người kết thúc, Cảnh Tâm đã mệt đến mức muốn ngủ luôn, để mặc Tậ̀n Sầm tắm rửa chocô, ngay cả mắt cũng không mở nổi.

Tậ̀n Sầm kéo mở ngăn tủ, trong giây lát tậ̀n mắt rơi vào hộp quà tặng ở phía trên chiếc khăn. Lẳng lặng bỏ sang bên, kéo lấy chiếc khăn quấn lên người Cảnh Tâm, ôm trở về phòng.

Vài phút sau, anh quay lại phòng tắm tắm rửa.

Lúc mở tủ ra lấy khăn, hơi do dự cậ̀n lấy hộp quà, mở ra.

Nhìn thấy món đồ bên trong, Tậ̀n Sầm khẽ nhướn mày, suýt nữa thì muốn huýt sáo, anh nói sai rồi, món quà này phải gọi là cực kỳ khác biệt.

Đặc biệt tốt.

Đặt lại hộp quà vào chỗ cũ, Tậ̀n Sầm thắt dây áo choàng tắm lại, vừa lau tóc vừa đi ra ngoài.

Lau khô đầu tóc, bỏ khăn mặt xuống.

Mở chăn ra, lại kéo người vào trong lòng.

.....

Bảy giờ sáng ngày hôm sau, Cảnh Tâm bị đồng hồ báo thức báo tỉnh, xoa đầu uốn éo trong chăn mấy cái, mệt đến không muốn dậy tí nào!

Tần Sâm tỉnh dậy tắt đồng hồ báo thức, bỏ điện thoại di động xuống, kéo chăn đang lăn lộn(1) kia vào trong lòng, giọng khàn khàn lười biếng: "không muốn dậy thì tiếp tục ngủ nào."

Thật sự Cảnh Tâm rất muốn ngủ tiếp, song vẫn dăng lên nỗi oán giận khôn cùng, ở trong chăn đạp một cước: "Đầu tại anh hết á."

Tần Sâm giờ chân lên đèo xuống, nghiêng đầu nhìn cô, sau vài giây chịch không nổi mà ngẩng dậy, xoa nhẹ mái tóc dài của cô, trợn trụi hất chăn ra. không mảnh vải mà rời khỏi giường, lấy quần áo của hai người quăng lên giường, "Mặc quần áo, anh đưa em qua đó."

Cảnh Tâm thoáng liếc thấy hình xăm ở thắt lưng anh, vội vàng lướt mắt đi, cầm lấy quần áo chui vào trong chăn mặc.

Hai mươi phút sau, hai người ra cửa.

Bảy giờ Tiểu Thất đã chờ ở trong sân, giờ nhìn thấy hai người cùng đi ra cửa, liền biết không có chuyện của mình nữa rồi.

đang định lên xe, Tần Sâm gọi cô ấy lại: "Em mua cho Cảnh Tâm phần ăn sáng nhé."

Tiểu Thất vội vàng đáp lại: "Vâng ạ."

Sau khi lên xe, Cảnh Tâm hếch đầu nhìn anh: "anh không ăn sáng sao?"

Tần Sâm nói: "Hằng còn sớm, đợi đến công ty anh ăn."

Tầng dưới của Hoa Thần có căn tin nhân viên, thỉnh thoảng anh sẽ đi đến đó giải quyết vấn đề cơm nước.

Cảnh Tâm cất giọng ồ, kéo mũ áo lông trùm lên đầu, nghiêng đầu ngủ bù.

Thời điểm sắp đến giữa trưa, Cảnh Tâm gọi điện thoại cho Tần Sâm:
"Chút nữa anh không cần ghé qua đón em đâu, em có hẹn Tinh Tinh cùng đi thử lễ phục rồi. Buổi chiều anh cứ đến thẳng hội sở Cao Định đón em là được, à đúng rồi, anh trai cũng sẽ đi đó."

Tần Sâm mỉm cười: "Được, anh biết rồi."

Cảnh Tâm hẹn Lục Tinh ở thẩm mỹ viện, làm xong một loạt các dịch vụ chăm sóc, Lục Tinh thoáng thấy dấu đỏ trên lưng cô, sắc mặt ửng đỏ dời ánh mắt đi.

Cảnh Tâm phát hiện ánh mắt cô ấy có chút khác thường, nghi hoặc hỏi:
"Sao vậy ạ?"

Lục Tinh đã lấy lại vẻ bình tĩnh: "không có gì, chỉ là trên lưng và vai em, lát nữa mặc lễ phục yêu cầu thợ trang điểm hỗ trợ che phủ một chút mới được."

Cảnh Tâm: "..."

Đồ bại hoại kia! Biết cô quay cảnh mùa đông mặc áo lông thì không thèm kiêng nể gì hết á!

Sau khi trang điểm thay quần áo xong, lúc Cảnh Tâm đang soi gương sửa sang lại lễ phục, thì thấy thân hình cao lớn của Tần Sâm đi vào, vắt chân nhàn nhã dựa trên ghế sofa, ánh mắt nhìn cô không hề kiêng dè.

Cảnh Tâm nghĩ nghĩ, xoay người vẫy tay với anh.

Tần Sâm để chân xuống, đứng dậy đi tới trước mặt cô, "Xong rồi sao?"

Cảnh Tâm cười, nhét điện thoại di động vào trong tay anh, "anh chụp ảnh cho em nhé, lấy hết từ ngực tới chân nha."

Lần trước cô đã bức hình chỉ lộ mỗi mắt, nhóm fan vẫn luôn ồn ào kêu cô tung ảnh tào bạo đi, hôm nay đúng lúc mặc đồ đẹp.

Tần Sâm nhìn điện thoại di động, ngẩng đầu nhìn cô cười xấu xa: "Lấy hết từ ngực tới chân phải không?"

Cảnh Tâm gật mạnh đầu: "Đúng đúng."

anh nói: "Được."

Vài phút sau, Cảnh Tâm mở ra xem ảnh, thật muốn lấy điện thoại di động đập vào mặt anh nha!

Lấy hết từ ngực tới chân là kê anh chụp cho cô đẹp một chút, chứ có phải chỉ chụp riêng ngực và chân đâu hả! cô đỏ mặt lườm anh, Tần Sâm cười lộ vẻ mặt cà lơ phất phơ, "Còn chưa hài lòng hả?"

Cũng còn tạm được là phía sau vẫn có được hai bức hình bình thường.

Hừ, tha cho anh đó.

Cảnh Tâm cũng chụp mấy bức hình cho Lục Tinh và Phó Cảnh Sâm, nhìn thời gian cũng đã sắp đến, mọi người mới rời đi.

Tới khách sạn, Cảnh Tâm kéo tay Tần Sâm đi vào trong, từ sau khi cô tiếp nhận vai nữ chính phim 《Quyết định sinh mệnh cả đời》, ba mẹ cô hình như đã bắt đầu chấp nhận Tần Sâm. Về phần Tần Sâm làm thế nào thuyết phục được ông bà, Cảnh Tâm đã hỏi mấy lần, cũng không hỏi được gì cả.

Hôm nay phần đông mọi người ở đây đều là họ hàng bạn bè, cùng với bạn bè trong lĩnh vực kinh doanh của Phó gia, cho nên lực chú ý của mọi người cũng không đặt trên người cô lắm, mà là tập chung vào Phó Cảnh Sâm, nhất là hôm nay Phó Cảnh Sâm còn đưa Lục Tinh tới nữa.

Cảnh Tâm vui vẻ nhàn hạ, có đi đâu cha Tần mẹ Tần cũng đã đến, cô đi tới cất tiếng chào hỏi.

Mẹ Tần thấy cô rất vui mừng: "Tâm Tâm à, hôm nay con mặc như này thật là xinh đẹp."

Cảnh Tâm cười, nói cảm ơn, lại khen một câu: "Dì hôm nay cũng rất đẹp ạ."

Mẹ Tần cười: "Ta cũng đã hơn năm mươi tuổi rồi." "

Mẹ Tần có chút âu sầu nhìn cô, kéo tay cô nói: "Tâm Tâm à, có rảnh thì cùng Tần Sâm trở về nhà chơi mạt chược với ta nhé. Máy đùa gần đây không biết làm sao hết, đùa nào cũng nói chuyện yêu đương. Chu Nghi Ninh cũng dọn ra ngoài ở rồi. Đôi khi gom không đủ người chơi mạt chược đó."

Cảnh Tâm: "....Được ạ."

Mẹ chồng tương lai đam mê chơi mạt chược đến như vậy, cô phải nói gì cho tốt đây?

Cảnh Tâm nhìn về phía cách đó không xa, Tần Sâm đang đứng bên cạnh Phó Khải Minh, ngẫu nhiên thấy ông chần rượi.

Như cảm nhận được ánh mắt của cô, anh ngoảnh đầu nhìn qua, giây tiếp theo, bưng ly rượu đi về phía cô.

Tần Sâm rũ mắt nhìn cô, "Chán hả?"

Cảnh Tâm nở nụ cười: không ạ, sao mà chán chứ."

Tần Sâm cong khóe miệng: "Tự mình dẫn chút đồ đi."

Cảnh Tâm chu miệng nhìn anh, đây là tiệc sinh nhật của bác cô đó nha, cô mới là chủ nhà! Sao lại giống như đến sắp xếp vậy.

cô đây anh đi, "Em biết rồi, anh yên tâm đi, đây là khách sạn của nhà em mà, em hiểu hơn anh nhiều lắm đó!"

Tần Sâm mỉm cười, xoay người rời đi.

.....

Ngay sau buổi tiệc sinh nhật kết thúc, tối hôm sau chính là đêm ba mươi tháng mười hai, đoàn phim 《Vương triêu thái bình》 lên tiết mục tuyên truyền.

Buổi chiều Cảnh Tâm quay xong cảnh diễn lần kêu Tiểu Thất được đến tổ tiết mục. Tiết mục ghi hình lần thứ nhất bao gồm tất cả sáu người, ngoài nam nữ chính Quý Đông Dương và Chu Duy, còn có cô và Chu Nghi Ninh cùng Dư Viễn Hằng, còn có một nữ nghệ sĩ khác đóng vai phi tần.

Từ đạo diễn cũng sẽ có mặt.

Tiết mục này thuộc loại tạp kỹ, tỷ xuất đứng hạng nhất hạng nhì so với các chương trình phát sóng song song. Cảnh Tâm vào giới giải trí sáu năm, đã tham gia thu hình hai lần. Lần đầu vẫn còn là học sinh, khi đó cô còn chưa bắt đầu đóng phim, chỉ là người mẫu thời trang. Lần thứ hai là trước đây hai năm, tuyên truyền một bộ phim mới.

Cùng nhau hóa trang trong một phòng, Chu Nghi Ninh kêu thợ trang điểm làm cho cô một mái tóc giả, vừa soi gương vừa nói: "Cậu nhìn xem, sau khi tiết mục này phát sóng, có nổi tiếng lần không?"

Cảnh Tâm thoáng nghĩ, nói: "Người biết đến cậu sẽ nhiều hơn một chút, dấu sao phim vẫn chưa lên sóng truyền hình mà, cậu lại chưa từng tiếp nhận thông cáo, đây là lần đầu tiên thôi."

Chu Nghi Ninh nở nụ cười: "Cậu nói cũng đúng."

Cảnh Tâm nghiêng đầu nhìn cô ấy: "Cậu muốn nổi tiếng sao?"

Chu Nghi Ninh: "Muốn chứ."

Cảnh Tâm cười cô ấy: "Cậu thật đúng là mỗi ngày một ý tưởng đó nha."

Lần trước còn nói dự tính quay xong 《Vương triêu thái bình》, sẽ không đóng gì nữa, giờ đây tự dưng lại có tham vọng rồi, Chu Nghi Ninh luôn làm cho người ta nhìn không thấu.

Hóa trang xong ở bên cạnh chờ lên sân khấu, Cảnh Tâm nói nhỏ bên tai Chu Nghi Ninh: "Ngày mai sinh nhật cậu, muốn trải qua như thế nào?"

Chu Nghi Ninh mỉm cười: "Bọn Chu Thân nói muốn tổ chức party sinh nhật cho tớ, vừa kết hợp cùng nhau đếm ngược đón năm mới."

Ánh mắt Cảnh Tâm sáng rực lên: "Ý kiến hay đó, đón tuổi mới năm mới cùng mọi người đếm ngược rất có ý nghĩa đó."

Chu Nghi Ninh gật đầu: "Đúng vậy, ngày mai cậu đến sớm chút nha."

Cảnh Tâm ngẫm nghĩ: "Ngày mai tớ vẫn còn cảnh quay, chắc cũng phải hơn chín giờ mới xong, tớ sẽ cố gắng tranh thủ đi qua."

Tiết mục chính thức ghi hình, Cảnh Tâm chơi trò chơi đã bị thua.

Hình phạt là gọi một người trong danh bạ điện thoại, chỉ cần hỏi người đó nếu như người nhà cô bị bệnh, người đó có sẵn lòng cho người nhà cô một quả thận hay không.

MC nói để máy tính tùy chọn một người.

Máy tính tùy chọn này cũng thật quá trùng hợp đi, vừa vặn chọn đúng số máy của Tần Sâm.

Cảnh Tâm yên lặng chomột ánh mắt xem thường, tổ tiết mục chắc chắn là cố ý, giọng nói trầm ấm quen thuộc của Tần Sâm truyền đến: "Hửm?"

Mọi người chờ rāmột chút, mấy nữ đồng chí có cảm giác hơi bị trêu ghẹo.

Mọi người nhìn về phía Cảnh Tâm, có phải khi cô ấy và Tần tổng gọi điện, nói chuyện đầu bắt đầu như vậy sao?

Cảnh Tâm hắng giọng khumột cái: "anh đang làm gì vậy?"

Tần Sâm biết tối nay cô phải ghi hình tiết mục, khóe miệng cong lên: "đang xem phim."

Cảnh Tâm ở một tiếng, dưới sự dẫn dắt của MC, cùng anh nói chuyện mấy câu, cuối cùng mới hỏi: "Là như này ạ, nếu người nhà em bị bệnh, cần một quả thận, nếu nói anh phù hợp, anh có sẵn lòng hiến tặng một quả không ạ?"

Thận ấy mà, với đàn ông vô cùng quan trọng.

Tần Sâm vừa nghe liền biết đây là tiết mục sắp đặt cũ rích của chương trình (2), anh mở miệng nhàn nhạt: "Ừ, một quả cũng có thể thỏa mãn em."

Cảnh Tâm: "...!!!"

Mọi người: Chúng ta vừa nghe thấy cái gì đấy nhỉ???

Tổ đạo diễn chương trình và biên kịch đều đã kích động, chương trình kỳ này phải nổi r ối nha!

Sắc mặt của Cảnh Tâm bắt đầu ửng hồng, vội vàng cúp điện thoại chấm dứt d ề tài, MC ghen cười m àn nói: "Thận của Tần tổng thật sự tốt đó nha...."

Khán giả tại trường quay cười vang, Cảnh Tâm sắp không giữ nổi nét mặt nữa rồi, cô chỉ quan tâm đến một vấn đề "Đoạn này sẽ không phát đi chứ?"

MC cười vô cùng xấu xa: "Cái này..... phải hỏi hậu kỳ của chúng tôi đã."

Cảnh Tâm: "..."

một MC khác: "thật muốn biết Tần tổng bình thường hay ăn những đồ ăn gì? Còn có, anh hãy một lần tập thể hình mấy lần? Tiết lộ một chút cho khán giả chúng tôi có được không, để đông đảo các bạn nam giới cùng học hỏi."

Cảnh Tâm: "..."

Sau vài giây, cô nói: "anh hãy thích ăn thịt bò, thịt gà, còn lại tôi ăn gì thì anh hãy ăn cái đó. Nếu nói về tập thể hình, trong nhà có một phòng tập, anh hãy rảnh rỗi thì tập thôi. Thời điểm bận rộn anh hãy vẫn cố gắng tập một lần ba lần."

MC ho khan vài tiếng: "Mọi người đều nghe hết rồi nhé, các bạn nam cố gắng học hỏi nhé."

Cảnh Tâm: "..."

Cảnh Tâm vội vàng nhét microphone vào trong tay Chu Nghi Ninh ngồi bên cạnh.

MC vốn đang muốn hỏi thêm mấy câu nữa, thấy như vậy chỉ có thể từ bỏ, xoay qua nhìn Chu Nghi Ninh. Sau khi đã hỏi mấy vấn đề trong phim như thường lệ, lại hỏi một câu: "Nghi Ninh là lần đầu tiên đóng phim, diễn viên đóng chung nhiều nhất với bạn có lẽ là Hoàng đế, Đông ca của chúng ta đó, bạn cảm thấy thế nào?"

Chu Nghi Ninh bất mãn vì gán ghép này: "anh ấy hả, chính là một khối không khí lạnh."

MC sửng sốt, người..... mới này thật to gan nha!

Quý Đông Dương mỉm cười, hiếm khi buông lời độc địa: "Đừng nhìn cô ấy cười giống một thiên thần, thực chất lại là một nữ ma đầu đấy."

Đạo diễn và biên kịch bên dưới sân khấu kích động đến độ ôm lấy nhau, tỷ suất người xem chương trình này nhất định phải bùng nổ đó nha!!

.....

Chương trình ghi hình kết thúc, đã muộn lắm rồi.

Mọi người tự phân tán làm công việc của mình, tổ chương trình đã ăn -

"Chương trình ghi hình hôm nay kích thích thật đấy! Lâu lắm rồi không ghi hình chương trình nào thú vị như vậy, xếp hạng chương trình kỳ này chắc chắn sẽ tăng vọt cho coi!"

"Đó là khẳng định mà, ông anh xử lý hậu kỳ, anh biết làm thế nào rồi chứ!"

"A a a, T ần S ầmthậtsự quá trâu bò đi! Vóc người tốt như vậy, bộ dạng lại đẹp trai như thế,nóilàmộtquả thận, tôi tìnkhôngcó gì là lạ!"

"Tôi cũng tin vậy, cậu nhìn coi Cảnh Tâm dường nhưđãtrở nên xinh đẹp, chắc chắn là do được tưới tẩm đều đặn, ha ha ha ha....."

"Lũ sắc nữ này...."

.....

Cảnh Tâm túm lấy Chu Nghi Ninh, "Cậu thế mà cũng dámnoía, sau khi chương trình phát sóng, cẩn thận đoàn hậu cung của Đông ca san bằng weibo của cậu."

Chu Nghi Ninh kéo mái tóc giả xuống, hất tung mái tóc ngắn, nở nụ cười:"Chẳng có gì hết á, chỉ là weibo mà thôi."

Cảnh Tâm ôm côấymộtchút, "Mười hai giờ rồi, sinh nhật vui vẻ."

Chu Nghi Ninh cười: "Cảm ơn."

côhất hất cằm, nhìn sang bên kia: "anh họ tới đón cậu rồi kìa."

Cảnh Tâm quay đầu nhìn qua,thậtsựlà.....côkhôngmuốn thừa nhận quen biếtanh, người bạn trai này!

(1)Nguyên văn khởi sảng khí:chỉsựkhó chịu mỗi lúc thức giấc, nhất là khi ngủ chưa đủ giấc.

(2) Nguyên văn: 节目的套路 tiết mục đích sáo lộ: 套路"Lộ sô" thuộc về ngôn ngữ mạngđangđược lưu hànhtrêninternet Trung Quốc, nó có ý nghĩa là "Người người này rất có tâm cơ", hoặc là "Tạo ra mộtkế hoạch hoàn chỉnh sau đó cứ theo kế hoạch mà làm"...nóichung nó thuộc vềchỉ những kế hoạch, kiểu cách quen thuộc nhưng lần nào cũng có thể áp dụng

BÌNH HOA GIỚI GIẢI TRÍ

Mạch Ngôn Xuyên
dtv-ebook.com

Chương 75

Edit: Michellevn

Sau khi lên xe, Cảnh Tâm thật sự không để ý đến Tần Sâm, vẫn luôn nhìn bên ngoài cửa sổ.

một tay Tần Sâm cầm vô lăng, một tay vươn qua, véo cái cằm đang héch ra bên ngoài của cô, khóe miệng nhếch lên mỉm cười: "Giận đối gì chứ? không hài lòng với câu trả lời của anh sao?"

anh còn dám nói nữa! Cảnh Tâm lườm anh, "anh biết rõ em đang ghi hình tiết mục còn nói như vậy nữa, anh không biết đâu, đạo diễn và tổ biên tập chương trình khoái chí nhiều lắm đấy."

cô có thể tưởng tượng, dự báo chương trình sẽ như thế nào.

Tần Sâm cười nhẹ, nói: "Tin anh đi, đây là câu trả lời mang lại cho em nhiều mặt mũi nhất."

Cảnh Tâm: "....."

thật sự là cảm ơn anh à!

Tần Sâm rút tay lại, nổ máy khởi động lái xe đi.

Về đến nhà đã rất khuya, Cảnh Tâm không đi ngủ ngay, mà bụng quà ngày mai tặng Chu Nghi Ninh đặt ở trên bàn ăn, để ngày mai khỏi quên.

Hôm sau, ngày cuối cùng của năm cũ.

Sáng sớm Cảnh Tâm đã chạy đến trường quay, hôm nay tập chung cảnh quay của nam nữ chính nhiều hơn, cuối cùng là cảnh quay đối đầu gay gắt, nam cường nữ cường, lời thoại cũng rất nhiều, mặc dù những lời thoại này Cảnh Tâm đã thuộc nằm lòng từ lâu, nhưng đến lúc quay chính thức vẫn bị đạo diễn vài lần hô "cắt".

Đạo diễn đi đến trước mặt cô, nói sâu xa: "Cảnh Tâm à, Kiều Vi rất hiếu thắng, Lục Viễn Phong càng cố chấp, cô ấy lại càng sắc sảo, động tác lúc bắt đầu của cô không tồi, nhưng hai lời thoại cuối cùng kia, cô đã giảm khí thế xuống rồi, không được kinh sợ chứ! Đây là cảnh quay nam chính nhận thua, cô phải gay gắt hơn chút nữa."

Cảnh Tâm: ".....Vâng, tôi đã biết."

Đạo diễn nói tiếp: "Đây mới chỉ là bắt đầu, tổng cộng có ba cảnh quay đối đầu gay gắt, đây là cảnh đầu tiên, cô đã thuộc kịch bản rồi, cô cũng biết, cảnh sau so với cảnh trước còn quyết liệt hơn, chỉ có như vậy cô mới có thể nắm bắt được người đàn ông này."

Cảnh Tâm khiêm tốn nghe chỉ dạy, gật đầu nói: "Được, tôi sẽ cố gắng rèn dũa hơn."

Kịch bản là tự Minh Chúc viết, giữ lại rất nhiều cảnh quay và lời thoại kinh điển trong nguyên tác, tiểu thuyết cô đã xem qua rất nhiều lần, kịch bản đã học thuộc lòng từ lâu, vốn nghĩ rằng khi vào cảnh quay chắc sẽ không quá khó, không ngờ vẫn còn mắc kẹt ở cửa này.

Chỉ có thể nói kỹ năng diễn xuất của Ngụy Thành quá tốt, ánh mắt anh đầy vẻ sắc bén, lúc diễn cùng anh, hai người như đang giằng co, sức mạnh của đàn ông vẫn luôn tốt hơn phụ nữ.

Cảnh Tâm ôm túi nước suối ẩm đi về chỗ Minh Chúc, ngồi xuống bên cạnh cô ấy, gọi một câu: "Minh Chúc."

Minh Chúc cười cười: "Lời đạo diễn nói tôi nghe hết rồi, ý của ông ấy là lời thoại cứng cỏi, không phải nét mặt, đôi khi nét mặt và ánh mắt không lừa gạt được."

Cảnh Tâm ngậy người, đã hơi hiểu chút, hăng còn suy tư một lúc, đột nhiên đứng lên, " Tôi biết rồi."

Đây là một phần thử thách kỹ năng diễn xuất.

Kiêu Vi lạnh lùng sắc sảo, cô ấy giống như mèo chỉ để lộ ra móng vuốt, móng vuốt càng sắc bén, trong lòng càng yếu đuối, tranh đấu với Lục Viễn Phong, cô càng hung ác chính là càng thể hiện nỗi sợ trong trái tim cô, bất an, trong nháy mắt Lục Viễn Phong tựa như nhìn thấu nội tâm cô, anh không muốn cùng cô so đo, cho nên đã hạ dụ.

Sau khi nghĩ thông suốt điểm này, quay lại lần nữa, Cảnh Tâm thuận lợi thông qua.

Quay xong đoạn này, phân cảnh của cô hôm nay cũng đã kết thúc.

Trong lúc Cảnh Tâm đã thay quần áo, Tần Sâm cũng đã đến đoàn phim, đạo diễn đang ở phía sau màn hình giám thị xem lại, anh bước tới, đạo diễn quay đầu nhìn thấy anh, vội vàng cười nói: " Tần tổng, tới đón Cảnh Tâm à."

Tần Sâm gật đầu, nhìn phân đoạn quay lại trong màn hình giám thị, động tác cơ thể trong cảnh này có phần kịch liệt, khuôn mặt nam nữ chính áp sát vào nhau rất gần, còn mấy cm nữa là đã hôn lên rồi, anh nhìn đạo diễn: " Cảnh hôn lúc nào thì quay."

Cần đến vẫn phải đến thôi.

Trong lòng đạo diễn thở dài, " không nhanh như vậy đâu, chắc là phải cuối tháng một đây."

Nét mặt Tần Sâm không thay đổi, " Ngày mai đoàn phim nghỉ đi."

Đạo diễn: " Ngày mai không nghỉ được."

Đoàn phim mới quay được mấy ngày, cũng đã nghỉ một ngày rồi đó!

Tần Sâm nói: " Tôi nói, ngày mai là năm mới, tôi kêu trợ lý sắp xếp một phòng bao tại Hoàng Thành, để mọi người cùng nhau vui

chơi một chút, cùng nhau đếm ngược đón năm mới, ngày mai đoàn phim nghỉ một ngày."

Đạo diễn: "....."

Tôi fuck! Lại ép buộc nghỉ?!

Nhân viên vây xem xung quanh: "thật tốt quá! Lại có thể ăn chùa uống chùa ca hát chùa, còn có thể được nghỉ! Cứu tinh Cảnh Tâm! Đại cứu tinh!

nó xong câu này, Tần Sâm quay người rồi đi.

Cảnh Tâm thay quần áo xong rồi, đúng lúc nhận được thông báo, đoàn phim nghỉ ngày mai.

còn nhìn Tần Sâm đang đứng dựa khung cửa, nhìn anh hoài nghi: "Tần tổng, anh lại lạm dụng chức quyền rồi phải không?"

Trước đó còn chưa nghe nói được nghỉ mà! Ngược lại nghe nói ngày mai phải quay ở đâu nữa kìa, thế nào mà anh vừa đến cái lập tức cho nghỉ luôn?!

Tần Sâm cười cợt phát phì, không phủ nhận.

Kéo người đến trước mặt, xoa xoa đầu cô, thuận tay kéo cái mũ của cô lên, ghé vào một cái, kéo người vào trong lòng.

"đi nào, Chu Nghi Ninh sắp chờ không nổi để cắt bánh đó."

Chuyện đã đến bước này, Cảnh Tâm cũng không còn biết phải nói gì cho phải nữa, sinh nhật của Chu Nghi Ninh quan trọng hơn.

Mọi người nhìn vị cứu tinh rồi đi, reo hò kết thúc công việc, bàn tán trong mừng vui hí hửng-----

"Tôi còn cho rằng tối nay quay xong phải đi đến quán ăn khuya ăn gì đó là xem như xong, không ngờ Tần tổng hào phóng như vậy, lại sắp xếp hoạt động cho đoàn phim."

" Tôi vốn đang nghĩ đêm nay cứ thế về thẳng nhà tắm rửa rồi ngủ luôn, Cảnh Tâm thật sự là cứu tinh! thật hy vọng về sau có thể vĩnh viễn đi theo đoàn phim có Cảnh Tâm."

" Đi đâu đó chắc chắn có thể nha, nếu Tần tổng đã sắp xếp, lo gì chuyện tiền bạc."

"Cảnh Tâm thật sự là ngôi sao may mắn! Tôi nhất định lo thật tốt phần ánh sáng, để cho cô ấy trên phim còn đẹp hơn cả thần tiên."

.....

Hai người tới phòng bao, đã sắp mười giờ.

Trong phòng bao rất náo nhiệt, gần hai mươi người, có vài người Cảnh Tâm không quen, chắc là bạn bè của Chu Nghi Ninh, có người đang ca hát, Chu Nghi Ninh mặc áo len trễ vai màu đỏ rực, lộ ra mảnh lưng trắng bóc, đôi chân thon dài thẳng tắp, đang nhảy theo tiếng nhạc, tóc ngắn gọn đưa, cơ thể mềm dẻo như nước, dưới ánh đèn lung linh mờ ảo đặc biệt lộ ra vẻ xinh đẹp mỹ miều.

cô ấy quay đầu nhìn về phía cửa, cười rất rạng rỡ: " Rốt cuộc hai người cũng đến rồi."

Tần Sâm ôm vai Cảnh Tâm đi qua, Cảnh Tâm cười sờ sờ trên lưng cô ấy, " Phải cắt bánh rồi sao?"

Chu Nghi Ninh nói: " Chưa đâu, nếu đã đợi đến giờ này, thì cứ sắp đến lúc mười hai giờ hãy cắt luôn."

Tần Sâm lấy tay ra khỏi vai Cảnh Tâm, đi tới bên cạnh ngồi xuống, liếc qua Quý Đông Dương đang ngồi trong góc tối, hơi nhướn mày.

Sao anh ta đến đây.

Lúc này Cảnh Tâm cũng phát hiện ra Quý Đông Dương, kinh ngạc nhìn Chu Nghi Ninh, tiếng nhạc có phần lớn, cô nói to bên tai cô ấy: " Sao Đông ca

đến đây?"

Đúng lúc này, Chu Thân ngừng ca hát.

Thiếu âm nhạc, trong nháy mắt phòng bao yên ắng rất nhiều.

Giọng nói Cảnh Tâm rơi vào tai tất cả mọi người đang có mặt, Cảnh Tâm đứng hình trong vài giây, hơi lúng túng.

Chu Nghi Ninh cười: "Tớ mới thấy tới, dù sao hôm nay anh ấy rảnh rồi mà."

thật sự là hiếm có nha, Quý Đông Dương ấy vậy mà sẽ đến ăn sinh nhật người ta, còn nhìn Chu Nghi Ninh, nói bên ta cô ấy: "cô và Đông cay cú nhau rồi phải không?"

Chu Nghi Ninh: "không có, thôi được rồi, anh ấy là bị tôi lừa gạt mà tới đó."

Cảnh Tâm: "....."

Chu Thân lại tiếp tục bùng nổ bằng một bài hát, âm thanh quá lớn, Chu Nghi Ninh nói gì Cảnh Tâm căn bản nghe không rõ, đành phải từ bỏ.

Chu Nghi Ninh giới thiệu với cô mấy người bạn, lại lôi kéo cô ra nhảy cùng.

Tiếp đó, mọi người bắt đầu chơi trò chơi, ai thua người đó phải hát một bài trường ca, còn phải nhảy nữa.

Dáng dấp Cảnh Tâm xinh đẹp, là mỹ nhân nổi tiếng trong giới giải trí, còn nhảy rất được, nhưng cô hát sẽ lạc điệu, cô không hề muốn hát trường ca lạc điệu tí nào, lập tức ngẩng vào chỗ bên cạnh Tần Sâm, "Chúng ta một đội."

Loại thời điểm này, nếu như anh có thể xuất ra mấy lời, cô không có ý kiến.

Tần Sâm khẽ sát ta cô, hơi nóng phả lên tóc cô, "Em sợ hát sao?"

Cảnh Tâm: ".....Vâng"

Giọng nói của anh rất êm tai, chắc ca hát rất được chứ? Giọng loa trầm đó.

Nhưng cũng không chắc chắn, giọng cô nói chuyện cũng êm ái nha, nhưng hát lạc điệu chính là sự thật.

Tần Sâm cong khóe miệng, "không sao hết, có anh đây."

Trong nháy mắt Cảnh Tâm yên tâm liền.

nói như vậy thôi, chứ ở đây có hai tên ngốc không may mắn Chu Thân và Nhạc Minh, tỷ lệ những người khác bị thua đầu tương đối thấp, ván thứ nhất Chu Thân thua.

"Thọ tinh nói đi, để Chu Thân hát cái gì?"

(*) Thọ tinh: Người được chúc thọ, được mừng sinh nhật.

"Thấp thỏm? Trái táo nhỏ? Bài hát năm chiếc nhẫn?"

Chu Nghi Ninh cười: "Tôi thích chọn."

Chu Thân cầm micro chờ đợi, âm nhạc vang lên

PPAP-Hoaprox bản Remix

Cậu ta: "....."

Mọi người cười phá lên.

Tần Ninh huých cùi chỏ cậu ta một cái, cười đều: "Nhớ là phải nhảy lên nữa đó nha, rất phù hợp với cậu đấy, lúc hát ah nhớ kỹ làm động tác này."

Chu Thân: "....."

Lần trước sau khi bị ép uống rượu, cậu ta không bao giờ muốn làm động tác đó lần nào nữa.

Mọi người đồng loạt giơ ngón tay cái lên với Chu Nghi Ninh, Nhạc Minh cười to: "Đúng là, ngoài anh Sâm ra, tiểu ma nữ biết tra tấn người ta nhất."

Đánh cuộc chịu thua, Chu Thân da mặt dày kiên trì đến cùng, vừa hát vừa xấu hổ nhảy theo vũ điệu có động tác kỳ lạ.

Cảnh Tâm đang nghe bài hát này, chỉ là chưa xem qua MV, không ngờ lại là như vậy, cô cười ngã vào trong lòng Tần Sâm, cười đến muốn co rút cả người lại, Tần Sâm nghe cười vài tiếng, vỗ vỗ lưng cô giúp cô dễ thở.

Chu Thân hát xong bài này, tức tối quăng micro đi, gương mặt đỏ ửng lên, "Đệch, chỉ biết khi dễ tôi thôi."

Cậu ta chỉ vào Tần Ninh: "Người thua tiếp theo phải là cậu, cậu lên nhảy vũ điệu thoát y ông đây mới có thể hả giận."

Tần Ninh: "Fuck, đâu phải tôi khiến cậu hát này, cậu có ngon lành thì làm cho Chu Nghi Ninh nhảy đi."

Chu Thân liếc mắt nhìn Chu Nghi Ninh, Chu Nghi Ninh nhướn mày: "Anh dám."

Quý Đông Dương bỗng nhiên đứng lên, đi ra ngoài.

Chu Nghi Ninh trông thấy bóng lưng anh, lập tức đứng lên theo ra ngoài.

Mọi người đã nhìn ra điều bất hợp lý từ lâu, người vừa đi khỏi, tức khắc nhào chuyện hằm lên, "Tiểu ma nữ vừa ý Quý Đông Dương này rồi sao? Già như vậy, mắt cô ấy sao vậy."

Cảnh Tâm: "..... Đông ca mới 33 tuổi, già chỗ nào chứ!"

Chu Thân: "Hôm nay Chu Nghi Ninh 23 tuổi, còn anh ta có già hay không?"

Quý Đông Dương là thần tượng của cô, tâm tư Cảnh Tâm chắc chắn thiên vị Quý Đông Dương, " Đông ca có tài ền có tướng mạo, hơn nữ không hề già, kỹ năng diễn xuất hạng nhất, so với phần đông nam nghệ sĩ cùng tuổi chỉ có vài người có thể qua được anh ấy thôi, đã vậy anh ấy cũng không có scandal lộn xộn gì cả, làm sao tính không tốt được?"

Mọi người bị Cảnh Tâm nói cho câm nín không đáp lại được câu nào, chủ yếu là Tân Sâm đang ôm cô, bọn Chu Thân dù không phục, cũng không dám nói thẳng ra.

Bạn bè của Chu Nghi Ninh chỉ nhướn mày lên, trong đó có cô nàng hút thuốc, cười: " Chuyện này à, có thú vị rồi."

Tân Ninh vỗ vỗ tay, " Hey hey, lo âu cái gì chứ, thật sự Tiểu ma nữ có như vậy, nói không chừng anh Đông này còn chơi không bằng cô ấy đó chứ, mọi người đừng bận tâm nữa, không cần nhọc lòng, tiếp tục chơi nào."

Tân Sâm lười biếng tựa người trên ghế sofa, rút điều thuốc ra đưa lên miệng, châm lửa, nhả ra mấy hơi khói, hếch đầu nhìn Cảnh Tâm.

Nửa ngày, khom người cúi đầu, hỏi bên ta cô: " Sùng bài Quý Đông Dương lắm hả?"

Cảnh Tâm: " Cũng được, anh ấy diễn xuất tốt mà."

Lời cô vừa nói chính là sự thật, diễn xuất của Quý Đông Dương quả thực tốt, nam nghệ sĩ cùng lứa, xác thực không mấy người qua được anh, mà anh thì là một trong những người đứng đầu có phẩm chất con người cùng danh tiếng tốt nhất.

Trò chơi đang tiếp tục, 11 giờ rưỡi, nhân viên phục vụ đẩy xe chở bánh sinh nhật đi vào phòng bao.

Chu Thân tò mò nhìn về phía cửa, " Chu Nghi Ninh và Đông ca sao còn chưa quay lại vậy?"

đang nói thì hai người bước vào trong.

" Mau lên thọ tinh, sắp 12 giờ rồi, lại đây thôi nên ước nguyện nào."

Chu Nghi Ninh đứng ở giữa, từ từ nhắm hai mắt lại ước nguyện, sao đó thôi tắt nến, giây tiếp theo, liền có người trét bánh sinh nhật lên mặt cô ấy rồi, từ đó bắt đầu chém giết lẫn nhau, cảm một đám đầu đã phủ màu, ngoại trừ Tần Sâm và Quý Đông Dương.

Cảnh Tâm đối phó không được, nấp ở phía sau Tần Sâm thỉnh cầu che chở.

Hơn 11 giờ 50 phút, mọi người đã ngừng lại, chuẩn bị sang năm mới rồi, mọi người chuyện trò một chút, nói về năm nay và nói đến năm sau.

Tạm biệt đi đầu cũ đón chào cái mới, tin rằng mỗi người đều có một danh sách nguyện vọng.

Cảnh Tâm yên lặng cầu nguyện, hy vọng sang năm tiếp tục đóng vai nữa chính, hy vọng có thể lấy được một giải thưởng, hy vọng người thân bạn bè bình an vui vẻ.

Đếm ngược đến năm mới, giây cuối cùng.

Cảnh Tâm ngẩng đầu nhìn Tần Sâm, khe khẽ mỉm cười.

Hy vọng, một năm mới này, chúng ta vẫn có thể giống như bây giờ vui vẻ thế này.

.....

Về đến nhà chỉ còn chút nữa là hừng đông.

Cảnh Tâm đã uống chút rượu, nhưng không say, mặt hơi đỏ, có lẽ trước đó được chơi quá vui vẻ, tinh thần vẫn trong trạng thái phấn khích, vẫn không cảm thấy buồn ngủ lắm.

Công ấ xõm trong phòng khách vượt vượt đầu BỐ Duệ, nói năm mới vui vẻ với nó.

Bố Duệ phe phẩy cái đuôi, cọ cọ đầu vào lòng bàn tay cô.

Tần Sâm từ trên lầu đi xuống, qua ghế sofa, lười biếng ngồi xuống vắt chân lên, nghiêng đầu nhìn Cảnh Tâm: " Lại đây."

Cảnh Tâm vỗ vỗ đầu Bố Duệ, đứng lên đi tới trước mặt anh.

Tần Sâm cầm tay cô, kéo người lên trên đùi, đặt vào trong tay cô một hộp quà nhỏ xinh, " Quà tặng năm mới."

Cảnh Tâm kinh ngạc xoay đầu nhìn anh, lại nhìn hộp quà trong tay, bất ngờ hết sức: " anh còn chuẩn bị cả quà tặng năm mới cơ à....."

Thời điểm lễ Giáng sinh anh nói anh không chuẩn bị quà tặng, cô còn tin là thật, kết quả là anh vẫn đã có chuẩn bị.

Người trẻ tuổi bây giờ dường như chú trọng Lễ Giáng sinh hơn, Lễ giáng sinh hàng năm bắt đầu đòi quà, vào đêm giáng sinh hàng năm, đường phố và ngõ hẻm đều tràn ngập bầu không khí Giáng sinh, lại không nghĩ tới, sau lễ giáng sinh chính là năm mới.

Tần Sâm cười xoa đầu cô, " Lễ giáng sinh là năm mới của người nước ngoài, năm mới của chúng ta là hôm nay."

Cảnh Tâm ngạc nhiên, hỏi anh: " Cho nên, anh sẽ chuẩn bị quà tặng năm mới, thật sự là không chuẩn bị quà tặng giáng sinh hả?"

Tần Sâm gật đầu: " Ừm, là lúc đó mới mua."

thì ra là như vậy, Cảnh Tâm bừng tỉnh, Tần Sâm nở nụ cười, giọng nói trầm thấp: " Ngày lễ hàng năm rất là nhiều, sau này chúng ta chọn lấy mấy ngày cùng nhau trải qua."

Cảnh Tâm hỏi anh: " Vậy anh cảm thấy những ngày lễ nào là quan trọng?"

Ngay tại lúc này, dường như suy nghĩ của cô và anh không quá giống nhau.

Tần Sâm đáp: " Ngày kỷ niệm, ngày sinh nhật em, năm mới."

Cảnh Tâm:" Chỉ ba ngày thôi? Lễ giáng sinhkhôngthêm tính vào, lễ tình nhân cũngkhôngcó luôn sao?"

T`ân Sâm hếch đ`âu nhìncô, mỉm cười:" Được, vậy tính thêmmộtngày lễ tình nhân nữa."

BÌNH HOA GIỚI GIẢI TRÍ

Mạch Ngôn Xuyên
dtv-ebook.com

Chương 76

Edit: Michellevn

 IMG IMG IMG IMG

 IMG IMG IMG

BÌNH HOA GIỚI GIẢI TRÍ

Mạch Ngôn Xuyên
dtv-ebook.com

Chương 77

 IMG

 IMG IMG IMG IMG IMG IMG IMG
 IMG IMG IMG

BÌNH HOA GIỚI GIẢI TRÍ

Mạch Ngôn Xuyên

dtv-ebook.com

Chương 78

 IMG IMG IMG IMG IMG IMG IMG
 IMG IMG IMG IMG IMG IMG

BÌNH HOA GIỚI GIẢI TRÍ

Mạch Ngôn Xuyên
dtv-ebook.com

Chương 79

 IMG IMG IMG IMG

 IMG IMG IMG IMG IMG IMG IMG
 IMG

BÌNH HOA GIỚI GIẢI TRÍ

Mạch Ngôn Xuyên

dtv-ebook.com

Chương 80

 IMG IMG IMG IMG IMG IMG IMG
 IMG IMG IMG

BÌNH HOA GIỚI GIẢI TRÍ

Mạch Ngôn Xuyên
dtv-ebook.com

Chương 81

Edit: Michellvn

Kỳ nghỉ tổng cộng có mười lăm ngày, Cảnh Tâm ng ồi lên va ly kéo phéc-mơ-tuya, hếch cằm hỏi T ần Sâm: " Chúng ta thực sự không c ần lập một kế hoạch du lịch toàn diện sao?"

T ần Sâm kéocôđứng lên, "không c ần, đến điểm nào thấy thích thì nán lại trên hai ngày, không thích thì đi bất cứ lúc nào, tùy theo em vui vẻ."

thật đúng như những gì anh đã nói, tính tình thoải mái không chịu được.

Cảnh Tâm nở nụ cười: " Vâng ạ."

Ngắm lại như vậy cũng rất tốt, hà tất phải lập cái gì bảng kế hoạch, muốn đi chỗ nào thì đi chỗ đó!

Ngày hôm sau, hai người ng ồi trên máy bay, bắt đầu lịch trình ngày đầu tiên thế giới của hai người.

Cảnh Tâm ng ồi sát vị trí cửa sổ, rất phấn khích nắm lấy tay anh, " Sao cảm thấy như lâu lắm rồi mình không ng ồi máy bay nhỉ?"

cô kinh ngạc kêu lên: " A, hình như đây là lần đầu tiên em và anh cùng nhau ng ồi trên máy bay."

T ần Sâm cong khóe miệng: " Ừm."

Cảnh Tâm lại nói: " Cũng là lần đầu tiên đi du lịch cùng bạn trai."

Tần Sâm nhắm mắt lại lưng tựa vào ghế ng ồi, nhàn nhạt đáp: " Sau này em nhận ít chương trình đi, chúng ta có thể thường xuyên đi du lịch."

Cảnh Tâm cong môi, " Gần đây không phải em cũng không có chương trình sao, trước khi nhận quay phim mới sẽ không nhận chương trình nào nữa."

Về đi đầu này, phải thương lượng lại với Thẩm Gia sau khi đi du lịch về hơn nữa hợp đồng của cô với Quang Ảnh đã sắp hết hạn, rất nhiều chuyện cần bàn bạc kỹ hơn.

Tần Sâm nghiêng đầu nhìn cô, xoa xoa đầu cô.

.....

Điểm dừng chân thứ nhất là Luân Đôn, hai người nán lại nơi đây 3 ngày, sau đó đến Edinburgh(*).

(*)Edinburgh (Ê-đin-bơ) là thủ đô của Scotland và là thành phố lớn thứ hai của Scotland. Thành phố nằm ở Đông Nam của Scotland, bờ Đông Vành đai miền Trung của Scotland, bên bờ Nam của vịnh Firth of Forth, bờ Biển Bắc. Do vị trí nằm trên một địa hình đồi núi và có nhiều nhà ở kiến trúc thời George và kiến trúc Trung cổ nên Edinburgh là một trong những thành phố gây ấn tượng sâu sắc nhất châu Âu.

Cảnh Tâm cảm thấy Tần Sâm đã quyết định đúng, thích điểm nào thì nán lại trên hai ngày. Edinburgh như một bức tranh sơn dầu được hai người ở lại mấy ngày liền. Cảnh Tâm bỗng dưng muốn đi nước Pháp, cô kéo Tần Sâm nói: " Tiếp theo chúng ta đi Paris nhé."

Tần Sâm nhìn cô: " không đi Ý sao? "

Cảnh Tâm ôm cổ anh, " đi Paris trước đã, em muốn đi."

Tần Sâm xem như đã nhận thức được sự thay đổi của phụ nữ, anh bó tay cười cười, " Được."

.....

Hai người dạo bước trên đường phố nước ngoài, cô thấy họa sĩ đường phố trưng bày bức vẽ chân dung, cứ thế mà đứng tại chỗ không nhúc nhích.

Ở một phía khác, mấy du học sinh đã nhận ra hai người họ, ngay lập tức, có một cô gái đi lại chỗ hai người, phấn khích nói: "Cảnh Tâm, thật sự là chị à! không ngờ gặp được chị ở đây, em rất thích diễn xuất của chị trong 《Thái bình vương triêu》 và 《Quyết định sinh mệnh cả đời》, em là fan sách, mến mộ Minh Chúc Đại Đại nhiều năm lắm rồi, chị đóng Kìêu Vi hay vô cùng!"

Cảnh Tâm không nghĩ tới gặp được fan của mình ở nước ngoài, ngừng đầu dòm Tần Sâm một cái, quay đầu cười với cô gái: "Cảm ơn."

cô chỉ chỉ dụng cụ vẽ tranh bên cạnh, "Các bạn đang giúp người ta vẽ tranh sao?"

cô gái đó vui vẻ nói: "Vâng, chị có muốn vẽ một bức không? Bạn học em vẽ đẹp lắm đó!"

Cảnh Tâm nhìn qua một chút, hỏi ý kiến Tần Sâm: "Chúng ta vẽ một bức há?"

Tần Sâm liếc mắt nhìn cô, "Em chắc chứ? Phải ngồi chỗ này mấy giờ liền hả?"

nói thật, anh cũng không muốn giống như một tên đầu gối ngồi trong vài giờ liền.

Cảnh Tâm hơi do dự nhìn về phía đám du học sinh: "Phải vẽ trong bao lâu?"

cô gái đó nghĩ nghĩ: "Nếu anh chị đang vội, có thể vẽ phiên bản Q(*), cái này rất nhanh ạ. "

(*)Q-version Dịch thuật tiếng Anh cho thuật ngữ tiếng Trung Q版 (pinyin: Kiū bản), thuật ngữ này đề cập đến hoạt họa dựa trên đời thực hoặc việc đối xử như trẻ con ở các buổi diễn nghệ thuật trong cuộc sống đời thực hoặc từ con người nghiêm nghị, những mô hình động vật, các tuyến nhân vật hoặc các đối tượng khác, đặc biệt phổ biến trong phong cách anime. "Q" trong tiếng Trung có một nghĩa gần đúng với từ tiếng Anh là "dễ thương".()

Cảnh Tâm quyết định ngay tức khắc: "Được, vậy thì phiên bản Q đi."

Động cơ thầm kín của cô là muốn xem Tần Sâm trông như thế nào trong phiên bản Q.

Cô gái đó không nói đối, bạn học như lời cô ấy nói quả thật vẽ tranh hết sức lợi hại. Cảnh Tâm cởi áo khoác và mũ ra, khoác cánh tay Tần Sâm đứng trên đường phố, phía sau là kiến trúc cổ kính hoa lệ.

Sau khi cô gái họa sĩ trẻ thiết lập phác thảo xong, thì kêu hai người họ ngồi xuống và chờ đợi.

Hơn một tiếng sau, cô gái họa sĩ đưa bức họa đó cho Cảnh Tâm, nhìn cô cười: "Bức vẽ rất đẹp."

Cảnh Tâm thích thú nhận lấy, nâng bức vẽ lên chăm chú nhìn trong chốc lát, kinh hỉ đáp: "Bạn vẽ đẹp thật đấy!"

Cảnh Tâm căn bản cho rằng bức tranh vẽ cô là loại giống như phần lớn tranh châm biếm phiên bản Q, thật không phải, vì tỷ lệ của hai người, thậm chí cả quần áo và tóc, đều được vẽ rất tỉ mỉ, liệu có phải là ký họa?

(*)Ký họa là hình thức vẽ nhanh, nhằm ghi lại những nét chính, chủ yếu nhất, đồng thời ghi lại cảm xúc của người vẽ về thiên nhiên, cảnh vật, con người.

Cô giờ bức vẽ ra trước mặt Tần Sâm, "Đẹp không đẹp không hả? Vẽ giống quá đi mất!"

cô quay đầu nhìn mấy du học sinh kia, " Cảm ơn các bạn, về nhà tôi nhất định treo lên!"

Mấy du học sinh kia không ngờ cô sẽ thích như vậy, nên cũng rất vui, cuối cùng hai người vẫn không phải trảm một khoản thù lao nào cả, bọn họ chỉ mong hai người chụp cùng bọn họ mấy tấm ảnh.

Cảnh Tâm kéo Tần Sâm đứng vào giữa bọn họ, chụp liên mấy tấm ảnh.

cô gái kia hỏi: " Có thể đăng lên nhóm bạn bè và weibo được không?"

Cảnh Tâm nghĩ nghĩ, cười: " Đăng đi, nhớ @ chị nhé."

Vài phút sau, Cảnh Tâm đã share weibo của cô gái du học sinh.

Mấy phút tiếp theo, cô đã đăng lên weibo

Cảnh Tâm V: [vui vẻ] Cảm ơn bạn gái trẻ dễ thương tặng tôi món quà
[ảnh]

Kèm theo ảnh là bức họa vẽ cô và Tần Sâm.

Rất nhanh, phía dưới weibo đã bùng nổ

" A a a, lâu rồi không thấy bóng dáng Bình hoa, thừa là chạy đi du lịch nước ngoài cùng tần tổng!"

" không phải là đi hưởng thụ trăng mật đó chứ? Hối tét còn nói hai người gặp cha mẹ, chuyện vui sắp đến rồi, Bình hoa không phải đăng ần kết hôn với Tần tổng rồi chứ?"

" Bình Hoa thật sự kết hôn rồi sao? thật ối hả? Vẫn không thể cưỡng lại sự quyến rũ của Tần Sâm!"

" Hứa với tôi đi Bình Hoa, nhất định phải đăng nhiều hình được không? Đừng chỉ đăng có một bức vẽ mà! Tôi muốn xem người thật nhé!

" Chúng tôi kêu cô đăng hình chụp chung, cô lại đăng một bức vẽ lừa gạt chúng tôi sao? Bình Hoa cô ra đây, chúng ta nói chuyện!"

.....

Tối hôm đó, Tần Sâm đưa Cảnh Tâm đến nhà hàng hàng cao cấp ở phố Princes để ăn cơm.

Sau đó trở lại khách sạn, hai người bắt đầu thu dọn hành lý, tiếp theo đi Paris.

Thích mua đồ này nọ là thiên tính của phụ nữ, Cảnh Tâm cũng không ngoại lệ, cô nhìn đồng hồ đã mua mấy ngày này, hành lý không sắp xếp được nữa.

Cuối cùng, quyết định đóng gói toàn bộ đồ đã mua ký gửi về.

Tần Sâm nhàn tản vắt chân ngồi trên ghế sofa, nhìn Cảnh Tâm đi qua lại, hỏi: "không cần anh giúp sao?"

Cảnh Tâm bận rộn đến vui vẻ, không hề ngần ngại, "không cần, tự em làm được rồi."

Tần Sâm cười cười, vẫn bước tới để giúp cô chỉnh lý đồng hành lý lộn xộn.

Sau đó cuối cùng cũng xong, hai người cùng ngồi trên thảm, Cảnh Tâm ôm gối, tựa đầu lên vai anh, "Chị Gia Gia điện thoại cho em rồi, nói là Hoa Thần có bộ điện ảnh kêu em diễn vai, khả năng chúng ta phải về trước thời hạn mấy ngày đấy."

Tần Sâm đưa ta lên võ võ đầu cô, đứng lên nói: "anh đi hút thuốc."

Cảnh Tâm mím môi, nói phải về sớm thì không vui sao?

Tần Sâm đứng ở ban công châm thuốc, hút được nửa điếu, anh quay đầu lại nhìn một cái, Cảnh Tâm đã đi mất.

anh gọi cho trợ lý một cuộc điện thoại.

Cảnh Tâm tắm xong đi ra, thì nhận được điện thoại của Thẩm Gia, nói rằng buổi thử vai bên Hoa Thần đã bị hoãn lại.

Cảnh Tâm ném điện thoại di động xuống, chân trần chạy ra ban công, ôm Tần Sâm từ phía sau, cười một hồi, đầu thò ra đằng trước anh, cười chế giễu anh: "Tần tổng, anh thường xuyên lạm dụng chức quyền như vậy, thì không sợ cấp dưới không phục à!"

Tần Sâm đập tắt thuốc, gõ nhẹ má cười cười, "Thỉnh thoảng thôi mà."

Cảnh Tâm hừ một tiếng, "Mấy lần rồi đấy, ép nghỉ cũng mấy lần rồi, anh mà còn như vậy thêm nữa không được đâu đấy!"

anh cười khế, "Sao không được?"

Cảnh Tâm: "Ảnh hưởng không tốt chứ sao."

Tần Sâm cúi xuống mỉm cười lên môi một cái, "không có gì không tốt cả, hiếm khi được một chuyến đi chơi, không nên mất hứng."

.....

Thị trấn Giverny ở ngoại ô Paris, những ngọn núi nhấp nhô, nông trại với những mái nhà màu đỏ, tường màu trắng, cánh rừng ngập tràn hoa tươi đang nở, nơi nơi đều đẹp như tranh vẽ, Cảnh Tâm đội mũ rơm, mặc váy dài đi trên con đường nhỏ ngoài cánh đồng.

Rất nhiều hoa ở nơi này cô cũng không biết tên gọi, mỗi cánh cửa sổ ở đây đều được hoa tươi che phủ.

Chỗ bọn họ trú ngụ cũng giống như vậy.

Tới chỗ ở, Cảnh Tâm đứng bên cửa sổ nhìn xuống bên dưới, lại quay lại kéo Tần Sâm đi qua, "Nơi này đẹp quá đi."

Tần Sâm gật đầu: "Ừm."

Hai người dừng 5 ngày ở Giverny, ngày hôm sau sẽ về nước.

Những bông hoa trong sân nơi họ ở nở rất đẹp, nữ chủ nhà bện cho một cái vòng hoa, Cảnh Tâm vui vẻ mang vòng hoa trên đầu, quay đầu hỏi Tần Sâm, "Đẹp không?"

Tần Sâm cong khóe miệng, gật đầu, không nói gì.

Cảnh Tâm bĩu môi.

Cảnh Tâm vẫn luôn nghĩ rằng trong chuyến du lịch này Tần Sâm sẽ cầu hôn cô, dù sao kỳ nghỉ dài ngày như vậy, lịch trình lãng mạn như thế, cũng không thường có, rất khó mới được.

Ngày mai sẽ phải trở về rồi, cô không đợi được cầu hôn.

Không phải đã nói thích cô rồi sao, thích đến muốn kết hôn cùng cô mà?

Cầu hôn đâu?

Sau khi ăn cơm trưa xong, Cảnh Tâm đứng trước cửa sổ phủ đầy hoa nở, hơi phẫn nộ nói: "Ngày mai phải về rồi."

Tần Sâm ôm lấy cô từ phía sau, gác cằm trên đầu cô, nhỏ giọng hỏi: "Không muốn về hả?"

Cảnh Tâm: "Cũng không phải."

Cô giãy ra khỏi vòng tay của anh, dựa vào cửa sổ ôm cổ anh, cười: "Trên tạp chí du lịch nói rằng, Giverny là một thị trấn hoa mà người ta muốn sống quãng đời còn lại, em lưu luyến một chút cũng rất bình thường mà, nơi này thật sự rất đẹp."

Quả thật có hơi luyến tiếc, hiếm khi có được thế giới hai người, chỉ có hai người họ.

Không phải suy nghĩ cái gì cả, cũng không phải làm gì cả.

Chỉ có cô vợ anh, loại cảm giác này vô cùng dễ dàng cho người ta thỏa mãn.

Tần Sâm cúi đầu, ánh mắt mang theo ý cười nhìn cô, "Muốn ở nơi này sống đến già sao?"

Cảnh Tâm: "....."

đến rồi là không phải rồi mà, chỉ có hơi lưu luyến mà thôi!

Hai tay anh chống lên cửa sổ phía sau cô, cúi xuống chăm chăm chú chú nhìn cô, mỗi một cái trên môi cô, dần dần đi xuống, dừng lại ở xương quai xanh, hôn lên sợi dây chuyền của cô.

Giây tiếp theo, lại quay về trên môi cô.

Cảnh Tâm ôm thắt lưng anh, bắt đầu đáp lại nụ hôn của anh.

Tần Sâm tách người ra, anh cười: "Muốn nghe anh thổ lộ một lần nữa không?"

Tim Cảnh Tâm đập thành thịch, ngẩng đầu nhìn anh bất ngờ.

anh cong khóe miệng, xoay người rời đi.

Cảnh Tâm muốn đi theo anh, anh quay đầu lại: "Đứng đó không được nhích."

Cảnh Tâm đáp "Ồ", lùi mấy bước về chỗ cũ.

Lời anh vừa nói kia là có ý gì đây!

Vài phút sau, Tần Sâm đã quay lại.

anh đã thay quần áo, áo sơ mi trắng quần đen, cao lớn anh tuấn, chân chậm đi về phía cô.

Cảnh Tâm ngần người đứng đó, sau đó hỏi: "Em có phải cũng nên thay quần áo không?"

cô mặc váy dài, trên đầu còn đội vòng hoa, có phải có chút ngớ ngẩn hay không?

Tần Sâm khẽ cười: "không cần.".

anh lấy một cái hộp nhỏ tinh xảo từ trong túi của mình, quỳ xuống trước mặt cô, cười nhìn cô: "Tuy rằng chúng ta không thể sống quãng đời còn lại ở nơi này, nhưng chúng ta có thể ở đây quyết định việc cả đời, Cảnh Tâm, chúng ta kết hôn đi."

Cảnh Tâm sửng sốt, Tần Sâm chờ cô phản ứng.

Sau vài phút, anh lấy nhẫn ra luôn, kéo tay cô tới, ngón tay cô thon dài trắng như ngọc, anh cầm lấy nhẫn, từ từ mang vào ngón áp út của cô.

Cảnh Tâm nhìn nhẫn trên tay, mới có phản ứng lại, thảng thốt kêu lên: "Như vậy không tính đâu! anh còn chưa thổ lộ mà!"

đã nói được rồi mà, phải nói lại một lần nữa những lời đã nói tới hôm ấy.

"rõ ràng những lời tôi đó mới giống câu hôn!"

Tần Sâm bật cười, nắm tay cô đứng lên, kéo người vào trong lòng, "Nếu em không muốn kết hôn sớm như vậy, chúng ta đính hôn trước, năm sau hãy làm lễ cưới."

Cảnh Tâm: "Trọng điểm rõ ràng không phải cái này!"

Đừng hồng phôi sạch!

Ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ chiếu rọi vào, quang cảnh sắc sỡ, mang theo mùi hoa tươi nồng đậm, tiếng nhạc lộng lẫy.

Tần Sâm đổi vị trí với cô, người dựa vào cửa sổ, ấn cô vào nóng nẩy vào trong lòng ngực, "Được, nói lại một lần, em nghe nhé."

Cảnh Tâm vội vàng ngẩng đầu, ánh mặt trời chiếu trên đỉnh đầu anh, có chút chói mắt, trong ánh mắt anh toát ra là thứ ánh sáng dịu dàng nhất cô từng thấy trong đời.

"anh thích em, thích đến muốn lấy em về nhà, em nguyện ý không?"

Cảnh Tâm được voi đòi tiên ôm lấy cổ anh, cười nũng nịu: "nói thêm lần nữa!"

Tần Sâm: "....."

"nói lại lần nữa! Em nhất định nói em nguyện ý!"

"....."

"Xin anh đó!"

"Xin anh kết hôn với em sao?" anh cười gian tà.

"....."

Cảnh Tâm nhảy lên làm vòng hoa trên đầu cũng rơi mất, Tần Sâm kéo cô, khom người nhặt lên, xoa xoa tóc cô, đội vòng hoa lên cho cô.

anh vuốt mái tóc dài của cô, cười hỏi: "Kết hôn với anh, không muốn sao?"

Cảnh Tâm từ từ dán sát vào trong ngực anh, chậm rãi thì thầm: "Muốn mà, không gả cho anh thì em gả cho ai đây?"

Tần Sâm cười cúi xuống hôn cô.

Ngoài cửa sổ hoa tươi rực rỡ, hương hoa theo gió bay vào trong phòng.

Cảnh Tâm cũng không biết mình bị Tần Sâm đặt lên giường lúc nào, vòng hoa bị đè lên đã hỏng hết, quần áo cũng rách luôn,

Thế nhưng lúc này chỉ quan tâm một điều, cô yêu chết được về nhiệt tình và điên cuồng của anh.

Từ nay về sau, tất cả nhiệt tình của anh đều thuộc về cô.

Sẽ không có chuyện gì hạnh phúc hơn thế này.

.....

Ngày hôm sau hai người lên đường trở về.

Cảnh Tâm có loại cảm giác từ thế giới thần tiên quay về trần thế, hai ngày đầu mới trở về căn bản còn chưa tiến vào trạng thái, trong đầu vẫn nghĩ về những chuyện trong chuyến du lịch.

Thẩm Gia gõ đầu cô: "Em còn muốn thử vai không hả?"

Cảnh Tâm: ".....Muốn mà."

Vội vàng mang kịch bản đi về nhà.

Đầu tháng sáu Cảnh Tâm lần thứ hai nhận vai nữ chính phim điện ảnh, dự tính đầu tháng bảy bắt đầu quay.

Cuối tháng sáu, Phương Nguyệt sinh em bé, Cảnh Tâm và Tần Sâm đến thăm bé cưng.

Bé cưng thật sự rất nhỏ, một khối mềm mềm, cô có chút không dám ẵm, dưới sự hướng dẫn của mẹ Tần, mới thật cẩn thận mà ôm vào trong ngực.

Ấm một lúc thì trả lại cho mẹ Tần.

Bé cưng đột nhiên khóc lên, mẹ Tần dỗ một hồi, không dỗ được xem chừng đã đói rồi, vội vàng ẵm bé cưng vào phòng.

Tần Sâm nghe thấy bé cưng khóc thì hất chân bước ra ban công.

Cảnh Tâm đi theo, kéo kéo tay áo anh, cười hỏi anh: "Sao anh không găm chấu anh một chút?"

Bỗng dừng cô ôm cổ anh, "anh thích con trai hay con gái?"

Tần Sâm nghiêng đầu nhìn cô, không nói gì.

Cảnh Tâm: ".....không phải là anh không thích trẻ con đó chứ?"

Nghĩ lại cũng có thể, có lẽ anh thích chó như thế mà, đàn ông thích nuôi chó không phải là rất thích trẻ con hay sao?

Tần Sâm nhìn cô mấy giây, nói: "Con gái đi, con gái thương nhiều hơn nữa, con trai, anh lo anh nhện không được mà tấn nó."

Cảnh Tâm: "....."

Cái thế loại người gì thế này.

BÌNH HOA GIỚI GIẢI TRÍ

Mạch Ngôn Xuyên
dtv-ebook.com

Chương 82: Hoàn Chính Văn

Edit: michellvn

Ngày 6 tháng 7, Cảnh Tâm tham dự buổi họp báo phim điện ảnh mới. Đã hơn một tháng không xuất hiện trên phương tiện truyền thông công cộng rồi, lần này lại vẫn là vai nữ chính, MC và phóng viên truyền thông nóng lòng mong muốn tất cả micro đều nhét đến trước mặt Cảnh Tâm.

Cảnh Tâm đưa tay nhận lấy một micro trong đó, mỉm cười cất tiếng chào hỏi mọi người.

Giây tiếp theo, lực chú ý của mọi người đều đã bị chiếc nhẫn trên ngón tay cô hấp dẫn!

Nhẫn này có kim cương đó nha!

không phải cái nhẫn cặp tình yêu kia!

Buổi họp báo bắt đầu thì đã là một kịch bản hướng.

Camera ra sức chớp nháy hướng về tay cô, tiêu đề hôm nay lại có rồi!

Phóng viên kích động đưa ra câu hỏi: "Trước đó hai người du lịch ở nước ngoài, lịch trình lần này có phải Tần tổng cố ý sắp đặt hay không? chiếc nhẫn trên tay cô là nhẫn cưới hôn đúng không? Xin hỏi cô và Tần tổng sắp có chuyện vui đúng không?"

Sau khi một loạt các câu hỏi được đưa ra, mọi người đều nhìn Cảnh Tâm.

Khẳng định là nhẫn cầu hôn, viên kim cương kia cũng sắp chiếu mù mắt rồi.!

MC không hề có ý tứ giải vây, thình lách cả đống nghiệp trong đoàn phim cũng không có ý định giải vây, ánh mắt ngóng chuyện đầu quết về phía cô.

Cảnh Tâm cắn cắn môi dưới, nhìn lược qua chiếc nhẫn trên tay, cười: "Lịch trình là chúng tôi cùng quyết định."

cô giờ tay trái, hơi lắc lắc trước máy quay, cười đến là ngọt ngào: " Còn có, anh hãy đeo cầu hôn tôi."

hiện trường đông loạt ò lên, các phóng viên điên cuồng đặt câu hỏi.

" Chúc mừng! Vậy xin hỏi ngày cưới của cô và Tần Tổng xác định vào thời gian nào? Có thể tiết lộ một chút được không?"

"Có thể tiết lộ một chút tình tiết cầu hôn không, cô có cảm động đến khóc lên hay không?"

"Trước lúc hai người đi du lịch, cô có dự cảm anh sẽ cầu hôn với cô hay không? Có thể chia sẻ chút ít cho chúng tôi chứ?"

" Năm nay cô mới hai mươi bốn tuổi, có rất ít nữ nghệ sĩ kết hôn sớm như vậy. Kết hôn sớm vậy, cô có lo lắng sự nghiệp bản thân chịu ảnh hưởng hay không?"

.....

Cảnh Tâm choáng váng bởi một loạt các câu hỏi, cầu hôn là chuyện vui vẻ mà, vì sao cô phải khóc chứ?

Tần Sâm, người đàn ông này, ngay cả thổ lộ cũng muốn giảm bớt, làm gì có chuẩn bị cái gì đặc biệt, chỉ thay bộ quần áo xem như chính trang là coi như xong rồi đấy

Cảnh Tâm nhớ lại trên weibo trước đó, nữ nghệ sĩ khi công khai chi tiết cầu hôn, hoành tráng, lãng mạn, đủ các kiểu hình thức, thế

nhưng cô cũng không ham mộ. Mỗi tình yêu trên thế giới này đều không giống nhau, mỗi người đều là cá thể độc lập, trong cách sinh hoạt hai người yêu nhau có thể dành cho nhau sự thoải mái nhất, thì đó chính là hạnh phúc.

cô đã quen thuộc Tần Sâm, tất cả bộ dạng của người đàn ông này, và cũng yêu anh.

Cho nên, cô cảm thấy hài lòng.

Cảnh Tâm cười cười: "Ngày cưới được định vào năm sau, kết hôn rồi vẫn sẽ gắn bó với sự nghiệp diễn xuất mà chính mình yêu thích, đi đâu này sẽ không ảnh hưởng đến bản thân, dẫu sao quyết định gả cho người này, sớm hay muộn gì cũng giống nhau."

Các phóng viên còn muốn hỏi tiếp, Cảnh Tâm nói một câu nữa, "Hôm nay là họp báo phim mới, mong mọi người tập chung vào bộ phim."

Cảnh Tâm cũng đã nói như vậy, MC lúc này mới tới giải vây: "Khụ khụ, chúng ta chúc phúc cho Cảnh Tâm và Tần Sâm nào, tiếp theo nên hỏi những vấn đề liên quan đến bộ phim thôi."

Họp báo lúc này mới chính thức bắt đầu.

.....

Buổi họp báo kết thúc không bao lâu, Cảnh Tâm và Tần Sâm lại lao vọt lên hot search weibo.

"Cảnh Tâm đeo nhẫn tham dự buổi họp báo phim điện ảnh, đồng thời tuyên bố anh đã cưới hôn tôi! Tình yêu một năm của hai người đã đem hoa kết trái!"

Video phỏng vấn Cảnh Tâm trong buổi họp báo đã bị đưa lên weibo, lượng share gia tăng chóng mặt, rất nhanh đứng đầu trong bảng hot search.

Fan và người qua đường nhao nhao nhảy ra.

" A a a a! Thế mà Bình hoa phải kết hôn rồi! Cảm giác nhanh thật nha! Chúc phúc nữ thần của tôi!"

" Cảm thấy rất lãng mạn, thế giới của người có tiền khiến người ta thèm muốn, du lịch Châu Âu sau đó cưới hôn, nhất định lãng mạn lắm đó! Phóng viên sẵn tin chỗ nào cũng có mà đúng không, sao không chụp được hiện trường cưới hôn hả! "

" Gần đây Bình Hoa ở ẩn hơn tháng trời, vừa xuất hiện thì có ngay tin tức nặng ký, không phải là đã mang thai rồi chứ? Bác sĩ bảo cưới sao?"

" Ainói bác sĩ bảo cưới kia khẳng định là không nhìn kỹ video, Cảnh Tâm cũng nói rồi đó, ngày cưới vào năm sau, khi đó bụng cũng lớn lắm rồi? Có tí nào không hả!"

" Anti fan bình luận đừng ghen tỵ quá được không, nói cô ấy vì vai nữ chính mới gả cho Tần Sâm, mà tâm thần à, không thấy Cảnh Tâm cười rạng rỡ vô cùng hay sao, bộ dạng này chính là gả vì yêu đấy!"

" Những kẻ nói không phải tình yêu chân chính, nhất định chưa từng nhìn thấy cả quá trình hai người rải thức ăn cho chó, Cảnh Tâm mới 24 tuổi, vẫn còn đang trong thời kỳ sự nghiệp tăng cao, nếu không phải tình yêu đích thực, nữ minh tinh nào kết hôn sớm như vậy!"

.....

Ban đêm.

Cảnh Tâm vui mình trong lòng Tần Sâm lướt weibo, công gắng đầu nhìn anh: " Kỳ thật á, sao nhiều người như vậy lại cho rằng em là bác sĩ bảo cưới nhỉ."

Tần Sâm gác cầm ở hôm vaicô, lấy di động của cô quăng sang một bên, " không cần để ý mấy cái bình luận này."

cô cũng đâu để ý đâu, chỉ là nói vậy thôi mà.

Tần Sâm hôn một cái lên tai cô, thấp giọng nói: "Đợi em quay xong bộ phim này, chúng ta li hôn đính hôn."

Thời gian quay phim khoảng ba tháng, sau khi đóng máy, vậy cũng là tháng mười.

Cảnh Tâm quay đầu lại cười với anh: "Vâng."

Có lẽ thời gian dài ở cùng anh, cô cũng trở nên có chút tùy tính rồi, công nghệ nghĩ, "thật ra đính hôn hay không cũng vậy à, năm sau cứ làm đám cưới luôn là được mà."

Tần Sâm cong cong khóe miệng: "không được, điểm ấy là để ăn nói với cha mẹ em, không thể cắt được."

Cảnh Tâm cất tiếng ò, cười nói: "Vây đi, đầu nghe anh hết."

Sau khi tin tức buổi họp báo kết thúc, Cảnh Tâm liền bắt đầu vào đoàn làm phim. Giống với hai đoàn phim trước đây, nhân viên công tác đối với Cảnh Tâm vừa yêu vừa hận, lúc tốt gọi cô phúc tinh, lúc bị ngược đãi thì ở sau lưng kêu cô là yêu tinh.

Giang hồ đồn đại, đạo diễn nào dám dùng nữ chính Cảnh Tâm đầu làm một thảo hán (anh hùng), đoàn phim nào có Cảnh Tâm là đoàn phim đó vừa đau khổ lại hạnh phúc.

Phim mới của Cảnh Tâm chính thức đóng máy vào ngày 8 tháng 10.

Ngày 10 tháng 10 tổ chức nghi thức đính hôn tại khách sạn Khải Duyệt.

May mắn thay, các phóng viên truyền thông được mời đến đã quay lại toàn bộ quá trình, thời điểm tung lên weibo ngược cầu, các fan tỏ vẻ bị ngược hết sức vui vẻ!

Sau khi đính hôn xong, các fan lại vội vàng thúc giục đi lấy giấy chứng nhận kết hôn, rồi giục đám cưới, tới giục sinh con, thật sự là làm tới tận cùng.

Sau khi đính hôn không bao lâu, Cảnh Tâm lại bắt đầu theo đoàn phim tham gia tuyên truyền phim điện ảnh, mấy tháng này ngoại trừ quay phim, lịch trình của cô rất ít. Ngoài hai buổi chụp hình thời trang lớn ở bên ngoài, chỉ nhận một show quảng cáo, thời gian còn lại đều dành cho đoàn phim, lúc không quay thì xem sách, tham gia khóa học bồi dưỡng, thêm nữa chính là ở bên Tần Sâm.

Tuyên truyền phim điện ảnh mới không thể thiếu nữ chính, trong một thời gian Cảnh Tâm lại làm người bay trên không trung.

Đầu tháng 12, phim điện ảnh mới đã bắt đầu bán vé trước.

Cảnh Tâm kết thúc đợt tuyên truyền cuối cùng, Tần Sâm đi sân bay đón người về nhà, vừa vào trong nhà, Tần Sâm đã đáp người lên cửa mà hôn. Mấy ngày không gặp, hai người đều có hơi không thể kìm chế bản thân, nhất là Tần Sâm, muốn cứ thế làm công ngay tại phòng khách luôn.

Cảnh Tâm thở hổn hển nhắc nhở: "Bố Duệ còn đang bên cạnh...."

Tần Sâm cố gắng dứt ra, nhắc đầu ra khỏi hõm cổ cô, cười xấu xa ôm người lên, vững vàng bước lên lầu.

Từ trên người anh Cảnh Tâm nhảy xuống, nhỏ giọng nói: "Em muốn đi tắm trước đã."

Vừa rồi Tần Sâm đã khôi phục chút ít, cũng không nóng như vậy nữa, "Ừm."

Cảnh Tâm tắm lâu, Tần Sâm xách chai rượu vang đỏ lên lầu, lười biếng dựa vào ban công uống hết hai ly, cửa phòng tắm vang lên, Cảnh Tâm đi ra.

Anh chậm rãi thả mấy vòng khói thuốc, nhìn Cảnh Tâm ngồi bên kia bồn tắm rửa mặt.

Qua một lúc, Cảnh Tâm đi đến ban công, rút điều thuốc sắp tàn của anh, ném vào trong thùng rác.

Tần Sâm nhướn mày nhìn cô, Cảnh Tâm ôm cổ anh, bỗng đứng nói một câu: "Tần Sâm, anh bỏ hút thuốc đi, em sinh cho anh một bình hoanhỏ."

Tần Sâm có hơi bất ngờ, yên lặng nhìn cô.

Cảnh Tâm cười: "Sau khi kết hôn, em sinh em bé cho anh."

Tần Sâm gõ gõ gò má, rất chi là nghiêm túc nhìn cô: "Em xác định? Sinh con sớm vậy sao?"

anh vẫn luôn cho rằng, Cảnh Tâm hẳn còn quá trẻ, cô đừng ý kết hôn sớm, cũng không chứng tỏ rằng cô đừng ý sinh con sớm, bản thân anh cũng không thích trẻ nhỏ lắm, cho nên cũng không bắt buộc, cưới xong hai ba năm sau nghĩ tới cũng không muộn.

Cảnh Tâm vẫn giữ nguyên nụ cười đó: "Vâng, không phải anh thích con gái sao, chúng ta sinh một đứa."

Về phần sớm muộn thế nào anh không nghĩ nhiều lắm, năm sau cô 25 tuổi, Tần Sâm bỏ thuốc phải tốn thời gian, nửa năm sau lại nghỉ nữa. Ước tính thời điểm có đứa anh cũng 26 tuổi rồi, thêm thời kỳ mang thai, đến lúc sinh đứa anh rất có thể đã 27 tuổi, anh cảm thấy như vậy không tính là sớm.

Vẫn còn thời gian hai năm, anh hi vọng trong hai năm này có thể lấy được một giải thưởng, coi như là món quà tặng cho đứa bé.

Đột nhiên Tần Sâm nâng eo cô lên, đè lên trên giường, Cảnh Tâm chống lên ngực anh: "uây uây uây -----anh còn chưa trả lời vấn đề của em kìa!"

Tần Sâm chống lên phía trên cô, khoe miệng vĩnh lên: "Được."

Cảnh Tâm cảm thấy mình thắng rồi, vui vẻ dướn người hôn lên môi anh, rồi có chút lo lắng hỏi anh, "Ày gu, nếu sinh đứa bé thì làm sao bây giờ? anh có thể hay không....."

Tần Sâm cười hôn xuống môi cô, nuốt hết tất cả thanh âm của cô.

.....

Tần Sâm thật sự bắt đầu cai thuốc lá, có đi đến anghien thuốc nặng, phải bỏ thuốc rất khó chịu, vì thế Cảnh Tâm trở thành công cụ cai thuốc -----

"không thuốc, hôn môi nào."

" Muốn hút thuốc, làm chút gì đó hơn chuyện nghiện thuốc đi."

Cảnh Tâm: "....."

Hình như cô đã tự mình ôm chuyện mệt thân rồi

Sau vài ngày, Cảnh Tâm không chịu nổi nhiệm vụ quan trọng, đưa bao thuốc cho Tần Sâm, " Cho anh đây."

Tần Sâm nhướn mày: " Em chắc chắn chứ?"

Cảnh Tâm vô cùng chắc chắn gật đầu, sau đó nhét bao thuốc vào trong túi áo khoác của anh, xoay người chạy lên lầu.

Tần Sâm đứng đó, nhìn bóng lưng cô, khóe miệng cong lên.

Tối công ty, trợ lý theo sau Tần Sâm bước vào phòng làm việc, vừa đi vừa báo cáo công việc.

Tần Sâm tiện tay vắt áo khoác và khăn quàng cổ lên ghế sofa, nhớ đến bao thuốc trong túi áo, anh lại quàng lại, lấy bao thuốc từ trong túi áo vứt cho trợ lý.

Trợ lý có tố chất được huấn luyện bắt lấy, mấy ngày này Tần Tổng thường xuyên cho cậu ta thuốc đó nha! Có đôi khi là ở trên xe, có khi là ở trong văn phòng.

Dù sao thì chính là, thấy một bao thuốc thì cho cậu ta một bao thuốc.

Giờ thuốc t ần ở chỗanhta, đủ choanhta hútmộttháng r ồi.

Toàn bộ còn là thuốc ngon nha!

Có đi ầu.....hộp thuốc này sao có hơi nặng nhỉ?

Lúc tay T ần Sâm vút sang cũng có chút cảm giác.

Trợ lý mở ra nhìnmộtchút, bên trong đ ầu là kẹo hoa quả.....

Cậu ta trịnh trọng mà nói: " Cảm ơn kẹo của T ần tổng, thế nhưng đâykhôngphải là kẹo cưới chứ? "

T ần Sâm vươn tay tóm lấy hộp thuốc trở về, nhàn nhã ng ồi xuống dựa vào ghế da, bóc viên kẹo bỏ vào miệng, khoe miệng cong lên cười.

Trợ lý: ""

Lúc này mới có phản ứng lại, T ần tổng đây làđangcai thuốc sao? Pháthiệnnày khiến cậu ta hết sức kinh hãi!

.....

Mỗi ngày Cảnh Tâm đ ầu nhét chút kẹo trái cây, kẹo que, " Sau này muốn hút thuốc,thi ần kẹođi."

Rất nhanh,côpháthiệnr ằng kẹo chứa trong hộp thuốc lá vềcơ bản vẫn còn nguyên vẹn, T ần Sâmnhói: " Ngán r ồi."

Cảnh Tâm: ""

Cuối cùng,côvẫn làmộtcông cụ để bỏ hút thuốc.

Ngày 24 tháng 12, phim điện ảnh mới 《Bám gót》 của Cảnh Tâm công chiếu toàn quốc, giai đoạn sau doanh thu phòng vé bộ phim này tăng đột biến, cuối cùng thu vềmộttỷ tám.

Điểm bình luận điện ảnh rất cao.

Số fan của Cảnh Tâm không ngừng lớn mạnh, sự nghiệp lại leo lên một nấc mới, các fan sôi nổi bày tỏ, cô không những là một bình hoa đẹp, còn là một diễn viên đẹp với tài năng diễn xuất.

.....

Hôn lễ được định vào ngày 28 tháng 4, sau khi Cảnh Tâm kết thúc quay quảng cáo, Tần Sâm tới đón người.

Trên đường trở về, Cảnh Tâm ngồi trên xe thì vẫn luôn buồn nôn, khó chịu vô vô cực, Tần Sâm dừng xe ven đường, "Sao vậy em?"

Xe dừng lại, Cảnh Tâm lại cảm thấy không việc gì, lắc đầu, "không sao ạ, khả năng hồi trưa ăn đồ hơi ứ, anh mau lái xe về nhà đi."

Lúc xe chạy qua một cửa hàng thuốc, Cảnh Tâm đột nhiên kéo anh, "Chờ chút."

Tần Sâm dừng xe sang bên cạnh, xoa xoa đầu cô khẽ hỏi: "không thoải mái ở đâu?"

Cảnh Tâm: ".....anh đi cửa hàng thuốc mua que thử thai đi."

Tần Sâm nhìn cô vài giây: "Chờ anh."

Mở cửa bước xuống xe.

.....

Sau khi về đến nhà, Cảnh Tâm cấp tốc chạy vào toilet.

Tần Sâm hơi nhíu mày, đứng chờ ngoài cửa.

Đợi thật lâu, anh nhìn không được gõ cửa: "Cảnh Tâm?"

Sau vài giây, Cảnh Tâm mở cửa ra, ngẩng đầu nhìn anh.

Thời gian trước cô mới in ói sinh đứa bé cho anh, đứa bé đã đến rồi.

cô đưa que thử thai cho anh xem, vuốt bụng mình, lẩm bẩm: "Cực cưng, có phải con rất nôn nóng hay không?"

Trước đó từng có hai lần bị trễ kinh, cô đâu cho rằng mình đã mang thai, kết quả đầu không có, lần này trễ đến 10 ngày, trong lòng cô cũng không để ý.

.....Kết quả, trúng rồi.

cô tính thời gian, chắc là....lần trước T`ân Sâm đi công tác, đúng lúc tối đó cô đang ở thành phố kia ghi chương trình?

..... Đêm đó hình như có hơi bất ngờ.

T`ân Sâm nhìn xuống que thử thai, hai vạch.

Đặt que thử thai trên bồn rửa tay, anh ôm Cảnh Tâm đến ghế sofa ngồi xuống, để công Ồ trên đùi anh, tay phủ lên tay cô, đặt trên vùng bụng bằng phẳng của cô, mỉm cười lên môi cô: "Nếu đã thế này, vậy làm đám cưới sớm đi."

Cảnh Tâm ra sức gạt đầu: "Vâng, vậy anh chuẩn bị nhanh lên, em không muốn bụng lớn mặc áo cưới đâu."

cô xoay người, ôm cổ anh, hỏi: "Anh thích chứ?"

T`ân Sâm nhìn cô: "Nói thật, bất ngờ lắm, nhưng rất nhanh đã tiếp nhận rồi."

Cảnh Tâm cười: "Vì sao?"

thật lòng mà nói, cô cũng rất bất ngờ, nhưng sau khi bất ngờ thì đón nhận ngay lập tức, thậm chí rất vui mừng kinh ngạc.

T`ân Sâm mỉm cười lên môi cô, "Vì em đó."

.....

Ngay sau đó đám cưới định vào ngày 26 tháng 3.

Thời gian có chút cấp bách, nhưng không hề gì, Tần Sâm có tiền, rất nhiều việc có thể dùng tiền đối phó.

Lễ phục kết hôn của Cảnh Tâm đã mời nhà thiết kế nước ngoài thiết kế từ hồi đầu năm, tháng 3 đã bước đầu hoàn thành, sau hai lần chỉnh sửa, cuối cùng đã quyết định ra.

Cảnh Tâm không nhận thêm chương trình nào nữa, gấp rút quay video clip trước đám cưới, cùng với chụp hình cưới.

Video clip trước cưới có phần khác người, vốn đang lo lắng Tần Sâm không đáp ứng, có đi đầu cả đời mới cưới một lần, may mắn về điểm này, anh hoàn toàn phối hợp.

Tiếp đó chọn một ngày tốt, hai người đi cục dân chính lãnh giấy chứng nhận kết hôn. Nhân viên công tác tại cục dân chính thấy hai người họ thì vô cùng phấn khích, rất nhiệt tình nhanh chóng làm thủ tục cho hai người họ, ngay sau đó, hai người trở thành cặp vợ chồng hợp pháp.

Cảnh Tâm ngồi trên xe, để hai cuốn sổ màu đỏ cạnh nhau, chụp tấm hình đưa lên weibo.

Cảnh Tâm V: [Rất vui vẻ] Chúng tôi kết hôn rồi nè

[ảnh]

" A a a Bình hoa lấy chồng rồi a! Bình Hoa lấy chồng rồi! Bình hoa lấy chồng rồi! Sau này còn có thể dễ dàng si mê Tần tổng không đây."

" Bị đút ăn một chậu thức ăn chó không kịp phòng bị rồi, ngã xuống đất không dậy nổi."

" Di động của mì vẫn lưu clip Tần Sâm hôn Cảnh Tâm, clip Tần Sâm tấn Kha Đăng, Tần Sâm..... nhiều lắm luôn í, đột nhiên giống như thất tình."

"Bình hoa ời! Ảnh đâu? Sao không lộ ra một bức ảnh hả! Tôi muốn xem ảnh chụp của hai người mà! "

" Đội săn tin thế mà lại không chụp được hình hai người đi cụng dân chính, gần đây săn tin ngày càng vô dụng."

" Chúc mừng bình hoa và Tần tổng! Bọn anti yên tĩnh một chút được không hả, cái gì cũng phun được! Thần kinh! "

.....

Tần Sâm chia sẻ weibo của Cảnh Tâm, năm trước anh chia sẻ weibo Cảnh Tâm, cũng chỉ nói một câu: " Trong nhà thiếu một bình hoa."

Khiến cho các fan ghi nhớ sâu sắc.

Lần này sau khi anh share weibo, nói rằng: " Lấy bình hoa về nhà."

Ngay lập tức weibo của anh bị cư dân mạng đánh chiếm.

" Tần tổng của mì lợi hại, cứ như vậy đã lấy được bình hoa về nhà, nhớ để cô ấy được đi đóng phim nhé!"

"Nhân dân cả nước đều biết anh lấy bình hoa mang về nhà rồi!"

" Ôm mỹ nhân về đó nha! Kết cục hoàn mỹ!"

Vài ngày sau, Cảnh Tâm công bố hình ảnh áo cưới của hai người, lễ phục kiểu Trung Quốc và áo cưới đầu chụp mấy bộ liên, đẹp như tranh vẽ.

" Chó lại đến đây! Nhanh nhanh sinh bình hoa nào! Nhan sắc tuyệt đối bùng nổ trong bảng xếp hạng!"

" Vẻ đẹp của hai người này không tranh thủ sinh nhiều đứa con có nhan sắc bùng nổ quả thực rất lãng phí! Mì cũng muốn xem bình hoa nào nhé! Còn có tiểu Tần Sâm nữa! "

" Ng ấ chờ bình hoanhỏ, nghĩ nghĩ đầu cảm thấy dễ thươngkhôngchịu nổi!"

"G ần đây rất nhi ều chương trình cha con đó, nhanh nhanh sinh baby! Mang bé lên chương trình! Xin hai người đấy!"

" Ai phải mang em bé lên chương trình? T ần tổng hay bình hoa? Bày tỏ muốn xem T ần tổng mang em bé."

" T ần tổng, cố gắng nhi ều lên nha! Người đàn ôngmộ quả thận vẫn có thể thỏa mãn được bình hoa,anhcó bản lĩnhthành công làm bình hoa sinh đứa béđi! Mỗi sai lầm, chính làsựkhiêu khích!"

.....

trênweibo dẫn tớimộtphong trào r ầm rộ vềgiục sinh đẻ, Cảnh Tâm vượt bụng mình, vẫn chưa biết trong bụng là bình hoanhỏhay tiểu t ần sâm.

Ngày 26 tháng 3, Cảnh Tâm và T ần Sâm cử hành hôn lễ đúng hạn, chọn địa điểm cử hành làmộtlâu đài cổ kính ở nướcngoài, chỉ mờimộtcơ quan truyền thông, bụng Cảnh Tâm vẫn chưa lớn, bằng phẳng như trước, khách mời có mặt đầukhôngbiết chuyện Cảnh Tâm mang thai.

Quang cảnh đám cưới lãng mạn hoa mỹ, ấm áp sang trọng.

Cảnh Tâm khoác cánh tay Phó Khải Minh chậm rãiđi về hướng T ần Sâm, tiểu hoa đ ồng tận lực cố gắng nâng làn váy củacô, đángyêu ếm mại bướcnhỏtheo phía sau.

trênmặt quan khách hai bên tràn đầy tươi cười, tất cả đầu chúc phúc hai người họ.

Phó Khải Minh đặt tay Cảnh Tâm vào trong tay T ần Sâm, lần đầu tiên biểu lộ sắc mặt hòa nhã với T ần Sâm:" Tâm bảo của chúng ta giao cho con r ấ, con....."

Ôngnóikhônglên lời.

Tần Sâm cười nhìn ông: " Con biết rồi, người yên tâm."

Cảnh Tâm khoác cánh tay anh, nhịp bước theo anh đi về phía mục sư.

Bước chân Cảnh Tâm có phần hờ hững, nhìn sự lãng mạn và ấm áp của mọi thứ xung quanh, có cảm giác như đang mơ, cảm giác lẽ có lẽ không hề giống ở cuộc đời chính.

Trao nhẫn xong, khi Tần Sâm bừng lấy khuôn mặt cô lên, khẽ hỏi một câu: " Nghĩ gì vậy?"

Cảnh Tâm mỉm cười với anh: " Nghĩ về anh."

Tần Sâm nở nụ cười, lại cúi đầu hôn cô.

.....

Hôn lễ kết thúc, Tần Sâm và Cảnh Tâm ở một tòa biệt thự trong trang viên.

Mấy tên Chu Thân, Tần Ninh muốn nháo động phòng, Tần Sâm để bọn họ gây ồn ào một lúc thì đuổi người đi.

Cảnh Tâm mang thai, hôm nay đi qua lại đã một rưỡi.

Chu Thân nói: " Nháo động phòng là việc cần thiết đó nha! anh Sâm, anh không được chơi xấu! Trước kia anh Khải cũng không cản trở bọn em!"

Tần Ninh cũng nói: " Đúng đó!"

Tần Sâm dựa cửa, cười như không cười nhìn bọn họ, cuối cùng liếc Chu Thân: " Tôi nhớ phía bên cậu vẫn còn rượu mà? Sau khi trở về một người làm nửa bình, tôi cho các cậu nháo đủ."

Bọn họ: ""

một đám người ảo não rồi đi.

Cảnh Tâm tháo nữ trang và thay quần áo xong,thật sự đã mệt muốn chết r`ồi.

Lúc T`ân Sâm đuổi người đi, quay vào phòng, Cảnh Tâm đã sắp ngủ r`ồi.

anh đi tới, ôm người vào trong lòng, Cảnh Tâm mơ mơ màng màng nhắc nhở anh: " Hình như không thể động phòng....."

Vẫn chưa hết ba tháng.

T`ân Sâm cúi xuống hôn cô, không nói gì.

Hôn thật sự rất mạnh.

H`ồi lâu, mới buông cô ra.

Hai người nói chuyện, Cảnh Tâm híp mắt mệt rã rời, đầu cô cọ cọ trong ngực anh: "anh nói câu thích em nữa đi chứ."

T`ân Sâm: "....."

Cảnh Tâm: "Em là phụ nữ có thai, hôm nay còn là cô dâu mới, anh phải chiều em chứ."

T`ân Sâm bật cười, nói một câu bên tai cô, thỏa mãn nguyện vọng của nàng dâu mới mang thai.

Cảnh Tâm cảm thấy mỹ mãn, vài phút sau liền ngủ luôn.

T`ân Sâm vuốt vuốt tóc cô, hôn một cái trên trán cô, đứng dậy đi tắm.

không thể động phòng, cũng không thể hút thuốc, thật sự hoảng loạn.

Sáng hôm sau thức dậy, T`ân Sâm đã không ở trong phòng, cô xoay người trên giường, vuốt bụng chào hỏi cục cưng.

T`ân Sâm đi vào phòng, chợt nghe thấy cô đang nói: " ây gu cục cưng à, con là trai hay gái vậy? Cha con thích con gái, có đi đâu con cũng đừng lo quá, nếu

con là con trai thì mẹ yêu con, ừm, cha con cũng sẽ yêu con."

anh khẽ cười đi tới.

Bên giường lõm xuống, Tần Sâm ngẩng xuống bên giường, mỉm cười nhìn cô.

Cảnh Tâm ngoảnh đầu nhìn anh, hai người nhìn nhau, cùng nở nụ cười.

Cảnh Tâm tiến lại gần, Tần Sâm thuận thế cúi đầu, mơntrênmôicô.

Cảnh Tâm cười: "Hi."

Ánh nắng ấm áp chiếu qua cửa sổ, ánh sáng sắc sảo, lười biếng mà rực rỡ, làm nổi bật tâm trạng củ bọn trong lúc này.

Quãng đời còn lại rất dài, mỗi sáng sớm chuyện không mong đợi gì hơn

Mở mắt ra, có thể nhìn thấy người ấy.

Hoàn chính văn!

BÌNH HOA GIỚI GIẢI TRÍ

Mạch Ngôn Xuyên
dtv-ebook.com

Chương 83: Phiên Ngoại 1: Nữ Chính Tốt Nhất

Edit: Michellevn

Video cùng ảnh chụp đám cưới của Cảnh Tâm và Tần Sâm được tung lên mạng, một lần nữa cư dân mạng bị đám cưới lãng mạn ấm áp ngược một cách tàn bạo.

Trong ngày hôn lễ, Cảnh Tâm không lướt weibo, cũng không đăng weibo.

Hôm sau mở weibo ra mới phát hiện, bình luận và fan đăng liên tục gia tăng, cô xem một chút rồi đăng lên weibo.

Cảnh Tâm V: [Rất vui vẻ] Cảm ơn mọi người đã chúc phúc

Ảnh kèm theo là tiêu chuẩn cửu cung cách, chỉ hé ra ảnh cưới của cô và Tần Sâm ở chính giữa.

" Ngã xuống không dậy nổi, một năm này ăn thức ăn chó cũng không tiêu hóa hết! Ấy vậy mà ngày nào cũng muốn ăn! Bình hoa đẹp quá đi! thật xứng với Tần tổng! Hi vọng hai người hạnh phúc mãi mãi!"

" Áo cưới siêu đẹp á! Còn có bộ lễ phục kiểu Trung kia nữa cũng đẹp vô cùng! Bình Hoa quả nhiên chống chọi được bất kể loại trang phục nào!"

"Tần tổng đẹp trai quá! Chít chít chít, đã ăn bao nhiêu thức ăn cho chó tìm mãi không ra bạn trai! "

" Vẻ đẹp hai người bùng nổ luôn rồi! Rất muốn nhìn cục cưng của hai người! Nhanh sinh đi nhanh sinh đi! một quả thật có thể thỏa mãn bình hoa, Tần tổng xin hãy cố gắng lên!"

"Này bọn antinói Cảnh Tâm bác sĩ bảo cưới, mặt bị vả đau chứ, nhìn vòng eo nhỏ nhắn của Cảnh Tâm đi, là đáng đắp mang thai sao?"

"Cho mị một lần đám cưới như thế.....Mị chết mà không tiếc.....Khóc hăm mộ.....Tuần trăng mật xin hãy tiếp tục ngược cầu....."

.....

Đám cưới hai người tiếp tục đưa tin được vài ngày, chỉ cần có một chút tin tức thì ngay lập tức có thể bùng nổ trên hot search.

Có đi đâu Cảnh Tâm cũng không chú ý lắm đến những đi đâu đó, bởi vì cô và Tần Sâm đã bắt đầu chuyến du lịch tuần trăng mật.

Vốn người lớn hai nhà cảm thấy Cảnh Tâm đã mang thai rồi, thì không nên đi du lịch chịu khổ nữa, thế nhưng tính chất cơ thể của Cảnh Tâm cực kỳ tốt, cực cứng cũng rất khỏe mạnh, cô cảm giác du lịch bình thường thì không vấn đề gì, hơn nữa cả đời chỉ kết hôn một lần, nếu thiếu du lịch tuần trăng mật, khó tránh khỏi tiếc nuối.

Cuối cùng, không ngại chuyến được cô, hai người vẫn bắt đầu chuyến du lịch tuần trăng mật, mang theo cực cứng trong bụng.

Du lịch tuần trăng mật hai người đi Ý và Đức, nửa tháng thì kết thúc hành trình, Cảnh Tâm cảm thấy hài lòng cùng Tần Sâm về nước.

Ngay hôm sau về nước, Tần Sâm đi cùng Cảnh Tâm đến bệnh viện khám thai.

Tuy hai người rất kín tiếng, nhưng dù sao cũng là mới cưới rồi kết thúc trăng mật, đám săn tin đánh hơi rất nhanh, ngay buổi chiều cùng ngày, đã có tin "Tần Sâm cùng Cảnh Tâm đi bệnh viện phụ sản."

Tin này vừa tung ra, cư dân mạng các fan lại bùng nổ.

"Lẽ nào thật sự có cục cưng rồi? Quả nhiên là Tần tổng một quả thận có thể thỏa mãn Bình hoa, kẻ hèn này phục rồi!"

"Bụng còn rất phẳng mà? không hề nhìn ra....."

"Biết đâu là đithăm bạn bè thế nào? Cứ đi khoa phụ sản là mang thai hả? Săn tin bây giờ, đưa tin cũng không có chút bằng chứng nào!"

"Hy vọng là thật! Mì muốn nhìn cục cưng của hai người! Nhan sắc tuyệt đối bùng nổ."

.....

Bị chụp lần thứ nhất, thì sẽ bị chụp lần thứ hai, thế nhưng đều không có bằng chứng, hơn nữa vóc người Cảnh Tâm gầy, em bé vẫn còn nhỏ, không lộ bụng, trong hình mà đám săn tin tung ra, thân hình cô vẫn nhỏ nhắn như trước, cặp chân dài miên man trắng như ngọc.

Mỗi lần nhìn ảnh chụp, mọi người chú ý trước nhất đến chân của cô.

Em bé vẫn chưa đủ ba tháng, theo cách nói của người xưa là không nên tùy tiện cho công khai.

Về sau cũng không biết Tần Sâm dùng cách nào, lúc Cảnh Tâm lại đi bệnh viện kiểm tra, thì không thấy có tin nóng hổi gì nữa.

Sau một thời gian, chuyện này đã dừng lại.

Nhân viên nội bộ Hoa Thàn đều cảm thấy tin tức này là thật, bởi vì Tần tổng dạo gần đây tan tành sớm lắm đó nha, rất nhiều tiệc xã giao có thể cắt đứt luôn, rõ ràng chính là điệu bộ về nhà cùng vợ con.

Tần Sâm về đến nhà, Cảnh Tâm đang ngồi ở phòng khách nghe nhạc đọc sách.

Cảnh Tâm ngẩng đầu nhìn anh, vuốt bụng đứng lên: "Cục cưng, ba ba về rồi kìa."

Tần Sâm:"....."

Từ sau khi có em bé, mỗi ngày cô đều cùng em bé nói chuyện, còn lấy đứa bé uy hiếp anh.

Cảnh Tâm đi tới, kéo tay anh đặt lên bụng, "anh cũng nói mấy câu với cục cưng đi chứ, không thì sau này đứa anh sinh ra chỉ thân với em không thân với anh thì phải làm sao?"

Tần Sâm chăm chú nhìn cục cưng, đã hơi nổi lên, anh cười: "Con của anh, sao có thể không thân với anh được."

Cảnh Tâm bĩu môi: "Biết đâu đấy."

Dì giúp việc đã làm xong cơm.

Tần Sâm đi tay, hai người xuống bàn cùng nhau ăn bữa tối.

Buổi tối.

Cảnh Tâm vui mình trên giường đọc sách, hầu hết những cuốn sách cô đang đọc bây giờ đều liên quan đến việc nuôi dạy con cái, đều là sách của Phương Nguyệt lúc trước mang thai, là mẹ Tần mang qua cho cô.

Tần Sâm tắm xong, để trần thân trên giường, các cơ bắp trên cơ thể mượt mà và săn chắc hơn trước. Bởi vì thời gian này không thể chạm vào Cảnh Tâm, lại không thể hút thuốc, kìm nén đến điên luôn, chỉ có thể ở phòng tập thể thao trên lầu phát huy tinh lực dư thừa.

anh ném khăn mặt xuống, đi tới rút lấy cuốn sách trên tay cô.

Cảnh Tâm ngẩng đầu nhìn anh.

Tần Sâm xoa xoa tóc cô, thấp giọng hỏi: "Mệt không?"

Cảnh Tâm: ".....không mệt."

Khóe miệng anh cong lên, âm một tiếng, giây tiếp theo, đặt chân xuống giường. Hô hấp Cảnh Tâm dần nhanh lên, Tần Sâm chống cơ thể hôn một đường chầm chậm từ cổ cô đi xuống, dừng lại trên bụng cô đặt môi hôn một cái, lại quay trở lại trên môi cô, vén làn váy của cô lên, tay phủ lên khối mềm mại trước ngực cô, dùng sức xoa nhè nhẹ.

anh rời môi cô ra, cười xấu xa nhìn cô đắm đắm.

Cục cưng đã được ba tháng rồi, bãi bỏ lệnh cấm.

một thời gian không làm, Cảnh Tâm trở nên vô cùng mất cảm, động tác của Tần Sâm dịu dàng mà khiêu khích, hành hạ cô đến dục tiên dục tử.

.....

Liên hoan phim Kim tượng năm nay vẫn được lên kế hoạch vào giữa tháng sáu, 《Quyết định sinh mệnh cả đời》 năm trước công chiếu muộn, chưa kịp gửi lên, vì vậy không thể tham gia liên hoan phim năm trước.

Hơn nữa, ngày 24 tháng 12 năm trước, 《Truy đuổi》 công chiếu, tổng cộng năm trước Cảnh Tâm có hai bộ điện ảnh, cô cũng được đề cử giải nữ diễn viên xuất sắc nhất cho 《Quyết định sinh mệnh cả đời》.

Hai bộ điện ảnh có doanh thu phòng vé tương đương, nhưng nói một cách tương đối, 《Quyết định sinh mệnh cả đời》 có sự tích lũy của fan sách nên mức độ phổ biến cao hơn một chút.

Đây là phim điện ảnh đầu tiên Cảnh Tâm đóng nữ chính, cũng là lần đầu tiên được đề cử, cô rất căng thẳng cũng rất mong chờ.

Tần Sâm là khách được mời tham gia, vốn anh không thích những dịp những dịp như thế này, thế nhưng Cảnh Tâm mang thai, anh lo lắng liền đi theo.

Ngày diễn ra liên hoan phim, Cảnh Tâm mặc lễ phục váy dài màu đen, cục cưng đã bốn tháng, bụng đã nở ra, nhìn từ bên cạnh có thể phát hiện ra ngay.

Đến địa điểm, Tần Sâm mở cửa xe ra, đỡ Cảnh Tâm xuống xe, các phóng viên vốn đã chuẩn bị rất nhiều câu hỏi, lúc Cảnh Tâm vừa xuống xe, toàn bộ ngậy người.

Cái bụng này.....rõ ràng là đã mang thai!

Giây tiếp theo, toàn bộ các camera đều hướng về phía cô diện cu ồng quay chụp, một loạt câu hỏi được đưa ra.

" Cảnh Tâm là có tin vui muốn chia sẻ với mọi người chứ?"

" Xin hỏi đây là một nhà ba người tham gia liên hoan phim đúng không?"

Câu hỏi này khá có mức độ, Cảnh Tâm vuốt vuốt bụng, cười đáp lại phóng viên: " Đúng vậy."

Các phóng viên đều đã phấn khích! Lập tức đưa ra câu hỏi mới, nhìn qua ông bố tiêu chuẩn Tần Sâm, mong chờ anh trả lời mấy câu, ai ngờ, Tần Sâm lãnh đạm nói một câu: " Làm phiền mọi người tránh ra, đừng chen đây Cảnh Tâm."

Các phóng viên: ""

Ngay sau đó, đám phóng viên chen chúc trước mặt mở ra một đường, cả đội bảo vệ an ninh cũng đã đi tới.

Phụ nữ có thai là lớn nhất đó nha! không thể dễ va quệt sứt mẻ được.

đã lâu Cảnh Tâm không lộ diện, vừa lộ mặt đã hô bụng ưỡn lưng, đừng nói phóng viên, tất cả mọi người đều bàng hoàng.

Bạn bè quen biết tới tập đến bên cô nói lời chúc mừng, sau đó nhìn Tần Sâm bên cạnh cô, người đàn ông một quả thận có thể thỏa mãn phụ nữ của mình, quả nhiên quá dũng mãnh.

Đạo diễn, Ngụy Thành và nhân viên đoàn phim đi qua cùng Cảnh Tâm tụ họp, đạo diễn nhìn Tần Sâm và Cảnh Tâm, cười nói: " Chúc mừng hai người nhé."

Tần Sâm đáp: "Cám ơn."

Cảnh Tâm nở nụ cười: "Cám ơn."

Đạo diễn mỉm cười nói: "Chúng ta đi vào thôi."

Tần Sâm không tham gia đạo bước thảm đỏ, đi trước một bước đến khán phòng ngồi xuống.

Cảnh Tâm khoác cánh tay Ngụy Thành đi về hướng thảm đỏ, không nghĩ ngờ gì Cảnh Tâm nhận được nhiều sự chú ý nhất, đặc biệt là phần bụng dưới hơi nhô ra của cô.

Tức thì, các fan đang xem truyền hình trực tiếp đều đã bùng nổ!

"A a a a! Bụng của Bình hoa kìa! Bụng! Bụng! Bụng lớn! Bụng lớn! Có cục cứng rồi nha!"

"Fuck! thật sự là mang thai rồi! Cái bụng đó không bốn tháng thì cũng sắp xỉ năm tháng hả? Ông trời ơi! Bình hoành hay là tiểu Tần Sâm sắp tới đây!"

"Xúc động đến lệ rơi đầy mắt! thật sự là có cục cứng rồi! Ngồi chờ em bé được sinh ra! Nhan sắc kinh động cả bầu trời!"

"Bình hoa có vẻ béo lên một chút rồi, nhưng nhìn lại đẹp nha! Thần sắc rất tốt đó! Mang thai còn có thể đẹp như vậy, mỹ phúc bình hoa nhất đó!"

"Mang thai vẫn gầy như vậy, ngoại trừ cái bụng lớn ra, tay chân vẫn mảnh dẻ thế cơ mà!"

"Cảm động khóc luôn nà! thật sự là có cục cứng rồi! Hy vọng là một bình hoành, đẹp giống như bình hoa! Có cặp chân dài giống Bình hoa!"

"Tần tổng của mỹ lợi hại, quả nhiên là người đàn ông một quả thận có thể thỏa mãn bình hoa, nói mang thai liền mang thai."

.....

Tin tức Cảnh Tâm mang thai nhanh chóng lên hot search, lúc này có hình ảnh chân thực, cư dân mạng và người hâm mộ không xem truyền hình trực tiếp cũng rất phấn khích.

Cảnh Tâm trả lời xong câu hỏi của MC, thì quay trở lại phía dưới khán đài, ngồi xuống bên cạnh Tần Sâm.

Chu Nghi Ninh và Quý Đông Dương cũng tham gia liên hoan phim, ngồi bên trái Cảnh Tâm.

Cảnh Tâm nghiêng đầu cười với cô ấy, Tần Sâm ghé sát tai cô, hỏi nhỏ: "Mẹ không?"

Cảnh Tâm lắc đầu: "Không sao, không mệt ạ."

Chu Nghi Ninh vươn tay qua sờ sờ bụng cô, "Cực cưng biết động chưa?"

Cảnh Tâm gật đầu cười: "Mấy ngày này thỉnh thoảng sẽ động, nhẹ lắm."

Chu Nghi Ninh nhướn mày: "Lát nữa lúc cậu lên lĩnh thưởng, nói không chừng lại động đấy."

Cảnh Tâm hạ giọng: "Chỉ là đề cử mà thôi, còn chưa biết kết quả nữa mà...."

Chu Nghi Ninh cười: "Chờ xem."

Chủ tịch ủy ban tổ chức liên hoan phim được mời lên sân khấu, MC tuyên bố lễ trao giải đã chính thức bắt đầu, tiếp theo là một ca khúc với vũ điệu nóng bỏng.

Sau khi từng lượt giải thưởng được trao tặng, chỉ còn lại hai giải thưởng nặng ký nhất, ảnh hậu và ảnh đế.

Cảnh Tâm căng thẳng cầm lấy tay của Tần Sâm, nuốt nuốt nước miếng, tay kia thì vuốt vuốt cực cưng trong bụng, xem ra do ảnh hưởng tâm

tình, cực cứng vậy mà lại động, dùng sức đắcmộtcái, đây có lẽ là lần đầu tiên động đến hăng hái như vậy.

Tâm trạng căng thẳng bỗng chốcđãtiêu tan,côvội vàng kéo tay Tần Sâm qua, đặt lên bụng.

Tần Sâm cảm nhận được, lập tức ngây người.

Ngày thường,anhđilàm ở công ty, mấy hôm trướccônvớianhcực cứng biết động r ồi, thế nhưng lúcanhvềđến nhà, cực cứng trong bụng cứ yên lặng thôi,khônghềchoanhtí mặt mũi nào.

Đây vẫn là lần đầu tiênanhcảm nhận được thai máy.

anhngheđầu nhìn Cảnh Tâm, Cảnh Tâm cười vớianh, dùng khẩu hình miệng hỏianh: Cảm nhận được r ồi chứ?

Tần Sâm cong khoe miệng, gật đầu.

trênsân khấu MCđangcông bố người chiến thắng dành giải ảnh hậu.

Khi MC xướng lên tên của Cảnh Tâm, ánh sáng đèn bao trùm lên ngườiô, và Tần Sâm ng ồi bên cạnh.

Camera nhắm ngay hai người họ.

Hình ảnh hai người nhìn nhau cười rơi vào ống kính máy quay.

Lúc này Cảnh Tâm mới có phản ứng lại, mình giành giải thưởng r ồi! Khó có thể hình dungsựkích động và hưng phấn, phản ứng đầu tiên là ôm lấy Tần Sâm, Tần Sâm cười nhắccô:" Phải lên sân khấu lĩnh thưởng kìa."

Xung quanh vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt, mọi người cười nhìn về phía hai người họ.

Sắc mặt Cảnh Tâm ửng đỏ, vừa r ồi giống như có vẻ vui mừng quá r ồi.....

MC tự mình bước xuống khán đài đón người, đỡ Cảnh Tâm lên bục lĩnh thưởng.

Cảnh Tâm đứng dưới ánh đèn chiếu rọi, bụng hơi nhô ra, tươi cười rạng rỡ, theo thói quen cô vuốt vuốt bụng, cục cứng yên tĩnh.

MC: " Mọi người ở đây đều biết, năm nay Cảnh Tâm có rất nhiều chuyện vui đó, đầu tiên là kết hôn, tiếp đó có cục cứng, giờ lại cần được giải thưởng, chia sẻ một chút với chúng tôi tâm trạng lúc này đi."

Hai tay Cảnh Tâm cần cúp, mỉm cười với MC, nhìn về phía dưới sân khấu.

cô không phải kiểu phụ nữ sẽ khóc khi vui mừng hay hạnh phúc, từ đầu tới cuối cô đều nhún cười.

Tâm trạng bình tĩnh lại một chút, Cảnh Tâm bắt đầu phát biểu cảm tưởng giành giải thưởng: " Có được giải thưởng này không dễ chút nào, tôi muốn nói rằng tôi biết ơn tác giả và nhà biên kịch đã viết một câu chuyện hay như vậy, cùng với đoàn phim và đạo diễn của 《Quyết định sinh mệnh cả đời》, sự vất vả phía sau của họ đã tạo nên doanh thu phòng vé của bộ phim này. Đây cũng là vai nữ chính đầu tiên của tôi, mọi người cũng biết trước kia tôi chuyên về vai bình hoa, mọi người trêu chọc mà gọi tôi là bình hoa, đôi khi tôi cũng cảm thấy mình là một bình hoa. Luôn nghĩ có một ngày có thể chứng minh bản thân, hôm nay nhận được giải thưởng này, chính là sự ủng hộ của mọi người dành cho tôi, thật sự rất cảm động."

cô nở nụ cười, vuốt vuốt bụng: " Hôm nay mang cục cứng theo lĩnh thưởng, ý nghĩa khác hẳn bình thường, đây là một phần quà tốt nhất dành cho đứa bé. "

Cảnh Tâm nhìn xuống sân khấu, nhìn về phía Tần Sâm, nhún cười nói một câu cuối cùng: " Sau cùng, tôi muốn cảm ơn vị ngồi dưới sân khấu kia, quý ông đang ngồi vắt chân."

MC: "Phụt."

không chỉ MC, mà tất cả mọi người đều không nhận được bật cười ra tiếng.

Vị dưới sân khấu kia, quý ông ng ồi bắt chéo chân, g ồm h ệ g ờ má, chậm rãi buông chân xuống.

Camera đã ghi lại được toàn cảnh hình ảnh.

Vì thế, cư dân mạng fan hâm mộ xem truyền hình trực tiếp lại bùng nổ nữa nữa rồi.

" Trời ạ! Đây chắc chắn là lễ trao giải ngọt ngào nhất từ trước tới giờ, cũng là cảm tưởng thoải mái nhất, ngược cầu nhất, và là ngôi sao nữ thăng thần và không phô trương nhất! Cảm tình choáng ngợp! "

" Bình hoa nhà mì đó! Cuối cùng giành được ảnh hậu rồi! thật sự là đợi nhiều năm lắm rồi đó!"

" Ôi đệt! T ần Sâm vẫn đẹp trai thế! Đáng tiếc chỉ có thể là của bình hoa thôi!"

"Tiêu rồi, mì đã bị T ần Sâm mê hoặc mù mị rồi!"

" Thức ăn chó này, thực sự làm no chết người ta không đ ền mạng mà! Mì có hơi khó thở! Cầu T ần Sâm hô hấp nhân tạo!"

" Vị dưới sân khấu kia, quý ông ng ồi bắt chéo chân...Bình Hoa ngược cầu lên rồi, thật sự là không n ường tay chút nào mà!"

.....

Cảnh Tâm ôm cúp đ ị xuống sân khấu, T ần Sâm đ ị tới đỡ thất lưng cô, cúi đầu d ồm d ồm cô.

Cảnh Tâm ng ẩng đầu cười.

Cảnh Tâm kéo tay T ần Sâm, ng ồi trở lại trên ghế, cô ghé sát tai anh, thanh âm nhỏ xíu: " Cảm ơn ba ba cực cưng."

Tần Sâm nghiêng đầu nhìn cô, cười cong khóe miệng lên.

Máy quay đúng lúc nhắm trúng hai người, vô cùng mong đợi hai người có một nụ hôn theo nghi thức chúc mừng.

Cư dân mạng fan hâm mộ cũng nhìn chăm chăm không rời mắt, sợ bỏ qua hình ảnh ngược cầu.

Thực đáng tiếc, Tần Sâm chỉ xoa xoa đầu cô, nói nhỏ một câu bên tai cô: "Về nhà cảm ơn nữa."

Cảnh Tâm: "....."

thật là bản tính không đổi.

Có đi ầu, sao cảm thấy hạnh phúc thế

BÌNH HOA GIỚI GIẢI TRÍ

Mạch Ngôn Xuyên
dtv-ebook.com

Chương 84: Phiên Ngoại 2: Một Nhà Ba Người Dễ Thương

Edit: Michellevn

Trong lúc mang thai Cảnh Tâm không tiếp nhận bất cứ chương trình gì, vẫn có một số hợp đồng phim, phía đối phương bày tỏ nguyện vọng tiếp tục chờ đợi sự trở lại của cô sau khi sinh, dẫu sao cô là ảnh hậu, hơn nữa nằm trong top sao hot, cộng với vai nữ chính của hai bộ phim trước đó doanh thu phòng vé đều rất tốt, lượng fan hâm mộ ngày càng hùng hậu, thậm chí rất nhiều fan qua đường cũng đều có ấn tượng tốt với cô.

Thế nhưng, Cảnh Tâm vẫn cứ từ chối hợp đồng phim, lựa chọn an tâm dưỡng thai, sinh em bé xong rồi mới nói tiếp.

Cảnh Tâm chọn để tự nhiên, suy cho cùng để lại vết sẹo mổ trên bụng cũng sẽ không được đẹp, cô còn mời huấn luyện viên cho riêng mình, cho dù là thời gian mang thai cũng rất chú ý gìn giữ vóc dáng, chủ yếu là mong thân thể có khả năng tốt hơn một chút, đến lúc sinh tự nhiên có thể thoải mái hơn.

Chậm hơn một tuần so với ngày dự sinh cực cứng mới chịu đẻ, chính là rạng sáng ngày 24 tháng 12 mới lọt đầu.

Tần Sâm vào phòng sinh cùng Cảnh Tâm, nhìn thấy cô đau đến mặt mũi trắng bệch, mái tóc ướt đầm mồ hôi dính cả vào má.

anh nhìn đau lòng không thôi, mỗi giây trôi qua như cả năm trời, chỉ mong đứa bé cố lên nữa, mau mau chui ra.

Cảnh Tâm vốn cho rằng bản thân ăn uống dinh dưỡng và khỏe mạnh, kiên trì rèn luyện, cơ thể người mẹ khỏe, thời điểm sinh có thể dễ dàng một chút....

Kết quả, vẫn cứ đau đến chếtđisống lại.

cônhớ tới chuyện lúc đầu tự mìnhnóimuốn sinh con cho T`ân Sâm, tráchkhôngđược mọi người thờờngnói, người phụ nữ chịu sinh con vìmộtngười đàn ông,thìđó nhất định là rấtyêuanhta.

T`ân Sâm siết chặt taycô, đưa lên môi đặtmộtnụ hôn.

Rốt cuộc, đợi đến khi nghe được tiếng khóc của đứa bé, bác sĩ cũngnhenhàng thở ra:" Chúc mừng hai người, làmộttiểu công chúa."

Tiểu công chúa chòm sao Ma Kết, láu lỉnh, đángyêu.

Cảnh Tâm thở phàonhenhõm, sinh tiểu công chúa rồi,khôngcòn phải lo lắng vềba ba tiểu công chúa thươnggyêukhôngnổi nữa.

thậtlòng mànnói,côcòn rất mong sinh đượcmộttiểu T`ân Sâm, chỉ là muốn nhìn xem phản ứng của T`ân Sâm.

Kết quả T`ân Sâm chỉ liếc mắt nhìn em bémộtcai, lại quay đầu nhìncôđăm đăm, giọngnóikhàndi:" Em ổn chứ?"

Sắc mặt Cảnh Tâm trắng bệch, cắn môi gật đầu.

anhkhẽ hôn lên trán cô, bàn tay xoa xoa mái tóc ướt m òhôi củacô, mắt khép lại.

Sau khi Cảnh Tâm nhìn được em bé,khôngđến vài phút do thể lực suy yếu, mê man thiếpđi.

.....

Cảnh Tâm gọi tiểu công chúa là An An, đứanhỏđược sinh ra trong đêm bình an, hy vọng đời này củacôbé đầu bình an vui vẻ.

Săn tin đưa tin tức bùng nổ, Cảnh Tâmđãsinh tiểu công chúa, các fan vô cùng phấn khích, vẫn luôn chờ đợi Cảnh Tâm đưa em bé lên weibo, chờ

mãi cho đến khi tiệc đầy tháng tiêu công chúa vẫn chưa thấy được ảnh khuôn mặt chính diện của bình hoànhỏ.

" A a a, Bình Hoa, xincôđó! Hãy để chúng tôi được nhìn thấy bình hoànhỏđi!"

" Vô cùng vô cùng muốn nhìn thấy bình hoànhỏ! Ngẫm nghĩ cũng siêu dễ thương! Bình hoa phiên bản thunhỏđó nha!"

" Chờ xem, ngóng xem, mong xem, nhan sắc bùng nổ của bình hoànhỏ."

.....

Từ sau khi làm mẹ, Cảnh Tâm trở thành bà mẹ cu ồng khoe con, có đi ầu chỉ tự mình khoe trên weixin cá nhân.

Weixin cá nhân ầu là người thân trong gia đình và bạn bè tương đối thân thiết, An An thừa hưởng gen tốt của bố mẹ, hiển nhiên là vừa xinh đẹp vừa dễ thương, rất giống Cảnh Tâm, đúng tiêu chuẩn một bình hoànhỏ.

Trước 3 tháng An An vẫn còn tương đối yên tĩnh, ăn no li ền ngủ, lúc thức giấc thấy có người ở bên cơ bản ầu không khóc. Trêu chọc cô bé, cô bé sẽ cười, ánh mắt đen láy lấp lánh, vô cùng giống đá quý màu đen xinh đẹp.

Thời điểm được 6-7 tháng chính là vào mùa hè, trong phòng khách dành ra cả một khoảng rộng, trải một tấm thảm dày màu sắc phim hoạt hình chocô bé cho trẻ ầu.

Tần Sâm lười biếng ngồi dựa trên ghế sofa, nhìn An An tự mình ê ê a a chơi rất high, Cảnh Tâm đưa bé cái gì bé chơi cái đó.

Qua một lúc, Cảnh Tâm bế An An lên, đặt trẻ ầuianh, " Nào, chơi cùng ba ba, ma ma phải đi đọc kịch bản rồi."

Tần Sâm mỉm cười, giữ thân hình nhỏ bé của An An đứng trên chânianh, An An bám chặt quần áo của ba ba ra sức nhún chân, hưng phấn đến độ

chảy cả nước miếng, Tần Sâm bật cười, với tay qua lấy khăn tay lau miệng chocôbé, giọng nói lười biếng: "không được phun nước lên người ba ba, biết chưa hả?"

An An biết mới lạ, đến khi Tần Sâm để bé cưng ngả vào bờ vai, bé cưng lại ê ê a a dấm dầy nước miếng lên vai ba ba.

Tần Sâm nghiêng đầu nhìn bé cưng, An An mở đôi mắt to tròn, lấp lánh mà vô tội nhìn anh, khuôn mặt nhỏ bé dí sát khuôn mặt anh cọ cọ, thân thiết vô cùng.

Tần Sâm cười bó tay, lấy khăn lông qua lau mặt.

anh nhìn về phía Cảnh Tâm, dùng cằm chỉ An An trên đùi, "Lúc nào mới có thể cho An An nuôi tóc? anh không muốn con gái anh cứ mãi trọc lóc thế này."

Cảnh Tâm im lặng xem thường, chuyện này đã nói mấy lần rồi, "Mẹ em đã nói, em hãy chờ trước một tuốt cũng là trọc lóc, thế thì sau này lớn lên tóc mới vừa dày vừa đen, anh nhìn tóc em bây giờ tốt như vậy đó, tất cả đều là do em chờ mẹ em biết nhìn xa trông rộng, vì vậy chờ sau khi An An một tuốt mới để con bé nuôi tóc."

cô đã mua rất nhiều cái tóc vừa mềm vừa dễ thương, mùa đông thì đội mũ, mùa hè thì mang cái tóc, dù cho đầu anh trọc lóc thì sao chứ? Nhìn kiểu gì cũng dễ thương cực!

Tần Sâm phớt lờ phủ bàn tay lên cái đầu quả dưa hấu của An An, vỗ về đầu anh trọc lóc của bé cưng, thấp giọng nói: "Vậy nhé, bình hoanhỏ, con phải chịu tủi thân thêm mấy tháng nữa."

Cảnh Tâm: "....."

Đầu anh trọc lóc An An: i i a a.....

..... Giống như thật sự rất tủi thân.

Cảnh Tâm đitới nhấc bàn tayanhra, hừmộttiếng:" Đừng mang đầu trọc lóc của con bé ra trêu chọc."

Tần Sâm mộttay đỡ An An,mộttay kéo bờ vai Cảnh Tâm vào trong lòng mình," Đầu trọc lóc cũng là con gái anh, bình hoanhỏ của em sinh ra."

Cảnh Tâm bấu môi, cũng vươn tay vuốt vuốt đầu cái đầu quả đuranhỏ của An An.

.....

Từ sau khi Cảnh Tâm mang thai, trong nhà đã mừimộtđi giúp việc lo việc cơm nước. Có An An rồi, Cảnh Tâm ở nhà tĩnh dưỡng gần mộtnăm, trên cơ bản không nhận chương trình gì, thời gian đầu dành cả cho An An và Tần Sâm.

Trong khoảng thời gian này cũng học được chút ít nấu ăn cơ bản, tuy không thể so sánh được với dì giúp việc, nhưng chí ít cũng đã lợi hại hơn Tần Sâm.

Mỗi ngày Tần Sâm về đến nhà, ngênh đón anh đầu là hai bình hoa, một lớn, một nhỏ.

một ngày nào đó, Tần Sâm tan tầmvề nhà, đón lấy An An từ trong lòng Cảnh Tâm. Bỗng nhiên An An đập đập lên vai anh, đót đất kêu lên tiếng kêu đầu tiên:" Papa!"

Tần Sâm đứng hình, ngây ngẩn cả người, không tin nổi mà nhìn Cảnh Tâm," Bé cưng vừa rồi gọi anh sao?"

Cảnh Tâm vui vẻ, có chút đắc ý:" Đúng vậy, nhưng tiếng gọi đầu tiên của bé là mama, trưa nay lúc em mang bé cưng ra ngoài chơi, đột nhiên bé cưng đã gọi em đấy."

Tần Sâm cũng cười, hôn mạnh mộtcái lên mặt An An:" Ngoan, gọi mộttiếng nữa nào."

An An:" Ma ma!"

Sau đó uốn éo cơ thể tìm ma ma, dang cánh tay nhòm lên mại đáng yêu, vươn về Cảnh Tâm gọi:" Ma ma!"

Cảnh Tâm lại đắc ý một trận, công ách chính là thân thiết với cô không rời, đưa tay muốn đón lấy công ách bảo bối, Tần Sâm nghiêng người qua, ngoảnh đầu cười, "anh cả một lát, để bé cưng kêu tiếng ba ba một lần nữa."

Tần Sâm dạy An An đã được một lúc, vẫn chưa thể khiến An An mở miệng gọi lại, An An còn rất chảnh chọe, chỉ gọi mama, không gọi baba.

anh giờ bình sữa, một tay đỡ An An, nhướn mày nói:" An An, gọi ba ba sẽ cho con bình sữa."

An An nhảy trên đùi Tần Sâm, bám lấy bả vai anh, nỗ lực nhón chân nhón núc thịt, vươn tay cao cao, giọng đót đất:" Sữa, sữa...."

Tần Sâm:""

không lấy được bình sữa, khuôn mặt nhõn nhảnh của An An nhăn đến sắp khóc, nhìn về phía mama cầu xin giúp đỡ, Cảnh Tâm bị đôi mắt nhỏ của công ách nhìn đến mềm lòng, cô đập Tần Sâm một cái, quở trách nói:" Thấy ghét, mau đưa cho bé cưng nào! Nào có ai như anh trên chộc con nhõn như vậy."

An An thấy không ai giúp mình, tủi thân mím môi lại, rồi ngoác cái miệng ra chuẩn bị khóc, Tần Sâm nhanh tay đem bình sữa nhét vào miệng bé cưng, An An hơi ngậy người, bình sữa đến tay rồi, quên luôn chuyện muốn khóc, hai bàn tay nhõn bé ôm lấy bình sữa mút lấy mút để, không thèm để ý tới Tần Sâm nữa.

Bị lừa như vậy Tần Sâm cũng có hơi tức, đặt An An lên đùi, vừa xoa xoa đầu nhõn trọc lóc, vừa ngắm dáng vẻ nhõn nhảnh của bé cưng ngọam bình sữa hết sức thỏa mãn, khẽ cong khóe miệng nở nụ cười.

Cuối cùng An An cũng đã uống no, bụng bình sữa ra, tiếp đó làm một cái ợ, phun ra một ngụm sữa, chiếc áo màu đen của Tần Sâm ngay tức khắc đã được điểm lên những ngôi sao nhỏ màu trắng.

Tần Sâm: "....."

Cảnh Tâm ở bên cạnh cười không ngừng được, cần lấy khăn lông đưa qua cho anh lau, "Đáng đời."

Cho anh trêu con bé này, không hại anh thì hại ai đây.

Tần Sâm ngoảnh đầu nhìn cô, đưa An An cho cô, "anh đi tắm một cái."

Cảnh Tâm vui vẻ ôm lấy An An, hôn một cái lên khuôn mặt nhónh của bé cưng, "đi mau đi."

Tần Sâm cúi nhìn cô, nắm lấy cằm cô, khom người khẽ mở lên môi cô một cái, ngay lập tức, nắm tay nhỏ bé của An An đã vỗ lên gương mặt anh, đầu mở ê ê a a ngôn ngữ của người ngoài hành tinh, đây anh ra: không được giành mama!

Chút khí lực đó của An An, gãy gối cũng không hơn, sao đây Tần Sâm ra nổi.

Tần Sâm đứng thẳng người, bàn tay to xoa xoa một trận lên cái đầu nhónh tròn lóc của An An, cười ngạo nghễ với Cảnh Tâm, nói một câu: "Em đeo dím nhanh như vậy, tại sao lại không đi truy ền đến An An?"

Cảnh Tâm: ".....Em nào có dím nhanh lắm đâu?"

Từ liên hoan phim năm ngoái đến nay, cơ bản cô không làm gì cả, chỉ ghi hình hai tiết mục, quay một chút quảng cáo, thời gian còn lại dùng để xem sách và lựa chọn kịch bản mới, kịch bản đã có, cũng đã qua thử vai, chỉ đợi qua sinh nhật An An tròn một tuổi, cô mới vào đoàn phim tiến hành quay phim.

một năm này quả thật có rất nhiều thời gian, cùng người nhà cùng em bé cùng Tần Sâm, giống như thật sự dính lấy anh hơn so với trước kia....

Tần Sâm nhìn cô không nói gì, khẽ cười, đi lên lầu tắm rửa thay quần áo.

Sau khi qua sinh nhật một tuổi của An An, đã có thể nắm tay người lớn, đặt tự mình chập chững đi từng bước nhỏ.

Cảnh Tâm cũng không cao trọc đầu bé con nữa, tóc trẻ con rất mau dài, kể từ sau khi ra đời, lần đầu tiên An An nuôi tóc, bé con vui vẻ cực kỳ, sờ sờ đầu dúi hỏ của mình cười khanh khách.

Tần Sâm cong khoe miệng, xoa xoa mái tóc mềm mịn như nhung của bé con, "Như vậy đẹp hơn nhiều rồi."

Cảnh Tâm: "....."

Hừ.

Trước đó Phương Nguyệt sinh một cậu nhóc, bản thân mẹ Tần đã nuôi hai người con trai, thành ra giống như càng yêu thích cháu gái hơn, mỗi lần đưa An An về Tần gia, cha mẹ Tần đều vây quanh An An, hận không thể ngậm trong miệng nâng trong tay.

Ông bà ngoại cũng cực kỳ cưng chiều An An, các cụ hai nhà thường xuyên tặng quà cáp cho An An, Cảnh Tâm đều giúp bé con cất giữ lại.

Cho đến khi An An hai tuổi, Cảnh Tâm thử tính toán một chút tài sản của An An, không tính thì không biết, vừa tính đã bị dọa hết hồn, số tiền tiết kiệm của An An đã sắp vượt qua của cô một nửa rồi, bé con mới hai tuổi, tích lũy đến lúc cô bé 18 tuổi, vậy còn phải hơn.....

Sau khi thương lượng qua với Tần Sâm, Cảnh Tâm và Tần Sâm giúp An An thành lập một Quỹ nhi đồng, dùng số tiền đó để giúp đỡ những trẻ em gặp khó khăn.

Chuyện này sau đó bị truyền thông tiết lộ, cư dân mạng và các fan hết lòng ca ngợi, nhưng ý kiến nhiều nhất của mọi người là rất muốn xem hình của bình hoành hổ.

Từ sau khi An An không còn đầu trọc lóc, thỉnh thoảng Cảnh Tâm sẽ thỏa mãn một chút nguyện vọng của các fan, đưa lên mạng ảnh chụp của An An, có đi đâu cơ bản chỉ là bóng dáng hoặc sườn mặt, vẫn chưa từng đưa ra khuôn mặt chính diện, nhưng sườn mặt mũm mĩm hõng hào vẫn có khả năng tạo nên vẻ dễ thương chết con người ta, lông mi cong và dài, cái miệng nhỏ nhắn hõng, dễ thương không chịu được.

Bình luận của các fan liên tục kêu gào -----

"Cưng chết tôi rồi! Lông mi dài kia hoàn toàn là được di truyền từ Bình Hoa, hội đủ điều kiện Bình hoành hổ đó!"

"Bình Hoa chụp chính diện, chụp chính diện, chụp chính diện! Bình Hoanh hổ siêu cấp đáng yêu! Muốn ôm một cái quá đi, chắc chắn là vừa tròn vừa mềm."

"Đã hôn một cái qua màn hình lên khuôn mặt phần hõng đáng yêu của bình hoành hổ."

"Lông mi này không đùa được đâu, còn dài hơn cả lông chân bạn trai của mẹ nữa...."

"Muốn xem Tần tổng đưa bình hoành hổ tham gia tiết mục! Chắc chắn là dễ thương chịu không nổi! Đồng ý với tôi đi Bình hoa, hãy để Tần tổng đưa bình hoành hổ lên chương trình được không hả?"

.....

Hai năm này chương trình cha con đặc biệt hot, hai chương trình hot nhất chính là baba mang theo con, tổ hợp ông bố chăm con - em bé dễ thương vô cùng hài hước, tập mới của 《Bố đả vờ ấ》 chuẩn bị ghi hình, vẫn chưa xác định khách mời, quản lý weibo làm hẳn một danh sách cho mọi người bỏ phiếu.

Đạt tỷ lệ phiếu bầu cao nhất là Quý Đông Dương và Tần Sâm, cùng với các cục cưng nhà hai người.

Ngày ngày các fanđi hò hét quản lý weibo, mong muốn tổ tiết mục có thể mời hai người họ tham gia.

Weibo của Cảnh Tâm và Tần Sâm cũng đã bị chiếm đóng.

Đêm này, sau khi Cảnh Tâm dỗ An An ngủ, quay đầu nhìn Tần Sâm đang dựa cửa, cười vớianh: " Ngủ rồi ấ."

Tần Sâm ôm vai cô kéo vào trong lòng," Chúng ta cũng nên nghỉ thôi."

Cửa phòng vừa đóng lại, Cảnh Tâm đã bị đặt lên lưng cửa, xốc hai chân vắt lên bên hông, lòng Cảnh Tâm thoáng giật mình, ôm chặt cổ anh, đôi chân dài siết chặt thắt lưng anh.

Tần Sâm cúi đầu hôn cô, từ từ đi xuống, khẽ mút làn da nơi cổ cô, Cảnh Tâm thở hắt hắt trong lòng anh, rì rầm nói: " Đợi đợi đã."

anh ngẩng đầu," Hửm?"

cô hoèn cười: "thật sự không cần nhắc đưa An An tham gia chương trình sao, tổng đạo diễn cũng sắp đập đổ cửa nhà rồi."

Tình cờ tổng đạo diễn là bạn học cấp ba của Tần Sâm, anh em thân thiết, mặt dạn mày dày cứ vài ngày lại tới nói chuyện này, không chỉ cửa nhà đã sắp đập đổ, mà ngay cả mồm mép cũng khua sắp rách luôn, đến cuối cùng Tần Sâm dứt khoát sắp cửa trước mặt cậu ta: " Cậu mẹ nó cút! Còn chửa nó đủ hả!"

đã đến như vậy, tổng đạo diễn vẫn không buông tay, ra tay từ phía Tần Sâm không được, bắt đầu xuống tay sang bên Cảnh Tâm.

Cảnh Tâm không có cách nào cự tuyệt giống như Tần Sâm, chỉ có thể đáp ứng cậu ta là sẽ hỏi lại ý của Tần Sâm coi sao.

thật ra nếu Tần Sâm bằng lòng, cô không có ý kiến gì, đúng lúc tạo cơ hội cho cha con hai người ở cùng nhau, thật lòng mà nói, hai chương trình kia cô cũng rất thích xem, sau khi đã xem xong chương trình, cô cũng vô cùng tò mò, nếu Tần Sâm và An An xuất hiện trong chương trình, sẽ như thế nào nhỉ.

cô hỏi một cái trên môi anh, cười nói: "thật ra, em rất muốn nhìn cuộc sống thường ngày của anh và An An, là muốn để lại một kỷ niệm, đợi sau khi chúng ta già rồi, có thể cho An An xem. "

Kỳ thực với thân phận của hai người họ, không công khai An An rất khó, trước đây lúc đưa An An ra ngoài chơi, cũng đã bị chụp hình rất nhiều lần rồi, nhưng đều bị Tần Sâm chặn lại, các tay săn ảnh cho dù tung ra ảnh chụp, cũng là khuôn mặt của An An bị làm mờ đi.

Nếu đã như vậy, không bằng cứ để thoải mái tự nhiên đi.

Cảnh Tâm nói lên suy nghĩ của bản thân mình, nhìn Tần Sâm, " Sao hả?"

Tần Sâm chăm chú nhìn cô, cong khóe miệng cúi đầu hỏi cô: " Ngày mai rồi hãy nói, tuy rằng An An còn nhỏ, chuyện này vẫn nên hỏi con bé có đồng ý hay không rồi hãy quyết định."

Cảnh Tâm gật đầu như già tui: " Em cũng có ý này."

Có đi đâu.....An An có thể nghe hiểu sao?

BÌNH HOA GIỚI GIẢI TRÍ

Mạch Ngôn Xuyên

dtv-ebook.com

Chương 85: Ngoại Truyện 3 Nhật Ký Bình Hoa Nhỏ Hầm Hại Cha – Phần 1

Edit: Michellevn

Tối hôm sau, một nhà ba người ngồi trên ghế sofa trong phòng khách, An An ngồi ở giữa ba mẹ.

Cảnh Tâm mở tivi ra, trên tivi đang chiếu bộ phim cổ trang mà cô đóng nữ chính. Mỗi ngày An An được xem tivi 40 phút, xem một tập phim hoạt hình, thời gian còn lại xem phim có mẹ đóng.

Cảnh Tâm lựa chọn nội dung cho bé con xem, nếu nội dung không phù hợp thì để bé con xem video clip.

Dù sao....thời điểm những năm mới bắt đầu cô vẫn chuyên về vai diễn bình hoa, đã đóng không ít những vai diễn hồn nhiên lương thiện.

An An nhìn thấy mama xuất hiện trong tivi, vẫn luôn luôn phấn khích, chỉ vào màn hình tivi hô lên: "Mama! Mama! Mẹ trong tivi kìa...."

Cảnh Tâm không nhịn được cười, thoáng nhìn Tân Sâm đang ngồi vắt chân lười biếng ngả ra sau, bế An An lên đùi, nhỏ giọng hỏi: "An An có muốn giống như mama, xuất hiện trong tivi không?"

An An chớp chớp mắt, hơi mù mịt: "Ở trong tivi á?"

Cảnh Tâm cười gật đầu: "Đúng rồi, cùng với ba ba xuất hiện trong tivi."

cô đã chuẩn bị từ trước, video năm trước 《Ba bà đả vờ ỡ》 đưa cho Tân Sâm, "anh đổi lại xem nào."

Tần Sâm nhìn một cái, đứng dậy mở video.

An An mới 2 tuổi 3 tháng, vẫn chưa hiểu lắm lời nói của người lớn, mắt to tròn hấp háy nhìn Cảnh Tâm, nhón tay nhỏ xíu chỉ về phía Tần Sâm đang đổi video: "Cùng với baba sao?"

Mở video xong, Tần Sâm quay trở lại ngồi trên ghế sofa, vẫn một bộ dạng nhàn tản ngồi vắt chân lên, tay thì khoác lên vai Cảnh Tâm.

Cảnh Tâm chỉ vào video đang chiếu trên tivi, kiên nhẫn giải thích cho bé con nghe: "Cùng với baba tham gia chương trình, chỉ cần ở trong nhà của chúng ta, sẽ có cô chú quay phim đến nhà chúng ta, ghi lại hình ảnh của con với baba, sau đó phát lại trên tivi, ông bà nội cả ông bà ngoại có thể nhìn thấy con và baba trên tivi. "

Cảnh Tâm dùng giọng nói nhẹ nhàng ấm áp giải thích rất nhiều, An An ngoảnh đầu nhìn Tần Sâm, "Chỉ cùng với baba thôi sao, vậy mama đâu?"

Tần Sâm ẵm An An lên trên đùi, xoa xoa đầu bé con, trêu chọc: "Mẹ không ở đó, chỉ có con ở cùng với baba có thể chứ?"

Cảnh Tâm: ".....Ma ma vẫn ở nhà mà, ma ma chỉ hai ngày là không ở thôi, giống như bình thường mama đi ra ngoài làm việc đó."

Thỉnh thoảng ra ngoài quay ngoại cảnh, cô cũng sẽ có vài ngày không ở nhà.

.....Bắt đầu ở và kết thúc xuất hiện

An An nghe xong lời Cảnh Tâm nói, giống như đã hiểu, đột nhiên ôm cổ ba ba, đáng thương nhỏ giọng nói: "Vâng, vậy con và baba đợi ma ma về nhà."

Cảnh Tâm: "....."

còn nhìn Tần Sâm, đây là An An đã thông suốt rồi?

Đầu hỏ của An An rúc vào trong ngực Tần Sâm, chỉ vào một bé dễ thương trên tivi, " Con cũng muốn giống chị hỏ kia, ở trên tivi."

Tần Sâm hơi nhú mày, Cảnh Tâm cười vớ anh: " Xong."

Tần Sâm: " anh không đồng ý."

Cảnh Tâm: ""

Cách ngày, Cảnh Tâm đem tin vui nói cho tổng đạo diễn.

Tổng đạo diễn vội vàng chạy đến nhà họ, vẻ mặt hớn hở nhìn vẻ đẹp vượt trội của một nhà ba người, bảng xếp hạng mùa này phải nổi hơn r ấi.

Tổng đạo diễn nói: " Hôm nay tôi mời mọi người ăn cơm, anh Sâm, chúng ta uống mấy ly."

Tần Sâm: " không cần, hôm nay chúng tôi ăn cơm ở nhà."

Tổng đạo diễn cũng không để bụng, sau khi xác định Tần Sâm sẽ không đổi ý, liền đi về trước.

Cảnh Tâm tiễn người ta ra cửa, tổng đạo diễn cùng cô nói cười cảm ơn.

Cảnh Tâm mỉm cười, đợi người đi rồi mới xoa bóp eo lưng, thật mệt mà, tối qua lại tiêu mất nửa cái mạng.

.....

Quản lý weibo chương trình công bố danh sách khách mời tham gia, cư dân mạng và fan đều xáo xào lên!

" A a a thật sự có bình hoanhỏ nha! Tần tổng mang theo Bình hoanhỏ đó! Tôi vui chết được! Siêu cấp mong chờ! thật muốn nhanh xem chương trình!"

"Cuối cùng cũng có thể được xem bình hoanhỏ ấi! Vui quá đi mất! Bỏ năm một chút Tần Sâm và bình hoanhỏ, chắc chắn dễ thương chết được!"

" Sao không có Đông ca hả!"

" Con của Đông Ca mới lớn bao nhiêu chứ? Để em bé trong chương trình biểu diễn ngôn ngữ người ngoài hành tinh và phun sữa sao?"

.....

Cư dân mạng và các fan mong chờ không ngớt, vẫn chưa ghi hình đã phần khích r ỡ.

Cảnh Tâm cũng share weibo này, biểu lộ chính mình cũng rất mong ngóng.

Cuối tháng 3 chương trình bắt đầu ghi hình, trước ngày ghi hình một ngày, nhân viên tổ chức chương trình đến nhà lắp đặt máy quay phim, An An đã được thấy các cô chú quay phim, nhân viên công tác cũng là lần đầu tiên nhìn thấy khuôn mặt chính diện của bình hoa nhỏ, thật sự là quá đáng yêu! Giống như búp bê tinh xảo đẹp đẽ nhất!

Cảnh Tâm vẫn đang ở nhà, nhìn thấy người khác yêu thích An An, cô cũng rất vui vẻ, có cô nàng muốn ẵm An An, An An cũng cho ẵm, bằng khuôn mặt đáng yêu đã tóm được trái tim người ta.

Chương trình ghi hình là hai ngày một đêm, bên tổ chức chương trình phối hợp với thời gian của Tần Sâm, lựa chọn ghi hình vào cuối tuần.

Trong hai ngày này, Cảnh Tâm phải tạm thời rời đi.

Đối với Tần Sâm, Cảnh Tâm vẫn tương đối yên tâm, dù sao trong một năm này, thỉnh thoảng cô cũng sẽ đi khỏi thành phố B, những ngày này An An ở cùng với dì giúp việc và ông bà nội, hoặc ông bà ngoại, buổi tối vẫn cứ theo Tần Sâm, dĩ nhiên Tần Sâm cũng có lúc tạo ra bất ngờ.

Loại thời điểm đó, anh cứ thế mà mang An An bay qua tham ban

(*) Tham ban: một đoàn làm phim đang quay phim, không phải là người của đoàn, nhưng lại đến thăm đoàn, hoặc quan sát bọn họ diễn, chế tác.()

.....Chính là tính tình tùy tiện ngang ngược vậy đó.

Buổi tối trước ngày rời đi, Cảnh Tâm dỗ An An ngủ xong, dặn dò Tần Sâm rất nhiều.

cô kéo Tần Sâm vào phòng tắm, " Em đã thay khăn mặt mới cho An An rồi, màu hồng nhạt nhất là khăn lau mặt, hồng đậm hơn một chút là lau chân, còn cái khăn dài nhất hồng nhất kia là dùng để tắm rửa.... Lúc chà rửa cho con bé nhanh tay một chút, đừng làm con bé khóc lên, kéo khăn giả lại cười nhạo anh."

"A, còn có còn có...."

Tần Sâm để cô nói xong, cúi người ôm cô vào trong lòng, thấp giọng nói: " Có hơi hối hận rồi, rõ ràng em không xa anh và con được, sao phải để em rời khỏi nhà chứ?"

Cảnh Tâm: " Em chỉ về bên kia một tối, chờ ghi hình chương trình xong, em sẽ trở lại thôi."

Căn hộ kia của cô đã không người ở một thời gian dài, lần này đặc biệt nhờ dì giúp việc giúp cô lau chùi quét dọn, để sau này An An và Tần Sâm ghi hình chương trình, cô sẽ trở về bên đó ở một đêm, hoặc là về Phó gia cùng cha mẹ.

Sớm ngày hôm sau, chương trình chính thức ghi hình, Cảnh Tâm đáp ứng tổ chương trình sẽ lộ diện.

Sáng thức dậy cô vẫn chưa trang điểm, khuôn mặt mộc xuất hiện trước ống kính, vẫn đẹp như lần đầu tiên đóng 《Giải thoát》.

cô đi vào phòng trẻ em, phòng trẻ em của An An hoàn toàn theo phong cách công chúa cổ tích, tất cả đều là màu hồng lãng mạn, từng tầng màu hồng khác nhau, vô cùng dễ thương.

Cảnh Tâm ngồi bên giường nhen hàng vuốt vuốt mái tóc An An, không bao lâu bé con liền thức giấc, dụi mắt bò dậy, mái tóc mềm hơn

rồi, giọng điệu non nớt đáng yêu không chịu được." Chào buổi sáng mẹ."

Cảnh Tâm cười ôm bé con, hôn một cái lên mặt bé:" Chào buổi sáng cục cưng."

âm thanh non nớt này a!

Người quay phim và đạo diễn đều bị đáng yêu tan chảy luôn!

Bình hoanhỏ mới hơn hai tuổi đó nha! Sao mà lễ phép, sao mà đáng yêu vậy chứ!

Ài, con nhà người ta.....

Cảnh Tâm ở trong phòng thu xếp hành lý, kéo cái va ly đến trước tủ quần áo mở ra chọn quần áo.

An An vừa nhìn thấy Cảnh Tâm thu xếp hành lý thì biết ma ma phải đi rồi, bé con dẫu mở giấy dựa, " Ba ba, con muốn xuống....."

Tần Sâm đặt cô bé xuống.

An An vừa xuống liền dò dẫm bước qua, đứng bên cạnh nhìn Cảnh Tâm, " Mama, mẹ phải đi rồi sao?"

Cảnh Tâm vừa xếp quần áo vừa nói:" Ừm, tối mai mama sẽ về rồi, con ở nhà phải chăm sóc tốt baba biết không, không được để baba hút thuốc."

Tần Sâm:""

Đầu nhỏ An An gật như già rồi:" Vâng ạ."

Cảnh Tâm cúi xuống hôn bé con một cái, bỏ quần áo vào trong valy, xoay người đi lấy túi đồ trang điểm.

An An nhìn chằm chằm valy hành lý kia, còn trông rất nhieu.

Bé con xê dịch từng bước nhô lại gần valy hành lý, đặt mông ng ồi vào bên trong, biến thành một cục nhonhỏ, gập chân lại ôm lấy đầu gối của mình, rúc đầu vào chút nữa, biến thành một cục nhỏ hơn nữa.

Người quay phim và đạo diễn suýt chút nữa thì phụt ra tiếng cười, bình hoanhỏ muốn làm như mình đây chính là hành lý sao?

Sắp nhin không được r ồi! Sao mà đáng yêu thế này cơ chứ?!

Rất muốn biến thân và có trách thì cứ trách dì giúp việc đã tranh thủ lấy va ly hành lý đấy nhá!

Nghe thấy tiếng cười cố nén của nhân viên công tác xung quanh, T ần Sâm cũng bật cười, gõ nhẹ gò má, thân hình cao lớn tựa vào tủ quần áo, đầu cũng nghiêng hướng sang bên, rất có hứng thú mà quan sát bình hoanhỏ đang giả làm hành lý trong va ly, chờ xem bé con còn có thể làm ra chuyện phi thường gây cười nào nữa đây.

Cảnh Tâm ôm túi trang điểm quay lại, nhìn hướng An An rụt lại trong va ly hành lý, không nhin được cười, cô hồn đổi trường mắt nhìn T ần Sâm: Trông con gái thế nào vậy?

T ần Sâm nhướng mày, cũng khẽ cười ra tiếng.

Nghe thấy tiếng cười của ba mẹ, An An nhấc đầu nhô lên, mắt to tròn hấp háy hồn nhiên: "Mama, mẹ có thể đóng gói con đi không?"

Cảnh Tâm bị vẻ đáng yêu của An An tác động, thật sự rất muốn đóng gói con bé mang đi luôn.

T ần Sâm đi tới, xách An An từ trong valy hành lý ra, "không thể."

An An mím môi, vùi vào cổ baba, đáng thương quay đầu nhìn mama, thật sự không thể sao?

Cảnh Tâm bước tới hôn hôn cô bé, dịu dàng nói: "Tối mai mama sẽ về ngay thôi, cục cưng ngoan ngoan nào."

Tần Sâm xuống lầu làm bữa sáng, Cảnh Tâm đưa An An đi đánh răng rửa mặt.

Người quay phim chia ra đi quay.

Tần Sâm đi vào phòng bếp, thành thạo làm bữa sáng, nhân viên tổ chức trình thán phục: không ngờ Tần tổng còn có thể làm bữa sáng, tổng tài toàn năng đó nha! Xem ra khoảng thời gian tự mình mang theo bé con này không ần lo lắng rồi.

Rất đáng tiếc, còn tưởng rằng có thể quay được hình ảnh Tần Sâm xấu hổ chứ! Ví như là tay chân luống cuống xào rau, nồi niêu chén bát bay tứ tung....

Xem ra là nghĩ quá nhiều rồi!

Sau hơn mười phút, bình hoành được ăn mặc đẹp đẽ xinh tươi cùng mama xuống lầu.

Chạy bịch bịch đến trước bàn ăn, nhìn thấy bữa sáng thì nuốt nước miếng, chỉ vào trứng vàng thơm tỏa hơi kia, "Mama, con thích ăn trứng chim."

Tần Sâm đưa cho Cảnh Tâm sandwich và sữa đã bao bọc cẩn thận, "Ăn trên đường."

Nhân viên công tác cảm thán: thừa ở nhà này, bữa sáng là Tần Sâm làm đó nha.

Cảnh Tâm không thể ở lại lâu, vì thế không thể ăn sáng cùng hai người họ, đón lấy túi giấy Tần Sâm đưa qua, "Vậy em đi đây."

An An vừa nghe, vội vàng xoay người ôm lấy chân Cảnh Tâm: "Mama, mẹ phải đi sao?"

Cảnh Tâm thật lo lắng bé con sẽ khóc, xoay người xoa đầu bé con, nhỏ giọng vỗ về "Ừm, chờ ma ma về nhé."

Tần Sâm đi qua ôm bé con lên, thò một cái lên khuôn mặt bé con, thấp giọng nói: "Nào, chúng ta tiễn mama một chút nào."

An An đáp tiếng ồ, ôm cổ baba, ánh mắt lưu luyến nhìn mama chăm chú.

Tần Sâm một tay ôm An An, một tay giúp Cảnh Tâm cõng hành lý.

Đến cửa, Cảnh Tâm nhận lấy valy hành lý, xoay người hôn một chút lên mặt An An, mỉm cười nói: "Mama đi nha, bye bye."

Tần Sâm rũ mắt, cười như không cười nhìn cô.

Cảnh Tâm: "....."

Sắc mặt ửng hồng, đang lúc chuẩn bị ghé sát lại gần anh cũng hôn anh một cái -----

Tay nhỏ của An An vươn tới, che lại miệng cô, thành công ngăn cách.

BÌNH HOA GIỚI GIẢI TRÍ

Mạch Ngôn Xuyên

dtv-ebook.com

Chương 86: Phiên Ngoại 4 Nhật Ký Bình Hoa Nhỏ Hăm Hại Cha - Phần 2

Edit: Michellevn

Tức khắc sắc mặt Tần Sâm đen thui, liếc tay nhỏ của An An, tiếp đó nhìn Cảnh Tâm.

Loại chuyện này không phải lần đầu tiên, Cảnh Tâm cảm giác, nếu An An không phải là con gái, Tần Sâm thật sự sẽ tấn công cô bé.

May mắn, may mắn vô cùng, cô sinh ra làm một bình hoa nhỏ, Tần Sâm khó chịu nữa cũng sẽ không tấn công cô bé.

An An dẫu cái miệng lên: "Mama, mẹ phải về sớm chút đây."

Cảnh Tâm bỏ tay nhỏ của An An ra, lặng lẽ nhìn thoáng qua Tần Sâm, vẫn nên bỏ qua chuyện hôn lại đi, bằng không lại khiến An An nhè nhào muốn lưu luyến cô, cô thờm một cái lên miệng An An: "Được được, mama đáp ứng con, ma ma đi trước đây, bye bye."

cô kéo vali hành lý, nhanh chóng đi ra cửa nhà.

Cửa đóng lại, An An mím môi, buồn bã rúc vào giữa cổ Tần Sâm, cái mũi hít hít, muốn khóc rồi.

Dáng vẻ nhỏ bé tủi thân này sao mà đáng yêu thế cơ chứ?

Biên đạo cũng bị kích thích rồi! Vô cùng mong chờ chuyện tiếp theo, Tần Sâm phải dỗ bình hoa nhỏ thế nào đây?

Tần Sâm ẵm bé con trở lại bàn ăn, nhét bé con vào trong ghế em bé, khom người chống xuống trước mặt bé con, nhìn bộ dạng bé con mím môi mắt hờn hờn muốn khóc, thông thả nói ra một câu: " Khóc sẽ không mang con đi tham ban mama nữa."

An An dần lại một chút: "....."

Liều mạng chịu đựng.

Biên đạo: "....."

Lấy đâu ra dũng danh chứ? không phải uy hiếp đó sao!

Tần Sâm kéo ghế dựa qua, ngồi xuống trước mặt An An bắt đầu đút cô bé ăn bữa sáng, An An vẫn còn nhớ mama, ngay cả canh trứng chim cũng mất đi vài phần hấp dẫn, lí nhí nhắc mãi: " Baba, lúc nào thì đưa con đi thăm mẹ nha?"

Bình thường, Tần Sâm không dám lần mang An An đi đoàn phim tham ban, có đi đâu hôm nay không được.

Tần Sâm đưa muỗng nhỏ đến bên miệng bé con: " Há miệng, đợi chút nữa đưa con đi siêu thị."

An An nghe thấy được đi dạo siêu thị, mắt hơi sáng lên, tạm thời quên mama đi, ngoan ngoãn há miệng, ăn canh trứng, " Baba, vậy có thể cho con ăn sôcôla được không?"

Tần Sâm: "không thể."

An An: "....."

Hai cha con ăn xong bữa sáng, Tần Sâm ném lên thảm nhiều món đồ chơi, để cho An An tự mình chơi bên đó một lát, anh lên lầu thay quần áo.

Biên đạo nói chuyện với An An: " Ở nhà với baba vui vẻ không?"

An An cần lấy một búp bê, gật đầu: " Vui vẻ ạ."

Biên đạo: " Bình thường baba thích cùng con chơi gì nhất?"

An An ngoeoro đầu suy nghĩ, âm thanh non nớt nói: " Ba ba thích mang con đi xem ma ma."

Biên đạo: ""

không hề phòng bị được nhét đầy miệng thức ăn chó.

Vài phút sau, Tần Sâm xuống lầu, An An chạy bước nhỏ qua ôm lấy đùi anh, vui vẻ mà nói: " Baba, chúng ta sẽ đi siêu thị phải không?"

Tần Sâm xốc bé con lên, ôm bằng một tay: " Ừm."

Cần lên một cái ba lô màu đen từ trên ghế sofa, bên trong có rất nhiều đồ dùng, là đồ cần dùng mà bình thường Cảnh Tâm mang An An ra ngoài đâu có.

Tới siêu thị ở gần nhà, Tần Sâm đặt An An vào trong xe đẩy, bắt đầu chọn nguyên liệu nấu ăn, tổ chức trình diễn thể thao công tốn sức, vì sắp xếp cho lần mua sắm siêu thị này mà kêu Cảnh Tâm để tủ lạnh trong nhà gần như trống không luôn.

An An rất thích dạo siêu thị, siêu thị này bé con đã đến rất nhiều lần rồi, quen thuộc mà chỉ vào khu ăn vặt: " Ba ba, baba, bên kia bên kia."

Tần Sâm liếc bé con một cái, theo hướng ngược lại đi về khu đời sống.

An An uốn éo thân mình nhỏ bé đôi mắt trông mong nhìn về khu đồ ăn vặt sắc màu rực rỡ, chu cái miệng nhỏ nhắn: " Mama đầu mua cho con mà...."

Những gì Cảnh Tâm mua đầu là kẹo, chỉ có chút xíu xiu là đến miệng An An.

Tần Sâm xoa xoa đầu đứa nhỏ bé con, vỗ về bé con: " Đợi mama về chúng ta lại đi mua nữa."

Vào giờ nàu siêu thị không nhiều người lắm, thế nhưng vẻ đẹp của hai cha con vẫn tạo nên một lượng người vây xem nhonhỏ, nhất là phía sau hai người họ còn dẫn theo người quay phim, có người nhận ra người đàn ông cao lớn trong bộ trang phục giản dị màu đen là Tần Sâm, nếu vậy thì bé con dễ thương trong xe đẩy hiển nhiên chính là bình hoan hồ Ồ!

A! Biết rồi nha! Đây là đang quay 《Ba ba đã về rồi Ồ》!

Cuối cùng đã được nhìn thấy bình hoan hồ! thật là đáng yêu tan chảy luôn!

Sau khi mua đủ nguyên liệu nấu ăn cho bữa trưa và tối xong, Tần Sâm đang chuẩn bị mang An An rời đi, An An chỉ vào dãy sữa chua bên kia, "Baba, mama thích uống cái kia...."

Tần Sâm nhìn lướt qua, quả thực là sữa chua mà Cảnh Tâm thích uống.

Đẩy xe qua bên đó, tùy tay ném mấy bình vào.

An An cắn ngón ta, ngẩng khuôn mặt nhónh nhìn Tần Sâm, đáng thương tội nghiệp mà nói: "Baba, An An thích ăn sôcôla...."

"Ba ba chỉ mua cho mẹ thôi à, không mua cho An An...."

"....."

Người qua đường và mấy trợ lý nữ bên cạnh lại bị nhét một miếng thức ăn cho chó, thêm nữa là bị sự thông minh đáng yêu của An An làm cho tan chảy! Bé xiu như vậy đã biết đào hố đợi lão cha nhảy vào rồi nha!

Tần Sâm gợnhe quai hàm, bó tay mỉm cười đáp: "Mua."

rõ là một bình hoan hồ tinh quái, nếu thật sự không mua cho bé con, trong lòng bé con sẽ có cảm giác so sánh khác biệt.

Tức khắc ánh mắt An An sáng lên, "Baba, con rất thích ba nha!"

Tần Sâm hơi dừng lại, giờ mới nói được câu dễ nghe, vẫn là nhờ vào thức ăn vật đổi lầy.

anh xoa xoa cái đầu lông xù của bé con, xốc bé con ra khỏi xe đẩy ôm vào trong ngực.

.....

Về đến nhà, Tần Sâm để An An trong sân, hồi đầu khi Cảnh Tâm mang thai, anh đưa Bố Duệ về Tần gia nuôi hơn một năm, thời điểm An An sắp tròn một tuổi mới đón trở lại.

Tần Sâm để An An ở lại trong sân, cho Bố Duệ chơi cùng bé con, anh mang nguyên liệu nấu ăn vào nhà đặt vào trong tủ lạnh, người quay phim phân rã quay.

An An chơi một hồi trong sân, tự mình bước nhỏ đi vào nhà.

Thò cái đầu đưa háu nhỏ vào trong cửa: "Baba, con về rồi nè!"

Bé con đang kiễng chân nhỏ kéo cánh cửa tủ giày, lấy ra đôi dép nhỏ của mình, ngẩng đầu xem trên nền nhà cố gỡ đôi giày trên chân.

Tần Sâm nhìn bé con tay chân lóng ngóng, đi tới ôm lấy bé con, thuận tay cởi giày của bé con ra xỏ đôi dép lên nhỏ vào.

An An nâng chân nhỏ lên, say sưa nhìn rồi nói, "Baba, mama mua dép mới cho con đây, đẹp không hả?"

Tần Sâm nhìn chiếc dép lên nhỏ màu hồng nhạt kia, thò một cái lên mặt bé con, thấp giọng đáp: "Ừ, đẹp lắm."

An An vui vẻ xoay xoay thân hình, cũng thò một cái lên mặt anh, "Baba, ban ơi cho con sôcôla."

Vừa rồi ở siêu thị, khi An An cầm túi kẹo hoa quả đầy màu sắc rực rỡ, vẫn còn muốn sôcôla, Tần Sâm nói với bé con trong nhà đã có, bình hoa nhỏ tinh quái này vẫn nhớ đó chứ.

Tần Sâm ẵm bé con đi vào toilet: "Rửa tay trước đã."

An An được baba ẵm, tay nhỏ vươn đến dưới vòi nước cọ rửa.

Tần Sâm lau khô tay cho bé con, lấy một miếng sôcôla nhỏ cho bé con, để bé con tự mình chơi ở phòng khách, anh vào phòng bếp làm bữa trưa.

An An ăn sôcôla xong, thỏa mãn mà liếm liếm đầu ngón tay, biên đạo bị vẽ đáng yêu đánh tới, đi qua giúp bé con lau tay, tiện thể lét lút hôn một cái lên mặt bé con.

An An bịch bịch chạy đến phòng bếp, "Baba, kẹo của con đâu?"

Tần Sâm buông việc trong tay xuống, lấy túi kẹo trên tủ lạnh xuống cho bé con, ngẩng xồm trước mặt cô bé nghiêm túc răn dạy: "Chỉ cho ăn ba viên, biết chưa hả?"

An An gật đầu thật mạnh: "Vâng ạ."

Tần Sâm mỉm cười: "Đi cho đi."

An An ôm kẹo vui vẻ trở lại phòng khách, bé con ngẩng trên thảm cố gắng muốn mở ra túi kẹo, kéomột hồi không thể mở nổi, lại bịch bịch chạy vào phòng bếp, quăm một lúc hài lòng thỏa dạ mà vui vẻ ôm túi kẹo đi ra.

Mọi người nín thở nhìn chằm chằm bình hoanhỏ, muôn xem lát nữa bé con cuối cùng sẽ ăn mấy viên kẹo.

Kết quả, bình hoanhỏ ẵm lấy kẹo đưa tới trước mặt họ: "Chú à, dì à, cho mọi người nè."

Mọi người bị bình hoanhỏ làm cho cảm động, mỗi người một viên kẹo, còn thừa dịp không có Tần Sâm, nhéo mấy cái lên mặt bé con.

Sau khi An An ăn xong ba viên kẹo, thì bắt đầu tìm đồ dùng ở ngăn kéo dưới bàn trà.

Mọi người đều tò mò bé con đang làm gì.

An An lục lọi một lát, giống như không tìm ra thứ gì mình muốn, lại ôm kẹo chạy lên lầu.

Bé con mất rất nhiều sức kiên nhẫn lên mới mở được cánh cửa thư phòng, lúc nhìn thấy hộp thuốc lá trên bàn thư phòng, ánh mắt lóe lên nhất thời sáng lên, bé con kiên nhẫn cố sức vươn tay, thế nhưng người nhót tay ngắn, cố thế nào cũng không thể đến vị trí hộp thuốc.

Mọi người cười chăm chú nhìn, rất tò mò bé con muốn làm gì đây.

Thư phòng là cấm địa của Tần Sâm, không cho phép lắp đặt máy quay phim, người quay phim chỉ được quay tại cửa.

Chẳng lẽ cô bé muốn nghịch thuốc lá.

Chỉ thấy bình hoan hỉ lấy từ phòng mình một ghế dựa nhô ra vào, đứng ở trên ghế thành công lấy được hộp thuốc.

Nữ biên đạo dụ dỗ bé con ra khỏi thư phòng, trở lại quay ở phòng khách.

An An ngẩng lên thăm, lấy toàn bộ số thuốc còn lại trong hộp ra, bắt đầu để kẹo vào bên trong.

Mọi người: "....."

Bình hoan hỉ đây là muốn bắt đầu hãm hại cha sao?

Kẹo đầy màu sắc, nhét đầy cái hộp, ầy thế mà bé con nhin xuống không gan vụng, chỉ liếm liếm chút mùi vị ngọt trên đầu ngón tay, sau đó để hộp thuốc lên bàn trà, những điều thuốc lấy ra mang đến trên bàn trà, có hơi tò mò bóc lớp giấy màng bọc bên ngoài, sợi thuốc lá nhỏ li ti rơi ra ngoài, bé con hiếu kỳ ngửi ngửi.

.....

Tần Sâm bưng bữa trưa đặt lên bàn, kêu một tiếng: "An An."

An An đáp lại một tiếng.

anh đi qua, nhìn lướt qua đồng điều thuốc trong thùng rác và những sợi thuốc lá trên bàn trà.

Súy t nữa nhin không được muốn xách bé con lên tét cái mông nhỏ của bé con.

An An vẫn chưa biết mình đã học đến baba, h ần nhiên ngẩng đầu nhin anh, cười đáng yêu giống như thiên sứ nhỏ: "Baba, con cho kẹo vào trong hộp r ồi đấy."

T ần Sâm bước tới, xốc bé con lên trên đùi, mở hộp thuốc ra nhin một chút, quả nhiên là đã hết đây kẹo.

anh ngả người dựa vào ghế sofa, bó tay liếc nhìn về ngáy thơ đáng yêu của bình hoanhỏ tinh quái, "Ai dạy con vậy hả?"

Bình hoanhỏ tinh quái: "Con nhìn thấy mama cho baba kẹo."

Cho nên bé con đã học được r ồi.

T ần Sâm nhéo nhéo mi tâm, có chút thất bại trước bé con.

một tay xách bé con dirửa tay, sau đó thì thả vào trong ghế trẻ em, "Ăn cơm."

An An có chút thất vọng mà nhin anh, T ần Sâm nhớ tới Cảnh Tâm, mỗi khi An An làm đi ầu gì tự cho là chuyện tốt, thực tế là ở thời điểm làm chuyện hại người, cô ầu sẽ khen ngợi An An một chút.

thật ra anh đã hút ít thuốc lá lắm r ồi, nghiện thuốc lá đã bỏ từ lâu, chỉ là thỉnh thoảng hút một điếu, như lúc hút sau khi hành sự và thời điểm công việc mệt mỏi.

T ần Sâm trông thấy vẻ tủi thân hiện lên khuôn mặt nhỏ nhắn, lần nữa bại trận bởi bé con, xốc bé con từ ghế trẻ em ra đặt lên chân mình, khẽ dỗ dành: "Cảm ơn An An, baba rất thích chuyện con làm."

Ánh mắt An An tức thì sáng lên.

Tần Sâm xoa xoa đầu quả dưa nhỏ của bé con, " Có đi đâu, lần sau cho baba kẹo nữa, phải nói trước với baba một tiếng, được không hả?"

An An gật mạnh đầu: " Vâng ạ."

Tần Sâm dứt rau xanh vào trong miệng bé con, An An hơi nhú lông mày bé xịu lại, Tần Sâm: " Dám nhỡ ra tối nay không cho con nói chuyện điện thoại với mẹ."

An An: ""

Mọi người: ""

Lúc bình hoa không ở nhà, bình hoa nhỏ đầu bị uy hiếp như vậy sao?

Tần tổng, anh uy hiếp bình hoa nhỏ như vậy, bình hoa có biết không đây?

Dĩ nhiên là Cảnh Tâm biết, thế nhưng có những lúc cô quá thương yêu An An, Tần Sâm thì lý trí hơn một chút, về mặt giáo dục An An, hai người xem như bù đắp cho nhau.

Cũng không biết khán giả nhìn thấy thì sẽ có cảm giác thế nào?

Tần Sâm rất ít tắm rửa cho An An, buổi tối tắm rửa cho An An là một chuyện hết sức giày vò, anh không nề tình mà sập cửa trước mặt người quay phim.

An An tự mình vùng vẫy trong bồn tắm nhỏ, ôm vịt vàng lớn và vịt vàng nhỏ chơi hết sức vui vẻ, Tần Sâm thì không dễ chịu như vậy.

" Baba, vịt vàng nhỏ của con rơi mất một con rồi, ở đâu ở đâu, mau nhặt giúp con."

" Baba, vịt vàng lớn cũng muốn tắm rửa....."

" Baba, vịt vàng nhỏ cũng muốn tắm...."

" Chúng nó đâu muốn tắm rửa sạch sẽ, baba, ba giúp con...."

Tần Sâm:""

Lúc này,anh vô cùng nhớ Cảnh Tâm.

Tắm rửa cho An An xong, nửa người Tần Sâm cũng đã ướt đẫm.

Lau khô và thay quần áo cho bé con xong, dùng khăn tắm sạch bao bọc đầu đó ấm ra ngoài, rồi mới tự mình lấy quần áo đi tắm rửa.

An An chạy từ trong phòng ra, bám cửa phòng tắm hô lên:" Baba, con nhớ mẹ.... gọi điện thoại....."

Tần Sâm:"Chờ chút đi."

anh cấp tốc tắm cho xong thay quần áo, tiện tay lau sơ qua mái tóc rồi bước ra ngoài.

An An ngẩng chồm hồm trước cửa phòng tắm,một khối nhonhỏ, đáng thương tội nghiệp ngửa đầu nhìn anh.

Tần Sâm phỏng đoán là bé con buồn chán, nếu không phải là ghi hình chương trình, cha mẹ Tần sẽ đến chơi cùng bé, còn có cả dì giúp việc nữa.

Hôm nay chỗ có hai người bọn họ,anh lại không giống Cảnh Tâm như thế,sẽ tô điểm rất nhiều từ ngữ nhàn hạ và trêu đùa bé con,thật lòng mà nói,anh không biết dỗ trẻ con cho lắm, cũng cảm thấy mình làm chưa đủ tốt, mới đáp ứng ghi hình chương trình lần này.

anh nhớ ra hôm nay vẫn chưa cho bé con xem phim hoạt hình, khom người ôm bé con lên, hôn hôn trên mặt bé con:" Baba đưa con đi xem phim hoạt hình."

Trẻ con rất dễ dỗ, nghe đến có phim hoạt hình xem, chút ưu sài trong mắt lập tức tiêu tan.

An An vui vẻ ôm lấy cổ baba, cười toét miệng, lộ ra răng trắng nõn đáng yêu.

Tần Sâm mở phim xong, ôm An An ngồi trên ghế sofa, An An ngồi trên đùi anh thích thú xem phim hoạt hình.

Qua một lúc, bé con uốn éo thân hình nhỏ bé dán mắt nhìn bụng của baba.

Giây tiếp theo, bò từ trên đùi anh đi xuống.

Tần Sâm cúi đầu nhìn bé con, khẽ hỏi: "Hửm? Sao thế?"

Tay nhỏ An An vươn tới, vỗ vỗ lên phần bụng săn chắc của anh, "Baba, quần áo ba ẩm ướt quá....."

Vừa nãy tắm rửa có hơi gấp, không sao lau khô được đã khoác áo đi rồi, quả thật có chút ẩm ướt, thế nhưng chút này không là gì, Tần Sâm cong khóe miệng, xoa xoa đầu nhỏ bé con: "không sao, không lạnh."

An An nhăn lông mày bé xíu lại, giống như rất không tán thành quần áo anh có chút ẩm ướt.

Đột nhiên hai tay nhỏ bé vén áo anh lên, lèm bèm trong miệng: "Phải thay quần áo."

Người quay phim đang vây quanh hai cha con đó.

Sau đó áo bị vén lên, cơ bụng rắn chắc của Tần Sâm cùng với hình xăm tứ chiểu hiện trong ống kính.

Nữ biên đạo cùng với nữ nhân viên công tác khác: ".....!!!!!!"

Đó là gì hả?!!!!

Các cô đã nhìn thấy cái gì hả?!!!!!!

Có người không cần thận đã hô lên: "A..... hình xăm....."

Hình xăm ở vị trí gợi cảm như vậy..... Quả thật khiến người ta chảy máu mũi nha!

Tần Sâm:"....."

Giây tiếp theo, lập tức ôm An An đặt lên trên đùi.

BÌNH HOA GIỚI GIẢI TRÍ

Mạch Ngôn Xuyên

dtv-ebook.com

Chương 87: Phiên Ngoại 5 Nhật Ký Bình Hoa Nhỏ Hãm Hại Cha - Phần 3

Edit: Michellevn

Chuyện xảy ra hết sức đột ngột, T`ân Sâm phản ứng cũng rất lạnh lẽo.

Đám phụ nữ có mặt tại hiện trường vẫn đang nhớ lại hình ảnh phun máu kia, tuy rằng chỉ có mấy giây thôi, nhưng lưng quần T`ân Sâm tương đối thấp, hình ảnh kia lại vẫn kéo dài mãi đi xuống, khiến người ta không tìm được chỗ nào, rốt cuộc là kéo dài đến tận đâu đây!

Ah đừng! không được nghĩ! Nghĩ nữa sẽ phun máu đấy!

A mà đúng rồi, có thể về xem lại mà

Đám đàn ông thì cảm thán cơ bụng của T`ân Sâm, có thể lấy được nữ thần như Cảnh Tâm, không chỉ có dáng vẻ đẹp trai, còn phải có cơ bụng, quan trọng nhất là, thận phải tốt

Nét mặt T`ân Sâm sầm xuống, An An không hề biết mình lại vừa hãm hại baba, vô tình để lộ cái độc quyên của mama trước mặt mọi người rồi, bé con vẫn nhắc mãi: "Baba, phải thay quần áo."

T`ân Sâm nhìn khuôn mặt bé con giống y chang Cảnh Tâm, lại lần nữa thất bại bởi vẻ hồn nhiên ngây ngô của bé con, ẵm bé con lên đặt tivi, "Được, baba thay quần áo, An An cũng nên ngủ thôi."

Đã 8 giờ hơn rồi, đối với người lớn thì vẫn còn rất sớm, nhưng bình thường An An 8 giờ đã phải ngủ.

An An ôm cổ baba, vẫn nhớ tới một chuyện: "Baba, vẫn chưa gọi điện cho mama."

Tần Sâm rút điện thoại di động trong túi ra, vừa lên lầu vừa gọi điện thoại cho Cảnh Tâm, đợi một lát điện thoại được nhận, là trợ lý nhận máy: "Tần tổng, Tâm Tâm vẫn còn đang quay, cảnh quay tối nay tạm thời đã thay đổi."

Tần Sâm nhìn vẻ mặt chờ mong của An An, : Tôi biết rồi, khoảng khi nào cô ấy quay xong?"

Trợ lý đáp: "Có thể 9 giờ kết thúc, ngài yên tâm đi ạ, sau khi kết thúc tôi sẽ lập tức đưa cô ấy về nhà."

Tần Sâm ừm một tiếng, cúp điện thoại nhìn An An, "Mama đang làm việc, muộn chút nữa chúng ta gọi lại cho mẹ được chứ hả?"

An An hơi thất vọng cúi thấp đầu, chu cái miệng nhỏ nhắn, "Vâng."

Tần Sâm dán lên mặt cô bé khe cọ cọ, "Ngoan, chút nữa ba ba kể chuyện cổ tích cho con."

Tần Sâm mang bé con đi phòng tắm trước, kéo ghế dựa bên cạnh qua, đặt An An lên trên, nặn ra kem đánh răng.

"Nào, há miệng."

An An không tin tưởng lắm nhìn anh, khe khẽ nhăn nhu: "Ba ba, ba phải dùng lực tí xíu thôi đó, giống như mama á...."

Khóe miệng Tần Sâm hơi co rút, xoa xoa đầu xù quả dưa hấu của bé con, "Biết rồi."

An An phối hợp há miệng.

Sức lực đàn ông quả thật không mền mại, không bằng phụ nữ, An An kêu chí chóc: "Ôi ôi.... đau...."

Tần Sâm:"....."

Sức lựcnhệnhàng,nhệnhàng.

thậtvất vả mới đánh răng xong cho An An, sau khi Tần Sâm cũng rửa mặt mình xong,thiểm An An quay vềphòng ngủ chính.

Bình thường đa ph ần là Cảnh Tâm dỗ An An ngủ,anhcùng ở bên cạnh.

Cảnh Tâm là diễn viên,côcó khả năng tùy biến biên soạn rất nhi ều câu chuyện cổ tích nhonhỏ, có thể kểmộtcâu chuyện cổ tíchnhỏhết sức sống động, giọng điệu th ần thái đ ầu sinh độngkhôngthôi, ngay cảanhcũng thích nghe, thích nhìn, hướng chỉ là An An.

Phòng ngủ chính được thắp sáng bằng đènnhỏmàu cam nhạt, cả căn phòng ấm ápkhôngchịu nổi.

An An nằmtrêngiường lớn của ba mẹ, chỉ lộ ramộtcái đ ầu dưa hấunhỏ, chânnhỏtrong chăn gác lên bụng baba.

Tần Sâm dựa nửa người vào đ ầu giường, theo sách truyện cổ tích đọc cho An Anđãđược nửa giờ, An An vẫn mở to đôi mắt lấp lánh lấp lánh, thanhâmh ần nhiên hỏi:" Ba ba, sao mama vẫn chưa gọi điện thoại cho An An vậy?"

Tần Sâm:"....."

Toi cônganhdành tình cảm đọc nửa tiếng này r ồi sao?

anhmò điện thoại di động trong ngăn tủ, mở weixin ra, lúc này mới nhìn thấy Cảnh Tâm gửi weixin choanh.

Tâm Bảo:" [trái tim] Ch ồng à, khi tắm cho An An,anhnớ cũng phải tắm rửa sạchsẽcho vệt vàng lớnnhỏđể ở trong b ể."

Tâm Bảo:" Qu ần áo An An ngày mai mặc emđãphối hợp xong r ồi đấy,đãđể ở ngăn dễ thấy nhất trong tủ qu ần áo của con bé,anhdùng kết hợp lung tung làm xấu congiem."

Tâm Bảo: " Tối nay em phải quay cảnh đêm, không biết khi nào mới kết thúc, sẽ không gọi điện cho hai cha con được, em lo An An nhớ em đến không ngủ được."

Tần Sâm đọc weixin xong, cúi xuống nhìn bình hoanhỏ không hề buồn ngủ.

Sao cô không lo không lắganh cũng nhớ cô nhớ đến không ngủ nổi đây?

Cảnh Tâm vẫn chưa gọi điện lại cho anh, có lẽ vẫn đang quay phim.

anh sờ sờ bình hoanhỏ đáng thương, đưa điện thoại di động cho bé con, "Gửi weixin cho mama được chứ? Chờ mama làm xong việc thì sẽ gửi lại cho An An?"

Bình hoanhỏ chưa được nói điện thoại cùng ma ma, có chút buồn bã, thế nhưng có thể gửi weixin cũng xem như là an ủi, Tần Sâm giúp bé con nhấn phím ghi âm, thanh âm mền mại ngọt ngào đáng yêu của An An cất lên: "Mama, tối nay con ngủ cùng baba đó, ba ba tắm cho con, không giúp con tắm rửa sạch sẽ cho vệt vàng nhỏ....."

Tần Sâm: "....."

Ngon à, vừa bắt đầu đã mách leo ngay.

An An nói nhiều rất nhiều, cái miệng nhỏ nhắn nha nha nhé nhé cả mấy phút, sau cùng có chút tủi thân mà nói: "Mama, con nhớ mẹ lắm đó."

Buồn bã này, Tần Sâm nghe thấy cũng có chút đau lòng.

Chờ An An cuối cùng nói xong hết, anh bỏ điện thoại di động trở về, đặt An An nằm lên lòng ngực mình, chậm rãi vuốt ve bờ lưng bé xiu của bé con, khẽ dỗ dành: "Ngủ nào cục cưng, ngày mai đã có thể nhìn thấy mama rồi."

Ru anhỏ An An gần như nằm bò ra, nghe lời nhắm mắt lại, "Vâng ạ."

Sau hơn mười phút, An An đã ngủ.

anhcong khoe miệng, vẫn là cách này có tác dụng.

thậtcần thận đặt An An xuống, Tầnsâmnhẹnhàng thở ra, vuốt vuốt mái tóc mềm mại của bé con, thớmmộtcái lên khuôn mặt non nớt của bé con, đứng dậyđira khỏi phòng.

Thời gian còn quá sớm,anhkhôngngủ được.

Mới vừađira khỏi phòng, Cảnh Tâmđãgọi điện thoại tới.

anhcong khoe miệng, nhận điện thoại, giọngnóitrần khàn:" Hửm?"

Nữ biên đạo cùng nhóm trợ lý bị liêu xiêukhônggiải thích được, nhớ lại lúc trước, khi Cảnh Tâm trong chương trình kết nối với điện thoại bên ngoài, cũng giống y chang như này đó nha!

khôngngờ cómộtngày có thể được nghe thấy ở khoảng cách gần như vậy!

Nghĩ tới chương trình kia, tự nhiên nghĩ ngay tớimộtquả thận, rồi cứ thế mà nghĩ tới cái hình xăm kia.....

Dừng!

Cảnh Tâm mới vừa quay xong, mềm mại hỏi:" An An ngủ rồi hả?"

Tầnsâm lại khẽ đáp ừm:" Mới vừa ngủ xong."

Cảnh Tâm thở ramộtthời:" Tối nay có phải An Ankhôngđễ dỗ như bình thường phảikhông? Emthậtlơ con bé khóc quây."

côdừng lạimộtchút,thìthần:" Rất nhớ hai người đó."

Tầnsâm cúi đầu khẽ cười ra tiếng:" anhbiết."

Nhân viên công tác có mặt tại chỗ lặng thầm ăn thức ăn dành cho chó, mãi cho đến khi điện thoại dừng.

Tần Sâm nhìn lướt qua nhân viên tổ chương trình vẫn còn đang làm việc, An An có lẽ còn chưa quen với việc có nhiều người lạ trong nhà, cho nên đêm nay đặc biệt nhớ Cảnh Tâm.

anh cũng không thích lắm loại cảm giác này.

Có chút khó chịu, cần lấy hộp thuốc trong thư phòng đưa ban công, rút một điếu ngậm vào trong miệng, châm lửa, nặng nề thở ra mấy ngụm khói.

Người quay phim ghi lại bóng dáng anh.

Đây là đang nhớ bình hoa sao?

Hút hết một điếu, Tần Sâm dập tắt đầu thuốc, mới vừa xoay đầu chợt nghe trong máy giám thị truyền đến tiếng khóc của An An: "Hu hu..... Ba ba ba ba...."

Sắc mặt anh khẽ thay đổi, lập tức lên lầu lao vọt vào phòng, cúi người ôm lấy An An, "Baba đây, không sợ."

An An thút thít vài tiếng, tay nhỏ xíu níu chặt ngực áo anh, "Hu hu..... ba, baba....."

Tần Sâm mím chặt môi, ôm An An đứng lên, đi pha sữa, An An khóc một hồi gọi baba, một hồi gọi mama, anh nghe đến sốt ruột lo lắng.

"Ngoan, đừng khóc."

"Hu....."

"...."

Tần Sâm thở dài, bàn tay to dày vuốt ve gáy bé con: "Đừng khóc nữa, baba mang con đi tìm mẹ."

An An phát ra một tiếng nấc: "....."

Tổ chương trình:"!!!"

không được đâu! Kịch bản không phải như vậy mà! Mama không thể xuất hiện đâu đấy!

Tần Sâm nhanh chóng lên lầu, thay một bộ quần áo gió, mặc cho An An một áo khoác nhỏ màu hồng nhạt, đội mũ, lấy khăn tay lau khuôn mặt nhỏ nhắn lấm lem.

Mắt An An hồng hồng, có chút mù mịt, giọng mũi khò khạo:
"Baba.....Chúng ta sẽ đi đâu....."

Tần Sâm:""

Nguyên do vừa rồi con khóc là cái gì? không phải là muốn tìm mama sao?

anh nhìn đồng hồ, sắp 10 giờ rồi.

Bất đắc dĩ cởi áo khoác trên người bé con ra, thuận tiện cũng cởi luôn áo khoác trên người mình, lại để cô bé nằm thoải mái trong lòng ngực anh.

Sau khi An An ngủ lại lần nữa, anh không dám rời đi nữa, tắt đèn đi, mãi lâu sau mới đi vào giấc ngủ.

.....

Sáng hôm sau, 8 giờ Tần Sâm thức giấc, An An vẫn còn ngủ.

anh rửa mặt thay quần áo, xuống lầu pha ly cà phê, uống được một nửa, nghe thấy biên soạn nói:" Hình như bình minh sắp dậy rồi."

Tần Sâm bước nhanh lên lầu, quả nhiên An An dụi dụi mắt gọi mama.

anh bước vào vỗ vỗ bờ lưng nhỏ của bé con, An An mơ mơ màng màng mở to mắt, giọng nói non nớt:" Baba....."

Tần Sâm khẽ đáp tiếng ừm.

Quamộtlúc, An An tự mình l ồm c ồm bò dậy, rúc vào trong lònganh, tựa như nhớ ra vừa mình chưa nói chào buổi sáng, lại m ền mại đáng yêu b ỗ sungmộtcâu: " Ba ba, chào buổi sáng."

T ần Sâm thấy bé conkhôngmuốn ngủ tiếp, ôm bé conđivào phòng của bé con, lấy qu ần áo Cảnh Tâmđãphối hợp đầu đó trong tủ áo ra, liếc nhìn người quay phim, đóng cửa lại.

Giây tiếp theo, quăng ra đ ềnhỏcủa An An, hoàn mỹ chedimáy quay phim trong phòng.

Sau vài phút, An An thay xong qu ần áo thậtđẹp, lại xuấthiệtrong máy quay phim.

Trải qua quá trình đánh răng qu ỷ khóc th ần s ầu của ba ba, An An mắt to h ồng h ồng được baba đưa xuống dưới l ầu.

T ần Sâm đềcbé ở phòng khách, " Babađilàm bữa sáng cho An An, con tự mình chơi được chứ?"

An An gật đ ầu: " Được ạ."

T ần Sâm mỉm cười, xoay ngườiđivào phòng bếp.

An An lướt trong phòng khách, bé con nhìn cáccôchú vẫn cònđangở trong nhà mình, ngoan ngoãn cất tiếng chào buổi sáng với mấy người họ.

Sau đó bước từng bướcnhỏra cửa gọi Bố Duệ, bàn taynhỏbé m ền mại v ỗ v ỗ vuốt ve lên đ ầu nó, rì r ầ r ầnnóichuyện cùng nó.

Giống như công việc phải làm buổi sáng đ ềud ểlàm hoàn thành.

An An vênh cái miệnghỏxíuđivào phòng bếp, ôm lấy chân T ần Sâm từ phía sau, ngửa khuôn mặtnhỏnhấn nhìnanh: " Baba, An An đói r ồ....."

T ần Sâm đặt đôi đũa trong tay xuống, khom người ẵm bé con lên, để bé con ng ồi lên ghế, " Ng ồimộtlát, xong ngay thôi."

An An gật đầu, nhìn chăm chú bóng dáng của baba.

Quamộtlát, lực chú ý của bé con chuyển đến tách cà phê trước mặt, cái thứ đen thùi lùì thế này ba ba rất thích uống đấy, bé con vờn đầu lưỡi liếm liếm môi, muốn uốngmộtnụm.

Phòng bếp là dạng bán mở, bé xoay đầu là có thể nhìn thấy bóng dáng cao lớn của baba.

Bé con bưng khuôn mặtnhỏnhăn suy nghĩ trong chốc lát, từ từ vờn tay nâng ly cà phê lên, ánh mắt nhìn chăm chăm chất lỏng đen thùi lùì kia biểu lộ " bé đây méo biết sợ ", giây tiếp theo, vùi đầu xuống, uống ựcmộtnụm.

Giây tiếp theo:" Phụt....."

Tần Sâm nghe thấy tiếng động, quay đầu nhìn lại, khuôn mặtnhỏnhăn của An An nhăn nhúm thànhmộtcục, khóe miệng chảy ra chất lỏng màu nâu, quần áo đẹp đẽ Cảnh Tâmđãphối hợp ổn thỏa cũng dínhkhôngít vết bẩn.

An An lắc lắc đầu dựa hấunhỏnhìnanh, tủi thân mànói:" Baba, đáng quá à...."

Tần Sâm:""

Bình tĩnh nửa phút,anhđãhết cách r ỡ.

Trước tiênanhphải nghĩ thử xem, lát nữa nên mặc quần áo gì cho bình hoanhỏ.

BÌNH HOA GIỚI GIẢI TRÍ

Mạch Ngôn Xuyên

dtv-ebook.com

Chương 88: Phiên Ngoại 6 Nhật Ký Bình Hoa Nhỏ Hăm Hãi Cha - Phần 4

Edit: Michellevn

Vừa sáng ra có thể nhìn thấy bình hoanhỏhăm hại cha, nhân viên làm việc cho tổ chương trình đầu vui vẻ, mệt mỏi đêm qua bay biển. Trải qua quá trình quay chụp cả ngày hôm qua, mọi người đã hiểu được phần nào phương thức ở chung của bình hoanhỏ và Tần Sâm.

Giống như lúc này -----

Tần Sâm với vẻ mặt đầu hàng, còn bình hoanhỏ thì nét mặt hờn nhiên vô tội.

Mỗi lần trông thấy Tần Sâm không thể nhịn được nữa, rồi biểu tình tiếp tục chịu đựng, thì vô cùng muốn cười, đồng thời cũng vô cùng lo lắng cho bình hoanhỏ, mỗi ngày khiêu chiến điểm mấu chốt của babathì liệu có thực sự ổn không đây?

Tần Sâm đi tới, rút tờ giấy thô lỗ lau miệng lau quần áo cho An An, An An lúc lắc đầu quả dưa nhỏ, khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn nhúm: "Baba, đáng....."

Tần Sâm: "không được nói chuyện."

An An: "....."

Tần Sâm bế An An lên, đưa bé con đi súc miệng, An An đứng trên ghế, nghe lời ngậm một ngụm nước, rồi nhổ ra, sau đó ngẩng đầu nhìn ba ba: "Ba ba, vẫn còn đáng, An An muốn ăn kẹo....."

Bé con vẫn còn nhớ đến túi kẹo ngày hôm qua ôm, bé mới ăn có ba viên, còn dư lại nhiều viên lắm đó.

Tần Sâm lờ đi, lại đem bé đến phòng ăn, nhét vào trong ghế trẻ em, bưng bữa sáng lên bàn, nét mặt không chút thay đổi: "Há mồm, ăn xong bữa sáng mới nói."

An An thấy món trứng trứng trộn mền, lập tức há miệng ngậm lấy miếng nhỏ, tạm thời quên chuyện ăn kẹo đi.

Hai cha con ăn xong bữa sáng, An An bắt đầu chú ý tới quần áo đẹp đẻ của mình đã bị bẩn rồi.

Tần Sâm rửa chén ở phòng bếp, An An thì di chuyển phía sau anh, ngửa lên đầu quả dưa, không ngừng nhắc nhở anh: "Ba ba, ba ba, quần áo An An có dính vết bẩn...."

Thế nhưng, Tần Sâm không hề lay động, nhìn thấy vậy, chú quái dị (*) cô quái dị của tổ chương trình đầu sắp nhin không được muốn xông lên nói một câu: đi! Ta mang cháu đi mua quần áo mới!

(*)怪蜀黍, đọc là [guài shǔshǔ], gần giống 怪叔叔, đọc là [guài shūshū] - quái thúc thúc, chỉ những ông chú (thường trên 35 tuổi mới gọi là thúc thúc) có sở thích biến thái như: luyến đờng, cuồng khoe hàng, thích mặc đồ kì quái, thích dụ dỗ trẻ con...

Tần Sâm chậm rãi lau khô tay, cúi đầu liếc liếc mắt dòm bình hoa nhỏ, khom người bế bé con lên, "Được rồi, giờ liền đưa con đi thay quần áo."

Cảnh Tâm vô cùng thích mua quần áo cho An An, quả thực quần áo của An An nhiều hơn thể nhiều hơn được nữa, Tần Sâm nhìn một tủ đầy quần áo đủ loại màu sắc, có chút đau đầu, tùy tay chọn lấy một áo lông và váy nhỏ, mới vừa lấy ra, An An ở bên cạnh đã la lên: "Ba ba, ba ba, không muốn cái này, con mặc cái kia cơ!"

Khóe miệng Tần Sâm co rút, trực tiếp ẵm bé con lên, dùng cằm chỉ chỉ, "Tự mình chọn đi."

An An vui vẻ kéo lấy một cái váy lễ phục, đó là đồ đặt may riêng mà thời gian trước Cảnh Tâm đưa bé con đi tham dự tiệc.

Tần Sâm đề lại cái váy kia, " Bên ngoài lạnh, không thể mặc cái này."

An An ai oán nhìn anh: " An An thích cái này cơ."

Tần Sâm: " Khóc cũng không thể mặc."

An An chu cái miệng nhỏ nhắn, lưu luyến mà buông ra cái váy xinh đẹp kia.

Tần Sâm để An An tự mình chọn quần áo hoàn toàn làm một lựa chọn sai lầm, sau vài phút, anh thẳng tay đặt bé con lên giường, tùy tay cầm lấy một bộ đồ vận động, An An vừa nhìn thấy không phải là váy đẹp, bất mãn mà bĩu môi: " Ba ba, muốn vay cơ."

Tần Sâm thuận tay quăng bộ quần áo che đimáy quay phim.

Người quay phim lặng lẽ chủ động lui ra ngoài, đóng cửa lại.

An An: " Ba ba, An An muốn mặc váy!"

Tần Sâm nhanh chóng cởi quần áo bẩn của bé con ra, An An cuống cuống chỉ vào quần áo chất đầy trong tủ, liên tục la lên muốn mặc váy, " Nghe lời nào, hôm nay không mặc váy, chúng ta ra ngoài chơi, mặc váy không tiện đâu."

An An bỏ ngón tay xuống, nửa tin nửa ngờ nhìn ba ba: "thật chứ ạ?"

Tần Sâm nhanh nhẹn mặc cho bé con quần vận động màu hồng nhạt, áo lông nhừ và áo khoác, hôm nay tổ chức trình sắp xếp quay ngoại cảnh, buổi chiều đi đoàn phim tham ban. Tần Sâm xoa xoa đầu dúi nhủ bé con, cài nút áo khoác cho bé con, "thật."

Tần Sâm ẵm bé con lên, chọn một cái mũ chụp lên đầu bé con, giây tiếp theo, An An kéo cái mũ xuống, chỉ đồng nơ bướm màu sắc rực rỡ trong tủ, giọng nói non nớt: " Ba ba, muốn đeo nơ con bướm."

Tật xấu đốm đáng này từ đâu đến vậy?

Tần Sâm đặt bé con xuống, " Tự mìnhđịchọn."

An An nhảy vềphía trước chọn lấymột cái nơ bướm Scotland màu lam, chạy lại để Tần Sâm đeo lên giúp bé con.

Mất cả nửa giờ, cuối cùng cũng giày vò xong.

Tần Sâmđivào phòng ngủ chính, vài phútđãthay xongmột bộ quần áo màu đen nhàn hạđi xuống lầu, An An lập tức quăng món đồchơidịchạy tới trước mặt anh.

Tần Sâm khom người ẵm bé con lên, An An hưng phấn ôm cổ ba ba hỏi: " Baba, chúng tađixem ma ma chứ?"

Đầu óc bình hoanhỏ tinh quái lắm, mỗi lần cùng ba ba đira ngoài, khôngphảiđinhà bà nộithì chính làđixem mama.

Tần Sâm nhìn bé con cười thực sựđáng yêu, thơm thơm lên khuôn mặt bé con, xách ba lôtrênghế sofa đira hướng huyềnh quan, " Ừm, buổi chiều chúng tađixem mama, nhân tiện đón mẹ vềnhà."

An An phấn khích vỗ taykhông ngừng, Tần Sâm mang cho bé con đôi giày vận độngnhỏ, bình hoanhỏ tinh quái đột nhiên phangmột câu: " Nhưng mà, An An khôngcó mặc váy....."

Tần Sâm: ""

Nếu như bé con dám khóc đòi đổi váy, anh thực sựkhôngthể làm gì ngoài việc chỉnh sửa bé con.

An An chìa taynhỏ, mở lòng bàn tay ra, bên trong cất giấumột viên kẹo mền màu hồng nhạt.

Bé con ngửa đầu dưanhỏ, nhìn ba ba mong chờ: " Ba ba, có thể cho con ănkhông?"

Tần Sâm rủ mắt xuống, anh có nên cảm thấy vui mừng vì bé con không ăn vụng không đây?

Sau vài giây, anh lại lần nữa đầu hàng bởi khuôn mặt ngây ngô của bình hoanhỏ.

An An thành công được ăn kẹo, vui vẻ hôn một cái lên mặt ba ba, hì hì nhiên bày tỏ: "Ba ba, con rất thích ba nha."

Nhân viên tổ chương trình: Bình hoanhỏ hở ra là thổ lộ liền, trách không được Tần Sâm có khả năng nhận nhin mãi thế

Tần Sâm đặt bình hoanhỏ vào ghế an toàn chỗ ngồi phía sau, Bố Duệ nhảy lên chỗ ngồi phía sau, người quay phim cùng lái xe chạy theo sau, nổ máy xe lái đi.

Bình hoanhỏ tinh quái biết sẽ đi xem mama, vui vẻ nói suốt dọc đường, giống y chang Cảnh Tâm sau khi uống rượu.

Tần Sâm cảm thấy Cảnh Tâm dễ đối phó nhiều hơn.

Tần Sâm trước tiên đưa An An đi đến sân chơi gần đó chơi trò chơi, ở đây đông người, Cảnh Tâm là nhân vật của công chúng, bình thường anh và Cảnh Tâm rất ít đưa bé con đến, hầu hết là cha mẹ Tần đưa bé con đi.

Hôm nay An An được đi đến cùng ba ba, vô cùng vui vẻ.

Tần Sâm sợ người ta chen chúc va vào bé con, vẫn luôn ẩm trên tay, An An vừa trông thấy bả nhỏ thì phấn khích giẫy dụa muốn xuống.

Tần Sâm đặt bé con xuống, dặn dò: "Từ từ thôi, không thì ngã đấy."

An An ngoan ngoãn gật đầu: "Vâng ạ."

Trước đó hình ảnh hai cha con mua sắm trong siêu thị đã được đưa lên mạng, đã có người nhận ra Tần Sâm và An An, rất nhanh thì đi tới vây quanh. Tổ chương trình đã sắp xếp bảo vệ, mặc dù như vậy, Tần Sâm vẫn không quá

thích bị mọi người vây xem chụp ảnh, nhú mày đít tới xóc An An lên, thương lượng với tổ chương trình đổi địa điểm quay chụp.

Tổ chương trình có hơi khó xử, vẫn muốn chụp hình ảnh cha đưa con gái đi chơi ở sân chơi, cuối cùng biên đạo nói: "không thì hai cha con chơi trò ngựa gỗ xoay tròn đi? Chụp xong khúc này chúng ta liề đi."

An An vừa nghe thấy thế, ánh mắt cũng bừng sáng: "Bà nội đưa An An chơi r ồi đó, baba, An An muốn chơi."

T ần Sâm hết cách, đành phải đưa An An đi chơi ngựa gỗ xoay tròn một l ần.

trên ngựa gỗ, An An ng ồi phía trước T ần Sâm, có vẻ rất nh ỏnhoi, giống như một búp bê nh ỏ, với nụ cười vô cùng đáng yêu, khiến người qua đường vây xem hò hét.

Sau vài phút, T ần Sâm mang theo An An nhanh chóng đi khỏi sân chơi.

.....

Cảnh quay của Cảnh Tâm hôm nay ở ngoại ô, ba giờ chiều, T ần Sâm đưa An An đến đoàn phim.

Vừa xuống xe, An An đã tự mình bước chân nh ỏ chạy về phía trước, B ố Duệ thân thiết chạy phía sau cô nh ỏ.

T ần Sâm r ề rà quan sát từ phía sau.

Nhân viên đoàn phim trông thấy một cái ch ấm nh ỏ lao tới, tức khắc hưng phấn -----

" A, nhìn kìa! Bình hoanh ỏ lại đến tham ban r ồi!"

" Đáng yêu quá đi! Mắt to thật, gien của bình hoa và T ần tổng mạnh mẽ thật, vẻ đẹp này lớn lên còn hơn nữa....."

" Có thể tới ô m ột cái không? B ố Duệ sẽ không cản người chứ?"

" T`ân tổng phía sau đang nhìn kia.... Có đi ầu, hôm nay bình hoanhỏ mặc qu ần áo không dễ thương bằng mấy l`ần trước."

.....

Tổ chương trình 《Ba ba đ`ay ờ ấ》 lặng lẽ phỉ nhổ: Đó là hiển nhiên r`ấ, loại đ`ồ vận động này là ba ba bình hoanhỏ phối hợp mà.

An An chạy một mạch đến trước mặt mọi người, quay đ`ầu nhìn ba ba, vẫy tay nhỏ xíu hô lên:" Ba ba, nhanh lên."

Thanh âm non nớt đáng yêu làm mọi người tan chảy, cảm một đám đ`ầu không nhìn được nhin cô bé không rời mắt.

An An có chút sốt ruột nhìn ba ba, lại chạy trở lại, mắt thấy sắp chạy đến trước mặt baba.

Giây tiếp theo, vấp chân một cái, ngã oạch trước mặt T`ân Sâm.

T`ân Sâm:""

Nhanh chóng cúi người xốc bé con lên, khụy chân ng ẩ xồm xuống, đặt cô bé lên đùi mình, nhỏ giọng hỏi:" Đau không con?"

An An vậy mà không khóc, cái miệng nhỏ xíu méo xệch đáng thương gật đ`ầu:" Đau....."

T`ân Sâm phúi phúi bụi bẩn bám trên người bé con, xoa xoa đ`ầu d`ura nhỏ, cong khoe miệng:" không đau thì c`ười một cái nào."

An An chớp chớp mắt:""

Bé con v`ừa nói đau mà!

Thôi quên đi!

T`ân Sâm bế bé con đi đến sau máy giám thị, Cảnh Tâm vẫn còn đang thực hiện cảnh quay.

Trợ lý đạo diễn mang ghế dựa đến cho anh, anh rera ngồi xuống, An An ngồi trên đùi anh, mắt mở to chăm chú nhìn mama trong màn hình máy giám thị, ngón tay nhỏ xíu chỉ máy giám thị, giọng nói hưng phấn: "Baba, mama bên trong kìa!"

Tần Sâm lười biếng đáp lại tiếng ừm.

Lúc này, Tiểu Thất, trợ lý Cảnh Tâm xách một hộp bánh bông lan nhỏ tới, "Tần tổng, Tâm Tâm kêu em mua bánh bông lan nhỏ cho An An, giờ có thể cho cô bé ăn không ạ?"

Tần Sâm nhìn lướt qua, đặt An An xuống, nói với Tiểu Thất: "cô đưa con bé qua đó đi."

Có bánh ngọt ăn, An An vui vẻ đi theo Tiểu Thất, lúc đi qua gần chỗ Cảnh Tâm đang quay phim, An An đứng yên đó không đi chuyển.

Cảnh Tâm đang quay cảnh khóc, mắt chứng cứ ồ ạt loạn.

Bóng dáng nhỏ bé của An An đứng đó, lẳng lặng nhìn về phía mama.

Tiểu Thất nhìn tình hình này, vội vàng khom người khẽ dỗ dành bé con: "Mama đang quay phim thôi, không phải khóc thật đâu, đừng lo nha, đi nào, chị đưa em đi ăn bánh ngọt."

Trong mắt An An làm gì còn bánh ngọt nữa chứ, đã trông thấy mama khóc rồi, đôi mắt to nhanh chóng ngập tràn nước, giây tiếp theo, oamột tiếng òa khóc luôn.

Tiểu Thất: "....."

An An vùng ra khỏi Tiểu Thất, vừa khóc vừa chạy về phía Cảnh Tâm.

Ngay sau đó, trong màn ảnh nhiều thêm một cái nắm nhỏ khóc hết sức thương tâm.

Cảnh Tâm vốn đã hoàn toàn nhập vai, nghe tiếng khóc của An An, cảm xúc đã bị tác động, trong nháy mắt biểu cảm bất thường.

Đạo diễn đỡ trán: " Cắt!"

Ở sau máy giám thị Tầٰn Sâm bỗng dưng thấy An An rơi vào trong màn hình, đứng bật dậy.

Đạo diễn ghen thờ liếc nhìn anh, rồi hô lên: " Nghỉ ngơi nửa giờ! Cảnh Tâm dỗ con bé cho tốt nha! "

Tầٰn Sâm nhanh chóng đi qua bên đó.

Cảnh Tâm vỗ trán, cất lời với bạn diễn: "thật xin lỗi."

Quay đầu nhìn thấy An An mặc một bộ đồ vận động màu hồng nhạt, đầu gối có chút bẩn, cô chạy tới ôm lấy bé con, thơm lấy thơm để trên mặt trên khuôn mặt bé con: " Ngoan, cục cưng không khóc nha, mà mà không bị bắt nạt mà."

An An khóc thút thít nhìn cô: " Hu hu.... ma ma....."

Cảnh Tâm ẵm bé con ra khỏi ống kính, vừa đi vừa nhỏ giọng dỗ dành: " Ma mà thật sự không khóc mà, con nhìn nè, ma mà cười nè."

cô đón lấy khăn tay trợ lý đưa tới, nhẹ nhàng lau nước mắt cho An An, " Xong rồi nè, cục cưng ngoan không khóc nữa được không hả?"

An An sờ sờ khuôn mặt Cảnh Tâm, từ từ ngừng tiếng khóc, nhỏ giọng run run đáp ứng: " Vâng....."

Cảnh Tâm ôm lấy An An, nhìn về hướng Tầٰn Sâm: "Trông con cái kiểu gì thế hả?"

Tầٰn Sâm buông tay bất đắc dĩ.

một nhà ba người trở về phòng nghỉ, An An ngồi trong lòng Cảnh Tâm ăn bánh ngọt, Tầٰn Sâm vắt chân nhàn tản ngồi trên ghế dựa, nghiêng đầu nhìn hai mẹ con.

Cảnh Tâm ngẩng đầu nhìn anh, nhỏ giọng ai oán: "không phải em đã phối quần áo đầu ra đó cho An An rồi hay sao? Thế nào mà anh mặc đồ vận động cho con bé, đã vậy màu sắc nó con bướm này không hợp với trang phục này."

Miệng An An chứa đầy bánh ngọt, ra sức gật gù cái đầu quả dưa hấu: "Ờm.....đúng! "

Đúng cái rắm!

Tần Sâm lườm Cảnh Tâm, nhàn nhạt đáp: "Tật xấu đom đống này của An An chính là được di truyền từ em mà."

Cảnh Tâm: "....."

đang muốn nổi cơn tam bành, người đàn ông đối diện còn phang thêm một câu: "không sao, anh chỉ ầu hết."

Mấy trợ lý tổ chương trình và người quay phim: lại nuốt một vốc thức ăn chó

Cảnh Tâm khựng một tiếng, muốn nói chút gì đó đành phải nhin lại, máy quay vẫn đang hoạt động đó nha.

Trước lúc kết thúc ghi hình hôm nay, biên đạo muốn phỏng vấn đơn lẻ Cảnh Tâm và Tần Sâm.

Lát nữa Cảnh Tâm vẫn còn phải quay tiếp, chỉ sắp xếp thời gian cho tổ chương trình hai mươi phút.

Vốn cho rằng biên đạo sẽ hỏi những chuyện về An An, vậy mà biên đạo lại bắt đầu bằng cách buôn chuyện, cô ấy cười tủm tỉm nói: "Hình xăm của Tần tổng thật sự vô cùng gọi cảm đó nha....."

Đôi mắt Cảnh Tâm mở to hết cỡ:.....!!!"

Gì, gì hả! Hình xăm của Tần Sâm bại lộ dưới con mắt quần chúng hả thì nào vậy hả chời?

BÌNH HOA GIỚI GIẢI TRÍ

Mạch Ngôn Xuyên

dtv-ebook.com

Chương 89: Phiên Ngoại 7 Nhật Ký Bình Hoa Nhỏ Hãm Hại Cha - Phần 5

Edit: Michellevn

Biên đạo không để ý tới nét mặt Cảnh Tâm, tiếp tục cười nói: "cô không biết đó thôi, các cô gái trong tổ chúng tôi xem đi xem lại không biết bao nhiêu lần."

.....Còn xem lại nữa cơ à?

Cảnh Tâm: ".....Đội, đội đã!"

Sau vài giây trấn tĩnh, mới nói: "Tôi muốn biết như thế nào mà các cô nhìn thấy hình xăm của anh ấy?"

Ở vòng eo đó, kéo dài đến.....cô chỉ muốn biết các cô ấy đã nhìn được bao nhiêu rồi đây?!

rõ ràng cô đã răn đe Tần Sâm rồi mà! không thể phóng khoáng giống như ông bố nào đó trong mùa đầu tiên được, để trần thân trên tắm rửa cho con gái! Thế nào mà lại để lộ hết rồi là sao!

Lúc này biên đạo mới có phản ứng lại, vội vàng giải thích: "Khụ khụ, chúng tôi chưa nhìn được bao nhiêu đâu, chưa nhìn được bao nhiêu, chỉ mới thấy một chút xíu thôi, là do bình hoa nhỏ khi đó vén áo của ba ba lên."

Cảnh Tâm: "....."

Vậy là hiểu rồi đấy, An An thật sự biết hãm hại cha mà, lần này còn hại cả lên đầu cô rồi.

Sau vài giây, Cảnh Tâm cười cười: "Biên đạo này, đoạn này có thể xóa đi chứ?"

Biên đạo: "....."

không hề muốn xóa tí nào thì làm sao đây? Đoạn này hot lắm đó!

Cảnh Tâm dừng một chút, mỉm cười nói: "Xóa đi thôi, không thì tôi sợ T`ân Sâm mất hứng đó, sau này ghi hình không phối hợp thì phải làm sao?"

Biên đạo: "....."

cô ấy sai rồi, thừa người uy hiếp không chỉ có T`ân Sâm đâu, còn có Cảnh Tâm nữa đó!

một nhà ba người đâu không dễ đối phó mà.

Cuối cùng kết quả đàm phán là, hình xăm của T`ân Sâm sẽ không để lộ ra ngoài, chương trình phát sóng tuyệt đối sẽ không nhìn thấy hình xăm nóng bỏng kia của T`ân Sâm.

Sau hai mươi phút, Cảnh Tâm hài lòng đi quay phim tiếp.

.....

7 giờ tối, Cảnh Tâm kết thúc một ngày làm việc, cùng T`ân Sâm và An An trở về nhà.

Vừa về đến nhà, Cảnh Tâm đã không nhìn nổi ả An An đi tắm rửa, thay cho bé con bộ quần áo ở nhà đẹp đẽ, lại biến thành bình hoành tráng xấn đáng yêu.

An An thành cái đuôi nhỏ của Cảnh Tâm, Cảnh Tâm đi đâu liền đi theo đó.

T`ân Sâm hoàn toàn bị bỏ rơi một bên, anh nhàn tênh ngồi vắt chân nhàn chán trên ghế sofa, nhìn về phía bình hoa lớn nhỏ.

Qua một lúc, Cảnh Tâm cuối cùng cũng đã nhớ ra anh, ẵm An An lại ngẩng lên ghế sofa, nhét An An vào trong lòng anh: "Để ba ba ôm chút đi."

Tần Sâm bật cười, hai ngày nay anh đã ôm bình hoành rất nhiều rồi.

Buông cánh tay vốn đang khoát lên thành ghế sofa xuống, kéo cô vào trong ngực mình, mạnh mẽ hôn một ngụm lên môi cô.

An An vừa quay đầu thì nhìn thấy ba ba hôn hôn ma ma, tay anh ngay lập tức vươn qua che lên miệng ba ba, "Ba ba xấu!"

Tần Sâm cúi xuống lườm bé con: "Ba ba xấu thế nào hả?"

An An bò từ lòng anh đứng lên, ôm lấy cổ ma ma, "Ba ba hôn ma ma!"

Tần Sâm vén khóe môi, nhìn Cảnh Tâm: "Ba không chỉ hôn ma ma....."

Cảnh Tâm: "....."

Vội vàng vươn tay che kín miệng anh, lại nói bậy bạ nữa rồi!

Tần Sâm kéo tay cô xuống, đặt bên môi hôn một cái, thuận tiện ôm lại bình hoành đang trên ngực cô, liếc liếc qua cô: "Em đi tắm trước đi, anh đưa con bé đi ngủ."

Ám chỉ này thật là.....

Cảnh Tâm không ịong một tiếng, đứng dậy muốn đi tắm.

An An vội vàng vươn cánh tay nhỏ kéo quần áo cô, "Mama, An An muốn ở với mama cơ....."

Đối với ánh mắt đáng thương của An An, Cảnh Tâm mềm lòng rồi, xoay người ôm lấy bé con, nhìn Tần Sâm: "Vẫn là để em dỗ An An trước đi."

Tần Sâm gõ nhẹ quai hàm, cũng đứng dậy, lần nữa ôm lấy An An từ trong lòng cô, nhàn nhạt nói: " Cứ để anh đi, sau này lúc em không ở nhà anh mới có thể đảm đương nổi chứ."

Cảnh Tâm nghĩ nghĩ cảm thấy cũng có lý, không nhìn ánh mắt An An nữa, nhanh chóng đi lên lầu.

An An vươn tay nhỏ với bóng lưng của cô, " Ma ma, Ma ma....."

Tần Sâm xoa xoa đầu dúi của bé con, nắm gương mặt nhỏ nhắn của bé con xoay về hướng mình, " Đừng kêu nữa, kêu nữa cũng vô dụng thôi."

Đầu dúi của An An lập tức đụng lồng ngực anh: " Ba ba hư."

Giây tiếp theo, bụm lấy trán mình, mặt nhăn nhó nhìn anh, " Đau....."

Tần Sâm nở nụ cười, xoa xoa trán bé con, một tay ẵm bé con lên lầu.

Về đến phòng trẻ em của An An, Tần Sâm dựa nửa người vào đầu giường, để An An nằm sấp trong lồng ngực anh, vỗ chầm chậm bờ lưng bé xíu của bé con.

Hôm nay An An chơi bên ngoài cả ngày, không ngủ trưa, vừa mới bắt đầu còn ì ềo đòi ma ma, không đầy vài phút sau đã ngủ mất.

Tần Sâm cúi đầu nhìn bình hoan hỉ chảy nước miếng nằm úp sấp trong lồng ngực anh, khe cong khóe miệng mỉm cười, sờ sờ mái tóc mềm nhuyễn như nhung của bé con, thật cẩn thận đặt bé con lại xuống giường, đắp chăn kỹ càng.

Cảnh Tâm đứng ở cửa, nhìn động tác tỉ mỉ của Tần Sâm, khóe miệng khẽ vênh lên.

Tần Sâm quay đầu lại nhìn thấy cô, nhướng mày, đóng cửa bước ra.

Cảnh Tâm ôm cổ anh, cười: " Em có nói lần nào chưa nhỉ, sau khi anh làm bố rồi còn quyến rũ hơn nữa đó."

Tần Sâm cúi đầu nhìn cô, giọng nói thản nhiên: "Vậy hả? Sao anh không cảm thấy nhỉ."

Cảnh Tâm vừa nghe thì đã hiểu liền, bật cười khúc khích, nhón chân hôn một cái lên môi anh: "anh vẫn ghen với An An à, An An còn nhỏ mà, đã vậy trông con bé đáng yêu như vậy, không kìm được liền muốn thương yêu con bé."

Tay Tần Sâm vịn eo cô, nâng cả người lên vắt chân công gang hông mình, đỡ lấy mông cô đi về phòng ngủ chính.

Cảnh Tâm nhìn anh, vừa đóng cửa lại, cô chủ động hôn lên môi anh.

Đêm nay cô vô cùng chủ động, Tần Sâm ngồi trên giường, hai tay chống ra phía sau, Cảnh Tâm thì ngồi trên người anh, tay của cô lần mò tới dây thắt lưng của anh, ngừng đầu liếc nhìn anh, cười rồi cúi ra.

Tần Sâm khép hờ mắt, trong chốc lát hơi thở nặng nề.

Thế nhưng Cảnh Tâm lại dừng lại toàn bộ động tác trong tay, dẫu tay đặt trên cơ bụng của anh, làm như vô tình mở miệng: "Nghe nói lúc ghi hình chương trình, hình xăm của anh cho các cô gái nhìn rồi, đã vậy các cô ấy còn xem phát lại rất nhiều lần."

Tần Sâm mở mắt nhìn cô, Cảnh Tâm hừ một tiếng, bỏ từ trên người anh xuống.

anh xoay người đặt cô dưới thân, hai tay chống hai bên mạn sườn cô, cười nhìn cô: "Chuyện này trách An An chứ."

Ba năm trước hai người đi hưởng tuần trăng mật ở nước ngoài, anh mặc quần đi biển dạo bước trên bãi cát, hình xăm ở bụng dần tới không biết bao nhiêu cái liếc trộm của các cô bé nước ngoài, còn có không ít người tới trước mặt bắt chuyện.

Khi đó Cảnh Tâm đang mang thai An An, tâm tình thay đổi tương đối lớn, nổi cơn ghen tương suốt nữ thì anh chống đỡ không được.

Trước đây, anh cảm thấy đàn ông lộ thân trên không là gì cả, nhưng Cảnh Tâm lại cho rằng hình xăm đó là độc quyền của cô, không cho phép phụ nữ khác nhìn thấy, sau khi sinh An An xong, tâm tình cô trở nên vô cùng tốt, nhớ lại hồi mình mang thai đưa ra rất nhiều yêu cầu không hợp lý, đối với hình xăm lại bổ sung thêm một câu: "Ngoại trừ lúc đi bơi có thể lộ, còn lại những lúc khác chỉ em mới được nhìn."

Tần Sâm cúi xuống hôn lên cổ cô, từ từ đi xuống, dừng lại ở xương quai xanh, "anh nói với tổ chương trình rồi, đoạn đó sẽ không phát lên sóng."

Tay theo làn váy tiến vào trong, từ từ hướng lên trên, nắm lấy một khối mềm mại trước ngực cô, xoa vuốt nhẹ nhàng, hơi thở Cảnh Tâm dần trở nên gấp gáp, "anh, anh cũng nói rồi?"

Điểm này, cô tương đối để ý, nói cho cùng sau khi chương trình phát sóng, người dân cả nước đều có thể nhìn thấy, vị trí đó thật sự làm người ta bối rối lắm đó!

Vì thế, hình xăm này nhất định phải che cho thật kín kẽ!

Tần Sâm khẽ ừm một tiếng.

Giây tiếp theo, ngẩng đầu cười xấu xa nhìn cô, "Yên tâm đi, chỉ em mới có thể nhìn thôi, bản full luôn."

Cảnh Tâm: "....."

Rất nhanh, cô đã được nhìn thấy hình xăm một cách trọn vẹn, không chỉ có nhìn, mà còn liên tục thân mật tiếp xúc với phần bụng của cô.

.....

Thời gian ghi hình kỳ thứ 2 là vào đầu tháng 4, bình hoanh vẫn như trước không ngừng hăm hại cha, thường xuyên khiêu chiến điểm cực hạn của baba, sau khi kết thúc kỳ ghi hình thứ hai, tám giờ 30 phút tối thứ sáu thì phát sóng chương trình kỳ thứ nhất.

Tối đó, Tần Sâm và Cảnh Tâm đưa An An về Tần gia ăn cơm.

Tám giờ rưỡi, chương trình đúng giờ phát sóng.

Tần Sâm và bình hoanhỏ vẫn luôn là mảnh khoe của tổ chương trình, tổ hợp gia đình đầu tiên đã xuất hiện trên màn hình, là nhà của bình hoanhỏ.

Mẹ Tần bế An An, vừa nhìn thấy khuôn mặt nhỏ xinh đáng yêu của bé con xuất hiện trên ti vi, kích động chỉ vào ti vi: "An An, con mau nhìn kìa, con và bố mẹ đang ở trong ti vi kìa!"

An An chớp chớp mắt, so sánh với vẻ kích động của mẹ Tần, bé con có vẻ rất bình tĩnh....

Sau vài giây, bé con cất tiếng nói mồm đáng yêu: "Lần đầu tiên thấy ba ba trong ti vi, kỳ lạ lắm đó nha."

Mọi người bị bé con làm cho bu ùn cười.

Mẹ Tần hỏi bé con: "An An có thấy ba ba đẹp trai không nào?"

An An vô cùng nịnh nọt mà ra sức gật đầu: "Đẹp trai ạ!"

Cảnh Tâm xem đến đoạn quay ở siêu thị kia, cười ngả vào trong lòng Tần Sâm, ngửa đầu nhìn Tần Sâm, nói một cách tự hào: "Con gái em thật thông minh."

Tần Sâm cong khoe miệng, "Ừm, cũng là con gái anh."

Đến cảnh An An nhét kẹo vào hộp thuốc, người một nhà lại cười vang một trận.

Cảnh Tâm không kịp được đi tới ôm lấy An An, thơm lấy thơm để lên khuôn mặt bé con, ôm chặt thân hình nhỏ bé của bé con, "Cực cưng thật ngoan, ma may em con lắm đó."

An An ngay lập tức thơm mẹ một cái: "An An cũng yêu mẹ."

Tần Sâm đang ôm vòng lưng của Cảnh Tâm, cúi đầu nhìn hai mẹ con.

Tần nhìn cuối cùng rơi vào sườn mắt dịu dàng hàm chứa nét cười của Cảnh Tâm, cúi xuống mồm một cái lên trán cô.

Chiều đến đoạn An An vén áo của Tần Sâm lên, Tần Sâm nhú mày.

Cảnh Tâm cuống quýt nhìn Tần Sâm: ".....Đoạn này không phải không phát sao?"

Sắc mặt Tần Sâm cũng trầm xuống.

Ngay sau đó, cảnh kia xuất hiện, trên thân bụng Tần Sâm đã được tổ chức trình làm mờ đi.....

Tuy rằng Tần Sâm rất không vừa lòng, nhưng anh vẫn cứ an ủi Cảnh Tâm một câu: "Được rồi, không nhìn thấy."

Cảnh Tâm: "....."

Để như vậy càng làm cho người ta miên man suy nghĩ á! cô muốn tìm tổ chức trình tính số

Cảnh Tâm xem thấy Tần Sâm dỗ An An ngủ, lúc An An khóc tìm mama, anh xoa xoa đầu nhỏ của An An, khẽ nói ra câu nói kia "Đừng khóc nữa, ba ba đưa con tìm mama", lúc ông nghe được và nhìn thấy hình ảnh này, suýt chút nữa rơi nước mắt.

thì ra, thời điểm cô không ở nhà, hai người họ trải qua như thế này sao?

Trước kia khi cô quay ngoại cảnh ở vùng khác, thỉnh thoảng Tần Sâm mang theo An An xuất hiện đột ngột, không kể ngày đêm, có một lần vào sáng sớm một chút, anh ôm An An xuất hiện ở cửa phòng khách sạn cô trú ngụ.

.....

Chưa chiều hết chương trình An An đã ngủ mất.

Mẹ Tần bế An An đi, Tần Sâm và Cảnh Tâm trở về phòng.

Cửa phòng đóng lại, Cảnh Tâm xoay người ôm lấy Tần Sâm, úp mặt vào ngực anh khẽ thì thầm nói: "Sau này em nhận phim sẽ cố gắng chọn đoàn phim ở gần hai người một chút."

Tần Sâm xoa xoa tóc cô, "không cần, anh đưa An An tới xem em cũng vậy mà."

Đáy lòng Cảnh Tâm mềm mại hỗn độn, Tần Sâm cười: "Nếu cảm động quá, vậy đêm nay làm nhiều hơn một lần đi."

Cảnh Tâm: "....."

Người đàn ông này, thật sự khiến người ta cảm động không nổi mà

BÌNH HOA GIỚI GIẢI TRÍ

Mạch Ngôn Xuyên

dtv-ebook.com

Chương 90: Phiên Ngoại 8 Nhật Ký Bình Hoa Nhỏ Hăm Hại Cha - Phần 6

Edit: Michellevn

Chương trình phát sóng tối đó, trên weibo lập tức sôi trào, Cảnh Tâm Tầm Sâm cùng với bình hoanhỏ đều cùng lên hot search, trong một đêm bình hoanhỏ đã tóm được rất nhiều trái tim cư dân mạng và fan hâm mộ.

trên weibo đâu đâu cũng là video cắt nối biên tập về bình hoanhỏ, bình hoanhỏ hăm hại cha trong nháy mắt, tỷ suất người xem chương trình đã đạt mức kỷ lục.

Ngày hôm sau, Cảnh Tâm trên đường tới đoàn phim, lướt weibo một lát, nhìn thấy "bình hoanhỏ" trong bảng danh sách hot search thì bật cười khúc khích.

Bình hoanhỏ nha, kiểu gì cũng cảm thấy từ hot search này đáng yêu không thể tả.

Vừa mở ra liền thấy, tất cả đều là các loại video cắt nối biên tập về bình hoanhỏ, cùng với gói biểu tượng cảm xúc, lượng share bình luận và like không ngừng gia tăng.

"Bình hoanhỏ siêu cấp đáng yêu! Dấu lâu như vậy rồi cuộc cũng nhìn thấy rồi! Qua màn hình cũng muốn nhéo nhéo khuôn mặt trắng nõn của bé con! Vẻ đẹp này, quả nhiên là con của bình hoa và Tầm Sâm!"

"Nhìn thấy bình hoanhỏ, hot search này, tôi cười cũng điên luôn, đáng yêu không thể tả!"

"Hot search đáng yêu nhất của năm, không phục thì chiến thôi!"

" Bị bình hoanhỏạ gục hoàn toàn rồi! Thích nhất là xem cảnh bé con hăm hại cha, cười chảy nước mắt luôn....."

" Mị muốn trộm đứa bé nàyđi quá, ai cũng đừng cản mị!"

" Ai dám hả? Tư thế đánh người oai hùng của Tần tổng, tôi vẫn còn ấn tượng sâu sắc, không muốn mạngthì cứ đi đi."

.....

Cảnh Tâm lướt bình luận cười ra tiếng, trông thấy mọi người thích An An như vậy, làm mẹ nhưcô cảm thấy vô cùng tự hào.

Ngoài ra còn một cụm từ hot search " Tần Sâm làm mờ mờ hồ", cô không cần mở ra xem cũng đã biết các thể loại bình luận bên dưới là thế nào rồi.

" Đạo diễn anh ra đây! Tại sao lại phải làm mờ hả? Các người đây là cố ý sao?!"

"Mị còn cho rằng mình nhìn lầm cơ đấy, đó là phần bụng hả? không sai chứ? Đâu phải là vị trí không thể diễn tả đâu! Làm mờ là ý gì thế hả?"

" Làm mờ mờ hồ, mị nhớ tới dấu hôn ngọt ngào hồi đầu của bình hoa, không lẽ là loại dấu hôn bình hoa để ở đó hả?"

" Làm mờ mờ hồ, nếu không nhìn Tần tổng đang mặc quần, mị còn cho rằng..... Cười điên luôn!"

" Thế giới lại thêm một bí ẩn chưa có lời giải đáp."

.....

Kỳ thứ 3 của 《Ba bà đả vờ ỡ》 thực hiện cách ghi hình tổ hợp hai gia đình, tổ chương trình sắp xếp cùng ghi hình Tần Sâm và diễn viên nổi tiếng Bành Thạnh, bởi vì Tần Sâm và Bành Thạnh trùng hợp có quen biết, cục cưng nhà Bành Thạnh là một cậu nhóc đẹp trai 5 tuổi.

Buổi sáng ngày ghi hình, một lần nữa An An nhìn thấy mama kéo valy hành lý rời khỏi nhà, bé con vô cùng u sầu úp mặt vào vai baba, "Ba ba, ma ma khi nào thì về nhà vậy?"

Tần Sâm ẵm bé con đi ăn bữa sáng, "Tối mai sẽ về ngay thôi."

An An dẫu cái miệng nhỏ nhắn: "Ồ....."

Tần Sâm xoa xoa đầu dưan hỏ của bé con, nói với bé con: "Chút nữa Ba ba đưa con ra ngoài chơi."

Mắt An An sáng lên: "Đi đâu chơi ạ?"

Tần Sâm nhìn ánh mắt của bé con thì đã biết, bình hoan hỏ tình quá cho rằng lại sắp đi tham ban đoàn phim rồi, anh cười: "Đi nhà chú Bành."

An An chớp chớp mắt, nghe đầu dưan hỏ: "Đi chơi với anh tiểu Minh đúng không ạ?"

Tần Sâm ừm một tiếng, nhân cơ hội nhét cái bánh bao vào miệng bé con, mắt An An tròn trừng, phồng má lên cố gắng nuốt.

Rút kinh nghiệm lần trước, lần này Cảnh Tâm trước khi rời khỏi nhà, đã phối hợp sẵn mấy bộ quần áo cho An An.

Hai cha con thay quần áo xong, liền chuẩn bị ra cửa.

An An ngó xỏm ở cửa, muốn tự mình đi giày, Tần Sâm dựa bên cạnh, nhìn xuống vật hình tròn nhỏ đang ngó xỏm kia, nhân nhát nhắc nhỏ: "Đi được rồi, đổi chân đi."

An An hơi ngây người, vứt chiếc giày trên tay xuống, cầm lên một chiếc khác.

Sau hai phút, Tần Sâm nhìn không nổi nữa, xách bé con lên cứ thế xỏ đôi giày vào đôi chân nhỏ xíu của bé con, một tay ẵm bé con đưa ngoài.

An An nâng chân nhỏ của mình lên, " Ba ba, ma ma nó muốn để An An tự mình đi giày mà."

Cảnh Tâm đã từng dạy bé con tự mình đi giày, bình hoanhỏ đối với lời nói của Cảnh Tâm vô cùng ghi nhớ, T`ân Sâm vỗ vỗ ót bé con," Tối về nhà để con đi."

An An:"Vâng ạ."

Nhà Bành Thịnh tương đối xa, đi đường mất gần một tiếng đồng hồ.

T`ân Sâm ẵm An An xuống xe, Bành Thịnh và con của anh Tiểu Minh đã đứng đợi sẵn ở cửa, An An vừa nhìn thấy anh Tiểu Minh liền vui vẻ vẫy tay, hô lên từ xa xa:" anh Tiểu Minh!"

T`ân Sâm nghiêng đầu nhìn bé con, kích động cái quái gì mà kích động?

Tới cửa, An An giẫy dụa từ trên người T`ân Sâm xuống, Bành Thịnh thật sự thích bình hoanhỏ này, nhưng không được vừa ẵm bé con lên, nhéo mặt bé con trêu chọc:" Gọi chú nào."

An An ngoan ngoãn gọi tiếng chú, " Con muốn xuống dưới chơi."

Bành Thịnh nhìn lướt qua T`ân Sâm, cười đặt An An xuống.

Tiểu Minh cũng rất thích An An, đi tới kéo tay bé con, " Mẹ anh làm bánh bông lan và bánh bích quy cho em rồi đó, anh đưa em đi ăn nào."

Vừa nghe có bánh bông lan, An An lập tức ngửa đầu nhìn An An, mong đợi hỏi:" Ba ba, có thể ăn không ạ?"

T`ân Sâm cúi đầu nhìn nhìn hai đứa bé đang dặt tay nhau, " đi đi, chỉ được ăn một miếng thôi."

An An ra sức gật đầu, vui vẻ theo sát tiểu Minh chạy đi.

Bành Thịnh nhìn nét mặt lạnh lùng của T`ân Sâm, cười vỗ vỗ vai anh:" Để bình hoanhỏ nhà anh làm con dâu nuôi từ bé cho em đi, thanh mai trúc mã

tốt lắm đó."

Tần Sâm liếc mắt nhìn cậu ta: "Cậu nghĩ nhiều rồi."

nó xong, xoay người đi vào trong.

Bành Thính cười đi theo sau: "anh không biết đó chứ? Giờ mọi người gọi anh là cha vợ quốc dân, bình hoành quá đáng yêu, chương trình vừa phát sóng, bao nhiêu người muốn nhận bình hoành làm con dâu nuôi từ bé."

Tần Sâm mặc kệ cậu ta, đi vào cửa nhà, liếc nhìn thấy An An cầm một miếng bánh bích quy đang ăn, miệng nhỏ dính đầy vụn bánh bích quy.

anh đi tới, lấy tay lau lau cho bé con, Cảnh Tâm đã nhấc rồi, phải để con gái cô xinh đẹp một chút trước ống kính.

An An giờ bánh bích quy lên cao cao, nhìn nhiên nói: "Ba ba, cho ba ăn một miếng nè."

Tần Sâm liếc bé con, cười: "không cần, tự con ăn đi."

An An giờ bàn tay nhỏ, khẳng khẳng muốn nhả, Tần Sâm hết cách, cúi đầu cắn một miếng, miếng bánh bích quy rất nhỏ, anh cắn một miếng, lập tức chỉ còn lại một nửa nhỏ, An An nhìn chăm chú miếng bánh nhỏ trong tay, dần mặt nhìn ba ba: "....."

Sau vài giây, cần nữa miếng bánh nhỏ bi thương cúi đầu, tủi thân mà nói: "Ba ba cũng ăn sắp hết bánh bích quy của An An rồi....."

Giây tiếp theo, bé con giương mắt, vô cùng đáng thương nhìn anh: "Có thể cho An An ăn thêm một miếng nữa được không ạ?"

Tần Sâm đỡ trán, sao anh lại quên mất, con gái anh là một bình hoành nhỏ tinh quái.

Tần Sâm lại lần nữa bị bại bởi bé con, một lần nữa cần cho bé con thêm một miếng bánh bích quy.

.....

Hai đứa bé vẽ vờ trong phòng khách, hai người ba ba bắt đầu chuẩn bị bữa trưa.

Kỹ năng nấu nướng của Tần Sâm không thể so sánh với Bành Thính, anh thong thả đánh lên hai quả trứng chim, vừa nhìn tình hình của hai đứa bé trong phòng khách.

An An nằm bò trên thảm, vẽ nguệch ngoạc lên giấy vẽ.

Sau một hồi, bé con cầm giấy vẽ chạy bịch bịch tới, hơi vui mừng nói: "Ba ba, ba nhìn đi, đây là ba đó."

Tần Sâm liếc mắt nhìn một cái, những nét nguệch ngoạc của bé trên giấy vẽ kia, trừu tượng đến độ không nhìn ra nổi cái hình thù gì.

Trông thấy đôi mắt chờ mong của bé con, nhân nhật khen ngợi một câu: "Bức vẽ rất đẹp."

Người quay phim cấp tốc khom xuống, quay cận cảnh tờ giấy vẽ An An đang cầm.

Biên đạo: Toẹt vờ, lại hăm hại cha

Phòng bếp nhà Bành Thính theo phong cách mở, Tần Sâm xào rau được nửa chừng, trông thấy Tiểu Minh bỗng dừng tiến tới thơm một cái lên mặt An An, sắc mặt anh khẽ thay đổi, bước nhanh đi qua.

Không biết Tiểu Minh nói gì đó với An An, bình hoanhỏ tình quái lại gần, đúng lúc chuẩn bị thơm Tiểu Minh, Tần Sâm nhanh tay lẹ mắt kéo lấy phía sau cổ của bé con, An An đặt mông ngửa xuống đất, hơi mờ mịt quay đầu nhìn anh, giọng nói non nớt đáng yêu: "Ba ba."

Tần Sâm xốc bé con từ dưới đất lên, đặt lên trên đùi, xoa xoa mái tóc mềm mịn như nhung của bé con, "không được thơm lung tung một cái bé biết không hả?"

An An có hơi mông lung: "....."

Bành Thịnh đứng bên kia cười lên, "Bọn nhóc đang chơi mà, anh để ý như vậy là gì cơ chứ, nếu tiểu Minh nhà em đã thơm bình hoa hờ ối, chỉ bằng để bé con làm con dâu nuôi từ bé ở nhà em đi."

Tần Sâm cong khóe miệng: "Tiểu Minh nhà cậu ngoan quá, không kìm chế nổi con bé đâu."

Bành Thịnh: "....."

Con của cậu ta chính là tiểu bạch mã hoàng tử đó! Ngoan chút thì sao chứ!

Tần Sâm cứ thế ôm An An đến phòng bếp, lấy một chậu nước ấm, thả hai củ cà rốt vào trong chậu, xoa đầu dúi của bé con giao việc: "Giúp ba ba rửa sạch."

An An ng ối xồm như vậy, nghe lời gật đầu: "Vâng ạ, ba ba, rửa sạch xong có thể cho con ăn không?"

Tần Sâm cười: "Con là thỏ hả?"

An An lắc đầu: "không ạ."

Tần Sâm: "không phải thì không thể ăn sống được."

An An dùng tay nhỏ xíu rửa cà rốt, nhìn chăm chăm cà rốt thật lâu, mới hạ quyết tâm: "Được ạ."

Bành Thịnh cũng kêu Tiểu Minh tới, lấy cho cậu bé một cái ghế, để cậu bé đứng trước vòi nước, "Em nhỏ An An rửa củ cà rốt, vậy con giúp ba ba rửa rau đi."

Tiểu Minh cúi đầu nhìn An An đang ng ối xồm bên kia, "Ba ba, con cũng muốn qua bên đó rửa."

Vì thế, Bành Thịnh cũng đặt một cái chậu bên cạnh An An, để hai đứa nhỏ chơi bên đó.

Sau vài phút, An An cầm củ cà rốt đã rửa sạch đứng lên, ngẩng đầu quả đấm vui vẻ mà nói: "Ba ba, An An rửa sạch rồi nè."

Tần Sâm nghiêng đầu nhìn lướt qua, An An giờ của củ cà rốt muốn đi qua.

Tần Sâm lập tức nói ngay: "Đứng đó đừng nhúc nhích."

Sàn nhà bị hai đứa bé làm cho thành ướt hết.

Vừa dứt lời.

Giây tiếp theo, An An đã lao tới, đặt mông ngẩng vào trong chậu, bọt nước bắn tung tóe.

Nét mặt An An mờ mịt ngẩng trong chậu, vẫn chưa làm sao hiểu được chuyện gì xảy ra.

Tần Sâm cấp tốc xách bình hoanhỗ nước lên, vừa rửa saoanh lại muốn để bé con rửa củ cà rốt chứ? Cảnh Tâm xem đoạn này phỏng chừng lại sẽ nói anh không có trông nom con gái cẩn thận.

Tiểu Minh bên cạnh cũng bị nước bắn hết lên người, quần áo hai đứa bé đều đã ướt đẫm.

Bành Thịnh ngậy người vài giây, thở dài cười nói: "Dẫn tội nó đi thay quần áo trước đã."

An An cúi đầu nhìn mình, vô cùng tủi thân mà nói: "Ba ba, váy của An An ướt rồi....."

Tần Sâm nhận lấy khăn mặt từ nhân viên tổ chương trình đưa qua, trùm lấy bé con.

Bành Thịnh nghe thấy lời này của An An, cười ha hả: "Bình hoanhởnà anh thật đúng là đặc biệt đấy, thông thường, bé gái khóc mới phải

chứ, vậy mà bé con lúc này vẫn nhớ đến váy của mình."

Tần Sâm xách cái balo lên, ôm bình hoanhỏđivào phòng vệ sinh, thấy camera ở phiatrên, thẳng tay ném cái khăn mặt lên che kín.

Lấy quần áo dự phòng trong ba lô ra,anhỏi bình hoanhỏ:" Lạnh sao?"

Bình hoanhỏhắt ximộtcái

Tần Sâm:"....."

Ngàn vạn lần đừng có bị cảm đấy,khôngthìCảnh Tâm có thể giậnanhba ngày.

Tổ chương trình: Bình hoanhỏliên tục thay đổi mỗi lần,khôngngừng hăm hại cha.

An An thay quần áo xong, Tần Sâm bế bé conđira ngoài, An An cắn ngón taynhỏxú," Ba ba, An An đói bụng ạ."

Bà Thanhđãbưng đồ ăn lên bàn, gọi bình hoanhỏ:" Nào, bình hoanhỏ, đến ăn cơm nào."

An An xoay đầu nhìn xung quanh,khôngý thức được đây làđanggọi mình,côngăng đầu đưanhỏnhìn ba ba, giọng non nớt đángýêu:" Ba ba, bình hoanhỏlà ai vậy ạ?"

Nhân viên tổ chương trìnhkhôngnhìn được bật cười ra tiếng.

Bình hoanhỏchính là bé con đó.

Tần Sâm xoa xoa đầu đưanhỏcủa bé con, nở nụ cười: " Con."

An An vô cùng mờ mịt:" Ba ba.....vì sao con lại là bình hoanhỏạ,khôngphải coi gọi là An An sao?"

Tần Sâm rử mắt nhìn bé con, thơm thơm lên khuôn mặt bé con," Vềnhà kêu ma manóicho con biết. "

BÌNH HOA GIỚI GIẢI TRÍ

Mạch Ngôn Xuyên
dtv-ebook.com

Chương 91: Phiên Ngoại 9 Nhật Ký Bình Hoa Nhỏ Hăm Hại Cha - Phần 7

Edit: Michellevn

Chương trình ghi hình hai ngày một đêm, trong ngày thứ hai này, An An bắt đầu lắng nghe thấy rất nhiều người gọi bé con là Bình hoanhỏ, bé con đã chạy theo hỏi ba ba rất lâu, ba ba vẫn không nói cho bé con biết, tại sao mọi người lại gọi bé con là Bình hoanhỏ.

Buổi tối kết thúc ghi hình, Cảnh Tâm vừa bước vào cửa nhà, thì đã có một cái chằm nhỏ chạy lại ôm lấy chân cô, Cảnh Tâm cười cúi người bế bé con lên, thơm liên tiếp lên mặt bé con: "An An nhớ mẹ không hả?"

An An gật mạnh đầu: "Nhớ ạ."

Cảnh Tâm lại thơm thơm bé con, khuôn mặt nhỏ của An An xoay qua xoay lại, đầy cô ra, giọng nói non nớt hỏi: "Ma ma, rất nhiều người gọi con là bình hoanhỏ, tại sao họ lại gọi con là bình hoanhỏ vậy ạ?"

Cảnh Tâm: "....."

còn nhìn Cảnh Tâm đang đứng phía sau, Tần Sâm cười đến rất muốn đánh, phải tay để cô giải quyết.

..... Loại chuyện này sao không nhắc cô trước hả? cô chưa hề chuẩn bị tí gì thì trả lời thế nào đây!

Đối với gương mặt tràn đầy vẻ tò mò muốn biết của An An, Cảnh Tâm có hơi đau đầu, không biết giải thích với An An thế nào, mặc dù hiện giờ cô đã không còn đóng những vai bình hoa nữa, fan hâm

một trên mạng cũng khen ngợi khả năng diễn xuất của cô không ngớt, nhưng biệt hiệu bình hoa này đã theo cô rất nhiều năm, các fan vẫn không hề thay đổi cách gọi, cảm thấy gọi như thế rất thân thiết.

Gọi bình hoa nghe thấy đáng yêu, thế nhưng cô cũng không thể nói với bé con, vì mẹ lại là bình hoa, cho nên con là bình hoa nhỏ?

Bình hoa nhỏ cong môi lên: "Ma ma....."

Cảnh Tâm ngẫm nghĩ, sờ sờ đầu của bé con, dịu dàng nói: "Bởi vì con trông rất đáng yêu đó, mọi người đều thích con, vì thế gọi con là bình hoa nhỏ."

Bình hoa nhỏ chớp chớp mắt: "thật chứ ạ?"

Cảnh Tâm vuốt vuốt mái tóc mềm như nhung của bé con, "Ừm, ma ma không nói dối con."

An An tựa như thở hắt ra, vươn ngón tay chỉ về bàn trà, trên bàn trà đang bày mười mấy cái bình hoa xinh xắn dễ thương, cái bình nhất chỉ cao mấy xen ti mét, giống như móc chìa khóa, giọng nói mềm mại của An An cất lên: "Ma ma, các cô chú tặng con đó."

Cảnh Tâm: "....."

cô nhìn Tần Sâm.

Tần Sâm đứng khoanh tay tựa sau ghế sofa, khóe miệng nhếch lên: "Người của tổ chương trình tặng đây, có một số là người đi đường cứ nhất quyết nhét cho con bé."

Cảnh Tâm vênh môi lên, nhìn chăm chú khuôn mặt đáng yêu xinh xắn của An An, nghi hoặc nói: "Sao cứ cảm thấy An An còn nổi tiếng hơn em ấy nhỉ."

Tần Sâm cười: "Yên tâm đi, sau khi chương trình phát sóng con bé cũng nên đi nhà trẻ rồi, không lên chương trình nữa thì sẽ không còn tiếp xúc, mọi

người sẽ quên lãng thôi."

thật vậy sao?

Tay nhỏ của An An sờ sờ lỗ tai của ma ma, "Ma ma, An An đói rồi ạ."

Cảnh Tâm: "Đói à? Buổi tối ăn gì vậy?"

An An xòe ngón tay nhỏ, đếm cẩn thận: "Ăn cá nè, và còn có trứng và cà chua....."

Tần Sâm chậm rãi mở miệng: "Hôm nay con bé làm vỡ bát luôn rồi." "

An An cúi thấp đầu durance: "....."

Cảnh Tâm có hơi cạn lời, hai cha con nhà này cũng thật nhiều chuyện khi ở cùng nhau, cô đột ngột nhét An An vào trong lòng Tần Sâm, "Em đừng nấu mì cho bé con, anh chơi cùng con một chút đi."

An An ngọ nguậy trong vòng ôm của Ba ba muốn đi xuống, đầu durance xoay về phía ma ma: "Ma ma."

Tần Sâm xách bé để trên ghế sofa, đi vòng qua ngai xuống, giữ bình hoành đang muốn bò xuống, "Ngồi yên nào."

An An giờ chân nhỏ lên đập vào chân anh mấy cái liền, nói trong vội vàng: "An An muốn đi xem ma ma nấu mì."

Tần Sâm túm lấy lưng quần của bé con, nhìn bé con giống như chú ruồi nhỏ vùng vẫy bò về phía trước, cảm thấy buồn cười, sau nửa phút, xách bé con lên trên đùi, cúi đầu nhìn bé con. "Ngồi chơi với ba một lát."

An An bấu cái môi nhỏ, đầu durance nện từng cái từng cái vào ngực anh, "Ba ba nhàm chán lắm."

Tần Sâm: ".....Nhàm chán hả? Ai dạy con thế?"

An An không nỡ rời mắt nhìn, cọ quẹt bỏ từ đùi anh xuống, nhón tay chỉ bình hoa trên bàn trà: "Ba ba, con muốn cái kia."

Tần Sâm liếc mắt nhìn, vươn tay cầm chiếc bình hoa màu hồng nhón lấy trên bàn, nhét vào tay bé con.

An An đặt trong tay chơi một lúc, trượt từ trên ghế sofa xuống, ngả lưng xuống nền nhà xỏ đôi dép lên vào, "ba ba, con cần đi cho ma ma xem."

Vừa nói, vừa bịch bịch chạy đi.

Tần Sâm bó tay bật cười, đứng lên đi theo phía sau bé con.

Trong phòng bếp, Cảnh Tâm vớt mì hình nơ ra khỏi nồi, An An ôm lấy chân cô từ phía sau, vui vẻ gọi lên: "Ma ma."

Cảnh Tâm cười cúi đầu nhìn bé con, Tần Sâm ôm bờ lưng cô từ phía sau, tay kia thì đón lấy đôi đũa, nhân tiện mồm hỏi: "Đẻ anh làm đi."

Đầu nhỏ của An An đang ngửa lên nhìn hai người họ: "....."

Giây tiếp theo, tay nhỏ vùng vằng đẩy chân của ba ba ra.

Tần Sâm bất động xem thường, cười cúi đầu nhìn bé con.

An An nhỏ bé đứng bên chân hai người họ, nhìn thế nào cũng thấy đáng thương vô cùng, Cảnh Tâm mềm lòng, đẩy Tần Sâm ra, mềm mại hờn trách: "Anh xấu xa chết được, lúc nào cũng trêu con bé."

An An lập tức tiếp lời: "Ba ba xấu xa chết được, lúc nào cũng trêu chọc An An."

Tần Sâm nghiêng đầu nhìn Cảnh Tâm, cười đầy sâu xa: "Không xấu xa sao em có cái bình hoa này được."

Cảnh Tâm: "....."

cầm bình hoành hỏ xoay người đi ra khỏi phòng bếp, không thèm để ý đến nanh nữa.

Hai phút sau, Tần Sâm bưng mì hình chiếc nơ đặt lên bàn, Cảnh Tâm gấp từng miếng dứt cho An An.

 IMGĐêm về, sau khi Cảnh Tâm dỗ An An ngủ xong, cuối cùng Cảnh Tâm cũng có thời gian ở bên Tần Sâm, cô vòng tay lên ôm cổ anh, cười nhìn anh: "Hôm nay lúc chương trình phỏng vấn, hỏi em có tính sinh một tiểu Tần Sâm không, ghen ói anh không muốn?"

Tần Sâm nhướn mày: "Em muốn hả?"

Cảnh Tâm gật đầu: "Dạ, An An sắp phải đi nhà trẻ rồi, năm sau chúng ta sinh một đứa nữa đi."

Tần Sâm nhìn cô đắm đắm mấy giây, không nói gì.

Thực ra cũng là sau khi sinh An An, Tần Sâm mới biết Cảnh Tâm yêu thích trẻ con như vậy, cô rất cưng chiều An An, có lúc vì An An mà có thể hoàn toàn quên đi anh, nói thật có hơi khó chịu, nếu sinh một đứa nữa, anh có chút không dám tưởng tượng những ngày sắp tới.

anh mỉm cười, cúi đầu hôn lên môi cô, "Sinh con vất vả lắm, có An An là đủ rồi."

Cảnh Tâm đã biết anh sẽ như vậy, cũng không vội vàng cùng anh đôi co, cô vẫn còn trẻ, vẫn chưa có gì phải lo lắng.

.....

Sau khi chương trình phát sóng kỳ thứ ba, cư dân mạng xem đến đoạn phỏng vấn Tần Sâm và Cảnh Tâm, lúc biên đạo hỏi Tần Sâm có thể cho bình hoành hỏ thêm em trai hay em gái không, Tần Sâm nói như đinh đóng cột: "sẽ không."

Câu trả lời của Cảnh Tâm lại là: " Có chứ, năm nay An An sẽđìnhà trẻ, dự định của tôi là trước năm 30 tuổi sinh thêmmộtdứa nữa, có bình hoanhở ấithìmuốn có thêmmộT ần Sâmnhỏnữa."

Câu trả lời của hai vợ chồngkhônggiống nhau, bức tranh bình luận của các fan là như thế này -----

" T ần tổngkhôngmuốn có hai đứa con, là lo lắng cho địa vị của mình trong gia đình."

" Bình hoanhởhăm hại cha như vậy, có thểmmộT ần Sâmnhỏ, T ần tổng bày tỏ:khôngdám nghĩ vềtương lai!"

" Đến lúc có T ần Sâmnhỏ, lại để T ần tổng mang tiểu T ần Sâm tham gia 《Ba bađãvềr ấ》 , tiếp tục hăm hại cha."

"Di truyền tốt như thế!khôngsinh thêm mấy bình hoanhởvà tiểu T ần Sâm, quả thực lãng phí mà!"

.....

Sau chương trình này, thường xuyên có người trêu chọc bình hoanhở: " An An, có muốn ba mẹ sinh em trai emgáicho conkhông?"

An An nghe nhiều lắm, liềnsẽhỏi ba ba mama, T ần Sâm chậm rãi nhét vào lòng bé conmộtcon búp bê, " Cứ xem đây là em trai emgácủa con là được r ấ."

An An cúi đầu nhìn búp bê trong lòng:""

Cảnh Tâm cạnlời vớianh, lấy đầu ra thểloại lừa gạt trẻ con như thế chứ!

《Ba bađãvềr ấ》 ghi hình gian đoạn hai, phim mới của Cảnh Tâmđãđóng máy.

Trước đó sau khi lấy danh nghĩa An An thành lập quỹ nhi đ ồng, cáchmộtdoạn thời gian Cảnh Tâm đầusẽtham gia hoạt động từ thiện, trước

khi bắt đầu tuyên truyền phim, cô muốn đi một chuyến đến vùng núi xa xôi thăm nom các em nhỏ, sau đó tổ chức chương trình 《ba ba đi vắng》 biết được tin, muốn cô mang bình hoa hồng cùng đi, còn có một tổ hợp gia đình cũng sẽ đi cùng.

Dự định của Cảnh Tâm là để An An lớn một chút nữa mới mang bé con đi, hiện giờ bé con hăng còn quá nhỏ, cô có hơi do dự, đi bên đó ít nhất cũng phải ở lại hai ngày, mình cô thì không có gì, nhưng cô không nỡ để An An phải chịu khổ.

Tần Sâm nhìn ra ý nghĩ của cô, xoa xoa tóc cô: "Nếu em muốn mang An An đi, thì đi thôi, có anh đây mà."

Kêu cô quảng An An ở nhà mấy ngày cô cũng không đành lòng, vậy thì cứ để anh đưa An An đi cùng cô luôn đi."

Lời nói của anh làm cô hết sức an tâm.

Cuối tháng năm, nhân viên tổ chức chương trình cùng với Cảnh Tâm, Tần Sâm và bình hoa hồng, cùng một gia đình khác nữa, cùng đi đến vùng núi xa xôi của tỉnh nào đó.

Đường đi xóc nảy, bọn họ ngồi máy bay rồi chuyển xe hai lần, tổ chức chương trình lại lái xe hai giờ đồng hồ mới tới địa điểm.

Đầu đàn nhỏ của An An bị lắc có hơi choáng váng, yếu ớt ôm lấy cổ ba ba, điều bộ buồn ngủ.

Cảnh Tâm có phần đau lòng thương lên mặt bé con, lấy hộp sữa bò trong ba lô cho bé con.

Tay nhỏ bé của An An ôm sữa bò ra sức hút, ừng ực ừng ực, bé con chuyển đến trước mặt mẹ: "Ma ma, cho mẹ uống nè."

Cảnh Tâm mỉm cười, hút tượng trưng một hơi, "An An tự mình uống đi, mẹ không uống."

An An lại giơ cánh tay nhỏ lên, đầu đưa lên ngoảnh nhìn ba ba: "Ba ba uống."

Tần Sâm hôn lên mái tóc mềm mịn như nhung của bé con: "Tự con uống đi."

An An dẫu cái miệng nhỏ cắn ống hút trong miệng, tựa như nhìn xung quanh, môi trường sống của nơi này không hề giống với bé con chút nào, nhà ở thì quá cũ nát, làn da của người dân nơi đây đầu đen vô cùng, ăn mặc cũng không đẹp để giống với người lớn trẻ nhỏ cô đã từng gặp qua....

Em bé nhỏ của tổ hợp gia đình kia cũng còn nhỏ, mới chỉ hơn ba tuổi, không quen lắm nhìn môi trường cũ nát xa lạ, gục mặt khóc trong lòng mẹ, người bố thì hình bóng đổ dảnh, cuối cùng cũng hết cách, người bố nâng cô gái nhỏ lên cao cao, sau đó đặt ngồi trên cổ mình.

An An vừa nhìn thấy, có chút hâm mộ, ngẩng đầu đưa lên nhìn ba ba, âm thanh non nớt vang lên: "Ba ba...."

Tần Sâm cúi đầu liếc nhìn bé con, giây tiếp theo, hai tay xốc nách bé con, đặt thân hình nhỏ bé của bé con ngồi lên vai trái.

An An vui vẻ nhe răng cười khanh khách, vừa cười vừa vung vẩy đôi chân nhỏ, tay nhỏ thì đang cầm hộp sữa bóp thật mạnh, và thế là, sau đó, sữa bò bắn phụt ra ống hút, chất lỏng màu trắng vung vẩy ra chiếc váy xinh đẹp của bé con, cùng với.....đầu tóc và áo của ba ba.....

Tần Sâm: "....."

anh mím chặt môi kìm chế, đặt tiểu tai họa tình quái xuống đất, nghiêng đầu nhìn nơi khác, cố gắng thở ramột hơi.

Cảnh Tâm ở phía sau nhìn thấy, suýt nữa bật cười ra tiếng, nhìn thấy bộ dạng muốn đánh người của Tần Sâm, vội vàng đi tới ôm lấy An An, vừa lấy khăn nhỏ của An An trong ba lô ra, vươn tay lau áo và tóc cho anh, nghẹn cười: "Đừng tức giận đừng tức giận, An An không phải cố ý mà."

Taynhỏ của An An dánh đ̣ây sữa, dánh dánh bần bần, chớp chớp đôi mắt to, có chút ngây ngô nhìn ba ba, " Ba ba."

Bé con xòe taynhỏ, " An An cũng bần r ồi nè."

Cảnh Tâm cười:" Đúng đúng đúng, con và ba ba là có nạn cùng chịu."

An An vô cùng mù mịt:" Ma ma, có.....thối(*), cùng chịu là gì ạ?"

Từ " nạn" bé con đọckhôngrõ.

(*)Cảnh Tâm nói 难: nạn đọc là nán, An An đọc thành 烂: thối rữa, đọc là lán.

Cảnh Tâm lau khô sạch sẽ cho T ần Sâm, nhét An An vào trong lònganh, nắm lấy bàn taynhỏ bé của An An, vừa lau vừa giải thích:" Chính là, tình cảm của con và ba ba rất tốt, con yêuba ba, ba ba cũng yêucon."

Có phúc cùng hưởngkhôngnhất định là tình cảm tốt.

Có nạn cùng chịu nhất định là tình cảm phảithậttốt mới có thể làm được.

côhi vọng An An có thể hiểu.

An An lúc đầu dươnghết nhìn ba ba lại nhìn ma ma, thanhâmnon nót đáng yêu:" Vậy ma ma đâu?"

T ần Sâm xoa đầu dươnghỏ của bé con, " Ma ma cũng thế."

Tác giả có lời muốn nói: bắt tim, đổi mới nhá, mọi ngườiđanghỏi có truyện vềbình hoanhỏsau khi trưởng thànhkhông, có nha, ở trong chuyên mục riêng, truyện mang tên 《anhđến cùng rạng đông》, nam chính lưu manh, hung bạo và đ ối trụy,mộtngười đàn ông lỗ mãng [khônggiống T ần tổng nhá, T ần tổngkhôngphải đàn ông lỗ mãng], ngay từ béđáp chế được bình hoanhỏtinh quái, dự tính là viết vềrêndường gặp gỡ,sẽlàmộtcâu chuyện kích thích và tràn đ̣ầy năng lượng[Đại Xuyên trong ảo tưởng], các cục cưng có thể thu gommộtchút trước nhé, mua mua mua ~.

BÌNH HOA GIỚI GIẢI TRÍ

Mạch Ngôn Xuyên

dtv-ebook.com

Chương 92: Phiên Ngoại 10 Nhật Ký Bình Hoa Nhỏ Hăm Hại Cha - Phần 8

Edit: Michellevn

Nơi đó đã là năm giờ chiều, bởi vì là mùa hè, mặt trời vẫn còn tỏa ánh nắng, phải ít nhất hai tiếng nữa mặt trời mới lặn, đoàn người Cảnh Tâm chuyển rất nhiều đồ từ trên xe xuống, đồ ăn, còn có quần áo sách vở vân vân....

Mọi người bắt đầu phân phát đồ cho các em nhỏ, Cảnh Tâm kéo An An, dịu dàng nói bên tai bé con: "Nào, An An, con và chị Tiểu Lộ mang những kẹo này tặng cho các anh chị được không hả? một người một túi, bắt đầu phát từ bên này nè."

An An nhìn kẹo trong thùng, rồi nhìn các anh chị đang đứng trước mặt, gật gật đầu dè dặt: "Vâng ạ."

An An và chị Tiểu Lộ của gia đình kia nắm tay nhau cầm kẹo đi phân chia.

Bên ngoài lại tới một xe tải chở đồ nữa, người làm không đủ, Tần Sâm đưa hỗ trợ, anh mặc áo thun màu đen tùy tiện, quay đi quay lại mấy lần, mồ hôi trên trán chảy từ từ xuống, dừng lại nửa giây ở quai hàm, rồi nhỏ giọt từng chút một, hoặc trượt xuống lưng vì ỉn cổ, làm lưng và cổ áo ướt đầm mồ hôi.

Tần Sâm bỏ thùng đồ lên vai xuống, đang lúc xoay người, từ bên cạnh Cảnh Tâm kéo anh lại, cười dịu dàng với anh, trên tay cầm khăn lau mồ hôi của An An, để sát mặt anh, "Lau mồ hôi chút đi."

Tay kia thì vỗ vỗ bụi đất trắng xóa trên vai anh.

Tần Sâm đứng đó, rủ mắt, cười nhìn cô.

Mọi người không nhìn được nhìn hai người họ, người quay phim nhắm ngay hai người họ, quay lại một màn ngược cầu này.

Cảnh Tâm thấy mọi người đều chăm chú nhìn hai người, có phần ngượng ngùng mà rút tay lại, " xong rồi."

Tần Sâm cười, xoa xoa đầu cô, xoay người đi ra ngoài, rất nhanh lại mang vào một thùng đồ.

Cảnh Tâm nhìn lướt qua, lại quay qua tiếp tục công việc trong tay, mẹ của Tiểu Lộ, tổ gia đình kia hâm mộ nhìn cô, nhỏ giọng trò chuyện: "cô cùng Tần Sâm bên nhau cũng đã mấy năm rồi nhỉ, tình cảm giống như càng ngày càng tốt đó, gìn giữ thế nào vậy....."

Cảnh Tâm nhìn cô ấy một cái, tuổi tác hai người không cách biệt lắm, tuổi của em bé cũng không chênh lệch nhiều, ba ba của Tiểu Lộ là MC nổi tiếng, cách đây một thời gian bị đồn là cùng bạn nữ vào khách sạn, mặc dù sau đó nói chỉ là quan hệ xã giao, nhưng cư dân mạng hiển nhiên cũng không mấy tin tưởng.

Giới giải trí rất nhiều cám dỗ, để giữ lấy bản thân và gia đình thật không dễ dàng gì.

Bản thân Tần Sâm ở vị trí kia, cám dỗ lại càng lớn, từ sau khi anh kết hôn, trở thành người cách ly với chuyện xấu tin đồn, đám săn tin chụp được, mãi luôn là hình ảnh đẹp và Cảnh Tâm rải thức ăn cho chó ở khắp mọi nơi, hiện giờ còn có bình hoa đáng yêu nữa, ai nói không khiến người ta hâm mộ chứ?

Cảnh Tâm nhoẻn cười: " Có lẽ chúng tôi cũng tương đối dễ thỏa mãn, cả hai đều cảm thấy như vậy thật là tốt, rất trân trọng hiện tại."

Còn có một điểm nữa, bọn họ yêu đối phương đó, không đành lòng để đối phương chịu khổ một chút nào.

Điểm ấy cô không nói ra, lo ngại trái tim của mẹ Tiểu Lộ bị tổn thương
cô m ch ồng sách ngoại khóa, đưa ngoài phân phát cho các em nhỏ.

An An và chị Tiểu Lộ cũng đang phát kẹo cho mọi người, Tiểu Lộ thỉnh thoảng quên phát, sẽ phát lại, phù thủy nhỏ An An vừa nhìn thấy anh chị kia cần kẹo trong tay, thì sẽ kéo Tiểu Lộ lại: "Chị Tiểu Lộ, ma ma nói một người chỉ được một túi thôi."

Người quay phim ghi lại được một màn này, tổ chương trình đồng thời cảm thán: bình hoành tráng quá thông minh biết bao nhiêu, đáng về lại đáng yêu như thế, không biết sau này lớn lên sẽ gả cho người đàn ông như thế nào.

An An và Tiểu Lộ phát kẹo xong, Cảnh Tâm thưởng cho hai bé con mỗi người một viên kẹo, An An phát ra bao nhiêu là kẹo như vậy, đã cực kỳ thêm từ lâu rồi, vất vả dùng tay nhỏ xíu mở bao bọc bên ngoài ra, cần viên kẹo nhét vào trong miệng, cái miệng nhỏ bé liếm liếm ngọt ngọt.

Cảnh Tâm bị đáng về đáng yêu hồn nhiên của bé con làm cho tan chảy, cúi đầu thom một cái lên cái miệng nhỏ của bé con, chọt lướt mắt qua ngoài cửa sổ vẫn còn một đứa bé, vóc dáng rất cao, một chú bé khoảng 7 - 8 tuổi, trông còn rất đẹp đẽ.

cô nhìn chân nhìn nhìn, hai tay đứa bé kia trống không.

rõ ràng là chưa được phân phát cái gì.

cô lấy bánh mì, bánh bích quy, kẹo....., nhét vào trong lòng bé con An An, bế bé con lên chỉ ra ngoài cửa sổ: "An An ngoan, mang những thứ này đi tặng cho anh bên ngoài kia được không?"

Lực chú ý của An An đều đang tập trung vào kẹo ở trong miệng, nghe thấy lời ma ma nói, ra sức gật cái đầu dúi nhỏ.

Cảnh Tâm cười đặt bé con xuống, xoay người đi làm việc khác.

cô cũng không lo lắng về An An, bởi vì có người quay phim và tổ chức chương trình, trợ lý đi theo mà.

An An vòng cánh tay nhỏ bé, bước từng bước nhỏ đi đặt đĩa ngoài cửa, đám nhóc vui vẻ không cần thận trọng phải bé con một cái, An An đặt móng xuống đất, những đồ trong lòng rơi hết ra đất, người quay phim cho rằng bé con sẽ khóc, không nghĩ tới bé con lập tức đứng lên, tự mình vỗ vỗ móng nhỏ, bắt đầu nhặt bánh mì, bánh bích quy và kẹo trên mặt đất.

Mỗi lần nhặt lên một túi, sẽ vỗ bụi bằng bàn tay nhỏ bé của mình rồi cứ thế nhét vào trong vòng tay.

Bé con nhỏ người tay ngắn, ngẩng đầu ở đó, nhét một túi vào lòng, thì có túi khác lại rơi lọt ra từ khe hở cánh tay, bé con nhặt lâu lắm rồi mà mãi không xong, cái miệng nhỏ bé từ từ méo xệch.

Tần Sâm bên cạnh ném cái búa trong tay đang lắp ráp bàn học mới, cúi đầu nhìn một lúc bình hoanhỏ đang dần ảo não, khẽ cười ra tiếng, khom người kéo bé con đứng lên, An An ngửa đầu dướinhỏ nhìn anh, chu cái miệng nhỏ xinh tủi thân: "Ba ba, An An nhặt không hết...."

Tần Sâm cong khóe miệng, đem từng túi chõng chất hết vào trong lòng bé con, rồi vỗ vỗ gáy của bé con, "đi đi."

An An cất tiếng nói non nớt hồn nhiên: "Cảm ơn ba ba."

Bé con nhắc chân bước từng bước nhỏ đi ra ngoài, nhìn thấy anh trai kia đang đứng ở cửa sổ, đi tới trước mặt cậu bé, ngửa đầu dướinhỏ nhìn cậu bé: "anh ơi, cho anh ăn nè."

Cậu bé không vui vẻ nhận đồ giống như những đứa trẻ khác, mà chỉ nhìn chăm chú bình hoanhỏ trước mặt.

Quần áo cậu bé mặc không khác lắm so với trẻ nhỏ nơi đây, màu xám và cũ, vóc dáng lại rất cao, An An trông càng nhỏ bé khi đứng trước mặt cậu ấy, bé con muốn đưa đồ cho cậu ấy, cánh tay nhỏ buông lỏng, các thứ lại lần nữa rơi hết xuống đất.

An An nhìn chăm chú các thứ trên mặt đất, thân hình nhonhỏ lại ngã xuống bắt đầu nhật, vẫn giống như trước đó, làm sao cũng không nhật được hết, anh trai trước mặt cũng không giúp đỡ bé con, dần dần, An An ưỡn khuất cái miệng nhỏ méo xệch, ôm một túi kẹo đứng lên, bĩu môi nhìn cậu bé.

anh trai này không tốt chút nào cả, không giúp đỡ bé con, cũng không nói chuyện với bé con.

Bỗng dưng cậu bé vươn tay nhéo nhéo khuôn mặt trắng nõn mềm mịn của bé con, An An bị hành động đột ngột của cậu bé dọa cho hết hồn, lùi về sau một bước, bị túi đồ ăn vặt làm cho hơi vướn chân, lại đặt mông ngã xuống đất, ngã liên tiếp mấy lần liên tiếp, anh trai này lại còn không quan tâm bé con, bé con mím môi lại bộ dạng sắp khóc.

Cậu ta kéo bé con đứng lên, nói: "anh không muốn kẹo, em thờm anh một cái."

Cậu ta nhìn bé con chăm chú, thấy bé con vẫn giữ nguyên biểu cảm sắp khóc, bỗng nhiên cúi đầu thờm một cái lên mặt bé con.

một lần nữa An An bị cậu ta dọa cho hết hồn vĩa lên mây rồi.

Giây tiếp theo, cái miệng ngoác ra "Oa" một tiếng trời long đất lở, vừa khóc vừa xoay người chạy bịch bịch, "Oa hu hu..... ma ma....."

Cảnh Tâm đang dạy một đứa trẻ viết bài tập. nghe tiếng khóc của An An sắc mặt liền khế biến, Tần Sâm còn nhanh hơn cô, lao ra cửa.

An An lạch bịch chạy tới, Tần Sâm khom người ẵm bé con lên, cau mày, xoa xoa đầu dưnhỏ của bé con nhỏ giọng hỏi: "Cục cưng, làm sao vậy?"

An An khóc nức nở, tựa như đã tìm được chỗ bầu vú, ôm chặt lấy cổ ba ba, "Hu hu..... ba ba....."

Cảnh Tâm đi tới bên cạnh, ôm An An vào trong lòng, vừa lau nước mắt cho bé con vừa dịu dàng dỗ dành, "Có phải ngã hay không? Ma ma nhìn

xem đâu ở đâu nào,nói cho ma ma nhé."

An An cứ khóc mãi,nói cũng không ra lời.

Tần Sâm thở ra tức giận, nhìn người quay phim và trợ lý chương trình.

cònàng trợ lý cười có phần xấu hổ:" Là..... cậu bé ngoài kia thơm bé con một cái, thì bé con khóc luôn."

Tần Sâm:"....."

anh mím chặt môi, nhìn hướng cậu bé 7-8 tuổi đứng ở cửa.

Về mặt cậu bé có chút hoảng loạn, ánh mắt nhìn về An An đang khóc không ngừng, có lẽ không nghĩ tới An An khóc thương tâm như vậy.

Tần Sâm đang muốn đi tới, Cảnh Tâm vội vàng kéo anh lại, "anh làm gì? Trẻ con thôi mà, đừng dọa cậu bé."

Cảnh Tâm nhét An An vào lòng anh, nhoẻn cười với anh:" Để em đi, anh dỗ An An nhé."

Tần Sâm ẵm An An, khe khẽ vỗ bờ lưng nhỏ của bé con, trong miệng An An vẫn đang ngậm kẹo, lúc há miệng khóc nước dãi từ từ chảy từ khóe miệng ra, bé con tự mình lấy tay lau lau, dính dính, bé con khóc thút thít lau tay lên vai ba ba, cọ cọ cọ.

Tần Sâm:"....."

Tổ chương trình: Bình hoanhỏ cho dù khóc cũng không quên hăm hại cha.

Cảnh Tâm đi tới, thấy bên ngoài vẫn còn những túi đồ ăn vặt An An vừa đánh rơi, cô đi tới nhặt lên, đứng ở phía sau cậu bé, "Cháu không thích những thứ này sao?"

Cậu bé nghe tiếng nói, quay đầu lại nhìn cô, "không phải."

Cảnh Tâm mỉm cười: " Vậy sao cháu không lấy."

Cậu ta im lặng, lại nhìn về phía An An dần nín khóc, Cảnh Tâm nghĩ nghĩ, lại nói: " Cháu còn chưa quen An An, cháu đột nhiên thơm em ấy, em ấy bị dọa sợ rồi."

Cậu bé vẫn không nói gì, nhú nhú mày, nhưng đã không còn vẻ hoảng loạn nữa.

Cảnh Tâm cảm thấy đứa trẻ này có điểm không giống với đứa trẻ khác, có chút tò mò: " Vì sao đột nhiên thơm An An?"

Cậu bé nói: " Trông em ấy rất đáng yêu, là đứa em nhỏ đẹp nhất mà cháu từng gặp."

Cảnh Tâm ngây ngất lúc, không nhận được bật cười ra tiếng.

.....

7 giờ tối, đoàn người rời khỏi thôn trong núi, tá túc tại nhà nghỉ ở thị trấn gần bên.

Điều kiện nhà nghỉ tính ra không tốt lắm, Cảnh Tâm tắm rửa cho An An xong thì mặc áo ngủ sạch sẽ cho bé con, rồi để bé con ngủ ở trên giường, còn mình thì đi tắm rửa.

Tần Sâm tắm xong đưa, Cảnh Tâm đang ngủ thì tựa vào đầu giường, An An ngủ ở trên bụng cô, hai mẹ con đang chơi trò đập tay nhau.

Quảng khăn mặt đi, bước tới ngủ ở xuống bên cạnh Cảnh Tâm, An An cất giọng ngọt ngào: " Ba ba"

An An rất vui vẻ khi ở cùng bố mẹ, leo từ người mẹ xuống lại bò lên người ba ba, rồi lại leo trở lại, chơi vui quên cả trời đất.

Tần Sâm nhìn thời gian, đã sắp 10 giờ rồi, anh hôn An An vào trong lòng, " Được rồi, đi ngủ thôi."

Cảnh Tâm cười: " Hôm nay con bé ngủ suốt dọc đường, xem ra ngủ nhì ầu r ấi, để con bé chơi thêm chút nữa đi."

Từ trong lòng ba đầu dưanhỏ của An An ngóc lên, " Đúng đấy ạ, ba ba cho An An chơi thêm một chút nữa nha."

Bé con bò từ trên người ba ba quay về lòng của ma ma, đầu dưanhỏ nằm bò lên ngực ma ma, giọng nó inon nót: "trên người ma ma mềm mại, An An thích ma ma."

Cảnh Tâm: ""

Dở khóc dở cười.

Tần Sâm nghiêng đầu nhìn ngực Cảnh Tâm, hiển nhiên biết rõ thân thể cô chỗ nào mềm mại nhất, nhìn không nổi đầu dưanhỏ của bình hoanhỏ cứ cọ quẹt phất trên, vươn tay ôm bé con đến trên người mình, ấn thân hình nhỏ của bé con đang không ngừng ngọ nguậy, " Ngủ."

Tay nhỏ của An An đập lên người anh, chân nhỏ cũng đá loạn xạ, " Ba ba xấu xa, An An muốn ở cùng ma ma."

Chút sức lực nhỏ hoi của An An, đấu tranh một hồi thì bản lòng bất động nằm sấp trong lòng ba ba.

Sau hơn mười phút, Tần Sâm cúi đầu nhìn, bình hoanhỏ đã nằm bò trong lòng anh ngủ đến nước miếng chảy thành dòng.

Cảnh Tâm tới gần nhìn, rất cẩn thận ôm bé con xuống, đặt nằm ở giữa.

Tần Sâm nhìn nhìn, nhắc cầm lên chỉ chỉ: " Đặt bên cạnh."

Cảnh Tâm: "Đặt bên cạnh con bé sẽ rơi xuống giường đó."

Đừng tưởng cô không biết anh muốn làm gì chứ!

Tinh lực của người này, mấy năm vẫn thật không thay đổi....

Cảnh Tâm đặt đầu xuống gối, nhắm mắt lại ôm lấy An An mềm mại, không muốn để ý đến anh.

Khẽ lẩm bẩm: " Hôm nay mệt lắm rồi, mau ngủ đi, ngày mai còn phải tranh thủ trở về "

Tần Sâm chống khuỷu tay lên gối, rũ mắt nhìn cô, mỉm cười, nằm xuống ôm cả hai mẹ con vào trong lòng, " Nghĩ gì thế hả, anh chỉ muốn ôm em một chút."

Sắc mặt Cảnh Tâm đỏ lên, mở mắt ra trừng anh, đẩy đẩy anh ra, "anh tránh ra một chút, đè lên An An giờ. "

Tần Sâm khẽ cười, sau vài giây, trở người nằm thẳng ra.

Cảnh Tâm nhìn anh, đột nhiên chồm dậy, sát lại gần hôn hôn lên môi anh, " Ngủ ngon."

Ngay lập tức, Tần Sâm nhấc tay đè lại gáy cô, hôn công đầu nghiêng

Mắt Cảnh Tâm mở lớn, nước nở ra tiếng, anh thế này..... cô sắp nhịn không nổi nữa rồi! Sắp đè lên An An rồi đó!

" Ừm.....anh....."

Dần dần, cô đắm chìm trong nụ hôn nóng bỏng của anh.

Hai phút sau, cơ thể đột nhiên mềm nhũn, đè vào An An.

âm thanh nhõn nhõn của An An bật ra tiếng hừ hừ: " hu....."

Như là sắp khóc rồi.

Cảnh Tâm: ""

Tần Sâm nhanh chóng kéo Cảnh Tâm ra, An An bị ép thức giấc cái miệng nhỏ méo xệch, mắt vẫn nhắm tịt, từ từ mở ra, " Ma ma....."

Sắc mặt Cảnh Tâm ửng đỏ, vội vàng đẩy Tần Sâm ra, nằm xuống ôm lấy An An, "không có gì không có gì, An An ngoan, nhắm lại ngủ tiếp nào."

Rồi lại nhìn nhìn bé con, hỏi: "An An có đau hay không?"

một người trưởng thành như cô đề lên bé con.....

An An dụi dụi mắt: "không đau ạ, ma ma, mẹ ngủ phải ngoan chứ"

BÌNH HOA GIỚI GIẢI TRÍ

Mạch Ngôn Xuyên

dtv-ebook.com

Chương 93: Ngoại Truyện 11 - Nhật Ký Bình Hoa Nhỏ Hăm Hại Cha - Phần 9

Edit: Michellevn

Cảnh Tâm bối rối trước khuôn mặt ngây ngô của An An, lặng lẽ nhìn Tần Sâm, người sau khẽ cười ra tiếng.

cô bấu môi, lại ôm lấy An An, thấp giọng dỗ bé con ngủ.

Rất nhanh, An An lại chìm vào giấc ngủ.

cô ôm lấy An An, cũng chìm vào trong giấc ngủ.

Tần Sâm nhìn hai mẹ con, phủ người xuống hôn hôn lên khuôn mặt một lớn một nhỏ.

.....

Sau khi kết thúc hoạt động từ thiện, tối cùng ngày đoàn người liền vội vã về thành phố B.

Cảnh Tâm ở nhà nghỉ ngơi được ba ngày, rồi phải cùng đoàn phim đi tham gia tuyên truyền phim, An An nhìn thấy ma ma thu xếp hành lý, liền biết ma ma lại muốn rời xa bé con. Vừa rồi, bé con ôm lấy chân của ma ma, ngửa đầu dựa hết sức tội nghiệp mà nói: "Ma ma, cũng đóng gói An An đi luôn được không?"

Cảnh Tâm nhớ tới điệu bộ đáng yêu của bé con ngẩng đầu chồm hồm trong va ly hành lý ngày trước, nhoẻn cười, ngẩng đầu xuống trước mặt bé con, thơm thơm lên khuôn mặt nhỏ của bé con: "An An ở nhà cùng ba

bà không vui sao? Nếu như An An đi cùng với ma ma, một mình ba ba ở nhà tội nghiệp lắm đó, đúng không hả?"

An An quay đầu nhìn lướt qua ba bà đang đứng tựa bên tủ quần áo, đầu dựa vào sập xuống: "Vây, đóng gói cả ba bà cùng đi luôn đi."

Cảnh Tâm phì cười, ngẩng đầu nhìn Tần Sâm, ý bảo anh tới đỡ con gái đi.

Kỳ thật Tần Sâm cảm thấy có hơi thất bại, ghi hình chương trình 《Ba bà đả vờ ỡ》 đã vào giai đoạn hậu kỳ, An An còn đánh Cảnh Tâm hơn nữa, anh liếc nhìn bình hoành hồ, cất tiếng gọi: "An An lại đây."

Bình hoành hồ găm nghi, từng bước nhỏ bước đến trước mặt ba bà.

Tần Sâm khom người ẵm bé con lên, xoa xoa đầu đứa nhỏ rũ của bé con, "Ma ma chỉ đi mấy ngày thôi, vài ngày nữa chú quay phim sẽ đến ghi hình chương trình nữa, chúng ta đã hứa với họ phải ghi hình chương trình, không thể đi được biết chưa hả?"

Cái miệng nhỏ của An An mím mím lại, hơi không tình nguyện, nhưng đầu vẫn gật gật: "Vâng ạ....."

Cảnh Tâm thu xếp xong hành lý, đã sẵn sàng để đi.

Tần Sâm đặt va ly hành lý của cô lên xe, Cảnh Tâm nhét An An vào ngõ trong ghế an toàn.

Cảnh Tâm và An An cùng ngõ phía sau, Bố Duệ cũng nhảy lên xe.

Tần Sâm lái xe ra ngoài, chạy về hướng sân bay.

Dọc đường đi, bình hoành hồ đã hơn mười lần: Ma ma, lúc nào thì mẹ quay về vậy?

Tới sân bay, Cảnh Tâm ẵm bình hoành hồ của cô xuống xe, Tần Sâm vỗ vỗ đầu Bố Duệ, kêu nó chờ ở trên xe.

Lấy va ly hành lý từ cốp xe xuống, một nhà ba người đi vào sảnh chờ của sân bay.

Rất nhanh, đã có người nhận ra họ, có fan kinh hỉ chỉ vào họ: "A A A bình hoanhỏ kìa! Còn có Cảnh Tâm và Tầnn Sầm nữa đó."

"A thật sự là bình hoanhỏ đó! Đáng yêu quá đi!"

.....

Đám đông đang đổ dồn về phía họ, có lẽ là lần đầu tiên Cảnh Tâm cùng với An An bị vây xem như vậy, cô còn lo lắng An An sẽ sợ, ai biết được An An chớp chớp đôi mắt to tròn, lúc mọi người kêu bé con bình hoanhỏ, còn biết giờ tay nhô lên vẫy vẫy với mọi người.

Tầnn Sầm khẽ nhú mồm, đứng ôm bảo vệ Cảnh Tâm, sợ đám đông xô đẩy vào họ.

anh ôm An An từ trong lòng Cảnh Tâm, "Để anh."

Đoàn của Cảnh Tâm trông thấy, rất nhanh thì có trợ lý tới hỗ trợ kéo va ly hành lý, kêu các fan chú ý an toàn, đừng xô đẩy.

An An nghe thấy trợ lý ma man ói lớn mấy tiếng liền, đôi mắt chớp chớp, bỗng dưng cất lên giọng nói non nớt: "Mọi người đừng xô đẩy nha, đừng xô đẩy nha."

Các fan nhất thời bị vẻ đáng yêu của bé con làm rung động, cười ra tiếng.

Lờn ói của bình hoanhỏ có tác dụng nhiều hơn trợ lý, các fan lui lui sang bên cạnh, tạo khoảng cách mấy bước chân nhìn gia đình ba người này.

Cảnh Tâm đã làm xong thủ tục, sẽ nhanh chóng lên máy bay.

cô thơm thơm lên khuôn mặt An An, ấn ấn lên cái miệng đang vênh lên của bé con, cười nói: "Ma ma phải đi rồi nè, An An ngoan ngoãn ở cùng ba ba nhé, còn phải nghe lời ba ba nữa đó, biết không hả?"

An An gật mạnh đầu dươn hỏ: " Vâng....."

Cảnh Tâm quay đầu nhìn T`ân Sâm," Emđinhế."

Đột nhiên An An bưng lấy khuôn mặt của ma ma, rồi nhìn nhìn ba ba, giọng non nót đáng yêu:" Ma ma cũng thơm ba ba một cái đi, rất nhiều ngày mẹ không ở nhà, ba ba cũng nhớ mẹ lắm."

Cảnh Tâm ngậy người.

T`ân Sâm nhướn mày.

Hai người đầu rất bất ngờ, đây chính là lần đầu tiên An An chủ động nhường Cảnh Tâm cho T`ân Sâm, lúc bình thường T`ân Sâm ôm Cảnh Tâm một chút, bình hoanhỏ liền chen ngay vào giữa, T`ân Sâm hôn Cảnh Tâm một cái, tay nhỏ của bình hoanhỏ lập tức che lại liền.

Hai người nhìn nhau, xem ra tham gia chương trình 《Ba ba đã về rồi》 này, có lẽ rất có tác dụng đây.

Quan hệ của hai cha con đã xích lại gần nhau hơn rồi.

Lời nói của bình hoanhỏ người bên cạnh cũng đã nghe thấy, ánh mắt mọi người sáng lấp lánh lấp lánh nhìn Cảnh Tâm và T`ân Sâm, đến đĩ nào, hôn một cái đĩ nào!

Tay Cảnh Tâm đặt lên miệng khụ khụ, đông người thế này, hôn không biết xấu hổ thế nào á! Đâu phải là thơm An An đâu.

An An chớp chớp mắt, thấy ma ma vẫn chưa tới thơm ba ba, ngửa đầu dươn hỏ, có chút đờng cảm nhìn ba ba.

T`ân Sâm cong khóe miệng, vươn tay giữ lấy gáy Cảnh Tâm, cúi đầu khẽ mỗn hẻ lên mỗi cômột cái, trái tim Cảnh Tâm đập rộn ràng, vành tai ửng đỏ.

anh đã thẳng người lên, vỗ vỗ lên gáy cô, " đi đi."

sự việc xảy ra trong nháy mắt, mọi người hậu tri hậu giác: Ố Á.....

Cả đám đông nuốt vào một vốc thức ăn chó.

Cảnh Tâm nâng mắt nhìn anh, nhoẻn cười: "Em đi à."

Tần Sâm và An An nhìn cô đi vào cổng an ninh, An An hít hít cái mũi, đầu dựa vào cổ gục vào vai ba ba, "Ba ba, khi nào ma ma về vậy ạ?"

Câu này hôm nay bé con đã hỏi hơn hai mươi lần rồi.

Tần Sâm vỗ vỗ đầu dựa vào của bé con, "Lúc chúng ta ghi hình xong chương trình thì mẹ sẽ về thôi."

An An cất tiếng ò, tay nhò sò lên khuôn mặt ba ba, "Ma ma kêu An An theo ba ba đó."

Tần Sâm cười, tay ấn lên gáy bé con, ôm con gái xoay người, nhanh bước ra khỏi sân bay.

không bao lâu, một nhà ba người đã lên hot search weibo.

"Bình hoành thật sự đáng yêu chết được! Nếu tôi có một cô con gái như này, mỗi ngày nằm mơ cũng cười tỉnh."

"Quả nhiên là nhan sắc quyết định tất cả, sau khi làm ba ba Tần tổng có sức quyến rũ hơn trước kia nha! Ấm bình hoành tùy tiện đi mấy bước cũng đẹp trai quá cơ! Bình hoành thật là người thành công trong cuộc sống! Ông xã đẹp trai như này, bình hoành đáng yêu như thế"

"Gần đây xem 《Ba ba đã về rồi》, đã bị Tần Sâm và bình hoành hạ gục hoàn toàn rồi, tuy rằng vừa nhìn vẻ mặt bình hoành thì đã biết Tần Sâm làm đồ ăn không mấy ngon rồi, thế nhưng thực sự hâm mộ bình hoành lắm đó! Kiếp sau đầu thai làm con gái anh được không?"

"Bình hoành không phải muốn sinh hai đứa hay sao? Giờ mẹ đầu thai liệu còn kịp không?"

.....

Ngày đầu tiên Cảnh Tâm xa nhà, bình hoanhỏnhớ cô, nhớ cô, nhớ cô.....

Mỗi ngày bình hoanhỏđầusẽ hỏi: "Ba ba, khi nào ma ma về vậy ạ?"

Ngày thứ năm Cảnh Tâm xa nhà, không chỉ bình hoanhỏnhớ cô, mà ba ba của bình hoanhỏcũng nhớ cô, nhớ cô.

Ngày thứ năm, kỳ cuối cùng 《Ba ba đã trở về》 bắt đầu ghi hình.

Thời điểm nhân viên tổ chương trình đến, An An vẫn chưa thức giấc, cho đến khi tổ chương trình chuẩn bị xong tất cả, sau hơn mười phút, biên đạo nói: "Bình hoanhỏđã thức rồi đó."

Tần Sâm đặt tách cà phê trong tay xuống, bước nhanh lên lầu đi vào phòng ngủ chính.

Mấy ngày này An An đều ngủ cùng anh trong phòng ngủ chính.

An An dụi dụi mắt tự mình bò dậy, ngẫitrên giường lớn, nét mặt nhõ vẫn còn hơn mơ màng, câu đầu tiên mở miệng là: "Ba ba, ma ma về rồi ấ ạ?"

Mỗi ngày Tần Sâm bị câu này của bé con nhắc tới đến là phiền, vốn cho rằng ngày trôi qua cũng không quá gian nan, ấy vậy mà mỗi ngày bị bé con không ngừng nhắc nhở, khiến anh giờ đây cũng rất nhớ Cảnh Tâm.

Tùy tiện hai câu cho qua, xách bình hoanhỏphiền hà từ giường lên, đưa vào phòng tắm rửa mặt.

Thay một bộ váy xinh đẹp cho bình hoanhỏ xong, Tần Sâm đưa bé con xuống lầu, xoa xoa đầu dưanhỏ của bé con: "Tự mình chơi nhé, ba ba đi làm bữa sáng."

Bình hoanhỏgật gật đầu, sáng ra bé con cũng có rất nhiều việc cố định phải làm mà.

Tần Sâm đi qua bàn ăn, thoáng thấy vẫn còn nửa tách cà phê, bưng lên uống cạn.

Chú quái dị và cô quái dị của tổ chương trình bắt đầu trêu chọc bình hoanhỏ," Bình hoanhỏ, chào buổi sáng nhé."

Bình hoanhỏ đã quen với những cô chú này từ lâu, toét miệng cười:" Chào chú buổi sáng, chào cô buổi sáng ạ."

Chú quái dị và cô quái dị dâng lên một trận thương cảm, ngày mai chương trình ghi hình kết thúc, bọn họ cũng không thể quay như thế này nữa, muốn gặp lại bình hoanhỏ, có thể là rất khó đấy.

Và thế là, mọi người thay nhau tiến tới thơm thơm ôm ôm bình hoanhỏ đáng yêu.

Kết cục An An thoát được ra khỏi ma chương của chú quái dị và cô quái dị, là ở hơn mười phút sau.

Bé con đi bước nhỡ ra cửa, nói chuyện chào hỏi cùng Bố duệ như thường lệ.

Qua một hồi, đợi mãi vẫn không thấy ba ba kêu bé con đi ăn sáng, bé con chạy vào phòng bếp," Ba ba, con xong hết việc rồi nè."

Tần Sâm vừa tiếp xong một cuộc điện thoại, ngắt điện thoại, phát hiện trứng chưng chín quá rồi, lại chưng một phần khác.

anh cúi đầu nhìn bình hoanhỏ đang ôm đùi mình, bật cười:" Con làm được việc gì rồi?"

" Chào hỏi cô chú quay phim nè, thăm hỏi Bố Duệ nè."

Tần Sâm cười, ẵm bé con đến bồn rửa tay, vặn mở vòi nước ấm, " Rửa tay."

An An tre trên người ba ba, nghe lời mà chà rửa tay nhỏ của mình, giọng non nớt lại hỏi:" Ba ba, hôm nay có thể đưa An An đi tham bank không? An

An nhớ ma ma lắm."

Tần Sâm nhìn chăm chú tay nhỏ của An An, tối nay Cảnh Tâm về thành phố B, nhưng đúng lúc tối nay phải ghi hình chương trình, cô không thể về nhà, đặt An An xuống, cầm khăn tay lau khô tay nhỏ bé con, xách bé con đi đến trước bàn ăn đặt vào trong ghế trẻ em, xoa xoa đầu dụi mắt vào má của bé con, ngửi xôm xuống trước mặt và nhìn thẳng vào bé con: "Ngày mai ma ma mới về, ngày mai chúng ta sẽ lại đón mẹ về nhà có được không?"

An An bấu cái môi nhỏ, vô cùng tủi thân mà nói: "Ba ba cũng không mang An An ngửi máy bay đi xem ma ma rồi."

Bé con nhớ cũng rõ ràng lắm đấy.

Nếu thật lâu mà ma ma không về nhà, ba ba sẽ đưa bé con ngửi máy bay đi xem ma ma.

Tần Sâm thơm thơm lên gương mặt bé con, đứng lên, "Ăn sáng trước đi nào, chút nữa để con gọi điện thoại cho ma ma."

Ăn xong bữa sáng, Tần Sâm gọi điện thoại cho Cảnh Tâm, là trợ lý nhận máy.

Tần Sâm tặng lời chúc biểu tình đáng thương của bình hoa nhỏ, giúp bé con mang ba lô nhỏ đầu thỏ lên lưng, ẵm bé con lên, dúi đi lực chú ý của bé con: "Xong rồi, chúng ta đi nhà bà nội thôi."

Lịch trình quay chiều hôm nay, là đi nhà bà nội.

Ngày mai bốn tổ hợp gia đình sẽ tụ họp tại thành phố B, kết thúc kỳ ghi hình cuối cùng của 《Ba ba đã về rồi》.

An An bị nhét vào ghế trẻ em, nâng đôi chân nhỏ trắng nõn của mình lên, đột nhiên cất giọng nói đáng yêu: "Ba ba, ba còn chưa mang giày cho An An kìa."

Tần Sâm:"....."

Sao không nói sớm? Đầu tại bình hoànhở tình quái này mới sáng ra đã nhắc Cảnh Tâm liên tục, khiến đầu anh cũng phình to luôn rồi.

Nhân viên tổ chương trình cười ra tiếng, xem anh không chỉ bình hoànhở mắc bệnh tương tư, còn có Tần tổng sắc mặt buồn bức nữa đó.

Tần Sâm mở dây an toàn, mở cửa xe ra, "Ba ba đi lấy giày cho con.

Người quay phim đặc biệt quay lại bóng lưng cao lớn hấp tấp của Tần Sâm.

Biên đạo nhân cơ hội tới phỏng vấn bình hoànhở:" Bình hoànhở, có phải con nhớ mẹ lắm phải không?"

Bình hoànhở đa cảm gật đầu:" Vâng, ba ba cũng nhớ, ông ấy xấu hổ,nói ra ngại ngùng."

Biên đạo cười, thỉnh thoảng bình hoànhở tuân lời vàng,thật sự là đáng yêu hết được!

Tần Sâm cần đôi giày giỏ của An An trở lại xe, quăng vào chỗ ngồi phía sau," Để đây trước đã, lúc nào xuống xe sẽ mang cho con."

Tác giả có lời muốn nói:" Canh hai tới rồi! Ha ha ha, mọi người đã đoán được rồi, chắc chắn cậu bé con có hi vọng lên sân khấu →_→, đúng không hả? Trước đó đã nghĩ, An An tên gọi là Tần Cảnh, có đi đâu nghĩ nghĩ An An nghe cũng rất hay mà, đặt tạm thời trước vậy ~ Dù sao mọi người biết là bình hoànhở thì đúng rồi, tên sách thôi, trước đó nhìn thấy có cục cưng để lại lời nhắn tên sách của anh đến từ xxx rất nhiều, thật ư? Đây cũng là đặt tạm thời, chờ Đại Xuyên nghĩ xong tên sách thì đổi lại ~ mua mua.

Văn bình hoa này, Đại Xuyên với việc đặt tên rất thất bại nha! Rất nhiều người vừa xem Cảnh Tâm liền nói là Cảnh Điềm, Tần Sâm mọi người cũng nhìn thành Thái Sâm, mặt tốt đấy.....Lục Nghiệp, tên này không vấn

đề gì chứ? Maunóicho tôi biết! À còn có, không phải nói Lục gia ngay từ nhỏ đã nhớ thương An An sao, anh, một cậu nhóc cầu thả, chỉ là cảm thấy bình hoanhỏ đáng vẻ đẹp để cũng xem như không nhận được đùa giỡn lưu manh đi? Chỉ muốn nói rằng họ có một mối quan hệ khi còn nhỏ, nhỏ vậy đâu có biết gì về tình yêu, đúng không~ Chỉ là nhiều năm về sau, tình cờ gặp lại nhau mới nhớ đến. không spoil nữa đâu..... Hãy chờ Đại Xuyên mở áng văn này, các cục cưng ngủ ngon nhé muah muah muah!

BÌNH HOA GIỚI GIẢI TRÍ

Mạch Ngôn Xuyên
dtv-ebook.com

Chương 94: Ngoại Truyện 12 Nhật Ký Bình Hoa Nhỏ Hăm Hại Cha - Phần 10

Edit: Michellevn

Mẹ Tần biết họ sắp tới, tính thời gian chờ ở cửa, biết hôm nay sẽ lên ống kính máy quay, còn cố ý ăn mặc trang điểm một phen.

Xe mới vừa dừng lại, từ cửa kính xe An An trông thấy bà, liền cất tiếng gọi ngọt ngào: "Hôm nay bà nội đẹp quá."

Mẹ Tần được An An khen ngợi nở gan nở ruột, lập tức mở cửa xe, ôm bé con từ trong ghế an toàn ra, An An ngọ nguậy thân hình nhỏ bé chỉ vào trong xe: "Bà nội, giày của An An còn ở trong kia."

Mẹ Tần lúc này mới phát hiện chân nhỏ của bé con trống không, nhéo nhéo chân nhỏ bé con: "Sao không mang giày hả?"

An An nhìn ba ba mới vừa xuống xe, "Ba ba không mang cho An An."

Mẹ Tần liếc Tần Sâm một cái, ánh mắt ấy: Chăm con thế hả?

Tần Sâm xoa xoa đầu dư thừa trên mặt của An An, cầm đôi giày của bé con từ trên xe xuống, đặt đôi chân nhỏ bé của bé con trong tay và mang giày vào, "Được rồi."

An An thò một cái lên khuôn mặt bà nội: "Bà nội, An An có thể tự đi được rồi."

Ma ma dạy bé con, bà nội ôm bé con sẽ một.

Mẹ Tần tuy đã ngoài 60 tuổi, nhưng sức khỏe rất tốt, ẵm An An một chút cũng không cảm thấy mất sức gì, vui vẻ thớm lên khuôn mặt bé con: " Bà nội ẵm một chút nữa, chứ mấy năm nữa con lớn rồi bà nội ẵm con không nổi nữa."

An An ôm lấy cổ của bà, khuôn mặt nhỏ bé cọ cọ lên gương mặt bà.

Nán lại ở Tần Gia cả ngày, ăn cơm tối xong Tần Sâm mới đưa bình hoan hỉ rời đi.

Về đến nhà, lại chỉ còn lại ba ba và bé con, bé con lại bắt đầu nhắc tới ma ma, từ lúc tắm rửa cho đến khi Tần Sâm dỗ bé con ngủ, cứ hỏi suốt.

Tần Sâm dỗ một hồi, An An kìa im lặng, bé con nằm sấp trong lòng ngực ba ba, đáng thương mà hỏi: " Ba ba, có thể video với ma ma rồi chứ?"

Cảnh Tâm vừa về đến căn hộ chung cư trước kia của cô, trước đó cô và Tần Sâm đã gửi tin nhắn cho nhau, chỉ là vẫn chưa video với An An trước, tránh cho một hồi lại muốn khóc. Tối hôm kia An An có hơi phát sốt, đứa nhỏ sinh bệnh cực kỳ nhớ mẹ, buổi tối hai ngày này mỗi lần chat video xong cô đều khóc một trận, khóc đến độ trong lòng cô cũng khó chịu vô cùng, hận không thể lập tức quay về ôm bé con một chút.

Tần Sâm cúi đầu nhìn bình hoan hỉ, vuốt nhẹ lên gáy bé con, " An An đừng được chưa nào?"

Miệng nhỏ An An mím mím lại: "không muốn đâu, An An muốn video với ma ma cơ."

Bình hoan hỉ đáng thương hít hít cái mũi.

Tần Sâm khẽ thở dài, nếu như anh không mở video cho bé con, khả năng gây tiếp theo bé con khóc liên tục cho anh xem.

Ôm bé con dậy, lần mò kiểm tra điện thoại di động, cúi xuống nhìn bé con: " Khóc là khỏi video đấy."

Tổ chương trình: Lại uy hiếp bình hoanhỏđángyêucủa chúng tôi.

An An nâng đầunhỏhìn ba ba, miệgnhỏmím lại gật đầu:" Vâng....."

Cảnh Tâm vừa tắm xongthìđiện thoại vang lên,cônhìn nhìn, xem ra Tầ
Sâmkhôngtrị được An An,cônhấp nhấp môi dưới, nhận điện thoại.

Khuôn mặtnhỏhắn của An An xuấthiệtrong video, trong lòng Cảnh
Tâm nhất thời mềm mại,côcũng muốn vềnhà lắm rồi.

Tiếngnóinon nớt của An An vang lên:" Ma ma!"

Cảnh Tâm nhoe cười:" Cục cưng, sao muộn thế mà vẫn chưa ngủ hả,
làđangnhớ ma ma sao?"

An An hít cái mũinhỏ, gật mạnh đầu dưanhỏchocônhìn:" Vâng ạ! Ba ba
cũng nhớ mẹ."

Cảnh Tâm cười, An An tự mình cầnnhỏđiện thoại di động, tay ngắn
ngườinhỏ, có lúc cònlắc lư, chỉ có thể nhắm đến gương mặtnhỏcủa mình.

Cảnh Tâm chỉ có thể nhìn thấy cằm và bờ môi mím chặt của Tầ
Sâmđangkê sát đỉnh đầunhỏcủa An An, An An vừa dứt lời, miệganhkhe
khẽ cong lên, đáy lòng Cảnh Tâm càng mềm mại hơn,thậtnhớ hai người
quá.

Giống như An An pháthiệtrong videokhôngchiếu đến ba ba, hai cánh
taynhỏgiơ lên cao cao, " Ma ma, cho mẹ nhìn ba ba nè! "

Cảnh Tâm cười, thế nhưngcôchẳng nhìn thấy gì trong màn hình cả.

Tầ
Sâm nhìnkhôngnổi nữa, cầnnhỏđiện thoại di động từ trong tay bé
con, An An nắm chặtkhôngchịu buông tay, vắn vẹn thân hìnhnhỏkhôngtuân
theo:"khôngđược, để An An tự cầnnhỏ, con muốn cầnnhỏ."

Tầ
Sâm cúi đầu nhìn bé con:"hiệngiờ ma makhôngnhìn thấy gì cả, con
chắc chắn là con muốn cầnnhỏ sao?"

An An không động đây, ánh mắt chớp chớp, từ từ buông lỏng tay nhỏ, "Được rồi, vậy ba ba cần đi."

Tần Sâm đặt điện thoại di động cố định trên bàn, hai cha con cùng xuất hiện trong màn ảnh.

Cảnh Tâm nhớ ra mình có chuẩn bị quà tặng cho An An, cũng đặt điện thoại di động sang một bên cố định, nhoen cười: "Ma ma chuẩn bị quà cho con đó, lấy cho con xem nhé."

An An vui vẻ vỗ tay mãi, còn quay đầu nhìn ba ba, "Ba ba, An An có quà kìa."

Tần Sâm mỉm cười: "Ừm."

Cảnh Tâm đi lục va ly, An An thì ngồi trên chân ba ba chờ đợi, đôi mắt to tròn nhìn chăm chăm màn hình di động, không đến nửa phút, tay nhỏ đột nhiên chỉ màn hình, "Ma ma ở trong nhà, ba ba ma ma đang ở trong nhà! Ở nhà bên kia kìa....."

Tần Sâm: "....."

Cảnh Tâm đang lục lợi va ly hành lý: "....."

Cảnh Tâm vừa ra khỏi màn hình, tần nhìn phía sau màn hình liền trống trải.

An An là đã nhìn thấy bức tranh treo trên tường, cùng với bức tường album ảnh, bé con cuống cuống bò trên chân ba ba, cơ thể nhỏ bé nghiêng về phía trước, tay nhỏ cứ thế là chỉ về bức tranh, "Ma ma từng đưa con qua nhà đó, là nhà của ma ma bên kia."

Cảnh Tâm đã nhanh chóng quay trở lại trước màn hình, che đây bằng cách giơ lên con thỏ đầu to ra trước mặt, "An An con nhìn nè, ma ma mang búp bê cho con nè, nhìn có đẹp không hả?"

An An chỉ quay đầu nhìn một cái, lại lập tức xoay qua ôm lấy cổ ba ba, giọng nó non nớt bắt đầu nài nỉ: "Ba ba, ba ba, chúng ta đi tìm ma ma, ma ma đang ở nhà bên kia."

Cảnh Tâm: "....."

cô đã đưa An An tới nơi này, là hồi đầu tháng 3, cô giận đối với Tần Sâm, còn đưa An An quay về nhà, Tần Sâm đuổi tới, một nhà ba người ở nơi này ba ngày mới trở về

không nghĩ tới, An An con bé tinh quái này nhớ rõ đến thế.....

Tần Sâm cũng đau đầu không kém, thật là tình huống không ngờ mà.

Nhân viên công tác tổ chương trình: Lại có trò vui rồi

Tần Sâm nhìn Cảnh Tâm trong video, đầu có mấy phần bất đắc dĩ, Cảnh Tâm ở bên kia dỗ dành An An: "An An nghe lời được không hả? Sáng mai ma ma trở về rồi mà."

Bình hoanhỏ sắp một tuần lễ không được gặp ma ma đã không nghe vào tai cái gì nữa, bình thường Cảnh Tâm dỗ dành mấy câu là bé con cũng nghe lời rồi, nhưng lần xa nhà này quả thật có chút lâu, trước kia cô ở bên ngoài vượt quá năm ngày thì Tần Sâm sẽ lập tức đưa An An đi tham ban.

Lần này An An hoàn toàn không nghe cô nói gì hết, cuối cùng, đành phải cúp điện thoại trước.

Tần Sâm bế An An lên, đi tới ban công, gió đêm lướt qua mái tóc mềm mịn của bé con, anh xoa xoa đầu dưanỏ của bé con, kiên nhẫn nhỏ giọng dỗ dành: "Ngày mai thì có thể gặp ma ma rồi, chỉ còn một đêm này, không thể ở cùng với riêng ba ba sao? Có phải là không thích ba ba rồi hả?"

Hiếm khi anh nói loại lời này, trước giờ anh không so sánh mình với Cảnh Tâm, chưa bao giờ hỏi An An thích ba ba hay thích ma ma hơn.

Hai năm này thời gian Cảnh Tâm ở bên An An nhiều hơn anh rất nhiều, anh cũng không giống như Cảnh Tâm biết dỗ trẻ nhỏ, đối với Cảnh Tâm, An An ỷ lại càng nhiều hơn, là điều hiển nhiên.

Trong đôi mắt to của An An dâng ngập nước, lấp lánh nhìn ba ba, tựa như suy nghĩ rất lâu, mới gật gật đầu dướn nhỏ, " Dạ....."

" An An thích ba ba....."

Giọng nói non nớt run run đáng thương này, chú quái dị và cô quái dị của tổ chương trình nghe thấy cũng hết sức đau lòng.

Tần Sâm cũng đau lòng, khe khẽ cọ cằm trên đầu bé con, thơm thơm lên khuôn mặt bé con, lau khô nước mắt trên mặt bé con, "Ngoan, vậy giờ chúng ta đi ngủ nhé."

An An ngoan ngoãn gật đầu.

Tần Sâm nhìn thời gian, đã hơn chín giờ rồi.

Để An An nằm úp sấp trong ngực anh, anh bắt đầu vỗ về nhẹ nhàng lên bờ lưng nhỏ của bé con.

An An nghiêng khuôn mặt nhỏ nằm sấp trong ngực ba ba, ánh mắt vô cùng đáng thương mà chớp, chớp....

Chân nhỏ trong chăn khe khẽ cọ.

không khóc không quấy, chỉ là ngủ không được.

Tần Sâm mím chặt môi, cúi đầu nhìn bình hoạn nhỏ, hàng mi dày giống dải quạt nhỏ không ngừng run run, nhìn dáng điệu âu sầu của bình hoạn nhỏ là anh phì ần lòng không thôi, dù sao cứ khó một chút cũng tốt hơn mà.

anh nhấc tay, xoa xoa đầu dướn nhỏ của bé con: " Ngoan, nhắm mắt lại nào."

Bình hoanhỏvềnh cái cái miệgnhỏ," Ba ba....."

T`ân Sâm:" Hửm?"

" Ba ba....."

".....Hửm. "

" Ba ba....."

" Hử!"

" Ba ba....."

"....."

Ba ba bu ãn bực nhắmmắmmắt lại, giây sau, xốc mạnh chắnlên, đặt bình hoanhỏtrêngiường, cáukính cầocầotóc," Biết r`ấ, biết r`ấ, đưacõnđi!"

Bình hoanhỏcó hơi mịt mùng chớp chớp mắt nhìn, nhìn ba ba bước nhanh ra khỏi phòng,khôngđếnmộtpphút, trong tay cắmmộtbộ váy công chúa mùa h`ông.

Tổ chương trình: Hả, tình huống gì thế này?

Cảnh này có chút quen thuộc nha.....

Giống nhưđãtừng xảy ra ấy nhỉ?

Biên đạo:".....khôngphải giống như tôi nghĩ chứ?"

Giây tiếp theo,thìthấy T`ân Sâm c`ần lênmộtcái áo, hết sức đẹp trai màvung tay lên, trong ống kínhmộtảnh tối đen.

T`ân Sâm ẵmbình hoanhỏlên, thay qu`ần áo cho bé con, lần này bình hoanhỏkhôngphải mới tỉnh ngủ, thấy ba ba như vậy, lập tức kéo lấy qu`ần áo của ba ba, " Ba ba, ba ba muốnditìm ma ma phảikhông?"

Tần Sâm mặc kệ bé con, thay quần áo cho bé con xong, còn mình thì quần áo phòng tắm thay, thuận tiện kéo cái áo trên máy quay phim xuống.

Bình hoanhỏ trượt trượt trượt bò từ trên giường xuống.

Bịch bịch đi theo đằng sau ông ba ba.

Ngồi xổm trước cửa phòng vệ sinh, bưng mặt nhỏ chờ đợi.

Tổ chương trình: Ôi đệt! không phải chứ! thật sự là muốn ra ngoài tìm Cảnh Tâm rồi!

Tần Sâm thay quần áo xong, mở cửa ra cứ thế ẵm bình hoanhỏ lên, bình hoanhỏ vui vẻ ôm cổ ba ba, thơm thơm cọ cọ lên gương mặt anh, còn không quên thổ lộ: "Ba ba là tốt nhất."

Khóc miệng Tần Sâm co rút.

Hai cha con mới vừa xuống lầu dưới, thì bị biên đạo và nhân viên tổ chương trình ngăn lại, biên đạo hết sức bối rối: "Tần tổng, không được đầu ạ! Theo quy định thì không thể mang bình hoanhỏ đi tìm ma ma được."

Tần Sâm trầm mặc vài giây, cười: "Tôi đưa con gái tôi đi hít gió."

nói xong, lách qua bọn họ, bước nhanh đi ra ngoài.

Biên đạo: "....."

Có người hỏi: "Giờ làm sao đây? Ngăn thế nào ngăn thế nào hả?"

Có thể ngăn thế nào chứ? Liệu ngăn được không?

Biên đạo quyết định thật nhanh: "Kệ đi, mau chạy theo sau, không thì lát nữa cái gì cũng chẳng quay được!"

Ngẫm lại cũng không tính là vấn đề đặc biệt lớn, Tần tổng không muốn bình hoanhỏ đau lòng, nửa đêm mang con gái đi tìm ma ma, cũng làm một điểm nổi bật nha!

Vì thế, đoàn người lập tức dí theo sau.

Tần Sâm mới vừa lái xe ra khỏi ga ra, liếc nhìn bọn họ, dừng xe.

Người quay phim vội vàng cùng lên xe.

Từ biệt thự hai chiếc xe chạy ra ngoài.

Bình hoanhồng ỡ trong ghế em bé khua khoảng chân nhỏ, nâng bàn chân với những ngón chân nhỏ nhắn đáng yêu, âm thanh non nót đáng yêu không chịu được: "Ba ba ời, ba ba....."

Tần Sâm: ".....Hửm"

Bình hoanhỏ lắc lư đầu dướn nhỏ, nhìn chăm chú chân nhỏ của mình: "Ba ba, ba lại quên không mang giày cho An An r ỡ đó."

Tần Sâm: "....."

Người quay phim ghen cười, cho anh một cảnh quay cận mặt, chương trình rộn rã nhieu nha!

Tâm trạng bình hoanhỏ cực kỳ tốt, bắt đầu ngâm nga hát lên: "yêu con thì hãy thơm thơm con, yêu con thì hãy ôm ôm con, ôm ôm con, ôm ôm ôm ôm....."

Sau bốn mươi phút, tới dưới lầu căn hộ chung cư của Cảnh Tâm, Tần Sâm gọi điện thoại cho Cảnh Tâm.

Cảnh Tâm cho rằng anh đã dỗ An An ngủ r ỡ, mới gọi điện thoại cho cô, cô khẽ hỏi: "An An ngủ r ỡ sao?"

Tần Sâm mở cửa xuống xe, nhìn lướt qua bình hoanhỏ tâm trạng dặt dào đang ngủ ỡ trong ghế sau, bỗng dừng cảm thấy có hơi buồn cười, anh khẽ cười ra tiếng: "Cảnh Tâm, xuống l ầu một chuyến đi."

Cảnh Tâm ngây ramột lúc: ".....anh sẽ không némmột mình An An ở nhà, r ỡ chạy đến tìm em chứ?"

Loại chuyện này,nóikhôngchừnganhthựcsựlàmlàm được à nha!

Dù sao hai người họ sắp mộttuầnkhônggặp r ồi!

Tần Sâm cười:" Xuống l ầu."

Ngắt điện thoại.

Cảnh Tâm thở ra mấy hơi,thậtsựlà tức chết mà!

côthaymộtcáiváy dài, hấp tấp xuống l ầu.

khôngđến ba phút,côchạy ra khỏi tòa nhà, quả nhiên nhìn thấy thân hình cao lớn của Tần Sâm đứng tựa bên xe,côtrừng mắt, hờ,khôngđúng.....

Sao còn có người quay phim nữa?

cônghi hoặc đến gần, Tần Sâm cong khoe miệng, nhìncôchăm chú.

Đột nhiên -----

" Ba ba, ba ba! An An cũng muốn xuống xe! An An nhìn thấy ma ma r ồi!"

" Ba ba xấu xa....."

"Ba ba....."

Chiếc xe phía saudixuống mấy nhân viên công tác của tổ chương trình, nhìn gia đình họ bằng ánh mắt nhưđangxem kịch.

Cảnh Tâm đứng hình tại chỗ, kinh ngạc hết sức r ồi.

Tần Sâm mỉm cười, mở cửa xe ra.

Ấm bình hoanhỏđangkhôngngừng om sòm ra khỏi ghế an toàn.

Bình hoa nhỏ vừa nhìn thấy ma ma, liền phấn khích vọt thẳng về phía trước: "Ma ma! An An cùng ba ba tới thăm mẹ nè."

Hai cha con tới trước mặt cô, Cảnh Tâm mới hồi phục lại, vẫn có hơi không thể tin được: "Tổ chương trình đồng ý cho hai người tới hả?"

Tần Sâm quay đầu nhìn lướt qua, biên đạo che mặt buông tay, biểu lộ hết sức bó tay.

Cảnh Tâm nhấc tay nện lên vai anh, cười oán trách: "anh thật là....."

Quá ngang ngược rồi!

Tần Sâm nắm tay cô, đưa bình hoa nhỏ cho cô.

Cảnh Tâm đón lấy, thơm thơm lên gương mặt An An.

Tần Sâm chăm chú nhìn hai mẹ con, khẽ cong khóe miệng, bình hoa một lớn một nhỏ này đều sinh ra để hành hạnh mà.

BÌNH HOA GIỚI GIẢI TRÍ

Mạch Ngôn Xuyên
dtv-ebook.com

Chương 95: Ngoại Truyện 13 Nhật Ký Tiểu Tâm Sâm Hãm Hại Cha - Phần 1

Edit: Michellevn

Sau khi phát sóng chương trình 《Ba bà đả vờ ỡ》, bình hoa trở thành cô bé đáng yêu được chào đón nhất, ngày nào Cảnh Tâm cũng nhận được không biết bao nhiêu là thư riêng và lời nhắn để lại, đều là mong cô đăng thật nhiều hơn nữa clip video và ảnh chụp của bình hoa, lại còn thúc giục cô sinh đứa thứ hai.

Kỳ cuối cùng chương trình, tổ chức chương trình thay mặt rất nhiều cư dân mạng hỏi Cảnh Tâm và Tiểu Sâm một vấn đề "Hai người có dự tính để bình hoa tiến vào giới giải trí không?"

Về điểm này, Cảnh Tâm trả lời như vậy: "Tôi đã nói với Tiểu Sâm rồi, bất kể công ai muốn là gì, chỉ cần nghề nghiệp chính đáng, tôi đều sẽ ủng hộ con bé."

Câu trả lời của Tiểu Sâm chỉ có hai chữ: "Tùy nó"

Rất chi là phóng khoáng!

Có đi đâu nếu bình hoa thực sự tiến vào giới giải trí, có người ba ba thế này, phỏng chừng có thể nổi đến tận Hollywood đó chứ.

Cho dù ra sao, đó cũng là chuyện rất nhiều năm về sau.

Hiện giờ chuyện bình hoa vui vẻ nhất chính là bé con sắp được đình hà trẻ, Cảnh Tâm mua cho bé con mấy cái ba lô nhỏ, rồi mua một đồng váy đẹp và nơ con bướm, kêu bình hoa thay từng bộ từng bộ cho cô xem, Bình

hoan hởi rất thích chơi trò thay quần áo cùng ma ma, vô cùng vui vẻ mà mang ra thử toàn bộ một lượt.

Cuối cùng Cảnh Tâm mới quyết định: "Được rồi, ngày mai sẽ mặc bộ màu tím này."

An An: "Ma ma không mặc bộ màu hồng hả?"

Cảnh Tâm xoa xoa đầu bé con: "Màu tím nhìn đẹp hơn."

An An gật gù đầu dưng nhỏ, nghe lời ma ma.

Buổi tối trước hôm bình hoan hởi định nhà trẻ, một nhà ba người về T`ân gia ăn cơm, cha mẹ T`ân hết sức vui vẻ, mời cho bằng hết bạn bè trong đại viện đến, Chu Thân và T`ân Ninh, Nhạc Minh cũng có mặt, Chu Thân bế con trai một tuổi của mình đi vào, vẻ mặt hớn hởi.

Vừa vào trong nhà liền đặt con trai xuống, vô cùng tự hào mà nói: "Nào, con trai, tự đi nào."

Chú nhóc hững hờ còn hơi lảo đảo từ từ bước chân chậm, sau đó mọi người cất lời khen: "Ái chà, tên nhóc này đi thật vững đó nha"

Niềm tự hào trên khuôn mặt Chu Thân, đặc ý nói: "Dĩ nhiên rồi, con trai tôi lợi hại cực kỳ luôn."

T`ân Ninh nhìn không nổi cậu ta đáng ghét như vậy, đạp cậu ta một cước.

Chu Thân trừng cậu ta: "Tôi fuck, đá tôi cái méo gì!"

T`ân Ninh: "Ngựa chân."

Chu Thân: "Ngựa chân thì sinh con đi."

T`ân Ninh: "....."

Có con trai bộ ngon lắm hả! Chỉ là không nhìn quen ngày nào cậu ta cũng ra về ta đây!

An An đỡ tời, ôm lấy cậu nhóc đang đi, cậu nhóc cất tiếng ê ê a a: "Chị ơi....."

An An vui lắm, buông cậu nhóc ra, tay nhón héo nhéo khuôn mặt nhóc của cậu nhóc, cậu nhóc đứng một mình không vững, ngã bịch xuống nền nhà.

Chu Thân vội vàng đi lại ẵm cậu nhóc lên, "Con trai đâu không hả?"

Tần Sâm ẵm An An lên, cúi đầu liếc nhìn Chu Thân: "Thằng bé ngã có tí, có thể đau ở đâu được chứ."

Chu Thân không phục: "Con trai thì không thể là cục cứng sao?"

Cậu ta nhìn bình hoành: "Bình hoành tinh quái, có muốn một em trai không? Kêu ma ma con sinh cho con một đứa."

Tần Sâm nhìn cậu ta cảnh cáo, ẵm bình hoành đi luôn.

Chu Thân: "....."

Bình hoành ôm cổ ba ba, đáng yêu hỏi: "Ba ba, sao chú Chu Thân gọi con là bình hoành tinh quái vậy?"

Tần Sâm vỗ vỗ đầu bé con: "Bởi vì chú ấy ngốc."

Bình hoành tinh quái: "....."

Bữa cơm chiều ở Tần gia vô cùng náo nhiệt với hai bàn lớn, sau khi kết thúc, lại mở hai bàn mạt chược, kỹ năng đánh bài của Cảnh Tâm hai năm này đã tiến bộ rất nhiều, cho dù Tần Sâm không xuất chiêu giúp cô, cô vẫn có thể thắng rất nhiều.

Tần Sâm kéo một cái ghế dựa chân cao, giống như trước đây mà ngồi trấn thủ sau người cô.

Bình hoành đã tự chơi với những đứa trẻ khác.

Chu Thân từ khi có con trai, mặt chược đối với cậu ta trở thành số không, cậu ta chơi với con là đủ rồi.

Cậu ta ẵm con trai, trêu chọc bình hoànhỏ:" Bình hoànhỏ, có muốn em traikhông hả?"

Bình hoànhỏ cúi thấp đầu, đang trêu đùa ngón tay nhỏ cậu nhóc, giọng nó non nớt đáng yêu:" Ba banóikhông cần, ba có An An là đủ rồi."

Thời gian trước bình hoànhỏ vẫn hò hét muốn em trainhỏ em gái nhỏ, mới không bao lâu, đã bị Tần Sâm tẩy não rồi.

Chu Thân hỏi:" Vậy con có nghĩ muốn không?"

Bình hoànhỏ gẫm nghĩ, gật gật đầu dưngỏ.

Chu Thân cười xoa xoa đầu bình hoànhỏ, dạy bé con đi đâu xấu:" Vậy thì sau khi về nhà con nóiba ba cố lên, không lâu đâu thì có thể có em trainhỏ rồi."

Bình hoànhỏ gặng đầu, đôi mắt tròn xoe ngây thơ nhìn cậu ta:" thật vậy ạ?"

Chu Thân cười cực kỳ xấu xa:" Dĩ nhiên là thật rồi, chú chính là mỗi ngày cố lên đó, đã có em Chu Nghênh rồi nè."

Từ phía sau Tần Ninh cho cậu tamột cái đập vào gáy, " Tôi xem cậu ngứa da rồi."

Chu Thân không hề hoang mang:" anh Sâm từ sau khi làm bố, đi ền ậm hơn rồi, sợ gì chứ."

Lời cậu ta nói, bình hoànhỏ cho là thật.

Những ngày sau đó, bình hoànhỏ thường xuyên ở trước mặt ba ba nghiêm túc nhắc nhở:" Ba ba, ba phải cố lên đó."

Mới bắt đầu, Tần Sâm và Cảnh Tâm đều không hiểu mỗi ngày bé con đều hô hào cố lên này nghĩa là gì, Tần Sâm ẵm bé con lên đùi, xoa đầu dưanhỏ, " Cố lên làm gì?"

Bình Hoanhỏvẹo đầu dưanhỏ, mềm mại đángyênói:" Cố lên sinh cho An Anmộtem trainhỏđó."

Tần Sâm:""

Cảnh Tâm phì cười ra tiếng, trêu bé con:" Ai dạy con nó như vậy hả?"

Bình hoanhỏkhôngchút do dựnói:" Chú Chu Thân ạ."

Tần Sâm cười lạnh, bình hoanhỏgửa đầu nhìnanh:" Ba ba, ba sao vậy ạ?"

Tần Sâm cúi đầu nhìn bình hoanhỏ, thời gian trước vất vả lắm mới tây nảo cho bé con được, lại bị tên khốn Chu Thân kia làm rối lên rồi.

Cảnh Tâm ẵm bình hoanhỏlên, thơm thơm lên khuôn mặt bé con:" Cục cưngnóirất hay, ma ma hứa với con, sinh cho conmộtem trainhỏ."

Tần Sâm:""

Cảnh Tâm hếch đầu nhìnanh, khiêu khích nhướn nhướn mày.

Ban đêm, Tần Sâm hung hăng giày vò Cảnh Tâmmộttrận, Cảnh Tâm ở dưới thânanhnhũn như nước.

anhkhẽ cắn taicô:"thậtsựmuốn có con như vậy hả?"

Cảnh Tâm:"Muốn."

Muốn cómộttiểu Tần Sâm nữa, như vậy mới xem là viên mãn.

mộtmùa đông nữa, bình hoanhỏđãsắp 3 tuổi, đêm bình an là sinh nhật bé con.

Ba ba của bé con thật xấu quá, lần nào cũng đặt quà tặng trên chỗ cao thật cao, năm nào ma ma cũng ngẩng lên vai của ba ba mới có thể lấy quà xuống được, bé con người nhút nhát, cho dù ngẩng lên vai ba ba cũng lấy không được quà tặng.

Sinh nhật bình hoa bốn tuổi, Cảnh Tâm và Tần Sâm tổ chức cho bé con một tiệc sinh nhật, mời các bạn nhỏ cùng lớp tới tham dự.

Bình hoa nhìn mắt lại, nghiêm túc ước nguyện: "Con ước ba ba ma ma sinh cho con một em trai nhỏ."

Cảnh Tâm phì cười, Tần Sâm xoa xoa đầu cô, khẽ cong khóe miệng.

Tháng 11 năm sau, em trai nhỏ mà bình hoa ngày đêm mong chờ cuối cùng đã tới.

Cảnh Tâm đặt tên cho con trai là Tần Việt, nữ danh là Dược Dược (跃跃) nghĩa là mong chờ.

Tâm nguyện sinh hai con trước ba mươi tuổi của Cảnh Tâm cũng đã hoàn thành, Chu Thân và Tần Ninh mấy lần chán sống mà đi trêu chọc: "Cuối cùng thành Sâm cũng thoát khỏi kiếp cha già con mọn."

Cảnh Tâm sinh tự nhiên như trước, cơ quan lý cơ thể mình rất tốt, sau ba tháng, dáng người đã khôi phục rất tốt, ba tháng tiếp nữa, vóc dáng đã khôi phục như lúc đầu.

Hôm nay, công ấ tập yoga trong phòng khách, bình hoa nằm bò trên bàn trà tô tô vẽ vẽ, sau đó em trai ngủ dậy, liền chạy đi chơi với em trai.

Tần Sâm để tên nhóc đầu trọc lóc ngẩng trên chân, một tay nâng bình sữa cho nhóc, nhóc ôm bình sữa hút lấy hút để.

An An bò lên ghế sofa, nhìn em trai, sau đó nói một câu: "Ba ba, An An cũng muốn uống một ngụm."

Tần Sâm thoáng nhìn con trai, lắc lắc bình sữa trong tay anh, nhóc con nắm chặt hơn.

Tần Sâm cười, cảnh giác gómặt.

anh nghiêng đầu nhìn bình sữa, ẵm con trai lên, " Qua đây nào, ba ba pha thêm cho con một ly."

Bình sữa xoay xoay bò xuống ghế sofa, đi theo sau ông ba ba.

Cảnh Tâm tập yoga xong, thấy con trai và ông đi đầu ngẩng trên đầu Tần Sâm uống sữa, cảm thấy có hơi buồn cười, thật khó chịu quá.

cô lấy điện thoại di động, Tần Sâm lờ mờ: "không được chụp."

Cảnh Tâm cười vênh mặt: " Nhất định phải chụp đấy."

cô chụp mấy kiểu liên, rồi đăng lên vòng bạn bè luôn.

" Vú em anh Sâm này, càng ngày càng ra dáng rồi."

Tần Sâm đặt con trai lên ghế sofa, nhóc con ngẩng một mình chưa vững, ôm bình sữa ngã ngửa ra, phun ra một ngụm sữa, dẫm sofa tứ thìuột ngay một mảng, mặt nhóc của nhóc con còn cọ cọ trên đó.

Cảnh Tâm: "..... Tần Sâm! anh nhìn con kìa!"

Tần Sâm quay đầu lại nhìn, rồi ẵm nhóc con lên, nhóc này dù ngã cũng không quên bình sữa, anh nỡ ý xấu rút lại bình sữa của nhóc con, nhóc con vẫn chưa uống no, giương cánh tay nhỏ kêu ỉ ỉ a a, cuống quýt hết cả lên.

Cảnh Tâm: "....."

Nhanh chóng đi tới, đoạt lấy bình sữa trong tay anh, ẵm con trai lên, nhét núm bình sữa vào trong miệng nhóc con.

Cảnh Tâm ngẩng đầu anh, chỉ biết đùa giỡn con trai.

hiện giờ nhớ lại, An Anthật sung sướng quá mà, quả nhiên công chúa nhỏ được can cứng chiều hơn, thật lo ngại tên nhóc này lớn thêm chút nữa, dám bị ba ba tấn lăm à.

Mấy tháng sau, Được Được bắt đầu mọc răng, luôn cắn nắm vú cao su, Tần Sâm nhìn không nổi, không cho nhóc con bình sữa, nhét bánh quy ăn dặm vào trong miệng nhóc con.

IMGTần Sâm xoa đầu trọc lóc của nhóc con: "Ăn ngon chứ?"

Được Được chớp chớp mắt, tự xoay người quay lưng lại với anh, cắn bánh quy tự mình gặm.

Cảnh Tâm không nhìn được hất tay anh ra, oán trách: "Tháng sau bắt đầu để tóc cho con trai rồi, anh cứ xoa đầu nó mãi như thế nhờ đầu tóc nó không mọc nổi thì làm sao đây?"

Nghĩ nghĩ, nói tiếp: "Hình như chưa nghe thấy anh ghét bỏ đầu trọc lóc của con trai đúng không hở?"

Tần Sâm vuốt đầu bóng lũng của nhóc con, nhàn nhạt đáp: "Nó cũng có phải là con gái đâu, đầu trọc cũng chỉ mấy tháng mà thôi, có gì đáng nói chứ."

Cảnh Tâm: "....."

Khác biệt lớn như vậy thật sự không sao hả? Trước kia thời điểm An An hăng còn là đầu trọc, anh ghét bỏ mãi đấy thôi.

Cảnh Tâm ẵm con trai, xem ra con trai vẫn phải dựa vào mình yêu thương nhiều hơn nữa rồi.

Tần Sâm đặt ngón tay bên miệng con trai trêu chọc cậu nhóc: "Nào, cắn một miếng coi."

Cảnh Tâm chịu không nổi hất tay anh ra: "Ấu trĩ."

Tần Sâm cười: "Em không biết đâu, thằng nhóc này im lìm quá đi, không khóc không quấy, lớn lên sẽ bị bọn trẻ trong viện bắt nạt đấy."

Cảnh Tâm: "..... Chẳng lẽ nhất định phải giống như anh, làm trùm đại viện mới không bị bắt nạt?"

Tần Sâm lại đưa ngón tay để bên miệng nhóc con, trêu đùa nhóc, "Giống anh không tốt sao?"

Cảnh Tâm: "Con trai em thuộc mẫu hình trầm ổn, anh đừng biến nó thành một thằng nhóc lưu manh."

Tần Sâm hếch đầu nhìn cô, cười: "Mẫu hình trầm ổn?"

An An quăng cuốn truyện nhi đồng trong tay xuống, sắp lại phía trước, "Ma ma, mẫu hình trầm ổn là thế nào ạ?"

Cảnh Tâm liếc Tần Sâm, Tần Sâm ưỡn bình hoành lên, "Giống như ba ba nè, chính là hình mẫu trầm ổn."

Cảnh Tâm bật cười, Tần Sâm cúi đầu, lườm cô: "không đúng sao?"

nói sao giờ? Lúc không trêu đùa con trai có lẽ thực trầm ổn.

Tần Sâm nhét con trai vào trong lòng anh, kéo bình hoành dậy: "An An, lại làm salad trái cây với ma ma nào."

Bình hoành hỏ hoan hô nhảy xuống khỏi sofa, còn không quên quay đầu nhún nhún ba ba: "Ba ba, ba không được bắt nạt em trai đấy."

Khóe miệng Tần Sâm co rút.

Cảnh Tâm mím môi cười, dắt bình hoành đi vào bếp.

Qua một hồi, Cảnh Tâm và bình hoành mang salad trái cây ra ngoài, thì nhìn thấy Tần Sâm cầm bánh quy ăn dặm trêu đùa con trai, "Muốn sao?"

Dược Dược đáng thương vươn tay nhỏ, ba ba tức thì cầm lại bánh quy ăn dặm, nhóc con làm sao cũng không lấy được.

Mi mắt cậu nhóc dần nhắm lại, bộ dạng sắp khóc đến nơi, Tầm Sâm xoa đầu tróc lóc của nhóc con: "Đàn ông con trai không thể khóc."

Cảnh Tâm: "....."

cô đặt đĩa trái cây xuống, ẵm con trai lên, nhìn Tầm Sâm: "Con trai em thuộc chòm sao bò cạp đấy, lòng báo thù rất mãnh liệt, anh đùa giỡn nó mãi như thế, cẩn thận nó lớn thêm chút nữa, sẽ trả thù anh."

Tầm Sâm cười, đưa bánh quy cho con trai.

Nhóc con kia có lẽ vừa mới bị trêu đùa sợ hãi, đầu nhỏ tróc lóc hất sang một bên, chẳng thèm nhìn ba ba, bánh quy cũng không thèm luôn.

Cảnh Tâm nhìn Tầm Sâm, cười: "Đáng đời."

BÌNH HOA GIỚI GIẢI TRÍ

Mạch Ngôn Xuyên

dtv-ebook.com

Chương 96: Phiên Ngoại 14 Nhật Ký Tiểu Tân Sâm Hâm Hại Cha - Phần 2

Edit: Michellevn

Dược Dược bị ba ba đùa giỡn như vậy suốt một tháng, cả tháng 11, nhóc con đã biết gọi ma ma rồi, Tân Sâm trêu chọc nhóc con kiểu gì thì nhóc con cũng không mở miệng hoặc là kêu bánh bính, mỗi lần như vậy Cảnh Tâm đều ẵm nhóc con cười nhạo anh: " Cho đáng đời anh, ai bảo khi dễ nó."

(*)Bánh bính 粑粑, giống ba ba 爸爸.

Sau đó cúi đầu dụ dỗ con trai: " Cục cưng, gọi ma ma nào."

Dược Dược cất tiếng gọi non nớt: " Ma ma."

Vô cùng nể mặt, cực kỳ làm mất mặt ba ba.

Bình hoanhỏ đứng cạnh ma ma, tay nhò sờ sờ chân nhóc của em trai, " Gọi chị nào."

Dược Dược: " Ma ma....."

Bình hoanhỏ: "....."

Tân Sâm khẽ cười, xem ra trước mắt mới chỉ biết gọi ma ma thôi.

Dược Dược mọc răng rất nhanh, lúc một tuổi đã biết gọi người rồi, giống như bình hoanhỏ, sau khi trải qua thôi nôi thì Dược Dược bắt đầu để tóc.

Trước khi tóc mọc ra, Tân Sâm xoa đầu trọc lóc của con trai, cười cười: " Sau này sẽ không được kêu nhóc đầu trọc nữa rồi, có chút đáng tiếc."

Cảnh Tâm:".....Lúc An An chưa có tóc thì anh cứ luôn miệng nói con gái không tóc, Được Được nên để tóc thì lại nói đáng tiếc, anh có ý gì đây hả?"

Tư tưởng trọng nữ khinh nam không thể chấp nhận được!

cô nhéo lỗ tai anh, Tần Sâm hít hà, kéo tay cô xuống, không hài lòng nói:" Tật xấu nhéo lỗ tai người ta càng ngày càng nghiêm trọng đấy."

Cảnh Tâm bĩu môi:"anh không trêu chọc con trai em thì em sẽ không nhéo."

Tần Sâm cười, lại sờ quả đầu bóng lưỡng của con trai, cả người nhóc con đầu mềnh mại, ngay cả đầu trọc cùng êm ái, mấy ngày nay sờ đến là thoải mái.

Cảnh Tâm bế con trai lên, "không chơi với ba ba nữa, chúng ta đi tắm sạch sẽ nào."

cô mang con trai đi tắm rửa, Tần Sâm ở phòng khách cùng bình hoanh xem phim hoạt hình.

Bình hoanh hồng ửng trên đôi má, đáng yêu mềnh mại hỏi:" Ba ba, ba thích em trai không?"

Ma man nói ba ba luôn ăn hiếp em trai, có phải ba ba không thích em trai đó chứ?

Tần Sâm cúi đầu nhìn khuôn mặt nghiêm túc của bình hoanh, khóe miệng cong lên:" Con cảm thấy ba ba không thích em trai sao?"

Bình hoanh nghiêm túc suy nghĩ, lắc đầu:"không phải "

Bình hoanh nói tiếp:" An An cảm thấy ba ba thích em trai, nhưng ba ba thích An An hơn."

Vẫn không bình thường.

Tần Sâm ôm bình hoanhỏ, giọngnói nghiêm túc:" Conkhônggiống em trai, em trai là con trai, con là con gái, ba bayêuthích các con như nhau."

Bình hoanhỏchớp chớp mắt:" Vì sao vậy ạ?"

Tần Sâm xoa xoa đầu dưanhỏcủa bé con:" Vì các con đều là ma ma sinh ra."

Bình hoanhỏcúi thấp đầu, bỗng dưngnói ra lời khác thường:" Cho nên, ba bayêunhất chính là ma ma sao?"

Tần Sâm:""

Đúng lúc đó, Cảnh Tâm ẵm Được Được mặc quần thủng đáyđítới, nghe thấy lời của An An, nhìn Tần Sâm cười, muốn biếtanhtrả lời thế nào.

 IMGTần Sâm liếc Cảnh Tâm, vỗ vỗ đầu dưabình hoanhỏ, nở nụ cười:" Vậy conđĩhỏi ma ma thử xem,yêuai nhất."

Cảnh Tâm:""

côcó nên khenanhlanh tríkhôngnhỉ?

Quả nhiên bình hoanhỏbịch bịch chạyđitìm ma ma ngay.

Cảnh Tâm hết cách, đành phảiđitới, nhét cả Được Được và tã giấy vào trong lòng Tần Sâm, kéo bình hoanhỏ:" An An, đến lượt conđĩtắm nào."

Tần Sâm cúi đầu nhìn con trai, Được Được ngẫitrênchânanhngửa đầu nhìn, cái miệgnhỏméo xệch nhìn hướng ma ma, mắt thấy chuẩn bị khóc rồi, Tần Sâm nhanh tay lẹ mắt nắm cắmnhỏcủa nhóc con, biếng nhácnói:" Khóc cái gì hả,khôngcho khóc, cả ngày chỉ biết khóc tìmmệthậtkhôngngoan."

Được Được:""

Bị ba ba nắm cầm,nóikhôngra lời, chỉ có thể phát raâmthanh ê ê ô ô.

Tần Sâm cười cười, xoa đầu trọc của nhóc con, thoáng thấy cái mông tròn bóng của nhóc con, cần tã giấy bên cạnh chuẩn bị mặc cho nhóc con, ai biết được thằng nhãi con ghét nhất mặc loại đồ này, vừa nhìn thấy ba ba cần lấy thứ đồ kia, lập tức giấy dựa bò đi.

Nhóc con còn rất can đảm mà trượt xuống ghế sofa, "phù phù" rơi bịch một cái, vẫn không khóc, hơi lảo đảo từng bước nhỏ, sẵn sàng chạy trốn.

Tần Sâm cứ nhìn như vậy, muốn biết rốt cuộc tên nhóc này có thể làm đến mức nào.

Nhóc đầu trọc lảo đảo đi được mấy bước, phát hiện không ai đuổi theo, dè dặt vịn vào bàn trà, quay đầu nhìn ba ba.

Đôi mắt đen láy mang theo nghi hoặc, giọng non nớt cất tiếng gọi: "Bánh bánh."

Tần Sâm biếng nhác dựa vào ghế sofa, cười cười ngoắc ngoắc ngón tay với nhóc con.

Dược Dược nhìn chằm chằm tã giấy trong tay anh, phân vân một hồi lâu.

Tần Sâm nhướn mày, bỏ tã giấy ra, tiếp tục ngoắc ngón tay với nhóc đầu trọc.

Dược Dược chớp chớp mắt, hơi lung lay bước nhỏ đi trở về

đi tới trước ghế sofa, tay nhỏ bám lấy đầu gối ba ba, giọng nói dõng dạc: "Bánh bánh...."

Tay nhỏ chỉ chỉ tã giấy, lúc lắc đầu trọc nhỏ, "không muốn....."

Tần Sâm bật cười, ẵm con trai đầu nhỏ bóng lờng lên, thơm một cái lên cái đầu nhỏ bóng lờng, tỏ lòng khoan dung nói: "Được rồi, biết con không thích mặc, để lúc nào đi ngủ mới mặc."

Tần Sâm pha sữa cho con trai, nhét bình sữa cho nhóc con, để nhóc con ngồi trên chân mình tự mình ôm bình hút sữa, nhóc đầu trọc hút

hút thì biến thành cần, núm vú cao su bị hàm răng trắng như hạt gạo của nhóc con cắn tóci cần lui, T`ân Sâm nhìn không nổi nữa, nắm lấy cằm của nhóc con, lấy bình sữa ra.

Nhóc đầu trọc mím môi trừng mắt nhìn anh, vươn tay túm lấy bình sữa.

T`ân Sâm r`era đưa bình sữa lên cao, một tay đè thân hình nhỏ của nhóc con lại.

Nhóc đầu trọc ngo nguậy tay nhỏ chân nhỏ, giọng non nớt: " Bánh bánh..... bánh bánh....."

Cuống cu`ng hết cả lên.

Cảnh Tâm mang bình hoanhỏ đã tắm sạch đ`ira, trông thấy T`ân Sâm lại đang khi dễ con trai.

cô`n nói gì cho tốt đây!

" T`ân Sâm. sao anh không mặc tã giấy cho con trai hả."

" Nhóc đầu trọc không thích."

Tốt chưa, anh quan tâm đến cảm nhận của con trai thế cơ mà, cô thật quá bất ngờ!

Cảnh Tâm đitói, đang muốn ẵm con trai lên, đột nhiên thấy T`ân Sâm nhắm mắt lại, hết sức đầu hàng mà dựa người về phía sau, cô hơi ng`ay người, " Sao thế?"

T`ân Sâm cào cào tóc, mạnh mẽ xách tên đầu xỏ gậy tội lên, " Thằng nhóc thôi! Dám tiều trên người cha mày."

T`âm mắt Cảnh Tâm đ`ixuống, lúc này mới thấy trên quần anh ướt một mảng, không chỉ thế, ngay cả đệm ghế sofa cũng ướt luôn.

cô phì r`amột tiếng, không ph`úc hậu mà cười lên.

Đầu sỏ gây tội nhóc đầu trọc bị đặt trên sàn nhà, cúi đầu nhìn chân nhỏ của mình, ngón chân nhonhỏ co quắp, nhóc không phải cố ý mà.

Cảnh Tâm liếc nhìn Tần Sâm, thật lo lắng anh sẽ tấn công con trai, vội vàng ôm lấy Dục Dục mặc quần hở đáy, đi mấy bước lùi lại, quay đầu nhìn Tần Sâm, cười cùnghanh: "Nhớ thay đệm ghế sofa nhá."

Đi tiếp mấy bước nữa, cô quay đầu rồi lại cười: "Em đã nói rồi mà, anh khi dễ con trai, con trai sẽ phục thù anh."

Khóe miệng Tần Sâm co rút, bình hoanh nhìn ba ba, "Ba ba, con đi tìm ma ma nha."

Tần Sâm nhìn phòng khách rộng lớn, khóe môi nhếch lên tự giễu bản thân, bắt đầu dọn sạch nước tiểu của con trai.

.....

Ngày hôm sau, Tần Sâm nói kiểu gì cũng không thể dung túng thằng nhóc này nữa, Cảnh Tâm vừa nhét Dục Dục vào trong lòng anh, anh liền đặt lên đùi, biếng nhác nhìn nhóc đầu trọc khua chân giầy dựa, mặt vô cảm mặc bỉm cho cậu nhóc.

Dục Dục mặc bỉm xong rất không vui vẻ mà bò sang một bên, không thèm để ý đến ba ba nữa.

Tần Sâm cũng mặc kệ cậu nhóc, đúng lúc yên tĩnh một lát.

Đến lúc anh quay đầu nhìn thằng nhóc này, phát hiện tên nhóc đầu trọc này đang gặm cái gối ôm bằng lông mềm mại Cảnh Tâm mới mua.

Gặm đến một miếng đầy lông.

Tần Sâm: "....."

Anh bước tới, thân hình cao lớn đổ xuống một cái bóng, nhóc đầu trọc dừng lại động tác trong miệng, ngửa đầu nhìn anh, chớp chớp mắt.

Sau đó, đầu trọc nhô lại cúi thấp xuống.

Tần Sâm rút gối ôm đi, xách con trai lên, xoay người ngã xuống ghế sofa, để nhóc đầu trọc ngã trên chân, làm sạch đồng lông trong miệng nhóc con.

Sạch sẽ đầu đó, anh nhàn tản dựa người ra sau, nhìn con trai.

Cần lấy cái bánh ăn dặm, lắc lắc trước mắt nhóc con, cậu nhóc giờ tay nhô ra lấy, sau đó cho bánh vào miệng ba ba.

Tần Sâm ném một miếng bánh của con trai, cảm thấy mùi vị cũng không tệ.

Dược Dược nhìn thấy bánh của mình bị ăn mất, cứ bị ba ba đùa nghịch hoài như vậy, nhóc con đã mất lòng tin với ba ba, thương tâm bỏ từ trên giường đi xuống.

Tần Sâm nhìn nhóc kia tức giận với anh, đuổi tay trên ghế sofa, chặn đường nhóc con.

Thân hình nhỏ của Dược Dược lật lại, ngã bất động tại chỗ.

Không bò thì không bò thôi.

Nhóc đầu trọc bắt đầu gặm ngón tay mình.

Đây cũng không phải là một thói quen tốt.

Tần Sâm lấy ngón tay của nhóc con ra, đặt ngón tay mình sát miệng nhóc con, "Nào, cắn ba ba một cái."

anh đã thử rất nhiều lần, tên nhóc này cho tới bây giờ vẫn chưa cắn anh.

Cảnh Tâm mang bình hoanhỏ mới vừa tắm rửa sạch sẽ đi ra, lại thấy Tần Sâm trên giường con trai, cô: "đã nói anh rồi mà, con trai em thuộc hình mẫu trầm ổn, anh không nên đùa nó mãi thế, anh tưởng nó di truyền bản tính lưu manh của anh hả?"

Ngay sau đó, thành linh hai tay nhóc đầu trọc túm lấy ngón tay ba ba, há mồm, cắn.

Cảnh Tâm: "....."

Bình hoanhỏ: "(○○○)."

Tần Sâm nhú mồm, cúi đầu nhìn nhóc đầu trọc đang ôm ngón tay anh ra sức cắn, mím chặt môi, nhìn Cảnh Tâm.

anh giật giật đầu ngón tay, nhóc đầu trọc thả lỏng miệng.

Tần Sâm liếc nhìn hai ba dấu răng nhọn hoắt trên ngón tay, xoa nhẹ đầu trọc nhỏ, "Cẩn thận nha."

Đầu trọc nhỏ đột nhiên khóc òa lên.

Cảnh Tâm: "....."

Được Được mà lớn thêm chút nữa, cha con hai người sẽ không đánh qua đánh lại đấy chứ?

Vội vàng chạy tới ôm con trai lên, nhóc đầu trọc khóc oa oa: "Ma..... ma....."

Cảnh Tâm trừng mắt với Tần Sâm: "Đầu tị anh hết đó."

Tần Sâm từ từ lau khô nước miếng trên ngón tay, đứng lên đón lấy con trai từ trong lòng Cảnh Tâm, vỗ vỗ gáy nhóc con, "Được rồi được rồi, sau này không khi dễ con nữa."

Đầu trọc nhỏ: "Hu hu....."

Cảnh Tâm không đành lòng nhìn con trai khóc, muốn bế lại.

Tần Sâm cười: "Thôi mà, anh làm khóc, để anh dỗ."

Cảnh Tâm: "..... Được."

Tần Sâm cúi xuống môn lên môn, " Em đưa An An đi, anh đỡ
thằng nhóc này xong đã."

Cách ám chỉ này, Cảnh Tâm vừa nghe đã hiểu.

Cô thúi một cái lên vai anh, dắt An An đi lên lầu.

Tầng dưới, nhóc đầu trọc vẫn khóc vang trời, Tần Sâm nhìn nhóc con,
cứ như vậy thì còn gì là hình mẫu trăn trở?

BÌNH HOA GIỚI GIẢI TRÍ

Mạch Ngôn Xuyên
dtv-ebook.com

Chương 97: Phiên Ngoại 15 Nhật Ký Tiểu Tần Sâm Hâm Hại Cha - Phần 3

Edit: Michellevn

Khi Được Được 2 tuổi, tổng đạo diễn của 《Ba ba đã về rồi》 lần nữa đạp cửa nhà Tần Sâm, lại muốn mời anh mang tiểu Tần Sâm lên chương trình, nghe nói về cặp cha con này cũng rất đẹp, lượng hỗ trợ của cư dân mạng cũng cực kỳ cao, vô cùng hi vọng Tần Sâm có thể tiếp tục mang con tham gia chương trình.

Lần này, tổng đạo diễn còn nói đến rách cả miệng cũng không đủ động được đến Tần Sâm, ngay cả Cảnh Tâm cũng không hỗ trợ được.

Tần Sâm đối xử với con gái phải nói là cực kỳ ôn nhu, thế nhưng với con trai thì lại hoàn toàn xem như anh em mà đối xử, động chút là bắt nạt con trai, trên chộc con trai.

Hình ảnh người cha này không nên xuất hiện trước mắt người xem, để khỏi phải tổn hại đến hình tượng tổng tài Hoa Thần của anh.

Thời điểm Được Được được hơn tám tháng Cảnh Tâm đã bắt đầu đi đứng phim trở lại, Được Được lúc nhỏ cũng giống như bình hoa nhỏ, luôn muốn tìm ma ma, thế nhưng Tần Sâm đối xử với Được Được không dịu dàng như bình hoa nhỏ, mỗi lần nhóc con khóc, Tần Sâm đều nói: "Đàn ông con trai mà suốt ngày tìm ma ma là không được."

Nhóc con không động đây, bình hoa nhỏ: "Ba ba, khi nào thì đưa An An và em trai đi tham ban, An An nhớ mẹ lắm rồi."

anháp chế được Được Được, lại trị không nổi bình hoa nhỏ.

Loại chuyện T`ân Sâm tha con trai công gái đi tham ban Cảnh Tâm này luôn luôn nhảy vọt lên hot search weibo, thường xuyên có đám săn tin hay fan hâm mộ chụp được hình ảnh như vậy, T`ân Sâm tay ôm con trai tay ôm công gái đi trong đại sảnh sân bay, hay là tay ôm con trai tay dắt công gái từ trong nhà đi ra.

Sau khi Được Được hai tuổi, đã bước đi rất nhanh và vững vàng.

Thời điểm ra cửa, bình hoành ổ dắt em trai đi, T`ân Sâm ngán ngẩm tụi nhóc đi chậm, sẽ bế một đứa, để một đứa đuổi theo phía sau.

Dương nhiên, loại tình huống này thì đứa đuổi phía sau vẫn luôn là nhóc Được Được.

Mỗi lần Cảnh Tâm nhìn thấy cảnh này, đều vì con trai mình mà cảm thấy xót xa trong lòng, cô lên án T`ân Sâm: "An An cũng sắp học tiểu học rồi, anh không cần lúc nào cũng ẵm nó chứ! Con trai nhỏ như vậy, anh nên ẵm nó mới phải!"

T`ân Sâm cười: "Thằng nhóc kia chạy rất nhanh, có thể đuổi kịp."

Cảnh Tâm: "....."

cô còn có thể nói cái vẹo gì bây giờ

Phim điện ảnh mới nhất của Cảnh Tâm phải quay một phần ở nước ngoài, đã đi được hơn nửa tháng rồi.

Bình hoành lớn thêm được mấy tuổi, tuy không dính ma ma như hồi nhỏ, cũng có thể hiểu được công việc của ma ma, nhưng để một thời gian dài, cô bé cũng sẽ quên.

Được Được vẫn còn đối phó được một chút, mỗi lần khóc tìm ma ma, liền bị ba ba mạnh mẽ nhấc một câu: "Có thể nhớ nhiều hơn ba ba không?"

Được Được: "..... Có thể"

T`ân Sâm cười lạnh: "Con nghĩ nhiều rồi đấy."

Dược Dược cúi thấp đầu, đi tìm chị gái: "Chị ơi, kêu ba ba đưa chúng mình đi tìm ma ma đi."

Dược Dược tuy nhỏ, nhưng từ nhỏ đã bị ba ba truyền bá tư tưởng nam tử hán, không thể khóc, phải kiên cường, cũng không thể suốt ngày tìm mẹ, nhưng là chị gái thì có thể.

Bởi vì chị là con gái.

Nhóc con rất rõ ràng về điểm này.

Nhóc không xin ba ba nữa, nhóc tìm chị gái.

Bình hoanhỏ bùng lên sức mạnh chị gái, vượt đầu em trai: "Em thật sự rất nhớ ma ma sao?"

Dược Dược gật đầu như già tởi: "Lâu lắm rồi không gặp ma ma đó."

Bình hoanhỏ bĩu môi: "Mười lăm ngày rồi....."

Tần Sâm cũng âu sầu không chịu nổi, nửa tháng không gặp bà xã rồi.

không bao lâu, bình hoanhỏ dắt Dược Dược đi tới trước mặt anh, bình hoanhỏ kéo tay ba ba, Dược Dược kéo quần ba ba.

Bình hoanhỏ cất tiếng nói mồm: "Ba ba, ba đưa chúng con đi thăm ma ma đi."

Dược Dược phối hợp kéo kéo quần ba ba.

Nhóc cũng muốn đi.

Tần Sâm cúi đầu nhìn bình hoanhỏ và Dược Dược, bình hoanhỏ càng lớn càng giống Cảnh Tâm, ánh mắt cùng bờ môi cơ hồ giống như đúc, đối với bé con trước giờ anh hầu như không chống đỡ được.

Dược Dược thì giống anh, anh không nhìn được thằng nhóc này khóc và làm nũng.

Bình hoanhỏ: " Ba ba....."

Tần Sâm cũng muốn đi thăm Cảnh Tâm, đã nửa tháng rồi, nhưng cô đang ở nước ngoài, nếu chỉ có một bình hoanhỏ thì không sao, mang đi thuận lợi, giờ có hai đứa liền, đi nước ngoài ng ồi máy bay mười mấy tiếng, thật phiền phức vô cùng.

Buổi tối chat video cùng Cảnh Tâm, bình hoanhỏ và Dục Dục chiếm toàn bộ mặt ti ền màn hình, gạt bỏ ba ba phía sau ra ngoài ống kính.

Bình hoanhỏ: " Ma ma! Con nhớ mẹ lắm đó! Ba ba không đưa chúng con đi thăm mẹ."

Dục Dục: " Ma ma, ba ba không đưa chúng con đi thăm mẹ."

Tần Sâm phía sau: "....."

Cảnh Tâm cười nhìn hai đứa con, nói dịu dàng: " Ma ma còn mấy ngày nữa là về rồi, các con ngoan ngoãn ở nhà đợi mẹ được không hả?"

Bình hoanhỏ cái miệng nhỏ méo xệch, " Nhưng mà rất nhớ ma ma."

Dục Dục mở to đôi mắt tha thiết nhìn màn hình, không nói gì.

Tần Sâm ng ồi tựa trên ghế sofa, một tay chống trán.

một lúc lâu, anh ôm cả bình hoanhỏ và Dục Dục ng ồi lên đùi, nhìn Cảnh Tâm trong màn hình, " Còn mấy ngày nữa thì về?"

Cảnh Tâm: "..... Sáu ngày."

Đối diện với chất vấn của anh cô vẫn luôn có chút chột dạ, trước mặt con biểu hiện của anh rất trầm ổn, lúc hai người gọi điện nói chuyện riêng, ngữ khí an tảo bạo, tâm tình không kiên nhẫn, hiện cả ra bên ngoài.

Tần Sâm nhìn cô, xoa xoa đầu bình hoanhỏ, " Congáinhor em."

Cảnh Tâm: ".....Em biết."

anh võ võ gáy con trai, " con trai cũng nhớ em rồi."

Cảnh Tâm: "Em biết."

Tần Sâm nhú mào, giọng điệu mất kiên nhẫn: " Ngày mai anh đưa chúng nó đi thăm em."

Cảnh Tâm: "!!!"

cô đang ở nước ngoài mà! Đừng tùy hứng như vậy có được không?

Bình hoanhỏ lập tức quay đầu nhìn ba ba: "thật chứ ạ?"

Dược Dược ngo ngoay bò từ trên đui xuống, tới trước màn hình: " Ma ma, ba ba nói ba ba giữ lời."

Cảnh Tâm: "Ừ."

Giây tiếp theo, tròng Tần Sâm, mang hai đứa con bay qua bay lại như vậy, là muốn gì hả!

Tần Sâm xoa xoa đầu bình hoanhỏ: "thật mà."

Bình hoanhỏ ôm cổ ba ba, thơm một cái lên mặt anh, " Ba ba, ba giỏi quá!"

Tần Sâm cười, nhìn Cảnh Tâm trong video, " Cứ quyết định vậy đi."

Cảnh Tâm bó tay, đành phải gật đầu: " Vâng, vậy anh phải để ý tui nó thật tốt. "

Bình hoanhỏ đã từng đi nước ngoài cùng ba ba và ma ma, Dược Dược thích ư, nhóc con không biết phải ng ửi máy bay lâu như vậy, chỉ biết sắp được đi thăm ma ma, nhóc con vô cùng vui vẻ.

Đêm đó, Tần Sâm đưa con trai con gái ngủ trên giường lớn, hai đứa nhóc đầu hưng phấn đến độ không ngủ được.

Tần Sâm nhìn hai đứa: " Có ngủ hay không? Nếu không ngủ ngay
mãi sẽ không mang các con đi nữa."

Bình hoanhồ lập tức nhắm mắt lại: " Ba ba, con ngủ ngay đây."

Dược Dược buong chân nhò đang vênh lên xuống, cũng ngoan ngoãn
nhắm mắt lại, " Ba ba, con cũng ngủ."

Tần Sâm gõ gõ quai hàm, chăm chú nhìn hai đứa nhóc một lát, sau khi tụi
nó đã ngủ, đưa ban công chăm điều thuốc, gọi điện thoại cho Cảnh Tâm.

Bên Cảnh Tâm đang là ban ngày, sau khi nhận điện thoại, cô nhò giọng
hỏi: " Tụi nó ngủ rồi sao?"

Tần Sâm ừm một tiếng, nhả ram một hơi khói.

Cảnh Tâm: " anh thật sự muốn đưa các con đi sao? Ngồi máy bay cả thời
gian dài, trên đường anh phải chăm sóc hai đứa, sẽ rất mệt đấy."

Tần Sâm cười: " Nửa tháng rồi anh cũng chưa gặp em rồi, anh có thể mệt
gì hả?"

Cảnh Tâm: ""

..... Dược rồi, cô đã hiểu, tinh lực của anh không có chỗ phát huy.

Ngày hôm sau, Tần Sâm mang theo một cặp tra giá đi sân bay.

Sau khi xuống xe, anh vốn dĩ muốn bế Dược Dược, ai biết nhóc này đột
nhiên nói: " Ba ba bế chị đi, Dược Dược tự mình đi."

Tần Sâm nhướn mày, dạy bảo rất thành công, anh vỗ vỗ đầu dưan nhò con
traí, " Dược."

Bình hoanhồ nhìn em trai nhò xíu hơn mình rất nhiều, ngửa đầu dưan nhò:
Ba ba, ba vẫn nên bế em trai đi, em ấy bé lắm."

Tần Sâm nhìn chị em hai đứa, có chút phiền muộn mà ầm bình hoanhở lên, nhìn Được Được: "đi lên trước."

Được Được ngoan ngoãn bước từng bước nhỏ đi phía trước.

Tần Sâm: "Queo trái."

Được Được queo trái.

Tần Sâm: "Phía trước."

Được Được bước chân nhanh hơn.

Trợ lý kéo hành lý phía sau: "....."

Tần tổng đang dắt chó đi dạo sao? Làm con trai anh ấy thật đáng thương.

một màn này bị săn tin chụp được đưa lên weibo, các fan nhìn thấy Được Được nhonhỏ tự mình đi đằng trước, trái tim đều đau chết đi được.

"Con trai và con gái sao khác nhau lớn quá vậy, con gái có thể ra cửa mà không dùng đến chân, con trai thì phải tự lực cánh sinh, thằng bé mới có hai tuổi thôi đấy! Chuyện này bình hoa có biết không đây?"

"Bình hoanhỏ quả thực quá sung sướng! Thế nhưng..... con trai Tần tổng nhìn tội nghiệp quá....."

"Tên nhóc đó rất vui thích mà, không hề nhìn thấy cậu bé tủi thân tí nào cả, lần đầu tiên thấy một nhóc con lạc quan như vậy đấy."

"Bình hoanhỏ càng lớn càng xinh đẹp, chân nhỏ đã dài rồi đó nha! Lớn lên chân còn dài nữa, hại nước hại dân à!

.....

Cảnh Tâm nhìn thấy những tin này trên weibo, rõ là vô cùng bất đắc dĩ, thực ra Tần Sâm đối với con trai rất tốt mà, mọi người đều cho rằng anh không thích con trai.

Cách đối xử của Tần Sâm đối với con trai và con gái không giống nhau mà thôi, An An là công chúa nhỏ, Được Được là.....bạn xem giống như huynh đệ mà nuôi dưỡng, lớn thêm chút nữa, phỏng chừng Được Được có thể xưng huynh gọi đệ với anh.

Hành trình bay mười mấy tiếng, cuối cùng cũng đã đến một nước khác.

Cảnh Tâm cử trợ lý tới sân bay đón, Tần Sâm một tay ôm Được Được đang ngủ, một tay dắt bình hoành hờ khỏi sân bay, lên xe đi về khách sạn trước.

Vừa đến khách sạn, Được Được liền tỉnh dậy.

Nhóc con nhìn ba ba chăm chú, "Ba ba, ma ma đâu ạ?"

Tần Sâm vỗ vỗ gáy nhóc con: "Nếu tỉnh rồi, chúng ta đi ăn cơm đã."

Được Được được ba ba đặt xuống, chạy theo phía sau hỏi: "Ma ma đâu ạ."

Bình hoành hờ cũng ở phía sau hỏi tới tấp: "Ba ba, lúc nào chúng ta mới đi thăm ma ma vậy."

Tần Sâm: "Ăn cơm trước đã, ăn xong ngủ một giấc, ma ma sẽ trở về"

Hai chị em méo xệch miệng nhỏ, "Ồ....."

Cảnh Tâm vừa kết thúc cảnh quay liền chạy về khách sạn, đứng ngoài cửa phòng khách sạn, gõ cửa nhẹ nhàng.

Tần Sâm mở cửa ra, đứng tựa khung cửa nhìn cô, Cảnh Tâm cười: "Các con đâu?"

Tần Sâm vươn tay, kéo cô vào trong cửa, ngay sau đó, Cảnh Tâm bị áp lên trên cửa, Tần Sâm cúi đầu hung hăng kẹp chặt môi cô, mạnh mẽ mút.

Cảnh Tâm: ".....Ừm, con....."

Con đâu?!

Tần Sâm vội vã vén quần áo cô, tay đi sâu vào, Cảnh Tâm ruột gan rồi bời ề lại tay anh, từ từ dần nào! cô còn chưa nhìn thấy con mà!

Tần Sâm ôm cô, vừa hôn vừa kéo người đi vào trong phòng tắm bên cạnh, " "Phanh" đóng cửa lại.

Cảnh Tâm giãy dụa thoát ra, thở hổn hển: " Các con đâu....."

Tần Sâm chống lên lưng cửa, cười: " Ngủ r ấ."

Cúi xuống khẽ cắn lên vành tai cô, " Chúng ta làm trước."

.....

Tiểu biệt thắng tân hôn, hai người đều có phần không khác chế được.

Thình lình, một loạt âm thanh non nớt hoảng loạn phát ra từ ngoài cửa: " Ba ba, ba ba....."

BÌNH HOA GIỚI GIẢI TRÍ

Mạch Ngôn Xuyên

dtv-ebook.com

Chương 98: Phiên Ngoại 16 Nhật Ký Tiểu Tần Sâm Hãm Hại Cha - Phần 4

Edit:Michellevn

Cảnh Tâm bị Tần Sâm đặt trên bệ rửa mặt lớn bằng đá cẩm thạch, váy bị vén đến hông, áo quần hai người cởi một nửa, Tần Sâm đang định.....

Hai người đầu sừng sốt, Cảnh Tâm vội vội vàng vàng nhanh nhẹn, trượt xuống bệ rửa mặt, kéo váy xuống, vừa nhìn quần nhỏ của anh đang cởi bỏ, kêu lên khonhỏ: "anh, mau mặc quần vào đi!"

Tần Sâm nhắm chặt mắt: "Fuck! "

Cảnh Tâm: "....."

Tiếng nói trẻ con ngoài cửa đã biến thành hai, Dược Dược: "Ba ba, Ba ba....."

Bình hoanhỏ: "Ba ba, ba ba đâu?"

Dược Dược: "Chị, em muốn đi tiểu....."

Bình hoanhỏ: "Ừ, chị mở cửa cho em."

Tần Sâm nhanh chóng khóa trái, hai ba cái kéo khóa, thắt lại dây lưng, Cảnh Tâm mặt hồng rực, cô trừng mắt nhìn anh, như này làm sao ra ngoài đây?

Ngoài cửa, bình hoanhỏ đang cố sức mở cửa, "Ơ..... Sao mở không ra vậy....."

Xoay người, bịch bịch chạy đi.

Bình hoanhỏ:" Chị gọi điện thoại cho ba ba, chắc chắn ba ba lên lútdĩhăm ma ma r ấi, xấu xa."

Dược Dược:" Xấu xa."

TRong phòng tắm ba ba xấu xa cười lạnh.

Cảnh Tâm lúng túngkhôngbiết làm thế nào.

đangmuốn thương lượng cùnganh, đễanhđira ngoài trước trấn an tujnhỏ, sau đócôgiả bộ mới từ ngoài cửa bước vào, như thế là ổn thôi.

Ai ngờ,côcòn chưa kịp mở miệng, T ần Sâmđãmở cửa ra.

Điện thoại di động củaanhđỡ trong túi áo khoác ngoài đặttrênghế sofa vang lên, hai chị em cùng nhìn qua, T ần Sâm nhìnkhôngnổi nữa, cất tiếng gọi từ đằng sau:" An An."

Bình hoanhỏlập tức xoay người, Dược Dược chậm hơnmộthút, cũng quay nhìn ba ba.

" Ba ba!"

" Ba ba!"

Cảnh Tâm hítmộthorithậtsâu,đira khỏi phòng tắm, An An nhanh chóng xông lại ôm lấycô, cực kỳ vui mừng ngẩng đầu dươnghỏ:" Ma ma!"

Cảnh Tâm giơ tay vuốt vuốt đầu bé con, " Ủ, ng ấi máy bay có mệtkhônghả?"

An An nghĩ nghĩ, lắc đầu:"khôngmệta, nhìn thấy ma ma li ềnkhôngmệt."

Dược Dược chạy tới trước mặt, cũng muốn xông lên ôm māmộthút,thìbị ba ba từ phía sau xách lên.

Nhóc con tung chân đá loạn xạ: "Đừng mà, ba ba....."

Cảnh Tâm trông thấy con trai, cũng muốn đi tới ôm nhóc một chút, Tần Sâm liếc cô một cái, "anh đưa nó đi vệ sinh trước đã."

Thằng nhóc này vừa rồi nó đang mắc tiểu.

Con trai nín tiểu không tốt lắm.

Toilet không có bồn rửa, cũng không có ghế, Được Được bị ba ba xách lên, tụt quần xuống.

Tần Sâm nét mặt vô cảm: "Tiểu mau lên."

Được Được: "....."

Ba ba hung dữ quá à, nhóc có hơi không tiểu ra được.

Tần Sâm nhìn nhóc một cái, huýt sáo

Được Được: "....."

Trong tiếng huýt sáo của ba ba, Được Được đã đi vệ sinh xong, vừa rửa sạch tay xong một cái là lao ra khỏi phòng vệ sinh, chạy đến trước mặt mẹ.

Cảnh Tâm ẵm nhóc con lên đùi, hỏi nhóc: "Được Được, có đói bụng không?"

Được Được: "Đói ạ, ba ba vẫn chưa đưa chúng con đi ăn cơm, trên máy bay chúng con ăn rồi, không ngon ạ."

Cảnh Tâm: "....."

Cảnh Tâm cố gắng đầu nhìn Tần Sâm, chăm con kiểu gì thế hả! Đồ ăn trên máy bay đã không ngon rồi, xuống máy bay cũng không đưa con đi ăn gì đi, cứ thế mà dỗ người ta ngủ, vừa rồi đã muốn chuyện kia, thật là..... cô phải nói gì với anh cho cho tốt đây!

Kết hôn đã bảy năm!

Được rồi, cô may mắn đấy chứ?

Hai người họ không có cái gọi là bảy năm ngựa ngáy(*)

(*) Thất niên chi dương (七年之痒): thành ngữ của Trung Quốc, ý nói 7 năm là cột mốc mà người ta nói rằng tình cảm trở nên phai nhạt, dễ có sự phản bội. Nếu vượt qua ngưỡng bảy năm này thì coi như bách niên giai lão, bên nhau trọn đời; bằng không thì xa nhau vĩnh viễn, muôn thuở không thể tái hợp.()

Tần Sâm vừa rồi bị cắt ngang chuyện tốt, gắng gượng kìm nén lại, đang phiền muộn, đến cả ánh mắt oán giận của Cảnh Tâm cũng không phát hiện ra.

Cảnh Tâm mặc áo khoác đội mũ cho các con, sờ sờ đầu tụi nhỏ, mỉm cười nói: "Ma ma đưa các con đi ăn cơm nhé."

May mắn là giờ vẫn chưa muộn lắm, vẫn có nhà hàng có thể ăn cơm.

Tần Sâm liếc mấy người họ, nắm lấy áo khoác trên ghế sofa, đi tới bên bình hoa hỏi: "Đi nào."

Cảnh Tâm bế Được Được lên, Được Được vui mừng ôm lấy cổ ma ma.

Bình hoa hỏi: "Con muốn ma ma ăn cơm."

Tần Sâm: "Con lớn rồi, ma ma ăn không nổi nữa."

Bình hoa hỏi: ".....Ồ."

.....

Sắp đến lễ giáng sinh, bầu không khí trên đường rất nhộn nhịp, lần đầu tiên Được Được xuất ngoại, giấy dựa xuống dưới, tự mình đi.

Bình hoanhỏđãcùng ba ba ma ma tới nơi này, có đi ầu l ần này còn có em trai cùngđi, bé con cũngthậtvui vẻ, hai chị emđiđăng trước, Cảnh Tâm khoác tay T ần Sâm, mím cườiđiphía sau tụnỏ, hai đứa nhóckhôngbiết sao mà tự dưng tranh cãi.

Dược Dược đẩy An Anmộtcái, An An mím môi, cũng đẩy em traimộtcái.

Dược Dượcnhởngười, bị đấymộtcáidẫngã luôn, đặt mông ng ẫ xuống đất.

Cảnh Tâm sừng sốt mề lớn mắt nhìn, con trai congáicủacôbiết đánh nhau từ khi nào vậy?!

côđẩy T ần Sâm ra, muốndilên trước ngăn chặn dạy dỗ.

T ần Sâm giữcôlại, " Đừng lo,khôngcó gì đâu."

Cảnh Tâm trừnganh:" Lúc em ở nhà chưa từng xảy ra loại tình huống này!

T ần Sâm cười:" Emkhôngpháthiệnmà thôi, hai đứa nhóc này rất tinh quái, giả bộ ngoan ngoãn trước mặt em. "

Cảnh Tâm:""

Đợi chútđã, dường nhưcôđãbỏ lỡ cái gì r ẫ.

côxoay đầi nhìn qua, An Anđangkéo Dược Dược đứng lên, r ẫ ng ẫ xồm xuống phủi bụi bẩn bámtrênmông qu ầi của Dược Dược.

T ần Sâm cúi đầi nhìncô:" Em căng thẳng cái gì chứ? Trẻ con đùa giỡn, thỉnh thoảng tranh cãi gây lộn cũng là bình thường."

Cảnh Tâm:" H ẫnhỏem vàanhtrai em chưa từng tranh cãi gây lộn."

T ần Sâm:" Đó là bởi vậanhtrai em lớn hơn em năm tuổi, cũngkhôngđính lầy bố mẹ em,anhem em có gì mà phải cãi nhau."

Cảnh Tâm chẳng thể nói được gì, ngẫm lại cũng đúng.

Tâm cười: "Yên tâm đi mà, ngày nhỏ anh và anh trai anh đánh nhau không ít, trẻ con trong viện cũng là đánh nhau tới lớn luôn, trưởng thành rồi cũng giống như anh em thân thiết, huống chi An An và Dục Dục là chị em ruột, đâu là giống của anh."

Cảnh Tâm: ".....Giống của anh, rõ ràng đâu là em sinh mà."

Tâm nhượng mảy, xoa xoa đầu cô: "không có anh, em cũng không sinh được."

Cảnh Tâm trừng anh, rút tay ra, đi qua nhìn các con.

An An trông thấy ma ma, vội vàng đi tới kéo tay cô, "Ma ma."

Cảnh Tâm nghĩ nghĩ, hỏi bé con: "Vừa cãi nhau với em trai hả?"

An An mím môi, gật đầu lại lắc đầu: "không ạ, em trai và con đùa giỡn thôi."

Cảnh Tâm xoa xoa đầu bé con, không nói gì, nhìn phía trước có một nhà hàng, hỏi: "Muốn ăn kem không?"

An An kinh hỉ mở lớn mắt: "Có thể chứ ạ?"

Mùa hè cũng chẳng mấy khi được ăn kem, ngày lạnh thế này, ấy vậy mà ma ma lại hỏi bé con muốn ăn kem không?!

Cảnh Tâm cười: "thì đêm nay thôi, chỉ có thể ăn một phần."

An An gật đầu liên tục: "Vâng ạ."

một nhà bốn người đi vào nhà hàng, chọn bò bít tết, An An ăn xong bò bít tết mới được phép ăn kem, kem có phần đã tan chảy.

Dục Dục ăn được một nửa, tay nhỏ đẩy đĩa ra, đẩy đến trước mặt chị gái: "Chị ơi cho chị ăn."

An An nhìn cậu nhóc: "Em không ăn sao?"

Dược Dược lắc đầu: "Ăn không ngon."

An An: "....."

rõ ràng là ăn rất ngon! Ngon cực kỳ luôn!

Tần Sâm đặt con trai lên đùi, "Ăn không ngon thì ăn bít tết."

Dược Dược vắn vẹo thân hình nhỏ: "Bít tết cũng không ngon, con không muốn ăn."

Tần Sâm cười: "không nghe lời? Vậy ngày mai chúng ta sẽ ăn luôn."

Dược Dược: ".....Ba ba, con ăn."

Cảnh Tâm: "....."

Giáo dục gia đình với trẻ nhỏ sẽ không có vấn đề gì chứ?

Tần Sâm chẳng hề cảm thấy có vấn đề gì cả, trẻ con biết co biết duỗi, hiểu rõ thời thế mới là người tài giỏi.

một nhà bốn người đi dạo hai giờ đồng hồ, sắp 11 giờ mới trở về khách sạn.

Tần Sâm ôm Dược Dược đã ngủ mở cửa đi vào, nhóc con lần đầu ngủ cả máy bay cả thời gian dài như thế, quả thật mệt mỏi, sau khi nó đùa thỏa thì nằm bò trên chân mẹ ma ngủ luôn.

Cảnh Tâm đưa An An đi tắm rửa.

còn nhìn Dược Dược đang ngủ say suơng giường, chỉ có thể kêu Tần Sâm lấy khăn lau qua mặt mũi chân tay cho nhóc con.

Tần Sâm cầm khăn ẩm trong tay, lột trần nhóc con, lau người cho nhóc, thằng nhóc này mềm mềm trắng trắng, giống một viên thịt nhỏ, anh mỉm cười,

vỗ một cái lên mông nhỏ của nhóc con, Cảnh Tâm đang sấy tóc cho An An, vừa tắt máy sấy thì nghe âm thanh đó, quay đầu nhìn một cái, cạ lờn nói: "Con trai ngủ rồi anh cũng muốn khi đến nói."

Tần Sâm cười, quăng khăn mặt, mặc áo ngủ nhỏ cho cậu nhóc, "anh không gọi đó là khi dễ."

Cảnh Tâm: "anh là đang đùa giỡn nó."

Tần Sâm phủ chăn lên cho con trai, đi qua cúi đầu nhìn cô: "An An cũng nên ngủ rồi."

anh đã đặt hai phòng, vẫn còn một phòng sát bên.

An An ngẩng dậy trên chân ma ma, nhìn ba ba, "Ba ba, ba muốn ngủ cùng ma ma ở sát vách sao?"

Cảnh Tâm: "....."

còn nhìn Tần Sâm, người đàn ông này, trước đó đã nói xong với An An rồi sao?

Tần Sâm không nhìn Cảnh Tâm, đi tới xoa xoa đầu bình hoành, "Ủm, con ở bên này cùng em trai có được không hả? Có chuyện thì gọi điện cho ba ba, bất luận người nào gõ cửa cũng không được mở cửa."

An An có chút không muốn, nhìn ma ma, lâu như vậy mới gặp ma ma, thực ra bé con muốn ngủ cùng ma ma.

Nhưng mà nếu tranh đoạt ma ma với ba ba, lần sau ba ba sẽ không đưa bé con và em trai đi tham ban nữa.

Bé con cắn cắn miệng nhỏ gật đầu, đưa tay yêu cầu nhỏ: "Vậy, con muốn ma ma dỗ con ngủ."

Cảnh Tâm ôm bé con, thơm thơm khuôn mặt nhỏ nhắn của bé con, "Được, con ngủ rồi, ma ma mới đi ngủ."

Sau hơn mười phút, hai chị em đều đã ngủ.

Cảnh Tâm đi tới bên kia ghế sofa, gõ gõ Tần Sâm đang nhắm mắt dưỡng thần, chăm sóc hai đứa nhỏ, lại nghe thấy máy bay suốt thời gian dài như vậy, rồi đi tới đi lui lâu như thế, xem ra anh cũng đã mệt rồi.

Ngón tay mảnh khảnh nhẹ nhàng ấn lên huyệt thái dương của anh, Tần Sâm cong khóe miệng, kéo tay cô xuống, đứng lên nhìn cô.

"Có thể về phòng rồi chứ?"

Cảnh Tâm gật đầu, cười: "Ừm."

Trở về phòng, Cảnh Tâm: "Em muốn tắm trước đã."

Tần Sâm túm lấy cô, quăng người lên giường, đè lên trên, "Bà xã à, anh mệt lắm rồi, chờ không nổi nữa."

Cảnh Tâm: ".....Vậy ngày mai."

Tần Sâm cười như không cười: "một phút cũng không chờ được."

Cảnh Tâm bật cười, vòng tay ôm cổ anh, nâng đầu hôn hôn môi anh, "Hey, chúng ta kết hôn đã bảy năm rồi, có thể bảy năm ngứa ngáy không đây?"

Tần Sâm nhìn cô đắm đuối: "Em có thể sao?"

Cảnh Tâm lắc đầu: "Em hỏi anh mà."

Đừng có mà chuyển đề tài đến người cô chứ!

Anh cười ra tiếng, tay Cảnh Tâm sờ đuôi mắt anh, cô đã ba mươi hai rồi, anh ba mươi bảy, họ đã không còn trẻ như hồi đó, bọn họ đều đã thay đổi, nhưng tình yêu ngày càng mặn nồng, cuộc sống rất bình lặng, thỉnh thoảng hỗn loạn, giống như mấy ngày này, anh dắt con trai mang con gái bay đi nước ngoài thăm cô.

Tần Sâm cúi đầu hôn cô, tay mò đến đùi cô, cười xấu
xào một câu: "không ngờ, đôi chân này còn có thể chơi thêm mười năm
nữa."

Cảnh Tâm: "....."

Chớ tùy tiện cùng lưu manh tình cảm, lưu manh chỉ biết nói chuyện về
tình (tình dục).

BÌNH HOA GIỚI GIẢI TRÍ

Mạch Ngôn Xuyên

dtv-ebook.com

Chương 99: Phiên Ngoại 17 Nhật Ký Tiểu Tần Sâm Hãm Hại Cha - Phần 5

Edit: Michellevn

Tần Sâm đưa con trai con gái nán lại nước ngoài 5 ngày, ngày thứ 6 cùng Cảnh Tâm bay về nước.

Bởi vì lần này là du lịch tùy hứng, công việc của Tần Sâm bị tích tụ không ít, Tuy rằng sau hôm về nhà là cuối tuần, nhưng anh vẫn phải đến công ty tăng ca.

Cảnh Tâm quay phim ở nước ngoài liên tục gần một tháng, lần này về nước vừa vặn sắp tết Nguyên đán, đoàn phim được nghỉ năm ngày, cô có thời gian ở nhà cùng các con và người thân.

Ngày đầu tiên, Cảnh Tâm đưa An An và Dục Dục về nhà mẹ đẻ, ông bà ngoại rất vui mừng, lại mua cho hai đứa bé rất nhiều quà cáp.

Ngày thứ hai, Cảnh Tâm đưa An An và Dục Dục về Tần gia, ông bà nội hết sức vui vẻ, hai đứa nhóc lại có thêm bao nhiêu là đồ chơi.

Ngày thứ ba, Cảnh Tâm hỏi tụi nhỏ: "Hôm nay các con muốn đi đâu nào? đi nhà Đậu Đậu? Hay là nhà cô họ Nghi Ninh?"

An An nghĩ nghĩ, đột nhiên nói: "Ma ma, con muốn đi xem ba ba."

Dục Dục gật gật đầu dạn dĩ, "Con cũng muốn đi."

Cảnh Tâm hơi ngây người: "Chúng con muốn đi xem công ty ba ba sao?"

An An gật đầu: " Vâng ạ, lúc mẹ không ở nhà, ba ba cũng đưa chúng con qua đó."

Đi đâu này Cảnh Tâm biết, trước kia cô cũng mang An An đi tới công ty Tần Sâm, nhưng chưa đưa Dục Dục đến đó.

cô nhìn hai đứa, " Muốn đi thật à? đi đến đó không được tranh cãi đâu đấy, bằng không sẽ ảnh hưởng đến công việc của ba ba."

Hai chị em cùng gật đầu, " Vâng ạ."

không tranh cãi, hiếm à!

Tần Sâm trông thấy Cảnh Tâm mang cả con trai con gái đến, nhất thời có hơi đau đầu, anh hỏi: " Sao lại mang chúng nó đến vậy?"

Cảnh Tâm chớp mắt: " không thể mang sao?"

Tần Sâm cúi đầu nhìn hai đứa nhóc, bó tay cười cười: " Cũng không phải là không thể, chỉ là em sẽ phải vất vả hơn đấy."

Cảnh Tâm: ""

Là ý gì đây!

Phòng làm việc của Tần Sâm rất lớn, lần trước anh đưa An An và Dục Dục đến, trong phòng nghỉ vẫn còn đồ chơi của hai đứa bé, hai nhóc vẫn nhớ, vừa vào phòng làm việc thì tự mình đi tới mở cửa ra, An An: " Búp bê Babi của con vẫn ở đây nè."

Dục Dục: " Ô tô của con vẫn ở đây."

Cảnh Tâm cùng đi tới, mới phát hiện đồng hồ trên một cái giường lớn, đầu là quần áo của bọn trẻ, cùng với đồ chơi.

cô quay đầu nhìn Tần Sâm, Tần Sâm nhún nhún vai bất cần, cong khóe miệng: " anh đi họp đây, có lẽ một tiếng đồng hồ quay lại. em có gì cần hỗ trợ, kêu thư ký bên ngoài đi làm."

Cảnh Tâm gật đầu, " Vâng."

Dạ anh quay lại hẵng hỏi anh, rồi cuộc cạnh tranh mang con trai con gái đến đây bao nhiêu lần rồi.

Chuyện này cô không hề biết, An An và Dục Dục hình như cũng chưa nhắc tới.

An An và Dục Dục chuyển đồ chơi ra, phát hiện không thấy ba ba nữa, An An hỏi: " Ma ma, ba ba đâu ạ?"

Cảnh Tâm sờ sờ đầu dúi của bé con: " Ba ba đi họp rồi."

An An ôm một tiếng, " Vậy chúng ta có thể đi xem ba ba họp không?"

Cảnh Tâm: " không được, như vậy sẽ ảnh hưởng đến công việc của ba ba."

Dục Dục: " Lần trước chị ở bên ngoài đưa chúng con tới đó nha."

Cảnh Tâm: ""

Đúng lúc đó, tiếng gõ cửa vang lên, hai người thư ký bưng nước trái cây và đồ ăn vặt tiến vào, nét mặt tràn ý cười nhìn An An và Dục Dục: " An An Dục Dục, chị mua bánh ngọt nhỏ cho hai em nè."

Cảnh Tâm có chút ngây ngời, nhìn dáng vẻ hai đứa nhóc đáng yêu cảm ơn, khá quen thuộc với thư ký, giống như kiểu thật sự thường xuyên đến.

Hai người thư ký nhân cơ hội nấn nấn gương mặt tại nhóc, biểu tình hưng phấn không chịu được, nhỏ giọng nói với Cảnh Tâm: " Các em đáng yêu quá à, đáng yêu chết được, chúng tôi đều vô cùng thích các em ấy, rất mong phu nhân và Tầm tổng có thể thường xuyên đưa các em đến đây."

Cảnh Tâm nhin không được hỏi: " Chúng nó không gây ồn ào sao?"

Thư ký nói: " không ồn không ồn, trông đáng yêu thế này ồn ào thế nào cũng được ạ."

Cảnh Tâm: "....."

Liên tưởng bên ngoài thật đáng sợ.

Sau hơn một giờ đồng hồ, Tần Sâm họp xong quay trở lại.

An An ném món đồ chơi xuống, chạy tới ôm chân ba ba, "Ba ba."

Dược Dược ngẩng đầu xồm ở bên cạnh chơi xe hơi, ngẩng đầu nhìn lên một cái, cất giọng nói non nớt: "Ba ba."

Tần Sâm bế An An lên, cười nhìn Cảnh Tâm đang ngẩng đầu trên ghế của anh đọc kịch bản, đi tới đặt An An lên bàn làm việc, khẽ cười: "Phu nhân."

Cảnh Tâm: "..... Thấy ghét, không được gọi em như vậy."

Từ sau khi kết hôn, mỗi lần đến công ty, nhân viên công ty anh đều gọi anh như vậy, cực kỳ mất tự nhiên.

Bình thường Tần Sâm đều gọi tên cô, thỉnh thoảng thì gọi cô là bà xã, tùy trường hợp mà theo, chỉ có thời điểm thân mật gần gũi nhất mới gọi cô là Tâm Bảo.

Tần Sâm khẽ cười, Cảnh Tâm đặt kịch bản sang một bên, ngẩng đầu nhìn anh: "Anh có đói bụng không? Em xuống lầu mua chút gì đó cho anh ăn nhé?"

Tần Sâm nhìn đồng hồ, sắp 4 giờ chiều rồi, "Ừ, trưa giờ anh cũng chưa kịp ăn gì."

Cảnh Tâm trừng anh: "Sao có thể không ăn cơm chứ!"

An An vừa nghe thấy buổi trưa ba ba không ăn cơm, cũng quính lên, ôm bụng ba ba, trượt từ trên bàn đi xuống, kéo tay anh đi tới bên ghế sofa, "Ba ba Ba ba, vẫn còn bánh ngọt nè."

Tần Sâm nhìn hai miếng bánh ngọt hai chị em ăn còn thừa, anh không hề muốn ăn chút nào.

Cảnh Tâm đi qua kéo An An lại, "Ba ba không thích ăn bánh ngọt, An An và ma ma xuống lâu mua đồ ăn cho ba ba được không hả?"

An An gật mạnh đầu dúi nhỏ, "Vâng."

Cảnh Tâm cầm áo khoác, mũ và bao tay từ trên ghế sofa, nhìn về phía Dục Dục: "Dục Dục ở cùng với ba ba nhé."

Dục Dục đã đứng lên, ngoẹo đầu dúi nhỏ suy nghĩ một lát, gật gật đầu: "Vâng ạ."

Cảnh Tâm đưa An An đi ra ngoài.

Nhân viên bên ngoài phòng làm việc nhìn thấy bình hoa lớn nhỏ, suýt nữa thì hét toáng lên, thật sự là giống quá đi! Bao nhiêu năm rồi mà bình hoa vẫn đẹp như vậy, càng ngày càng quyến rũ, bình hoa nhỏ thì quả thực vừa đáng yêu vừa xinh đẹp!

Bình hoa nhỏ nhìn thấy các cô ấy, ngọt ngào cất tiếng gọi: "Chị ơi."

Các chị tan chảy luôn, vội vàng hỏi: "Bình hoa nhỏ, em đi đâu đấy?"

Bình hoa nhỏ: "Đi với ma ma mua đồ ăn cho ba ba ạ."

Cảnh Tâm mỉm cười, xoa xoa đầu dúi nhỏ của bé con.

Trong phòng làm việc, Tần Sâm thông dong ngẩng đầu dúi nhỏ trên ghế da, đang chuyên tâm xử lý văn kiện, Dục Dục nhón chân đặt xe hơi của mình lên bàn làm việc, tay nhỏ đẩy xe hơi từ trái qua phải, trong miệng nhỏ còn đọc ra: "Tu tu tu....."

Tần Sâm: "....."

Tối nữa rồi, anh vươn tay giữ lấy chiếc xe đồ chơi của cậu nhóc, "Qua bên cạnh chơi đi."

Vóc dáng Được Được hững hờ còn nhỏ, ngay cả đầu cũng chưa tới mặt bàn, Tần Sâm lấy xe của cậu nhóc, nhóc con lập tức bịch bịch chạy một vòng quay lại, " Ba ba ba ba, ba chơi cùng con đi....."

Tần Sâm xoa xoa đầu dúi của cậu nhóc, " Tự mình chơi đi, ba không rảnh."

Được Được cúi gầm mặt xuống, " Vâng ạ."

Tần Sâm nhét xe hơi vào trong lòng nhóc con, vỗ vỗ gáy của nhóc con, " đi đi."

Được Được ngẩng đầu dúi, mong đợi nhìn anh: " Ba ba, vậy ba nhìn con chơi nhé."

Tần Sâm có chút phì ền muộn nhú mày, thằng nhóc này kể từ sau khi từ nước ngoài về thì vô cùng dính lấy anh, còn dính lợi hại hơn cả Cảnh Tâm.

anh chăm chú nhìn khuôn mặt nhóc đang yếu của con trai, ngẫm nghĩ, vẫn nhắc cậu nhóc lên, đặt trên bàn làm việc rộng lớn, kê nâng cằm, chỉ chỉ khoảng trống kia, " Nhớ kỹ, chỉ được chơi ở bên đó, không được chạy xe qua bên này."

Được Được gật gật đầu dúi, " Vâng."

May mà bàn làm việc rất lớn, Được Được ngồi trên bàn làm việc cho xe hơi chạy tới chạy lui, thân hình nhóc cũng bò từ bên này qua bên kia, Tần Sâm vẫn phải chịu khó để ý nhóc con, để tránh cậu nhóc ngã từ trên bàn xuống.

Sau vài phút, Được Được ngồi thẳng trên bàn, " Ba ba, con muốn đi xì."

Tần Sâm mím môi: " Con nhiều chuyện thật đấy!"

Được Được: ""

Xì xì cũng bị chửi là sao hả chời? Ba ba đã nói, muốn xì xì nhất định phải nói, không được nín nhịn, con trai không được nhịn tiếu.

Tần Sâm nhắc cậu nhóc đi vào toilet trong phòng nghỉ, nhắc nắp bồn cầu lên, tụt quần nhỏ của nhóc con xuống, chỉ nói một chữ: "Tiếu."

Dược Dược: "....."

Tần Sâm huýt sáo một cái, nhóc con lập tức xì ra luôn.

Cái tật xấu gì thế này, cứ phải đợianh huýt sáo!

Dược Dược: Còn không phải do ba nuông chiều sao.

Cảnh Tâm và An An mua một phần canh cho Tần Sâm, còn có sủi cảo chiên và sủi cảo gói tay.

Phía sau còn có hai nhân viên trong cửa hàng đi theo, trên tay nhân viên xách theo rất nhiều hộp đóng gói.

Vừa vào văn phòng, An An đã hô tiếng to tiếng nhỏ lên: "Ma ma nói mời mọi người ăn điểm tâm ạ."

Trong nháy mắt, cả văn phòng nhốn nháo cả lên -----

"A, cảm ơn bình hoànhở, cảm ơn phu nhân."

"Bình hoànhở vô cùng đáng yêu! "

"Đúng lúc đang đói bụng đó! thật tốt quá! "

.....

Cảnh Tâm nhoẻn cười, để mọi người tự phân chia đồ ăn, cô xách hộp đóng gói lên, dắt An An đi vào phòng làm việc.

một mình Dược Dược nhonhỏ, ngồi trên bàn làm việc quay đầu nhìn hai người: "Ma ma, chị."

Cảnh Tâm:" Sao Được Được ngồi trên bàn làm việc vậy? Như vậy sẽ quá rầy công việc của ba ba đó!"

cô đặt hộp đóng gói xuống, bước nhanh đi qua, nhìn hướng Tần Sâm, oán trách trừng mắt một cái, sao làm ẩu như thế được cơ chứ, một số quy tắc không thể bị phá vỡ, ẩu tả như vậy trẻ em sẽ bị dạy xấu.

Tần Sâm nhắc Được Được từ trên bàn làm việc xuống, ôm vào lòng, đi tới, tay kia thì ôm thắt lưng Cảnh Tâm, cúi đầu nhìn cô:" Mua gì rồi? Vừa này bên ngoài ồn ào vậy?"

Cảnh Tâm:" Em mua sủi cảo chiên và sủi cảo gói tay, mời nhân viên của anh cùng ăn thôi."

Tần Sâm cười, cúi đầu miễn cưỡng lên trán cô, ngẩng đầu liên tục phất tay Được đang nhìn anh chăm chăm.

Tần Sâm vỗ vỗ ót nhỏ hóc con, nhàn nhạt hỏi:" Nhìn gì mà nhìn, ba hôn vợ ba."

Được Được che ót, mím môi trừng ba ba.

Cảnh Tâm:""

Bé Được Được từ trong lòng anh qua, "anh đừng có mà bắt nạt con."

Tần Sâm khẽ cười, nhìn bình hoan hỉ đang mở hộp đóng gói, đi tới bế con gái lên, ngồi xuống ghế sofa đặt bé con lên đùi.

An An chỉ vào hộp đồ ăn do mình bày biện xong, " Ba ba, ba mau ăn đi."

Tần Sâm nhận lấy đĩa Cảnh Tâm đưa qua, gấp một miếng sủi cảo gói tay cho vào trong miệng, An An nhìn anh:" Ba ba, con cũng muốn ăn một cái."

 Tần Sâm gấp cho bé con một cái, An An miệng nhồm mấy miếng liên tục mới xong một cái.

Cảnh Tâm cũng dứt cho Được Được một cái, còn nhìn Tần Sâm: " Cho chúng nó ăn một cái là được rồi, vừa này đã ăn bánh ngọt rồi, cơm chi đâu lại không ăn được nữa bây giờ."

An An và Được Được mỗi người một cái sủi cảo chiên một sủi cảo gói, đã bị cấm không được ăn nữa.

Hai đứa nhóc ham ăn, còn muốn ăn nữa.

Cảnh Tâm tương đối cương quyết, không cho ăn, ăn nữa thì cơm chi đâu khỏi ăn luôn.

Tần Sâm lại ôm An An đặt lên trên chân, gấp cho bé con một cái sủi cảo, "không sao mà, ăn thêm một cái nữa."

An An nhìn ma ma, Cảnh Tâm: ".....Thôi được rồi, chỉ được ăn thêm một cái nữa thôi."

Tần Sâm ngoắc ngoắc ngón tay với Được Được, nhóc con chạy tới, Tần Sâm nhét một miếng sủi cảo chiên cho nhóc con.

IMG

BÌNH HOA GIỚI GIẢI TRÍ

Mạch Ngôn Xuyên
dtv-ebook.com

Chương 100: Phiên Ngoại 18 Gia Đình Bốn Người Hạnh Phúc (Chương Kết)

Edit: Michellevn

An An thích ăn sủi cảo gói, Được Được thích ăn sủi cảo chiên.

Hai đứa nhóc mỗi đứa lại được một phần, vui vẻ vô cùng.

Sáu giờ chiều, Tần Sâm bế An An, Cảnh Tâm dắt Được Được, một nhà bốn người từ văn phòng đưa.

Nhân viên ngoài văn phòng đầu ngừng công việc trong tay, gia đình bốn người này thật quá đẹp mắt đi! Lần sau lại đến nữa nha! Ngày mai đến nữa nha! Tốt nhất là ngày nào cũng đến á! Được nhìn sướng mắt còn có đồ ăn trà chiều nữa!

" Mọi người nói phu nhân còn có thể sinh thêm một bình hoanhỏ nữa không á? Cha mẹ đẹp thế này, không đẻ nữa thì thêm mấy đứa thật tiếc quá! "

" Chắc là không đâu, giờ đủ cả trai gái rồi, đã tốt lắm rồi, phu nhân là diễn viên, sinh con thì phải ngừng công việc hơn cả năm, nghĩ thế thôi cũng không có khả năng lắm....."

" Tần tổng từ sau khi làm ba bathật sự càng ngày càng có mị lực, quả nhiên đàn ông càng già càng quyến rũ....."

" Xí, Tần tổng mới 37, không hề già chút nào."

.....

Tần Sâm và Cảnh Tâm đưa An An Được Được ăn cơm chiêu bên ngoài, về đến nhà cũng đã sắp 9 giờ.

Cảnh Tâm tắm cho An An, Tần Sâm mang Được Được đi tắm cùng, Được Được nhảy vào trong bồn tắm lớn, Tần Sâm bóp đầu gội và cho lên đầu nhóc con, Được Được tự mình vươn tay nhóc chơi bong bóng trên đầu, mắt lại nhắm tịt, "Ba ba ba ba, mắt....."

Tần Sâm dùng khăn lông lau cho nhóc con.

Qua một hồi, cứ thế xách người lên, kẹp nhóc con vào trong cánh tay mình, đặt đầu nhóc con trong bồn tắm, cần vòi tắm nóng qua xối lên đầu nhóc con.

"Ba ba, ba ba, mắt mắt....."

"Chị một chút, tí là xong ngay thôi."

"Ba ba ba ba, nhanh lên....."

"Ừm."

"Ba ba, ba ba....."

Thằng nhãi con ngoác miệng kêu to, Cảnh Tâm ở bên ngoài đang nghe thấy, nhìn không được đi tới gõ cửa: "Tần Sâm, anh làm gì con trai vậy hả?"

Tần Sâm: "Gọi đầu cho nó."

Cảnh Tâm: "....."

Gọi đầu mà thôi, sao lại giống như đánh giặc thế hả.....

cô không kịp được mở cửa ra, xem rốt cuộc anh gọi đầu cho con trai như thế nào, kết quả.....thình lình thấy con trai bị kẹp trong cánh tay, dốc ngược lên trong bồn tắm lớn.

cô: ".....!!!"

Tần Sâm nhấc nhóc con lên, ném vôi tắm đi, kéo khăn lông trùm lên đầu nhóc con, nhóc con lập tức vươn tay túm lấy khăn lông tự mình lau tóc và mặt.

Cảnh Tâm không nén được bức tức: "Tần Sâm, anh đầu tắm rửa cho con trai em như vậy sao?"

Quả thực là không thể tưởng tượng nổi!!

Tần Sâm để trần thân trên, quay đầu nhìn cô, cười đáp: "Có chuyện gì à?"

Cảnh Tâm trừng anh: "Chuyện rất lớn đấy!"

Dược Dược kéo khăn lông xuống, chớp chớp mắt nhìn ma ma, giọng non nớt: "Ma ma."

Cảnh Tâm nhìn con trai chăm chú, thằng nhóc này thế mà không khóc, thôi được, là cô lo lắng quá rồi.....

Đoán chừng con trai cũng đã bị Tần Sâm huấn luyện thành quen rồi.

cô đóng cửa lại đang định ra ngoài.

Tần Sâm kéo cô lại, cười xấu xa bên tai cô: "Gấp cái gì, anh tắm cho nó xong, chúng ta cùng nhau tắm hả?"

Cảnh Tâm thụi một cú vào ngực anh, "Biến."

Tần Sâm cười buông cô ra, quay về tiếp tục tắm rửa cho nhóc kia.

"Ba ba, con có thể xăm mình khi lớn lên không?"

"Tùy con."

"Ba ba, khi con lớn, cũng giống với ba chứ ạ?"

Tần Sâm cúi đầu nhìn nơi nhóc con chỉ chỗ, bật cười đáp: "Giống."

Tần Sâm tắm rửa xong, buộc dây áo choàng tắm, vớt con trai như viên thịtnhỏ từ bồn tắm lớn lên, dùng khăn tắm bao cả người, kẹp trong tay đưa khỏi phòng tắm, quăng lên giường.

Nhãi con vừa chạm giường liền bò dậy chạy.

Tần Sâm túm lấy một chân nhóc con từ đằng sau, nhóc con ngã xuống bị ba ba kéo trở lại, " Chạy đi đâu hả, qua đây mặc quần áo ngủ đi."

Được Được bị đè trên giường, cưỡng chế mặc quần áo ngủ.

Sau đó, bị ba ba vác lên vai đưa về phòng ngủ trẻ em.

" Ngủ."

" Ba ba, ba còn chưa kể chuyện cổ tích."

""

Tần Sâm hướng bên ngoài gọi một tiếng: " Cảnh Tâm."

Cảnh Tâm đi qua, ngón trỏ đặt bên miệng: " Suyt, An An ngủ rồi."

Tần Sâm nhướn mày, cầm chỉ chỉ vào một tên nhóc không an phận khác, " Còn một đứa nữa."

Cảnh Tâm cười, " Được rồi, để cho em."

Tần Sâm vỗ vỗ đầu cậu nhóc, đứng dậy đi ra ngoài.

Mười phút sau, Cảnh Tâm từ phòng trẻ em đi ra, cô quay lại phòng, thấy Tần Sâm đang đưa lan can ban công hút thuốc, cô đi tới rút lấy điều thuốc trong miệng anh, đập tắt ném vào trong thùng rác, ôm cổ anh, nhìn anh cười: " Ba bọn trẻ này, đừng hút thuốc nữa, chúng ta làm chuyện khác, chuyện làm ăn càng nghiêm hơn."

Tần Sâm cúi đầu, nhìn cô cười, " Ngày mai lại phải quay về đoàn phim rồi hả?"

Cảnh Tâm: ".....Dạ"

cô ôm chặt cổ anh, " Xin lỗi nhiều nha, lần này vắng đi ngoài tỉnh, có thể phải 10 ngày."

Tần Sâm siết chặt vòng tay trên lưng cô, nói trong bất đắc dĩ: " Ủ, cuối năm bận rộn, anh không thể phân thân, không đưa tui nhỏ đi tham ban được."

Cảnh Tâm mím môi, hôn hôn môi anh, " Em sẽ về nhanh thôi, sau khi bộ này đóng mầy, em sẽ được nghỉ ngơi bốn tháng, bốn tháng này sẽ không đi đâu hết, chỉ ở nhà cùng với mọi người."

Tần Sâm ngoắc hai chân cô lên vòng quanh eo, ôm lấy người đi về giường.

một hồi trời đất quay cuồng, Cảnh Tâm bị đè trên giường, Tần Sâm cúi đầu hôn cô, " Được, bốn tháng, không cho phép đi đâu hết."

Cảnh Tâm dịu dàng ôm anh, " Vâng."

.....

Kết thúc trận chiến kịch liệt, Cảnh Tâm híp mắt mơ màng ngủ, bỗngưng nhớ tới chuyện về phương diện giáo dục con trai con gái, Tần Sâm tùy tiện lẩm r ỉ, cứ tiếp tục như vậy là không được! Trẻ nhỏ vẫn phải dạy dỗ thật tốt, quy củ đâu ra đó mới đúng mực chứ?

cô xoay người ôm anh, mơ hồ nói: " Ông xã à, thương lượng với anh chuyện này nhé."

Tần Sâm biếng nhác đáp: " Hử?"

Cảnh Tâm mở mắt ra nhìn anh, " Chuyện anh giáo dục con trai con gái, rất là tùy tiện đấy, anh còn nuông chiều tui nó hơn cả em, anh không phát hiện ra à?"

cô liệt kê rất nhiều cái, chẳng hạn như tối nay, đã nói chỉ được ăn một cái, anh lại cho ăn hai cái, thế nên cơm tối tui nhóc chỉ ăn được có

chút xiu.

" Trước kia em vẫn cho rằng em chỉ ầu tui nó lắm rồi, giờ càng lúc càng phát hiện, anh còn chỉ ầu tui nó hơn cả em đấy....."

Tần Sâm xoa xoa tóc cô, cúi đầu nhìn cô, " Em không ở nhà, đôi khi anh không thể đối phó với tui nó, anh chỉ có thể thỏa mãn tui nó, nếu không tui nó sẽ gây rắc rối. "

Cảnh Tâm: "Ra vậy."

Trong lòng cô dâng lên cảm giác áy náy.

Tần Sâm cúi đầu hôn lên tóc cô, khẽ cười: " anh chỉ ầu em hơn."

Cảnh Tâm ngẩng đầu: " Có đâu!"

Tần Sâm nhướn mày: " thật không có? Em muốn đóng phim, anh đâu ủng hộ hết, ngoài trừ đóng cảnh hôn và cảnh nóng."

Cảnh Tâm: "Loại cảnh đó em cũng không dám mà, em là phụ nữ đã có chồng."

Tần Sâm ấn người vào trong lòng, " Yên tâm đi, tui nó sẽ không phát triển lệch lạc đâu, chỉ là thói quen thôi, An An là con gái có thể cứ nuông chiều, Được Được thì sau 5 tuổi thì không được chiều nữa."

Cảnh Tâm: " Trai gái khác biệt lớn quá đấy!"

Tần Sâm cười, lại cúi đầu hôn cô, ý cười nơi đáy mắt, " Ủ, cưng chỉ ầu em, đến già."

HOÀN TRỌN BỘ